Cesta k věčné spáse,

sbírka modliteb a duchovních
písní pro diecesi brněnskou,

kterou pořídil k vyzvání nejd. bisk. konsistoře ze dne 16. pros. 1904 č. 6100.

Dr. Karel Eichler,

bývalý professor církevních dějin a kanonického práva na bohosloveckém ústavě v Brně, konsistorní rada,

za spolupůsobení hlavních spolupracovníků

Jakuba Pavelky,

konsistorního rady a faráře v Přibyslavicích jako básníka.

Františka Musila,

varhaníka na dómě a učitele hudby na varhanické škole v Brně jako hudebníka.

Úplné vydání.

Svazek III.

obsahující část IV.: Výsledky vykoupení našeho, jak se jeví zvláště při posledních věcech člověka.

V Brně 1915.

Tiskem a nákladem papežské knihtiskárny benediktinů rajhradských.

Církevní schválení.

Č. 3289.

Nihil obstat:
Dr. JOSEF DVOŘÁK.

Imprimatur:
† PAVEL,
biskup.

Z biskupské konsistoře v Brně dne 22. července 1915.

Upozornění.

Co do písní a pobožností nových anebo přepracovaných jsou všechna práva vyhrazena. Kdo by je hodlal otisknouti, musí míti svolení nakladatele, leč by je dal tisknouti u něho.

Dosud vyšlo Úplné vydání „Cesty k věčné spáse", výtah z něho pro střední školy, výtah pro školy národní a měšťanské s notami i bez not a Menší výtah lidový. Ještě vydán bude Větší výtah lidový v rozměrech, jaký asi měly kancionály Bečákův—Poimonův—Mathonův. Aby obsah jeho byl při poměrné láci co nejbohatší, odpadnou v něm noty.

Ředitelství pap. knihtiskárny benediktinů rajhradských.

Vrchnopastýřské pochvalné uznání.

Když bylo úplné vydání „Cesty k věčné spáse“ co do hudební i textové stránky církevně schváleno a výtahy z něho pro školy a menší výtah lidový tiskem vydán, ráčila Jeho Excellence, nejdůstojnější pan biskup Pavel hrabě z Huynů vysloviti autorovi své vřelé uznání, které tuto uveřejňujeme, protože platí nejen jemu, nýbrž všem spolupracovníkům :

Č. 93.

Veledůstojnému Pánu

Dru KARLU EICHLEROVI,
konsist. radovi, emer. professoru bohosloví

v Brně.

Maje zřetel k zásluhám, které jste si, Veledůstojný Pane, získal péčí o zvelebení kostelního zpěvu lidového zvláště vydáním knihy modliteb a zpěvů „CESTA K VĚČNÉ SPÁSE“, *vyslovuji Vám z celého srdce svoje vrchnopastýřské pochvalné uznání.*

Bůh sám budiž za Vaši dlouholetou, namahavou a obětavou práci, kterou jste vynaložil, aby Nejvyšší Pán nebe i země důstojně písní byl veleben, Vaším štědrým odplatitelem.

† PAVEL,
biskup.

V Brně, dne 12. ledna 1912.

Slovo k laskavému čtenáři.

S Boží pomocí dokončen třetí a poslední svazek úplného vydání „Cesty k věčné spáse“, jednající *o výsledcích vykoupení našeho, jak se jeví zvláště při posledních věcech člověka.* Obsahuje látku seskupenou dle titulů: smrt, soud první, peklo, očistec (zádušní pobožnosti), nebe (úcta svatých), vzkříšení a konec světa, soud poslední a věčnost.

Kniha je poněkud objemnější než první dva svazky, protože pobožnosti zádušní a k uctění Panny Marie zabraly mnoho místa. Mezi těmito zasluhují zvláštní pozornost slíbené ve II. svazku „Celoroční mariánské nešpory zpívané“, úplně vypracované, jako vzorek ke skládání nešpor jiných. Kdyby však měly býti pořízeny na ten způsob nešpory jiné, je nezbytně zapotřebí, aby práce ta byla svěřena některému znalci, který ovládá Antifonale a Vesperale vatikánské. I žalmy samotné, ač při nich všudy udán je tonus, skýtají značné obtíže co do přízvuku.

Během tisku vyskytly se (hlavně v Acta Curiae Epp. Brunensis) různé pobožnosti, změny a zprávy, které nemohly již býti zařazeny a provedeny na místech, kam by patřily; vynechat je, nebylo by správné. Proto přidány jsou ve zvláštním Dodatku. Je jich značná řada; z čehož je vidět, jak strom církve roste.

Po přání vysloveném v dekanátních poradách či pastorálních konferencích připojen na konci celého díla „Věcný rejstřík“ a „Abecední seznam všech písní“.

Ještě jednou vzdávám díky P. T. pánům spolupracovníkům, Dru Pavlu Vychodilovi, řediteli benediktinské knihtiskárny, nejd. biskupské konsistoři s Jeho Excellencí, nejdůstojnějším panem biskupem Pavlem hrabětem z Huynů v čele, kteří všichni nezměněnou přízní dílo toto až do konce podporovali.

V BRNĚ, v červenci 1915.

Dr. KAREL EICHLER.

Stručný obsah III. svazku „Cesty k věčné spáse".

Část IV.

Výsledky vykoupení našeho, jak se jeví zvláště při posledních věcech člověka.

A. O SMRTI.

	Strana
Poučení. Rozjímání. Písně	999—1004
Modlitby za šťastnou smrt, jež občas konati máme, dokud jsme zdrávi; na ochranu od náhlé a nenadálé smrti; za umírající	1004—1012

B. O SOUDU SOUKROMÉM ČILI TAJNÉM.

Poučení. Rozjímání .	1013

C. O PEKLE.

Poučení. Rozjímání	1014

D. O OČISTCI.

Poučení. Rozjímání	1016
Pohřeb dospělých .	1018
Pohřeb dětí . . .	1024
Hodinky za zemřelé . . .	1030—1061
Modlitby mešní za zemřelé	1061—1069
Růženec. Korunka. Litanie a různé modlitby	1070—1077
Písně za zemřelé	1077—1086
O Dušičkách a jiné pobožnosti .	1087—1094

E. O NEBI.

Poučení. Rozjímání	1095—1098
Úcta Panny Marie:	
I. Pobožnosti mariánské celoroční. Mešní. Růženec. Zpívané nešpory. Kratší služba. Korunky a rozmanité modlitby. Růženec sv. Brigity. Litanie loretská	1099—1188
Písně mariánské. Popěvky a písně poutní .	1188—1232
II. Pobožnosti mariánské na jisté doby a dny. Májová pobožnost a jiné	1233—1247
Neposkvrněného Početí Panny Marie (též Zjevení Panny Marie)	1250—1262
Narození Panny Marie.	1263
Jména Panny Marie .	1266
Obětování Panny Marie	1268
Zvěstování Panny Marie .	1269
Mateřství Panny Marie	1272
Navštívení Panny Marie	1274
Zasnoubení Panny Marie se sv. Josefem	1276
Očišťování Panny Marie . . .	1278
Čistoty Panny Marie	1278
Bolestné Panny Marie . .	1281—1309
Nanebevzetí Panny Marie	1309—1311
Korunování Panny Marie	1312

Strana

Srdce Panny Marie . 1312—1324
Panny Marie sněžné . . . 1325
Panny Marie na hoře Karmelu . 1327
Panny Marie růžencové 1329
Ochrany Panny Marie (Patrocinium) 1333
Panny Marie Pomocnice 1335
Panny Marie Pomocnice křesťanů (Hostýnské) 1336
Panny Marie Ustavičné pomoci . 1342
Panny Marie Dobré rady 1345

Pobožnosti k sv. andělům . 1346
K sv. Michaeli . . . . 1350—1355
K sv. andělům strážcům 1356

Ke všem svatým 1362

K sv. patronům 1374

Pobožnosti společné některým svatým (Commune sanctorum) 1380

Slavnosti jednotlivých svatých (Proprium sanctorum) 1387
30. listopadu sv. Ondřej, ap. 1387

V prosinci:
3. Sv. František Xav. 1392; 4. sv. Barbora 1393; 4. Čtrnáct sv. pomocníků 1398: sv. Mikuláš 1402; sv. Tomáš, ap. 1407; sv. Štěpán 1410; sv. Jan, ap. a ev. 1412; Mláďátka 1417; sv. Silvester 1418.

V lednu:
Bl. Zdislava 1419; sv. Antonín, poustevník 1420; sv. Fabián 1421; sv. Šebestián 1422; sv. Anežka římská 1427; Obrácení sv. Pavla 1428.

V únoru:
Sv. Blažej 1430; sv. Dorota 1431; sv. Školastika 1432; v den úmrtí sv. Cyrilla 1434; sv. Valentin, b. m. 1435; sv. Valentin, kněz, m. 1436; sv. Matěj, ap. 1437; sv. Markéta z Kortony 1438.

V březnu:
Bl. Anežka Česká 1433; sv. Kunhuta 1441; sv. Tomáš Aquinský 1442; sv. Řehoř Veliký 1445; sv. Klement Maria Hofbauer (Dvořák) 1446; bl. Jan Sarkander 1440; sv. Josef, ženich Panny Marie 1453; sv. Benedikt 1468; sv. Jan Kapistran 1471.

V dubnu:
Úmrtí sv. Methoděje 1472; sv. Rudolf 1474; sv. Vojtěch 1475; sv. Jiří 1477; sv. Dismas 1479; sv. Marek 1480; bl. Petr Kanisius 1483; sv. Pavel z Kříže 1483; sv. Kateřina sienská 1483; sv. Josef, patron církve 1486.

V květnu:
Sv. Filip a Jakub 1487; sv. Zikmund 1490; sv. Florian 1492; sv. Gothard 1495; sv. Stanislav 1497; sv. Isidor 1498; sv. Jan z Nepomuku 1500; sv. Petr Celestin 1516; sv. Řehoř VII. 1517; sv. Urban 1518; sv. Filip Neri 1520.

V červnu:
Sv. Norbert 1521; sv. Barnabáš 1522; sv. Antonín Padovský 1524; sv. Vít 1526; sv. Alois 1528; Narození sv. Jana Křtitele 1533; sv. Jan a Pavel 1537; sv. Petr a Pavel 1539.

V červenci: Strana

Sv. Prokop 1546; sv. Oldřich 1550; sv. Cyrill a Methoděj 1552; sv. Bedřich 1567; sv. Kamill de Lellis 1569; sv. Vincenc z Paula 1569; sv. Markéta Antiochijská 1570; sv. Maří Magdalena 1572; sv. Jakub Větší 1576; sv. Anna 1579; sv. Ignát z Loyoly 1587.

V srpnu:

Sv. Petr v okovech 1588; sv. Alfons z Liguori 1589; sv. Domínik 1592; sv. Osvald 1594; sv. Donát 1595; sv. Vavřinec 1597; sv. Filomena 1601; sv. Hippolyt 1602; sv. Jáchym 1603; sv. Roch 1605; sv. Helena 1607; sv. Bartoloměj 1608; sv. Josef Kalasanský 1610; sv. Augustin 1611; Stětí sv. Jana Křtitele 1614.

V září:

Sv. Jiljí 1617; bl. Juliána z Collaltů 1619; sv. Rosalie 1621; sv. Ludmila 1622; sv. Lambert 1625; sv. Matouš 1627; sv. Václav 1630; sv. Jeronym 1636.

V říjnu:

Sv. František z Assisi 1639; sv. Terezie 1643; sv. Havel 1645; sv. Hedvika 1647; bl. Markéta María Alocoque 1647; sv. Lukáš 1649; sv. Petr z Alkantary 1651; sv. Vendelín 1651; sv. Voršila a soudružky 1652; sv. Kordula 1653; sv. Šimon a Juda 1654; sv. Volfgang 1656.

V listopadě:

Sv. Karel Borromejský 1658; sv. Leonard 1659; sv. Martin 1660; sv. Benedikt, Matouš, Jan, Isák, Kristín 1666; sv. Stanislav Kostka 1668; sv. Leopold 1671; sv. Otmar 1673; sv. Alžběta 1674: sv. Cecilie 1676; sv. Klement 1679; sv. Kateřina 1681.

F. KONEC SVĚTA . 1683

G. TĚLA VZKŘÍŠENÍ V DEN POSLEDNÍ 1684

H. POSLEDNÍ SOUD 1684

Ch. VĚČNOST 1688

DODATKY, KTERÉ PŘIBYLY BĚHEM TISKU.

Modlitba, která se má konati po duchovních cvičeních a misiích 1689
Povzdechy spojené s odpustky 1689
Ohledně modliteb po tiché mši sv. 1690
Ohledně pobožných spolků a bratrstev 1690
Modlitby a pobožnosti v čas války 1691
O postech 1696
Změny v kalendáři 1696
Jiné změny a opravy 1698
Napomenutí . 1700
Odpustky 1700

VĚCNÝ REJSTŘÍK K ÚPLNÉMU VYDÁNÍ . 1705

ABECEDNÍ SEZNAM VŠECH PÍSNÍ 1715

Část IV.

Výsledky vykoupení našeho, jak se jeví zvláště při posledních věcech člověka.

Poslední věci člověka jsou: smrt, soud, peklo a nebe, a k nim lze připojiti ještě jiné, které s nimi souvisejí, takže zde seskupeny jsou tyto věci: Smrt, soud první, peklo, očistec (zádušní pobožnosti), nebe (úcta svatých), vzkříšení a konec světa, soud poslední a věčnost.

A) O smrti.

Poučení. *Dle katechismu.*

Smrt jest odloučení duše od těla. O smrti víme, že všichni musíme umříti; neboť „uloženo jest lidem jednou umříti" (k Žid. 9, 27.); nevíme však kdy, kde a jak umřeme.

Všichni lidé musí umříti, protože všichni v Adamovi zhřešili a protože s vinou přešel na všechny i trest hříchu, totiž smrt, jak čteme v knize Moudrosti (2, 23. 24.): „Bůh zajisté stvořil člověka neporušitelného ; . . . ale závistí ďábla přišla smrt na okršlek země."

Protože nevíme, kdy, kde a jak umřeme, máme často na smrt vzpomínati a na ni stále býti připraveni. „Bdětež tedy," dí Ježíš, „neb nevíte dne ani hodiny" (Mat. 25, 13.). Smrtí končí se doba přípravy na věčnost: „Přicházíť noc, kdežto žádný nemůže dělati" (Jan 9, 4.).

Duch svatý praví o smrti člověka: „Drahá ť jest před očima Hospodinovýma smrt svatých jeho" (Žalm 115, 6.); než : „Smrt hříšníků jest nejhorší" (Žalm 33, 22.).

Rozjímání o smrti.

Dle P. J. Rochziegla) „Ježíš, potěšení jediné".*

Křesťane milý! Pamatuj na smrt a nebudeš nikdy lehkomyslný a až smrt skutečně přijde, nebudeš se jí hroziti. Častěji polož si otázku: „Kam jdeš" a odpověz si: „Duší do věčnosti, tělem do hrobu". Sv. Augustin praví: „Nic tak nebrání hříchu, jako častá vzpomínka na smrt".

*) S dovolením knihkupectví B. Stýbla v Praze (Václavské náměstí).

Každým dnem blížíš se smrti. V knize Jobově (14, 1. 2.) čteme: „Člověk narozený z ženy, krátký živ jsa čas, naplněn bývá mnohými bídami. Kterýžto vychází jako květ a potřín bývá a utíká jako stín". — O hodině své smrti neví nikdo. Přicházívá náhle, obyčejně kdy nejméně na ni myslíme. Kazatel dí (9, 12.): „Neví člověk konce svého: ale jako ryby udicí chyceny bývají a jako ptáci polapeni bývají osidlem, takť zlapáni bývají lidé v čas zlý, když na ně v náhle připadne". — Nespoléhej ani na svou mladost, ani na zdraví, sílu nebo opatrnost svou. Slyš radu Tomáše Kempenského: Když ráno vstaneš, pomysli si: „Snad večer budu ležeti na slámě nebo na prkně". Když večer jdeš na odpočinek, vzpomeň si: „Snad mne ráno na loži naleznou mrtvého". Když umře přítel, příbuzný, soused, pomni: „Také mně poslední ta hodinka přijde". Když slyšíš zvoniti umíráčkem, považ: „Také mně jednou odzvoní". Když vycházíš z domu, řekni si: „Jednou mne odtud vynesou v rakvi". Jdeš-li okolo hřbitova, rozjímej: „Tady jednou také budu odpočívat". Tak se se smrtí spřáteluj.

Také se na ni připravuj ctnostným životem. Neodkládej s napravením až na konec života! V posledních okamžicích bývá polepšení přetěžké. Až budeš na smrtelném loži, až budeš mdlý, bolestmi sklíčený, hrůzou před smrtí, hrobem a soudem Božím zničený, až budeš slabý, že ani slova ze sebe nebudeš moci vypraviti — tu teprv bys se chtěl polepšiti a učiniti to, k čemu jsi neměl dost síly za zdraví? Sv. Augustin praví k tobě: „Jeden byl (lotr), který v posledním okamžení se polepšil, abys si nezoufal; ale jenom jeden, abys se nespoléhal". — Neříkej tedy, že se polepšíš v starobě nebo na konci života. Sv. Jarolím také varuje tě, an dí: „Ze sta tisíců lidí, jejichž život byl vždy zlý, sotva jeden dosáhne od Boha odpuštění hříchů". Pročež, křesťane, buď vždy připraven; nevíš, kdy hodina tvá přijde. — „Blahoslavení služebníci ti, kteréž, když přijde Pán, nalezne, ani bdí" (Luk. 12, 37.).

Smrt spravedlivého bývá lehká a milá. Spravedlivý umírá lehce, neboť všecko, co si připomíná a co očekává, činí mu smrt příjemnou. Nic ho nezarmucuje, nic nestraší. Neleká se, že má jíti se světa, jejž považoval za pouhé zajetí nebo vyhnanství, jsa vzdálen od Otce svého, a ve kterém ho nic netěšívalo, a v němž viděl všude tolik lstí, hříchů, urážek a nebezpečenství. Nehrozí se, že má opustiti zdejší statky; neb na nich nelpěl nikdy a nyní očekává dědictví lepší. Neděsí se, že se musí rozloučiti se svými drahými, doufaje, že se s nimi zase shledá. Neobává se smrti, jež ukončí jeho strasti a starosti a převede jej do klidné věčnosti. Milou činí mu poslední hodinku vědomí, že dobrý boj bojoval a s dobrými, záslužnými skutky béře se před soudnou stolici Kristovu. V Boha doufal vždy, v Boha doufá i nyní. O smrti spravedlivých pěje básník:

Nebojme se smrti: není nepřítelem,
rozvazuje pouze pouto duše s tělem.
Zapadá-li slunce, nezhyne — jen zajde.
Ušlechtilá duše lepší život najde. —

Vanou větry, vanou k jihu dalekému,
touží duše dobrá k Stvořiteli svému.
K lepším, vyšším tvarům ctnostmi duch se světí:
z housenky, jež lezla, sličný motýl vzletí!*)

Naopak: „Smrt hříšníků jest nejhorší“ (Žalm 33, 22.). Hříšník má hrůznou poslední hodinku. Ukrutné obtíže obkličují jej. Náramné úzkosti svírají jej při pohledu na přátele, které opouští, když si připomíná svůj a jejich věčný osud. Žalost jímá jej, když srdce trhá se od toho, na čem celé lpělo. Zoufalost bodá jej, když, jak sv. Augustin praví, „nad sebou vidí rozhněvaného Soudce, před sebou sídlo pláče a skřípění zubů, po pravici hříchy své, jež proti němu svědčí, po levici ďábly, kteří ho očekávají“. Svědomí ho hryže, je bez naděje. U koho má hledati útěchy a pomoci? Snad u svých přátel, s kterými hřešíval? Ti ho první opustili, říkajíce jako židé Jidášovi: „Co nám do toho? Ty viz!“ Nebo u Rodičky Boží, které nikdy nevzýval, aneb u svatých, kterých nikdy nectil? Hříšník, jak žil, tak umírá, opuštěný, bez naděje a bez útěchy ve hříších svých.

Pročež, křesťane, na smrt častěji a včas pamatuj, na ni se připravuj, abys nemusil jednou vyznati: „Pane, celý den pracovav, ničeho jsem nepolapil“, nýbrž aby Pán řekl k tobě: „To dobře, služebníče dobrý a věrný: že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost Pána svého“ (Mat. 25, 23.).

402. Vše ve světě pomíjí.

Dříve: O podvodná světa kráso.

Slova upr. J. Pavelka 1906. — Šteyr 1683.

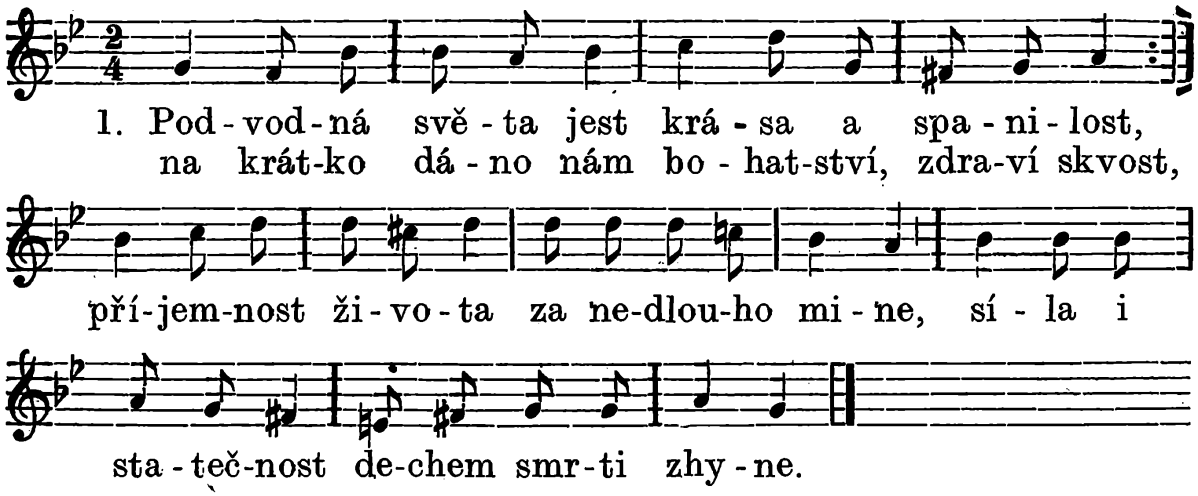

2. Jako když větrové zdaleka zavanou, - zavanou, ztratí se, na místě nestanou, - ve kraje daleké bez oddechu spějí: - rozkoše světa tak rychle pomíjejí.

3. Více lze věřiti oblakům letícím, - lépe se svěřiti příbojům dujícím, - spíše bys zadržel ptáky v rychlém letu, - nežli když uvěříš klamavému světu.

4. Cokoliv živého na ten svět přichází, - maličko pobude, upadne do zkázy, - krásně květ rozkvete, v krátce opět zvadne, slunce, jež září nám, zdali nezapadne?

*) Jan Nečas.

5. Mramor se rozpadne, drobí se kamení, - ocel i železo rezem se promění, - co jen jest na světě, jako voda v trati, - jako stín člověk též, pobyv zde, se ztratí.

6. Na sílu, na zdraví, člověče, spoléháš? - Pomine, zapadne, ani se nenadáš. - Na Boha spolehni, v něj slož naděj svoji, - jenom on jediný tebe upokojí.

403. Co smrt jest?

Slova upr. J. P. 1906. — Šteyr r. 1683.

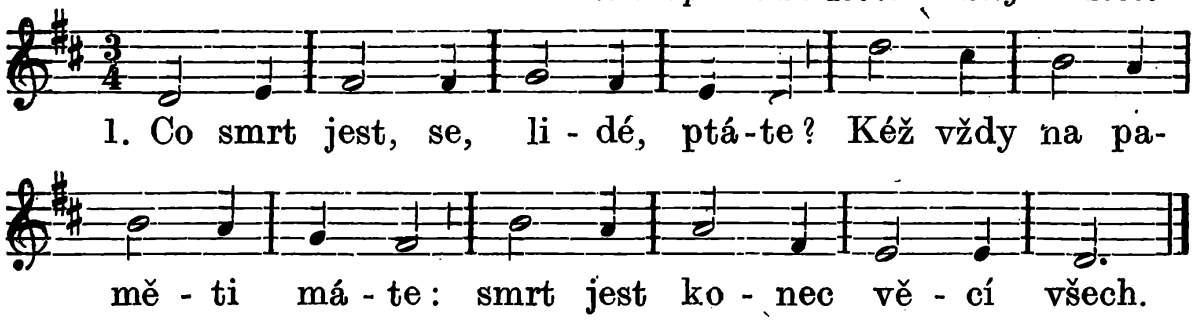

2. Stříbra, zlata cenu stírá, - poklady a statky sbírá, - smrt jest konec bohatství.

3. Rozkoše a světa slasti - neodvratnou ničí strastí, - smrt jest konec radostí.

4. Věrné druhy roztrhuje, - manželů svaz rozvazuje, - smrt je konec přátelství.

5. Výsady a práva ruší, - nejmocnější žalem zkruší, - smrt jest konec moci, cti.

6. Sílu obrů rázem láme, zdraví, mládí, radost zklame, smrt jest konec lidských sil.

7. Po ní život věčný vzplane, - věk, jenž nikdy nepřestane; - věčnosti jest začátek.

8. Smrti hlas jak zavzní sluchu, - na soud bude brát se duchu, - smrt jest k soudu pozvání.

9. Toho konce lidé dbejte, neřestí se vystříhejte: - na věky smrt odsoudí.

10. Života i smrti Králi, - dej, ať svět nás neošálí, - v nebe ať smrt vede nás!

404. O smrti, zvláště v čas nakažlivých nemocí.

Dříve: Poslyšte smutného hlasu.

Slova upr. J. P. 25./7. 1906. — U Šteyra.

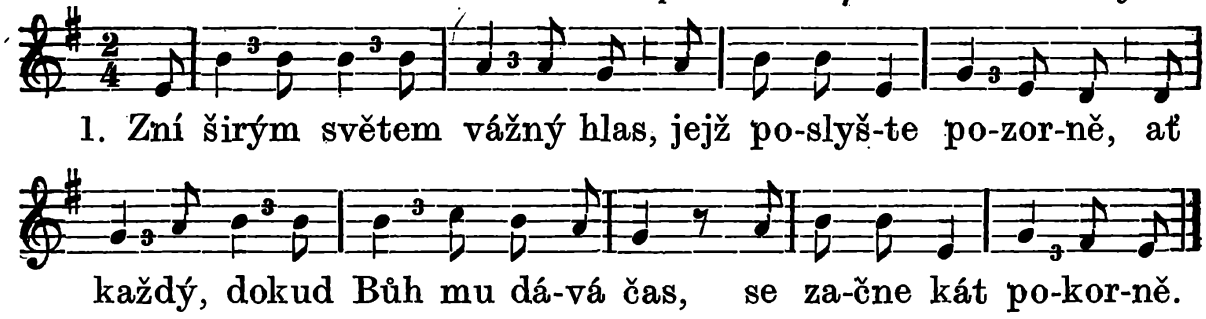

2. Prst anděl Boží pozvedá, - luk nechybný napíná, - kdo terčem jest mu, hrůzou ubledá - a na věky usíná.

3. Smrt stále stojí na stráži, - jsouc kořisti dychtiva, - svou kosu k žatvě pilné naráží, - jíť doba vždy přízniva.

4. Jest polem jejím širý svět, - v němž šmahem vše pokosí, - klas stářím skleslý, mládí svěží květ, - zrak zůstalým orosí.

5. Zná všelikého člověka, - jí nikdo se neskryje, - ať vítá ji, ať se jí poleká, - své spáry v něj zaryje.

6. Čich její tělo ucítí, - jež kdekoliv dozrává, - chtíč, uchvátit je, v ní se roznítí - a lupu se nevzdává.

7. Jest basiliščí její zrak - a na koho pohledne, - hned zachvátí jej černý mdloby mrak, - jímž na vždycky pobledne.

8. Dlaň její všude dosáhne - a každého zachvátí, kam dopadne, vše rázem vyprahne, své kořisti nevrátí.

9. Hlad tráví její útrobu, jenž nikdy se nezkojí, - svou kořist skrývá chtivě do hrobu, - kde o ni se nebojí.

10. Vše trhá ostrým zubem lvím a nešetří žádného, - ni matky s děckem v loktech nemluvným, - ni císaře mocného.

11. Jak had se tiše připlíží, - zas ostřížem přikvapí, - tu rázem dráp svůj v srdce pohříží, - tu zvolna je utrápí.

12. Tu skončí život najednou, - tu sháší jen pomalu, - ten dýchne jen a líce poblednou, - ten v bolu mře návalu.

13. Jak mraku nelze zastavit, - jenž záhubu přináší: - tak ze smrti se nelze vybavit, - jež žití nám uháší.

14. Jen o jedno lze prositi: - by našla nás bez viny, - by Bůh nám skrze ni přál přijíti - tam do věčné otčiny.

15. Kdo v milosti je Boží živ, - smrt nikdy mu neškodí, - jen v slávu přeblažených nebes niv - jej pokojně provodí.

16. Dej, Jezu, Pane přemilý, - ať pokání činíme, - čím v žití doposud jsme chybili, - ať lítostí spravíme.

17. Dej hojně svojí síly nám, - ať bez hříchu žijeme, - až žití našeho smrt shasí plam, - ať za Tebou přijdeme.

18. Nás v nebes bráně uvítej - Tvá, Ježíši, dobrota, - smrt blaženou a vzkříšení nám dej, slast věčného života!

405. Všichni musíme umříti.

Dříve: Mysli každý člověk.

Slova upr. J. P. 1906. — Šteyr.

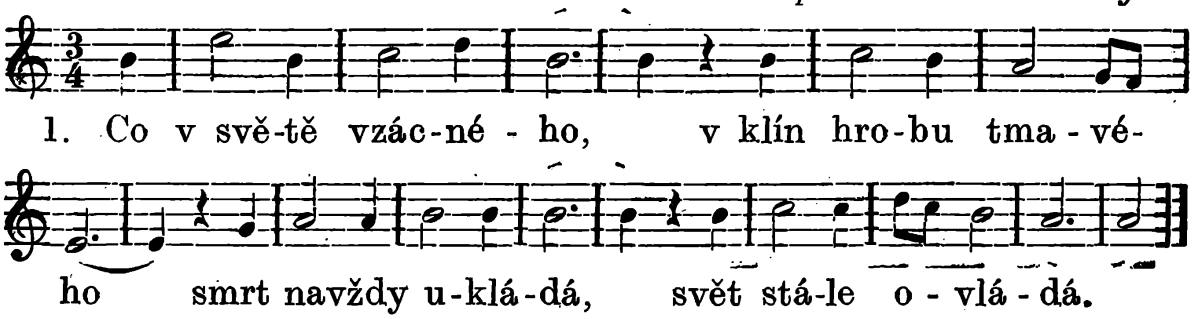

2. Smrt tebe zachvátí, - lup, jehož nevrátí, - spár v tebe zaryje - a v zem tě ukryje.

3. Když štěstí čekáme, - věk dlouhý doufáme, smrt v ráz nás zastihne - a život přestřihne.

4. Smrt nedbá na krásu, - ni moci, věhlasu, - ni na věk, na zdraví, - vše stejně popraví.

5. Co kde se narodí, - smrt ve hrob provodí - a nemá lítosti - a nedá milosti.

6. Smrt slibům nevěří, - všem stejně naměří, - jde stejně na pány, - jak na lid poddaný.

7. Jí poddán všaký tvor, - a dobrých druhů sbor i věrné manžely - smrt krutě rozdělí.

8. Žít dítě začíná, - smrt život shasíná, - tam opět sirotu v plen vydá životu.

9. To denně vidíme, - pláč denně slyšíme, - že nám též nastane, to vězme, křesťané!

10. Dle rady Kristovy - vždy buďme hotovi, - ať nás soud nezdolá, - až nás smrt zavolá.

11. Nech vládne tělu duch, - jak poroučí nám Bůh, - ať ctnostně žijeme - a zbožně zemřeme.

12. Tak živ buď každý z nás, tak pracuj, dokud čas, by v slávu přijat byl, - již Bůh nám přislíbil.

406. Buďme na smrt připraveni.

Dříve: Každý křesťanský člověče.

Slova upr. J. P. 1906. — Šteyr 1683.

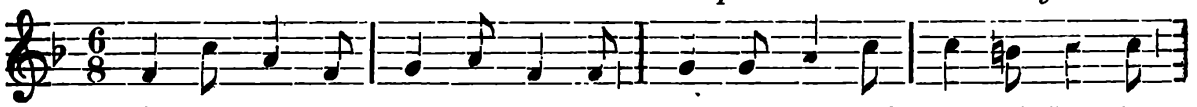

1. Na po-sled-ní vě-ci svo-je, na skon-če-ní ži-tí bo-je

Duch nám svatý my-slit ve-lí, bychom du-ši či-stou mě-li.

2. Že smrt přijde, to je jisto, - čas však neznám, ani místo, kdy nás schvátí ruce její, - kořisti jež nepouštějí.

3. Hotov budiž v každou chvíli, připravuj svou duši s pílí, ať tě v hříchu nezachvátí, - ať tě věčně nezatratí.

4. Milosti dej, dobrý Pane, - ať nás v hříchu nezastane, - ať se zlého uchráníme, - Tebe v nebi věčně zříme!

Modlitby za šťastnou smrt, jež občas konati máme, dokud jsme zdrávi.

Modlitba církevní na vyprošení milosti dobrého úmrtí.

Všemohoucí a milosrdný Bože, jenž jsi lidskému pokolení jak prostředky ke spáse, tak odměnu života věčného udělil: pohlédni milostivý na nás, služebníky své, a duše opatruj, které jsi stvořil; aby v hodině odchodu svého bez hříchu poskvrny Tobě Stvořiteli svému prostřednictvím svatých andělů představeny býti zasloužily. Skrze Pána

Prosba o dobrou smrt.

Modlitba ta nalezena byla ve spisech pozůstalých po jisté paní, která zahynula v plamenech v Paříži při dobročinném bazaru (Beringer).

O Ježíši, klaním se Tvému poslednímu vzdechu a prosím Tě, abys přijal poslední vzdech můj. Nevěda, bude-li při mém odchodu se světa duch můj jasný a volný, obětuji Ti již nyní svou úzkost smrtelnou a všechna utrpení smrti své. Ty jsi mým Otcem a mým Spasitelem, do Tvých rukou tedy poroučím duši svou. Ano, touhou

mou jest, aby můj poslední okamžik spojen byl s Tvou smrtí a aby poslední tepot srdce mého byl výkonem čisté lásky k Tobě. Amen.

Odpustky 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 16. července 1902.

Modlitba ke Spasiteli ukřižovanému za hodinku smrti.

Můj ukřižovaný Ježíši, přijmi milostivě modlitbu, kterou Tobě nyní přednáším za hodinku smrti, až všechny smysly mne opustí.

Až, můj Ježíši, mé oko mdlé a ztrhané nebude moci na Tebe pohlednouti, vzpomeň na tento pohled láskyplný, kterým na Tebe nyní zírám, a smiluj se nade mnou.

Až již zsinalé rty nebudou moci políbiti Tvé nejsvětější rány, pamatuj, že jsem je nyní plný vroucnosti na rány Tvé vtiskl a smiluj se nade mnou.

Až mé ruce zhublé Tvůj svatý kříž nebudou moci obejmouti, pamatuj na vroucnost, s níž tak činím nyní, a smiluj se nade mnou.

A až konečně můj jazyk těžký a ochrnutý nebude moci mluviti, vzpomeň si, že k Tobě volám v hodinu tuto.

Ježíši, Maria, Josefe, vám poroučím duši svou.

Odpustky 300 dní jednou denně. — Plnomocné dvakrát za rok po přijetí svátosti pokání a oltářní. — Pius X. 31. srpna 1903.

Modlitba k Pánu Ježíši o šťastné skonání.

Modlitbu tu složila zbožná konvertitka, jež 18letá svatě skonala.

Kurr. 1881, 2.

Ježíši, Pane můj, Bože veškerého dobra, Otče smilování! Předstupuji před Tebe se srdcem pokořeným, zkroušeným a želícím; poroučím Ti poslední svou hodinku a vše, co mne očekává po ní. — Až nohy mé, neschopny pohybu, mně připomenou, že pout má na tomto světě se blíží konci, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až mé třesoucí se a tuhnoucí ruce nebudou s to, aby Tvůj kříž uchopily a držely, nýbrž proti vůli mé nechají ho padnouti na bolestné lůžko, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až mé oči zatemnělé a blízkým děsem smrti zlomené ještě jednou k Tobě mdlý a mroucí pohled obrátí, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až rty mé studené a chvějící se naposledy vysloví Tvé jméno přesvaté, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až mé bledé a zapadlé líce pro kolemstojící stanou se předmětem útrpnosti a hrůzy a vlasy smrtelným potem zvlhlé na hlavě se zježí, zvěstujíce mi blízký konec, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až uši mé, brzy již navždy pro lidské řeči zavřené, se otevrou, aby vyslechly hlas Tvůj, jenž prohlásí soud neodvolatelný, který osud můj pro celou věčnost určí, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až má obrazotvornost, děsnými přízraky ustrašená, zapadne do smrtelného smutku; až můj duch, pohledem na hříchy mé a strachem před Tvým soudem stísněný, s andělem temnosti bude bojovati, jenž usilovati bude, aby mne zbavil potěšující naděje na Tvé smilování a uvrhl mne

do propasti zoufání, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až mé sesláblé srdce, bolestmi nemoci usoužené a hrůzami smrti schvácené, bojem proti nepříteli mé duše docela bude vysíleno, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až své poslední slzy, znamení rozkladu, budu prolévati, přijmi je jako obět smírnou, abych se jako pravá obět pokání rozloučil; a v tom hrozném okamžiku, o milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až moji příbuzní a přátelé, kolem mne shromáždění, nad mým utrpením se rmoutiti a Tvé jméno za mne vzývati budou, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až ztratím vládu svých smyslů a celý svět mi zmizí; až v tísních posledního smrtelného boje budu vzdychati, pak, o milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až poslední tep srdce duši mou přinutí, aby se s tělem rozloučila, přijmiž ty vzdechy jako účinek svaté netrpělivosti, aby se k Tobě dostala, a Ty, o milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až má duše, na rtech takořka se vznášejíc, navždy opouštěti bude tento svět a mé tělo zanechá zsinalé, studené a ztuhlé, přijmi tento rozklad mého pozemského bytí jako slib poddanosti, který velebnosti Tvé vzdávám, a pak, o milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! — Až konečně duše má před Tebe předstoupí a ponejprv nepomíjející lesk Tvé slávy spatří, pak nezavrhni ji od své tváře, nýbrž rač přijmouti mne do lůna milosrdenství svého, abych Tě věčně velebil; pak tedy, o milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou! —

Modlitba (k Bohu Otci).

O Bože, jenž jsi nás odsoudil, abychom umřeli, avšak hodinu a okamžik smrti jsi nám zatajil: propůjč, abych ve spravedlnosti a svatém snažení ztrávil všechny dny svého života, a tak stal se hodným, ve Tvé svaté lásce s tímto světem se rozloučiti, pro zásluhy Pána našeho Ježíše Krista, který s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky věkův. Amen.

Odpustky 100 dní jednou za den s podmínkou, modlíme-li se prosbu o ***šťastné skonání*** *na úmysl sv. Otce; plnomocné jednou v měsíci tomu, kdo se prosbu modlí po celý měsíc, přijme svátost pokání a oltářní, kostel navštíví a tam se pomodlí na úmysl sv. Otce. Lev XII. 11. srpna 1824.*

Prosba k Panně Marii o šťastnou smrt.

Kurr. 1881, 2.

Ó Maria, bez poskvrny počatá, oroduj za nás, kteříž se k tobě utíkáme. O útočiště hříšníků, o Matko umírajících, neopouštěj nás v hodině smrti naší, nýbrž vypros nám dokonalou lítost a upřímnou zkroušenost, odpuštění našich hříchů, hodné přijetí svatého pokrmu na cestu do věčnosti a posilu skrze svátost posledního pomazání, abychom bezpečně předstoupiti mohli před trůn spravedlivého a milosrdného Soudce, svého Boha a Spasitele. Amen.

Racc.: Odpustky propůjčené od sv. Otce Pia IX. 11. března 1856, 100 dní jednou za den.

Modlitba sv. Vincence Ferreria za šťastný konec života.

Act. C. Epp. Br. 1913, č. 11. a č. 14.

Smiluj se nade mnou, Bože: a vyslyš modlitbu mou.

Smiluj se nade mnou, Hospodine, neboť nemocen jsem: uzdrav mne, Hospodine, nebo zkormouceny jsou kosti mé.

Smiluj se nade mnou, Hospodine: viz snížení mé od nepřátel mých.

Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem soužen: zkormoutilo se hořem oko mé, duše má i nitro mé.

Smiluj se nade mnou, Bože: dle velikého milosrdenství svého.

Smiluj se nade mnou, Bože: nebo mne zdeptal člověk: celý den v nástrahách rmoutil mne.

Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade mnou: neboť v Tebe doufá duše má.

Smiluj se nade mnou, Hospodine, neboť jsem k Tobě volal celého dne: obvesel duši služebníka svého, neboť k Tobě, Pane, duši svou jsem pozdvihl.

Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi: neb jsme velmi naplněni potupením.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému: jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste, jenž nechceš, aby kdo zahynul, a k němuž nikdo bez naděje na milosrdenství s prosbou se neobrací, ježto svatá a požehnaná ústa Tvá pravila: „všecko, začkoli prositi budete ve jménu mém, stane se vám"; prosím Tě, Pane, pro Tvé svaté jméno, dopřej mi v hodinku smrti mé zdravých smyslů a mluvy, dopřej mocné lítosti nad hříchy mými, dopřej pravé víry, zřízené naděje, dokonalé lásky, abych Ti s čistým srdcem mohl říci: V ruce Tvé, Pane, poroučím Ducha svého; vykoupil jsi mne, Bože pravdy, který jsi požehnaný na věky věkův. Amen.

Odpustky 300 dní jednou denně i pro duše v očistci. Pius X. 5. června 1913.

Modlitby sv. Mechtildy k Panně Marii za šťastnou hodinku smrti.

I. Zdrávas, Maria . . .

Modlitba: O Paní má, svatá Maria! Jako Bůh Otec skrze svou všemohoucnost tebe přemocnou učinil: tak prosím, stůj při mně v hodině smrti a zapuzuj ode mne všechnu moc nepřátelskou.

II. Zdrávas Maria . . .

Modlitba: O Paní má, svatá Maria! Jako tebe Syn Boží převelikým poznáním a jasností ráčil obdařiti, že celé nebe osvěcuješ: tak v hodině smrti duši mou poznáním víry tak osvěť a posilni, aby žádným bludem nebo nevědomostí převrácena nebyla.

III. Zdrávas, Maria . . .

Modlitba: O Paní má, svatá Maria! Jako Duch svatý svou lásku tobě úplně vlil, tak ty v hodině smrti sladkost božské lásky do mne nakapej, aby tak veškerá hořkost stala se co nejpříjemnější.

Nejsvětější Bohorodičko, Maria Panno, pro zásluhy nejtrpčejšího umučení Ježíše Krista, Syna tvého, tebe snažně prosím: abys na mne pamatovala, kdyby se stalo, že bych snad dnes, nebo tuto hodinu, nebo v tomto okamžiku měl umříti.

O přelaskavá Matko má, do rukou tvých poroučím duši svou, a tělo své, i konec života svého.

Ó, Paní přesladká, srdečného milosrdenství plná, svatá Maria, přispěj mi, nebohému hříšníku, než smrt náhlá a nepředvídaná by přišla, abych neočekávaně a nepřipravený s tohoto světa nesešel. Oroduj za mne, Maria Panno požehnaná, skrze přehořkou smrt jednorozeného Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista, abych zanechaje hříchův a odřekna se ďábla a skutků jeho, pravou zkroušeností a lítostí, upřímnou a pokornou zpovědí, pokáním a zadostučiněním, hodným nejsvětější svátosti přijetím a láskou k bližnímu — se Synem tvým smířený s tohoto světa odešel. Učiň se mnou milosrdenství své, o blahoslavená Panno Maria, Matko Boží, v onu hrůznou hodinu, když životní síly budou mizeti a mrtvý jazyk nebude se moci hýbati, aby tebe vzýval, aniž oči mé světlo budou moci přijímati a uši mé žádnému zvuku nebudou se otevírati.

Rozpomeň se pak na modlitby, o Maria, kteréž nyní přednáším sluchu dobrotivosti tvé, a přispěj mi v oné hodině poslední úzkosti mé, abych osvobozen byl ze společnosti sluhů ďáblových a spojen byl s věrnými Kristovými sluhy a přáteli Syna tvého.

O šťastná Maria, ty matko Boží, ty matko vinníka, ty matko Soudce, ty matko vyhnaného: jsouc matkou synů obou, nenechej syna vinného odsouditi Synem Božím; nýbrž mateřskou laskavostí se postarej, aby syn vinník smířen byl se Synem, jenž jest Bůh, a přijmi skrze Syna Soudce, syna z vyhnanství do otčiny. Amen.

Prosba o dobrou smrt.

Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají. — O můj Bože, zemříti musím jistě, avšak nevím kdy, jak a kde: to jediné vím, že na věky zahynu, vypustím-li ducha ve smrtelném hříchu.

Nejblahoslavenější Panno Maria, Matko Boží svatá, oroduj za mne hříšníka nyní i v hodinu smrti mé. Amen.

Odpustky 300 dní po každé. — Pius X. v audienci 24. prosince 1905.

Poslední vůle křesťana.

Modlitba, kterou máme častěji konati, dokud jsme zdrávi.

Zřiď dům svůj, nebo umřeš a nebudeš živ.

Molem tobě podestláno bude a přikrytí tvé budou červové.

Blázne! Této noci požádají duše tvé od tebe; to pak, cos připravil, čí bude?

Ve jménu nejsvětější a nerozdílné Trojice, Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Já N. duši svou do rukou Stvořitele Vykupitele svého odevzdávám, tělo pak zemi, z níž jsem vyšel, ponechávám; světských statků, ctí a požitků milerád se zříkám; toužím požívati jen Boha a Pána svého.

Lituji z celého srdce hříchů svých a zavrhuji je, zvláště..., a to z čisté a upřímné lásky k Bohu.

Odpouštím všem nepřátelům svým, a pokorně prosím, aby i mně se tak stalo.

Věřím v Boha, jednoho v podstatě, trojího v osobách, Otce, Syna a Ducha svatého, Stvořitele, Zachovatele, Vykupitele a Odměnitele, nekonečného v moci, dobrotě a moudrosti. Držím se pevně všeho, čemu dle nauky církve římsko-katolické mám věřiti. Doufám od božské dobrotivosti hříchů svých odpuštění a život věčný. Miluji Boha z celého srdce, z celé duše, ze všech sil svých. Svěřuji se naprosto úradě nejsvětější vůle Boží, které se klaním, jsa ochoten dle jejího ustanovení jednati a trpěti, přijímati zdraví i nemoc, život i smrt. Staň se nejsvětější vůle Páně. Amen.

Poroučím se ochraně nejblahoslavenější Panny Marie, své matky a náměstnice nejlepší, svatému Josefu a andělu Strážci a všem svatým, jež snažně prosím, aby mne podporovali v hodinu smrti. Kéž umru v milosti Boha, Spasitele svého, a ve spojení s blahoslavenou Pannou a svatých se slovy, jež nyní častěji vyslovuji: Ježíš, Maria, Josef! Do rukou Tvých, Pane, poroučím ducha svého. Amen.

407. Prosba o šťastnou hodinku smrti.

Dříve: Pane, přispěj k mé pomoci.

Štcyr 1683. — Kanc. Závorkův 1606. — Slova upr. J. P. 1906.

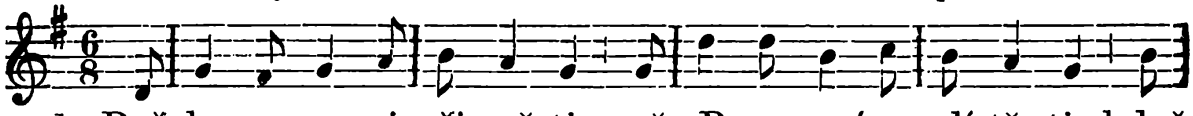

1. Rač ku po-mo-ci při-spě-ti mně, Pane, svému dí-tě-ti, když

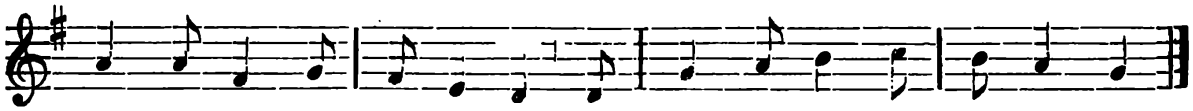

se svě-ta se bu-du brát, rač mi-lo-stí mne pod-pí-rat.

2. Když uši moje ztratí sluch, - těš srdce mé Tvůj svatý Duch, - když mlha padne na oči, - kéž z těla duch ctně vykročí!

3. Kéž od hříchů jsem všechněch čist - a z milosti Tvé spásy jist, - kéž duše krásou zaplane - a do nebe se dostane.

4. Tys ráčil za mne umříti, Ty, Jezu, mne chceš spasiti, shlaď moji vinu přemnohou, spas duši moji ubohou.

5. Buď stále u mne na stráži, - neb ďábel prudce doráží, by pro moje mne pro viny - strh' v pekla hrozné hlubiny.

6. Vlej v srdce moje naději, - že ve slávě se zastkvěji, - již uchystal's Ty, Boží Syn, an shladil's skvrny mojich vin.

7. A uveďiž mne do nebe, - ať blažen žiju u Tebe, - a s anděly Tě společně zřím, slavím a ctím pověčně.

8. Byl's silou mojí v útrapách, - mne's těšil, když mne svíral strach, - mne's chránil za dne, za noci, - mně's spěchal v bídě pomoci.

9. A poslední až svitne den, - zas vstanu, Tebou oživen, - zřít budu Tebe okem svým, kde planeš blahem odvěkým.

10. Neb Ty jsi život, vzkříšení, - Tys jistá cesta k spasení, - kdo v Tebe věří, věčně živ plát bude v slávě rajských niv.

11. Rač proto milost v duši vlít, - ať můžeme Tě hodně ctít, - duch v nevinnost se oděje - a láskou Tvojí zastkvěje.

12. V čas pokušení Tvoje dlaň nás opatruj a mocně chraň; - když v hříchu jsme, svou milostí - nás rozněť k pravé lítosti.

13. Nás očištěné posiluj, - ať vede nás vždy příklad Tvůj, - ať v nebe k Tobě vejdeme - a s Tebou věčně žijeme. Amen.

Modlitby na ochranu od náhlé smrti.

I.

Vyslyš nás, o Bože, spáso naše, a nedopouštěj, aby dnové naši byli ukončeni dříve, než nám hříchy naše odpustíš, a poněvadž v pekle neprospěje činiti pokání a není tam místa k polepšení, prosíme Tě vroucně, abys, čas nám dávaje k prošení, i hříchy nám odpustil. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Prosíme Tě, ó Pane, odvrať milosrdně od věřících svých všeliký blud a náhlou záhubu nakažlivých nemocí, aby ti, které dle zásluhy trestáš, milosrdenstvím Tvým šťastně napraveni byli. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Antifona. Duše má, přestaň již hřešiti, rozjímej o náhlém odchodu do muk věčných, kde se již nepřijímá pokání, aniž platny jsou slzy. Dokud čas jest, obrať se a volej řkouc: Bože můj, smiluj se nade mnou!

Antifona. Uprostřed života nacházíme se ve smrti! U koho máme hledati pomoci, ne-li u Tebe, Pane, jenž pro hříchy naše se hněváš? Svatý Bože, svatý Silný, svatý Milosrdný, Spasiteli, nezanechávej nás trpké smrti.

V. Abychom nebyli náhle překvapeni dnem smrti: a pak času ku pokání hledajíce, již ho najíti nemohli.

R. Vzezři, ó Pane, a smiluj se, neboť jsme zhřešili proti Tobě.

Prosíme Tě, všemohoucí Bože, přijmiž s láskou otcovskou lid svůj, jenž před hněvem Tvým k Tobě se utíká, aby ti, jižto v náhlé smrti metly Tvé velebnosti se bojí, zasloužili radovati se z Tvého odpuštění. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Všemohoucí Bože, usmířen pohleď na církev svou, buď nám milosrdným a netrestej nás ve hněvu svém; neboť budeš-li patřiti na nepravost naši, neobstojí před Tebou žádné stvoření; avšak s onou láskou podivuhodnou, se kterou jsi nás stvořil, odpusť nám hříšníkům a nedopusť, aby díla rukou Tvých zahynula náhlou smrtí. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Vyslyš, Pane, modlitby naše a nebuď přísným ke služebníkům svým, neboť jakož v nás není žádné spravedlnosti, na niž bychom spoléhati mohli, tak neznáme mimo Tebe jiné studnice smilování, v níž bychom byli očištěni ode hříchův a osvobozeni od nemoci a náhlé smrti. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Ó Bože, před jehož očima každé srdce se chvěje a každé svědomí se leká, vylej milosrdenství své na nás, abychom nemajíce důvěry

v zásluhy své, zakusili Tvého milosrdenství a nikoli soudu Tvého ve smrti náhlé. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba.

O nejmilosrdnější Pane Ježíši, pro Tvou smrtelnou úzkost, pro Tvůj krvavý pot a pro Tvou smrt prosím Tě vroucně, zachraň mne od náhlé a nenadálé smrti. Ó nejdobrotivější Pane Ježíši, pro Tvé ukrutné a ohavné bičování a trním korunování, pro Tvůj kříž a trpké umučení a pro Tvou lásku prosím Tě pokorně, nedopouštěj, abych náhle zemřel a bez svatých svátostí z tohoto života vykročil. Ó můj nejmilejší Pane Ježíši, pro všecky Tvé muky a bolesti, pro Tvou předrahou krev a pro Tvé přesvaté rány, pro ta poslední slova, která jsi na kříži pronesl: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil!" a „Otče, v ruce Tvé poroučím Ducha svého!" prosím Tebe snažně, zachraň mne od náhlé smrti. Tvé ruce, ó můj Spasiteli, mne stvořily: ach, nedopouštěj, abych byl zachvácen nenadálou smrtí! Dopřej mi, prosím Tě, času k pokání; propůjč mi, abych život svůj šťastně a v milosti Tvé skončil, abych Tebe z celého srdce milovati, chváliti a velebiti mohl na věky. Amen.

Pětkrát Otče náš a Zdrávas Maria na památku umučení Pána našeho Ježíše Krista a třikrát Zdrávas ke cti bolestné Matky Boží.

Odpustky: 1. 100 dní po každé. 2. Plnomocné odpustky na svátek sv. kříže (dne 3. května a 14. září), na Zelený čtvrtek a Velký pátek získají, kdož tyto modlitby po celý rok každodenně se modlí. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce. Na Zelený čtvrtek a Velký pátek třeba navštíviti Boží hrob, na druhé dva dni některý chrám Páně, v němž jest velebná svátost. (Pius VII. 2. března 1816.)

II.

Modlitba k sv. Ondřeji Avellínovi († 1608) za ochranu před náhlou smrtí (mrtvicí).

Přeslavný světče, jenž Bohem jsi určen za ochránce před mrtvicí, protože jsi sám touto hroznou nemocí byl postižen, tebe prosíme snažně, abys nás uchránil tohoto zla tak častého a nebezpečného.

Otče náš. Zdrávas, Maria. Sláva Otci.

V. Na přímluvu sv. Ondřeje, který mrtvicí byl raněn.

R. Uchraň nás, ó Pane, náhlé a nenadálé smrti.

Přeslavný světče, kdyby spravedlivá prozřetelnost božská dopustila, že bychom raněni byli mrtvicí, prosíme tě snažně, vyžádej nám aspoň tolik času, abychom mohli přijmouti sv. svátosti a umříti v milosti Boží.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

V. Na přímluvu . . .

Přeslavný světče, jenž jsi před svým skonáním s nájezdy zlého nepřítele těžký boj musil bojovati, z něhož tě nejblahoslavenější Panna Maria a sv. archanděl Michael vysvobodili: tebe prosíme snažně, abys nám přispěl svou pomocí v hrozné hodině smrti naší.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

V. Na přímluvu . . .

Racc. Odpustky 300 dní po každé. — Plnomocné jednou za měsíc v den libovolný všem, kdo po celý měsíc každodenně tak se pomodlí; podmínky: Zpověď, přijímání. — Pius IX. 25. června 1869.

Plnomocné odpustky v hodinu smrti.

Kurr. 1906, 7.

Plnomocné odpustky v hodinu smrti lze získati, když přijmeme svátost pokání a nejsvětější svátost oltářní v kterýkoliv den a pak s vroucí láskou k Bohu se pomodlíme slova:

Hospodine, Bože můj! Jakýkoli způsob smrti podle libosti své mně usoudíš, již nyní jej se všemi úzkostmi, útrapami a bolestmi milerád z rukou Tvých přijímám.

Pius X. 9. března 1904 povolil tyto odpustky k žádosti četných duchovních správců z té příčiny, že mnozí věřící — nemajíce času ku přípravě — smrtí bývají překvapeni. (Beringer.)

Modlitby za umírající.

I. K Bohu Otci, Synu a Duchu svatému a ke cti sv. Josefa za ubohé umírající.

Věčný Otče, pro lásku, kterou máš k sv. Josefu, jehož jsi přede všemi vyvolil, aby místo Tvé zastupoval na zemi, smiluj se nad námi a nad ubohými umírajícími.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Věčný Boží Synu, pro lásku, kterou máš k sv. Josefu, který Tě na zemi co nejvěrněji ochraňoval, smiluj se nad námi a nad ubohými umírajícími.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Věčný Duše svatý, pro lásku, kterou máš k sv. Josefu, který tak pečlivě opatroval Tvou nejsvětější a vroucně milovanou nevěstu Marii, smiluj se nad námi a nad ubohými umírajícími.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Racc. Odp. 300 dní jednou denně. — Lev XIII. 17. května 1884.

II. K Pánu Ježíši za hříšníky umírající.

Ó nejmilostivější Ježíši, milovníku duší, vroucně Tě žádám pro smrtelnou úzkost Tvého nejsvětějšího Srdce a pro bolesti Matky Tvé neposkvrněné, obmyj v krvi své hříšníky celého světa, kteří nyní skonávají a dnes zemrou. Amen.

V. Srdce Ježíšovo, jež jsi trpělo přesmrtelné úzkosti,

R. Smiluj se nad umírajícími.

Odpustky 100 dní pokaždé. Odpustky plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv den získá, kdo tuto modlitbu koná třikrát za den ve třech rozličných dobách denních po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, svaté přijímání, návštěva chrámu a modlitba na úmysl sv. Otce. — Pius IX. 2. února 1850.

Konej rád tuto modlitbu. „Milosrdný Pán“, tak dí Pius IX., „podle své neskončené dobroty proukáže za to milosrdenství těm, kteří službu tu prokazovali za živa umírajícím“. — Denně umírá asi 90.000 lidí.

III. Pobožnost za věřící umírající.

Kleče pomodli se třikrát „Otče náš“ ke cti utrpení a úmrtí Pána našeho Ježíše Krista, pak třikrát „Zdrávas Maria“ na památku bolestí, které Panna Maria přestála při smrtelném zápasu svého milovaného Syna a pak také za věřící umírající.

Racc. Odpustky 300 dní po každé. — Plnomocné jednou za měsíc v den libovolný těm, kdo po celý měsíc tak činí každodenně. Další podmínky: zpověď, přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. — Pius VII. 18. dubna 1809.

Upozornění.

Modlitby nemocného, za nemocného a umírajícího, jakož i modlitbu za právě zemřelého viz v III. části při svátosti posledního pomazání na str. 755 až 773.

B) O soudu soukromém čili tajném.

Poučení. *Z Katechismu.*

Hned po smrti je každý člověk souzen z celého svého života, a to ze všech svých myšlenek a žádostí, slov a skutků, jakož i z toho, co dobrého konati opominul.

Soud tento se nazývá soukromým čili tajným, protože při něm krom duše souzené a soudce Ježíše Krista nebude nikdo přítomen. Nazývá se také prvním, protože ještě přijde soud poslední.

Hned po soudu soukromém vykonává se na duši rozsudek, a duše přicházejí buď do pekla nebo do očistce nebo do nebe, neboť, jak dí Sirach (11, 28): „Snadné jest před Bohem v den skonání odplatiti jednomu každému podle cest jeho“.

Rozjímání.

Křesťane! Rozjímej, že Soudcem tvým bude sám Ježíš Kristus, tedy Bůh, Bůh vševědoucí, jemuž není nic tajno a před nímž nebude žádná výmluva platna! Bůh všemohoucí, proti němuž žádné zastání nebude možné! Bůh nejvýš svatý, který chce a miluje jen dobré a nenávidí i zavrhuje zlé! Bůh spravedlivý, jenž dobré odměňuje a zlé tresce. Při soudu právě spravedlnost ukáže se — spravedlnost, nikoli smilování, a proto „hroznéť jest upadnouti v ruce Boha živého“ (Žid. 10, 31.).

Spravedlivě bude souditi Bůh všecky skutky, žádosti a myšlenky i nejtajnější. Až Hospodin bude mluviti, pak bude „běda národu hříšnému, lidu obtíženému nepravostí, semeni nešlechetnému, synům hříšným“. Proto říkával sv. Jarolím: „Kdykoli si připomínám den soudný, po celém těle hrůzou se chvěji“.

Rozjímej dále, že jmenovitě Ježíš Kristus, který pro tebe se stal člověkem a krví svou na kříži tě vykoupil od smrti věčné, ano Vykupitel tvůj že bude soudcem tvým. Běda tobě, opovrhoval-li jsi jeho učením, jeho církví, svátostmi a milostmi; opovrhneť i on tebou a odsoudí tebe, jakož byl řekl: „Kdožby zapřel mne před lidmi, zapřímť i já ho před Otcem svým, kterýž jest v nebesích“. I přičiň se po celý život, aby při soudu platila o tobě jeho slova: „Kdožkoli vyzná mne před lidmi, toho i já vyznám před Otcem svým, jenž jest v nebesích“. Amen.

408. Milosrdný Bože.

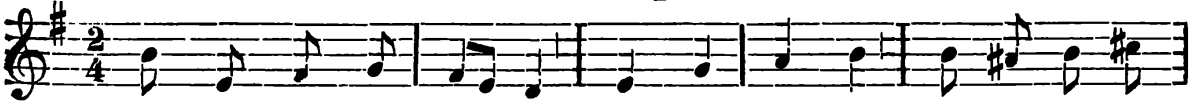

Mi - lo - srd - ný Bo - že, po - hleď ke mně, ne - za - mí - tej
Viz, že jsem jen sla - bé, křeh - ké plé - mě, od - pu - stiž mi

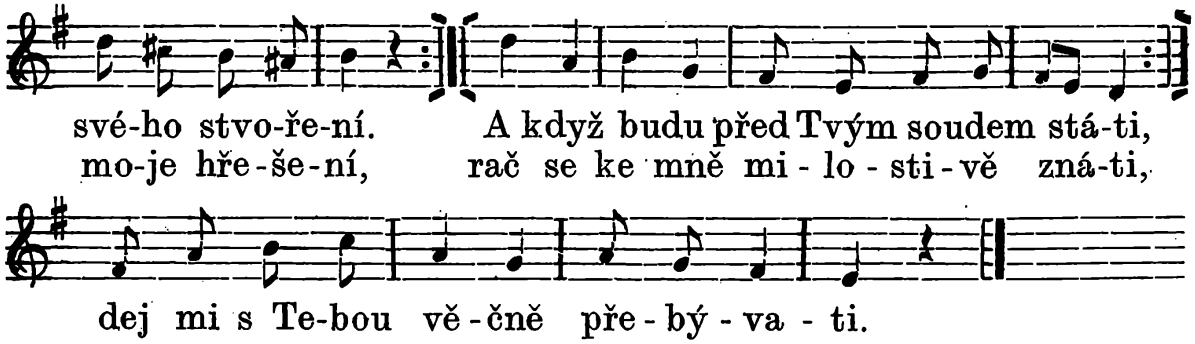

C) O pekle.

Poučení. *Z Katechismu.*

Peklo jest místo, kde zavržení tresty věčné trpí.

Do pekla přijde, kdo ve smrtelném hříchu zemře.

Tresty pekelné jsou:

Zavržení jsou docela vyloučeni na věky z patření na Boha, neboť řekne k nim Soudce Ježíš Kristus: „Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného!“ (Mat. 25. 41). Trpí nejhroznější muky ohněm pekelným, neustálé výčitky svědomí a úzkost, nevýslovnou opuštěnost a zoufání. Všecko to trpí věčně bez naděje na vykoupení neb úlevu; neboť „hrozné jest upadnouti v ruce Boha živého“ (k Žid. 10, 31).

Že peklo trvá věčně, víme z jasných výroků Ježíše Krista, apoštolův a z učení církve. Dít Ježíš Kristus k zavrženým: „Odejděte... do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu a andělům jeho“, a sv. Pavel (II. k Sol. 1, 8. 9.) praví: „Kteříž neznají Boha, a kteříž neposlouchají evangelium Pána našeho, Ježíše Krista, kteříž pokuty věčné trpěti budou v zahynutí ode tváři Páně“. A ve vyznání svatého Athanáše čteme: „Kteří zle činili, vejdou do věčného ohně“.

Zavržení nebudou stejně trpěti; trápení jejich bude tím větší, čím tíže a čím častěji kdo zhřešil a čím více milosti zneužil.

Uvažování muk pekelných má nás nabádati, bychom vůbec každého hříchu, zvláště pak každého hříchu smrtelného se varovali, a bychom za spáchané hříchy pokání činili a používali Boží shovívavosti a slitování. by nás jednou neztrestala Boží spravedlnost.

Rozjímání o pekle.

Jos. Rechziegl: „Ježíš, potěšení jediné“. (Vydal B. Stýblo v Praze).

„Umřel pak i bohatec a pohřben jest v pekle“. *(Luk. 16, 22.)*

Ctnostní lidé nepochybují, že je peklo. Jen hříšníci, kteří se bojí trestu, nechtějí věřiti ve věčné trápení. Pochybování takové — jaké má odůvodnění, když jiných obhájců nemá, leč bezbožníků? O nebi nepochybuje obyčejně žádný, dokud je očekávati může. Což pak je pravdou jenom to, co se líbí? a je nepravdou vše, co se nelíbí? Říci „není peklo“ je podobné, jako říci „není Boha“, anebo Bůh že si nevšímá hříšníkův a jejich nepravostí, že netrestá zločiny a je tedy beze vší svatosti a spravedlnosti, to jest, že není Bohem.

Peklo jest místo, kde zatracenci věčně budou trápeni. Písmo sv. o pekle praví, jež jest „země tmavá a přikrytá mrákotou smrti, země bídy a temnosti, kdežto stín smrti a žádný řád, ale věčná hrůza panuje“ (Job. 10, 21. 22); že jest temností zevnitřní, kde bude pláč a skřípění zubů (Mat. 22, 13); že jest vězení hrůzy plné (Is. 24.); že jest mučírna, kde ukrutenství a nemilosrdenství sobě podaly ruce (Deut. 32); že jest studně propasti, plná pomsty Boží (Zjev. 9.).

Toto vše jest řečeno jen v podobenstvích a má po lidském způsobu vyznačiti velikost muk pekelných. Cokoli ve světě jest nejbolestnějšího, nejtrapnějšího, nejhoršího a nejukrutnějšího, byť to všecko na hromadu bylo sneseno a o pekle řečeno, přece by to jen stínem bylo všech nevyslovitelných muk v pekle. Rozum lidský nemůže nikdy vystihnouti, čím Bůh ve své všemohoucnosti může trestati a trestá. Popis pekla úplný není možný, žádný obraz není dostatečný.

Zatracencům v pekle odňato jest vše, co na světě potěchou a radostí bývá nazýváno, a naopak na ně shrnuto jest vše, cokoliv sluje úzkostí, bolem, bídou a neštěstím. V pekle jsou samá trápení, a to trápení hrůzná, strašná, ukrutná, nesnesitelná, nevýslovná. Ježíš Kristus muky pekelné tak prudkými býti praví, že zavrženci bolestí skřípějí zuby; jindy přirovnává je hlodajícímu červu, který nikdy neumře, a ohni, který nikdy neshasne. — Muky dle velikosti a množství hříchů rozličné mají stupně. Pozůstávají především ve ztrátě, které nelze nahraditi. Zavrženci ztratili nejvyšší dobro, Boha, bez něhož nic dobrým není; co mají, je všecko zlé, a čeho nemají, je všecko dobré. Zbaveni jsou Boha a to jim působí nevýslovné trápení. Poznávají, že Bůh jest nejvyšším dobrem, původem všeho štěstí a blaha, po něm tedy toužiti musí a přece nikdy nemohou ho dosáhnouti, požívati, na něj patřiti; neb zlá vůle je pudí nenáviděti jej. Ach, jaká to vnitřní roztržka! Poznávají též zavrženost svou a sami sobě se ošklivi a přece v bezbožnosti své setrvají, z čehož pochází trapná rozdvojenost, věčný vnitřní nepokoj, nespokojenost se sebou. Tak je trýzní jejich lepší poznání, kterému hříšník odpírá; hryže je svědomí, nebo vědí, že svou vinou všecko ztratili; trápí je vůle jejich, která všemi směry je marná, neb na věky se nestane, co oni chtějí, a čeho nechtějí, na věky potrvá. „Hříšník uzří a hněvati se bude, zuby svými skřípěti a chřadnouti bude, žádost hříšníků nezahyne“ (Žalm 111, 10.). Duševní pokoj zmizel v nich navždy: „Pokuty věčné trpěti budou v zahynutí od tváři Páně“ (II. Sol. 1. 9.).

Veliké muky zatracencům působí v pekle také jejich hříšné žádosti, návyky a náruživosti, které na ně prudkostí neodolatelnou naléhají a nikdy nemohou býti ukojeny a nasyceny; též souží je hlodavá lítost nad tím, že se o nebe pro ně přichystané sami připravili, jelikož na rozkoše světské, ač obyčejně spojeny jsou s nepokojem, hanbou a konečným zošklivěním, vynaložili tolik času a péče, na světě vlastně skoro ničeho neužili, za to však na věčnosti vše ztratili, z Otce svého nejdobrotivějšího a ze Spasitele svého nejlaskavějšího učinili sobě mstitele nepravostí svých a záměry Boží, k oblažení věčnému všech lidí směřující, na sobě zmařili. Aby byli šťastni, byl úmysl Otce, který je stvořil; byl úmysl Syna, který je vykoupil; byl úmysl Ducha svatého, který je posvěcoval; byl úmysl sv. náboženství, ke kterému se přiznávali; byl úmysl jejich vlastní, který v sobě chovali. A nyní jsou úmyslové tito zmařeni na nich. Navždy ztraceno je všecko! A přece jsou mnozí, na nichž úmyslové ti se vyplnily. Zavrženci vidí je v nebi, poznávají v nich ty, s kterými žili, ze kterých si i posměch tropili, a bědují: „Ach,

čím a kde tito jsou, mohli jsme také býti. Své úzkosti, utrpení a nebezpečí již přestáli a my se trápíme; jsou nyní šťastni, spokojeni, blaženi a my se trápíme! Jejich čas byl tak krátký jako náš; jejich útěcha nebyla větší než naše; jejich pomoc nebyla častější než naše; my se trápíme vinou svou. Nemůžeme vinu dávati ani Bohu, neb on byl shovívavým; ani lidem, neb jejich zlými příklady jsme se nemuseli říditi; ani přirozenosti, neb tu jsme mohli přemoci jako jiní". —

Nevýslovné muky dále zavržencům v pekle působí jich obcování se samými zlými. Společníci jejich jsou samí zatvrzelci, opovrženci a nešťastníci, jsou ďábli a jejich zlí andělé. Všickni ti — zlí a nešťastní nanejvýš — závidí sobě navzájem, zlořečí si, a pronásledují sebe. „Manasses Efraima, Efraim Manassesa a oni spolu (jsou) proti Judovi" (Is. 9, 20.).

Všecko tedy, co na nich jest, trápí je; všecko, co okolo nich jest, trápení jejich množí. Mysl je hněte, svědomí hryže, ďáblové a nešťastníci je sužují.

Než nejhrůznější při tom jest, že muky ty jsou věčné! Oni bědují, a žádný jich neslyší, trpí a nemají nic lepšího očekávati, zuří mezi sebou a nic to nepomáhá, křičí a nikdo jim neodpovídá; a červ je sžírající neumře, plamen, oheň neuhasne, „vešliť do trápení věčného" (Mat. 25. 26.). Tím nalézají se ve stavu nejukrutnějšího zoufalství.

Proto, křesťane, s hrůzou připomínej si ukrutné muky zavržených, které ani zmírněny, ani zkráceny, ani ukončeny býti nemohou. Dej sluchu hlasu prosícího bohatce v pekle: „Prosím Tebe, Otče, abys poslal Lazara do domu otce mého, neboť mám pět bratrů, ať jim svědčí, aby také oni do tohoto místa muk nepřišli" (Luk. 16, 27.). Boj se Boha a boj se trestu jeho. Čiň pokání, dokavad čas milosti Boží trvá!

Modlitba.

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi mne svou krví vykoupil a mne jednou souditi budeš, nedej, abych stál mezi hříšníky, k nimž řekneš: „Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného". Dej mi milost, abych se smrtelných hříchů vystříhal, a kdybych se jich přece z křehkosti lidské dopustil, abych za ně pokání činil a odpuštění již zde na zemi dosáhl. Amen.

D) O očistci.

Poučení. *Z katechismu.*

Očistec jest místo, kde trpí duše věčné tresty za hříchy, za které v tomto životě dosti neučinily. Do očistce přicházejí duše těch, kteří sice v milosti Boží umřeli, ale časných trestů za své hříchy ještě nevytrpěli.

Duše v očistci trpí 1. nesmírnou bolest, protože vroucí jejich touha, patřiti na Boha, ještě se nesplnila; 2. rozličné muky, kteréž jim spravedlnost Boží přisoudila.

Duším v očistci můžeme v jejich utrpení pomáhati, protože jsme s nimi obcováním svatých spojeni. Čteme ť již ve Starém Zákoně: „Svaté a spasitedlné jest myšlení, za mrtvé se modliti, by ode hříchů sproštěni byli" (II. Mach. 12, 46.).

Z křesťanské lásky k bližnímu jsme povinni, všem duším v očistci pomáhati, zvláště však svým rodičům, příbuzným a dobrodincům.

Očistec docela přestane soudným nebo posledním dnem, a pak bude jenom nebe a peklo. Očistec nečítáme mezi poslední věci člověka, protože všechny duše z očistce dostanou se do nebe.

Rozjímání.

Rozjímej, křesťane, často o trápení duší v očistci, abys byl pohnut k pomoci, skrze kterou je můžeš z očistce vysvoboditi.

Hlavním soužením jejich jest odloučenost od Boha a vědomí, že to samy zavinily. Člověk na zemi nedovede pochopiti, jak nešťastna jest duše od těla oddělená, když božskou trestající spravedlností vyloučena je z nazírání na Boha a nemůže touhu po něm ukojiti. „Duše totiž zanícena je přirozenou i nadpřirozenou láskou k Bohu a tak nesmírně touží po spojení s ním, že vidouc se od něho na čas zavrženu z vlastní viny, takým bolem jest uchvácena, že by ji žal okamžitě usmrtil, kdyby byla smrtelnou", — tak dí svatý Alfons z Liguori. „Proto," praví sv. Jan Zlatoústý, „tento trest odloučenosti od Boha je větším utrpením, než budou tresty na smyslech". — Mimo to zakoušejí duše v očistci i jiných trestů, jež nazývají se a porovnávají s ohněm na znamení, že jsou nesmírně bolestny; dle mínění sv. otců přesahují všeliká utrpení pozemská a rovnají se úplně trestům v pekle. Jen vědomí, že nepotrvají věčně, nýbrž jednou skončeny budou, mírní je.

Jen málo duší dostane se od soudu soukromého přímo do nebe!

Duše v očistci samy sobě pomoci nemohou, volají k nám o pomoc. My jsme povinni jim pomáhati. Bůh si to přeje. Dobré skutky za ně obětované mají u Boha velikou cenu a jimi také rozmnožujeme čest a slávu Boží.

Duším v očistci pomáhejme modlitbou horlivou, a nemáme-li na modlitby delší čas, tedy aspoň kratičkou; vzývejme o pomoc pro duše Pannu Marii (zvláště svatým růžencem), anděly a svaté; čiňme za ně pokání a konejme i jiné dobré skutky za ně, na př. posťme se, snášejme trpělivě utrpení v jich prospěch, věnujme se skutkům milosrdenství (zejména almužny jsou jim velice platny), milujme nepřátele a obětujme Bohu za ně své zásluhy; získávejme pro ně odpustky, rozžíhejme svíce na znamení prosby, aby jim Bůh brzy popřál světla nebeské slávy, podnikejme pro ně i poutě na posvátná místa, přijímejme pro ně sv. svátosti, dávejme za ně sloužiti mše sv., po případě zakládejme za ně i mešní nadace, účastněme se rádi pobožností od církve za duše v očistci konaných, zejména památky všech věrných duší.

Pohřeb.

Poučení. *A. T. a K. E.*

Výkrop zemřelého čili křesťanský pohřeb koná se v hlavních věcech takto: 1. Když katolický křesťan zemře, zvoní se mu umíráčkem, abychom se za jeho duši ihned pomodlili. 2. Mrtvola se umyje a obleče, položí do rakve a rakev přikryje černým pokrovem. Na vrch se dá krucifix a evangelium, socha svatého, jakož i odznaky stavu, na př. kalich a štola duchovnímu, meč a přílba vojínovi.

V den pohřbu kněz oblečený v rochetu a černou štolu (pluviál) jde na místo, odkud má průvod vyjíti. Před ním a pak před průvodem nese se kříž na znamení, že zemřelý byl křesťanem. Kněz modlí se tam žalm 109. „Z hlubokosti volal jsem k Tobě, Hospodine“, jenž je kajícnou prosbou o milosrdenství. Pak bere se průvod za hlaholu zvonů a modlitby věřících do kostela, kde se postaví rakev tak, aby byl zemřelý obličejem obrácen k oltáři. Je-li zesnulý knězem, obrátí se obličejem k lidu. V kostele zpívají se hodinky a slouží se mše sv. zádušní a pak kněz modlí se střídavě se zpěvákem žalm 50. „Smiluj se nade mnou, Bože“ a jiné modlitby, požehná mrtvolu, kropě ji svěcenou vodou a nakouří ji kadidlem, což znamená prosbu, aby Bůh ráčil zesnulého očistiti od všeliké poskvrny hříchu, a aby modlitbu věřících, stoupající k nebi, přijal rád jako libovonné kadidlo.

Při pohřbu nevinného dítka má kněz štolu bílou a modlí se žalmy obsahu radostného.

Pohřeb dospělých.

V domě zemřelého při vykropení mrtvoly dí kněz:

Rosou nebeskou občerstviž duši tvou Bůh Otec †, i Syn †, i Duch svatý. Amen.

Při nakuřování kadidlem dí:

Vůní nebeskou krmiž duši tvou Bůh Otec †, i Syn †, i Duch svatý. Amen.

Pak zanotí antifonu:

Budeš-li nepravosti .

Žalm 129. (Kajícná prosba o milosrdenství.)

Tonus VIII. 1.

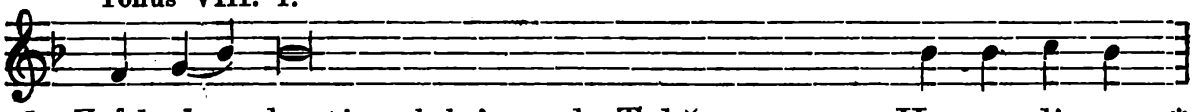

1. Z hlu-bo - kosti volal jsem k Tobě, Ho-spo-di-ne: *

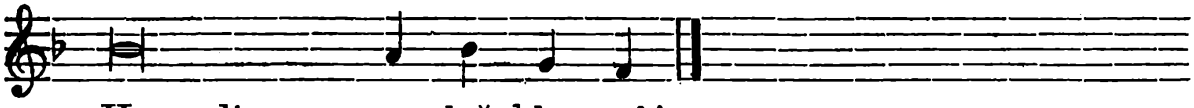

Hospodine, vy-slyš hlas můj.

2. Ať jsou uši Tvé nakloněny * k hlasu modlitby mé.

3. Budeš-li, Hospodine, nepravostí šetřiti, * Hospodine, kdož ostojí ?

4. Ale u Tebeť jest slitování: * pro zákon Tvůj doufal jsem v Tebe, Hospodine.

5. Očekávala duše má na slovo jeho: * doufala duše má v Hospodina.

6. Od bdění jitřního až do noci, * doufej, Israel, v Hospodina!

7. Nebo u Hospodina je milosrdenství : * a hojné u něho vysvobození.

8. A onť vykoupí Israele, * ze všech nepravostí jeho.

9. Odpočinutí věčné dej mu (jí), Pane, * a světlo věčné ať mu (jí) svítí.

Antifona : Budeš-li, Hospodine, nepravostí šetřiti ; Hospodine, kdož ostojí ?

Mísły se pak přidává:

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš *(potichu).*
(Mrtvola se vykropí.)
V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Pane, duši jeho (její).
V. Ať odpočívá v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Zprostiž, ó Pane, duši služebníka svého (služebnice své) svazku všech nepravostí, aby v den slavného vzkříšení mezi svatými a vyvolenými Tvými oslavený(á) zase ožil(a). Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.
V. Odpočinutí věčné dej mu (jí), Pane.
R. A světlo věčné ať mu (jí) svítí.
V. Ať odpočívá v pokoji.
R. Amen.

(Mrtvola se zase vykropí a pak nese se z domu do kostela. — Cestou se zpívá):

Antifona: Zplesají Hospodinu.

Žalm 50. (Kající prosba o odpuštění hříchů.)

Ton. I. 4.

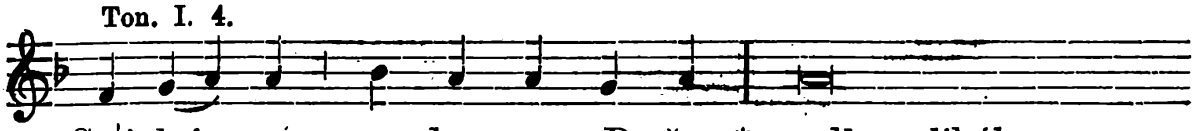

1. Smi-luj se na-de mnou, Bo-že, * podle velikého

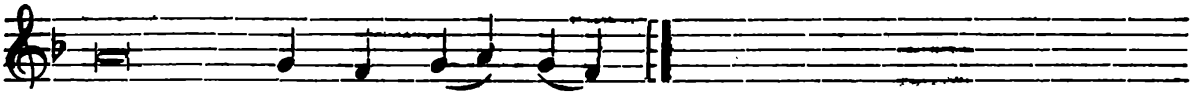

milosr den-ství své - ho.

2. A podle množství slitování svých, * shlaď nepravost mou.

3. Více obmej mne od nepravosti mé: * a od hříchu mého očisť mne.

4. Nebo nepravost svou já poznávám: * a hřích můj proti mně jest vždycky.

5. Tobě samému jsem zhřešil a zlé před Tebou učinil: * abys spravedliv shledán byl v řečech svých, a zvítězil, když posuzován býváš.

6. Nebo hle, v nepravostech počat jsem: * a v hříších počala mne matka má.

7. Nebo hle, pravdu zamiloval jsi: * neznámé a skryté věci moudrosti své oznámil jsi mi.

8. Pokropíš mne yzopem, a očištěn budu: * obmyješ mne, a nad sníh zbílen budu.

9. Sluchu mému dáš radost a veselí: * a zplesají kosti ponížené.

10. Odvrať tvář svou od hříchů mých: * a vymaž všecky nepravosti mé.

11. Srdce čisté stvoř ve mně, Bože: * a ducha přímého obnov v útrobách mých.

12. Nezamítej mne od tváři své, * a ducha svatého svého neodnímej ode mne.

13. Navrať mi radost spasení svého : * a duchem statečným utvrď mne.

14. Vyučovati budu nepravé cestám Tvým : * a bezbožní obrátí se k Tobě.

15. Vysvoboď mne z krví, Bože, Bože spasení mého : * a s veselím prozpěvovati bude jazyk můj (o) spravedlnosti Tvé.

16. Pane, rty mé otevřeš: * a ústa má zvěstovati budou chválu Tvou.

17. Neb kdybys byl chtěl obět, dal bych (ji) byl ovšem: * (ale) zápalů nelibuješ sobě.

18. Obět Bohu (příjemná,) duch zkormoucený: * srdcem zkroušeným a pokorným, Bože, nepohrdneš.

19. Dobrotivě učiň, Hospodine, v dobré vůli své Sionu : * aby vzdělány byly zdi jerusalemské.

20. Tehdáž přijmeš obět spravedlnosti, dary a zápaly: * tehdáž klásti budou na oltář Tvůj telata.

21. Odpočinutí věčné * dej mu (jí), Pane.

22. A světlo věčné * ať mu (jí) svítí.

Kdyby byla cesta dlouhá, lze přidati žalmy stupňové (graduales) nebo žalmy z hodinek za zemřelé, a na konci každého žalmu přidá se: „Odpočinutí věčné“ *atd.*

Při vcházení do kostela opakuje se antifona: „Zplesají Hospodinu kosti ponížené“.

V kostele zpívá se responsorium; zpěvák počne a duchovenstvo střídavě odpovídá, totiž:

R. Přispějtež na pomoc, svatí Boží, vyjděte vstříc andělé Páně; * přijmouce duši jeho (její): obětujíce ji před obličejem Nejvyššího.

V. Přijmiž tě Kristus, který povolal tě, a do lůna Abrahamova andělé uveďtež tebe. R. Přijmouce duši jeho (její): obětujíce ji před obličejem Nejvyššího.

V. Odpočinutí věčné dej mu (jí), Pane, a světlo věčné ať mu (jí) svítí. R. Obětujíce ji před obličejem Nejvyššího.

Nyní modlí se kněz **hodinky za zemřelé.**

Následuje **zádušní mše svatá.**

Po mši svaté u rakve modlí se kněz (Non intres):

Nevejdiž v soud se sluhou svým, Pane, poněvadž žádný u Tebe nebude ospravedlněn člověk, leč by skrze Tebe uděleno mu bylo odpuštění všech hříchů. Nechať tedy, prosíme, nesklíčí soudcovský rozsudek toho, jehož ti pravá prosba křesťanské naděje doporoučí: ale ať pomocí Tvé milosti zaslouží uniknouti soudu trestajícímu, poněvadž když žil, označen byl známkou svaté Trojice, jenž žiješ a kraluješ na věky věkův.

R. Amen.

(Libera me.)

R. Vysvoboď mne, Hospodine, * od smrti věčné v den onen strašný: * kdy nebesa pohybovati se budou i země: kdy přijdeš soudit svět ohněm.

V. Třesení schvátilo mne, a bojím se, kdy vyšetřování nastane a budoucí hněv; * kdy nebesa pohybovati se budou i země.

V. Den onen, den hněvu, soužení a bídy, den velký a hořký velmi. Kdy přijdeš soudit svět ohněm.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane : a světlo věčné ať jim svítí.

Opakuje se: Vysvoboď mne, Hospodine, * od smrti věčné v den onen strašný: * kdy nebesa pohybovati se budou i země: kdy přijdeš soudit svět ohněm.

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš . . .

Mezi tím, co se přítomní dále modlí potichu, kněz kropí a nakuřuje jda kolem mrtvoly, pak zanotí:

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Pane, duši jeho (její).
V. Ať odpočívá v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Bože, jehož vlastností jest smilovati se vždycky a ušetřiti: Tebe pokorně prosíme za duši služebníka Tvého*) N. (nebo: služebnice Tvé N.), kteréž jsi nařídil, by dnes z tohoto světa odešla: abys ji nevydal v ruce nepřítele, aniž zapomněl na ni na konec; nýbrž poručil, aby od svatých andělů byla přijata a do vlasti rajské zavedena: aby, jelikož v Tebe doufala a věřila, netrpěla muk pekelných, nýbrž radosti věčné měla. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

*Po této modlitbě nese se mrtvola ke hrobu (má-li býti hned pochována). Po cestě**) se zpívá*

Antifona: Do ráje uveďtež tě andělové: při příchodu tvém přijmětež tě mučedníci a doveďtež tě do města svatého Jerusalema. Sbor andělský tě přijmiž a s Lazarem kdysi chudým věčné mějž odpočinutí.

---

*) Je-li zemřelý kněz, řekne se: „Služebníka Tvého, kněze N.“

**) Jelikož není udáno v římském vydání, jaké žalmy by se měly zpívati po cestě ke hřbitovu, je patrno, že tytéž žalmy, jako po cestě od domu do kostela. Při vchodu na hřbitov by pak se začala antifona: „Do ráje . . .“ atd.

U hrobu:

Není-li hrob posvěcen, posvětí jej kněz následující modlitbou:

Modleme se: Bože, z jehož smilování duše věřících odpočívají, tento hrob požehnati račiž, a anděla svého svatého pošli mu jako strážce: a duši toho, kteréhož tělo tu se pochová (*nebo* duše těch, kterýchž těla tu se pochovají), ode všech zprosť svazků hříchů, aby se v Tobě vždycky se svatými Tvými bez konce veselil(i). Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Pak kněz vykropí svěcenou vodou a kadidlem nakouří tělo zesnulého a hrob.

Kdyby se nešlo na hřbitov (ke hrobu), vynechá se vše od antifony „Do ráje..." *až k svěcení hrobu, a ihned se u mar zanotí:* „Já jsem..." atd.. *Což nikdy se nevynechá.*

Nato zanotí se

Antifona: Já jsem...

Píseň Zachariášova.

Ton. II

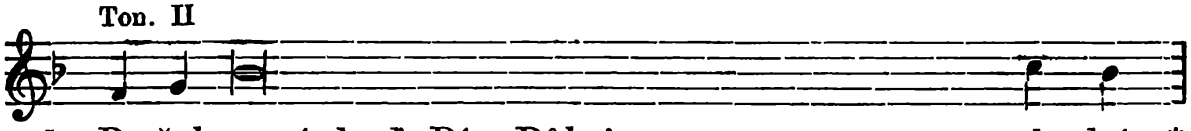

1. Po-žeh-naný buď Pán Bůh isra el-ský, *

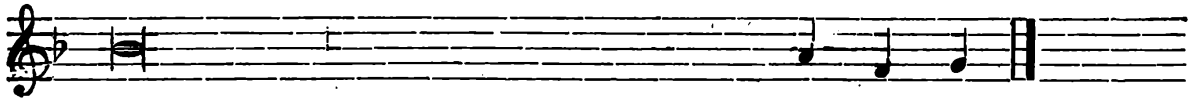

že navštívil a učinil vykoupení li-du své-ho.

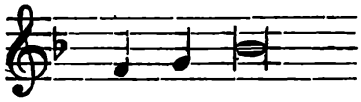

(začátek při všech verších).

2. I vyzdvihl nám roh spasení, * v domě Davida, služebníka svého.

3. Jakož mluvil skrze ústa svatých proroků svých, * kteří jsou od věků:

4. o vysvobození z moci nepřátel našich, * a z ruky všech, kteříž nenávidí nás.

5. Aby učinil milosrdenství s otci našimi, * a rozpomenul se na svatou smlouvu svou.

6. Na přísahu, kterouž přisáhl Abrahamovi, otci našemu, * že nám to dá:

7. Abychom z ruky nepřátel našich vysvobozeni, * beze strachu sloužili jemu.

8. V svatosti a v spravedlnosti před ním, * po všecky dny své.

9. A ty, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš: * nebo půjdeš před tváří Páně připravovat cest jeho.

10. Aby dáno bylo umění spasitelné lidu jeho, * na odpuštění hříchů jejich.

11. Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho, * v němžto navštívil nás, vyšed z výsosti.

12. Aby posvítil těm, kteříž ve tmě sedí a v stínu smrti: * k spravení nohou našich na cestu pokoje.

13. Odpočinutí věčné, * dej mu (jí), Pane.

14. A světlo věčné * ať mu (jí) svítí.

Antifona: Já jsem vzkříšení a život: kdo věří ve mne, byť i umřel, živ bude, a každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.

Když se mrtvola do hrobu spouští, může kněz říci:

„Přijmiž země, což tvého jest:
přijmiž Kristus, což jeho jest:
tělo ze země vzato jest:
duch shora vdechnut jest".

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš *(kněz kropí rakev).*

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Pane, duši jeho (její).
V. Ať odpočívá v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Učiň, prosíme, Pane, to se služebníkem svým (služebnicí svou) zemřelým(ou) milosrdenství, aby nebyl(a) trestán(a) podle skutků svých, ježto Tvou vůli plniti toužil(a): aby, jako zde jej (ji) pravá víra sdružila s věřících zástupy, tak jej (ji) Tvé slitování připojilo andělským kůrům. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

V. Odpočinutí věčné dej mu (jí), Pane.
R. A světlo věčné ať mu (jí) svítí.
V. Ať odpočívá v pokoji.
R. Amen.
V. Duše jeho (její) a duše všech věřících zemřelých skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Když kněz hlínu sype na rakev, může říci: „Pomni, člověče, že prach jsi a v prach se navrátíš".

Pak jde kněz ke hlavnímu kříži a dle způsobu u nás obvyklého vykoná tyto modlitby:

Zdrávas královno atd.
V. Ve všeliké bídě a úzkosti naší.
R. Přispěj nám, nejblahoslavenější Panno Maria!

Modleme se: Prosíme Tě, Pane Ježíši Kriste, aby nyní i vždycky i v hodinu smrti naší u Tvé dobrotivosti nás se zastávala

nejmilostnější Maria Panna, Matka Tvá, jejížto nejsvětější duši v hodinu Tvého požehnaného umučení a hořké smrti meč bolesti pronikl, skrze Tebe, Jezu Kriste, Spasiteli světa, jenž s Otcem a Duchem svatým živ jsi a kraluješ na věky věkův. Amen.

V. Bůh svého vlastního Syna nešetřil.

R. Nýbrž za nás všecky jej dal.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, pastýři dobrý, jenž jsi řekl: nechci smrt hříšníka, nýbrž, aby se raději obrátil a živ byl: prosíme, vlož své přehořké umučení a smrt mezi naše hříšné duše a přísný soud svůj, a smiluj se nad našimi hříchy, jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh na věky věkův. Amen.

Duše věřících, které jsi přijal, dej, ať se radují se svatými Tvými ve slávě.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

Dej, ať se radují se svatými Tvými ve slávě.

V. Duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Pohřeb dětí.

V domě zemřelého dítěte.

Kněz vykropí tělo, pak zanotí:

Antifonu: Budiž jméno Hospodinovo.

Žalm 112. (Bůh buď chválen, že dal dítku nebeskou slávu.)

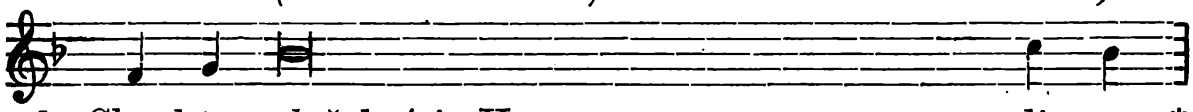

1. Chval-te, služebníci, Hospo di - na: *

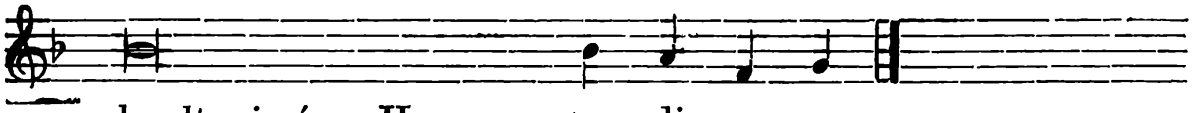

chvalte jméno Ho spo - di - no - vo.

2. Budiž jméno Hospodinovo požehnáno, * od toho času až na věky.

3. Od východu slunce až do západu, * chváleno buď jméno Hospodinovo.

4. Kdo jest jako Hospodin, Bůh náš, kterýž na výsostech přebývá, * a na ponížené patří na nebi i na zemi?

5. Kterýž vyzdvihuje ze země nuzného, * a z bláta povyšuje chudého.

6. Aby posadil ho s knížaty, * s knížaty lidu svého.

7. Kterýž činí, aby přebývala neplodná v domě, * a byla matkou synů veselících se.

8. Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.

9. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Antifona: Budiž jméno Hospodinovo požehnáno od toho času až na věky.

(Místy přidává se):

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš atd.
V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Mne pak pro nevinnost mou přijal jsi.
R. A utvrdil jsi mne před obličejem svým na věky.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Všemohoucí a nejdobrotivější Bože, který všem dítkám obrozeným z pramene křestního, když vycházejí ze světa, bez jakýchkoliv jejich zásluh život ihned uštědřuješ věčný, jakož duši toho dítka dnes, věříme, že jsi učinil: dej, prosíme, Pane, abychom na přímluvu blahoslavené Marie vždy Panny a všech svatých Tvých zde očištěnými Tobě myslemi sloužili, a v ráji s blahoslavenými dítkami věčně spojeni byli. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Cestou z domu do kostela zpívá se tento žalm:

Žalm 118. (Blahoslavenými jsou spravedliví.)

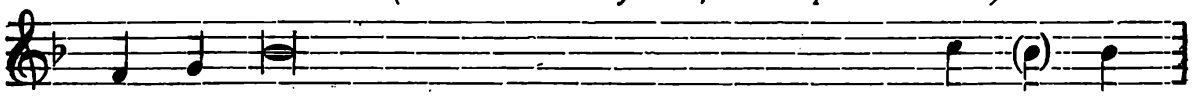

1. Bla-ho-slavení neposkvrnění na ce-stě: *

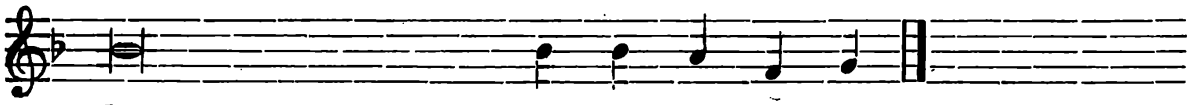

kteříž chodí v zákoně Ho-spo-di-no-vě.

2. Blahoslavení, kteříž zkoumají svědectví jeho: * a celým srdcem hledají ho.

3. Neboť ne ti, kteříž páší nepravost, * po cestách jeho chodí.

4. Ty jsi přikázal, * aby pilně ostříháno bylo přikázání Tvých.

5. O by spraveny byly cesty mé, * k ostříhání spravedlností Tvých.

6. Tehdáž nebudu zahanben, * když hleděti budu na všecka přikázání Tvá.

7. Oslavovati Tě budu v upřímnosti srdce, * z toho, že jsem se naučil soudům spravedlnosti Tvé.

8. Spravedlností Tvých ostříhati budu: * neopouštěj mne docela.

9. Jakým způsobem napraví mládenec cestu svou? * Ostříháním řečí Tvých.

10. Celým srdcem svým hledal jsem Tebe: * neodhánějž mne od přikázání svých.
11. V srdci svém schoval jsem řeči Tvé: * abych nehřešil proti Tobě.
12. Požehnaný jsi, Hospodine : * uč mne spravedlnostem svým.
13. Rty svými * vypravoval jsem všecky soudy úst Tvých.
14. Na cestě svědectví Tvých kochal jsem se, * jako ve všelikém bohatství.
15. V přikázáních Tvých cvičiti se budu: * a patřiti budu na cesty Tvé.
16. V spravedlnostech Tvých přemýšleti budu: * nezapomenuť řečí Tvých.
17. Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.
18. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Kdyby nestačil tento žalm, lze přidati žalmy 148., 149. a 150. a na konec „Sláva Otci“. *Viz níže na str. 1027.*

V kostele:

Antifona: Tenť přijme.

Žalm 23. (O slavném vstupu do svatyně, t. j. do nebe).

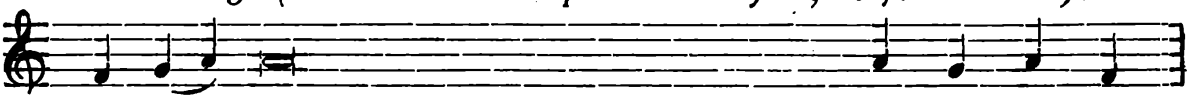

1. Ho-spo-dinovať jest země i pl-nost je-jí: *

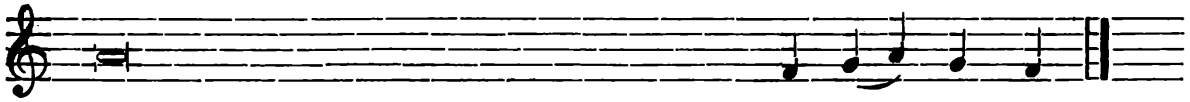

okršlek země, i všickni, kteříž přebý-va-jí na něm.

2. Neb on nad mořem založil jej: * a nad řekami připravil jej.
3. Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? * aneb kdo bude státi na místě svatém jeho?
4. Nevinný rukama a čistého srdce, * kterýž nevzal nadarmo duše své, aniž přisáhal ve lsti bližnímu svému.
5. Tenť přijme požehnání od Hospodina, * a milosrdenství od Boha, Spasitele svého.
6. Toť jest národ hledajících jeho, * hledajících tváři Boha Jakobova.
7. Pozdvihněte knížata bran vašich, a vyzdvihněte se brány věčné, * a vejdeť Král slávy.
8. Kdož jest ten Král slávy? * Hospodin silný a mocný: Hospodin mocný v boji.
9. Pozdvihněte knížata bran vašich, a vyzdvihněte se brány věčné: * a vejdeť Král slávy.
10. Kdož jest ten Král slávy? * Hospodin mocností, onť jest ten Král slávy.
11. Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.
12. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Antifona: Tenť přijme požehnání od Hospodina a milosrdenství od Boha, Spasitele svého; neb toť jest národ hledajících Hospodina.

Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, smiluj se nad námi.
Pane, smiluj se nad námi.

Otče náš *(potichu; mezitím kropí se tělo).*

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Mne pak pro nevinnost (mou) přijal jsi.
R. A utvrdil jsi mne před obličejem svým na věky.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Všemohoucí a nejdobrotivější Bože, který všem dítkám obrozeným z pramene křestního, když vycházejí ze světa, bez jakýchkoliv jejich zásluh život ihned uštědřuješ věčný, jakož duši toho dítka dnes, věříme, že jsi učinil: dej, prosíme, Pane, abychom na přímluvu blahoslavené Marie vždy Panny a všech svatých Tvých zde očištěnými Tobě myslemi sloužili, a v ráji s blahoslavenými dítkami věčně spojeni byli. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Když se nese tělo ke hrobu (a také, kdyby tělo nebylo neseno), zanotí se:

Antifona: Mládenci.

Žalm 148. (Chval všechno tvorstvo svého Tvůrce.)

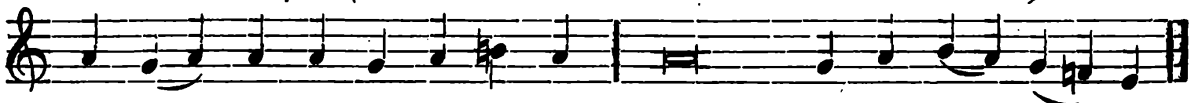

1. Chvalte Ho-spo-di-na s nebes: * chvalte ho na vý - so-stech.

2. Chvalte jej všickni andělé jeho: * chvalte jej všecky mocnosti jeho.

3. Chvalte jej slunce i měsíc: * chvalte jej všecky hvězdy, i světlo.

4. Chvalte jej nebesa nebes: * i všecky vody, které jsou nad nebesy, chvalte jméno Hospodinovo.

5. Neb on řekl, a učiněny jsou. * on přikázal, a stvořeny jsou.

6. Upevnil je na věky, a na věky věkův: * přikázání uložil jim, a nepomine.

7. Chvalte Hospodina ze země, * drakové, a všecky propasti.

8. Oheň, krupobití, sníh i led, a vítr bouřlivý: * jenž vykonávají rozkaz jeho.

9. Hory, a všickni pahrbkové: * stromoví ovocné, i všickni cedrové.

10. Zvěř divoká, i všeliká hovada: * zeměplazi a ptactvo pernaté.

11. Králové zemští, i všickni národové: * knížata i všickni soudcové země.
12. Mládenci i panny, starci s mladšími, chvalte jméno Hospodinovo: * nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého.
13. Chvála jeho nad nebe i zemi: * a povýšil ruku lidu svého.
14. Píseň všem svatým jeho: * synům israelským, lidu přibližujícímu se k němu.

Pro delší cestu lze přidati žalmy 149. a 150.

Žalm 149. (Díky za vítězství a chvála Boha.)

1. Zpívejte Hospodinu píseň novou: * chvála jeho budiž v shromáždění svatých.
2. Vesel se Israel v tom, kterýž učinil ho: * a synové sionští plesejte v Králi svém.
3. Chvalte jméno jeho společným zpíváním: * na buben a na harfu prozpěvujte jemu.
4. Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho: * a povýší tichých k spasení.
5. Plesati budou svatí v slávě: * veseliti se budou na ložích svých.
6. Oslavování Boha v hrdle jejich: * a mečové dvojostří v rukou jejich.
7. K vykonávání pomsty nad národy: * a trestání mezi lidmi.
8. K osvobozování králů jejich řetězy: * a urozenců jejich pouty železnými.
9. Aby vykonali na nich soud psaný: * sláva ta jest všechněm svatým jeho.

Žalm 150. (Chvalte Boha slavně.)

1. Chvalte Hospodina v svatyni jeho: * chvalte jej v tvrzi mocnosti jeho.
2. Chvalte jej u mocných skutků jeho: * chvalte jej podle množství velikosti jeho.
3. Chvalte jej zvukem trouby: * chvalte jej na loutnu a citaru.
4. Chvalte jej na buben a v společném zpívání: * chvalte jej na trouby a na varhany.
5. Chvalte jej na cimbály dobře znějící: chvalte jej na cimbály plesání: * všeliký duch chval Hospodina.
6. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.
7. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Antifona: Mládenci i panny, starci s mladšími chvalte jméno Hospodinovo.

U hrobu:

Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, smiluj se nad námi.
Pane, smiluj se nad námi.
Otče náš *(potichu).*

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Nechte dítek přijíti ke mně.
R. Nebo takových jest království nebeské.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Všemohoucí věčný Bože, svaté čistoty milovníče, jenž jsi duši tohoto dítka do nebeského království dnes milosrdně povolati ráčil: rač také, Pane, s námi milostivě jednati; abys pro zásluhy svého nejsvětějšího utrpení a na přímluvu blahoslavené Marie vždy Panny a všech Tvých svatých, v témže království se všemi svatými a vyvolenými Tvými vždy dal nám se spolu radovati. Jenž žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Nato kněz vykropí tělo svěcenou vodou a nakouří kadidlem, a podobně i hrob. Pak budiž pochováno.

Když hází kněz hlínu na rakev, může říci:

Přijmiž země, což tvého jest:
přijmiž Kristus, což jeho jest:
tělo ze země vzato jest,
duch shora vdechnut jest.

Po cestě od hrobu ke kříži nebo kostelu:

Antifona: Dobrořečte Pánu.

Píseň tří mládenců:

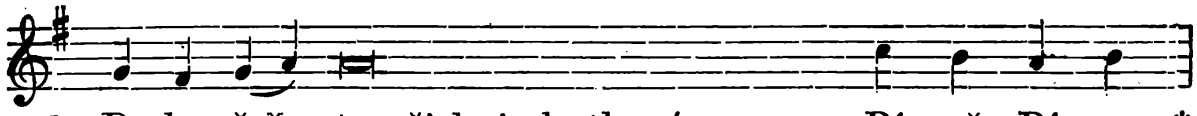

1. Do-bro-řeč - te všickni skutkové Pá - ně Pá - nu: *

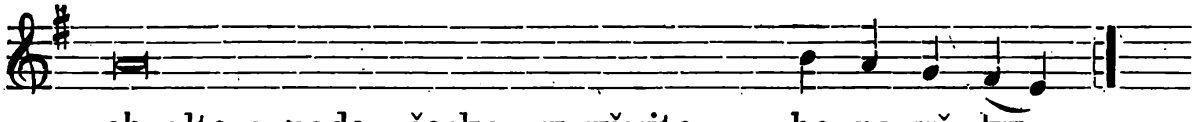

chvalte a nade všecko vyvyšujte ho na vě - ky.

2. Dobrořečte andělé Páně Pánu: * dobrořečte nebesa Pánu.

3. Dobrořečte vody všecky, kteréž nad nebesy jsou, Pánu: * dobrořečte všecky mocnosti Páně Pánu.

4. Dobrořečte slunce a měsíc Pánu: * dobrořečte hvězdy nebeské Pánu.

5. Dobrořečte všeliký příval, i rosa Pánu: * dobrořečte všickni duchové Boží Pánu.

6. Dobrořečte oheň i vedro Pánu: * dobrořečte studeno i horko Pánu.

7. Dobrořečte rosy i jíní Pánu: * dobrořečte mráz a zima Pánu.

8. Dobrořečte ledové a sněhové Pánu: * dobrořečte noci i dnové Pánu.

9. Dobrořečte světlo i tma Pánu: * dobrořečte blýskání a oblakové Pánu.

10. Dobrořeč země Pánu: * chval a nade všecko vyvyšuj ho na věky.

11. Dobrořečte hory a pahrbkové Pánu: * dobrořečte všecky rostliny na zemi Pánu.

12. Dobrořečte studnice Pánu: * dobrořečte moře i řeky Pánu.

13. Dobrořečte velrybové, a všecko, což se hýbe ve vodách, Pánu: * dobrořečte všickni ptáci nebeští Pánu.

14. Dobrořečte všecka zvířata i hovádka Pánu: * dobrořečte synové lidští Pánu.

15. Dobrořeč Israel Pánu: * chval a nade všecko vyvyšuj ho na věky.

16. Dobrořečte kněží Páně Pánu: * dobrořečte služebníci Páně Pánu.

17. Dobrořečte duchové a duše spravedlivých Pánu: * dobrořečte svatí a pokorní duchem Pánu.

18. Dobrořečte Ananiáši, Azariáši, Misaeli Pánu: * chvalte a nade všecko vyvyšujte ho na věky.

19. Dobrořečme Otci i Synu i Duchu svatému: * chvalme a nade všecko vyvyšujme ho na věky.

20. Požehnaný jsi Ty, Hospodine, na obloze nebeské: * a chvalitebný a slavný a nade všecko vyvýšený na věky.

Sláva Otci atd.

Antifona: Dobrořečte Pánu všickni vyvolení jeho: žijte dny veselé a vyznávejte jej.

U kříže (neb oltáře):

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modleme se: Bože, jenž podivuhodným pořádkem služby andělů i lidí rozděluješ: propůjč milostivě, aby od těch, kteří sloužíce Ti, v nebi vždy jsou Ti blízci, na zemi život náš byl chráněn. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Hodinky za zemřelé.

A. T. a K. E.

Modlí se ve sboru v den pohřbu, nebo jindy, jak to čas dovolí, anebo zvykem jest. V den pohřbu však, v den po obdržené zprávě o smrti, v den 3., 7., 30. a výroční i ve smyslu širším, a kdykoli se slavně konají hodinky, antifony se modlí či zpívají celé před žalmem i po žalmu. Na konci žalmů se přidává: „Odpočinutí věčné dej jim, Pane: * a světlo věčné ať jim svítí“ — *i když se hodinky konají za osobu jednu.*

Nešpory.

Počínají bezprostředně antifonou.

Říkají-li se však odděleně od bohoslužby, předešle se jim potichu Otče náš a Zdrávas. (Acta C. Ep. Br. 1912, č. 15 a 1913, č. 9).

Antifona: Líbiti se budu Hospodinu v krajině živých.

Žalm 114. (Církev mluví ve jménu trpících duší, které Boha milují a s důvěrou k Bohu volají, aby je vysvobodil.)

Ton. III. 1.

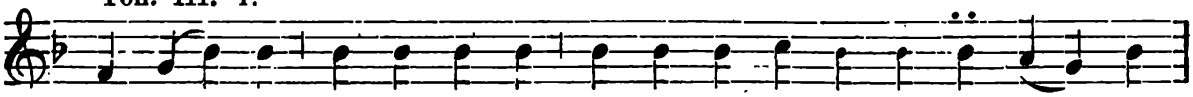

1. Mi - lu - ji (Ho-spo-di-na), pro-to-že **vy**-sly-šel Ho-spo-din *

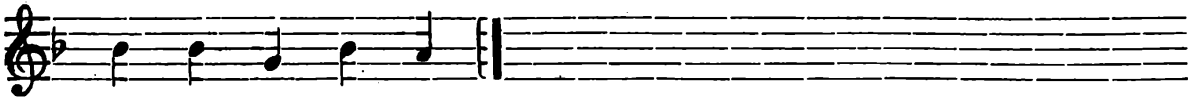

hlas mod-**lit**-by mé.

2. Protože naklonil ke mně **u**cha svého; * a za dnů svých vzývati (**ho**) budu.

3. Obklíčily mne **bo**lesti smrti: * a nebezpečenství pekla **potka**lo mne.

4. Soužení a bolest **po**cítil jsem, * i vzýval jsem jméno Ho**spo**dinovo.

5. Ó Hospodine, **vy**svoboď duši mou, * milosrdný jest Hospodin a spravedlivý, a Bůh náš slito**vá**vá se.

6. Ostříhající malič**kých** jest Hospodin, * snížen jsem byl, a vysvo**bo**dil mne.

7. Obratiž se duše má v odpo**či**nutí své, * nebo Hospodin dobře uči**nil** tobě.

8. Nebo vytrhl duši **mou** od smrti, * oči mé od slz, nohy mé **od** pádu.

9. Líbiti se budu **Ho**spodinu * v krajině živých.

10. Odpočinutí věčné **dej** jim, Pane, * a světlo věčné ať **jim** svítí.

Antifona. Líbiti se budu Hospodinu v krajině živých.

Antifona. Běda mně, že tak dlouho pohostinu jsem.

Žalm 119. (Prosba duší v očistci, aby je Bůh vysvobodil od zlého ducha, od hříchu; od ducha lži a lsti, který působí zhoubu mezi lidmi. Dlouhé jest jim již bydlení v očistci.)

Ton. II.

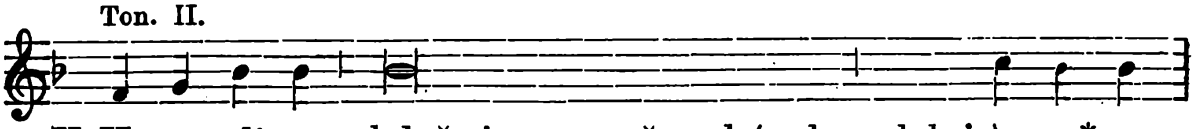

1. K Ho-spo-di-nu, když jsem soužen býval, volal **jsem**, *

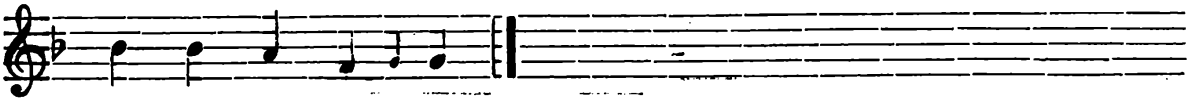

a vy - **sly** - šel mne.

2. Hospodine, vysvoboď duši mou od rtů **ne**pravých, * a od jazy**ka** lstivého.

3. Co bude dáno tobě, aneb co bude tobě přilo**že**no * za (tvůj) lsti**vý** jazyk ?

4. Střely Mocného **o**stré, * s uhlím do zpuštění vypa**lu**jícím.

5. Běda mně, že tak dlouho pohostinu jsem, bydlil jsem s obyvateli **Ce**dar, * dlouho pohostinu by**la** duše má.

6. S těmi, kteříž nenáviděli pokoje, byl jsem **po**kojný, * když jsem mluvíval jim, bojovali proti mně bez **pří**činy.

7. Odpočinutí věčné dej jim, **Pa**ne, * a světlo věčné ať **jim** svítí.

Antifona. Běda mně, že tak dlouho pohostinu jsem.

Antifona. Hospodin ostříhá tě ode všeho zlého; ostříhejž duše tvé Hospodin.

Žalm 120. (Prosba, aby se duším v očistci dostalo slíbené útěchy, aby vešly do svého kýženého domova.)

Ton. VIII. 1.

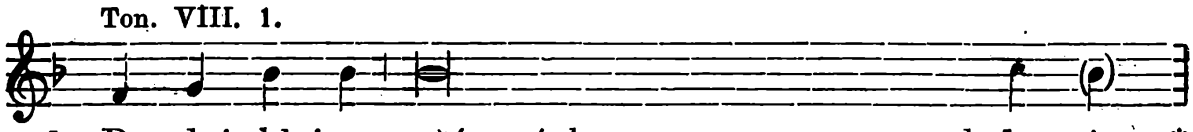

1. Po-zdvi-hl jsem očí svých k **ho**-rám, *

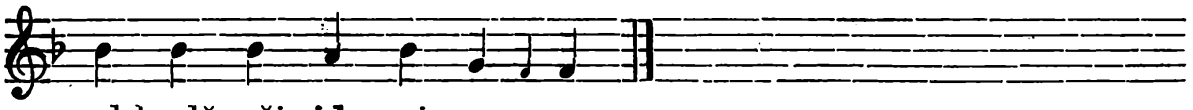

od-kudž při-**jde** mi po - moc.

2. Pomoc má od Hospo**di**na, * kterýž učinil ne**be** i zemi.

3. Nedávejž v pohnutí nohy **tvé,** * aniž zdřímej, kterýž **o**stříhá tě.

4. Aj, nebude dřímati, ani **spá**ti, * kterýž ostříhá **I**sraele.

5. Hospodin ostříhá tebe, Hospodin (jest) ochrana **tvá,** * po **pra**vé ruce tvé.

6. Přes den slunce nebude páliti **te**be, * ani **mě**síc přes noc.

7. Hospodin ostříhá tě ode všeho **zlé**ho: * ostříhejž **du**še tvé Hospodin.

8. Hospodin ostříhej vjití tvého, i vyjití **tvé**ho: * od tohoto času, i **až** na věky.

9. Odpočinutí věčné dej jim, **Pa**ne, * a světlo věčné **ať** jim svítí.

Antifona. Hospodin ostříhá tě ode všeho zlého; ostříhejž duše tvé Hospodin.

Antifona. Budeš-li, Hospodine, nepravostí šetřiti: Hospodine, kdož ostojí?

Žalm 129. (Prosba, aby duše z očistce brzy byly osvobozeny pro milosrdenství Boží.)

Ton. VIII. 1.

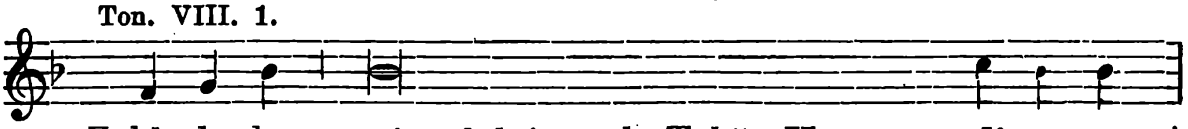

1. Z hlu-bo-ko - sti volal jsem k Tobě, Hospo **di** ne: *

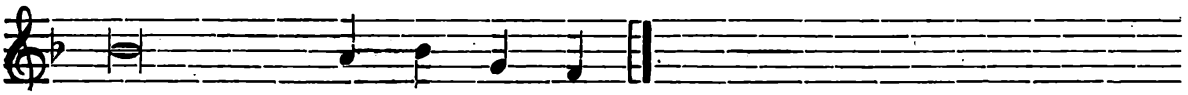

Hospodine, **vy**-slyš hlas můj.

2. Ať jsou uši Tvé nakloněny * k hlasu modlitby mé.
3. Budeš-li, Hospodine, nepravostí šetřiti : * Hospodine, kdož ostojí ?
4. Ale u Tebeť jest slitování: * a pro zákon Tvůj doufal jsem v Tebe, Hospodine.
5. Očekávala duše má na slovo jeho: * doufala duše má v Hospodina.
6. Od bdění jitřního až do noci: * doufej Israel v Hospodina.
7. Nebo u Hospodina jest milosrdenství: * a hojné u něho vysvobození.
8. A onť vykoupí Israele, * ze všech nepravostí jeho.
9. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí. *)

Antifona. Budeš-li, Hospodine, nepravostí šetřiti: * Hospodine, kdož ostojí?

Antifona. Dílem rukou svých, Hospodine, nepohrdej.

Žalm 137. (Církev vyslovuje naději, že duše z očistce již brzy budou oslavovati Boha spolu s anděly a svatými a prosí o jich brzké připuštění do nebeského chrámu.)

Ton. II.

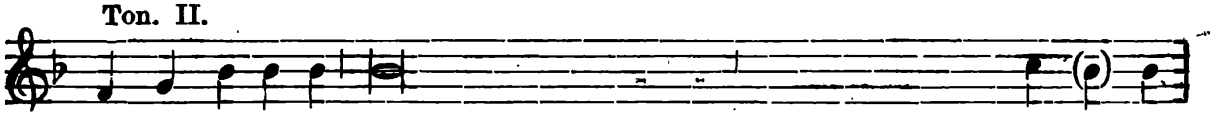

1. O-sla-vo-va-ti Tě budu Hospodine, celým srdcem svým: *

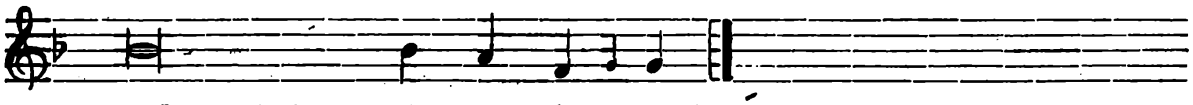

nebs uslyšel slo-va úst mých.

2. Před obličejem andělů žalmy zpívati budu Tobě: * klaněti se budu k chrámu svatému Tvému, a oslavovati budu jméno Tvé.
3. Pro milosrdenství Tvé, a pravdu Tvou: * nebo jsi zvelebil nade všecko svaté jméno Tvé.
4. V kterýžkoli den Tě vzývati budu, vyslyš mne : * (tak) rozmnožíš sílu v duši mé.
5. Oslavujtež Tebe, Hospodine, všickni králové země: * nebo slyšeli všecka slova úst Tvých.
6. A zpívejtež o cestách Hospodinových : * nebo veliká jest sláva Hospodinova.
7. Nebo vyvýšený jest Hospodin, a(však) na nízké věci patří: * a vysoké zdaleka zná.
8. Budu-li choditi uprostřed soužení, obživíš mne: * a na hněv nepřátel mých vztáhl jsi ruku svou a svobodna mne učinila pravice Tvá.
9. Hospodin odplatí za mne: * Hospodine, milosrdenství Tvé (trvá) na věky: dílem rukou svých nepohrdej.
10. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

*) Kdo se modlí žalm »Z hlubokosti«, může třikrát denně odpustky po 50 dnech získati. Lev XIII. 3. února 1888. (Kurr. 1888, 3.)

*

Antifona. Dílem rukou svých, Hospodine, nepohrdej.

Ton. VII. 3.

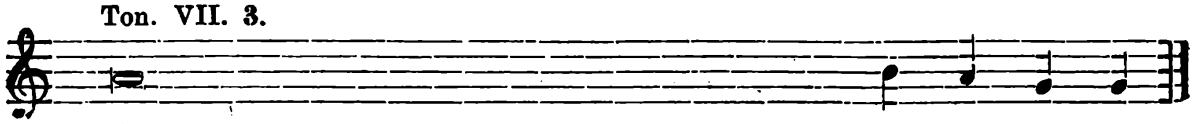

V. Slyšel jsem hlas s nebe, řkou-cí ke mně:
R. Blahoslavení mrtví, kteříž v Pánu u - mí - ra - jí.

Antifona. Všecko, co mi dává Otec, přijde ke mně : a toho, kdož ke mně přichází, nevyvrhnu ven.

Chvalozpěv blahosl. Panny Marie.

Ton. VII 3.

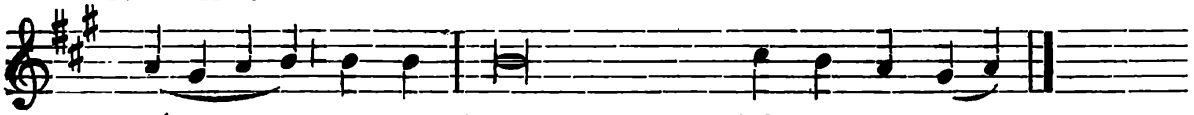

1. Ve le - bí * duše má Ho-spo-di - na :

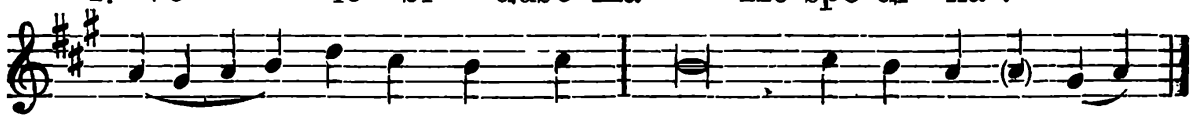

2. a zple-sal duch můj * v Bohu, Spa-si-te-li mém.

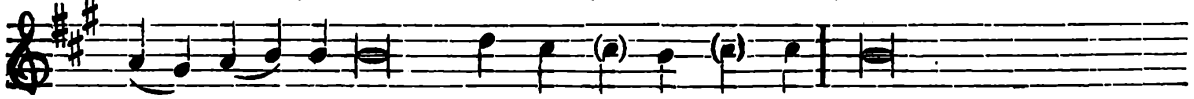

3. Že vzhlé-dl na po-ní-že-ní děvky své: * nebo aj, od této

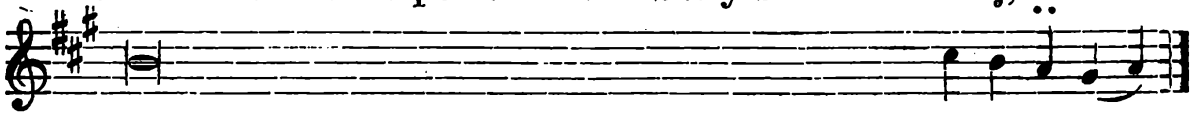

chvíle blahoslavenou mne nazývati budou všickni ná-ro-do-vé;

4. neboť veliké věci mi učinil ten, jenž mocný, * a jehož jméno svaté jest.

5. A milosrdenství jeho (trvá) od pokolení až do pokolení, * bojícím se jeho.

6. Učinil moc ramenem svým: * rozptýlil pyšné v mysli srdce jejich.

7. Ssadil mocné s stolice, * a povýšil ponížených.

8. Lačné nakrmil dobrými věcmi, * a bohaté pustil prázdné.

9. Ujal se Israele, služebníka svého, * rozpomenuv se na milosrdenství své,

10. jakož byl mluvil k otcům našim, * k Abrahamovi a semeni jeho na věky.

11. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona. Všecko, co mi dává otec, přijde ke mně : a toho, kdož ke mně přichází, nevyvrhnu ven. *)

*) Na den Dušiček se po antifoně té zakončují nešpory kleče tímto způsobem:
Otče náš *(potichu až po)*
V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Hospodine, duše jejich.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Následující modlitby říkají se kleče.

Otče náš *(potichu)*.
V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.

Žalm 145. (Blaze tomu, kdo doufá v Hospodina.)

(Žalm tento vynechává se v den dušiček, úmrtí neb pohřbu a když jest officium ritu duplici.)

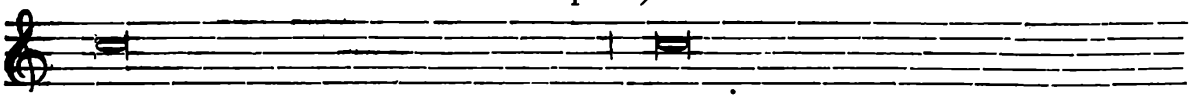

1. Chval duše má, Hospodina, chváliti budu Hospodina

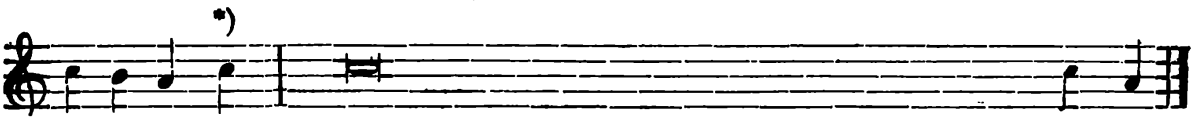

v ži-vo-tě svém, * žalmy zpívati budu Bohu mému, dokud bu-du.

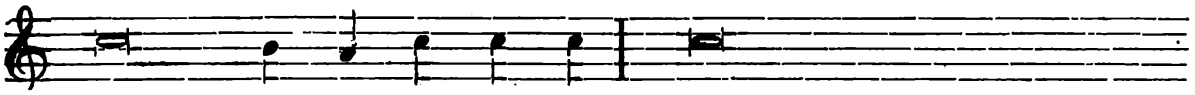

2. Nedou - fej-též v kní-ža-tech: * (ani) v synech lidských,

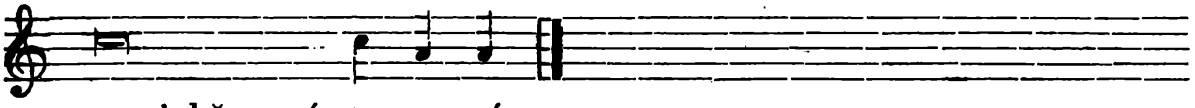

u nichž není spa-se-ní.

3. Vyjde duch jeho, a oni navrátí se do země své: * (tak že) v týž den zahynou všecka myšlení jejich.

4. Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh Jakobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho: * kterýž učinil nebe i zemi,

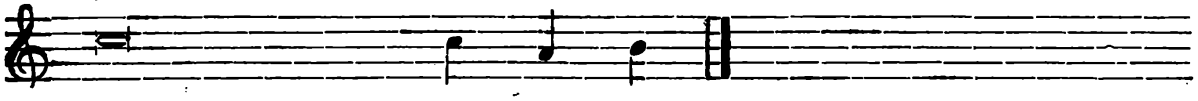

moře a všecko, což v nich jest.

5. Kterýž ostříhá pravdy na věky, činí soud křivdu trpícím: * dává pokrm lačným.

6. Hospodin rozvazuje svázané: * Hospodin osvěcuje slepé.

7. Hospodin pozdvihuje poražených: * Hospodin miluje spravedlivé.

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Věřících, Bože, Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníků a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů a aby milosti, kterou si vždycky přály, na zbožné přímluvy dosáhly: který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh, po všecky věky věkův.
R. Amen.
V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.
R. A světlo věčné ať jim svítí.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

*) Mediace se zakončením jednoslabičným, jež je také ve verši 3.

8. Hospodin ostříhá příchozích, sirotka a vdovy se ujímá: * a cesty hříšníků rozptyluje.

9. Kralovati bude Hospodin na věky, Bůh tvůj, Sione, * od pokolení až do pokolení.

10. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

V. Od brány pekelné.

R. Vytrhni, Hospodine, duši jeho (její, nebo duše jejich).

V. Ať odpočívá(ají) v pokoji.

R. Amen.

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.

R. A volání mé přijdiž k Tobě.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Následuje modlitba přiměřená z následujících.

Na závěrku přidá se „V. Odpočinutí . . .“ *jako níže na konci modliteb, ale vždy v množném počtu.*

V den pohřbu.

Modleme se. Odpusť, prosíme, Pane, duši služebníka svého N. (nebo služebnice své N.), aby zemřevši světu, Tobě žila: a čeho se z křehkosti tělesné lidským obcováním dopustila, Ty povolností přemilosrdné dobroty setři. Skrze Pána našeho Ježíše Krista Syna Tvého, který s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh po všechny věky věkův.

R. Amen.

Nebo:

Bože, jehož vlastností jest smilovati se vždycky a ušetřiti: Tebe pokorně prosíme za duši služebníka Tvého N. (nebo služebnice Tvé N.), kteréž jsi usoudil, by dnes z tohoto světa odešla, abys ji nevydal v ruce nepřítele, aniž zapomněl na ni na konec; nýbrž poručil, by od svatých andělů byla přijata a do vlasti rajské zavedena: aby, jelikož v Tebe doufala a věřila, netrpěla muk pekelných, nýbrž radostmi věčnými vládla. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

V den 3., 7. nebo 30. po pohřbu.

Prosíme, Pane, abys duši služebníka svého N. (služebnice své N.), je(jí)hož pohřbu dne třetího (nebo: sedmého — třicátého) vzpomínáme: svatých a vyvolených Tvých uštědřiti ráčil společenství; a rosu milosrdenství svého trvalou (jí) vlil. Skrze Pána našeho . . .

R. Amen.

V den výročí.

Bože, Pane odpouštění, dej duši služebníka svého N. (nebo: služebnice své N.), (nebo: duším služebníků a služebnic svých), jehož (jejíž, jejichž) výročního dne pohřbu vzpomínáme, sídlo občerstvení, blaženost pokoje, a jasnost světla. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Jiné rozličné modlitby za zemřelé.

Za papeže zesnulého.

Modleme se: Bože, jenž jsi nevypravitelným svým určením chtěl, aby služebník Tvůj N. nejvyšším kněžím byl připočten: uděl, prosíme, aby, jenž jednorozeného Syna Tvého náměstkem byl na zemi, věčnému společenství svatých Tvých biskupů byl přidělen. Skrze téhož Pána našeho.

R. Amen.

Za zemřelého biskupa nebo kněze.

Bože, jenž jsi mezi apoštolskými kněžími služebníku svému N. biskupskou (kněžskou) důstojností dal vynikati: propůjč, prosíme, aby také jejich věčnému společenství byl přidružen. Skrze téhož Pána našeho...

R. Amen.

Jiná modlitba za zemřelého biskupa.

Dej nám, Pane, abys duši služebníka svého N., biskupa, kterou jsi vyvedl z pracného boje tohoto života, udělil býti soudružkou Tvých svatých. Skrze Pána našeho

R. Amen.

Za zemřelého kněze.

Propůjč, prosíme, Pane, aby duše služebníka Tvého N., kněze, jehož jsi na tomto světě dlícího posvátnými úřady ozdobil, v nebeském sídle slavném se veselila. Skrze Pána našeho...

R. Amen.

Za jednoho zemřelého.

Modleme se: Nakloň, Hospodine, sluchu svého ku prosbám našim, jimiž milosrdenství Tvé pokorně vzýváme: abys duši služebníka svého N., která z usouzení Tvého z tohoto světa odputovala, v končinách míru a světla ustanovil, a svatých Tvých dal jí býti společnicí. Skrze Pána našeho...

R. Amen.

Za jednu zemřelou.

Modleme se: Prosíme, Pane, ze své dobrotivosti smiluj se nad duší služebnice své N. a styků se smrtelností zbavenou do podílu věčného spasení navrať. Skrze Pána našeho.,...

R. Amen.

Za otce a matku knězovy.

Bože, kterýž jsi nám otce i matku ctíti rozkázal: smiluj se dobrotivě nad dušemi otce i matky mé, a odpusť jim hříchy jejich; a učiň, bych je v radosti věčné jasnosti spatřil. Skrze Pána našeho.

R. Amen.

Za zemřelé bratry, příbuzné a dobrodince.

Modleme se. Bože, odpuštění dárce a lidské spásy milovníku, prosíme dobrotivost Tvou, abys bratrům, příbuzným a

dobrodincům naší společnosti, kteří z tohoto světa přešli, na přímluvu blahoslavené Marie, povždy Panny, se všemi svatými Tvými ke spoluužívání věčné blaženosti dojíti popřál. Skrze Krista Pána našeho...

R. Amen.

Za ty, kteří na hřbitově odpočívají.

Bože, jehož milosrdenstvím duše zemřelých odpočívají: služebníkům a služebnicím svým, a všem zde a všudy v Kristu odpočívajícím dej milostivě odpuštění hříchů; aby ode všech poklesků rozhřešeni, s Tebou bez konce se radovali. Skrze téhož Pána...

R. Amen.

Za více zemřelých.

Bože, jehož vlastností je smilovati se vždycky a ušetřiti: milostiv buď duším služebníků a služebnic svých a všechny jejich hříchy odpusť; aby zbaveny svazků smrtelnosti, přejíti mohly k životu. Skrze Pána...

R. Amen.

Jiná za více zemřelých.

Duším, prosíme, Pane, služebníků a služebnic svých milosrdenství propůjč věčné: aby jim prospělo pro věčnost, že v Tebe doufaly a věřily. Skrze Pána...

R. Amen.

Za zemřelé vůbec.

Modleme se: Věřících, Bože, všech Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníkův a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů: aby milosti, které si vždycky přály, na zbožné přímluvy dosáhly. Který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh, po všechny věky věkův.

R. Amen.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

R. A světlo věčné ať jim svítí.

V. Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Jitřní (Matutinum).

Kdykoliv jitřní za zemřelé nenásleduje bezprostředně po donesení zemřelého nebo po responsoriu Subvenite, nebo po Jitřní téhož dne, předešle se potichu Otče náš, Zdrávas a Věřím; jinak se začne hned s Invitatoriem „Králi..."

(Vyzvání k chvále Boží.)

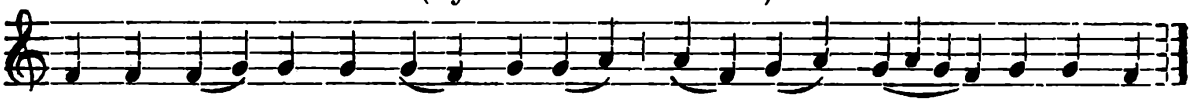

Krá-li, je-muž vše-cko ži-je, * pojď-te, kla-něj-me se.

Sbor opakuje:

Králi, jemuž všecko žije, pojďte, klanějme se.

Žalm 94.

Pojďte, veselme se Hospodinu: plesejme Bohu, Spasiteli našemu: předstupme před tvář jeho s chválením, a s žalmy plesejme jemu.

Králi, jemuž všecko žije, pojďte, klanějme se.

Neboť Bůh veliký jest Hospodin, a král veliký nade všecky bohy: Neboť nezavrhne Hospodin lidu svého: Nebo v ruce jeho jsou všecky končiny země, a výsosti hor on spatřuje.

Pojďte, klanějme se.

Neboť jeho jest moře, a on učinil je, a suchou zemi utvořily ruce jeho: Pojďte, klanějme se a padejme (před ním); i plačme před Hospodinem, kterýž učinil nás, neb on jest Hospodin Bůh náš: a my lid jeho, a ovce pastvy jeho.

Králi, jemuž všecko žije, pojďte, klanějme se.

Dnes, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako (na místě) popouzení v den pokušení na poušti; kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusili mne, a viděli skutky mé.

Pojďte, klanějme se.

Čtyřiceti let hněval jsem se na národ tento, a řekl jsem: Vždycky tito bloudí srdcem: ale oni nepoznali cest mých, jak jsem přisáhl v hněvu svém, jestli vejdou do odpočinutí mého.

Králi, jemuž všecko žije, pojďte, klanějme se.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí.

Pojďte, klanějme se.

Králi, jemuž všecko žije, pojďte, klanějme se.

Toto invitatorium zpívá se jen na dušičky a o pohřbech a když se říká celé officium. Jindy říká se jen jeden nokturn s chválami, a sice v pondělí a ve čtvrtek první, v úterý a v pátek druhý, ve středu a v sobotu třetí nokturn.

Nokturn I.

(V pondělí a ve čtvrtek.)

Antifona: Spravuj, Hospodine, Bože můj, před obličejem svým cestu mou.

Žalm 5. (Církev modlí se za duše v očistci, aby je uvedl Bůh po odstranění překážek k oslavě.)

Ton. VII. 3.

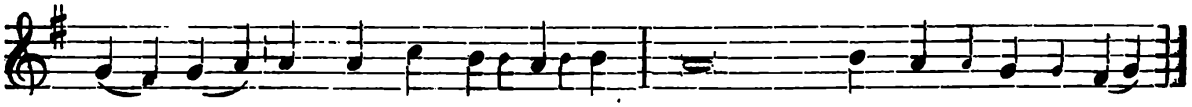

1. Slo - va má slyš, **Ho**-spo-di-ne, * srozuměj **vo**-lá-ní mé- mu.

2. Pozoruj hlasu **mod**litby mé, * králi **můj** a Bože můj.

3. Nebo k Tobě se **mod**liti budu: * Hospodine, z jitra **vy**slyšíš hlas můj.

4. Z jitra postavím se před Tebou, a patřiti **bu**du k Tobě * nebo nejsi Ty Bůh, **chtě**jící nepravost.

5. **A**niž bydliti bude vedle **Te**be zlostný: * aniž potrvají nespravedliví před **oči**ma Tvýma.

6. Nenávidíš všech, kteříž činí nepravost: * zahubíš všecky, kteří mluví lež.

7. Muže krví a lstivého v ohavnosti míti bude Hospodin: * já pak dle množství milosrdenství Tvého.

8. Vejdu do domu Tvého: * klaněti se budu při chrámě svatém Tvém v bázni Tvé.

9. Hospodine, voď mne v spravedlnosti své: * pro nepřátele mé spravuj před obličejem svým cestu mou.

10. Neboť není pravdy v ústech jejich: * srdce jejich marné jest.

11. Hrob otevřený jest hrdlo jejich, jazyky svými lstivě činí, * sudiž je, Bože.

12. Ať odpadnou od myšlení svých, podlé množství bezbožnosti jejich rozptyl je, * neb jsou popouzeli Tě, Hospodine.

13. A (tak) radovati se budou všickni, kteříž doufají v Tebe, * na věky plesati budou, a přebývati budeš v nich.

14. A honositi se budou všickni v Tobě, kteříž milují jméno Tvé, * neb Ty požehnáš spravedlivému.

15. Hospodine, jako štítem dobré vůle své * korunoval jsi nás.

16. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona: Spravuj, Hospodine, Bože můj, před obličejem svým cestu mou.

Antifona: Obrátiž se, Hospodine, a vytrhni duši mou: spasena mne učiň pro milosrdenství své.

Žalm 6. (Církev mluví o zuboženém stavu duší v očistci, kde nemohou chváliti Boha tak, jak si toho přejí; a prosí o zmírnění nebo zkrácení očistcových muk.)

Ton. VIII. 1.

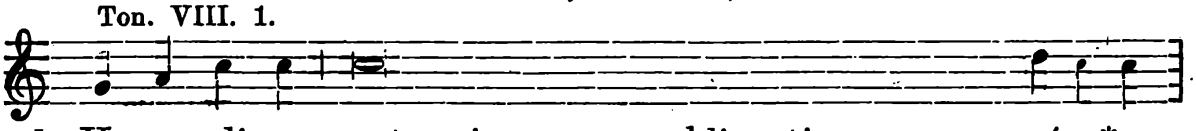

1. Ho-spo-di-ne, netresci mne v prchlivosti své, *

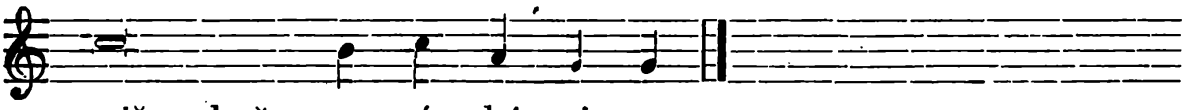

aniž v hně - vu svém ká-rej mne.

2. Smiluj se nade mnou, Hospodine, neboť nemocen jsem: * uzdrav mne, ospodine, nebo zkormouceny jsou kosti mé.

3. A duše má zděšena jest velmi: * Ty pak, Hospodine, až dokavad?

4. Obrátiž se, Hospodine, a vytrhni duši mou: * spasena mne učiň pro milosrdenství své.

5. Nebo není v smrti, kdo by pamětliv byl na Tebe: * v pekle pak kdož Tě oslavovati bude?

6. Ustávám v úpění svém, zmývám každé noci lože své: * slzami svými smáčím postel svou.

7. Zatmělo se od zármutku oko mé: * sestaral jsem se mezi všemi nepřáteli svými.

8. Odstuptež ode mne všickni, kteří pášete **ne**pravost: * neboť vyslyšel Hospodin hlas **pláč**e mého.

9. Vyslyšel Hospodin prosbu **mou**: * Hospodin modlit**bu** mou přijal.

10. Nechť se zastydí, a uleknou náramně všickni nepřátelé **mo**ji: * nechať se zpět obrátí, a zardí **vel**mi rychle.

11. Odpočinutí věčné dej jim, **Pa**ne, * a světlo věčné **ať** jim svítí.

A n t i f o n a : Obratiž se, Hospodine a vytrhni duši mou : spasena mne učiň pro milosrdenství své.

A n t i f o n a : Aby někdy neuchvátil (nešlechetník) jako lev duše mé, když by nebylo, kdo by vykoupil, aniž kdo by vysvobodil.

Žalm 7. (Církev představuje Bohu nevinnost duší v očistci a prosí o Boží spravedlnost vzhledem k zásluhám Kristovým.)

Ton. VIII. 1.

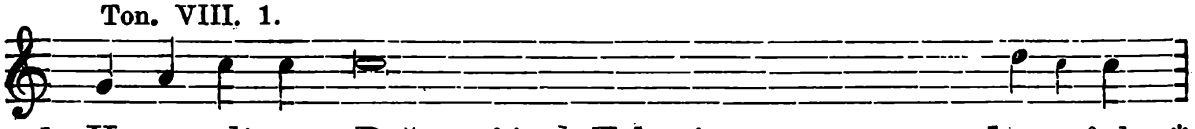

1. Ho-spo-di-ne, Bože můj, v Tebe jsem **dou**-fal: *

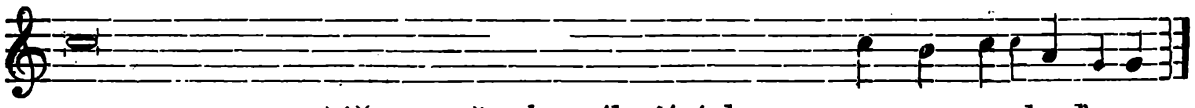

spasena mne učiň ze všech stíhajících mne, a **vy**-svo-boď mne.

2. Aby někdy neuchvátil (nešlechetník) jako lev duše **mé**, * když by nebylo, kdo by vykoupil, aniž kdo by **vy**svobodil.

3. Hospodine, Bože můj, učinil-li jsem **to**, * jest-li **ne**pravost v rukou mých :

4. Odměnil-li jsem se odplácejícím se mně **zlým**, * ať padnu dle zasloužení od **nepřá**tel svých prázdný.

5. Nechť stíhá nepřítel duši mou, a popadne (ji), a pošlape na zemi život **můj**, * a slávu mou ať **u**vede v prach.

6. Povstaň, Hospodine, v hněvu **svém**: * a pozdvihni se v končinách **ne**přátel mých.

7. A povstaň, Pane Bože můj, dle přikázání, které jsi **při**kázal: * a shromáždění lidí **ob**klíčí Tě.

8. A pro ně u výsost **na**vrať se : * Hospodin **sou**dí národy.

9. Sudiž mne, Hospodine, podle spravedlnosti **mé**, * a podle nevin**no**sti mé nade mnou.

10. Ať vezme konec nešlechetnost hříšníků, a říditi budeš spravedli**vé**ho, * jenž zkoušíš srdce a **led**ví, Bože.

11. Spravedlivá pomoc má **od** Pána, * kterýž spaseny činí **pří**mé srdcem.

12. Bůh soudce spravedlivý, silný a trpě**li**vý: * zdali se hněvá **každ**ého dne ?

13. Neobrátíte-li se, meč svůj **na**přáhne: * lučiště své natáhne, a **na**míří je.

14. A vloží na ně nástroje **smr**ti: * roz**pá**lí střely své.

15. Aj, pracoval (bezbožník) ku porodu nespravedlnosti:* počal bolest, a porodil nepravost.

16. Hluboký důl kopal, a vykopal jej: * a upadl do jámy, kterouž byl udělal.

17. Obrátí se bolest jeho na hlavu jeho: * a na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí.

18. (Já pak) slaviti budu Hospodina podle spravedlnosti jeho* a prozpěvovati budu jménu Hospodina nejvyššího.

19. Odpočinutí věčné dej jim, Pane,* a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona: Aby někdy neuchvátil (nešlechetník) jako lev duše mé, když by nebylo, kdo by vykoupil, aniž kdo by vysvobodil.

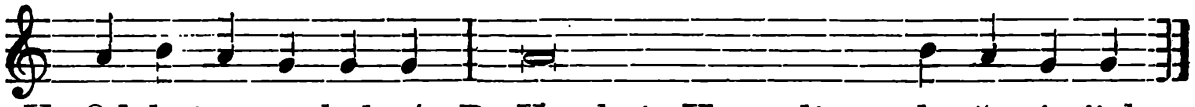

V. Od brány pe-kel-né. R. Vytrhni, Hospodine, du-še je-jich.

Otče náš *(potichu)*.

Čtení I. (Job 7, 16—21.).

Odpusť mi, nebo nic nejsou dnové moji. Co jest člověk, že zvelebuješ ho? Aneb co přikládáš k němu srdce své? Navštěvuješ jej na úsvitě, a v náhle zkrušuješ jej. Dokavadž neodpouštíš mi, ani dopouštíš mi, abych polkl slinu svou? Zhřešil jsem, co učiním Tobě, ó strážce lidí? Proč jsi mne postavil odporného sobě, a učiněn jsem sám sobě těžkým? Proč neshlazuješ hříchu mého, a proč neodnímáš nepravosti mé? Hle, nyní v prachu spáti budu: a budeš-li ráno mne hledati, nebude mne.

R. Vím, že Vykupitel můj živ jest, a že v poslední den z země vstanu: * a v těle svém uzřím Boha, Spasitele svého.

V. Kteréhož uzřím já sám, a ne jiný: * a oči mé spatří jej. A v těle svém uzřím Boha, Spasitele svého.

Čtení II. (Job 10.)

Stýská sobě duše má s životem mým, vypustím proti sobě řeč svou, mluviti budu v hořkosti duše své. Dím Bohu: Neodsuzuj mne: oznam mi, proč mne tak soudíš. Zdali dobré zdá se Tobě, utiskneš-li mne, a potlačíš-li mne, dílo rukou svých, a radě bezbožných pomůžeš? Zdali oči tělesné máš: aneb jakož vidí člověk, tak Ty viděti budeš? Zdaž jsou jako dnové člověka dnové Tvoji, a léta Tvá jako lidští časové, že vyhledáváš nepravosti mé, a na

O dušičkách.

Čtení II. (Job 14, 1—6.)

Člověk narozený z ženy, krátký živ jsa čas, naplněn bývá mnohými bídami. Kterýžto vychází jako květ, a setřín bývá, a utíká jako stín, a nikdy v témž stavu nezůstává. A za hodné máš na takového otvírati oči své, a přivésti jej s sebou k soudu? Kdo může učiniti čistého z nečistého semene počatého?*) Zdaliž ne Ty, kterýž sám jsi? Krátcí jsou dnové člověka, počet měsíců jeho u Tebe jest: a položil jsi meze jemu, kteréž nebudou moci překročeny

*) Hříchem prvopočátečným nečistého.

hřích můj se vyptáváš? ačkoli víš, že nic bezbožného neučinil jsem, poněvadž žádného není, kdo by z ruky Tvé mohl vytrhnouti.

býti. Odstup maličko od něho,*) aby odpočinul, dokud žádoucí nepřijde, jako nájemníka, den jeho.

R. Jenž jsi Lazara z hrobu vzkřísil zapáchajícího: * Ty jim, Pane, dej odpočinutí a místo smilování.

V. Kterýž přijdeš soudit živých i mrtvých a světa ohněm.

Ty jim, Pane, dej odpočinutí a místo smilování.

Čtení III. (Job 10.)

Ruce Tvé učinily mne, a způsobily mne celého vůkol: a tak v náhle svrhuješ mne? Rozpomeň se, prosím, že jako bláto učinil jsi mne, a v prach zase obrátíš mne. Zdaliž mne jako mléka nevydojil, a jako sýření neshustil? Kůží a masem přioděl jsi mne: kostmi a žilami spojils mne: Života a milosrdenství udělil jsi mi, a zřízení Tvé ostříhalo ducha mého.

O dušičkách.

Čtení III. (Job 19, 20—27.)

Ke kůži mé, když ztráveno jest maso, přilnula kost má, a zůstali toliko rtové při zubích mých. Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou aspoň vy, přátelé moji, nebo ruka Páně dotkla se mne. Proč mi se protivíte jako Bůh, a masem mým sytíte se? Kdo mi dá, aby sepsány byly řeči mé? Kdo mi dá, aby vepsány byly v knihu rafijí železnou, a (na) plechu olověném aneb (aby) dlátem vyryty byly na křemenu? Nebo vím, že Vykupitel můj živ jest, a že v poslední den z země vstanu: a zase oblečen budu kůží svou, a v těle svém uzřím Boha svého. Kteréhož uzřím já sám, a oči mé spatří jej, a ne jiný: složena jest ta naděje má v lůnu mém.

R. Hospodine, až přijdeš soudit zemi, kam se skryji před tváří hněvu Tvého? * Neb zhřešil jsem velmi v životě svém.

V. Strachuji se pro provinění svá, a rdím se před Tebou: až přijdeš soudit, nerač mne zatratiti.

Neb zhřešil jsem velmi v životě svém.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

Neb zhřešil jsem velmi v životě svém.

*) S metlou svou, = dej mu odpočinutí od trápení.

Nokturn II.

(V úterý a pátek.)

Antifona. Na místě pastvy tu jest mne usadil.

Žalm 22. (Církev prosí, aby svaté, ale ubohé duše mohly již brzy bydleti v nebeském domě na věky.)

Ton. VIII. 1.

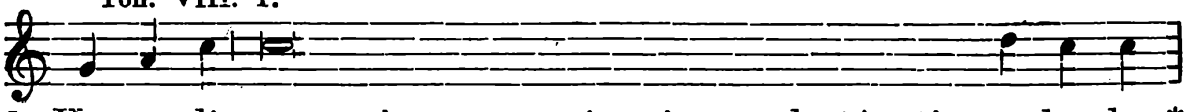

1. Ho-spo-din spravuje mne, a nic mi se nedostávati **ne**-bu-de: *

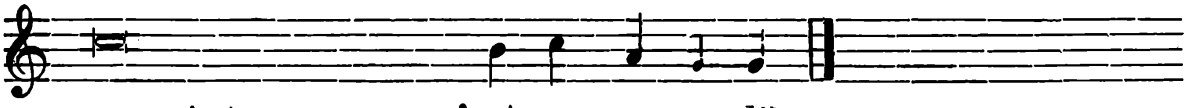

na místě pastvy tu **jest** mne u-sa-dil.

2. Nad vodou občerstvení vychoval **mne**: * duši mou obrátil.
3. Provedl mne po cestách spravedlnosti, * **pro** jméno své.
4. Nebo, bychť pak chodil uprostřed stínu smrti, nebudu se báti **zlé**ho: * **nebo** Ty se mnou jsi.
5. Prut Tvůj, a hůl **Tvá**, * ty mne **potěšily**.
6. Připravil jsi před obličejem mým **stůl**: * proti těm, kteříž **sužují** mne.
7. Pomazal jsi olejem hlavy **mé**: * a kalich můj opojující jak **zna**menitý jest!
8. A milosrdenství Tvé následovati mne **bude** * po všecky dny **živo**ta mého.
9. I (dáš mi), abych přebýval v domě Hospodinově, * za **dlou**hé časy.
10. Odpočinutí věčné dej jim, **Pa**ne, * a světlo věčné **ať** jim svítí.

Antifona. Na místě pastvy tu jest mne usadil.

Antifona. Hříchů mladosti mé, a nevědomostí mých nevzpomínej, Hospodine.

Žalm 24. (Prosba o pomoc, za odpuštění hříchů a vysvobození.)

Ton. VIII. 1.

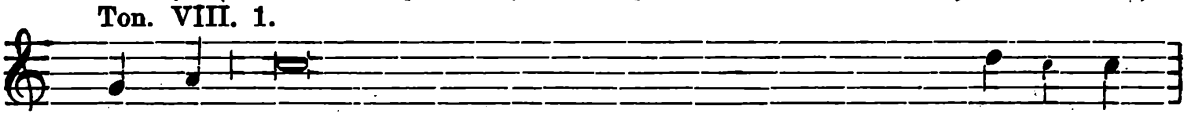

1. K To-bě, Hospodine, pozdvihl jsem duše **své**: *

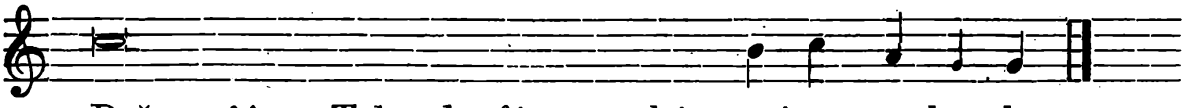

Bože můj, v Tebe doufám, nechť **ne**-jsem za-han-ben.

2. Aniž se mi posmívejte nepřátelé **moji**: * neb žádný z těch, kteříž na Tě očekávají, **nebude** zahanben.
3. Zahanbeni buďte všickni, kteříž nepravé věci **činí** * **lehko**myslně.
4. Cesty své, Hospodine, ukaž **mi** : * a stez**kám** svým vyuč mne.
5. Spravuj mne v pravdě své, a uč **mne**: * nebo Ty jsi Bůh Spasitel můj, a Tebe očekával jsem celý den.

6. Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine, * a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků.
7. Hříchů mladosti mé, * a nevědomostí mých nevzpomínej.
8. Podle milosrdenství svého pomni na mne Ty: * pro dobrotu svou, Hospodine.
9. Sladký a přímý jest Hospodin: * protož zákon dá bloudícím na cestě.
10. Spravovati budu tiché v soudu: * učiti budu tiché cestám svým.
11. Všecky cesty Hospodinovy milosrdenství a pravda * těm, kteříž hledají zákona jeho a svědectví jeho.
12. Pro jméno své, Hospodine, milostiv buď hříchu mému: * neboť mnohý jest.
13. Který jest člověk, ježto se bojí Hospodina? * Zákon ustanovil jemu na cestě, kterouž zvolil.
14. Duše jeho v dobrém přebývati bude: * a símě jeho děditi bude zemi.
15. Tvrzí jest Hospodin těm, kteříž se ho bojí: * a úmluva jeho, aby oznámen byl jim.
16. Oči mé vždycky k Hospodinu: * nebo on vytrhne z osidla nohy mé.
17. Pohlédniž na mne, a smiluj se nade mnou: * neboť osamělý a chudý jsem já.
18. Soužení srdce mého rozmnožilo se: * z úzkostí mých vytrhni mne.
19. Viz ponížení mé, a práci mou: * a odpusť všecky hříchy mé.
20. Popatř na nepřátele mé, neboť se rozmnožili, * a nenávistí nepravou nenávidí mne.
21. Ostříhej duše mé, a vytrhni mne: * ať nejsem zahanben, neboť jsem doufal v Tebe.
22. Nevinní a přímí přidrželi se mne: * neboť jsem očekával Tebe.
23. Vysvoboď, Bože, Israele, * ze všelikých úzkostí jeho.
24. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona. Hříchů mladosti mé, a nevědomostí mých nevzpomínej, Hospodine.

Antifona. Věřímť, že uzřím dobré věci Hospodina v zemi živých.

Žalm 26. (Útěcha zbožného (v očistci) jest v Bohu; prosba za vysvobození.)

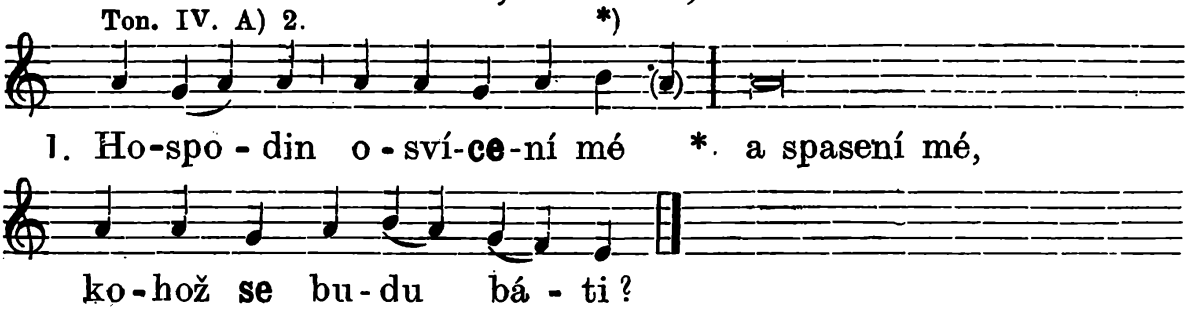

*) Mediace při jednoslabičném slově na konci vynechává *a*.

2. Hospodin ochránce života mého, * kohož se budu strachovati?
3. Když se přibližují na mne škodliví (lidé), * aby jedli tělo mé:
4. Jenž sužují mne, nepřátelé moji, * ani sami zemdleli a padli.
5. Byť se postavili proti mně vojenští stanové, * nebudeť se báti srdce mé.
6. Byť povstal proti mně boj, * v tomť já doufati budu.
7. Jedné věci žádal jsem od Hospodina, téť vyhledávati budu, * abych přebýval v domu Hospodinovu po všecky dny života svého.
8. Abych viděl libost Hospodinovu, * a navštívil chrám jeho.
9. Nebo ukryl mne v stánku svém: * v den zlých věcí chránil mne v skrýši stanu svého.
10. Na skálu pozdvihl mne: * a nyní také vyvýšil hlavu mou nad nepřáteli mými.
11. Obcházel jsem, a obětoval jsem v stánku jeho obět hlasitého zpívání: * zpívati budu, a chválu vzdávati Hospodinu.
12. Vyslyš, Hospodine, hlas můj, kterýmž jsem volal k Tobě: * smiluj se nade mnou, a vyslyš mne.
13. K Tobě mluvilo srdce mé, Tebe hledala tvář má: * tváři Tvé, Hospodine, hledati budu.
14. Neodvracujž tváři své ode mne: * neuchyluj se v hněvu od služebníka svého.
15. Spomocníkem mým buď: * neopouštěj mne, aniž zhrdej mnou, Bože, Spasiteli můj.
16. Nebo otec můj, a matka má opustili mne: * ale Hospodin přijal mne.
17. Zákon ulož mně, Hospodine, na cestě své: * a uveď mne na stezku přímou pro nepřátele mé.
18. Nevydávejž mne ve vůli sužujících mne: * nebo povstali proti mně svědkové nepraví, a selhala nepravost sobě.
19. Věřímť, že uzřím dobré věci Hospodina *

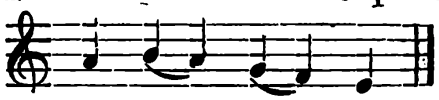

v ze - mi ži - vých.

20. Očekávejž Hospodina, zmužile čiň: * a posilni se srdce tvé, a očekávej Hospodina.
21. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona. Věřímť, že uzřím dobré věci Hospodina v zemi živých.

V. Posadiž je Hospodin s knížaty.
R. S knížaty lidu svého.
Otče náš atd.

Čtení IV. (Job 13.)

Odpovídej mi: Jak mnoho mám nepravostí a hříchů, nešlechetnosti mé a provinění má ukaž mi. Proč tvář svou skrýváš, a máš

Na dušičky.

Čtení IV. (Z knihy sv. Augustina biskupa „O péči, kterou máme míti za zemřelé“.) (Kap. 2. a 3.)

Obstarání pohřbu, příprava hrobu, okázalost vyprovození,

mne za nepřítele svého? Proti listu, kterýž od větru zachvácen bývá, ukazuješ moc svou, a stéblo suché stíháš: nebo zapisuješ proti mně hořkosti, a zkaziti mne chceš pro hříchy mladosti mé. Dal jsi do klády nohy mé, a šetřil jsi všech stezek mých, a šlépějí noh mých považoval jsi: Jenžto jako shnilina stráven býti mám, a jako roucho, kteréž sněděno bývá od molů.

jsou více potěchou živým, než pomocí mrtvým. Než, proto přece nebudiž pohrdáno těly zemřelých a nebuďte odhazována, zvláště spravedlivých a věřících, kterých jako nástrojů a nádob ke všem dobrým skutkům užíval duch. Neboť je-li otcovský oblek a prsten a něco podobného tím dražším pro potomky, čím větší k rodičům byla láska, na žádný způsob nebuď opovrhováno oněmi těly, která ovšem o mnoho přátelštěji a těsněji než jakékoliv obleky nosíme. Tať nikoli k ozdobě nebo k pomoci, které se užívá zevnitř, nýbrž k samé přírodě lidské patří. Pročež i za stara pohřby spravedlivých s oddanou uctivostí byly obstarávány, i průvody konány i hroby opatřovány; a oni sami, dokud žili, o pochování nebo také o přenesení svých těl dětem rozkazy dávali.

R. Rozpomeň se na mne, Bože, neboť (jako vítr jest život můj.)
A nespatří mne zrak člověka.
V Z hlubokosti volal jsem k Tobě, Hospodine: Hospodine, vyslyš hlas můj.
A nespatří mne zrak člověka.

Čtení V. (Job 14.)

Člověk narozený z ženy, krátký živ jsa čas, naplněn bývá mnohými bídami. Kterýžto vychází jako květ, a setřín bývá, a utíká jako stín, a nikdy v témž stavu nezůstává. A za hodné máš na takového otvírati oči své, a přivésti jej s sebou k soudu? Kdo může učiniti čistého z nečistého semene počatého? Zdaliž ne Ty, kterýž sám jsi? Krátcí jsou dnové člověka, počet měsíců jeho u Tebe jest: a položil jsi meze jemu, kteréž nebudou moci překročeny býti. Odstup maličko od něho, aby odpočinul, dokud žádoucí nepřijde, jako nájemníka, den jeho.

Čtení V. (Kap. 4.)

Vzpomínka a modlitba láskyplná, když předrahým zemřelým od věřících se věnuje, že prospívají, není pochybno, těm, kteří když v těle žili, je zasloužili, aby jim po tomto životě prospěly. Avšak, i když nějaká překážka, buď pochovat těla, nebo na posvátných místech pochovat za žádných okolností nedovolí, nemají býti opomenuty modlitby za duše zemřelých: kteréž konati za všechny v křesťanské a katolické společnosti zesnulé, i bez udání jejich jmen, pod všeobecnou vzpomínkou na se vzala církev; aby těm, kteří k tomu nemají rodičů, nebo dětí, nebo

jakýchkoliv příbuzných nebo přátel, od jedné jim byly poskytnuty milostivé matky společné. Kdyby však nebylo těch modliteb, které se dějí s pravou vírou a zbožností za zemřelé, domnívám se, že by nic neprospělo jejich duším, i kdyby na místech svatých bezduchá těla byla uložena.

R. Běda mi, Hospodine, neboť zhřešil jsem velmi v životě svém: Což učiním, já bídný? Kam se uteku, leda k Tobě, Bože můj? * Smiluj se nade mnou, až přijdeš v poslední den.

V. Duše má zděšena jest velmi, ale Ty, ó Pane, přispěj jí ku pomoci. Smiluj se nade mnou, až přijdeš v poslední den.

Čtení VI. (Job 14.)

Kdož mi to dá, abys v hrobě schoval mne, a skryl mne, dokudž by nepominula prchlivost Tvá, a uložil mi čas, v němž bys rozpomenul se na mne? Mníš-li, že mrtvý člověk zase oživne? Po všecky dny, v nichžto nyní bojuji, očekávám, dokavad nepřijde změnění mé. Zavoláš mne, a já odpovídati budu Tobě : a dílu rukou svých podáš pravice. Ty sice kroky mé sčetl jsi, ale odpusť hříchům mým.

Čtení VI. (Kap. 18.)

Když se věci tak mají, nedomnívejme se, že k zemřelým, o něž se staráme, dojde jen, co pro ně obětmi buď oltáře nebo modliteb nebo almužen slavně vyprošujeme; ačkoliv ne všem, za něž se konají, prospějí: nýbrž jen oněm, pro které, dokud žijí, bylo postaráno, aby jim prospěly. — Avšak jelikož nerozeznáváme, kteří to jsou, dlužno za obrozené (křtěné) všechny konati je, aby nikdo z nich nebyl opomenut, ke kterým tato dobrodiní by mohla a měla dojíti. Lépe totiž, aby byly zbytečnými u těch, kterým ani neškodí ani neprospějí; než aby oněm scházely, kterým prospějí. Tím bedlivěji však činí to každý pro své příbuzné, aby za něho konalo se podobně od svých. Co však na pochování těla se vynaloží, není pomůckou ke spasení, nýbrž povinností lidskosti podle lásky, z níž nikdo nikdy tělo své nenávidí. Proto máme co největší péči míti o tělo bližního, když ten odtud odešel, jenž je nosil. A konají-li to ti, kteří ve vzkříšení těla nevěří, čím více musí konati, kteří věří; aby pro tělo mrtvé, ale jež přece z mrtvých vstane a ve věčnosti zůstane, vynaložená ta-

ková služba byla také jaksi důkazem jejich víry.

R. Nevzpomínej hříchů mých, Hospodine, * až přijdeš soudit svět ohněm.

V. Spravuj, Hospodine, Bože můj, před obličejem mým cestu mou. Až přijdeš soudit svět ohněm.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Až přijdeš soudit svět ohněm.

Nokturn III.

(Ve středu a v sobotu.)

Antifona: Zlíbiž se Tobě, Hospodine, abys vyprostil mne: Hospodine, ku pomoci mé vzezři.

Žalm 39. (Církev těší se jménem duší v očistci, že vejdou již brzy do nebes pro milost, kterou Kristus Pán získal.)

Ton. II.

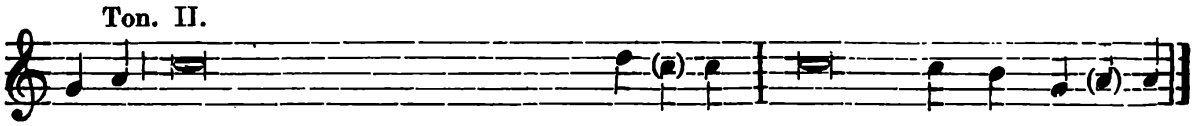

1. O-če-kávaje očekával jsem Hospodi - na, * a naklo-nil se ke mně.

2. A vyslyšel prosby mé: * a vyvedl mne z jezera bídy a z bahnivého bláta.

3. A postavil na skále nohy mé: * a zřídil kroky mé.

4. A vložil v ústa má píseň novou, * chválu Bohu našemu.

5. Uhlédají to mnozí, a báti se budou: * a doufati budou v Hospodina.

6. Blahoslavený člověk, jemuž jest jméno Hospodinovo nadějí jeho: * a neohlédá se na marnosti a bláznovství křivá.

7. Mnohé učinils Ty, Hospodine, Bože můj, (a) divné skutky Tvé: * a v myšleních Tvých není, kdo by podobný byl Tobě.

8. Ohlašoval a mluvil jsem (o nich): * (ale) rozmnoženi jsou nad počet.

9. Obětí a darů nechtěl jsi: * ale uši dokonal jsi mi.

10. Oběti zápalné a (oběti) za hřích nežádal jsi: * tehdy řekl jsem: Hle, přicházím.

11. Na počátku knihy psáno jest o mně, abych činil vůli Tvou: * Bože můj, chtělť jsem to, a zákon Tvůj byl jest uprostřed srdce mého.

12. Zvěstoval jsem spravedlnost Tvou v shromáždění velikém, * hle, rtům svým zbraňovati nebudu: Hospodine, Ty víš to.

13. Spravedlnosti Tvé neukryl jsem v srdci svém: * pravdu Tvou a spasení Tvé vypravoval jsem.

14. Neukryl jsem milosrdenství Tvého, a pravdy Tvé * před shromážděním mnohým.

15. Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne: * milosrdenství Tvé a pravda Tvá vždy mne ostříhaly.

16. Neboť jsou mne obklíčily zlé věci, jichž není počtu: * postihly mne nepravosti mé, a nemohl jsem (jich) viděti.

*

17. Rozmnožily se nad vlasy hlavy **mé**: * a srdce mé opustilo mne.

18. Zlíbiž se Tobě, Hospodine, abys vyprostil **mne**: * Hospodine, ku pomoci **mé** vzezři.

19. Ať se zahanbí a zastydí spolu, kteříž hledají duše **mé**, * aby mi od**ja**li ji.

20. Zpět ať se obrátí a zasty**dí** se, * kteříž chtějí **mi** zlého.

21. Ať nesou ihned zahanbení **své**, * kteříž říkají mi: Ha**há**, hahá.

22. Ať se veselí a radují nad Tebou všickni hledající **Te**be : * a ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin; (ti), již milují spasení Tvé.

23. Já pak nuzný jsem a **chu**dý: * (avšak) Hospodin pečuje o mne.

24. Spomocník můj, a obránce můj jsi **Ty** : * Bože můj, ne**pro**dlévej.

25. Odpočinutí věčné dej jim, **Pa**ne, * a světlo věčné ať **jim** svítí.

Antifona: Zlíbiž se Tobě, Hospodine, abys vyprostil mne: Hospodine, ku pomoci mé vzezři.

Antifona: Uzdrav duši mou, nebo jsem zhřešil Tobě.

Žalm 40. (Utrpení žalmisty je obrazem bolesti duší v očistci, jež volají o smilování.)

Ton. II.

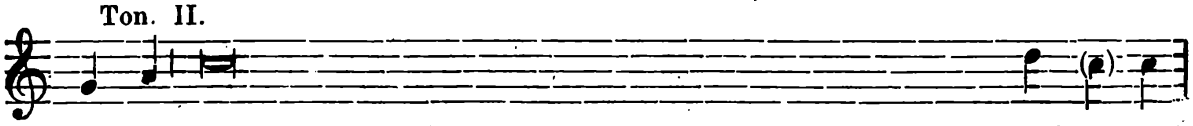

1. Bla-ho-slavený, kterýž nad nuzným a chudým rozpomí-**ná** se: *

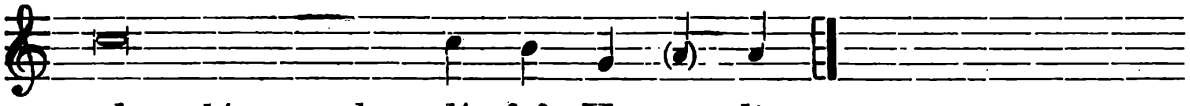

v den zlý vysvobo - dí **jej** Ho-spo-din.

2. Hospodin zachovej ho, a obživ ho, a blahoslaveného učiň ho **na** zemi, * a nevydávej ho v vůli nepřá**tel** jeho.

3. Hospodin sešli pomoc jemu na loži bolesti **je**ho: * všecko ustlání jeho zpřevracej v nemo**ci** jeho.

4. Já jsem řekl: Hospodine, smiluj se nade **mnou** : * uzdrav duši mou, nebo jsem zhře**šil** Tobě.

5. Nepřátelé moji mluvili o mně zle, (**řkou**ce) : * Kdy umře tento, a zahyne jmé**no** jeho?

6. A jestliže (kdo) vcházel, aby (mne) viděl, marné věci **mlu**vil; * srdce jeho shromáždilo (so**bě**) nepravost.

7. Vycházel **ven** * i mlu **il** totéž.

8. Proti mně šeptali si všickni nepřátelé **mo**ji: * proti mně vymýšleli **zlé** věci.

9. Slovo nepravé vyřkli proti **mně**: * zdaliž, kdo leží, nepřidá, a**by** zase vstal?

10. Nebo člověk pokoje mého, v němž jsem **dou**fal: * a kterýž jídal chléb můj, pozdvihl pa**ty** proti mně.

11. Ale Ty, Hospodine, smiluj se nade mnou, a pozdvihni **mne**: * a od**pla**tím jim.

12. V tom poznávám, že mne **chceš**: * poněvadž nebude se radovati nepřítel **můj** nade mnou.

13. Mne pak pro nevinnost (mou) přijal **jsi**: * a utvrdil jsi mne před obličejem **svým** na věky.

14. Požehnán (buď) Hospodin, Bůh israelský od věků, a až **na** věky: * staň se (**tak**), staň se.

15. Odpočinutí věčné dej jim, **Pa**ne, * a světlo věčné ať **jim** svítí.

A n t i f o n a : Uzdrav duši mou, nebo jsem zhřešil Tobě.

A n t i f o n a : Žíznila duše má po Bohu živém: když přijdu, a ukáži se před tváří Boží ?

Žalm 41. (Touha duší po nebeském království a po Bohu.)

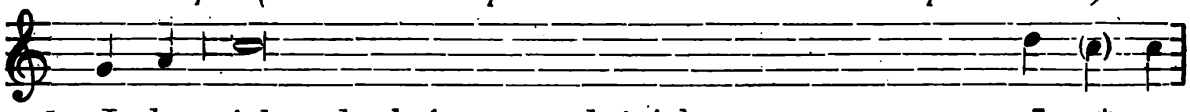

1. Ja-ko jelen dychtí po studnicích **vod** : *

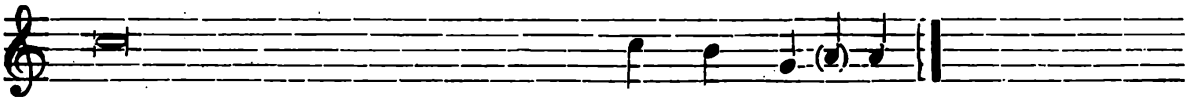

tak dychtí duše má po To - **bě**, Bo - že.

2. Žíznila duše má po Bohu silném, **ži**vém: * když přijdu, a ukáži se před tvá**ří** Boží?

3. Byly mi slzy mé chlebem dnem i **no**cí: * když mi říkají každého dne: Kde **jest** Bůh tvůj ?

4. Na to jsem se rozpomínal, a vyléval v sobě duši **svou** : * že půjdu na místo stánku podivného, až k do**mu** Božímu.

5. V hlasu plesání a **chvá**ly: * (jako) zvuk hodu**jí**cího.

6. Proč jsi smutná, duše **má**? * a proč kor**mou**tíš mne?

7. Doufejž v Boha, nebo ještě vyznávati mu **bu**du: * (že jest) spasení obličeje mého, **a** Bůh můj.

8. Ve mně samém zkormoucena jest duše **má**: * protož vzpomínati budu na Tebe ze země jordánské a hermonské od ho**ry** maličké.

9. Propast k propasti **vo**lá, * v hluku vo**do**pádů Tvých.

10. Všecky vysoké vody Tvé, a vlny **Tvé** * přes **mne** přešly.

11. Ve dne prokazuje (mi) Hospodin milosrdenství **své** : * a v noci (jest) píseň je**ho** (u mne):

12. U mne modlitba k Bohu života **mé**ho, * i dím Bohu : Obrán**ce** můj jsi.

13. Proč jsi se zapomenul nade **mnou**? * a proč zarmoucený chodím, kdy mne sužu**je** nepřítel?

14. Když se lámají kosti **mé**, * když vytýkají mně ti, jenž sužují mne, nepřáte**lé** moji.

15. Když říkají po všecky dny: Kdež jest Bůh **tvů**j ? * proč jsi smutná, duše má, a proč kor**mou**tíš mne?

16. Doufejž v Boha, neboť ještě vyznávati mu **bu**du: * (že jest) spasení obličeje mého, **a** Bůh můj.

17. Odpočinutí věčné dej jim, **Pa**ne, * a světlo věčné ať **jim** svítí.

Antifona: Žíznila duše má po Bohu živém: kdyže přijdu a ukáži se před tváří Boží?

V. Nevydávejž šelmám duší těch, již vyznávají Tebe.

R. A na duše chudých svých nezapomínej se dokonce.

Otče náš atd.

Čtení VII. (Job 17.)

Duch můj ztenčen bude, dnové moji ukráceni budou, a toliko mi hrob pozůstává. Nezhřešil jsem, a v hořkostech přebývá oko mé. Vysvoboď mne, Pane, a postav mne podlé sebe, a kohokoli ruka nechať bojuje proti mně. Dnové moji pominuli, myšlení má rozptýlena jsou, trápíce srdce mé. Noc (mi) obrátili v den, a zase po tmách naději se světla. Očekávám-li, hrob jest dům můj, a ve tmách ustlal jsem lože své. Shnilině řekl jsem: Otec můj jsi; matka má, a sestra má, červům. Kde tedy jest nyní očekávání mé, a trpělivosti mé kdo šetří?

Čtení VII. Z I. listu blahoslaveného Pavla apoštola ke Korintským. (Kap. 15, 12—22.)

Poněvadž se káže o Kristu, že z mrtvých vstal, kterakž někteří mezi vámi praví, že není vzkříšení z mrtvých? Nebo není-li vzkříšení z mrtvých, ani Kristus nevstal z mrtvých. A nevstal-liť Kristus z mrtvých, tedyť jest marné kázání naše, a marná jest i víra vaše. A byli bychom shledáni i křiví svědkové Boží: nebo svědectví jsme pověděli proti Bohu, že vzkřísil Krista z mrtvých, kteréhož nevzkřísil, jestli že mrtví z mrtvých nevstávají. Nebo jestliže mrtví z mrtvých nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus z mrtvých, marná jest víra vaše; nebo ještě jste v hříších vašich.*) Tedyť i ti, kteří zesnuli v Kristu, zahynuli. Jestliže toliko v tomto životě naději máme v Kristu, bídnější jsme než všickni lidé. Ale nyní Kristus vstal z mrtvých, prvotiny těch, kteříž zesnuli. Nebo zajisté skrze člověka smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých. A jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.

R. Poněvadž každodenně hřeším, a pokání nečiním, bázeň před smrtí mne leká. * Neboť z pekla není žádného vykoupení; smiluj se nade mnou, Bože, a spasiž mne.

V. Bože, ve jménu mém spasena mne učiň; a v moci své vysvoboď mne.

Neboť z pekla není žádného vykoupení; smiluj se nade mnou, Bože, a spasiž mne.

*) Nejste skrze Kristovo vzkříšení ospravedlněni.

Čtení VIII. (Job 19.)

K kůži mé, když stráveno jest maso, přilnula kost má, a zůstali toliko rtové při zubích mých. Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, aspoň vy, přátelé moji, nebo ruka Páně dotkla se mne. Proč mi se protivíte jako Bůh, a masem mým sytíte se? Kdo mi dá, aby sepsány byly řeči mé? Kdo mi dá, aby vepsány byly v knihu rafijí železnou, a (na) plechu olověném, aneb (aby) dlátem vyryty byly na křemenu? Nebo vím, že Vykupitel můj živ jest, a že v poslední den z země vstanu: a zase oblečen budu kůží svou, a v těle svém uzřím Boha svého. Kteréhož uzřím já sám, a oči mé spatří jej, a ne jiný; složena jest ta naděje má v lůnu mém.

Čtení VIII. (Kap. 15, 35—44.)

Ale řekne někdo: Kterak vstanou mrtví? aneb v jakém těle přijdou? Nemoudrý, co ty rozsíváš, nebývá oživeno, lečby prvé umřelo. A co rozsíváš, nerozsíváš tělo, kteréž bude; ale holé zrno, buďto pšenice, nebo kteréžkoli jiné. Bůh pak dává jemu tělo, jakž chce: a jednomu každému semeni vlastní tělo. Není každé tělo jednostejné tělo, ale jiné zajisté (jest) lidské, jiné pak hovadí, jiné ptačí, a jiné rybí. A (jsou) těla nebeská a těla zemská: ale jináť (jest) sláva nebeských, a jiná zemských. Jiná (jest) jasnost slunce, jiná jasnost měsíce, a jiná jasnost hvězd. Nebo hvězda od hvězdy se dělí jasností. Tak, (bude) i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se v porušení, vstane v neporušitelnosti. Rozsívá se v nesličnosti, vstane v slávě. Rozsívá se v nemoci, vstane v moci. Rozsívá se tělo hovadné, vstane tělo duchovní.

R. Hospodine, podlé skutku mého neračiž mne souditi: neboť nic hodného před obličejem Tvým jsem nevykonal: protož prosím velebnost Tvou, * abys Ty, Bože, shladil nepravost mou.

V. Více obmej mne, Hospodine, od nepravosti mé; a od hříchu mého očisť mne.

Abys Ty, Bože, shladil nepravost mou.

Čtení IX. (Job 10.)

Proč z života vyvedl jsi mne? Ó kéž bych byl zahynul, aby mne bylo nikdy oko nevidělo. Byl bych, jako bych nebyl, z života přenesen jsa do hrobu. Zdali krátkost dnů mých neskoná se brzce? Propusť tedy mne, abych oplakal maličko bolesti své: prvé než půjdu, a nenavrátím se zase, do země tmavé, a přikryté mrákotou smrti: do země bídy a temnosti, kdežto stín smrti, a žádný řád, ale věčná hrůza přebývá.

Čtení IX. (Kap. 15, 51—58.)

Aj, tajemství vám pravím: Všickni zajisté vstaneme z mrtvých, ale ne všickni budeme proměněni. Hned pojednou, v okamžení, k poslednímu zatroubení: neboť trouba zavzní, a mrtví vstanou neporušitelní, a my budeme proměněni. Musí zajisté toto porušitelné (tělo) obléci neporušitelnost, a toto smrtelné obléci nesmrtelnost. A když toto smrtelné obleče nesmrtelnost, tedy se naplní řeč, kteráž napsána

Následující Responsorium se říká, jen když je pouze trojí čtení tohoto nokturnu.

R. Vysvoboď mne, Hospodine, od cest pekelných, jenž brány železné jsi zlomil: a peklo navštívil, a jim světla udělil, aby Tě spatřili, * kteříž byli v trestu temnosti.

V. Volajíce a řkouce: Přišel jsi, Vykupiteli náš.

Kteříž byli v trestu temnosti.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

Kteříž byli v trestu temnosti.

Jiné „Vysvoboď mne, Hospodine“, *jež se zpívá na dušičky a když jest officium s 9 lekcemi, viz vedle.*

jest: Pohlcena jest smrt v vítězství. Kde jest, ó smrti, vítězství tvé? Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Osten pak smrti jest hřích, a moc hříchu zákon. Ale díky Bohu, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Ježíše Krista. Protož, bratří moji milí, stálí buďte a nepohnutelní: rozhojňujíce se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.

R. Vysvoboď mne, Hospodine, od smrti věčné, v den onen strašný: * kdy nebesa pohybovati se budou i země: * kdy přijdeš soudit svět ohněm.

V. Třesení schvátilo mne, a bojím se, kdy vyšetřování nastane a budoucí hněv. * — Kdy nebesa pohybovati se budou i země.

V. Den onen, den hněvu, soužení a bídy, den velký a hořký velmi. — Kdy přijdeš soudit svět ohněm.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

Opakuje se:

R. Vysvoboď mne, Hospodine, od smrti věčné, v den onen strašný: * Kdy nebesa pohybovati se budou i země: * Kdy přijdeš soudit svět ohněm.

Acta C. Epp. Br. 1912, 11.

Upozornění.

Rozhodnutí svaté kongregace obřadů ze dne 24. července 1912:

Kdyby na Dušičky po IX. responsoriu při soukromé pobožnosti oddělila se Jitřní od Chval, buď po Jitřní přidáno:

V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Věřících, Bože, Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníků a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů: aby milosti, které si vždycky přály, na zbožné přímluvy dosáhly: který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh, po všechny věky věkův.
R. Amen.
V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.
R. A světlo věčné ať jim svítí.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Kdyby jindy Jitřní s jedním nebo s třemi nokturny při soukromé pobožnosti od Chval bylo odděleno, buď po posledním responsoriu přidáno:

V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Pak se říká modlitba (nebo modlitby) jako ke Chválám, načež se končí:

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.
R. A světlo věčné ať jim svítí.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

K chválám.

Kdyby se Chvály oddělily od Jitřní, předešle se jim tiše Otče náš *a* Zdrávas. *Jinak se počne ihned antifonou:* „Zplesají ."

Antifona: Zplesají Hospodinu kosti ponížené.

Žalm 50. (Církev prosí Boha, aby smiloval se nad dušemi v očistci a odpustil jim vinu a zbývající tresty.)

Ton. I. 4.

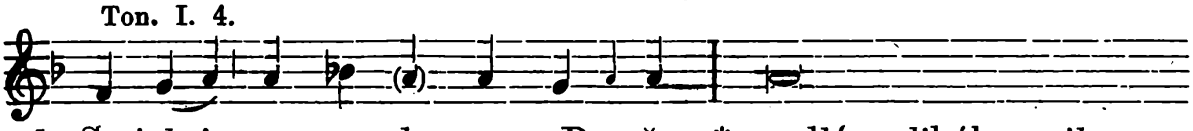

1. Smi-luj se na-de mnou, Bo-že, * podlé velikého milosr-

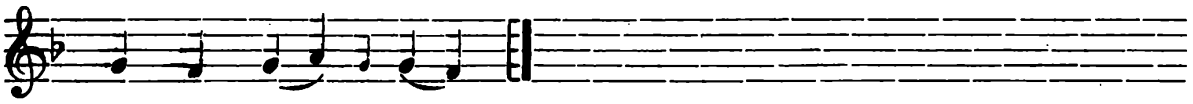

den-ství své ho.

2. A podlé množství slitování svých, * shlaď nepravost mou.

3. Více obmej mne od nepravosti mé: * a od hříchu mého očisť mne.

4. Nebo nepravost svou já poznávám: * a hřích můj proti mně jest vždycky.

5. Tobě samému jsem zhřešil, a zlé před Tebou učinil: * abys spravedliv shledán byl v řečech svých, a zvítězil, když posuzován býváš.

6. Nebo hle, v nepravostech počat jsem: * a v hříších počala mne matka má.

7. Nebo hle, pravdu zamiloval jsi: * neznámé a skryté věci moudrosti své oznámil jsi mi.

8. Pokropíš mne yzopem, a očištěn budu: * obmyješ mne, a nad sníh zbílen budu.

9. Sluchu mému dáš radost a veselí: * a zplesají kosti ponížené.

10. Odvrať tvář svou od hříchů mých: * a vymaž všecky nepravosti mé.

11. Srdce čisté stvoř ve mně, Bože: * a ducha přímého obnov v útrobách mých.

12. Nezamítej mne od tváři své: * a ducha svatého svého neodnímej ode mne.

13. Navrať mi radost spasení svého: * a duchem statečným utvrď mne.

14. Vyučovati budu nepravé cestám Tvým: * a bezbožní obrátí se k Tobě.

15. Vysvoboď mne z krví, Bože, Bože spasení mého: * a s veselím prozpěvovati bude jazyk můj (o) spravedlnosti Tvé.

16. Pane, rty mé otevřeš: * a ústa má zvěstovati budou chválu Tvou.

17. Neb kdybys byl chtěl obět, dal bych (ji) byl ovšem: * (ale) zápalů nelibuješ sobě.

18. Obět Bohu (příjemná), duch zkormoucený: * srdcem zkroušeným a pokorným, Bože, nepohrdneš.

19. Dobrotivě učiň, Hospodine, v dobré vůli své Sionu: * aby vzdělány byly zdi jerusalemské.

20. Tehdáž přijmeš obět spravedlnosti, dary a zápaly: * tehdáž klásti budou na oltář Tvůj telata.

21. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona: Zplesají Hospodinu kosti ponížené.

Antifona: Vyslyš, Hospodine, modlitbu mou: k Tobě všeliké tělo přijde.

Žalm 64. (Církev vzdává Bohu díky za dobrodiní, jež prokazuje duším v očistci.)

Ton. VIII. 1.

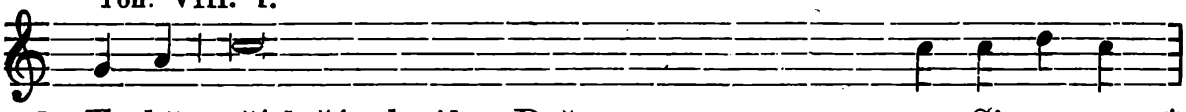

1. To-bě přísluší chvála, Bože na Si-o-nu: *

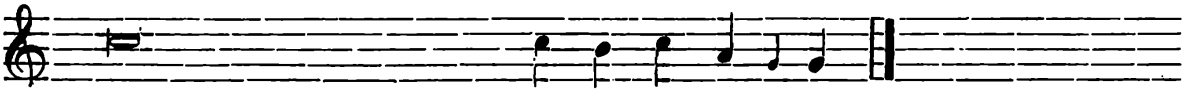

a Tobě se splní slib v Je-ru-sa-le-mě.

2. Vyslyš modlitbu mou: * k Tobě všeliké tělo přijde.

3. Slova zlostníků zmocnila se nad námi: * a(však) nad hříchy našimi Ty se slituješ.

4. Blahoslavený, kohož jsi vyvolil, a přijal: * bydleti bude v síních Tvých.

5. Naplněni budeme (vším) dobrým domu Tvého: * svatýť jest chrám Tvůj, divný v spravedlnosti.

6. Vyslyš nás, Bože, Spasiteli náš, * naděje všech končin země, i na moři daleko.

7. Kterýž připravuješ hory mocí svou, přepásán mocností: * kterýž bouříš hlubokost moře, zvuk vlnobití jeho.

8. Lekati se budou národové, a báti se budou ti, již přebývají v končinách, znamení Tvých: * východy jitřní a večerní potěšené učiníš.

9. Navštívil jsi zemi, a opojils ji: * hojně obohatils ji.

10. Řeka Boží naplněna jest vodami, připravil jsi pokrm jejich: * nebo tak jest spravování její.

11. Potoky její napoj, rozmnož plody její: * v krůpějích deště jeho veseliti se bude plodící.

12. Požehnáš koruně roku dobrotivosti své: * a pole Tvá naplněna budou hojností.

13. Roztučnějíť krásná místa pustiny: * a pahrbkové plesáním přepásáni budou.

14. Odíni jsou berani ovec, a údolí rozhojní se obilím: * křičeti budou, neboť píseň chvály vzdají.

15. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona: Vyslyš, Hospodine, modlitbu mou: k Tobě všeliké tělo přijde.

Antifona: Mne ujala pravice Tvá, Hospodine.

Žalm 62. (Touha duší po Bohu.)

Ton. VII. 3.

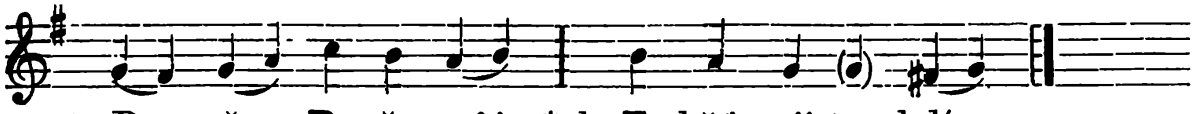

1. Bo že, Bo-že můj, * k To-bě ť z ji-tra bdím.

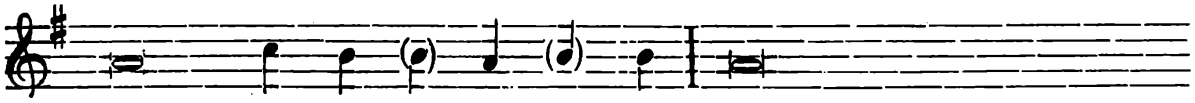

2. Žíznila po To-bě du-še má * jak mnohonásobně

(po) To-bě tě-lo mé.

3. V zemi (této) pusté, necestné, a bezvodné: * tak v svatyni ukázal jsem se Tobě, abych viděl moc Tvou a slávu Tvou.

4. Neboť lepší jest milosrdenství Tvé nad život: * rtové moji chváliti budou Tebe.

5. Tak velebiti budu Tebe v životě svém: * a ve jménu Tvém pozdvihovati budu (k Tobě) rukou svých.

6. Jakoby sádlem a tukem naplněna byla duše má: * a rty plesajícími chváliti budou (Tebe) ústa má.

7. Vzpomenu-li na Tě na loži svém, v (dobách) jitřních (ještě) přemýšleti budu o Tobě: * neb jsi byl spomocník můj.

8. A (protož) v zastření křídel Tvých plesati budu, přilnula duše má k Tobě: * mne ujala pravice Tvá.

9. Oni pak nadarmo hledali duše mé, vejdouť do hlubokosti země: * vydáni budou v ruce meče, za podíl liškám budou.

10. Král pak veseliti se bude v Bohu, chváleni budou všickni, kteříž přísahají v něm: * nebo zacpána budou ústa mluvících nepravé věci.

11. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona: Mne pojala pravice Tvá, Hospodine.

Antifona: Od brány pekelné vytrhni, Hospodine, duši mou.

Píseň krále Ezechiáše. (Isaiáš 38.) (Duše budou po svém vysvobození z očistce Boha v nebi chváliti.)

Ton. II.

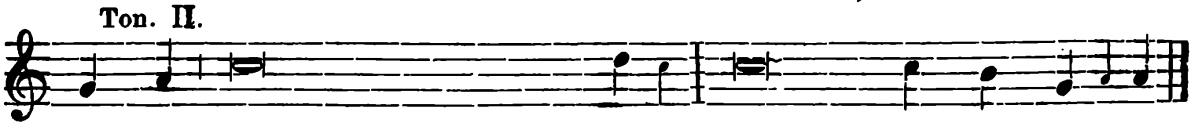

1. Jáť jsem řekl: V polovici dnů **svých** * půjdu k **bra**-nám hro-bu.

2. Hledal jsem ostatku let **svých**: * řekl jsem: Neuzřím Hospodina Boha v **ze**mi živých.

3. Nebudu vídati člověka **vi**ce, * a bydlitele pokoje.

4. Rodina má odjata jest, a svinuta jest ode **mne**, * jako **stá**nek pastýřský.

5. Přestřižen jest, jako (nit) od tkadlce, život můj: když ještě počínal jsem býti, přestřihl **mne**: * od jitra až do večera **do**konáš mne.

6. Doufal jsem až **do** jitra, * jako lev tak potřel **vše**cky kosti mé:

7. Od jitra až do večera dokonáváš **mne**: * jako mladá vlaštovice tak volati budu, a rozjímati budu jako **ho**lubice.

8. Zemdlely oči **mé**, * vzhlédaj**í**ce na výsost:

9. Pane, násilí trpím, odpověz **za** mne. * Co dím, aneb co odpoví mně, když **sám** to učinil?

10. Připomínati budu tobě všecka léta **svá** * v hoř**ko**sti duše své.

11. Pane, jest-li tak živu býti, a v takových věcech život ducha mého, potresceš mne, a obživíš **mne**. * Aj, v pokoji hořkost má **nej**hořčejší:

12. Ty pak jsi vytrhl duši mou, aby nezahy**nul**a: * zavrhl jsi za hřbet svůj **vše**cky hříchy mé.

13. Nebo ne peklo oslavovati bude Tebe, ani smrt chváliti bude **Te**be: * nebudou očekávati, kteříž sstupují do **já**my, pravdy Tvé.

14. Živý, živý, ten oslavovati bude Tebe, jakož i já **dnes**: * otec synům známu **uči**ní pravdu Tvou.

15. Hospodine, spasena mne **uči**ň, * a písně naše zpívati budeme po všecky dny života našeho v domě Hos**po**dinově.

16. Odpočinutí věčné dej jim, **Pa**ne, * a světlo věčné **ať** jim svítí.

Antifona: Od brány pekelné vytrhni, Hospodine, duši mou.

Antifona: Všeliký duch chval Hospodina.

Ton. VII. 1.

Žalm 150.

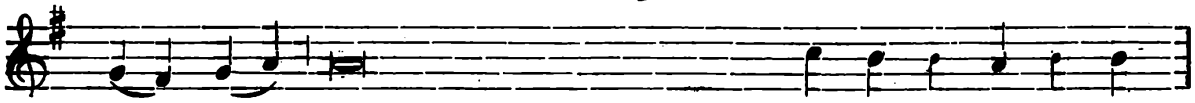

1. Chval-te Hospodina v **sva**-ty-ni je ho: *

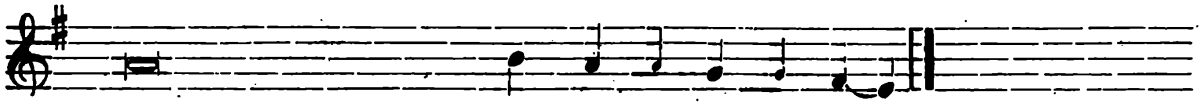

chvalte jej v tvrzi **moc**-no-sti je ho.

2. Chvalte jej z mocných skutků jeho: * chvalte jej podlé množství velikosti jeho.

3. Chvalte jej zvukem trouby: * chvalte jej na loutnu a citaru.

4. Chvalte jej na buben, a v společném zpívání, * chvalte jej na struny a na varhany.

5. Chvalte jej na cimbály dobře znějící, chvalte jej na cimbály plesání: * všeliký duch chval Hospodina.

6. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

Antifona: Všeliký duch chval Hospodina.

V. Slyšel jsem hlas s nebe řkoucí ke mně:

R. Blahoslavení mrtví, kteříž v Pánu umírají.

Antifona: Já jsem vzkříšení i život: kdo věří ve mne, byť také umřel, živ bude: a každý, kdo jest živ, a věří ve mne, neumře na věky.

Chvalozpěv Zachariášův. (Luk. I.).

Ton. II *)

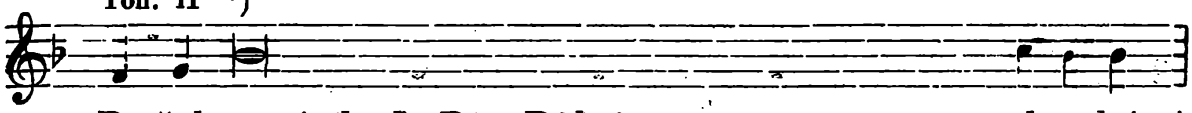

1. Po-žeh-naný (buď) Pán Bůh isra - el - ský, *

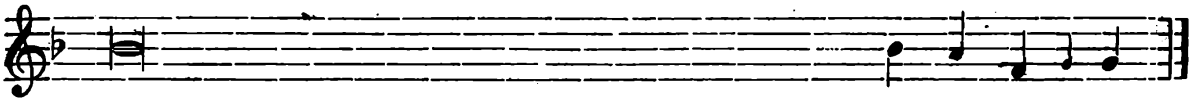

že navštívil, a učinil vykoupení li - du své - ho.

2. I vyzdvihl nám roh spasení, * v domě Davida, služebníka svého.

3. Jakož mluvil skrze ústa svatých proroků svých, * kteříž jsou od věků:

4. O vysvobození z (moci) nepřátel našich, * a z ruky všech, kteříž nenávidí nás.

5. Aby učinil milosrdenství s otci našimi: * a rozpomenul se na svatou smlouvu svou.

6. Na přísahu, kterouž přisáhl Abrahamovi, otci našemu, * že nám to dá.

7. Abychom beze strachu, z ruky nepřátel našich vysvobozeni, * sloužili jemu.

8. V svatosti a v spravedlnosti před ním, * po všecky dny své.

9. A ty, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš: * nebo půjdeš před tváří Páně připravovat cest jeho:

10. Aby dáno bylo umění spasitedlné lidu jeho: * na odpuštění hříchů jejich.

11. Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho: * v němžto navštívil nás, vyšed z výsosti.

12. Aby posvítil těm, kteříž ve tmě sedí, a v stínu smrti: * k zpravení nohou našich na cestu pokoje.

13. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, * a světlo věčné ať jim svítí.

*) Zpívá se při všech verších se »začátkem«.

Antifona: Já jsem vzkříšení, i život: kdo věří ve mne, byť také umřel, živ bude: a každý, kdo jest živ, a věří ve mne, neumře na věky.

Otče náš atd.

V. A neuvoď nás v pokušení.

R. Ale zbav nás od zlého.

Žalm 129.

(Tento žalm vynechá se na den Dušiček, úmrtí a pohřbu.)

*)

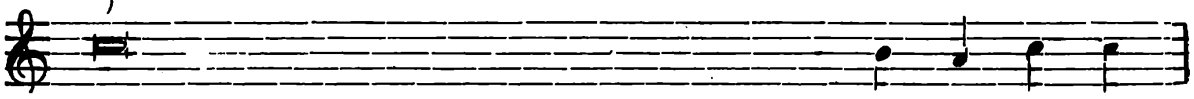

1. Z hlubokosti volal jsem k Tobě, **Ho**-spo-di-ne, *
2. Ať jsou uši Tvé **na**-klo-ně-ny *
3. Budeš-li, Hospodine, nepra - **vo**-sti šetřiti: *
4. Ale u Tebeť je **sli**-to-vá-ní: *
5. Očekávala duše má na **slo**-vo je-ho, *
6. Od bdění jitřní - - - **ho** až do noci *
7. Nebo u Hospodina jest mi **lo**-sr-den-ství *
8. A onť vykoupí **Is**-ra-e-le *
9. Odpočinutí věčné **dej** jim, Pa-ne, *

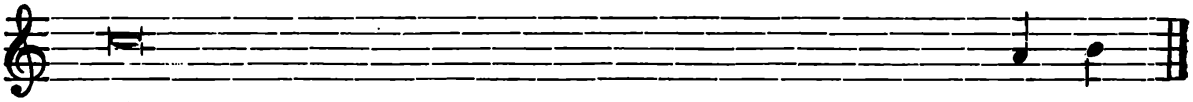

1. Hospodine, vyslyš **hlas** můj.
2. k hlasu modlit **by** mé.

3. Hospodine, kdož **o**-sto-jí?

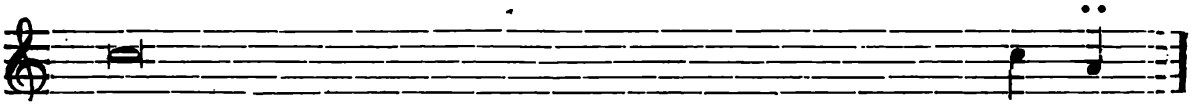

4. a pro zákon Tvůj doufal v Tebe, Hospo **di**-ne.
5. doufala duše má v Hospo - **di**-na.
6. doufej Israel v Hospo - - **di**-na.
7. a hojné u něho vysvo - - **bo**-zení.
8. ze všech nepravostí **je**-ho.
9. a světlo věčné ať jim **sví**-tí.

Pak následují V. *a* R. *a modlitby* (*viz Nešpory, str. 1030.*)

* * *

*) *Verše jsou rozděleny na polovice. Zpívej:*

I. Z hlubokosti volal jsem k Tobě, Hospodine, * *a níže* 1. Hospodine, vyslyš hlas můj. — 2. Ať jsou uši Tvé nakloněny * *a níže* 2. k hlasu modlitby mé atd.

O Dušičkách se po Otčenáši modlí:

V. Od brány pekelné.
R. Vysvoboď, Pane, duše jejich.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Věřících, Bože, všech Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníkův a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů: aby milosti, kterou si vždycky přály, na zbožné přímluvy dosáhly: který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh, po všecky věky věkův.

R. Amen.
V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.
R. A světlo věčné ať jim svítí.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

A tak se končí chvály o Dušičkách, aniž se co jiného přidává.

* * *

Při pohřbech s hodinkami za zemřelé.

Na konec hodinek po antifoně k Benedictus, Ego sum resurrectio (Já jsem vzkříšení), *nebo po jitřní nebo jitřních, vynechají-li se chvály, zanotí se:*

Otče náš (potichu).

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Pane, duši jeho (její).
V. Ať odpočívá v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Zprosť, prosíme, Pane, duši služebníka svého (služebnice své N.) veškerého pouta hříchů: † aby ve slávě zmrtvýchvstání mezi svatými a vyvolenými Tvými vzkříšený (vzkříšená) odpočinul(a). Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého: který s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh, po všechny věky věkův.

R. Amen.

Následuje zádušní mše sv.

Mše každodenní za zemřelé.

Přede mší svatou.

Spravedlivý Bože! Prosím Tě pro milosrdenství Tvé, učiň, aby zásluhy této svaté oběti mešní, kterou k Tvé cti a slávě přinášíme, trpícím duším v očistci za podíl se dostaly, obzvláště pak těm, za které se modliti nejvíce jsem povinen... Přijmiž, ó Pane, ke shlazení jejich vin a trestů obět přehořkého umučení a smrti Syna svého, Ježíše Krista. V náhradu za nedbalosti, kterých se tyto duše ve Tvé službě dopustily, obětuji Tobě zásluhy Tvého božského Syna, jejichž cena nekonečně převyšuje vinu, za kterou ještě trpěti mají.

Maria, matko milosrdenství, slituj se nad nebohými dušemi, které tak jako my tvými dítkami jsou; ukoj spravedlnost Boží svou mocnou přímluvou a obětováním zásluh nekrvavé oběti tvého nejsvětějšího Syna. Vymoz jim vykoupení z jejich muk, aby ve věčném blahoslavenství se všemi světci a světicemi Božími tebe bez přestání chválily a velebily. Amen.

Introit.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí. *Ž.* **64.**: Tobě přísluší chvála, Bože na Sionu, a Tobě se splní slib v Jerusalemě: vyslyš modlitbu mou, k Tobě všeliké tělo přijde. — Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí.

Modlitba za zemřelé biskupy a kněží.

Bože, jenž jsi mezi apoštolskými kněžími služebníkům svým biskupskou nebo kněžskou důstojností dal vynikati: propůjč, prosíme, aby také jejich věčnému společenství byli přidruženi. Skrze Pána...

Za zemřelé bratry, příbuzné a dobrodince.

Modleme se: Bože, odpuštění dárce, a lidské spásy milovníku: prosíme dobrotivost Tvou, abýs bratrům, příbuzným a dobrodincům naší společnosti, kteří z tohoto světa přešli, na přímluvu blahoslavené Marie povždy Panny, se všemi svatými Tvými, ke spoluužívání věčné blaženosti dojíti popřál.

Za všechny zemřelé.

Věřících Bože, všech Stvořiteli a Vykupiteli: duším služebníkův a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů: aby milosti, které si vždy přály, na zbožné přímluvy dosáhly. Který žiješ

Epištola.

Čtení z knihy Zjevení blahosl. Jana apoštola (Zj. 14, 13.) Za dnův oněch: Slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení mrtví, kteříž v Pánu umírají. Již od té chvíle, praví Duch, aby odpočinuli od prací svých, nebo skutkové jejich následují jich.

M. Bohu díky.

Graduale.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí. — *V.* (Ž. 111, 7.). V paměti věčné bude spravedlivý: pověsti zlé nebude se báti. — Tractus: Vyprosť, Pane, duše všech věrných zemřelých z veškerých pout hříchů. *V.* A z milosti Tvé jim pomáhající ať zasluhují ujíti soudu trestajícímu. *V.* A blaženosti světla věčného požívati.

Sekvence.

Dies irae — Hněvu den...*)

Evangelium.

Následující (část) sv. evangelia podle Jana (Jan 6, 51—55). Za onoho času řekl Ježíš zástupům židovským: Jáť jsem chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti z chleba tohoto, živ bude na věky: a chléb, kterýž já dám, tělo mé jest (jež vydám) za život světa. Tedy hádali se židé vespolek, řkouce: Kterak nám může tento dáti tělo své k jedení? Protož řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka, a píti jeho krve, nebudete míti v sobě života. Kdo jí mé tělo, a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v den nejposlednější.

Kobětování.

Pane Ježíši Kriste, Králi slávy, vysvoboď duše všech věrných zemřelých z trestů pekelných, a z hlubokého jezera: vysvoboď je z úst lvích, aby nepohltilo je peklo, aby nepadly do temnosti: nýbrž praporečník svatý Michael uvedl je do světla svatého: * kteréž jsi kdysi Abrahamovi slíbil, a semeni jeho. *V.* Oběti a prosby Tobě, Pane, přinášíme: Ty přijmi (je) za duše ony, jejichž dnes památku konáme: učiň, Pane, ať od smrti přejdou k žití, — kteréž jsi kdysi Abrahamovi slíbil a semeni jeho.

Tiché modlitby: Za zemřelé biskupy nebo kněží.

Přijmiž, Pane, prosíme, za duše služebníků svých biskupů, nebo kněží, jež přinášíme oběti: abys, kterýmž jsi na tomto světě biskupskou, nebo kněžskou udělil zásluhu, v nebeském království jim přisoudil, aby připojeni byli společnosti svatých Tvých. Skrze Pána

Za zemřelé bratry, příbuzné a dobrodince.

Bože, jehož milosrdenství není počtu, přijmi milostivě prosby pokory naší: a duším bratrů, příbuzných a dobrodinců našich, jimž jsi svého jména dal vyznávání, skrze toto tajemství spásy naší, veškerých uděl hříchův odpuštění.

Za všechny zemřelé.

Na oběti, prosíme, Pane, které Ti za duše služebníků a služebnic Tvých přinášíme, milostivě pohlédni: abys těm, kterým jsi víry křesťanské zásluhu udělil, dal i odměnu. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého: který s Tebou žije

*) Píseň č. 727. na konci tohoto svazku.

Ku praefaci.

K Tobě, Bože, pozdvihujeme srdcí svých, díky vzdávajíce božské Tvé velebnosti. V pravdě hodno a spravedlivo jest, slušno a spasitelno, bychom Tobě vždy a všude díky činili, Pane svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože, skrze Ježíše Krista, Pána našeho, skrze kterého velebnost Tvou chválí andělé, jí se klaní panstva, před ní se třesou mocnosti; nebesa a nebeské síly i blahoslavení serafíni v společném plesání ji spoluoslavují, s nimiž i také naše hlasy abys připustiti ráčil, prosíme, v pokorném vyznání řkoucí:

Svatý, svatý, svatý Hospodin Bůh zástupů! Plna jsou nebesa i země slávy Tvé. Hosanna na výsostech! Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně! Hosanna na výsostech!

Před pozdvihováním.

Milosrdný Pane a Bože! Shlédni milostivě na mne a na všechny, kteříž k oslavení Tvého nejsvětějšího jména této svatosvaté oběti přítomni jsou. Spojujeme modlitbu svou, aby Ti byla tím příjemnější, s přímluvou přeblahoslavené Panny Marie, svatých apoštolů, mučedníků, vyznavačů, panen a všech svatých. Dej, ó nebeský Otče, ať nám tato obět, ve které se jednorozený Syn Tvůj nekrvavým způsobem obětuje, k spasení a životu věčnému prospívá. Prosíme pak Tebe také za představené církve svaté, za svého císaře a krále, za své rodiče, příbuzné, přátele a dobrodince, za všechny živé, za které modliti se jsme povinni, nebo kterým jsme byli k pohoršení, též za všechny hříšníky, abys je obrátiti a napraviti, za bludaře a kacíře zvláště v našich krajinách, abys je do lůna svaté církve zpět uvésti, za odloučené křesťany na východě, obzvláště z našeho rodu slovanského, abys je s chotí Tvého Syna, se svatou církví obecnou, spojiti, a za všechny nevěřící, abys je k poznání pravé víry přivésti ráčil. Učiň nás všechny účastnými své otcovské milosti a svého milosrdenství, aby Tvé nejsvětější jméno ode všech chváleno a velebeno bylo na věky. Skrze Ježíše Krista Pána našeho.

O pozdvihování svaté hostie.

Zdráv buď Spasiteli a Vykupiteli můj, Ježíši Kriste! Věřím, že jsi zde pod způsobou chleba přítomen; Tobě se klaním, v Tebe věřím a doufám, Tebe nade všecko miluji. Tys umřel za nás na kříži, učiň mne také účastným zásluh svatého umučení svého, a smiluj se též nad dušemi v očistci, vysvoboď je z trápení jejich.

O pozdvihování sv. kalicha.

Pozdravena buď pravá a živá krvi, která's ze svatých ran Pána našeho Ježíše Krista tekla. O svatosvatá krvi Vykupitele mého, umyj a očisť mne ode všech hříchů, napoj, posil a zachovej duši mou k životu věčnému. O Ježíši, pro zásluhy Tvé nejsvětější krve promiň duším v očistci jejich tresty, kterými Tvé spravedlnosti jsou ještě povinny; Pane, smiluj se nad námi!

Po pozdvihování.

O nejsladší Ježíši, kterýž na oltáři pod způsobami chleba a vína jsi skryt, uděl mi milosti, aby duše má, až se bude loučiti s tělem, před Tvou soudnou stolicí čista a neposkvrněna se ukázala. Smiluj se nade mnou, o Ježíši, smiluj se nade mnou, a nedej, aby přehořké umučení Tvé a smrt Tvá u mne na zmar přišla, nýbrž zařaď mne do počtu vyvolených svých, abych někdy na Tebe tváří v tvář patřiti a Tebe bez konce milovati a velebiti mohl. Amen.

Memento čili vzpomínka na mrtvé.

Rozpomeň se, nejlaskavější Ježíši, na všechny duše, kteréž v pravé víře z tohoto života odešly, obzvláště na... dej, ať jim moc a účinek této nejsvětější oběti a přímluva svaté církve Tvé prospěje, učiň je účastnými svých nekonečných zásluh, vylij na ně hojně milosti krve své nejsvětější; uhas palčivost pokut a zmírni muky jejich. Přijmi je z časných trestů do věčného odpočinutí a do blahoslavenství nebeského, aby tam v království Tvém se všemi svatými Tebe chváliti a velebiti mohly, jenž s Otcem a Duchem svatým živ jsi a kraluješ Bůh, na věky věkův. Amen.

Pater noster.

Otče náš, jenž jsi na nebesích, atd.

Agnus Dei.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uděl jim odpočinutí!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uděl jim odpočinutí!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uděl jim odpočinutí věčného!

Před přijímáním knězovým.

Nejlaskavější Ježíši, Ty nás voláš k sobě: Pojďte všickni ke mně, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím; proto také já přicházím s pokorou a důvěrou k Tvému nejlaskavějšímu srdci, žádaje, abys mne nejsvětějšího těla a krve své v této svatosvaté oběti, pokud mně možná, účastným učiniti ráčil, a abych tento pokrm andělský, poněvadž nyní skutečně přijímati nemohu, aspoň duchovním způsobem přijal. Přijď, o Ježíši, do srdce mého, občerstvi a naplň je duchem svým a milostí svou. Avšak prvé ještě odpusť mně, o Ježíši, živote duše mé, všechny hříchy a nedokonalosti; odejmi ode mne všechno, co by mne od Tebe odvracelo a co se Tvým nejčistším očím nelíbí. Jsem zraněn, o Ježíši, uzdrav mne! Jsem slabý a mdlý, občerstvi a posilni mne. Jsem v temnostech, osvěť mne. Jsem nevědom, pouč mne. Hříchy a nedokonalosti své spatřuji a poznávám, obrať mne, řiď a spravuj mne; připrav sobě příjemný příbytek v srdci mém a spoj se tak se mnou, abych s Tebou sjednocen zůstal na věky.

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má. *(Třikráte tak rci, bije se v prsa.)*

Tělo Pána našeho Ježíše Krista ostříhejž duši mou k životu věčnému. Amen.

*

Po přijímání.

Ježíši, radosti a rozkoši duše mé! Objímám Tě ve svaté lásce, jakobys byl skutečně ve mně přítomen. Prosím Tě pro nekonečnou lásku Tvou, z které jsi se za mne obětoval, obnov ducha ve mně, naplň duši milostí svou: rozněť vůli svatým ohněm lásky své, a učiň, aby se s nejsvětější vůlí Tvou docela shodovala, a abych říci mohl: Živ jsem já, ale nikoli již já, nýbrž Kristus živ jest ve mně.

Světlo věčné ať jim svítí, Pane: * se svatými Tvými na věky: neboť dobrotivý jsi. *V.* Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí. — Se svatými Tvými na věky: neboť dobrotivý jsi.

Za zemřelé biskupy nebo kněží.

Modleme se: Prospějž, prosíme, Pane, duším služebníků Tvých biskupů nebo kněží, milosrdenství Tvého vzývaná dobrotivost: aby toho, v nějž doufali a věřili, věčně přijali, z Tvého smilování, společenství. Skrze Pána

Za zemřelé bratry, příbuzné a dobrodince.

Modleme se: Propůjč, prosíme, všemohoucí a milosrdný Bože, aby duše bratří, příbuzných a dobrodinců našich, za něž tuto obět chvály přinesli jsme Tvé velebnosti, skrze moc tohoto tajemství ode všech hříchů očištěné, světla věčného z Tvého smilování obdrželi blaženost.

Za všechny věrné zemřelé.

Duším, prosíme, Pane, služebníkův a služebnic Tvých modlitba prospěj prosících, abys je i ze hříchů všech vyprostil, i učinil, aby Tvého vykoupení byly účastnými. Jenž žiješ a kraluješ . . .

Závěrečná modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, jemuž vlastností jest hříchy odpouštěti a se smilovati, shlédni milostivě na muky, kteréž duše našich rodičů, bratrů, sester, přátel a dobrodinců v očistci trpí. Rozpomeň se, ó všemohoucí Bože a Otče náš, že jsi je k obrazu svému stvořil, že jsou dílem rukou Tvých, a že Ježíš Kristus krev svou za ně vylil a tak veliká muka podstoupil. Padám před Tebou, ó Bože můj, a prosím Tě pro zásluhy této předrahé krve, abys jejich zasloužené tresty ukrátil a milosrdenství jim prokázal. Dej jim odpočinutí věčné, přijmi je do slávy své a nedej, aby déle zbaveny zůstaly žádaného patření na Tebe. Vyslyš prosby mé, Bože můj, kteréž za ně Tobě přináším ve jménu a pro zásluhy Ježíše Krista, Tvého jednorozeného Syna, a na přímluvy přeblahoslavené Panny Marie a všech Tvých svatých, kteříž přešťastni Tobě se líbí a s Tebou v nebi kralují. Amen.

Na konec.

Jak Ti mám, nejlaskavější Ježíši, dosti děkovati za veliké dobrodiní, žes mne této svatosvaté oběti účastným učiniti ráčil? O Ježíši, všechno, co jsem a co mám, ať Tvé nejsvětější jméno chválí a velebí! Uděl mně milostivě, abych vždycky v Tvé milosti a lásce se

trval, a na konci života svatými svátostmi umírajících zaopatřen a posilněn, v pravé víře, v radostné naději a v dokonalé lásce z tohoto světa vykročil. Amen.

Mše sv. za zemřelé.

1. V den úmrtí nebo pohřbu (den 3., 7. a 30. pohřbu).

2. Ve výroční den pohřbu.

Kdo se chce modliti celou mši sv. za zemřelé, vyhledej si obřady a modlitby, jak jsou uvedeny ke mši sv. o Nejsv. Trojici, vynechej, co tam dáno jest do závorek [-] a vlož zvláštní zádušní modlitby, které níže jsou zaznamenány, totiž: k Introitu, modlitbu, epištolu, graduale a sequenci, offertorium, modlitbu tichou, ku přijímání a po přijímání, — anebo modli se mši sv. předešlou a vsaď na místo modliteb drobněji tištěných — tyto:

Ke mši sv. za zemřelé.

1. v den úmrtí nebo pohřbu;

2. ve výroční den úmrtí nebo pohřbu.

(Co je společného, vytištěno je venkoncem, co zvláštního, jen do polovice.)

Introitus. Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí. (Žalm 64.) Tobě přísluší chvála, Bože na Sionu, a Tobě se splní slib v Jerusalemě: vyslyš modlitbu mou, k Tobě všeliké tělo přijde. — Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí.

V den úmrtí nebo pohřbu:

Modlitba (kollekta). Modleme se: Bože, jehož vlastností jest smilovati se vždycky a ušetřiti: Tebe pokorně prosíme za duši služebníka Tvého N., kteréž jsi usoudil, by dnes z tohoto světa odešla: abys ji nevydal v ruce nepřítele, aniž zapomněl na ni na konec, nýbrž poručil, by od svatých andělů byla přijata a do vlasti rajské uvedena: aby, jelikož v Tebe doufala a věřila, netrpěla muk pekelných, nýbrž radostmi věčnými vládla. Skrze Pána našeho Ježíše Krista Syna Tvého: který s Tebou žije a kraluje

V den výroční:

Modleme se: Bože, Pane odpuštění: dej duším služebníkův a služebnic svých, jejichž výročního dne pohřbu vzpomínáme, sídlo občerstvení, blaženost pokoje a jasnost světla. Skrze Pána našeho Ježíše Krista Syna Tvého: který s Tebou žije . . .

Epištola.

Čtení z epištoly blahosl. Pavla apoštola k Soluňským (I. k Sol. 4, 12—17.).

Čtení z knihy Machabejské (II. Mach. 12 42—45.).

Bratři: Nechceme, abyste nevěděli o těch, kteříž zesnuli, abyste se (nad nimi) nermoutili, jako i jiní, kteříž nemají naděje. Nebo jestliže věříme, že Ježíš umřel, a z mrtvých vstal; tak Bůh i ty, kteříž skrze Ježíše zesnuli, přivede s ním. Neb toto vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi jsme, kteří ostaveni jsme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Nebo sám Pán s rozkazem, a s hlasem anděla, a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou první. Potom my, kteříž živi jsme, kteříž pozůstaveni jsme, spolu s nimi uchváceni budeme do oblaků vstříc Kristu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme. Protož těšte se vespolek těmito slovy.

Za dnů oněch: Muž přeudatný Judas, učiniv sbírku, poslal dvanácte tisíc drachem stříbra do Jerusalema, aby obětována byla obět za hříchy mrtvých, dobře a nábožně mysle o vzkříšení (nebo kdyby byl neměl naděje, že vstanou z mrtvých ti, kteříž padli, zbytečné a daremné by se zdálo, modliti se za mrtvé): a že prohlédal, že ti, kteříž s pobožností zesnuli, mají výbornou milost složenou. Protož svaté a spasitedlné jest myšlení za mrtvé se modliti, aby hříchů zproštěni byli.

M. Bohu díky.

Graduale. Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí. V. (Žalm 111., 7). V paměti věčné bude spravedlivý: pověsti zlé nebude se báti. — Tractus. Vyprosť, Pane, duše všech věrných zemřelých z veškerých pout hříchů. V. A z milosti Tvé jim pomáhající ať zasluhují ujíti soudu trestajícímu. V. A blaženosti světla věčného požívati.

Sekvence (Dies irae) Hrůzy den *(viz na konci tohoto svazku jako píseň č. 727).*

Evangelium.

Pokračování sv. evangelia podle Jana (Jan 11, 21—27.).

Za onoho času: Řekla Marta k Ježíšovi: Pane, kdybys byl Ty zde byl, bratr můj nebyl by umřel: ale i nyní vím, že cožkoli požádáš od Boha, dá Tobě Bůh. Dí jí Ježíš: Vstaneť zase bratr tvůj. Řekla jemu Marta: Vím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější. Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení, i život: kdo uvěří ve mne, byť také umřel, živ bude: a každý, kdo jest živ, a věří ve mne, neumře na věky.

Pokračování sv. evangelia podle Jana (Jan 6, 37—40.).

Za onoho času: Řekl Ježíš zástupům židovským: Všecko, co mi dává Otec, přijde ke mně: a toho, kdož ke mně přichází, nevyvrhnu ven: nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal. Tatoť pak jest vůle Toho, kterýž mne poslal: Otce: abych z toho, co mi dal, ničehož neztratil, ale vzkřísil to v den nejposlednější. A tato jest vůle Otce mého, kterýž mne poslal, aby každý, kdo

Věříš-li tomu? Řekla jemu: Ovšem Pane, já jsem uvěřila, že jsi Ty Kristus, Syn Boha živého, kterýž jsi na tento svět přišel.

M. Chvála Tobě, Kriste.

vidí Syna a věří v něho, měl život věčný, a já ho vzkřísím v den nejposlednější.

K obětování. Pane Ježíši Kriste, Králi slávy, vysvoboď duše všech věrných zemřelých z trestů pekelných a z hlubokého jezera: vysvoboď je z úst lvích, aby nepohltilo je peklo, aby nepadly do temnosti: nýbrž praporečník svatý Michael uvedl je do světla svatého: * kteréž jsi kdysi Abrahamovi slíbil, a semeni jeho. V. Oběti a prosby Tobě, Pane, přinášim: Ty přijmi (je) za duše ony, jejichž dnes památku konáme; učiň, Pane, ať od smrti přejdou k žití, kteréž jsi kdysi Abrahamovi slíbil a semeni jeho.

Modlitba tichá.

Milostiv buď, prosíme, Pane, duši služebníka svého A., za kterou obět chvály Tobě přinášíme, velebnost Tvou pokorně prosíce: aby skrze tyto zbožného konejšení služby, dojíti zasloužila k pokoji věčnému. Skrze Pána . . .

Milostiv buď, Pane, ku prosbám našim, za duše služebníkův a služebnic Tvých, jejichž dnes výroční den se koná: za něž Ti přinášíme obět chvály; abys je ku společenství svatých Tvých přidružiti ráčil. Skrze Pána našeho Ježíše Krista Syna Tvého: který s Tebou žije . . .

Nyní viz předešlou mši „ku praefaci“ atd.

K přijímání.

Světlo věčné ať jim svítí, Pane: * se svatými Tvými na věky: neboť dobrotivý jsi. V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí. — Se svatými Tvými na věky: neboť dobrotivý jsi.

Modlitba po sv. přijímání.

Modleme se: Uděl, prosíme, všemohoucí Bože, aby duše služebníka Tvého A., která dnes z tohoto světa odputovala, těmito obětmi očištěná, a hříchů zbavená, odpuštění spolu i pokoj přijala věčný. Skrze Pána našeho .

Modleme se: Uděl, prosíme, Pane: aby duše služebníkův a služebnic Tvých, jejichžto výročního dne pohřbu vzpomínáme: těmito očištěny obětmi, odpuštění spolu i pokoj přijaly věčný. Skrze Pána našeho Ježíše Krista Syna Tvého: který s Tebou žije a kraluje

Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

* * *

V den třetí, sedmý a třicátý pohřbu zesnulých lze sloužiti requiem jako v den pohřbu, jenom modlitby jsou následující:

Modlitba (kollekta). Modleme se: Prosíme, Pane, abys duši služebníka svého (služebnice své), jehož pohřbu dne třetího

(sedmého nebo třicátého) vzpomínáme, svatých a vyvolených svých uštědřiti ráčil společenství: a rosu milosrdenství svého trvalou jí vlil. Skrze Pána . . .

Tichá modlitba. Na dary, prosíme, Pane, které Tobě za duši služebníka Tvého A. obětujeme, usmířený vzhlédni: aby prostředky očištěná nebeskými, ve Tvé dobrotivosti odpočinula. Skrze Pána . .

Modlitba po sv. přijímání. Přijmi, Pane, prosby naše za duši služebníka svého A., aby, jestliže na ní jaké skvrny ze světských nákaz utkvěly, milosrdenstvím odpuštění Tvého byly smazány. Skrze Pána

Růženec za zemřelé,

jak se koná od arcibratrstva „Panny Marie modlitby a smrti" v Římě (S. Maria dell' Orazione e Morte di Roma).

Počátek je znamení sv. kříže: Ve jménu Ot†ce i Sy†na i Ducha † svatého. Amen. *Následují čtyři části, z nichž každá skládá se z 10 Otčenášů a Zdrávasů; na konci každé části se přidává:* „Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí".

Po všech čtyřech částech se končí:

V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Pane, duše jejich.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Věřících, Bože, všech Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníkův a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů: aby milosti, které si vždycky přály, na zbožné přímluvy dosáhly; který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.
R. A světlo věčné ať jim svítí.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Jak patrno, obsahuje tento růženec za zemřelé 40 Otčenášů a Zdrávasů, a to na památku 40 hodin, které leželo tělo Ježíšovo ve hrobě, jak počítá sv. Augustin ve 4. knize o nejsv. Trojici: „Od hodiny úmrtí do úsvitu zmrtvýchvstání je čtyřicet hodin".

Těch 40 hodin použil Ježíš Kristus, aby sestoupil do předpeklí a zvěstoval duším tam očekávajícím vykoupení, že již jsou vysvobozeny.

Proto čtyři části růžence mají se modliti na následující úmysly:

Před první částí rozjímá se touha Ježíše Krista, aby duším rychle pomohl.

Před druhou částí rozjímá se touha duší, aby byly vysvobozeny.

Před třetí částí rozjímá se útěcha, kterou byly duše naplněny přítomností duše Spasitelovy.

A při čtvrté části rozjímá se radost, kterou měly duše ze svého vykoupení skrze Ježíše Krista.

Korunka k pěti ranám Pána našeho Ježíše Krista za ubohé duše v očistci.

Skutky naše, prosíme, Pane, vnuknutím předcházej a pomocí doprovázej, aby veškeré naše mluvení a jednání od Tebe vždy počínalo a skrze Tebe počaté končilo. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

1. Obětujeme Ti, o věčný Otče, Otče smilování, za duše v očistci, jež jsou Ti tak drahé, předrahou krev, která tekla z probodené levé nohy Ježíše, Syna Tvého a Spasitele našeho, jakož i bolest Marie, jeho láskyplné matky, když na hoře Kalvarii přítomna byla probodení tomu.

Otče náš. Zdrávas, Maria. Odpočinutí věčné.

2. Obětujeme Ti, o věčný Otče, Otče smilování, za duše v očistci, jež jsou Ti tak drahé, předrahou krev, která tekla z probodnuté pravé nohy Ježíše, Syna Tvého a Spasitele našeho, jakož i bolest Marie, jeho láskyplné matky, když na hoře Kalvarii přítomna byla probodení tomu.

Otče náš. Zdrávas, Maria. Odpočinutí.

3. Obětujeme Ti, o věčný Otče, Otče smilování, za duše v očistci, jež jsou Ti tak drahé, předrahou krev, která tekla ze zraněné levé ruky Ježíše, Syna Tvého a Spasitele našeho, jakož i bolest Marie, jeho láskyplné matky, když na hoře Kalvarii na ránu tu patřila.

Otče náš. Zdrávas, Maria. Odpočinutí . . .

4. Obětujeme Ti, o věčný Otče, Otče smilování, za duše v očistci, jež jsou Ti tak drahé, předrahou krev, která tekla ze zraněné pravé ruky Ježíše, Syna Tvého, a Spasitele našeho, jakož i bolest Marie, jeho láskyplné matky, když na hoře Kalvarii na ránu tu patřila.

Otče náš. Zdrávas, Maria. Odpočinutí . . .

5. Obětujeme Ti, o věčný Otče, Otče smilování, za duše v očistci, jež jsou Ti tak drahé, předrahou krev a vodu, která tekla z otevřeného boku Ježíše, Syna Tvého a Spasitele našeho, jakož i bolest Marie, jeho láskyplné matky, když na hoře Kalvarii přítomna byla jeho otevření.

Otče náš. Zdrávas, Maria. Odpočinutí . .

Abychom pak svým slabým prosbám dodali větší váhy, obracíme se nyní k Tobě, lásky nejhodnější Ježíši, a prosíme Tě pokorně: obětuj sám svému věčnému Otci svaté rány svých nohou, rukou a svého boku, spolu se svou předrahou krví, se svým smrtelným zápasem a úmrtím, a také ty, bolestná Panno Maria, obětuj mu s hořkým utrpením svého nejmilejšího Syna vzdechy a slzy a všechny bolesti své, které jsi přetrpěla při jeho mukách, aby pro jejich zásluhy dosáhly občerstvení duše, které se nalézají v trapných plamenech očistcových; aby vysvobozeny byvše z hrozného žaláře, v nebi oděny byly slávou a tam na věky milosrdenství Boží chválily. Amen.

Zbav, Pane, duše všech věrných zemřelých veškerých pout hříchů, aby Tvou pomocí zasloužily vyhnouti se soudu mstícímu a blaženosti světla věčného požívati.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.
R. A světlo věčné ať jim svítí.
V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Hospodine, duše jejich.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Věřících, Bože, všech Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníkův a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů: aby milosti, které si vždycky přály, na zbožné přímluvy dosáhly. Jenž žiješ atd.

Racc. Odpustky 200 dní jednou denně. — Lev XIII. 15. září 1888.

Modlitba u hlavního kříže na hřbitově.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého! Tobě se klaním v nejhlubší pokoře jakožto Spasiteli a Vykupiteli svému, jenž jsi jako prvotiny z mrtvých vstal a dokázal, že jsi ďábla i smrt přemohl, a nyní ustanoven a vyvolen jsi od Otce, abys byl soudcem živých i mrtvých: smiluj se nade všemi, jichžto těla ve hrobech kolkolem odpočívají, odpusť jim provinění a prokaž jim milosrdenství, aby ještě dnes byli s Tebou v ráji. Amen.

Ó Bože a Otče, plný lásky a milosti! Zde klečíme uprostřed temných hrobů, ostatky tělesné služebníkův a služebnic Tvých skrývajících, nás pak teskností a zármutkem naplňujících; kdyby pohled náš k nebi, k Tobě, Stvořiteli jejich, a na tento kříž, obraz laskavého Spasitele jejich, naše zkormoucená srdce nadějí nenaplňoval a neobveseloval, zajisté smutná by byla duše naše až k smrti. Pročež, Otče dobrotivý, pro zásluhy Krista Ježíše, matky jeho Marie Panny a všech svatých Tvých, Tebe vroucně prosíme, přijmi duše těch, kteří pohledu na přeslavnou tvář Tvoji ještě nepožívají, do příbytku slávy své. Nepokládej nám to za hrubou dotíravost, k čemu nás Tvá vůle a láska k zemřelým vybízí. Ó, jak bychom neměli svých zemřelých milovati, kteří nám lásku svou zde často osvědčovali! Zde odpočívají naši milí rodičové, kteří nás od malička k dobrému vedli, nás opatrovali, o nás se starali a s námi i zlé snášeli i dobré sdíleli, kteří nám po Tobě, ó Bože, největší dobrodiní prokazovali; budiž jim odplatitelem za to všecko ve slávě nebeské! Zde tlejí kosti našich bratří a sester, zde odpočívají těla dítek, přátel, manželů, příbuzných, známých, dobrodincův i neznámých — zajisté však křesťanů a vykoupenců Kristových! Zde kolem kříže leží pokojně vedle sebe bohatí i chudí, vdovy a sirotci, představení i poddaní, duchovní pastýřové a jejich věrné ovečky — a ti všickni jedné společnosti mrtvých přináležejí; — dej jim, Pane, aby duše jejich společného s Tebou příbytku v nebi požívaly.

Ó Pane Ježíši Kriste, pohleď na vroucí prosby naše, když oko své k Tobě na kříži visícímu upíráme. Tys nám miláčky dal, Tys

nám je však zase odňal a ranil zármutkem duše naše. Než, my se Tvé nevyzpytatelné vůli podrobujeme! Jenom o to Tě prosíme, aby byli potěšeni ve věčné slávě Tvé. Ty nechceš, aby kdo zahynul! Popatř na silnou víru, pevnou naději a planoucí lásku jejich života; my Ti připomínáme i jejich skutky dobré, přijaté od nich svátosti, Tvé vykoupení a všecky bídy a bolesti, které trpělivě snášeli. — Ó Pane, tříbí-li se čistota jejich a spravedlnost utrpením, pro bolestné rány své a přesvatou krev svou ustrň se nad nimi, propusť je z místa bolesti a uveď je do stánků radostných. Nám pak uděl slzy kajícnosti, povzbuď ducha našeho svou milostí, abychom Tvá přikázání zde věrně plnili, všeho hříchu v myšlení i skutku se varovali, Tobě věrně sloužili, svatě zemřeli a pak s těmito v Pánu zesnulými i se všemi věřícími na věčnosti šťastně v radosti nebeské se shledali, a Tebe s Bohem Otcem a Duchem svatým na věky chválili a velebili. Amen.

Otče náš. Zdrávas, Maria. Věřím v Boha.

Litanie za duše v očistci.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad dušemi v očistci!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad dušemi v očistci!
Duše svatý, Bože, smiluj se nad dušemi v očistci!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad dušemi v očistci!
Svatá Maria, oroduj za ně!
Svatá Boží Rodičko, oroduj za ně!
Svatá Panno panen, oroduj za ně!
Svatý Michaeli, oroduj za ně!
Všichni svatí andělové i archandělové, orodujte za ně!
Svatý Jene Křtiteli, oroduj za ně!
Svatý Josefe, oroduj za ně!
Všichni svatí patriarchové a proroci, orodujte za ně!
Svatý Petře, oroduj za ně!
Svatý Pavle, oroduj za ně!
Svatý Jene, oroduj za ně!
Všickni svatí apoštolové a evangelistové, orodujte za ně!
Svatý Štěpáne, oroduj za ně!
Svatý Vavřinče, oroduj za ně!
Všickni svatí mučedníci, orodujte za ně!
Svatý Řehoři, oroduj za ně!
Všickni svatí biskupové a vyznavači, orodujte za ně!
Všickni svatí mniši a poustevníci, orodujte za ně!
Svatá Maří Magdaleno, oroduj za ně!
Svatá Barboro, oroduj za ně!
Svatá Kateřino, oroduj za ně!
Svatá Terezie, oroduj za ně!
Všecky svaté panny a vdovy, orodujte za ně!
Všickni svatí a světice Boží, orodujte za ně!
Milostiv jim buď, odpusť jim, Pane!
Milostiv jim buď, vysvoboď je, Pane!

Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od všelikého trestu
Od hněvu svého
Od přísné spravedlnosti své
} vysvoboď je, Pane!

Od úkladů ďábelských
Od červa svědomí hlodajícího
Od dlouhého po Tobě toužení
Od plamenův ukrutných
Od muk přehrozných
Od strašného kvílení a naříkání
Od úžasného žaláře
Skrze tajemství svatého vtělení svého
Skrze narození své
Skrze obřezání své
Skrze útěk svůj do Egypta
Skrze sladké jméno své
Skrze křest a svatý půst svůj
Skrze velikou pokoru svou
Skrze největší čistotu svou
Skrze nejdokonalejší poslušnost svou
Skrze svatou trpělivost svou
Skrze neskonalou lásku svou
Skrze přehořké umučení své
Skrze strach a úzkost svou
Skrze krvavý pot svůj
Skrze zajetí své
Skrze nepravé obžalování a potupení své
Skrze bolestné bičování své
Skrze trnovou korunu svou
Skrze přijatý nepravý rozsudek svůj
Skrze přetěžký kříž svůj
Skrze ukrutné ukřižování své
Skrze přehořkou smrt svou
Skrze svatých pět ran svých
Skrze svatou, za nás vylitou krev svou
Skrze slavné z mrtvých vstání své
Skrze podivné na nebe vstoupení své
Skrze příští Utěšitele Ducha svatého
Skrze zásluhy a přímluvu svaté Rodičky své
Skrze zásluhy a přímluvu všech svatých a světic svých

vysvobod je, Pane!

My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!

Abys duším v očistci milostiv býti ráčil,
Abys jim všechnu vinu odpustiti ráčil,
Abys jejich prosby a lkání vyslyšeti ráčil,
Abys je z jejich muk vysvoboditi ráčil,
Abys je skrze krev nového a věčného zákona z těžkého žaláře vysvoboditi ráčil,
Abys je všech dobrých skutků celého křesťanstva účastnými učiniti ráčil,
Abys naše modlitby za ně a jejich modlitby za nás vždycky vyslyšeti ráčil,
Abys je skrze svaté anděly své potěšiti ráčil,
Abys je skrze svatého archanděla Michaela k věčnému světlu přivésti ráčil,
Abys je brzy před tvář svou povolati ráčil,
Abys našim zemřelým rodičům, bratřím a sestrám, přátelům a dobrodincům věčných statků propůjčiti ráčil,
Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,
Abys nás vyslyšeti ráčil,

Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, dejž jim věčného pokoje!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, dejž jim věčného pokoje!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, dejž jim věčného pokoje!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš. — Zdrávas, Maria.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.
R. A světlo věčné ať jim svítí.

V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Pane, duše jejich.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Bože, jehožto vlastností jest smilovati se vždycky a ušetřiti: Tebe pokorně prosíme za duše služebníkův a služebnic Tvých, které jsi z tohoto světa povolal, abys je nevydal v ruce nepřítele, aniž na ně zapomněl na konec, nýbrž poručil, aby od svatých andělů byly přijaty a do vlasti rajské uvedeny: aby, jelikož v Tebe doufaly a věřily, netrpěly muk pekelných, nýbrž radostmi věčnými vládly. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho.
R. Amen.

Modlitba za zemřelé rodiče, bratry, sestry, přátele a dobrodince.

Otče nebeský, úpěnlivě prosím Tebe skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, pro velikou lásku, která ho k tomu pohnula, aby se vtělil, trpěl a krev za nás vylil, a pro zásluhy jeho utrpení a smrti, abys z očistce vysvoboditi ráčil duše mých milých rodičů, příbuzných, dobrodinců, zpovědníkův a jiných duchovních vůdců, kteří mi často dobrou radou nápomocni byli, a duše těch, jichž muky jsem snad sám zavinil, kteří mně nakloněni nebyli, mně zlé činili nebo mne pronásledovali, a vůbec prosím za všecky duše, jež v očistci trpěti musí. Amen.

Modlitba k Panně Marii za zemřelé.

Maria, Matko milosrdenství, shlédni na duše, které jsou vykoupeny drahou krví Ježíše Krista, Syna tvého, jak hrozné snášejí muky a jak velice touží po vysvobození svém! I prosím tebe pro lásku, kterou Ježíše miluješ, ukaž se býti matkou, a to matkou milosrdenství. Pomni, ó Maria, na bolesti své, na utrpení svá, na svatých pět ran milého Syna svého, a obětuj je Otci nebeskému za duše v očistci, které mateřské péči tvé nejvíce doporoučím, aby brzy z muk svých vysvobozeny byly a s Ježíšem a s tebou, ó Maria, v nebeské blaženosti věčně se radovaly. Amen.

Modlitba k andělům, svatým a světicím Božím za zemřelé.

Svatí andělé Boží, kteří bez ustání Pána Boha chválíte a o naše blaho pečujete, vizte, jak ubohé duše v mukách svých k vám vzdychají a za pomoc vás prosí; orodujte za ně, aby muky jejich byly zkráceny a ony do vaší společnosti uvedeny byly. Všickni svatí a světice Boží, proste za tyto duše opuštěné, neboť s velikou toužebností očekávají osvobození své. Svatí patriarchové a proroci, svatí apoštolé, svatí mučedníci, svatí vyznavači, svaté panny a všickni svatí ujměte se jich společnou modlitbou a obětujte za ně vroucné tužby své, svou víru a horlivost pro čest Boží a spásu duší, svou stálost ve snášení všelikých obtížností, svou radost v kříži a utrpení, svou krev pro Krista vylitou, svou trpělivost, své bdění a modlení,

své kajícné skutky a posty, svou nevinnost a čistotu, svou pokoru a lásku, aby Otec všeho milosrdenství nad nimi se smiloval, tresty jim odpustil a je k sobě do věčné říše přijal, kdež by jej věčně chválily a velebily. Amen.

Vzývání k úlevě zemřelých.

Laskavý Pane Ježíši, dej jim (jí, jemu) odpočinutí věčné.

Odpustky 300 dní (jenom) pro duše v očistci pokaždé. Pius X. 18. března 1909.

Jiná modlitba za zemřelé.

Pětkrát „Otče náš" a „Zdrávas" ke cti pěti ran Krista Pána a modlitba:

Tebe tedy prosíme, přispěj ku pomoci svým služebníkům, které jsi drahou krví vykoupil.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

R. A světlo věčné ať jim svítí.

V. Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Odpustky 300 dní jednou za den. Odpustky plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv den získá, kdo tuto pobožnost koná každodenně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce.

Modlitba dětí za duše dětí v očistci.

Nejsladší Spasiteli Ježíši Kriste, jenž jsi za svého živobytí tolik lásky prokázal dětem; my dítky, které jsi jako dítky ony požehnal, prosíme Tě snažně, otevři brány nebeské našim bratřím a sestrám, kteří vzdychají na místě utrpení a pokání.

Propůjč pak nám také, aby oni pak ochraňovali nás, naše rodiče a našeho společného otce, svatého Otce v Římě.

Ó svatá Panno, naše dobrá Matko, oroduj za nás a pros za dítky, které trpí v očistci.

Zdrávas, Maria . . .

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně pro dítky. — Plnomocné odpustky v den Všech svatých pro dítky, které modlitbu tu obyčejně anebo aspoň půl roku konají. Další podmínky: zpověď, přijímání, návštěva kostela a při ní modlitba na úmysl sv. Otce. — Lev XIII. 15. května 1886.

Dítkám, které ještě nejdou k sv. přijímání, mohou biskupové uložiti jiný zbožný skutek.

Pobožnosti za zemřelé v listopadě.

Místy zavedeny jsou pobožnosti za zemřelé po celý měsíc listopad. Sv. Otec Lev XIII. pobožnostem takovým veřejným i soukromým udělil navždy odpustky 7 let a 7 kvadragen na každý den; plnomocné jednou za měsíc za obvyklých podmínek. — Kurr. 1888, 11.

Katolické sdružení k stálé přímluvě za duše v očistci

povstalo v Římě podnětem několika zbožných mužů. K němu náleží každý, kdo se třikráte za den pomodlí za duše v očistci:

„Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí, — ať odpočívají v pokoji. Amen."

Racc. Odpustky 200 dní jednou za den. — Lev XIII. 19. srpna 1880. — Viz Kurr. 1902, 10.

Arcibratrstvo věčného klanění nejsvětější svátosti oltářní na prospěch duší v očistci

viz při nejsv. svátosti oltářní na str. 669 dole.

Písně mešní za zemřelé.

I. K zádušní mši sv.

409. Klas zralý padl smrti kosou.

(Při pohřbu dospělého.)

A. Před pozdvihováním.

Slova J. P. 1905. — Hudba A. Foerstera 1905.

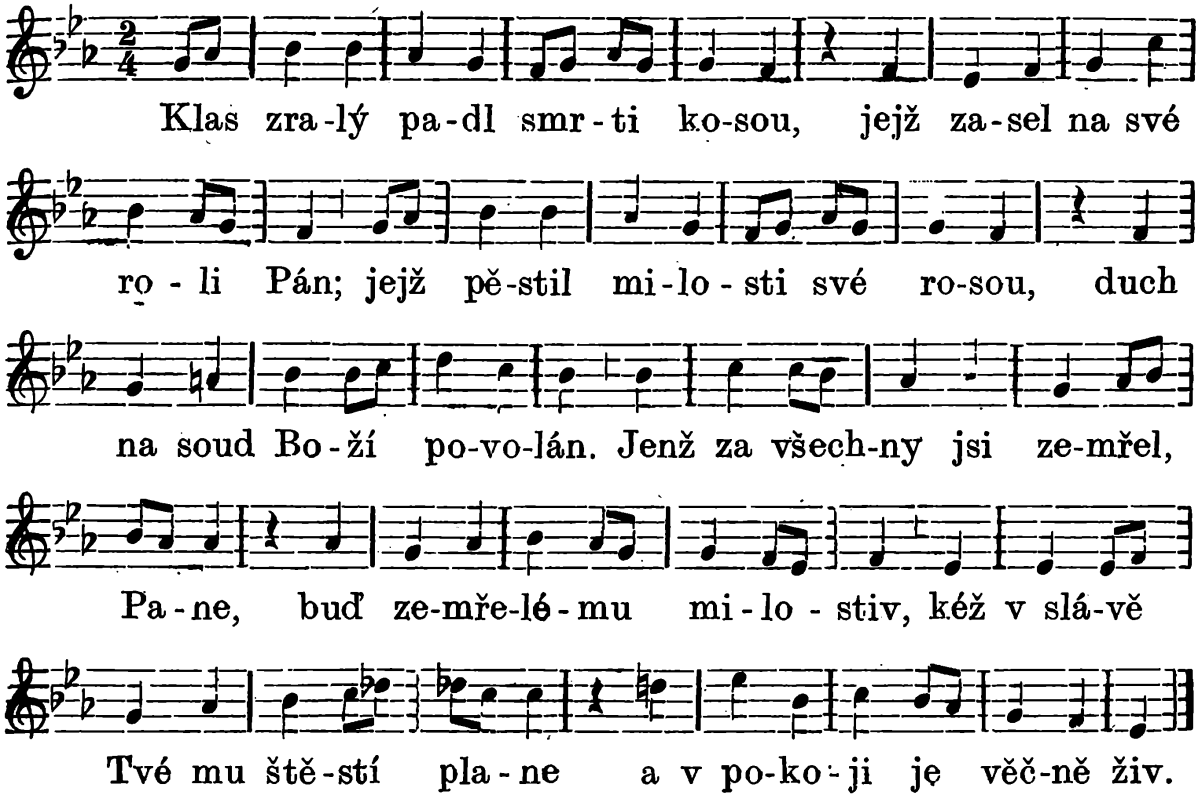

Graduale. Jak klasům jasná slunce záře plá lidem pravda za živa, - a v nebi, zářic s Tvojí tváře, - je vítá radost blaživá. - Ó Jezu, k našim prosbám shlédni a duše věrných zemřelých - v svou neskonalou slávu zvedni - svých do příbytků přeskvělých!

K obětování. 1. Jenž sestoupil jsi, Pane, s nebe - a stal se za nás obětí, - by uctil dle Tvé vůle Tebe, - kněz chléb a víno posvětí. - Ó přijmi tyto země plody - a naše vroucí prosby slyš: - sprosť duše věrných hrozné škody, žár ohně palčivý již ztiš!

2. Slyš, Otče, jejich žalné lkání, - slyš jejich úpěnlivý pláč, - již vzývají Tvé smilování, - je z trestu vysvobodit rač. - Jež pěstils na své církve roli, - jak drahocennou pšenici - svez do nebeské do stodoly dík vroucí Tobě pějící.

Sanctus. Niv stráně, luky, moře, hory, - vše Tebe, Pane, velebí, - zvlášť andělů Ti jasné sbory - čest, chválu pějí na nebi. - Ó, Zdroji lásky přebohatý, - vznes z bolu v nadhvězdný je svět, - by mohly „svatý, svatý, svatý“ - i duše věrných věčně pět!

B. Po pozdvihování.

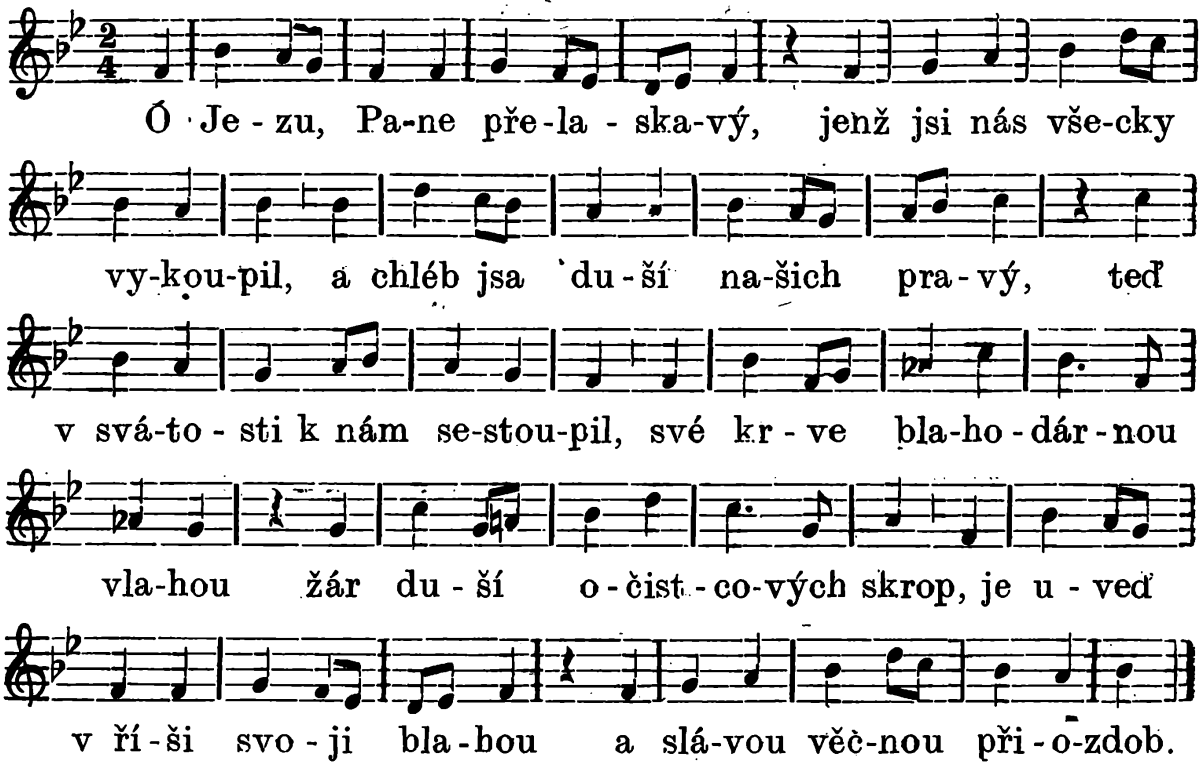

Agnus. Beránku Boží, Jezu Kriste, - jenžs viny všeho světa sňal, - své na přímluvu Matky čisté - viz duší muky, krutý žal; - viz jejich srdce touhu vřelou, - jíž duše věrné vypráhly, - zhas výheň bolu rozžhavělou, by v Tobě klidu dosáhly.

Communio. Tvá oběť, Pane, dokonána, - již ustanovil jsi Ty sám. - Kéž otevře se jasná brána, - jež vede k nebes výšinám. - Kéž vyjdou z prohlubně svých strastí - Tvých věrných duše zemřelých - a vejdou do pravé své vlasti, - již chystáš pro ně v nebesích.

Ke konci. Žeň sklízet, božský rozsévači, - v den přijdeš světa poslední. - Kde naše skutky nedostačí, Tvé smilování pohlédni - a postav sobě po pravici - i nás i všecky zemřelé, - by s ozářenou blahem lící - nás vedli v nebe andělé.

II. Mešní píseň za zemřelé.

410. Tvůj sluha, svrchovaný Pane.

(Při pohřbu dospělého.)

Před pozdvihováním.

Slova J. P. 1905. — Hudba Jar. Svobody 1905.

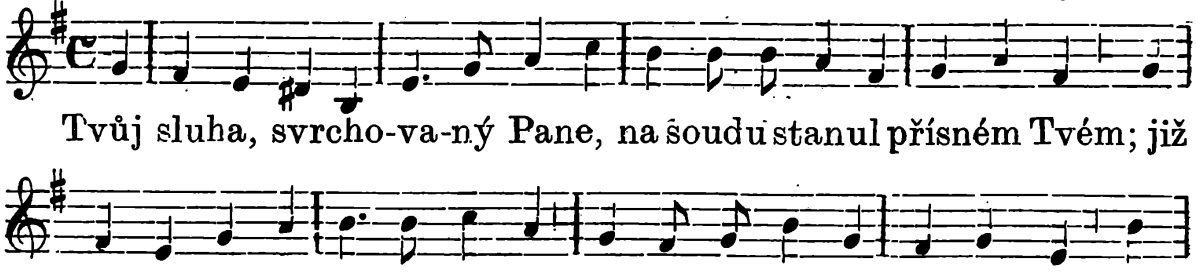

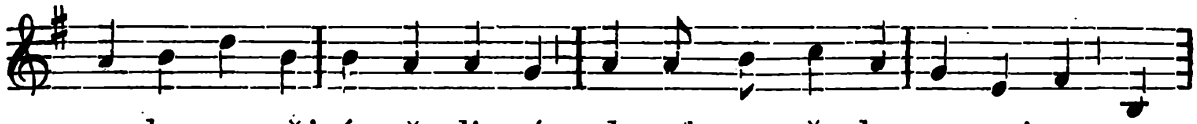

prosby za něj ú-pěn-li-vé, odpusť mu všechny proviny, na

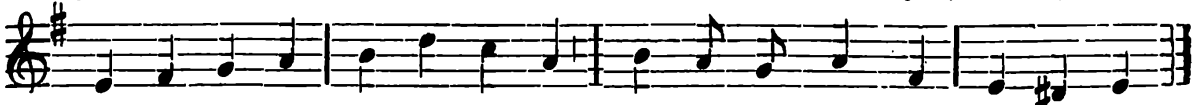

srd-ce při-viň do-bro-ti-vé, do své jej při-jmi ro-di-ny.

Graduale. Jas pravdy věčné, jejž jsi vznítil, - jenž mu zde z Tvého slova plál, jenž na cestu mu k nebi svítil, - od zlého vážně vzdaloval: - kéž svitne mu i na nebesích, - rozkoší srdce napojí, - by s anděly měl účast v plesích, - ve věčném sladkém pokoji.

Offertorium. 1. Rač, Jezu Kriste, obět naši - za duši věrnou přijati, - slyš prosbu, jež se k Tobě vznáší: - světlo své rač jí rozžati, - jež bude věčným světlem pláti, - zapudí od ní všechen strach, - když s Tebou bude přebývati - v nebeských jasných výšinách.

2. Sbor skvělý andělů a svatých - nechať ji slavně uvítá, - a za prozpěvů láskou vzňatých - blaho jí věčné rozkvítá, - by Tobě s nimi pěla věčně, - slavila Tvoji dobrotu, žes oblažil ji, Pane, věčně, ve svém dav podíl životu.

Sanctus. Ó Bože, svatosti vší vzore, - milostí svou jenž pěstíš ctnost - a hojíš rány duše choré, - aby Ti žila pro radost: - rač duši věrnou k sobě vzíti, se svými sdruž ji anděly, - by z jejích úst Ti mohl zníti - chvalozpěv věčně veselý.

Po pozdvihování.

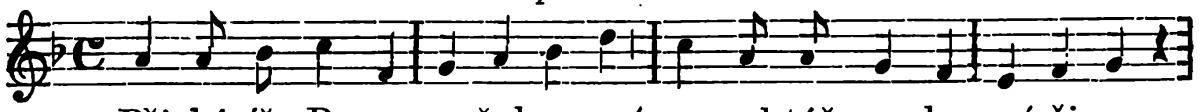

Přicházíš, Pa-ne po-žeh-na-ný, na ol-tář s nebes vý-ši-ny,

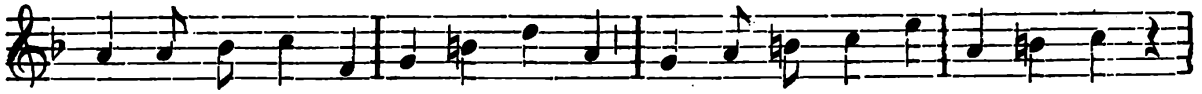

abys nám zhojil bolné rá-ny, za-hla-dil na-še pro-vi-ny;

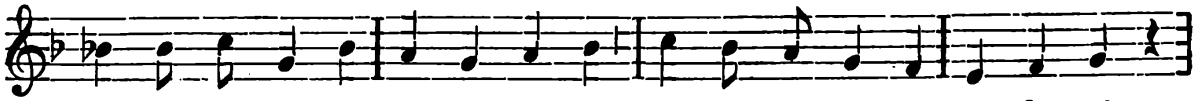

nad du-ší ze-mře-lé-ho slu-hy u-strň se, zdroji mi-lo-sti,

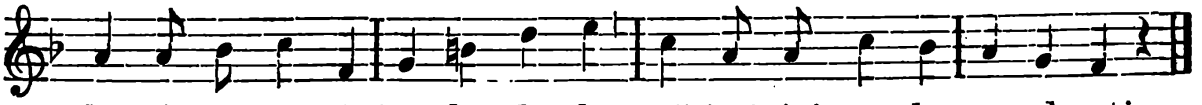

kr-ví svou zaplať je-ho dlu-hy, přijmi jej v nebes ra-do-sti.

Agnus. Beránku Boží, Spasiteli, - který jsi život v obět dal, - který jsi zemřel za svět celý, - viny a hříchy na se vzal: - shlédnout rač s přívětivou lící - na duše věrné na svoje, - v bolesti k Tobě úpějící, - uděl jim svého pokoje.

K přijímání. Života chlebe, Jezu Kriste, - záruko jistá spasení, kterýs je sytil z lásky čisté - k slavnému z mrtvých vzkříšení: - dej se jim v nebi požívati, - zapudiž od nich bol i žel, - slávou svou dej jim jasně pláti, - o radost svou se s nimi děl.

Ke konci. Odpočinutí věčné, Pane, dáti rač duším zemřelých - z milosti svojí nepřebrané - v nebeských síních přeskvělých, - ve světle, které jasně září - velebných Tvojich ze zornic, - odráží v andělů se tváři; - Ježíši, sám jim vyjdi vstříc!

III. Mešní píseň za zemřelé.

411. Odpočinout, Bože, klidně.

Před pozdvihováním.

Slova J. P. 1905. — Hudba M. Janíčka 1905.

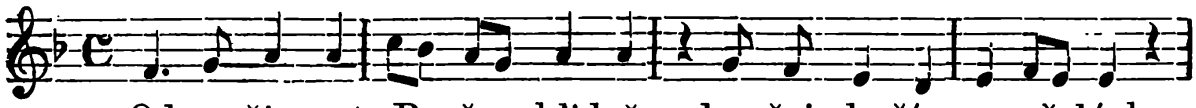

Od-po-či-nout, Bo-že, klidně, do-přej du-ším zemřelých,

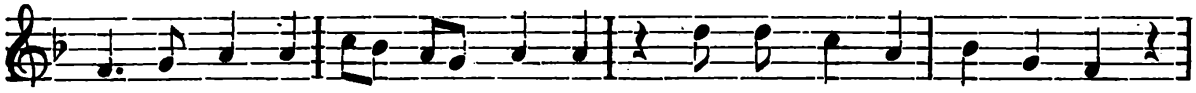

kte-ré lka-jí, tr - pí bíd-ně v mukách ohněm vzkypělých.

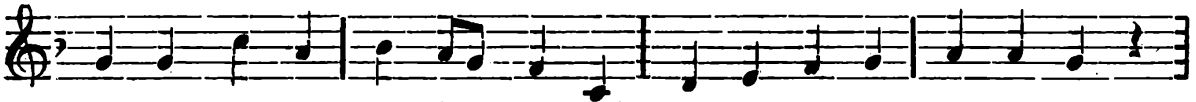

Vy-slyš na-še pros-by vrou-cí, nad ni-mi se u-str-niž,

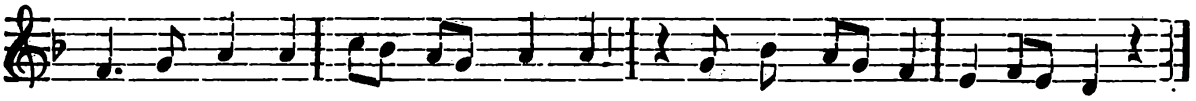

vez-mi je již v sí-dlo skvoucí, ve bla-že-nou ne-bes říš.

Graduale. Tys jim světlo pravdy vznítil - slovem, jež nám dal Tvůj Syn, - Tys jim cestou k nebi svítil, - zbav je nyní zbytků vin. - Osvoboď je, Hospodine, - z očistcových těsných pout, milost Tvá kéž na ně splyne, - světlo rač jim rozžehnout.

K obětování. 1. Jezu Kriste, slávy Králi, - duše věrných vyprosti z ohně, jenž je děsně pálí, v nebesích je uhosti. - Poruč, nechať vyvede je - duchů vůdce, Michael, - ve světlo, jež mile hřeje, - k němuž duch jich v žití spěl.

2. Oběti, jež přinášíme, - račiž vlídně přijati, - jimiž Tebe, Pane, ctíme, - duším račiž připsati, - na něž s láskou vzpomínáme, - našich přátel, příbuzných, - pro něž pláčeme a lkáme. - Dej jim podíl v nebesích.

Sanctus. Svatý, svatý, svatý Pane, Tvůrce, Vládce světů všech, - rosu lásky nepřebrané - do očistce skanout nech! - Nechať oheň jeho zhasí, svlaží duše vězněné, - by Ti v nebi jejich hlasy - pěly chvály nadšené.

Po pozdvihování.

Hudba Ant. Foerstera 1905.

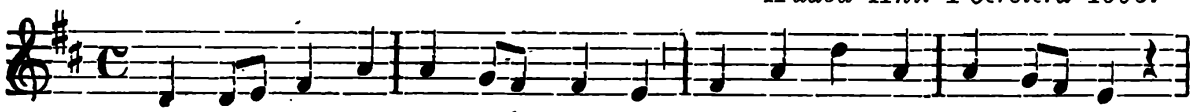

Roz-po-meň se, Bo-že mi-lý, slu-hů svojich na du-še,

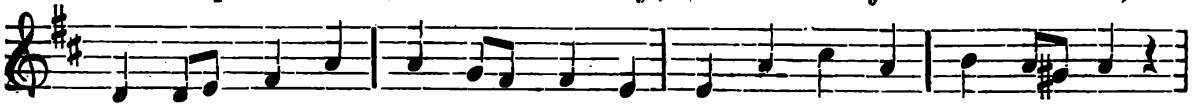

jež Té zna-ly, Te-be cti-ly v Tvého bla-ha před-tu-še,

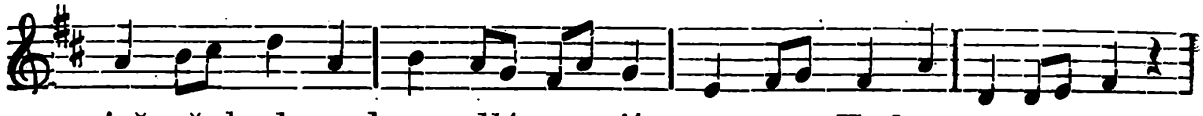

jež však do-sud pro-dlé-va - jí v trestu Te-bou ur-če-ném.

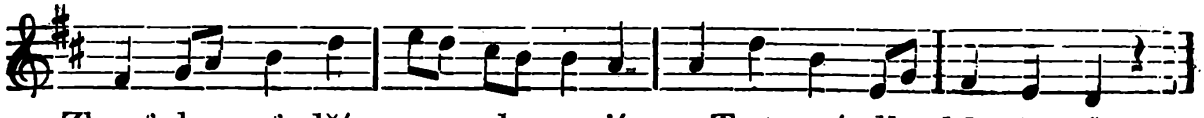

Zkrať ho, ať dřív za - ple - sa-jí ve Tvém sí-dle bla-že-ném.

Agnus. Přívětivý, dobrotivý - Jezu, Boží Beránku, - duše, jež Tě žádostivy, - uveď nebes do stánku. - Vždyť jsi za ně trpěl muky, - život svůj jsi za ně dal. - Dej, by z Tvojí štědré ruky - blaha zdroj jim vytryskal!

Communio. Pane, nad vše shovívavý, - světlo věčné duším vzněť, - které poutá žalář tmavý, - u věčný je pokoj veď! - Dej, ať se svatými Tvými - oddechnou v Tvém pokoji, - zraky Tvými laskavými - jejich bol se zahojí.

Ke konci. Nechať v míru odpočinou, - jejž's jim, Kriste, vykoupil; - kdož se k Tobě, Pane, vinou, - ku prosbám se jejich schyl. - Nám dej srdce k Tobě zvedat, - do slávy Tvé přeskvělé, - radostně se s nimi shledat, - pět Ti písně veselé.

IV. Mešní píseň za zemřelé.

412. Vzpomeň, Otče milostný.

Před pozdvihováním.

Slova z olomuckého kanc. 1888. — Hudba Roberta Führera († 1861).

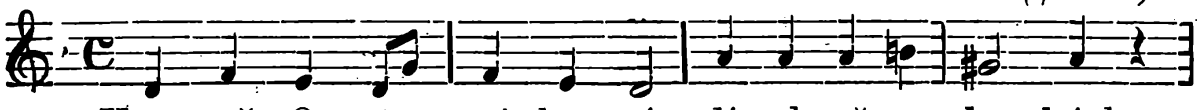

Vzpomeň, Ot - če mi - lost-ný, dí-tek pře-u - bo - hých,

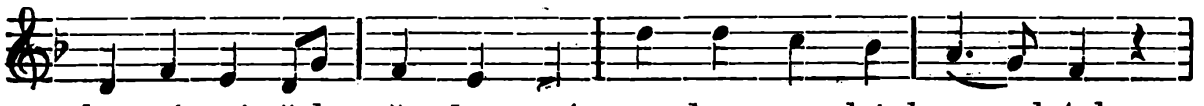

kte-ré rá-řek ža-lost-ný ve-dou v mukách mno-hých;

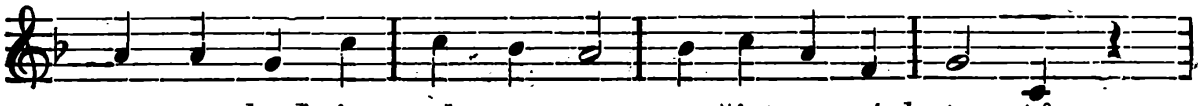

vy-svo-boď je z pla-me-ne o-čist-co-vých tre-stů,

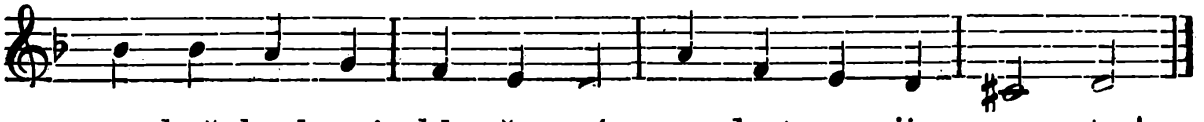

u-kaž k vla-sti bla-že-né ra-dost-nou jim- ce - stu!

Graduale. Strach a hrůza zachvátí zástup lidstva celý, když se z nebe navrátí - Pán v lesk oděn skvělý; - tenkrát, Pane, tenkrát jen - ušetři svých tvorů: - připočti nás v soudný den - k vyvolených sboru!

Offertorium. 1. Shlédni, Bože, k oběti, - dané řádem novým, - kterou chceme přispěti - duším očistcovým; - promiň jejich poklesky, - ukrať hořká muka, - v mír jim pokyň nebeský - Tvoje svatá ruka!

*

2. Mluv, ó Panno přečistá, za dušičky v hoři, - vyžádej jim u Krista, - ať jich žalář sboří; - ty je uveď z vězení do těch jasných stanů, - kde se muka promění - v blaho nebešťanů.-

Sanctus. Svatý Pane zástupů, - svatý, nejvýš svatý, - kdož je hoden přístupu - před Tvůj stolec zlatý? - Cherubínů přeskvělých - sbor se Tobě koří, - a i duše zemřelých k Tobě úctou hoří.

Po pozdvihování.

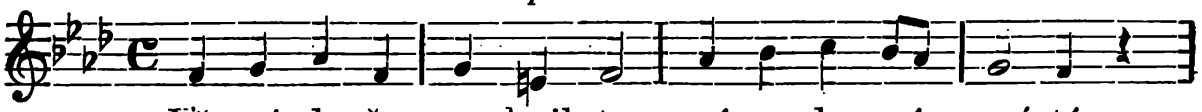

Věr-né du-še, ne-kvil-te, spá-sy den vám sví-tá,

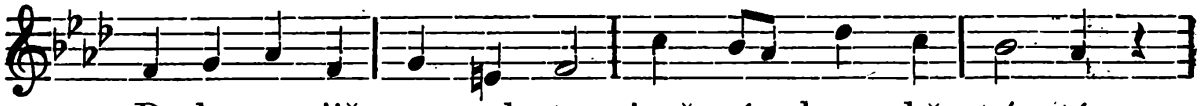

v Bo-hu se již ve-sel-te, jenž vás k so-bě ví-tá;

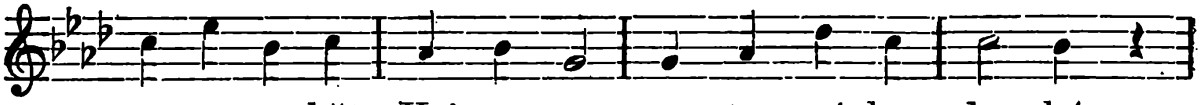

pro tu o-bět Kri-sto-vu, pro ten vý-kup dra-hý

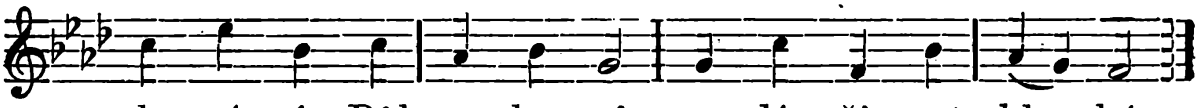

zba-ví vás Bůh o-ko-vů a dá ži-vot bla-hý.

Agnus Dei. Vyprosť, Boží Beránku, - duše z hořkých strastí, - pozvedni je do stánků - nehynoucích slastí; pomni, že jsi sestoupil - s trůnu věčné slávy, - bys je z hříchů vykoupil - a jim dobyl slávy.

Přijímání. V chleba, vína způsobě, - Kriste přežádoucí, - viz, jak touží po Tobě - duše v mukách mroucí; buď jim věčně v potravu, - svatý, živý chlebe, any v spásy zástavu přijímaly Tebe.

Requiescant in pace. Nech všem věrným zasvitá - zoře s jasných stanů, - nech je vlídně uvítá - zástup nebešťanů; - proste za ně, andělé, - a vy svatí Boží, - ať se jimi veselé - zpěvy v nebi množí!

V. Mešní píseň za zemřelé.

413. Skloň, Bože, k svého lidu.

Plesy duch. č. 90. — Hudba Lud. Holaina.

Vchod.

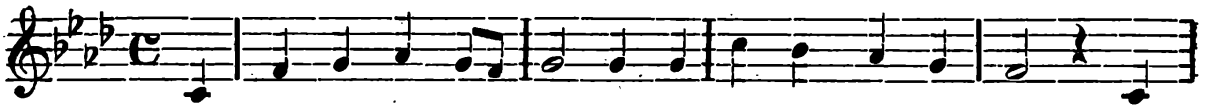

Skloň, Bo-že, k svého li-du se prosbám převřelým, a

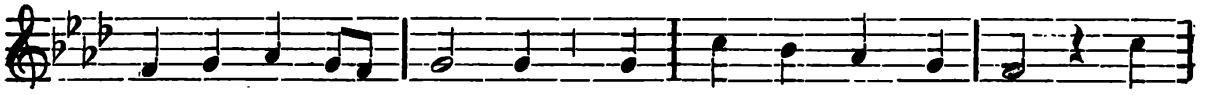

po-přej ne-bes kli-du všem věr-ně ze-mře-lým! Nechť

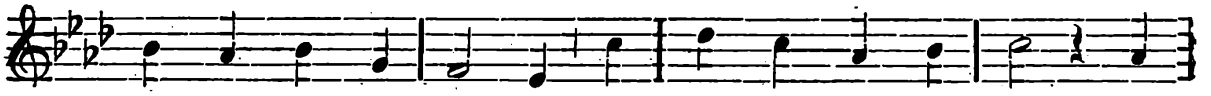

zá-ří věč-né svět-lo jim v ří-ši blan-kyt-né, kdež

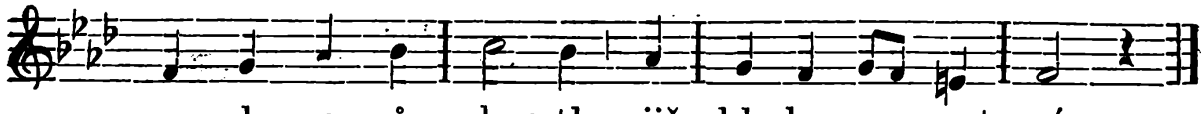

Po epištole. Jak strastná, Otče, muka - Tvé dítky zastihla, - když proti nim Tvá ruka - se k trestu pozdvihla! - Slyš pláč jich přebolestný, - slyš žalný jejich vzdech, - a změň svůj nález trestný, - ach, sprosť je pokut všech!

Obětování. 1. Hleď, Bože, s tváří jasnou - sem k naší oběti, - ať plameny všem shasnou, - jež máme v paměti! - Ztiš tužby jejich vroucí, - jich bolný ukoj sten, - by vzešel v záři skvoucí - jim věčné spásy den!

2. Ač u hněvu jsi mnohém - je z hříchu potrestal, - přec dobrým jejich Bohem - jsi býti nepřestal; - zhosť tedy všech je dluhů, - všech bolů plamenných, - a popřej v světců kruhu - jim slastí nezměnných!

Svatý. Zpěv čistou láskou vzňatý - buď Tobě, Bože, vzdán, - jenž svatý, svatý, svatý - jsi všeho míra Pán! - Kde seraf láskou plaje, - kde cherub strojí ples, - tam v blažené ty kraje - své věrné uveď dnes!

Po pozdvihování.

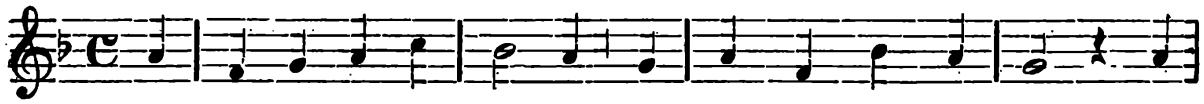

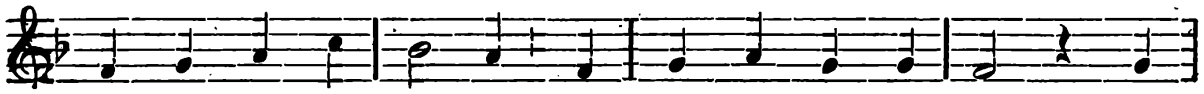

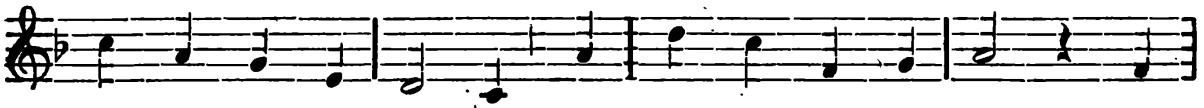

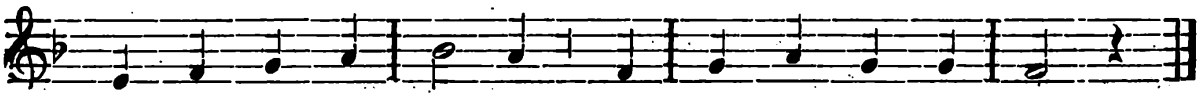

Beránku. Ty's na Golgotě prolil, - ó Beránku, svou krev, - bys Otce uchlácholil - a ztišil jeho hněv. - Kéž duše v trýzni strastné - krev Tvoje zavlaží - a spásy věčně slastné - již zdrojem oblaží!

Přijímání. Své tělo, Jezu, drahé - nám v pokrm poskytuj, - a po skonání v blahé - nás vlasti ubytuj! Všem duším očistcovým - již dnes mír věčný stroj - a blahem opravdovým jich bolné rány zhoj!

Závěrka. Dej, Bože, krásné nebe - těm duším žalostným, - by chválit mohly Tebe - již zpěvem radostným! - Vstup naše prosba dnešní - až před Tvou, Bože, tvář, - tam pro oběť jim mešní - sviť věčných světel zář!

VI. Mešní píseň za zemřelé.

414. Bože Otče, slitovníku.

(Requiem.)

Z olom. kancionálu 1888. — Nápěv dle Bečáka čís. 62.

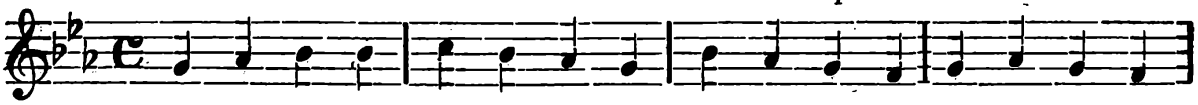

1. Bo-že Ot-če, sli-tov-ní-ku, mi-lov-ní-če ka-jíc-ní-ků,

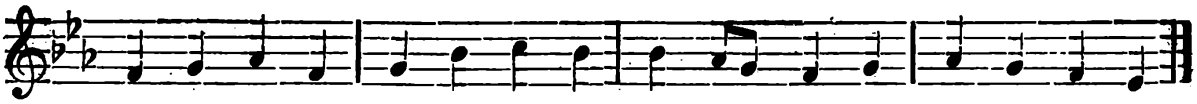

slyš, jak věr-ní Tvo-ji lka-jí v o-číst-co-vých bo-lů kra-ji.

2. Nezná člověk muky rovné - strasti jejich nevýslovné, - ukrutný je plamen pálí, - že se z hříchů nedokáli.

Tractus. 1. Z oslavenců říše skvělé shlédni, Bože, na zemřelé, - pozdvihni je z krajů temných - v sídlo světel přetajemných.

2. I nás živých, přísný Pane, - ušetř pomsty svrchované, - na soudu nás nezamítej, - ale k věrným svým nás čítej.

Offertorium. 1. Vystup k Tobě přelíbezně - obět naše za ty vězně, jejichž ústa v krutém znoji - prahnou po Tvé vláhy zdroji.

2. Za ně v dar Ti podáváme - s duší, tělem vše, co máme, ať již jejich muky časné - nelítostný plamen zhasne.

3. Odpusť zbytek jejich trestů, - do nebe jim ukaž cestu, - tam, kde život nekonečný, - dej jim slast a pokoj věčný!

Sanctus. 1. Hospodine nejvýš svatý, - nevystihlý, nepojatý, schyl se s trůnu na nebesku, k ujařmených duší stesku.

2. Utiš jejich žalné hoře, - by jim vzešla spásy zoře, - z trudného je vybav stínu, - v sbor je uveď cherubínů!

Po pozdvihování. 1. K milosti se, Otče, pohni - nad dušemi v trapném ohni, - hle, Tvůj Syn se v obět dává, - by jim vzešla věčná sláva.

2. Pomni, že svých hříšných skutků v nevýslovném želí smutku, odemkni jich žalář tuhý, - promiň zbývající dluhy!

Agnus Dei. 1. Beránku náš, míru kníže, - sejmi s duší trestu tíže, - rci, ať vejdou očištěny - ve Tvůj stánek drahocenný.

2. Jezu Kriste, pro své rány - otevři jim nebes brány, aby s nebešťany spolu - přístup měly k Tvému stolu.

3. Pro nezvratnou v Tebe víru - dopřej dnes jim svého míru, - objev se jim v záři skvoucí, Kriste, světlo nehasnoucí!

Requiescant in pace. Pro mše svaté vzácné dary - nehleď, Bože, na dluh starý, - ale za strast očistcovou - dej jim radost věčně novou.

VII. Mešní píseň za zemřelé.

415. Jenž lidem život dáváš.

Nápěv č. 287 na str. 648. — Slova J. P. 1909.

1. Jenž lidem život dáváš, - ó Pane tvorů všech, - zpět duši povoláváš, jež obraz Tvůj a dech, - by ze svých činů Tobě - šla počet vydávat, - a tělu dáno v hrobě - až do vzkříšení spat.

2. Jak na Tvém, Bože, soudě - duch lidský obstojí? - Jak často v hříchu bloudě - hněv svatý ukojí? - Jen když Tvé smilování - vin zbytky přikryje, slast věčném v rozkvétání - se jemu rozvije.

Graduale. Jest, Soudce vševědoucí, Tvůj nad vše přísný soud, - jen s hrůzou v tvář Tvou skvoucí - lze duši pohlednout. - Rač sám s ní všecko smýti, - čím Tebe nehodna, - by směla k Tobě jíti - vin prostá, svobodná.

Offertorium. 1. Všech duší vzpomínáme, - jež hlas Tvůj povolal, - a oběť podáváme, - již Kristus Pán nám dal; - ji za ně přijmi, Pane, - a buď jim milostiv, - svit blaživý ať vzplane - jim Tvojich rajských niv.

2. Slyš naše vroucí hlasy, - slyš naše modlení, - dej dojíti všem spásy, - kdož v mukách vězněni, - ať plamen jejich shasne, - již v lásce svojí vel, - a v sídlo Tvoje jasné - je vede Michael.

Sanctus. By „svatý, svatý, svatý“ - Ti duše s anděly, - v jas slávy Tvojí vzaty, - již záhy zapěly, - dej, Bože svrchovaný, - jenž zdroj jsi milosti, - kéž otevrou se brány jim věčné radosti.

Benedictus. Náš zpěv vám radost hlásá, - jež soud v trest pohřížil, - neb Kristus, světa spása, teď k nám se přiblížil; - dlí s námi na oltáři - a vyslyší náš hlas, - v němž lkáte, pouto zmaří, - a vysvobodí vás.

Agnus. 1. Splň, Beránku, všech duší, - již dals jim, naději, - ať ve slávě, již tuší, - se s Tebou zaskvějí, - v Tvé krve smyty toku, - Tvým křížem spaseny, - a vinout k Tvému boku - se budou blaženy.

2. Dej, světlo ať jim věčné - z Tvých zraků zasvítí, jím blaho nekonečné - se v srdci roznítí, - ať chválí hlasy svými - Tvou lásku, dobrotu, - žes dal jim se svatými díl věčném v životu.

Requiescant. Dej odpočinek blahý - v svém, Pane, objetí - všem, jimž jsi zdejší dráhy - dal cíle dospěti, - kde jasněji než hvězdy - se světlem věčným skvíš, by s Tebou dlely vezdy, - je vezmi ve svou říš!

416. Píseň ke konci zádušní mše svaté.

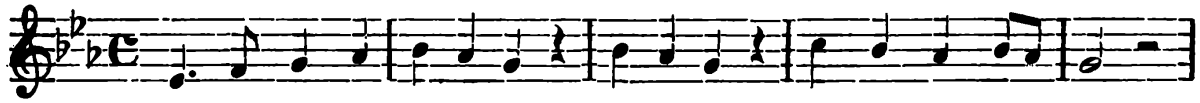

Od-po-čiň-te v pokoji, po boji, věr-né du-ši-čky,

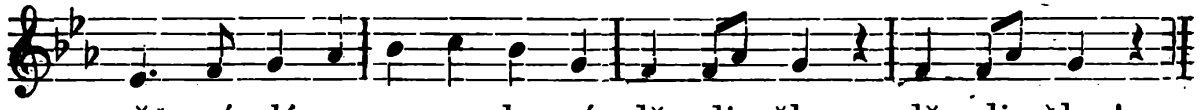

věč-né slá-vy vy-vo-le-né dě-di-čky, dě-di-čky!

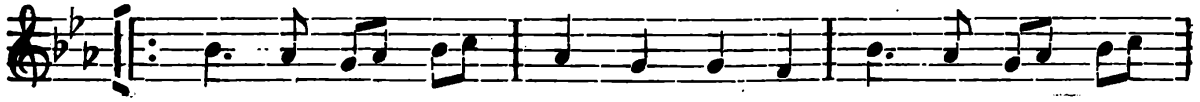

1. Na pros-by své bož-ské Mat-ky pro-miň je-jich
2. Na du-ši-čky vzpo-mí-nej-me, z o-čist-ce jim

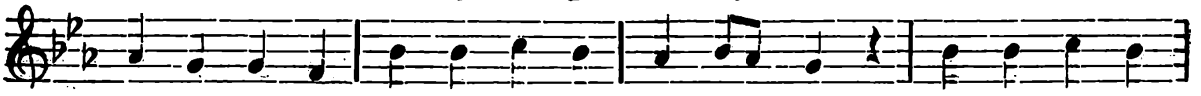

ne-do-platky; Kriste, pro svou drahou krev od-lož již svůj
po-má-hejme; budou na nás vzpo-mí-nat, až my budem'

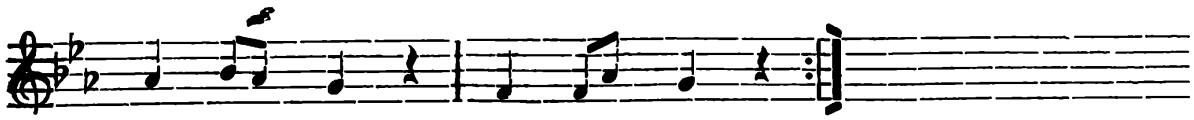

přís - ný hněv, přís - ný hněv!
u - mí - rat, u - mí - rat.

417. Jiná píseň za duše v očistci.

Zpívá se místy (na př. v Dačicích u ct. OO. Františkánů) po odpoledním sv. požehnání. — Zaslal Fr. Pořiska, řed. kůru v Nové Říši.

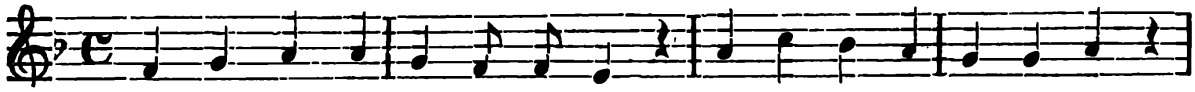

Při-jmi, Pa-ne do-bro-ti-vý, to-to na-še mo-dle-ní,
Od-pusť, čím se pro-vi-ni-ly, do ne-be je ra-čiž vzít,

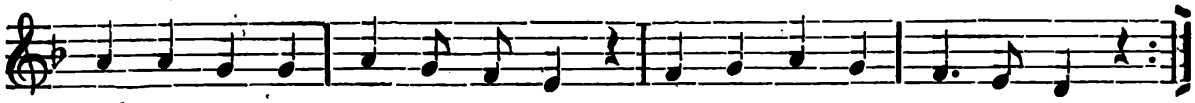

bu-diž du-ším mi-lo-sti-vý v těžkém je-jich trá-pe-ní.
budou Tě tam, Ot-če mi-lý, za to věč-ně ve-le-bit.

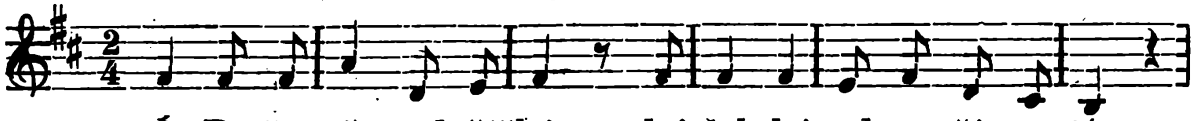

Ó Bo-že, všem dušičkám dej leh-ké od-po-či-nu-tí

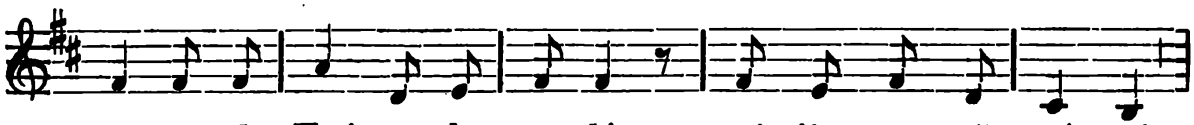

a svět-lo Tvé ne-sko-na-lé ať jim věč-ně sví-tí!

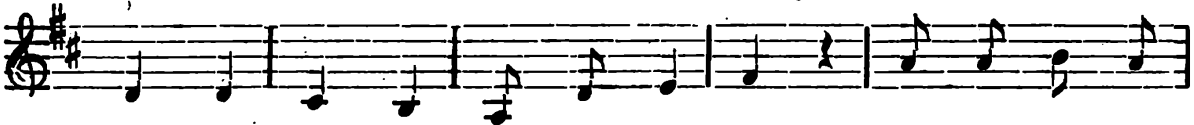

Nám pak hříš-ným dej svou mi-lost a po té-to

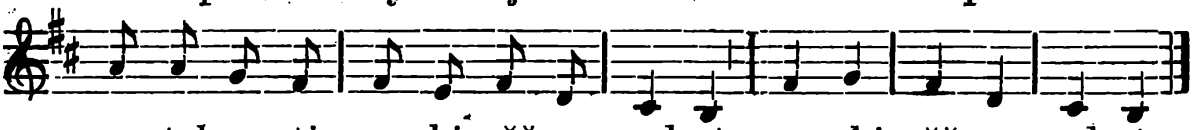

smr-tel-no-sti v ne-bi věčnou radost, v ne-bi věčnou radost.

418. Vzývání za duše v očistci.

Viz Svatoj. kanc. č. 819. — Slova upr. J. Pavelka 1906.

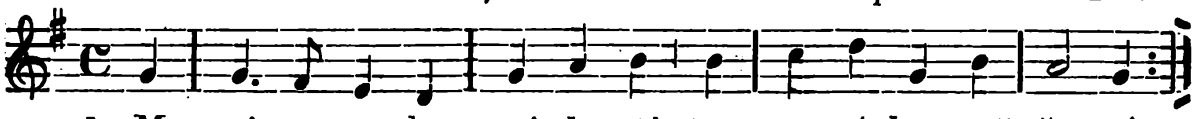

1. Ma-ri-a, matko mi-lo-sti, ty smutných po-tě-še-ní,
hleď na du-ši-čky s lí-to-stí, viz je-jich u-tr-pe-ní;

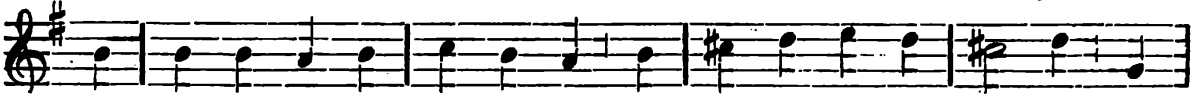

pros je-jich Soudce přís-né-ho, by zkrátil je-jich ža-ly, ať

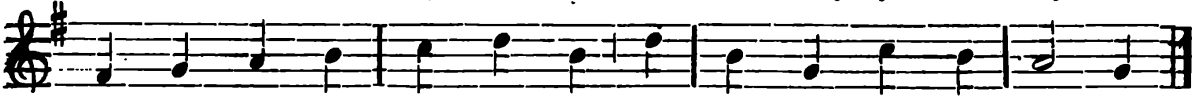

vy-jdou z oh-ně hroz-né-ho a pě-jí vděč-ně chvá-ly.

2. Hlas jejich slyšte, andělé, - jímž v bolestech svých lkají, jímž tužby svoje nesměle - k vám v nebe vysílají: - kéž prospěje jim vroucí hlas, - jenž zní z úst zbožných lidí, - ať ukrácen jest útrap čas a Boha brzy vidí.

3. Vy svatí nebes měšťané, - s jich boly soustrast mějte; - ať Bůh je trestat přestane, se vroucně přimlouvejte, - ať svitne věčné slávy zář - v zrak jejich, vašich bratří, - ať v blahodárnou Boží tvář - již záhy věčně patří.

4. Ó Bože, blaho dítek svých - a zdroji lidské spásy, - slyš na svém trůně v nebesích, - jež lkají, naše hlasy: - rač odpustiti laskavě - všem, čeho nedokáli, - ať pějí k Tvojí oslavě - tam, kde je pokoj stálý!

Slavnost »Dušiček« čili vzpomínka všech věrných zemřelých 2. listopadu.

Poučení.

Původ slavnosti té připisuje se sv. Odilu, opatu Kluniackému ve Francii. kterýž roku 998 pro všecky kláštery svého řádu ji ustanovil na den po Všech svatých,

Duše v očistci jsou sice ve stavu posvěcující milosti, musí však ještě odpykati si časné tresty za hříchy, jež si neodbyly za živobytí pozemského.

My s nimi máme obcování, to jest my za ně můžeme prositi Boha, aby jim časné tresty zkrátil nebo docela odpustil; prostředky k tomu jsou: modlitba i jiné dobré skutky, mše sv. a získání odpustků.

Již ve Starém Zákoně čteme: „Svaté a spasitelné jest myšlení za mrtvé se modliti, aby od hříchů (to jest časných trestů za hříchy) zproštěni byli".

Církev sv. nás mocně nabádá ku pomoci duším v očistci. Již na Vše svaté odpoledne zpívají se nešpory za zemřelé. V den „Dušiček" zpívají se hodinky za zemřelé, jitřní a chvály, bývá kázání, ač-li již nebylo odpoledne na Vše svaté. Po kázání jest mše sv., rekviem, po ní se konají modlitby za zemřelé u tumby neb katafalku. Potom jde se na hřbitov, kde kropí kněz hroby a modlí se za zemřelé v kapli nebo u hlavního kříže. Věřící ozdobují hroby květinami a svícemi. Mše sv. na tento den bývají pravidelne v rouchu černém. Oltáře jsou tento den všechny privilegované, to jest plnomocnými odpustky obdařené. Je-li 2. listopadu v nedeli, koná se slavnost „Dušiček" 3. listopadu.

Mše svatá na Dušičky, čili v den vzpomínky na všechny věrné zesnulé.

Introitus. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. — *Žalm 64.* Tobě přísluší chvála, Bože, na Sionu, a Tobě se splní slib v Jerusalemě: vyslyš modlitbu mou, k Tobě všeliké tělo přijde. — Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

Modlitba.

Modleme se: Věřících, Bože, všech Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníkův a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů: aby milosti, které si vždycky přály, na zbožné přímluvy dosáhly; který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Epištola. Čtení listu blahosl. Pavla apoštola ke Korintským (I. Kor. 15, 51.): Bratři: Aj, tajemství vám pravím: Všickni zajisté vstaneme z mrtvých, ale ne všickni budeme proměněni. Hned pojednou, v okamžení, k poslednímu zatroubení: neboť trouba zazní,

a mrtví vstanou neporušitelní: a my budeme proměněni. Musí zajisté toto porušitelné (tělo) obléci neporušitelnost: a toto smrtelné obléci nesmrtelnost. A když toto smrtelné obleče nesmrtelnost, tedy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství. Kde jest, ó smrti, vítězství tvé? Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Osten pak smrti jest hřích: a moc hříchu zákon. Ale díky Bohu, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Ježíše Krista.

M. Bohu díky!

Graduale. Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí. *(Žalm III, 7).* V paměti věčné bude spravedlivý: pověsti zlé nebude se báti. — *Tractus:* Vyprosť, Pane, duše všech věrných zemřelých z veškeré vazby hříchů. V. A z milosti Tvé jim pomáhající ať zasluhují ujíti soudu trestajícímu. V. A blaženosti světla věčného požívati.

Zde se pomodli sekvenci č. 727. Dies irae — Hněvu den — předposlední hymnu v této knize.

Evangelium. Pokračování sv. evangelia podle Jana (Jan 5, 25 a násl.): Za onoho času řekl Pán Ježíš zástupům židovským: Amen, amen pravím vám, že přichází hodina, a nyníť jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího: a kteří uslyší, živi budou. Nebo jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě: a dal jemu moc činiti soud, nebo Syn člověka jest. Nedivtež se tomu, neboť přichází hodina, v kteroužto všickni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas Syna Božího: i půjdou, kteříž dobře činili, na vzkříšení života: kteří pak zle činili, na vzkříšení soudu.

M. Sláva Tobě, Kriste!

K obětování. Pane Ježíši Kriste, Králi slávy, vysvoboď duše všech věrných zemřelých z trestů pekelných a z hlubokého jezera: vysvoboď je z úst lvích, aby nepohltilo jich peklo, aby nepadly do temnosti: nýbrž praporečník svatý Michael by uvedl je do světla svatého: kteréž jsi kdysi Abrahamovi slíbil a semeni jeho. — V. Oběti a prosby Tobě, Pane, přinášíme: Ty přijmi (je) za duše, jejichž dnes památku konáme: učiň, Pane, ať od smrti přejdou k žití. — Kteréž jsi kdysi Abrahamovi slíbil a semeni jeho.

Tichá modlitba. Na oběti, prosíme, Pane, které Tobě za duše služebníkův a služebnic Tvých přinášíme, milostivě vzezři: abys, kterýmž jsi víry křesťanské zásluhu udělil, daroval i odměnu. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého: který s Tebou žije . .

Sem přidej modlitby ke mši svaté od Sanctus po Pater noster, str. 572—574.

K Beránku. Beránku Boží, který snímáš hříchy světa — uděl jim pokoje.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa — uděl jim pokoje.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa — uděl jim pokoje věčného.

K přijímání. Světlo věčné ať jim svítí, Pane: se svatými Tvými na věky: neboť dobrotivý jsi. Odpočinutí věčné dej jim, Pane: a světlo věčné ať jim svítí. — Se svatými Tvými na věky: neboť dobrotivý jsi.

Modlitba po přijímání. Modleme se: Duším, prosíme, Pane, služebníkův a služebnic Tvých modlitba prospívejž prosících: abys je i hříchů všech sprostil i svého vykoupení učinil býti účastnými: který žiješ a kraluješ... — M. Amen.

Ať odpočívají v pokoji. — M. Amen.

Památka všech věrných duší v očistci.

419. Na dušičky.

(Lze zpívati i jindy.)

Slova B. M. Kuldy: „Legendy".) — Hudba Ant. Förstra 1906.*

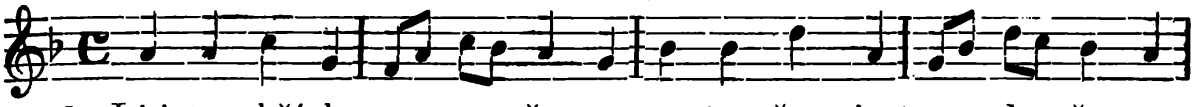

1. Lidstvo hříchem po-ru-še-no; proto všem jest u - lo - že - no:

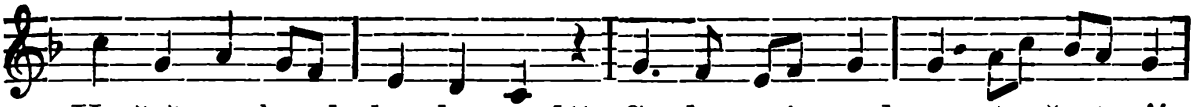

„Umřeš, a hned bu-de soud". Soukromý soud, na němž sto-jí

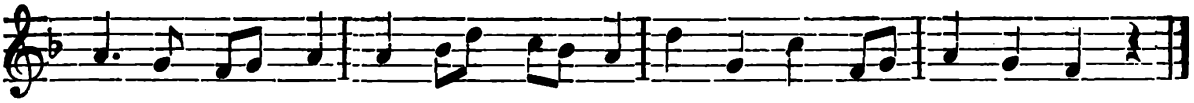

du-še po svém zemském bo-ji, tělesných jsouc prosta pout.

2. Soudce každé duši poví, jaký vezme život nový - za snahy a činy své; - Ježíš Kristus duši zjeví - každé zrno, všecky plevy, - svaté ctnosti, hříchy zlé.

3. Šťastná každá duše čistá, - již hlas Soudce Jezu Krista - povolá hned do ráje; - ale běda každé duši, - v níž hřích obraz Boží ruší; - pro peklo již zralá je.

4. Duše-li se Boha bála, z plna však se nedokála, - do očistce dá ji Pán, - aby potud v mukách žila, - až by sobě vytoužila - na nebesích blahý stan.

5. Duše věrné, přeubohé - trpí hrozné tresty mnohé - v očistcovém vězení. Kdy vám plná krása vzkvete, - když v nebi dosáhnete - cíle svého spasení?

6. Nemůžete z tůně tmavé - dostati se k výši smavé, nastalať vám černá noc; - víme my a svatí v nebi, - čeho vám je zapotřebí, - přicházíme na pomoc.

7. Potěšte se, duše milé, vizte snahy ušlechtilé, - zas vám nastal blahý den; - pro zásluhy Krista Pána - mnohá duše bude zvána: „Z očistce již vykroč ven!"

8. Kristus vidí na oltáři - v odvěké své božské záři - Tělo své a svatou krev; - vezme hned neb v blízké době - očištěné duše k sobě - pro své lásky divný zjev.

9. Ulevit chce vaší muce, k Synu zdvihá svoje ruce - za vás vaše Matička; - z trapných muk a ze zlých trestů - radostnou vám klestí cestu - svatá Boží Rodička.

10. Světice a svatí Boží - přímluvy své za vás množí, - ukrátí vám trestů čas; - i my záslužnými skutky - umenšíme vaše smutky, - za vás zní dnes prosby hlas.

*) Kuldových veršovaných „Legend" použito s dovolením starobylé královské kolleg. kapitoly na Vyšehradě ze dne 6. srpna 1906.

11. Milostivý Soudce patří - s trůnu na vás, sestry, bratří, - nakloní se láskou k vám; - znáť Bůh věrné dcery, syny, promine vám tresty viny, - otevře vám nebes chrám.

12. Vy pak s nebe prosty bolů - pohlížejte na nás dolů, - za nás proste Ježíše; ať nás chrání všeho svodu, - a nás vezme k svému hodu - Král náš k sobě do říše.

V den všech věrných zemřelých.

Jde průvod z kostela na hřbitov a při něm se zpívá:

(Miserere) — Smiluj se nade mnou, Bože, *na str. 1019, pak* (Libera) — Vysvoboď mne, Hospodine *na str. 1021.*

Před hlavním křížem hřbitovním se zanotí:

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš atd.

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Od brány pekelné.
R. Vytrhni, Pane, duše jejich.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Věřících, Bože, všech Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníkův a služebnic svých odpuštění veškerých uděl hříchů: aby milosti, které si vždy přály, na zbožné přímluvy dosáhly. Který žiješ a kraluješ na věky věkův.

R. Amen.
V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.
R. A světlo věčné ať jim svítí.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Pak se pokropí hroby svěcenou vodou.

Modlitby před hlavním křížem na hřbitově, když kněz hroby byl vykropil.

Přel. A. Tom.

Nejdobrotivější Ježíši, smiluj se nad dušemi v očistci, pro jejichž vykoupení jsi ráčil lidskou přirozenost na sebe vzíti a přehořkou smrt na kříži podstoupiti. Smiluj se nad lkáním, smiluj se nad slzami, jež duše prolévají, a odpusť jim tresty, kterých svými hříchy sobě zasloužily.

Tvoje svatá krev, ó nejlaskavější Pane Ježíši, ať teče do očistce a občerství a potěší všechny, kteří tam jsou vězněni a trpí! Podej jim svou milou ruku a uveď je do místa občerstvení a věčného klidu. Amen.

1.

Modleme se za duše zemřelých svých rodičů!

Otče náš atd.

Ó Bože, jenž jsi nám poručil, abychom otce a matku ctili, my plníme toto přikázání dětinné lásky i po smrti rodičův a prosíme: odpusť našim milým rodičům chyby, za kteréž na onom světě trpí; odpusť jim, jestliže snad z veliké lásky k nám příliš shovívaví byli a nás netrestali; zvláště odpusť jim ony hříchy, k nimž jsme je my sami svojí neposlušností ponoukali. Milosrdný Bože! Prosíme Tě skrze krvavý pot Tvého Syna na hoře Olivetské, spoj nás s našimi milými rodiči tam u svého trůnu.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

Odpověď: A světlo věčné ať jim svítí!

2.

Modleme se za své zemřelé duchovní správce a učitele!

Otče náš atd.

Spravedlivý Soudce, jenž přísný účet žádáš nejen z vlastní naší duše, ale i ze všech těch, kteří naší péči svěřeni jsou, smiluj se nad našimi duchovními správci a učiteli, jakož i nade všemi, kteří na spáse duší našich s nimi pracovali; promiň jim, jestliže snad nebyli dosti věrni ve svém povolání; rač je tam nahoře brzo připočísti do počtu apoštolských kněží a učedníků.

Za to Tě prosíme skrze bolestné bičování Tvého božského Syna.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

Odp.: A světlo věčné ať jim svítí.

3.

Modleme se za své zemřelé bratry a sestry!

Otče náš atd.

Pane Bože, Tvůrce všech věcí, patř milostivě na naše bratry a sestry, kteří své duše Tobě, Stvořiteli svému, již odevzdali; zapomeň na věčnosti slabostí, kterých se ve svém křehkém těle na zemi dopustili; pomysli, že tělo ze země bylo utvořeno a patř raději na jejich duši, kterou jsi k svému obrazu a podobenství stvořil a Tvůj Syn vykoupil. Za to Tě prosíme skrze ponižující korunování Tvého Syna, Ježíše Krista.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

Odp.: A světlo věčné ať jim svítí.

4.

Modleme se za své zemřelé přátele, příbuzné a dobrodince!

Otče náš atd.

Božský Spasiteli, jenž jsi i při smrti nezapomenul svých milých přátel na zemi, přijmi naše slzy a lkání za naše zemřelé milé známé; odplať jim za vše dobré, jež nám zde na zemi prokázali, shlaď dokonce jejich viny, jichž ještě neodpykali, aby co nejspíše přijali odplatu za své dobré skutky. Za to Tě prosíme skrze těžký kříž, který jsi nésti ráčil.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

Odp.: A světlo věčné ať jim svítí.

5.

Modleme se za zemřelé farníky a všecky duše v očistci!

Otče náš atd.

Bože, hodný věčné lásky! Milosrdenství a dobrotivost ukázal jsi nám tím, že se smíme i za jiné modliti, ač dosti máme se co modliti za sebe samy. Odporoučíme Ti tedy duše všech zemřelých věřících, zvláště těch, kteří se s námi a za nás v našem kostele modlívali, teď však čekají v mukách očistcových na modlitbu naši. Smiluj se nad nimi; odpusť jim pošetilosti, slabosti a hříchy, kterýchž se jako slabí tvorové dopouštěli. Uznej je za své a sešli k jejich potěše svého anděla s radostnou zprávou, že dnešní naši modlitbu vyslyšeti jsi ráčil, aby brzy stáli v řadách Tvých blažených, kteří u trůnu Tvého za nás orodují. Ó Ježíši Kriste, vyslyš nás skrze předrahou krev svou, kterou jsi na dřevě svatého kříže vyliti ráčil.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

Odp.: A světlo věčné ať jim svítí.

V. Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Výroční vzpomínka všech ve farnosti pochovaných

koná se v den po Posvěcení chrámu Páně podobně jako o Dušičkách takto:

Z kostela jde průvod na hřbitov a při něm se zpívá (Miserere) — Smiluj se nade mnou, Bože *str. 1019, pak* (Libera) — Vysvoboď mne, Hospodine ... *na str. 1021.*

Před křížem hřbitovním se zanotí:

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš ... *(potichu).*

V. A neuvoď nás v pokušení.

R. Ale zbav nás od zlého.

V. Od brány pekelné.

R. Vytrhni, Pane, duše jejich.

V. Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.

R. A volání mé přijdiž k Tobě.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Za duchovní zemřelé.

Modleme se: Bože, jenž jsi mezi apoštolskými kněžími služebníkům svým biskupskou nebo kněžskou důstojností dal vynikati: propůjč, prosíme, aby také jejich věčnému společenství byli přidruženi. Skrze Krista, Pána našeho.

R. Amen.

Za ostatní farníky.

Modleme se: Bože, z jehož smilování duše věřících odpočívají: služebníkům a služebnicím svým, a všem zde a všudy v Kristu odpočívajícím uděl milostivě odpuštění hříchů, aby ode všech provinění osvobozeni, s Tebou bez konce se těšili. Skrze téhož Krista, Pána našeho.

R. Amen.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

R. A světlo věčné ať jim svítí.

V. Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

(Lze též konati pobožnost, jak svrchu uvedena je na Dušičky.)

Vzpomínka zemřelých členů nábožných bratrstev

(v den jejich výroční).

Žalm 129.:

Z hlubokosti volal jsem k Tobě atd. *viz na str. 1018.*

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš . . .

V. A neuvoď nás v pokušení.

R. Ale zbav nás od zlého.

V. Od brány pekelné.

R. Vytrhni, Pane, duše jejich.

V. Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.

R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Bože, jehož vlastností jest smilovati se vždycky a ušetřiti: Tebe pokorně prosíme za duše služebníků Tvých a služebnic (našich bratří a sester), jichžto památku výroční konáme, abys jich nevydal v ruce nepřítele, aniž zapomněl na ně na konec, nýbrž poručil, aby od svatých andělů byly přijaty a do vlasti rajské zavedeny: aby, jelikož v Tebe doufaly a věřily, netrpěly muk pekelných, nýbrž radostmi věčnými vládly. Skrze Krista, Pána našeho.

R. Amen.

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se O nejmilostivější Máti, pomocnice živých a potěšení zemřelých, popatř svýma milosrdnýma očima na ubohé duše těch, kteří byli členy tohoto bratrstva (nebo: kteří tobě v tomto tvém bratrstvu sloužili) a nyní ještě v očistci tresty za své hříchy snášejí. Račiž jim prokázati svou pomoc a mateřské své slitování. Račiž je se Synem svým smířiti, Synu svému poroučeti, k Synu svému přivésti, aby je přijal do společnosti svých plesajících dítek u věčné blaženosti.

R. Amen.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

R. A světlo věčné ať jim svítí.

V. Věčný pokoj a blažené odpočinutí propůjčiž milosrdenství Boží jim a duším všech věrných křesťanů.

R. Amen.

Zpěv: Odpočiňte v pokoji — po boji *(viz na str. 1085.)*.

Heroický čili hrdinský výkon lásky k věrným duším v očistci.

Výkon pozůstává v tom, že obětujeme za duše v očistci všechny odpustky, kterých můžeme za živa získati, všechny skutky, zadostučinění celého svého života a všechnu pomoc, která nám snad bude po smrti poskytnuta. Nám však zbývá ovoce zásluhy vlastní, kterou při tom získáme, a prosby; neboť zásluha a prosba jsou od zadostučinění neodvislé a odchylné a proto mohou nám zůstati. Obyčejně klade se dar náš do rukou Panny Marie, aby jej rozdělila duším v očistci dle svého uznání. — Slib ten lze však také odvolati. (Viz Acta C. Epp. Br. 1908, 2.).

O nejsvětější Panno a Matko Boží, Maria! Hle, obětujeme ti nyní i navždy všechnu cenu zadost činící svých dobrých skutků; své modlitby, práce a sebezapírání, utrpení a odpustky ukládáme do tvých rukou milosrdných, abys vše rozdělila ku potěše ubohých duší v očistci, po jejichž vysvobození tak toužíš. Také všechny naše svaté a záslužné skutky, kterými nás jiní po smrti naší obmyslí, odevzdáváme ti již nyní. Dej nám částku mateřské péče svého přečistého srdce, abychom povždy se svatou horlivostí shromažďovali poklady dobrých skutků a mší svatých a tobě přenechávali, pamatujíce na zaslíbení Kristovo: „Blahoslavení milosrdní, neboť milosrdenství dojdou“.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, jenž jsi nám požehnanou Pannu Marii pod křížem dal za společnou matku nás všech, popřej, aby duše zemřelých na přímluvu téže matky milosrdenství brzy dosáhly u Tebe milosti a připuštěni byli k radosti věčné blaženosti. Který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého, Bůh po věky věkův.

R. Amen.

V. Odpočinutí věčné dej jim, Pane.

R. A světlo věčné ať jim svítí.

V. Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

E) O nebi.

Výsledek vykoupení našeho nejkrásněji jeví se na nebi, kde Bůh dává se požívati vyvoleným svým, kde trůní Panna Maria, Matka Boží, královna andělů a svatých, kde velebí Boha nekonečné sbory andělské, kde k nim druží se davy svatých, kteří zemřeli v milosti Boží a tresty všechny odkáli.

Proto tu seřazeni jsou kolem Panny Marie, jež hříchu nepoznala ni dědičného ni osobního, andělé, kteří dobrými zůstali a odměněni byli blažeností věčnou, a všichni svatí, jakožto líbezné ovoce vykoupení Ježíše Krista.

Poučení o nebi.

Dle katechismu.

Nebe jest místo, kde andělé a svatí věčné blaženosti požívají. Do nebe přijde, kdo v milosti Boží zemřel a za hříchy, které snad spáchal, dosti učinil (časné tresty odpykal).

Radosti vyvolených v nebi jsou: 1. Patří na Boha tváří v tvář, milují a požívají ho po celou věčnost, jak dí sv. Pavel (I. Kor. 13, 12): „Nyní vidíme skrze zrcadlo v podobenství, ale tehdáž tváří v tvář; nyní poznávám z částky, ale tehdáž poznám, jakož i poznán jsem", a sv. Jan v I. listě (3, 2) píše: „Viděti jej budeme tak, jakž jest". 2. Vyvolení navždy sproštěni jsou každého i sebe menšího zla: „A setře Bůh všelikou slzu s očí jejich; a smrti více nebude ani kvílení ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly" (Zjev. 21, 4). 3. Vyvolení na věky mají všecko dobré na těle i na duši; neboť „ani oko nevídalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují" (I. Kor. 2, 9).

Vyvolení nebudou požívati stejné míry blaženosti; kdo více dobrého vykonal, obdrží také větší odměnu: „kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdo rozsívá v požehnání, z požehnání i žíti bude" (II. Kor. 9, 6.).

Uvažování radostí nebeských má nás nabádati k tomu, abychom statků pozemských příliš necenili a jen po věčných dychtili, abychom v boji proti hříchu věrně vytrvali, a abychom všecka utrpení trpělivě snášeli, jelikož „utrpení tohoto času nejsou rovná budoucí slávě, kteráž se zjeví na nás" (k Řím. 8, 18.).

Rechziegel: „Ježíš, potěšení jediné".

Rozjímání o nebi.

„Spravedliví půjdou do života věčného".
(Mat. 25, 46.)

Nevýslovnou blaženost připravil Bůh vyvoleným svým v nebi. O nebi nepochybuje nikdo, protože si ho každý snažně přeje. Nebe je nejblaženější sídlo svatých, kde se Bůh svým věrným sluhům tváří v tvář zjevuje a jest jejich převelikou odplatou. Písmo sv. obrazně nazývá je „rájem", „lůnem Abrahamovým", „domem Božím, v němž je mnoho stánků", „místem Božím", „nebeským Jerusalemem", „velikou skvostnou večeří". Také je Písmo jmenuje „životem věčným", „svobodou slávy dítek Božích", „nejdokonalejší blažeností", „převelikou odplatou svatých", a sv. apoštol Pavel o blaženosti nebeské praví: „Oko nevídalo, ni ucho neslýchalo ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují" (I. Kor. 2, 9.).

Sv. Bernard dí: Odplata vyvolených Božích v nebi jest tak veliká, že nemůže býti měřena, tak hojná, že nemůže býti vyvážena, tak drahá, že nemůže býti oceněna". Týž círk. učitel dí: „Mysli sobě, co chceš, a přej si, co se ti líbí; všecko myšlení tvé a všeliké přání

neskončeně převyšuje rozkoš rajská.“ Veliká je nade vše pochopení. Nelze nám pochopiti, co je Bůh, a toho požívají svatí v nebi; nelze nám pochopiti, co je věčnost, a po celou věčnost potrvá blaženost jejich. Tam v nebi vše je dobré a nic zlého; vše dokonalé bez vad; vše potěšitelné bez zošklivění; vše rozkošné bez ustání a ubývání; ano tam je všecko, co může těšiti a blažiti bez míry a konce. — Kdo oplýval rozkošemi světa, ještě neokusil blaženosti nebeské. Jeť veliká nade vše pocítění. Co je kapka u přirovnání k nepřehlednému moři, co je jiskra k horoucímu požáru, co je paprsek ke slunci celému: — ani tolik není rozkoš světa k blahu nebes. „Radujte se a veselte se: nebo odplata vaše hojná jest v nebesích.“ (Mat. 5, 12.)

Blaženost nebeská má stupně. Ač u všech jest jedna — dle času věčná, dle povahy nevyslovitelná, ač z nebešťanů každý jest úplně a nekonečně blažený, protože každý obdrží vše, čeho si přeje, a více, než zasluhuje, přece každý z nich dle schopnosti, povahy a zásluh svých, dle svého většího nebo menšího poznání, dle své vyšší nebo nižší dokonalosti mysli, rozumu, vůle a srdce z onoho jednoho pramene blaženosti nebeské, jenž jest Bůh sám, více nebo méně požívá. „Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude: a kdož rozsívá v požehnání, z požehnání i žíti bude“ (II. Kor. 9, 6). Proto však mezi nebešťany nebude závisti, neb má každý dost, má všecko, čeho si přeje: „míru dobrou a natlačenou a natřesenou a osutou dají v lůno vaše“ (Luk. 6, 38). „Milosrdenství a pravda potkaly se: spravedlnost a pokoj políbily se“ (Žalm 84, 11).

Hrubě by se mýlil, kdo by se domníval, že blaženost nebeská spočívá v klidné nečinnosti a hovění sobě, anebo ve sprostých tělesných radovánkách tohoto světa, jak se pohané domýšlejí. Nevýslovně se těší nebešťané již z toho, že jsou osvobozeni od služebnosti a porušitelnosti hříšného těla, které po zmrtvýchvstání bude oslaveno. A nemajíce již těl porušitelných, která tolik potřeb měla a tolik bojů těžkých a nesnází působila, jsou sproštěni všech strastí, péčí, bolestí, nemocí i smrti. „A setře Bůh všelikou slzu s očí jejich: a smrti více nebude ani kvílení ani bolesti nebude více, nebo první věci pominuly“ (Zjev. 21, 4). Vyvolení Boží v nebi dále nevýslovně se těší z toho, že patří na Boha, původce vší krásy a sličnosti, vší půvabnosti a velebnosti, vší slávy a moci, tváří v tvář, a že požívají jej. „Viděti jej budeme tak, jakž jest“ (I. Jan 3, 2). V tom patření poznávají Boha a všecky dokonalosti jeho; vidí jeho dobrotu a lásku nejvyšší, a proto milují jej nevýslovně, a že ho milují, v lásce již požívají. Na Bohu největší zalíbení mají a jsou i předmětem zalíbení jeho. Požíváním Boha jsou nasyceni — nasyceni vším krásným, dobrým, milým a potěšujícím; nic více nežádají, duše jejich plesají a jásají v pokoji pravém, stálém, vnitř i vně nezrušitelném.

Vyvolení v nebi těší se také z toho, že obcují jen se stejně smýšlejícími, dobrými a blaženými, totiž s anděly a svatými a světicemi Božími; že se shledali a již ve spojení nepřetržitém trvají se svými milými a drahými. „Přistoupili k městu Boha živého,

k Jerusalemu nebeskému a k zástupu mnoha tisíců andělů a k shromáždění prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu, Soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých" (Řím. 12, 22. 23). Jaká to vybraná společnost dobrých s dobrými, svatých se svatými, kteří se vespolek milují, sobě přejí, jsouce jedné svaté mysli a jedné dobré vůle. Láska čistá se všemi svými rozkošemi se ubytovala mezi nimi. Nescházejí tam ani ti, kterých na zemi zvlášť milovali.

Konečně a obzvlášť těší se vyvolení Boží v nebi z toho, že blaženost jejich jest věčná. „Radovati se bude srdce vaše a radosti vaší žádný neodejme od vás." (Jan 16, 22.) Oni vidí a požívají a budou viděti i požívati Boha tak věčně, jak věčný jest Bůh sám, bez omrzení, přesycení a zošklivení... Tamť panuje mladost bez stárnutí, světlo bez temnosti, krása beze změny, potěšení bez přestání. Tam bytuje pravda, láska a pokoj věčný. A proto nebešťané jsou ve stavu úplné spokojenosti. Jsouť ponořeni v Bohu, v prameni všeho blaha.

Povznes se tedy, křesťane, v mysli své k Bohu, od něhož jsi vyšel a s nímž jedenkráte máš býti zase spojen. Povznes se nad zemi, která jest jeho podnoží; povznes se nad nebesa, která jsou jeho rouchem; povznes se nad krásu světa, neb Bůh jest neskonale krásnější; povznes se nad rozkoše světa, nebo Bůh jest pramenem jediným všech radostí; povznes se nad anděly, cherubíny a serafíny, neb jsou jeho služebníci; povznes se k Bohu samému, původci svému, na něhož patřiti a jehož požívati máš na věky věkův.

Služ Bohu a pamatuj na mzdu, kterou tebe odmění (dle slov Petrových I., 1, 10.): „Protož, bratří, více se snažte, abyste skrze dobré skutky jisté učinili své povolání a vyvolení; nebo to činíce, nezhřešíte nikdy. Takť zajisté hojně (snadno) vám bude dáno vjíti do věčného království Pána našeho a Spasitele Ježíše Krista". Amen.

Několik slov sv. papeže Řehoře Velikého o nebi.

(Ze 37. homilie.)

Rozvažujeme-li, bratří nejmilejší, které a jak veliké věci jsou, jež se nám slibují na nebi, znehodnocuje se v mysli vše, co máme na zemi. Pozemské totiž statky u porovnání s nadzemským štěstím jsou břemenem, nikoliv podporou. Časný život oproti věčnému měl by se spíše nazývati smrtí než životem. Vždyť i každodenní postup porušenosti což jest jiného, než jakýsi rozklad smrti? Který pak jazyk dovede říci, nebo který rozum pochopiti, jak veliké jsou radosti vlasti nadzemské? Obcovati s andělskými kůry, býti přítomen s nejblahoslavenějšími duchy slávě Stvořitele, na přítomnou tvář Boží patřiti, neobmezené světlo viděti, smrti se nestrachovati, daru věčné neporušitelnosti se těšiti?

Než, duch slyše to, rozjaří se a již touží býti tam, kde doufá, že šťastným bude bez konce. Avšak k velkým odměnám nelze dospěti leč velikým namáháním. Protož i Pavel, výtečný kazatel, dí: „Nebývá nikdo korunován, leč by řádně bojoval". Ať tedy těší mysl naši velikost odměn, neodstrašuj však pracný boj. Proto dí

*

Pravda těm, kteří k ní jdou: „Jde-li kdo ke mně, a nemá v nenávisti otce svého i mateře i ženy i synů i bratří i sester a jistě i života svého, nemůže býti mým učedníkem". To jest, kdo necení mne výše než všechny, které miluje, není mým učedníkem a nevejde do království nebeského.

Touha po nebi.

Modlitba, kterou svatý Tomáš Aquinský při rozjímání říkával.

Tebe, Boha veškeré útěchy, vzývám, jenž v nás nic mimo dary své nevidíš, abys mi po skončení tohoto života uděliti ráčil poznání první pravdy a požívání božské velebnosti. Dej také tělu mému, přeštědrý odměniteli, krásu jasnosti, hbitost pohyblivosti, způsobilost pronikavosti a sílu netrpnosti. K těmto přidej přetok bohatství, přítok rozkoší, soutok dober, abych radovati se mohl nad sebou z Tvé útěchy, pod sebou z lahody místa, uvnitř z oslavy těla i duše a okolo z potěšitelné družiny andělů a lidí. Dosáhniž u Tebe, nejmilostivější Otče, rozum můj osvěty moudrosti, touha má dosažení toho, čeho ze žádoucích věcí jest si přáti, chvály za rychlé vítězství tam, kde jest u Tebe vyváznutí z nebezpečí, skvělost obydlí, svornost vůlí; kde je lahoda jarní, světlost letní, úroda podzimní a pokoj zimní. Dej, Pane Bože, život beze smrti, radost bez bolesti, tam, kde je nejvyšší svoboda, svobodná bezstarostnost, bezstarostný klid, příjemné štěstí, šťastná věčnost, věčná blaženost, nazírání na pravdu a chválení, Bože. Amen.

420. V nebe kéž mohu jíti.

Dříve: Ó, když přijdu do nebe!

Štcyr. — Slova upr. J. P.

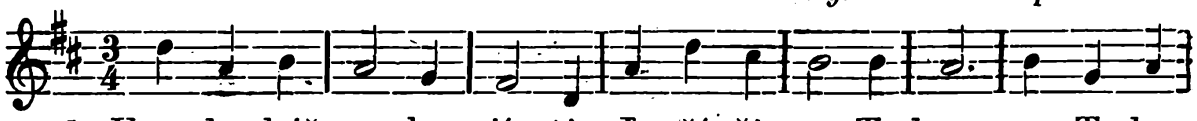

1. V ne-be kéž mo-hu jí - ti, Je - ží - ši, za Te-bou, na Te-be

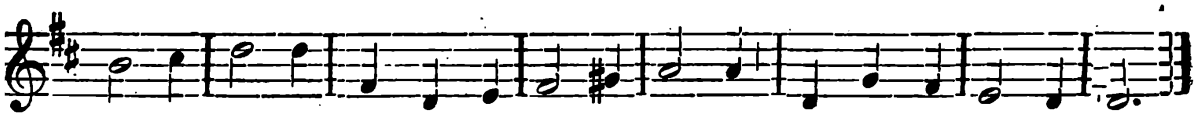

věč-ně zří-ti, s Tebou se po-tě - ši - ti slá-vy Tvé ve-le-bou.

2. Rozkoše větší není, - nemůže ani být - jiného potěšení, - duše mé oblažení, než-li Tě, Jezu, mít.

3. Prosím Tě, sladký Pane, - pro svoje mučení - z lásky dej svrchované, - ctností ať duch můj plane, - dosáhne spasení.

4. Račiž nám, Jezu, dáti - síly a milosti, - Tebe tak milovati, - jako již činí svatí v nebeské radosti.

Úcta Panny Marie.

I. Mariánské pobožnosti celoroční.

Povzbuzení k úctě blahoslavené Panny Marie.

„Ajhle, matka tvá!“ řekl Ježíš Kristus vise na kříži k nejmilejšímu učedníku Janovi, a v jeho osobě všechny věřící poručil panenské matce, aby nás přijala za syny a dcery. Jak šťastni jsme, že jsme dostali matku tak mocnou, vlídnou a dobrotivou! Kdož by Marii nectil, an ji sám Bůh nejen nám za matku dal, nýbrž i tak vyznamenal, že ji vyvolil za matku Syna svého?! Matka Boží — nevýslovná jest důstojnost ta, nevýslovná milost, moc, sláva Bohorodičky požehnané mezi všemi ženami. Maria, milosti plná, Boží Matka a spolu Panna, bez hříchu prvotného počatá a žádným hříchem neposkvrněná, požehnaná mezi ženami, ano vznešenější než andělé a archandělé, královna nebe, paní země, matka všech lidí, druhá — lepší Eva, která pokornou svou poslušností, z níž přijala na sebe úkol Matky Slova, to jest Syna Božího, otevřela nám bránu nebeskou.

Často tedy a radostně vzdávejme čest Marii, kterou archanděl pozdravil, kterou církev v modlitbách a službách často vzývá a mnohými slavnostmi uctívá. K její chvále volá nás třikráte denně zvonek; její poctě od starodávna posvěcena je sobota; jí jako duchovní růži, která vůní všech ctností oplývá, květný věnován je máj; růženci ji věnčí celý říjen, ano přemnozí křesťané každodenním růžencem ji ovíjejí, aby na její přímluvu dosáhli vínku slávy věčné.

Která pomocnice jest mocnější než Matka Boží, na jejíž přímluvu Syn Boží učinil první zázrak a o níž sv. Bernard s jistotou tvrdí, že nikdo nebyl oslyšán, kdo s důvěrou ji vzýval!

Jak dobře si tedy posloužíš, poručíš-li se snažně její ochraně, a považuje ji za svou matku! Ostatně nezapomeň, že oddanost tvá ti málo prospěje, nevynasnažíš-li se, abys následoval také ctnosti přesvaté Bohorodičky, zvláště čistotu a pokoru.

(K úctě Panny Marie vybízí Prima Brun. Syn. dioec. 1909 v konstituci II. De cultu beatae Mariae Virg. per dioecesim augendo — str. 125.).

Odpustky na povzbuzení k úctě P. Marie.

Acta Cur. Epp. Brun. 1912, čís. 15.

Papež Pius X. 13. června 1912 k rozmnožení úcty věřících k přeslavné Matce Boží neposkvrněné a k povzbuzení zbožné touhy, se kterou věřící se snaží zadostčiniti za rouhání, jímž zlí lidé útočí na vznešené jméno a veliké přednosti a výsady téže blahoslavené Panny — ráčil povoliti na každou první sobotu v měsíci plnomocné odpustky. Podmínky jsou: 1. Přijetí svátosti pokání a nejsv. svátosti oltářní; 2. zvláštní pobožnost ke cti blahoslavené Panny neposkvrněné na usmíření a nápravu urážek svrchu označených; 3. modlitba na úmysl sv. Otce. — Odpustky lze získati i pro duše v očistci.

Kostely a kaple zasvěcené P. Marii v diecesi brněnské.

Blahoslavené Panně Marii zasvěcen jest v brněnské diecesi kostel na Montserratě (f. Cickrajov), kaple v Rokytné (f. Mor. Krumlov), na starém hřbitově v Tuřanech, zámecká v Oslavanech, v chudobinci v Bořitově, zám. v Lysicích; v Novém Veselí, v Oujezdě (f. Nové Veselí), zám. v Řečici (f. Volfířov), ve Velkém Dešově (f. Velký

Oujezd), zám. v Nových Syrovicích (f. Mor. Budějovice), v Rošici (f. Rančířov), v klášteře v Třešti, v Salavicích (f. Kostelec), v Kyjově (f. Bohdalov), v Dobré Vodě (f. Popelín), na poště u Pozořic. — Biskupská residence v Brně má kapli zasvěcenou sv. Kříži a blahosl. Panně Marii; kaple u Hostěnic zasvěcena je blahoslavené Panně Marii a sv. Anně.

POZNÁMKA. Kostely a kaple, zasvěcené některému tajemství nebo zvláštní události ze života Panny Marie, uvedeny jsou o jejích svátcích. Zde jen ještě sdělujeme, že v Zábrdovicích zasvěcena je kaple Panně Marii Častochovské.

Mariánské kongregace (družiny).

Jejich zakladatelem je Jan Leunis z Lutychu († 1584), jenž počal v římské kolleji ctih. OO. Jesuitů „Collegio Romano" spolčovati studující k u z v l á š t n í ú c t ě b l a h o s l. P. M a r i e. U téže kolleje nalézá se hlavní kongregace, k níž ostatní jsou přidruženy, aby dosáhly odpustků.

Členové scházejí se obyčejně jednou za týden ke společným pobožnostem: kázání nebo čtení, modlitbě, zpěvu ke cti P. Marie; jednou za rok konají duchovní cvičení, přijímají častěji svaté svátosti, zvláště o svátcích P. Marie atd. — Jinak i v soukromí mají konati každý den nějakou pobožnost k P. Marii, ač zvláštní modlitby nejsou předepsány. Členové bývají po zkušební době slavně přijímáni do spolku a obdrží odznaky.

Sdružovány bývají stejnorodé živly, na př. studující, dělníci, řemeslníci, kupci, muži, ženy — každý stav zvlášť.

Kongregací jest již velmi mnoho. Během 30 let 1854—1884 sdruženo jich bylo s římskou 5625, od r. 1854—1913 20.869.

Každá kongregace volí si některé tajemství mariánské za titul; původní kongregace je pod ochranou „Zvěstování Panny Marie", jiné pod titulem „Neposkvrněného Početí" atd.

Papež Lev XIII. nazývá je „výbornými školami křesťanské zbožnosti a nejjistějšími ohradami mladické nevinnosti".

Krátký návod, jak zakládati mariánské družiny, hlavně studentské — viz v Acta Curiae Episcopalis Brunensis r. 1912, č. 3.

Mešní pobožnost na slavnosti Panny Marie.

Z mešních modliteb církevních o slavnostech Panny Marie sestavil K. E.

Když kněz počíná modliti se u stupňů oltáře.

Ve jménu Otťce i Syťna i Ducha svatého. Amen.

Ty jsi, Bože, síla má. Sešliž světlo své a pravdu svou: ty (aby) mne provodily a přivedly na horu svatou Tvou a do stanů Tvých. I vejduť k oltáři Božímu: k Bohu, který obveseluje mladost mou. Chválu vzdávati budu Tobě na harfě, Bože, Bože můj. — Proč jsi smutna, duše má? — Doufejž v Boha.

Vyznávám se Bohu všemohoucímu, - blahoslavené Marii vždy Panně, - blahoslavenému Michaeli archandělu, - blahoslavenému Janu Křtiteli, - svatým apoštolům Petru a Pavlovi, - všem svatým - a tobě, otče, - že jsem zhřešil velmi - myšlením, řečí i skutkem - *(bije se třikrát v prsa)* svou vinou, - svou vinou, - svou největší vinou. - Proto prosím blahoslavenou vždy Pannu, - blahoslaveného Michaele archanděla, - blahoslaveného Jana Křtitele, - svaté apoštoly Petra a Pavla, - všechny svaté - a tebe, otče, - orodujte za mne u Pána Boha našeho.

Prominutí, - rozhřešení - a odpuštění hříchů našich - uděliž nám všemohoucí a milosrdný Hospodin. Amen.

Když kněz vystupuje k oltáři.

Odejmi od nás, prosíme, Pane, nepravosti naše, abychom do svatyně svatých čistými zasloužili myslemi vejíti.

Ku vchodu (introitu) na straně epištolní.

Antifona. Zdráva, Rodičko, budiž, blažená, ježs nám dala Krále, jenž nebe, země je Pán mocný a je po věky řídí.

Žalm 44, 2. Vyneslo srdce mé slovo dobré: vypravuji já díla svá (o) Králi.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Antifona. Zdráva, Rodičko, budiž, blažená, ježs nám dala Krále, jenž nebe, země je Pán mocný a je po věky řídí.

Ke Kyrie.

Pane, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Gloria.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Chválíme Tebe. Dobrořečíme Tobě. Oslavujeme Tebe. Díky vzdáváme Tobě pro velikou slávu Tvou. Pane Bože, Králi nebeský, Bože, Otče všemohoucí. Pane, Synu jednorozený, Ježíši Kriste. Pane Bože, Beránku Boží, Synu Otce. Kterýž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. Kterýž snímáš hříchy světa, přijmi prosbu naši (o smilování). Kterýž sedíš na pravici Otce, smiluj se nad námi. Nebo Ty sám jsi svatý. Ty sám Pán. Ty sám Nejvyšší, Ježíši Kriste. Se svatým Duchem, ve slávě Boha Otce. Amen.

Kollekta.

Modleme se: Popřej nám, služebníkům svým, prosíme, Pane Bože, abychom se ze stálého duševního i tělesného zdraví radovali, a na slavnou přímluvu blahoslavené Marie vždy Panny od vezdejšího osvobozeni byli zármutku a věčné požívali radosti. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Epištola.

Čtení z knihy Moudrosti (24, 14—16).

Od počátku a před věky stvořena jsem a až do budoucího věku býti nepřestanu a v příbytku svatem před ním posluhovala jsem. A tak na Sionu utvrzena jsem a v městě posvěceném též odpočívala jsem, a v Jerusalemě jest moc má. A v lidu uctěném vkořenila jsem se, a v částce Boha mého, (ježto jest) dědictví jeho, a v shromáždění svatých (jest) zdržování mé.

Bohu díky.

Graduale.

Požehnaná a ctihodná jsi, Panno Maria, jež bez porušení panenství stala jsi se matkou Spasitele.

V. Panno, Rodičko Boží, jehož svět pojmouti nemůže — v tvůj se život zavřel, člověkem an se stal. Alleluja, alleluja.

V. Po porodu, Panno, neporušenou jsi zůstala: Rodičko Boží, přimlouvej se za nás, Alleluja.

Evangelium.

Podle Lukáše (kap. 11, 27. 28.).

Za onoho času: Když mluvil Ježíš k zástupům, pozdvihši hlasu jedna žena ze zástupu, řekla jemu: Blahoslavený život, kterýž Tebe nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval. A on řekl: Ovšem pak blahoslavení, kteříž slyší slovo Boží a ostříhají ho.

Chvála Tobě, Kriste.

Ke credo.

Pomodli se: Věřím v Boha, Otce všemohoucího atd.

K obětování (offertoriu).

Když ministrant dává zvonkem znamení:

Modleme se: Zdrávas, Maria, milosti plná, Pán s tebou: požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého.

Když kněz odestře kalich a obětuje hostii na paténě:

Přijmi, svatý Otče, - všemohoucí, věčný Bože, - tuto neposkvrněnou obět, - kterou já, - nehodný služebník Tvůj, - přináším Tobě, Bohu svému živému a pravému, za nesčetné hříchy a urážky - a nedbalosti své, - za všechny přítomné, - avšak i za všechny věrné křesťany, - živé i zemřelé: - aby mně i jim prospěla ke spasení - do života věčného. Amen.

Když obětuje v kalichu víno:

Obětujeme Tobě, Pane, kalich spasení, - Tvou vzývajíce dobrotivost: - aby před tváří božské velebnosti Tvé - za naši a celého světa spásu - s vůní líbeznou se vznesl. Amen.

Přijmi, svatá Trojice, tuto obět (o b o j í), - kterou Tobě přinášíme - na památku umučení, z mrtvých vstání - a nanebevstoupení Ježíše Krista, - Pána našeho: - a ke cti blahoslavené Marie vždy Panny - a blahoslaveného Jana Křtitele - a svatých apoštolů Petra a Pavla - a těch tu*) a všech svatých, - aby jim sloužila ke cti, - nám pak ke spáse, - a oni za nás se přimlouvati ráčili na nebesích, - jichž památku konáme na zemi. - Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

Tichá modlitba.

Tvým, Pane, slitováním, a blahoslavené Marie vždy Panny přímluvou ku věčnému i vezdejšímu tato obět nám přispívejž blahu a pokoji. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, který s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

---

*) Svatých, jejichž obrazy a ostatky jsou na oltáři.

Preface a Sanctus.

V pravdě hodno a spravedlivo jest, slušno a spasitelno, abychom Tobě vždy a všude díky činili, Pane svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože. A o slavnosti blahoslavené Marie vždy Panny (Tebe) spoluchválili, žehnali a hlásali. Kteráž i Jednorozeného Tvého zastíněním Ducha svatého počala, a slávu panenství podrževši světlo věčné světu vydala, Ježíše Krista, Pána našeho. Skrze něhož velebnost Tvou chválí andělé, klanějí se jí Panstva, chvějí se před ní Mocnosti. Nebesa i nebes síly, a blahoslavení Serafíni družným ji plesáním zvelebují. S nimiž abys i naše hlasy k sobě připustiti ráčil, prosíme, pokorným velebením řkouce :

Svatý, svatý, svatý Hospodin Bůh zástupů. Plná jsou nebesa i země slávy Tvé. Hosanna na výsostech! Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně! Hosanna na výsostech!

Před pozdvihováním.

Tebe tedy, nejmilostivější Otče, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho, pokorně prosíme a žádáme, abys mile přijal a žehnal tyto dary, tato věna, tyto oběti neposkvrněné; obzvláště jež Tobě obětujeme za církev Tvou svatou katolickou, kterouž upokojovati, ostříhati, jednotiti a říditi račiž po celém okrsku zemském, spolu se služebníkem svým, papežem naším N., biskupem naším N., císařem naším N. a všemi pravověrnými a katolické a apoštolské víry ctiteli.

(Vzpomínka na živé): Pamatuj, Pane, na služebníky a služebnice své N. N. *(zde uveď jména těch, které chceš doporučiti)*, (na mne nehodného) a na všechny přítomné, jejichž Tobě víra povědoma jest a známa oddanost, za něž Ti obětujeme, nebo kteříž Ti obětují tuto obět chvály za sebe a své všechny, za vykoupení duší svých, za naději spásy a neporušenosti své: a Tobě přednášejí přání svá, věčnému Bohu, živému a pravému.

Při pozdvihování těla Páně.

Ve jménu Otłce i Syłna i Ducha † svatého. Amen.

(Udělej kříž a bij se v prsa).

Ježíši, Tobě jsem živ! - Ježíši, Tobě umírám! - Ježíši, Tvůj jsem živý i mrtvý. Amen.

Ve jménu Otłce i Syłna i Ducha † svatého. Amen.

Pozdraveno budiž pravé tělo Ježíše Krista, - které za mne na kříži obětováno bylo! - V nejhlubší pokoře klaním se Tobě!

Při pozdvihování kalicha.

Ve jménu Otłce . .

Ježíši, smiluj se nade mnou! Ježíši, slituj se nade mnou! - Ježíši, odpusť mi hříchy mé! Amen.

Ve jménu Otłce . . .

Pozdravena budiž, předrahá krvi Ježíše Krista, - která za mne na kříži vylita byla! - V nejhlubší pokoře klaním se Tobě!

Po pozdvihování.

A proto pamětlivi jsouce, Pane, - my, služebníci Tvoji, - ale i lid Tvůj svatý, - téhož Krista, Syna Tvého, Pána našeho, - tak blahého umučení, - neméně i z mrtvých vstání, - ale i na nebesa

slavného vstoupení, - obětujeme přejasné velebnosti Tvé - z Tvých darů a uštědření - obět čistou, - obět svatou, - obět neposkvrněnou, - chléb svatý života věčného - a kalich spasení ustavičného.

Na kteréž milostnou a jasnou tváří pohlédnouti račiž - a je sobě oblíbiti, - jakož jsi sobě oblíbiti ráčil - dary sluhy svého spravedlivého Abele, - a obět arciotce našeho Abrahama, - i kterou Ti přinesl nejvyšší kněz Tvůj Melchisedech, - svatou žertvu, - neposkvrněnou obět.

Pokorně Tě žádáme, všemohoucí Bože, - poruč, aby ona přenesena byla rukama svatého anděla Tvého - na vznešený oltář Tvůj, - před obličejem božské velebnosti Tvé, - abychom, kteřížkoliv z této oltářní účasti - svatosvaté Syna Tvého tělo a krev přijmeme, - veškerým požehnáním nebeským - a milostí byli naplněni. - Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

(Vzpomínka na zemřelé): Vzpomeň také, Pane, na služebníky a služebnice své *(zde můžeš jmenovati zemřelé, jimž vzpomínku chceš věnovati)*, kteří nás předešli se znamením víry a spí ve spánku pokoje. Jim, Pane, a všem v Kristu odpočívajícím místo občerstvení, světla a pokoje abys popřál, prosíme. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Otčenáš, čili prosba o vše potřebné.

Modleme se: Rozkazy spasitelnými napomenuti a božským návodem poučeni, osmělujeme se říkati:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, atd.

Prosba o pokoj.

Vysvoboď nás, Pane, ze všeho zlého minulého, přítomného i budoucího a na přímluvu blahoslavené a slavné vždy Panny Bohorodičky Marie, s blahoslavenými apoštoly svými Petrem a Pavlem a Ondřejem a všemi svatými: dej milostivě pokoj ve dnech našich, abychom pomocí milosrdenství Tvého podporováni, i hříchu byli vždycky prosti, i ode všeho znepokojování bezpečni.

Pokoj Páně budiž vždycky s námi.

Bij se třikráte v prsa, říkaje:

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, dej nám pokoje!

Pane Ježíši Kriste, - jenž jsi řekl apoštolům svým: - „Pokoj zůstavuji vám, - pokoj svůj dávám vám“, - neohlížej se na hříchy mé, - nýbrž na víru církve své, - a ji podle vůle své upokojovati - a jednotiti račiž. - Který žiješ a kraluješ - Bůh po všechny věky věkův. Amen.

Příprava k sv. přijímání.

Pane Ježíši Kriste, - Synu Boha živého, - kterýž jsi z vůle Otce, - za spolupůsobení Ducha svatého - smrtí svou - svět k životu přivedl: - osvoboď mne svatosvatým tělem a krví svou - ode všech nepravostí mých - a veškerého zla - a učiň, - abych k Tvým vždy lnul rozkazům, - a nedovoluj, - abych od Tebe kdy byl odloučen.

- Kterýž s týmž Bohem Otcem a Duchem svatým - žiješ a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.

Přijetí těla Tvého, - Pane Ježíši Kriste, - které já nehodný požívati se odvažuji, - nevyjdiž mi na soud a zavržení, - nýbrž pro Tvou dobrotu - prospějž mi k bezpečnosti ducha i těla - a k obdržení léku. - Který žiješ a kraluješ - s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého - po všechny věky věkův. Amen.

K sv. přijímání.

Bij se třikráte v prsa, řka po každé:

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má.

Přijímáš-li, můžeš říci:

Tělo Pána našeho Ježíše Krista ostříhej duši mou k životu věčnému. Amen.

Nepřijímáš-li skutečně, přijímej duchovně, to jest měj nebo vzbuď svatou touhu, přijmouti tělo Páně. Pak řekni:

Blahoslavené útroby Marie Panny, které nosily věčného Otce Syna.

Modlitba po sv. přijímání.

Modleme se: Přijavším nám, Pane, své spásy podpory, dej, prosíme, abychom přímluvou blahoslavené Marie vždy Panny byli všady chráněni; o jejížto slavnosti jsme tuto obět přinesli Tvé velebnosti. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Po Ite, missa est,

což znamená: „Jděte, mše dokonána jest“, *řekni:* Bohu díky.

K poslednímu požehnání.

Oblib sobě, svatá Trojice, poslušnost služebnosti mé a uděl, aby obět, kterou jsem očím Tvé velebnosti nehodný přinesl, Tobě byla příjemná a mně i všem, za něž jsem ji přinesl, z Tvého smilování smírná. Skrze Pána našeho. Amen.

Když kněz žehná, rci:

Požehnej nás všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch svatý. Amen.

Při posledním evangeliu

rozjímej o vtělení Páně, jež sv. Jan vyjadřuje v počátku svého evangelia slovy:

A Slovo tělem učiněno jest, a přebývalo mezi námi: i viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto Jednorozeneho od Otce, plného milosti a pravdy.

Bohu díky.

Mešní pobožnost mariánská s rozjímáním o životě Panny Marie.

Příprava. *Složil Dr. Karel Eichler.*

V knize Sirachově (24, 14) čteme: „Od počátku a před věky stvořena jsem!“ Církev katolická vykládá slova ta o Panně Marii, jakoby byla ve své dokonalosti Bohu od věčnosti tanula na mysli.

Nejsvětější Trojice ji u věčné radě vyvolila, než byl svět stvořen, za matku Spasitele.

Na počátku světa pak, než od první ženy byl zrozen člověk, skvěla se již zoře její jako růžové červánky věstící vykoupení lidu po pádu prarodičů našich v ráji, když ďáblu svůdci zazněla slova z úst Božích: „Nepřátelství položím mezi tebou a ženou a mezi semenem tvým a jejím; onať potře hlavu tvou a ty úklady činiti budeš patě její“ (I. Mojž. 3, 15). To jest: Nepřátelství bude mezi zlým duchem a člověkem; avšak druhá Eva, Panna Maria, svým Synem, Vykupitelem Ježíšem Kristem, napraví škodu člověku od ďábla způsobenou a zlomí jeho moc, ač ďábel i nadále usilovati bude o záhubu lidí.

Jako o Vykupiteli ve Starém Zákoně nacházíme mnohá proroctví a předobrazy, tak i o jeho Matce, Panně Marii.

K počátku mše svaté.

Kněz přistupuje ke stupňům oltáře, vzbuzuje touhu po stánku Hospodinovu a koná všeobecné vyznání hříchů, protože máme míti čisté srdce při mši svaté. Vystoupiv pak k oltáři, modlí se vchod (Introitus) a prosí devětkrát o smilování.

Čistota srdce připomíná nám, že Panna Maria, jsouc vyvolena za matku božského Spasitele, zůstala zvláštní milostí vzhledem na zásluhy Ježíše Krista uchráněna hříchu dědičného, jemuž všichni lidé podléhají.

Již ve Starém Zákoně jest předobraz neposkvrněného Početí Panny Marie v krásné Estheře, jež přede všemi zalíbila se králi, takže ji osvobodil od zákona, který ostatní všechny odsuzoval k smrti — an vlídně k ní pravil: „Ne pro tebe, ale pro jiné všecky to právo ustanoveno jest“ (Esther 15, 13).

Otcové a spisovatelé církevní potvrzují, že víra v neposkvrněné Početí Panny Marie vždy v církvi trvala. Tak dí sv. Bonaventura († 1274): „Bylať věc slušná, aby Panna ducha zlého tak přemohla, že by ani na okamžik nebyla poddána jemu“. — Svatý Bernardin Sienský († 1444) píše: „Ona byla prvorozená Spasitele“. A před nimi již v prvních křesťanských stoletích světlo církve africké, sv. Cyprian († 258) takto o ní vece: „Nedopustila tomu nikoli spravedlnost Boží, aby vyvolená tato nádoba obyčejnému porušení byla poddána, majíc ovšem podíl na přirozenosti (lidské), na vině nikoli“ — a „Bylo by hříšné jen mysliti“, dí sv. Bernard (1153), „že by vznešené této Panně bylo odepřeno, čehož propůjčeno bylo Evě: bez hříchu totiž stvořenu býti.“ Podobně praví sv. Augustin († 430): „Vímeť, že propůjčeno jí bylo více milosti k přemožení všeho hříchu, ježto byla učiněna hodnou poroditi toho, na němž nebylo hříchu“. Ještě stručněji týž sv. Otec sebral důvod neposkvrněného Početí jejího ve slova: „Tělo Kristovo jesti tělo Marie“.

Porovnávajíce svou hříšnost s neporušeností P. Marie, prosme i my, jako kněz prosí, o smilování: Pane, Bože Otče, smiluj se nad

námi. Kriste, Synu Boží, smiluj se nad námi. Pane, Duše svatý, smiluj se nad námi.

Ke Gloria a Kollektě (modlitbě).

Kněz velebí Boha, koří se jemu a přednáší prosby.

I my dobrořečme Bohu, připomínajíce si radostné narození a rozjímajíce o mocném jméně Marie. Když se naplnili dnové od věčnosti Bohem ustanovení, vzešla na obzoru spasení našeho krásná hvězda — Maria. Rodičové její Joachim a Anna (dle podání) po 20 let byli bezdětní. Než, jako arciotci Abrahamovi stoletému od Boha byl zaslíben syn, tak i těmto sestárlým rodičům skrze anděla zaslíbena byla dcera, z jejíhož narození radovati se měli všichni, kteří očekávali Spasitele.

Spanilé dcerušce dáno jméno Maria. Toto vznešené jméno několikerý obsahuje v sobě význam. Znamená:

1. Hořké moře. Mořem jest pro hojné milosti, neboť „všecky řeky padají do moře", praví Písmo. Kteréžto řeky však jsou milosti a dary Ducha svatého, kterými Maria byla obdařena. Hořké pak bylo moře žalostí při utrpení Syna jejího.

2. Maria dále znamená hvězdu, která čistotou a krásou převyšuje všecka světla ostatní. Sluje pak mořskou hvězdou. Neboť jako plavci, aby řídili směr plavby, pohlížejí na stálou hvězdu polární, tak i zbožné duše, plavící se na bouřném moři života, pohlížejí k Marii, aby se dostaly — řídíce se ctnostmi a příkladem jejím — do přístavu věčné blaženosti.

3. Jméno Maria znamená také paní. K ní obrácena má býti vždy pozornost naše, abychom z laskavých a štědrých rukou jejích přijímali dary Boží, anebo cokoliv dobrého činíme, skrze ni Pánu obětovali.

Modleme se: Ó hořké moře, uděl nám proudů milostí, abychom se pokáním napravili; ó hvězdo mořská, veď nás bezpečně na dráze života, abychom nezbloudili; ó přemilá Paní, vezmi nás pod mocnou ochranu svou a přimlouvej se za nás, abychom dosáhli cíle svého v království nebeském. Amen.

K epištole a graduale.

Epištolou při mších mariánských nejčastěji bývá čtení z knihy Sirachovy (24, 14 a násl.): „Od počátku a před věky stvořena jsem a až do budoucího věku býti nepřestanu a v příbytku svatém před ním posluhovala jsem. A tak v Sionu utvrzena jsem a v městě posvěceném též odpočívala jsem a v Jerusalemě jest moc má. A v lidu uctěném vkořenila jsem se a v částce Boha mého (ježto jest) dědictví jeho a v shromáždění Svatých (jest) zdržování mé. Vyvýšená (vznešená) jsem jako cedr (rostoucí) na Libanu a jako cypřiš na hoře Sion. Jako palma v Kádes vyvýšena jsem a jako štěp růže v Jerichu; jako oliva spanilá na polích a jako javor vyvýšena jsem podle vody na ulicích. Jako sko-

řice a balsam vonný vydala jsem vůni, jako myrrha výborná vydala jsem líbeznost vůně" atd.

Slova, jež velebí počátek, moc a krásu moudrosti, vykládají o počátku, moci a kráse P. Marie, a to hned v podivném mladictví jejím. „Mnohé dcery", dí Písmo sv. (Přísl. 31) „shromáždily bohatství: Ty převýšila jsi všecky". Shromažďovalať ctnosti a obohacovala je dobrými skutky. — Vypravuje se, že rodiče její, než se jim narodila, zaslíbili ji službě při chrámu jerusalemském a vidouce dítě jim svěřené plné Ducha svatého, spěchali vyplnit slib. Přinesše ji v třetím roce věku jejího do Jerusalema, obětovali tuto holubičku beze skvrny, aby ve chrámě sloužila. Se zalíbením na ni zajisté patřil Bůh, jenž ji byl od věčnosti vyvolil za panenskou matku jednorozeného Syna svého. Tam strávila v horlivé službě Boží několik let, prospívajíc věkem, moudrostí a milostí u Boha i u lidí. Vyslouživši u chrámu, vrátila se do Nazaretu.

K evangeliu.

Často čte se k evangeliu o svátcích mariánských zpráva o Zvěstování Panny Marie čili o Vtělení Pána našeho Ježíše Krista.

Svatý Lukáš nám předvádí něžný ten obrázek, an vypravuje: „Poslán jest anděl Gabriel od Boha do města galilejského, kterémuž jméno Nazaret, ku panně z domu Davidova a jméno panny (bylo) Maria. A všed k ní, anděl řekl: Zdráva buď, milosti plná, Pán s tebou; požehnaná ty mezi ženami. Kterážto uslyševši, zarmoutila se nad řečí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení. I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, neb jsi nalezla milost u Boha. Aj, počneš v životě a porodíš Syna a nazveš jméno jeho Ježíš (Vykupitel). Tenť bude veliký a Syn Nejvyššího slouti bude, a dá jemu Pán Bůh stolici Davida, otce jeho, a kralovati bude v domě Jakobově na věky a království jeho nebude konce. I řekla Maria k andělu: Kterak se to stane, poněvadž muže nepoznávám? A odpověděv anděl, řekl jí: Duch svatý vstoupí v tě a moc Nejvyššího zastíní tebe (t. j. zázračnou mocí Boží počneš); a protož i co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží. A aj, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala syna v starosti své (Jana, předchůdce Páně), kteráž slove neplodná, neboť nebude nemožné u Boha žádné slovo. I řekla Maria: Aj, dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého. I odešel od ní anděl."

Abychom památku tohoto svatého tajemství, totiž vtělení Páně, horlivě slavili a Pannu Marii jako Matku Páně s láskou a vděčností velebili, dává se po celé církvi katolické každodenně třikrát znamení, a my klečíce, máme se modliti: „Anděl Páně".

O čiňme tak rádi! Neboť vtělením Syna Božího položen základ našeho vykoupení.

Ku credo.

Kněz modlí se Věřím v Boha, v němž výslovně obsaženo je také vtělení Syna Božího slovy: „A vtělil se působením Ducha svatého

z Marie Panny a člověkem učiněn jest". Při kterýchžto slovech kněz z úcty před tím tajemstvím poklekne.

I u Panny Marie blahoslaví se víra ve slova posla Božího. Když totiž byl Gabriel odešel, v těch dnech povstavši Maria, odešla s chvátáním na hory do města Judova (Hebronu). I vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu, matku předchůdce Ježíšova, Jana, jenž se měl naroditi o půl roku dříve než Spasitel. Když uslyšela Alžběta pozdravení Marie, zvolala: Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého; a odkud mi to, že matka Pána mého přišla ke mně? A blahoslavena (jsi), že's uvěřila; neboť vykonány budou ty věci, kteréž jsou pověděny tobě od Pána.

Věřme i my pevně ve slova Boží, abychom se jednou octli mezi blahoslavenými.

K obětování a sekretě.

Kněz obětuje chléb a víno na vyprošení odpuštění hříchův a věčné spásy všech, živých i zemřelých.

Jakou obět přinesla Maria? Převelikou! Seznáme to, když se vžijeme v poměry Panny Marie a tehdejší doby. — Když anděl Gabriel k ní vešel a jí zvěstoval, že narodí se z ní Spasitel, byla již chotí sv. Josefa, jenž jako ona pocházel z rodu Davida krále. Vázal ji však slib panenství, jejž byla již před zasnoubením učinila a jejž v manželství svědomitě zachovávala. Proto namítala andělovi: „Kterak se to stane, poněvadž muže nepoznávám?" Když pak anděl ji poučil, že počne Syna Božího z Ducha svatého, teprve svolila, načež chvátala již jako Matka Boží k tetě Alžbětě. Tam zůstala asi čtvrt roku. Po návratu stalo se zřejmým, co bylo dříve tajemstvím, a sv. Josef rozmýšlel se, má-li manželku, která bez jeho vědomí stala se matkou, zase přijmouti. Již chtěl ji propustiti, a to tajně, bez udání důvodův, aby dle možnosti chránil její čest. Než Bůh sám poučil jej Gabrielem, že Maria stala se matkou Syna Božího, a Josef, změniv úmysl, Marii zase k sobě přijal.

Moudrost Boží se tak postarala o bezpečnost matky i nerušené narození božského dítka. Tak zamezeno, aby ďábel, kterému panenství i panenské početí a narození zůstalo tajným, a zlí lidé Marii pomluvami neobtěžovali, ba, aby nebyla od židů jako cizoložnice kamenována. Tak docíleno, že sv. Josef stal se svědkem jejího neporušeného panenství, dosaženo, že nebyla opuštěna, že ona měla živitele a božské dítko pěstouna, že Marii těšil při útěku do Egypta a oba chránil po celý život svůj. — Z těch úkolů svatého Josefa jest patrno, do jakého nebezpečí se Panna Maria vydávala, když svolila býti matkou Spasitelovou, nevědouc, že se božská Prozřetelnost o její bezpečnost postará. Proto má její poslušnost a oddanost do vůle Boží dvojnásobnou cenu.

Buďme i my vždy ochotni plniti vůli Boží. Přinášejme rádi obět — podřizujíce vůli svou vůli Boží. Ochrana Boží a hojná odměna nás nemine.

K prefaci a sanctus.

Kněz připravuje se chvalořečením na třetí díl mše svaté.

I Maria chvalořečila Bohu za to, že vyvolil ji za matku Syna svého. Sv. Lukáš nám její překrásnou hymnu zachoval.

I řekla Maria: Velebí duše má Hospodina, a zplesal duch můj v Bohu, Spasiteli mém, že vzhlédl na ponížení děvky; nebo aj, od této chvíle blahoslavenou mne nazývati budou všickni národové; neboť veliké věci mi učinil Ten, jenž mocný, a jehož jméno svaté jest. A milosrdenství jeho (trvá) od pokolení až do pokolení bojícím se jeho. Učinil moc ramenem svým: rozptýlil pyšné v mysli srdce jejich. Ssadil mocné s stolice a povýšil ponížených. Lačné nakrmil dobrými věcmi a bohaté pustil prázdné. Ujal se Israele, služebníka svého, rozpomenuv se na milosrdenství, jakož byl mluvil k otcům našim, k Abrahamovi a semeni jeho na věky.

Příklad krásný nám dává Maria, že máme Bohu za každé dobrodiní děkovati a jej velebiti.

Před pozdvihováním.

Kněz prosí, aby Bůh oběť za církev a všechny živé podávanou přijal a požehnal.

Maria zajisté připravujíc se na vznešený úkol matky Syna Božího, obětovala Bohu za spásu lidí všeliké obtíže, které pro ni byly s tím spojeny. V tiché pokoře uposlechla také rozkazu císařova a podstoupila obtížnou cestu se svatým ženichem svým Josefem z Nazareta do Betlema (kde se měl Spasitel naroditi), jak vypravuje Písmo sv.: „Stalo se pak v těch dnech, že vyšlo vyrčení od císaře Augusta, aby byl popsán všechen svět — a šli všichni, aby se přiznávali, jedenkaždý do svého města. Vstoupil pak i Josef z Galilee, z města Nazareta do Judska, do města Davidova, kteréž slove Betlem, protože byl z domu a z čeledi Davidovy, aby se přiznal, zapsati dal, i (jmění své udal) s Marií, zasnoubenou sobě manželkou, těhotnou.“

To se stalo řízením Božím, jelikož dle proroctví Micheášova (jak již řečeno) naroditi se měl Spasitel v Betlemě. Praví Micheáš (5, 2): „A ty Betleme Efrata, maličký jsi v tisících judských:*) z tebe mi vyjde, jenž bude panovníkem v Israeli, a východové jeho od počátku, ode dnů věčnosti.**)

Obdivuj se moudrosti Boží, jak dosahuje prostředky nenápadnými všeho, co chce.

K pozdvihování a po něm.

Nastal nejdůležitější okamžik mše svaté, proměna chleba a vína v tělo a krev Pána našeho Ježíše Krista. Zvonek již před proměnou upozorňuje, že máme ji očekávati s myslí zbožnou a upomíná znovu při ní, abychom Ježíši

*) Nejmenší mezi městy, kteráž tisíc bojovníků do pole postaviti měla.
**) Poslední slova vztahují se na Kristovo věčné od Otce nebeského zplození.

Kristu ve svátosti oltářní přítomnému se klaněli, což vykonáme bijíce se v prsa a říkajíce

Ježíši, Tobě jsem živ! Ježíši Tobě umírám! Ježíši, Tvůj jsem živý i mrtvý. Amen. — Pozdraveno budiž pravé tělo Ježíše Krista, které za mne na kříži obětováno bylo! V nejhlubší pokoře klaním se Tobě!

Ježíši, smiluj se nade mnou! Ježíši, slituj se nade mnou! Ježíši, odpusť mi hříchy mé! Amen. — Pozdravena budiž předrahá krvi Ježíše Krista, která za mne na kříži vylita byla! V nejhlubší pokoře klaním se Tobě!

Jako nyní sestoupil Ježíš Kristus s nebe na oltář, aby se za nás obětoval, tak kdysi přišel za týmž účelem na svět, narodiv se z Marie Panny v Betlemě, jak vypravuje Písmo sv.: „Stalo se pak, když tam (v Betlemě) byli, že se naplnili dnové, aby porodila. I porodila Syna svého prvorozeného a plénkami jej obvinula a položila ho v jesle, protože neměli místa v hospodě." Narození to zvěstoval anděl pastýřům u Betlema jako radost velikou a množství vojska nebeského chválilo Boha řkouc: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle". Pastýři pak přišli chvátajíce a nalezše Marii a Josefa i nemluvňátko položené v jeslích, klaněli se jemu a velebíce Boha vypravovali všem, co se stalo.

Po pozdvihování zůstává Ježíš Kristus na oltáři přítomen až do okamžiku, kdy kněz tělo a krev Páně přijme.

Uveďme si na mysl ony skutky ze života Pána našeho Ježíše Krista zde na světě, na nichž jeho matka Maria měla účast. Dle svědectví Písma svatého nezakoušela Maria samé radosti, mnohdy prožila doby krušné, velmi bolestné.

Osmého dne bylo narozené dítko dle předpisu zákona obřezáno a Ježíšem, to jest Spasitelem nazváno, jak byl archanděl Gabriel již při zvěstování poručil. A když se naplnili dnové očišťování matčina podle zákona Mojžíšova, to jest čtyřicátý den, nesli jej do Jerusalema představit a zasvětit Hospodinu, jemuž jako prvorozený náležel. A tu stařičký Simeon pronesl k Marii prorocká slova: „Aj, postaven jest tento (Syn tvůj) ku pádu a ku povstání mnohým v Israeli: a za znamení, jemuž bude odpíráno (to jest: mnozí se ho přidrží k své spáse a mnozí mu budou odpírati, i zavrhnou jej k svému zahynutí), a tvou vlastní duši pronikne meč" (očekává tě ukrutná bolest při ohavném umučení Syna na kříži). Potom bydleli v Betlemě, asi rok i déle. Tam přišli mudrcové od východu, aby Spasiteli novorozenému vzdali hold jako králi, Bohu a člověku. Od nich dověděl se Herodes o Spasiteli a když jej hodlal zahubiti, byla nucena svatá rodina zachrániti se útěkem do Egypta; dle ústního podání zdržovala se tam u města Heliopole, kde byly četné osady židovské. V Egyptě nezůstali dlouho. Po smrti Herodesově vrátila se svatá rodina do sv. země, ale nikoliv do Betlema, kde vládl ukrutný Archelaus, nýbrž do Nazareta, který pod žezlem Herodesa Antipy skýtal větší bezpečí pro dítko Ježíše.

Další zprávy o Panně Marii jsou v Písmě svatém velmi sporé: Svatý Lukáš vykládá o dvanáctiletém Ježíši, jak šel se svými rodiči na velikonoční slavnost do Jerusalema, jak se jim ztratil, jak jej ustrašeni hledali a po třech dnech nalezli ve chrámě, jak matka,

uzřevši jej mezi učenci, řekla k němu: „Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe". A jak se pak vrátili do Nazareta.

Od té doby nad životem Panny Marie prostírá se závoj po mnoho let, až nám zase evangelista sv. Jan vypravuje, jak při svatbě v Káně galilejské upozorňovala Ježíše, že svatebníci „nemají vína" a k služebníkům děla: „Cožkoli vám řekne (Ježíš), učiňte"; pak svatý Matouš sděluje, že Panna Maria a jiní příbuzní hledali Ježíše v Kafarnaum.

K Agnus Dei.

Beránek Boží připomíná nám Ježíše Krista na kříži umírajícího za hříchy naše.

Rozpomeňme se na bolest Panny Marie, která stála pod křížem s příbuznou svou Marií Kleofášovou a s Maří Magdalenou. „Tehdy uzřev Ježíš matku (vypravuje sv. Jan) a učedníka tu stojícího, kteréhož miloval, dí matce své: Ženo, hle syn tvůj! Potom dí učedníkovi: Hle, matka tvá! A od té hodiny přijal ji učedník k sobě".

Panna Maria již dříve pocítila ve své duši četné bolesti, na příklad, když jí Simeon v chrámě prorokoval, že srdce její pronikne meč, když Herodes hledal dítě, aby je zahubil a proto prchati musili do vzdáleného, cizího Egypta, když Ježíš dvanáctiletý zůstal v Jerusalemě a teprve po třech dnech byl nalezen a když Ježíš počal učiti a chodil po své vlasti z místa na místo, opustiv rodinný krb a starostlivou matku. Nejpronikavější bolest však trpěla Maria při umučení svého Syna, když jej potkala na křížové cestě odsouzeného k smrti potupné a viděla jej zbědovaného nésti těžký kříž, když stála pod křížem a viděla hřeby vražené do jeho rukou a nohou, bok kopím otevřený, hlavu trním rozrytou, celého zkrvaveného a ranami posetého, ve smrtelných úzkostech a nevýslovně krutých bolestech tělesných i duševních, když jej sňali s kříže a jí na klín položili a když jej pochovávali. Svatý Bernardin Sienský praví: „Tak veliká bylať bolest ta, že kdyby rozdělena byla mezi lidi, každý musil by klesnouti pod tíží její".

Když zasáhnou tě utrpení, vzpomeň na utrpení Mariino a oddej se její ochraně.

K požehnání a ke konci.

Svatým přijímáním a modlitbami děkovacími končí vlastně mše svatá a kněz uděluje na rozloučenou požehnání.

Chmurný obraz bolestné Panny Marie počíná mizeti a vynořují se události radostné. K utěšeným chvílím, jež Marii kdysi blažily při početí a narození Páně, při příchodu mudrců od východu; v klidném a šťastném životě u domácího krbu po návratu z Egypta, i později při zprávách, které jí docházely o jeho působení a zázracích, přidružily se nyní nové, mnohem vzácnější: vzkříšení Ježíšovo, jeho na nebe vstoupení a seslání Ducha svatého. Pak žila pokojně u sv. Jana, apoštola a miláčka Páně, a dokonavši dle podání ústního 63 let, pochována byla na úpatí hory olivetské.

Než, její panenské tělo neuzřelo porušení, nýbrž bylo brzy spojeno zase s duší a na nebe vzato, kde jako Královna andělů a všech svatých byla korunována.

Tak Maria slávou věčnou odměněna byla za své zásluhy a stala se u trůnu Syna svého naší prostřednicí a orodovnicí.

Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

Svatý růženec, čili Žaltář mariánský.

Růženec jest modlitba, ve které určitým od církve svaté předepsaným způsobem o tajemstvích vtělení, utrpení a zmrtvýchvstání Ježíše Krista rozjímáme a blahoslavenou Marii Pannu zvláště ctíme, protože jako matka Ježíšova v těchto tajemstvích největší měla účastenství.

Od pradávna setkáváme se v církvi katolické se zvykem, modliti se jistý počet Otčenášů. K nim později připojováno bylo také „Zdrávas Maria", které teprv od XII. století stalo se všeobecněji užívanou modlitbou. A tak povstal a do církevních pobožností přešel růženec složený ponejvíce z Otčenášů a Zdrávasů. Byl především velmi vhodný pro ty, kteří neuměli čísti, jako náhrada za církevní hodinky, hlavně ze žalmů se skládající. Proto jmenuje se také Žaltářem mariánským. Jméno Růženec snad odtud pochází, že Panna Maria, k jejímuž uctívání tato modlitba především slouží, nazývá se od církve „růží duchovní". — V nynějším složení byl růženec zaveden sv. Dominikem. On ustanovil, že má pozůstávati ze 150 Zdravasů, protože Žaltář 150 žalmů obsahuje, a že má přiléhati k slavnostem církevního roku, aby podobným způsobem tajemství víry předváděl.

Růženec je dvojí — buď lze modliti se všech 150 Zdrávasů s příslušnými tajemstvími, nebo se rozdělí na tři části po 50 Zdrávasích, k nimž připojují se tajemství buď radostná, nebo bolestná nebo slavná.

Dle toho rozeznáváme růženec radostný, bolestný nebo slavný, — a hodí se radostný nejlépe pro dobu vánoční od I. neděle adventní po neděli Devítník, bolestný pro dobu od neděle Devítníku přes čtyřicetidenní půst, a slavný pro ostatek církevního roku. — Není však překážky, abychom kterýkoliv růženec kdykoliv se modlili.

Obsahuje následující modlitby: V Úvodě: Znamení sv. kříže, Věřím v Boha, 1 Otčenáš, 3 Zdrávas Maria, 1 Sláva Otci; po tom úvodě počínají desátky, t. j. 1 Otčenáš, 10 Zdrávas Maria a 1 Sláva Otci, což se opakuje pětkrát.

Po slovu „Ježíš" v každém Zdrávas Maria se něco přidává, a to v úvodě při třech prvních Zdrávasích:

Který víru naši utvrditi račiž.
Který naději naši posilniti račiž.
Který lásku naši roznítiti račiž.

Při desátcích se k slovu „Ježíš" přidávají tajemství následující:

Tajemství růžence radostného:

1. Kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala.
2. Se kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila.
3. Kterého jsi, Panno, v Betlemě porodila.
4. Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.
5. Kterého jsi, Panno, v chrámě nalezla.

Tajemství růžence bolestného:

1. Který se pro nás krví potiti ráčil.
2. Který pro nás bičován býti ráčil.
3. Který pro nás trním korunován býti ráčil.

4. Který pro nás těžký kříž nésti ráčil.
5. Který pro nás ukřižován býti ráčil.

Tajemství růžence slavného:

1. Který z mrtvých vstáti ráčil.
2. Který na nebe vstoupiti ráčil.
3. Který nám Ducha svatého seslati ráčil.
4. Který tě, Panno, na nebe vzíti ráčil.
5. Který tě, Panno, na nebi korunovati ráčil.

Na konci se přidává: Zdrávas, královno.

Modlitba závěrečná.

V. Oroduj za nás, královno svatého růžence!
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Bože, jehož jednorozený Syn životem, smrtí a vzkříšením svým odměnu spasení věčného nám získati ráčil: propůjč nám, prosíme, abychom tato tajemství přesvatým růžencem blahoslavené Panny Marie oslavujíce nejen plnili, co obsahují, ale i toho, co slibují, dosáhli. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Když se spojí všechny tři růžence, vezme se úvod k nim jen jednou.

Povzbuzení k bedlivému a častému konání růžencové pobožnosti.

a) Růženec byl od samé Panny Marie sv. Dominiku vnuknut, jak o tom čteme v církevních hodinkách (v kněžském breviáři): „Když kacířství Albigenských po toulonském kraji bezbožně se šířilo a den ode dne hlubší zapouštělo kořeny, svatý Dominik, jenž před krátkým časem byl založil řád kazatelů, vší silou svou se vložil do jeho potírání. Což aby mocněji provedl, snažnými prosbami vzýval pomoc blahoslavené Panny, jejíž důstojnost oněmi bludy přenestydatě byla napadána, a které dáno jest, všechna kacířství zahubiti na celém světě. A od ní (jak se památka zachovala) když byl napomenut, aby růženec lidu hlásal jako zvláštní proti kacířstvům a hříchům prostředek, podivuhodno jest, s jak velikou horlivostí a s jak šťastným výsledkem svěřenou sobě úlohu provedl.“

b) Sestavení modliteb v růženci jest velmi účelné a důmyslné. Především udělá se znamení sv. kříže, protože všechny modlitby naše svou sílu mají ze zásluh utrpení Páně. Následuje apoštolské vyznání víry — abychom osvědčili pevnou víru v ona tajemství, která ctíme v růženci radostném, bolestném a vítězném. Pak říkáme modlitbu Páně, abychom uctili Spasitele, jenž sám nás ji naučil modliti se a připojujeme třikrát pozdravení andělské, abychom si připomněli, že nejsvětější Trojice ustanovila a provedla tajemství vtělení Ježíše Krista, a abychom si vyprosili tři božské ctnosti: víru, naději a lásku. Následuje zase modlitba Páně, k níž druží se 10 Zdrávasů, což se opakuje pětkrát ke cti pěti ran Krista Pána; pozdravení andělské opakuje se úhrnem padesátkrát, abychom pro zásluhy života, utrpení a vítězství Ježíše Krista a na přímluvu Marie Panny obdrželi odpuštění hříchů, které se předpodobňuje rokem jubilejním — dle Písma svatého vždy padesátým. Říká se vždy 10 pozdravení andělských po sobě až k Otče náš, abychom takořka jako David Boha chválil na desetistrunné harfě, Pannu Marii velebili a ctili (Žalm 32, 2.); a také, abychom skrze Marii dosáhli milost k plněn desatera Božích přikázání. Růženec končíme opět znamením sv. kříže, protože skrze kříž Ježíše Krista očekáváme šťastný konec svého života, to jest věčné spasení. — Chceme-li se pomodliti celý žaltář, spojíme všechny tři růžence, v nichž je 150 Zdrávasů; a pak chválíme Pannu Marii podobně jako David Boha žaltářem, jenž čítá 150 žalmů.

Pohlédneme-li na jednotlivé články růžence, shledáváme, že se skládá z nejcennějších modliteb, jako věnec z růží, jež jsou královnami květin. Nejvzácnějším článkem je modlitba Páně, „Otčenáš“. Ježíš Kristus jemu nás naučil, on, jenž nejlépe vědel, oč máme prositi k své spáse. K němu druží se pozdravení

andělské, „Zdrávas, Maria"; pozdravení, jež má za původce archanděla Gabriela, jehož ústy mluvil Bůh sám, pak sv. Alžbětu a katolickou církev. Dále pronášíme snesení apoštolské, „Věřím v Boha", v němž vyznáváme svou víru v jednoho Boha ve třech osobách čili v nejsvětější Trojici a uvádíme si na mysl nejhlavnější tajemství svaté víry. O každém Zdrávase chválíme nejsvětější Jméno Spasitelovo, pojíce k němu nějakou důležitou událost, a to v růženci radostném vtělení Ježíše Krista, návštěvu P. Marie u Alžběty, narození, obětování a nalezení Kristovo v chrámě — tajemství, která naplnila Marii nejsladší rozkoší; v růženci bolestném — jak se Ježíš krví potil, byl bičován, trním korunován, nesl kříž a byl ukřižován, což jeho matku Marii naplnilo hořkým žalem; v růženci slavném — zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Páně, seslání Ducha svatého, nanebevzetí a korunování Panny Marie — souhrn to oslavy Pána Ježíše a Panny Marie. Nenalezneme předmětů pro rozjímání vhodnějších v celém Písmě svatém nad tyto události, jež obsahuje mariánský žaltář, růženec se 150 desátky. Jsoutě to tajemství naší svaté víry, kterým církev svatá — skoro všem — ustanovila na počest zasvěcené svátky, takže růžencem téměř prožíváme celý rok církevní.

c) Maria uděluje skrze pobožnost sv. růžence lidem veliká dobrodiní. Nehledě k nesčetným jiným milostem, uvádíme tu na důkaz opět kněžské hodinky k svátku Panny Marie růžencové, které jsou od církve schváleny. Čteme v nich: „Nesčíslná dobrodiní ze spasitelného zavedení růžence plynula do křesťanských států, mezi které právem počítá se vítězství, jehož svatý papež Pius V. a křesťanská knížata od něho povzbuzená u echinadských ostrovů (u Lepanta r. 1571) dobyli nad nejmocnějším tyranem tureckým. Neboť onoho vítězství v týž den bylo dobyto, o němž bratrstva růžencová po celém světě prosebné obvyklé průvody a předepsané modlitby konala, a proto vítězství těmto modlitbám ne bez práva se připisuje". Tak praví breviář doslovně. Pro vítězství to byla slavnost růžencová čili slavnost Panny Marie Vítězné ve všech kostelích, v nichž nalezaly se oltáře růžencové, přeložena na první neděli v říjnu. A pro jiné vítězství, kterého dosáhl císař Karel VI. o Panně Marii Sněžné, to jest 5. srpna 1716 nad Turky, rozšířil papež Klement XI. slavnost na celou církev. Neboť i toto vítězství připisuje se pobožnostem, které skoro současně konala bratrstva růžencová v Římě za ohromného účastenství věřících za tím účelem, aby vítězství sklonilo se na stranu křesťanů.

d) Růžencovou pobožností lze získati četné odpustky.

Chce-li však někdo dosáhnouti odpustků, které se udělují na sv. růženec, musí míti růženec posvěcený knězem k tomu zplnomocněným. Není růženec posvěcen, dal-li si ho dotknouti sošky mariánské, jak na mnohých poutních místech se činí. Posvěcený růženec nesmí nikomu dáti s tím úmyslem, aby se na něm modlil a tak dosáhl odpustků, nebo tím by posvěcení pozbylo platnosti. Neztrácí posvěcení růženec, upadl-li na zemi nebo se roztrhl, ba ani když některá zrnka byla nahrazena jinými. Jest nutno k získání odpustků na růženci posvěceném se modliti, a to i retne, nemusí však to býti hlasitě a musí se o tajemstvích rozjímati. Růženec má býti 5-, 10-, 15desátkový. Chce-li někdo více odpustků získati, nechť vstoupí do bratrstva sv. růžence a dá se zapsati jako člen do jeho seznamu. Učiniž tak po přijetí sv. svátostí za příčinou získání plnomocných odpustků. Členové bratrstva jsou povinni, ale ne pod hříchem, za týden pomodliti se patnáct desátků. Opomenutí této povinnosti zbavuje odpustků pro tento týden připadajících. —

Tři prosby k věřícím dioecese brněnské

vznáší nejdůstojnější pan biskup Pavel hr. z Huynů v pastýřském listě, daném v říjnu 1911 na neděli růžencovou: 1. aby každý měl svůj růženec a nosil jej vždy při sobě; 2. aby se každý modlil denně buď celý růženec, to jest pět tajemství, nebo aspoň jeden desátek růžence; 3. aby křesťanské rodiny růženec společně se modlily denně — nejlépe večer, před večeří nebo po večeři. — (Acta Curiae Epp. Brun. 1911, 16.).

Patnáct sobot nebo neděl ke cti královny sv. růžence.

Odpustková pobožnost růžencová. *Kurr. 1890, 1.*

Pobožnost koná se po patnáct sobot nepřetržitých buď před slavností sv. růžence, nebo kdykoliv jindy v roce. Každou sobotu

modlí se třetina růžence (5 tajemství) nebo jinak se rozjímá o těch tajemstvích.

Jednou za ten čas lze získati plnomocné odpustky těm, kdo pobožnost konají a přijmou svátost pokání a nejsvětější svátost oltářní; v ostatních sobotách získají pokaždé odpustky 4 let a 4 quadragen. Odpustky lze přivlastniti i duším v očistci. — (Lev XIII. 21. září 1889.).

Kdo nemůže pobožnost konati v sobotu, může ji přeložiti na neděli následující a získá tytéž odpustky. — (Lev XIII. 17. září 1892.).

Bratrstva růžencová

pocházejí ze století XV. Nejznamenitějším bylo v Kolíně nad Rýnem u ctih. Otců Dominikánů, založené r. 1475.

Účel bratrstev jest, aby co nejčetnější věřící spojila svatým růžencem mezi sebou a k úctě blahoslavené Panny Marie, i k dosažení její mocné ochrany. Každý člen přispívá modlitbou k bohatému duchovnímu pokladu zásluh, a béře z něj milosti.

O jich zřizování, správě a některých povinnostech a právech znovu pojednává sv. Otec Lev XIII. v konstituci, vydané 2. října 1898. (Kurr. 1899, 1.). Celá správa spočívá v rukou generála řádu Dominikánského v Římě. Všechna bratrstva kdekoliv zřízená mají stejná práva a jsou sobě rovna.

Růženec světí se dle způsobu od dávných časů zavedeného (Rituale Romanum, appendix).

Jediný závazek členů jest, aby každý týden modlili se růženec s rozjímáním 15 tajemství. Na růženci nebudiž nic měněno. Radí se, aby byl říkán v pondělí a ve čtvrtek růženec radostný, v úterý a v pátek žalostný, v neděli a v sobotu slavný. První neděli v říjnu buďte konány průvody, pokud možno veřejné.

Sv. Otec Lev XIII. nařídil, aby byl sestaven úplný seznam odpustků, během časů poskytnutých bratrstvům. Seznam ten byl pořízen a 29. srpna 1899 schválen. Obsahuje v první části odpustky členů růžencových bratrstev, v druhé části odpustky společné bratrstvům i všem věřícím. (Viz Kurr. 1899, 8. Beringer, strana 640—652).

Svatý Otec Pius X. si přeje, aby založeno bylo bratrstvo růžencové v každé farnosti. Jak si při zakládání počínati, viz Acta C. Epp. Br. 1912, č. 15.

„Živý růženec“

má účel, aby byla oživena pobožnost růžencová i činnost bratrstva růžencového.

Vrchním představeným „Živého růžence“ je dle breve Pia IX. ze dne 17. srpna r. 1877 generál řádu sv. Dominika v Římě.

„Živý růženec“ byl založen od Marie Jaricotové v Lyoně. Jeho členové, na skupiny po 15 rozdělení, dostávají (losem) vždy na měsíc po jednom tajemství růžencovém, o němž mají v jistý den rozjímati a desátek se pomodliti; tajemství a desátky se každý měsíc mění.

15 členů tvoří r ů ž i, jejich představený(á) sluje horlivcem; 11 růží sluje „k v e t o u c í m r ů ž o v ý m k e ř e m“ a jejich představený předsedou (předsedkyní); představený celé „mariánské růžové zahrady“ (v jednom místě) sluje ředitelem. Ředitelé mohou býti jen kněží a dostávají plnou moc k založení a řízení místní zahrady od generála nebo provinciála řádu Dominikánského; ředitelé ustanovují předsedy a horlivce. K vykonávání svého úřadu potřebují ředitelé také souhlasu nejdůst. biskupského ordinariátu.

Viz Kurr. 1878, 9., kde jsou udány též výhody a odpustky spolkové plnomocné i neplnomocné (jež povolil hlavně papež Řehoř XVI.). Některé vázány jsou na použití růžence svěceného (Beringer, str. 654—658).

Jak si počínati dlužno při zakládání Živého růžence, viz Acta Cur. Epp. Br. 1912, č. 15.

Na lístcích, které se vyměňují každý měsíc, nacházejí se tajemství s krátkou modlitbou a někdy také s krátkým rozjímáním, na příklad takto:

Tajemství živého růžence

s připojeným vzýváním božského Srdce Pána Ježíše a přesvatého Srdce P. Marie.

1.

Ježíš, kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala!

Ovoce toho tajemství: **Pokora.**

Dej nám, o Bože, ducha pokory Pána Krista a Marie, matky naší skrze téhož Ježíše Pána našeho a Marii, matku jeho. Amen.

Pane Ježíši Kriste! Ostříhej nejvyššího pastýře našeho v ochraně svého božského srdce. Amen.

K božskému srdci Pána Ježíše.

Otče náš — Zdrávas — a Věřím o svatou lásku.

K přesvatému srdci blahoslavené Panny Marie.

Zdrávas za obrácení hříšníků se slovy:

O Maria, bez poskvrny počatá, pros za nás, své útočiště k tobě beroucí!

Pane, přivlastniž i duším v očistci pobožnost mou. Amen.

2.

Ježíš, se kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila

Ovoce toho tajemství: **Láska k bližnímu.**

Dej nám, o Bože, lásku k bližnímu, kterou od nás žádáš, skrze lásku Ježíše Krista a Marie Panny k nám a k Tobě. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

3.

Ježíš, kterého jsi, Panno, v Betlemě porodila!

Ovoce toho tajemství: **Chudoba.**

Dej nám, o Bože, chudobu ducha, které Kristus Ježíš nebe zaslíbil, a trpělivost v chudobě tělesné dle příkladu Ježíše a Marie. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

4.

Ježíš, kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala!

Ovoce toho tajemství: **Poslušnost.**

Dej nám, o Bože, poslušnými býti Tebe, církve svaté, a našich všech duchovních i světských vrchností v duchu Krista Ježíše a Marie Panny. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

5.

Ježíš, kterého jsi, Panno, v chrámě nalezla!

Ovoce toho tajemství: **Bedlivé hledání Pána Ježíše.**

Dej nám, o Bože, lačněti a žízniti po Kristu, jenž jest chléb, líbeznou chuť všech ctností v sobě mající, a po Marii, matce naší. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

6.

Ježíš, který se pro nás krví potiti ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Žal a lítost.**

Dej nám, o Bože, pravou zkroušenost, kterou nezhrdáš, až do konce života našeho; nebo kdo setrvá až do konce, spasen bude. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

7.

Ježíš, který pro nás bičován býti ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Kajícnost.**

Dej nám, o Bože, kajícností hříchy své smazati a shromážditi poklad zásluh k životu věčnému dle srdce Ježíše a Marie. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

8.

Ježíš, který pro nás trním korunován býti ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Mrtvení sobectví a hříšné lásky k sobě samému.**

Dej nám, o Bože, umrtviti všelikou nepravost v srdcích našich, vštěp všelikou Tobě libou ctnost v duše naše skrze Krista a Marii Pannu. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

9.

Ježíš, který pro nás těžký kříž nésti ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Trpělivost k nesení obtíží povolání.**

Dej nám, o Bože, v kříži našem se chovati tak pokorně a tiše jako Kristus, jenž jest cesta naše, a jako Maria, milá Matka naše. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

10.

Ježíš, který pro nás ukřižován býti ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Láska k Ježíši a Marii.**

Dej nám, o Bože, milovati Ježíše, lásku naši, a Marii, naději naši srdcem, jakým Ty sám je miluješ. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

11.

Ježíš, který z mrtvých vstáti ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Pravé obrácení.**

Dej nám, o Bože, z mrtvých vstáti: zde z hříchů k pokání, a v den soudný k životu věčnému skrze Krista a Marii, matku naši. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

12.

Ježíš, který na nebe vstoupiti ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Touha po nebi.**

Dej nám, o Bože, se odtrhnouti od marnosti života vezdejšího, a srdce pozdvihnouti k Tobě a živu býti, jako Kristus a Maria Tobě živi byli. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

13.

Ježíš, který nám Ducha svatého seslati ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Čistota ducha.**

Dej nám, o Bože, Ducha svatého, ať nás ke všemu dobrému vede, a od všeho zlého chrání — a dej, ať ho také posloucháme dle srdce Ježíše a Marie. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

14..

Ježíš, který tě, Panno, na nebe vzíti ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Milost šťastné smrti.**

Dej nám, o Bože, šťastně dokonati běh života vezdejšího jako Kristus a Maria, a k nim přijíti, a s nimi Tebe velebiti věčně. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

15.

Ježíš, který tě, Panno, v nebi korunovati ráčil!

Ovoce toho tajemství: **Důvěra k Marii Panně.**

Dej nám, o Bože, ať se vždycky utíkáme k Matce, kterou nám dal Ježíš Kristus, aby nám u něho a u Tebe vyprosila, čeho sice potřebujeme, avšak nezasluhujeme. Amen.

(Ostatní všecko jako při I. tajemství.)

513. Píseň o 15 tajemstvích sv. růžence.

(Dříve: Zdráva buď, nebes Královno, tobě chcem' zpívat zárovno).

Slova (pův. z r. asi 1860) upr. J. P. 1905. — Nápěv pro sloky 1—6. a 12—17. dle Küblera ze sbírky Dra. Vogelmanna 1856.

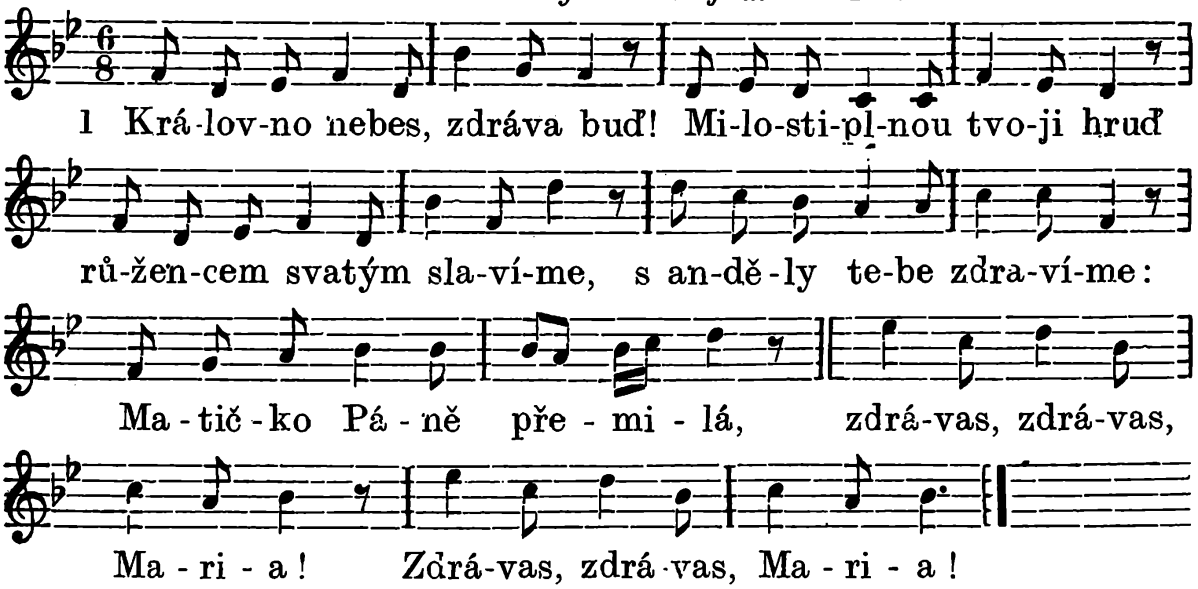

2. V tajemství prvém radostném - zjevena spása lidem všem. - Za Boží Máť jsouc zvolena, - na věky budeš slavena. - Matičko Páně přečistá, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

3. V tajemství druhém srdce tvé - oplývá v slasti veliké: Alžběta, k níž jsi spěchala, - s andělem tebe žehnala. - Matičko Páně přečistá, [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

4. Tajemství třetí — slavná zvěst: - Boží Syn pro nás zrozen jest! Nebesa, země zářila, když jsi nám Krista zrodila. - Matičko Páně přečistá, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

5. Tajemství čtvrté hlásá nám, - kterak jsi nesla Krista v chrám, - Simeon s Annou plesali, - neb v něm svou spásu poznali. - Matičko Páně přečistá, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

6. Tajemství páté vzpomíná: - Našla se svatá rodina. - Ze sboru Ježíš učených - v objetí spěchá loktů tvých, - Matičko Páně přečistá, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

Hudba Bern. Pátka 1905 dle mariánského Ite, missa est. — Nápěv dle libosti pro sloky 7—11.

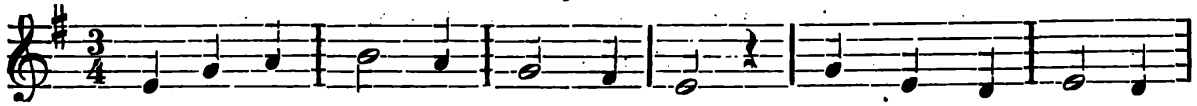

7. Ta-jem-ství še - sté zvě - stu - je, jak svůj bol Kri-stus

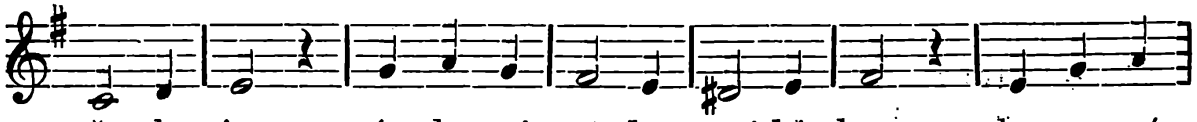

ža - lu - je, úz - ko-sti v srdce vni-kl hrot, kr-va - vý

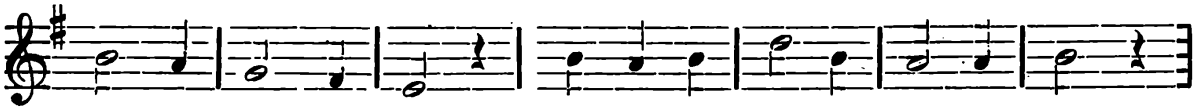

z če - la try - skl pot. Ma - ti - čko Pá - ně bo-lest - ná,

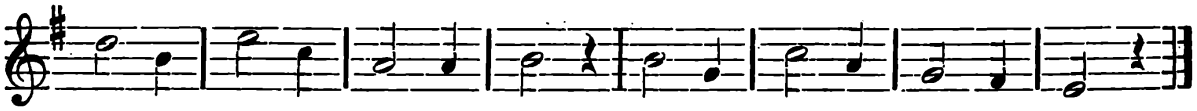

zdrávas, zdrávas, Ma-ri - a, zdrávas, zdrávas, Ma-ri - a!

8. Při sedmém bolném tajemství - zármutku meč v tvém srdci tkví: - hlásáť, jak Syn tvůj zbičován, tělo má plno žhavých ran. - Matičko Páně bolestná, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

9. V tajemství osmém proniká - srdce tvé bolest veliká: - Korunu z trní uvili, - na hlavu jeho stavili. - Matičko Páně bolestná, [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

10. Deváté jeví tipký bol, tvého jenž zlomil srdce stvol, Syna když's svého potkala, - tíha jejž kříže zmáhala. - Matičko Páně bolestná, [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

11. V desátém zříme plačící - pod křížem Matku stojící, - na vrchu Golgoty jenž ční, na němžto Kristus v smrti pní. - Matičko Páně bolestná, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

Nápěv, jako na začátku.

12. Tajemstvím jedenáctým zní - nade vše slavné vítězství: - Spasitel z mrtvých živý vstal, - spasení naše dokonal. - Raduj se, Máti přeslavná, - [: zdrávas zdrávas, Maria! :]

13. Dvanácté slávy vrchol byl: - na nebe Kristus vystoupil, příbytek blahý chystá nám, odtud svět soudit přijde sám. - Raduj se, Máti přeslavná, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

14. Třinácté skýtá útěchu, duši již dává k prospěchu, - sestoupiv na zem svatý Duch, předobrý všemohoucí Bůh. - Raduj se, Máti přeslavná, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

15. V čtrnáctém slavném tajemství - o smrti tvojí zvěst se skví: - Na nebe s duší tělo vzal, - s anděly Bůh tě uvítal. - Raduj se, Máti přeslavná, - [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

16. Patnácté slávy korunou - spanilou zdobí hlavu tvou, - nade vše svaté anděly, - Poklade nebes přeskvělý! - Raduj se, Máti přeslavná, [: zdrávas, zdrávas, Maria! :]

17. Volání naše vroucí slyš, - žaloby, tužby naše ztiš, - v nebi se za nás přimlouvej, - v lásce nás stálé zachovej, - Matičko naše přemilá! - [: Zdrávas, zdrávas, Maria! :]

Zpívané mariánské nešpory celoroční.

Úvod. *Upravil K. Eichler.*

Otče náš. Zdrávas *(potichu; pak zanotí:)*

Kněz *Lid*

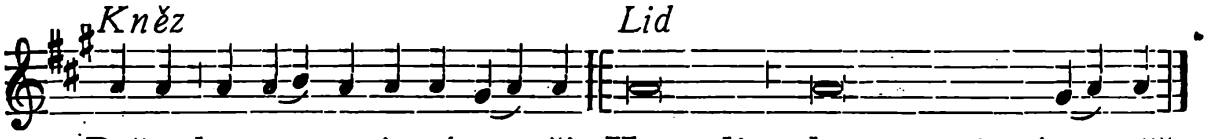

Bože, ku po-moci mé vzezři, Hsopodine, ku pomoci mé pospěš.

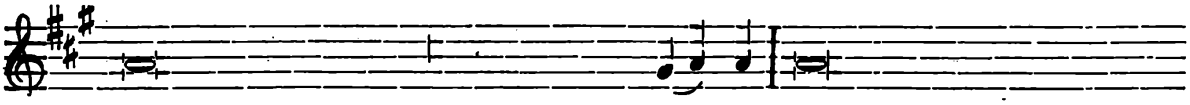

Sláva Otci i Synu i Duchu sva-tému. Jakož byla na počátku,

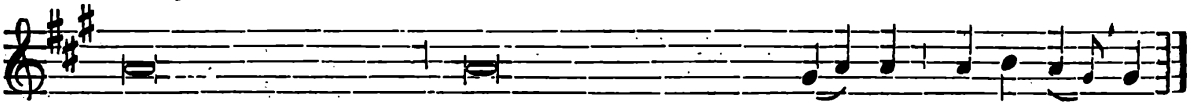

i nyní i vždycky a na věky věkův. A-men. Al-le-lu-ja.

Od neděle Devítníku do velikonoc místo Alleluja:

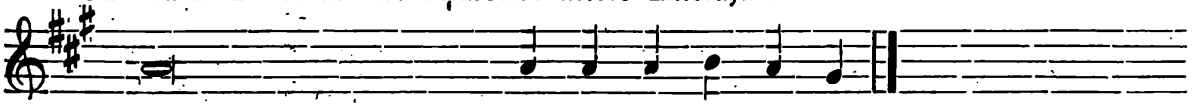

Chvála Tobě, Pane, Krá-li věč-né slá-vy.

Žalm první.

Antifona I.

Jeden zpěvák *Sbor zpěváků*

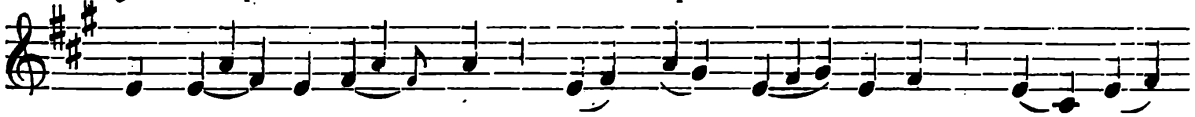

Když sto - lo-val král, * nard svůj vy - dá-val vů - ni

V čas velikonoční

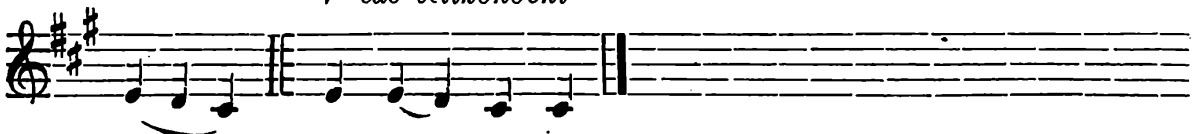

svou. Al - le - lu - ja.

Výklad I. antifony ve spojení s žalmem 109.

Druhá božská osoba, Bůh Syn, přijal na se člověčenství, aby jako Bůh-člověk stal se Messiášem, lidi vykoupil a za to odměněn byl slávou nebeskou. Úřadem svým učitelským potřel hlavy svých nepřátel, jako nejvyšší kněz se sice ponížil (pi z potoku ponížení) až k oběti potupné smrti na kříži, ale obětuje se nekrvavě př mši svaté dále, a jako král soudí a bude souditi svět. Tak ustanovila nejsvětější Trojice ve své nevýslovné moudrosti. í

Při tom věčném úradku byla Panna Maria (kterou církev s Boží moudrostí porovnává) vyvolena za Matku Spasitele, aby počala z Ducha svatého a Ježíše Krista porodila. Vznešený úkol ten jí připadl pro ctnosti, kterými zářila jako vzácná mast nardová vůní svou.

Ton. III, 2.

Žalm 109. *)

Jeden zpěvák zpívá sám celý první verš

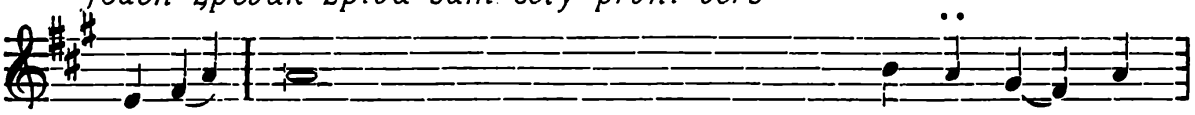

1. Ře-kl Hospodin **ku** Pánu mé - mu, *
Lid 2. Dokavadž nepoložím **ne**-přá-tel tvých *
3. Prut moci Tvé vypustí Hospodin **ze** Si - o nu, *
4. S Tebouť panování v den
moci Tvé, **v skvě**-losti svatých, *
5. Přisáhl Hospodin, a nebude **to** - ho že - le - ti, *
6. Pán **po** pravi - ci Tvé *
7. Souditi bude mezi národy,
naplní zemi **po** - ráž - ka - mi, *
8. Z potoka na cestě **pí** - ti bu - de, *
9. Sláva **Ot** - ci i Sy - nu *
10. Jakož byla na počátku: **ny** - ní i vždycky *

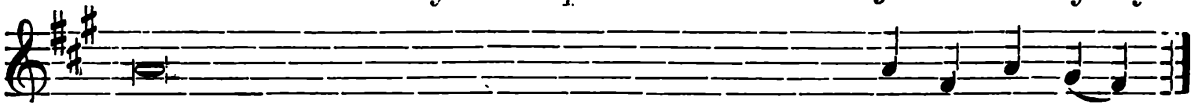

1. seď na pra-**vi** - ci mé.
2. za pod - no - **ží** noh Tvých.
3. panuj uprostřed ne-**přá**-tel svých.
4. z lůna před dennicí zplo-**dil** jsem Tě.
5. Ty jsi knězem na věky podle řádu Melchi-se-**de**-cho - va.
6. potřel v den hněvu své - **ho** krá - le.
7. roztřští hlavy na ze - **mi** mno-hých.
8. protož po vý - **ší** hla - vy.
9. i Du chu **sva** - té - mu.
10. a na věky vě-**kův.** A - men.

I. antifona Když stoloval *se opakuje celá všemi zpěváky.*

---

*) Verše žalmů se zpívají střídavě.

Celý první verš zanotí jeden zpěvák, aby se vědělo, jak se zpívati má.

Ostatní verše zpívá střídavě lid a sbor na kůře, nebo lid rozdělený na dvě části. To rozdělení se musí již při cvičení nešpor provésti.

Žalm druhý.

Antifona II..

Jeden zpěvák *Všichni zpěváci*

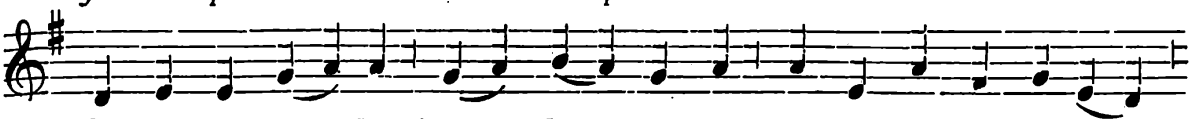

Le - vi - ce je - ho * pod hla-vou mou, a pra-vi-ce je - ho

V čas velikonoční:

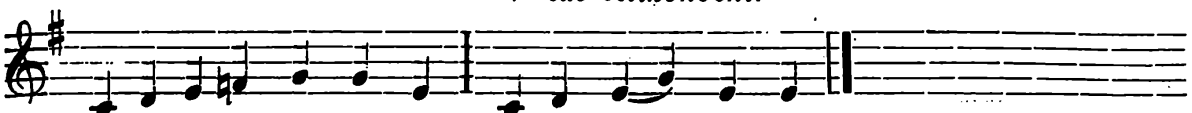

o - be-jme mne. Al le lu-ja.

Výklad II. antifony se žalmem 112.

Žalm pěje chválu Hospodinu, že splniv své úradky a sliby o Messiáši, Pannu Marii, poníženou dívku z Nazareta, povýšil na vysokou důstojnost Matky svého božského Syna. Antifona skýtá milostný obraz, jak Ježíšek matku jednou ručkou drží za krk, druhou ji objímá.

IV. B. 2.

Žalm 112.

Jeden zpěvák

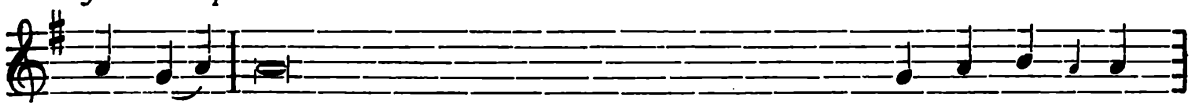

1. Chval-te, služebníci, **Ho**-spo-di - na, *
Lid 2. Budiž jméno Hospodinovo **po**-žeh-ná - no *
3. Od východu slunce až **do** zá-pa - du *
4. Vyvýšen (jest) nade všecky ná - **ro**-dy Hospodin *
5. Kdo (jest) jako Hospodin, Bůh náš,
který na vý - **so**-stech přebývá *
6. Kterýž vyzdvihuje ze **ze**-mě nuzného *
7. Aby posa - - - **dil** ho s knížaty, *
8. Kterýž činí, aby přebývala ne - **plod**-ná v do-mě *
9. Sláva Ot - - - - **ci** i Sy - nu *
10. Jakož byla na počátku, i ny **ní** i vždy-cky *

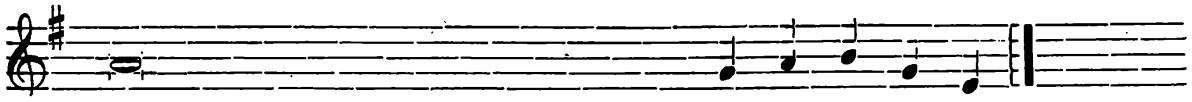

1. chvalte jméno **Ho**-spo-di-no-vo.
2. od toho ča - **su** až na vě-ky.
3. chváleno buď jméno **Ho**-spo-di-no-vo.
4. a nad nebe - - **sa** slá-va je-ho.
5. a na ponížené patří na ne **bi** i na ze-mi.
6. a z bláta povy - **šu**-je chu-dé-ho.
7. s kníža - - **ty** li-du své-ho.
8. (a byla) matkou synů **ve**-se - lí - cí se.
9. i **Du**chu sva-té-mu.
10. a na vě **ky** věkův. Amen.

II. antifona Levice jeho *se opakuje celá všemi zpěváky.*

Žalm třetí.

Antifona III.

Jeden zpěvák *Sbor*

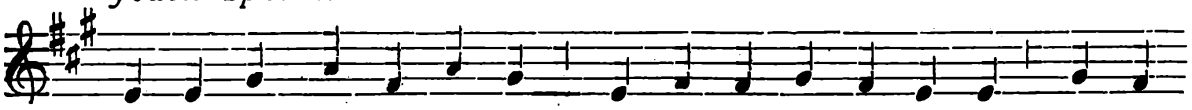

Čer-ná jsem, a - le krásná, * dcery je-ru-sa-lem-ské, pro-to

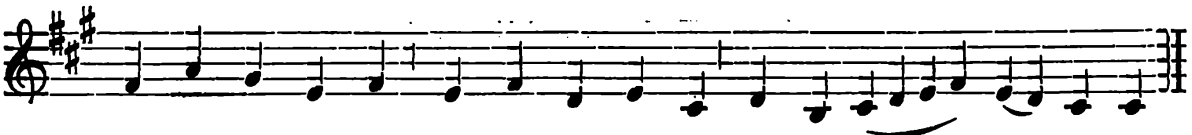

mi-lo-val mě král a u-ve-dl mne do po-ko je své-ho.

V čas velikonoční:

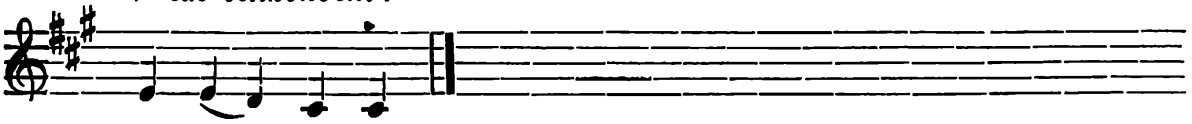

Al - le - lu-ja.

Výklad III. antifony se žalmem 121.

„Do domu Hospodinova půjdeme. Stály nohy naše v síních tvých, Jerusaleme“. Slova žalmu 121. tu připomínají, že Panna Maria se sv. Josefem uvedli Ježíška 40. den po jeho narození do chrámu jerusalemského, aby jej jako prvorozeného představili Bohu a aby Panna Maria přinesla dvé holoubátek jako oběť, a byla prohlášena za čistou. Antifona pak slovy „jsem krásná“ upozorňuje, že Panna Maria — jsouc bez hříchu — prohlášení toho vlastně nepotřebovala, a šla do chrámu (pokojíka králova) z pouhé poslušnosti k zákonu.

Návštěva Jerusalema připomíná dále, že tam byl trůn Davida krále (stolice k soudu), který nyní příslušel jeho potomku Ježíši Kristu, slíbenému Messiáši.

Ton. III, 1. **Žalm 121.**

Jeden zpěvák

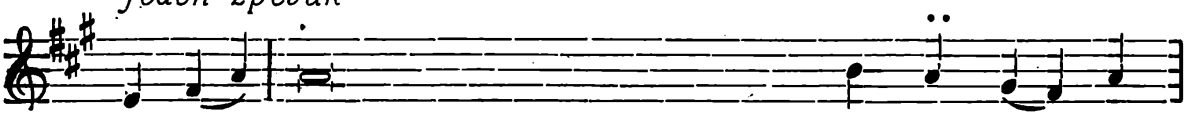

1. Ve - se lil jsem se z toho, když mi jest **po** - vě - dí - no: *
Lid 2. Stály **no** - hy na - še *
3. Jerusalem, kterýž se staví **ja** - ko mě - sto, *
4. Neboť tam vstupovala pokolení,
pokolení **Ho**-spodi-no - va *
5. Nebo tam stály **sto**-lice k sou-du, *
6. Proste za ty věci, kteréž ku
pokoji jsou **Je**-rusa - le - mu *
7. Budiž pokój **v moc**-no - sti Tvé *
8. Pro bratří své **a** bliž - ní své *
9. Pro dům Hospodina, **Bo**-ha na-še-ho *
10. Sláva **Ot** - ci i Sy - nu *
11. Jakož byla na počátku, i **ny**-ní i vždy-cky *

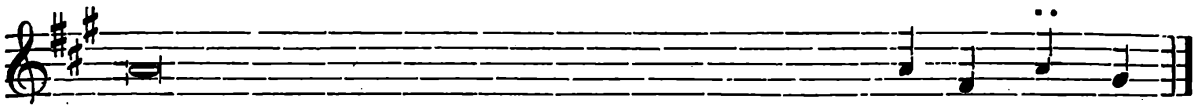

1 Do domu Hospodi no-**va** půjde-me.
2. v síních tvých,. Je ru-**sa** - le - me.
3 jehož účasten - ství **jest** vespol-né.
4. (dle) přikázání Israelovi daného, aby oslavovali jméno Ho-**spo**-dino-vo.
5. stolice nad domem Davidovým u-**sta**-nove-né.
6. a hojnost budiž těm, kteříž mi-**lu** - jí Tě.
7. a hojnost ve **vě**-žech Tvých.
8. mluvíval jsem po-**koj** to - bě.
9. hledal jsem dobrých vě - **cí** to - bě.
10. i Du - chu **sva**-té - mu.
11. a na věky vě-**kův.** A - men.

III. antifona Černá jsem *se opakuje celá všemi zpěváky.*

Žalm čtvrtý.

Antifona IV.

Jeden zpěvák *Všichni zpěváci*

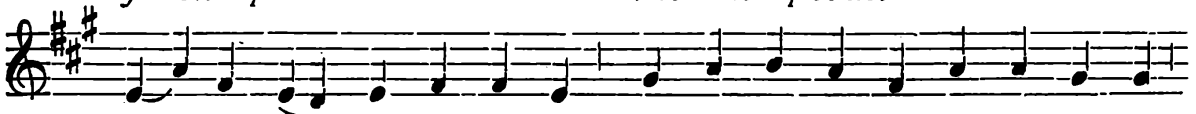

Již zi - ma po-mi-nu-la, * prška pře-sta-la a o - de-šla:

V čas velikonoční:

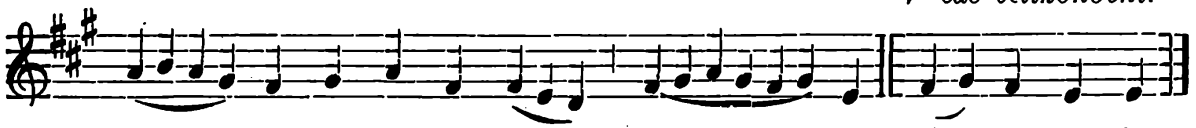

vstaň, pří-tel-ky-ně má, a pojď. Al - le - lu - ja.

Výklad antifony IV. se žalmem 126.

„Zima pominula“ znamená dokončenou pozemskou pout Panny Marie. Hospodin volá ji k sobě do nebe.

V žalmu se líčí, jak o ni pečoval Bůh na zemi, kde „pršky“, rozličné svízele každý člověk zakouší. Střežil ji před nepřáteli a bolestmi (rozpomeň se na sedmero bolestí!), aby v nich neklesla, poskytoval jí klidný sen, t. j. šťastný život rodinný v zátiší nazaretském a v Synu ochránce mocného.

Ton. VIII., 1.

Žalm 126.

Jeden zpěvák

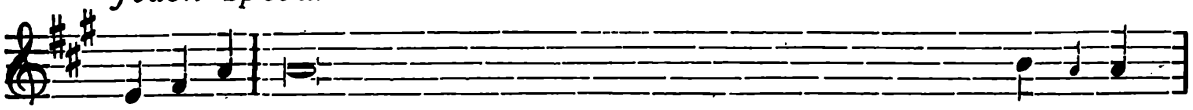

1. Ne-bu-de-li Hospodin stavěti **do** - mu, *
Lid 2. Nebude-li Hospodin ostříhati **mě** - sta, *
3. Daremné jest vám před svítáním **vstá**-vati, *
4. Když dává (Bůh) svým milým **sen,** *
5. Jako střely v ruce **moc**-ného, *
6. Blahoslavený muž, kterýž jimi naplnil žádost **svou,** *
7. Sláva Otci i **Sy** - nu *
8. Jakož byla na počátku, i nyní i **vždy**-cky *

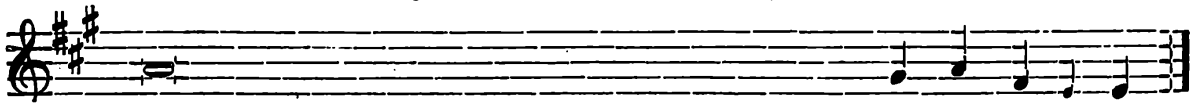

1. nadarmo pracují, kteří **sta**-vě-jí jej.
2. nadarmo bdí, kdož **o**-stří-há ho.
3. vstávejte, když posedíte, (vy) již jíte **chléb** bo-le sti.
4. aj, dědictví Hospodinovo (jsou) synové a mzda (**jest**) plod ži-vo-ta.
5. tak jsou synové **vy** - vr - že - ných.
6. nebude zahanben, když mluviti bude nepřáte - **lům** svým v bráně.
7. i Du **chu** sva - té - mu.
8. a na věky **vě** - kův. A - men.

IV. antifona Již zima *se opakuje všemi zpěváky.*

Žalm pátý.

Antifona V.

Jeden zpěvák *Lid*

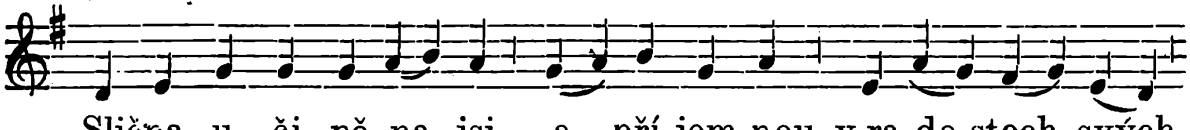

Slična u - či - ně - na jsi a pří-jem-nou v ra-do-stech svých,

V čas velikonoční :

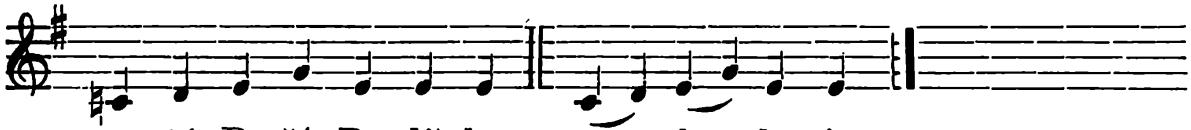

sva-tá Bo-ží Ro-dič-ko. Al le - lu - ja.

Výklad antifony V. a žalmu 147.

Obsah žalmu je: Chvalme Hospodina, že obnovil Jerusalem, totiž že Spasitelem obnovil celý svět. Panna Maria při tom má veliký podíl jako Matka Ježíše Krista, takže (jak v antifoně se dí) slična a příjemna učiněna je v radostech svých svatá Boží Rodička, čímž se připomínají také ostatní radosti, jež měla od zvěstování andělského až do korunovace v nebesích.

Ton. IV. B 2.

Žalm 147.

Jeden zpěvák

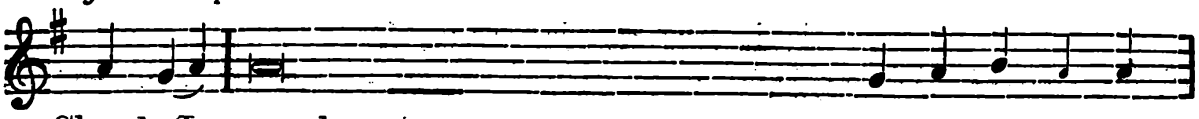

1. Chval, Je - rusaleme, **Ho**-spo-di na, *
Lid 2. Neboť on upevnil **zám**-ky bran svých, *
3. Kterýž způsobil v konči **nách** tvých po - koj *
4. Kterýž vysílá vyrče - **ní** své na ze-mi, *
5. Kterýž dává sníh **ja**-ko vl - nu, *
6. Posílá led svůj **ja**-ko ský - vy: *
7. Vyšle (zas) slovo své, a **roz**-pu-stí je: *
8. Kterýž zvěstuje slovo své **Ja**-ko-bo vi, *
9. Neučinilť tak žád - **né**-mu ná-ro-du *
10. Sláva Ót - - - - **ci** i Sy - nu *
11. Jakož byla na počátku, i ny **ní** i vždy-cky *

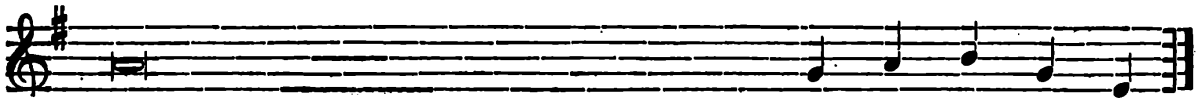

1. chval Boha **své**-ho, Si - o - ne.
2. požehnal **sy**-nům tvým v tobě.
3. a tukem pšenice **na**-sy-cu-je tě.
4. rychle bě **ží** slo-vo je-ho.
5. mlhu ja **ko** po-pel sy-pe.
6. před zimou je **ho** kdož ob-sto-jí?
7. a zavane vítr jeho, a **po**-te-kou vo-dy.
8. spravedlnosti a soudy své **I**-sra-e-lo-vi.
9. a soudů **svých** ne-zje-vil jim.
10. i **Du**-chu sva-té-mu.
11. a na vě **ky** vě-kův. A-men.

Antifona V. Slična učiněna jsi *se opakuje všemi zpěváky.*

Kapitola.

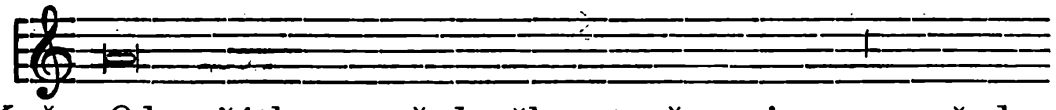

Kněz Od počátku, a před věky stvořena jsem, a až do

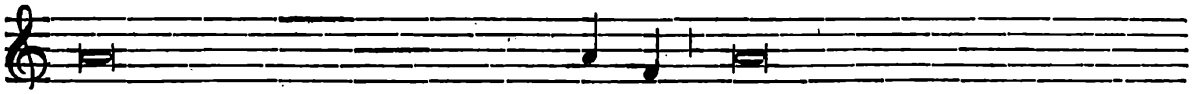

budoucího věku býti nepře-sta-nu, a v příbytku svatém

Lid

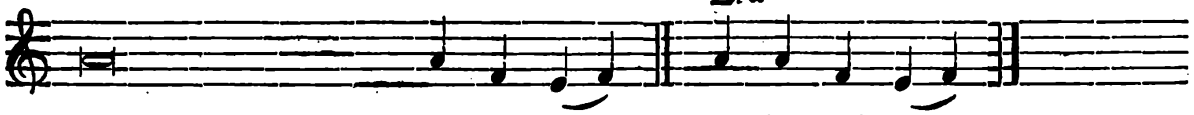

před ním posluho-va-la jsem. Bo-hu dí-ky.

Hymna.

Lid zpívá jednu z následujících písní:

421. Ave Maris Stella. I.

Hymna církevní z VI., dle jiných z IX. nebo X. století. — Překlad J. P. 1905. — Hudba Jos. Charváta 1905.

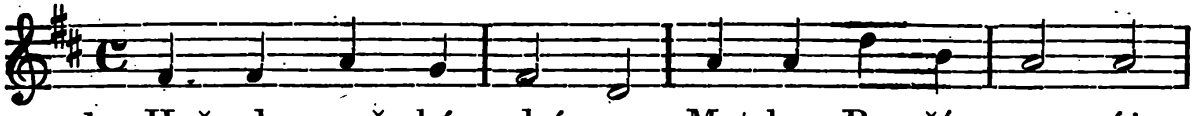

1. Hvě-zdo moř-ská, zdrá-vas, Mat-ka Bo-ží pra-vá's,

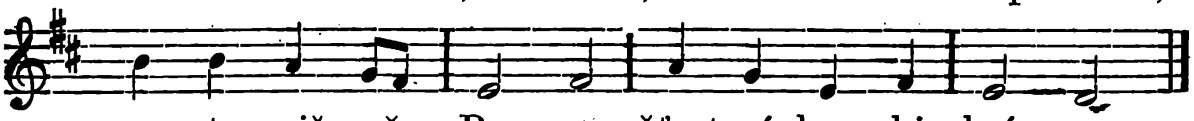

u-sta-vič-ně Pan-na, šťast-ná k ne-bi brá-na.

2. S Gabrielem s nebe - pozdravujem tebe. - Dej mír, zapuď hněvy, - proměň jméno Evy.*)

3. Zbav nás hříchů mraku, - uděl slepým zraku, - odvrať od nás strasti, - vypros pravé vlasti.

4. Ukaž, že jsi máti, - rač se přimlouvati, - by nás k nebi vodil, jenž se z tebe zrodil.

5. Panno přespanilá, - nade všecky milá, - v duši hříchu prosté, - pros, ať cudnost roste.

6. Duši chraň nám čistou, - cestu připrav jistou, - bychom Krista zřeli, - radost věčnou měli.

7. Sláva Bohu Otci, - Synu stejné moci, - rovná s nimi sláva - Duchu ať se vzdává.

Racc. Odpustky 300 dní jednou denně. (Lev XIII. 27. ledna 1888. — Viz Kurr. 1888, 3.).

422. Ave Maris Stella. II.

Dříve: Budiž zdráva, hvězdo mořská.

Šteyr 1683. — Úprava textu od J. P. 1906.

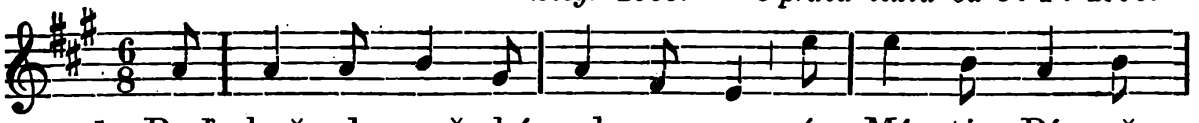

1. Buď, hvě-zdo moř-ská, zdra-ve-na, ó Má-ti Pá-ně

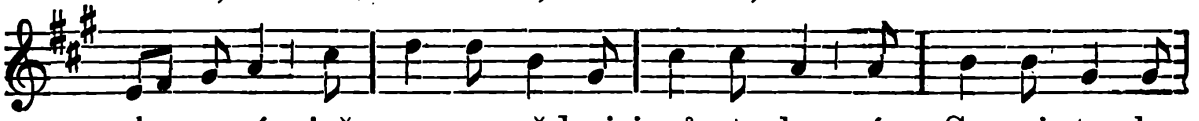

sla-ve-ná, jež pannou vždy jsi zů-sta-la, nám Spa-si-te-le

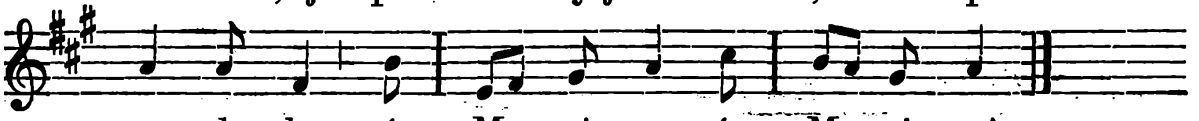

vy-da-la, ó Ma-ri-a, ó Ma-ri-a!

2. Tys „Zdrávas" slavné slyšela - z úst Gabriele anděla, - tys pokojem nás dařila, - kdyžs jméno Evy zvrátila. - [: O Maria! :] —

3. Sprosť hříšná srdce viny pout, - rač světla slepým poskytnout, - zlům všakým od nás výhost dej, - co dobrého, nám vyžádej. - [: O Maria! :]

4. Žes matkou naší, projevuj, - tvé přímluvy Syn přijme tvůj, - jenž pro nás chtěl se zroditi, - a tvým se loktům svěřiti. [: O Maria! :]

5. O, Panno, ze všech jediná, - jíž nedotkla se provina, - nás od všeliké viny zprosť, - a čistotu hruď naše hosť. - [: O Maria! :]

*) Eva obrácením písmen změní se na Ave, t. j. zdráv buď nebo zdráva buď.

6. Rač dáti čistotně nám žít - a cestu jistou připravit, - ať Ježíše kdys uzříme, - s ním na věky se těšíme. - [: O Maria! :]

7. Buď Bohu Otci oslava, - čest Kristu ať se podává, - buď sláva Duchu svatému, - jim božstvím, mocí rovnému. - [: O Maria! :]

423. Ave Maris Stella. III.

Zdrávas, hvězdo spanilá.

Dle Bečáka č. 116. a Pl. duch. č. 63 a).

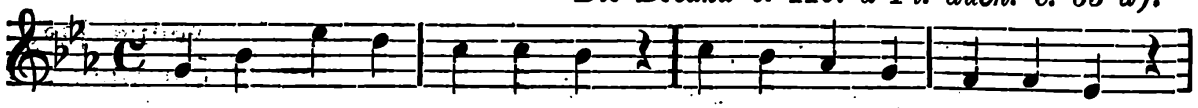

1. Zdrávas, hvězdo spa-ni-lá, Mat-ko Bo-ží roz-mi-lá,

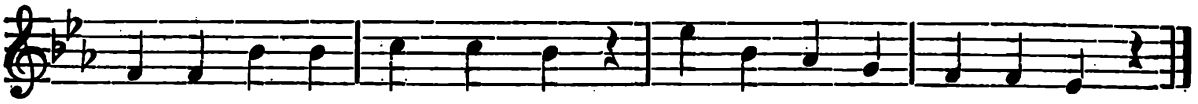

Pan-no či-stá, pře-skvou-cí, brá-no k ne-bi ve-dou-cí!

2. Tebe ctíme s andělem - u pozdravu veselém; - oblaž mírem naši hruď - a nám lepší Evou buď!

3. Zbav nás hříchu poroby, - pravdou osviť útroby; - zla nás všeho mocně chraň, - dárkyní se dobra staň!

4. Mateřskou nám lásku zjev, - odvrať od nás Boží hněv; - v nebi za nás oroduj, - spásu naši rozhoduj!

5. Panno ze všech jediná, - jíž se netkla provina, - vlídností nás obdaruj, - nečistoty uvaruj!

6. Uveď, kněžno statečná, v nebesa nás pověčná, - bychom Krista uzřeli - v blahém s tebou veselí!

7. Otci, Synu plesavá - zazni světem oslava; - chválen buď i svatý Duch, - Otci, Synu rovný Bůh!

424. Ave Maris Stella. IV.

A. *Hudba Fr. Musila 1905.*

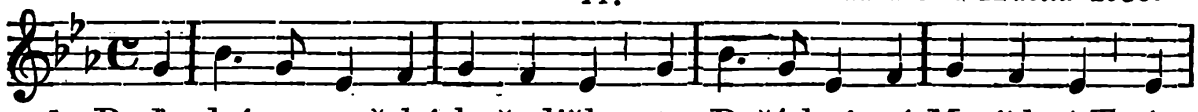

1. Buď zdráva, mořská hvězdičko, ty Boží krásná Matičko! Tvým

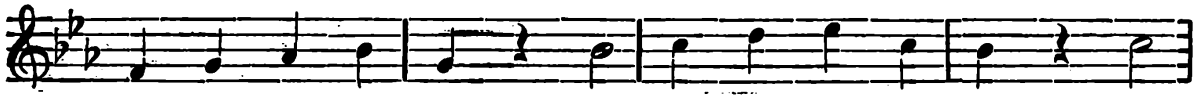

kvě-tem či-stým jen nám ráj zas o - te-vřen; tvým

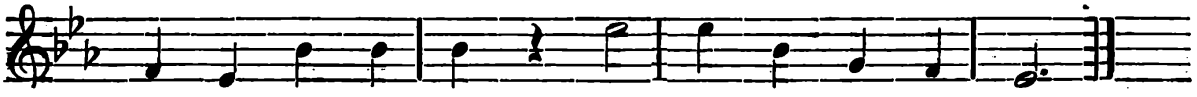

kvě-tem či-stým jen nám ráj zas o - te - vřen.

B.

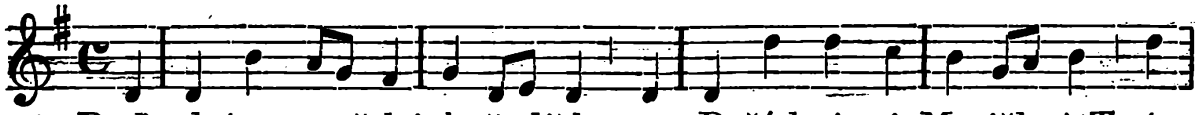

1. Buď zdráva, mořská hvězdičko, ty Boží krásná Matičko! Tvým

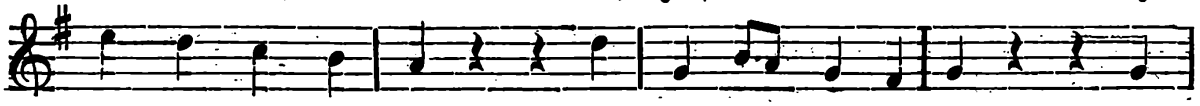

kvě-tem či-stým jen nám ráj zas o - te-vřen; tvým

*

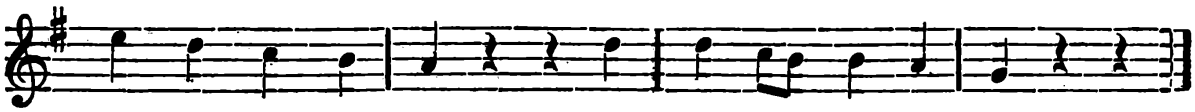

kvě-tem či-stým jen nám ráj zas o - te - vřen.

2. Tak sladce pozdrav tobě zněl, - jejž přinesl ti Gabriel, - nám's pokoj vrátila, - jejž Eva ztratila.

3. Zlom hříchů našich okovy, - ať život náš se obnoví, - nám zlobě ujít dej - a milost vyžádej.

4. Ať srdce naše uvěří, - že's milou naší mateří, - nás zastaň u Syna, - ty spáso jediná.

5. O Panno, zvláště vznešená, - a tichostí svatou zdobená, - vlej nevinnost nám v hruď - a naším vzorem buď.

6. Ať z duše plane věčně jas, - nás cestou jistou veď a spas, - ať spějem k Ježíši, - jenž srdce utiší.

7. Buď Otec věčně veleben - a Ježíš vznešený buď ctěn, - buď slaven svatý Duch, - v nichž jediný náš Bůh!

Verš s odpovědí.

Kněz

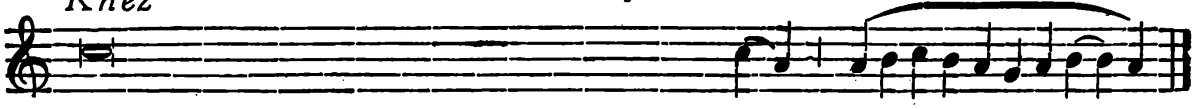

Učiň mne důstojným chváliti tebe,
Panno posvěce - ná, á - -

Lid

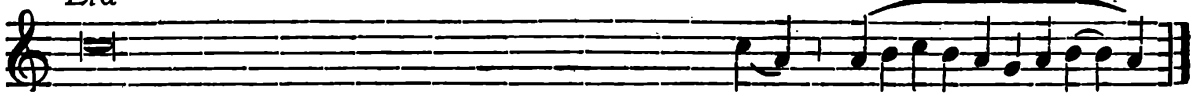

Dej mi sílu proti tvým nepřáte lům, ům

Magnificat.

Antifona k Magnificat při II. nešporách.

Jeden zpěvák *Všichni zpěváci*

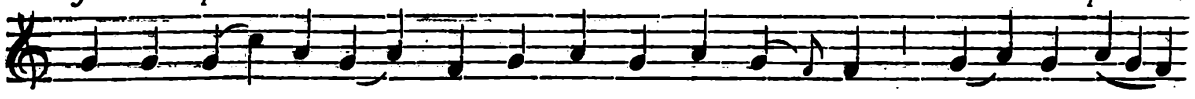

Bla-ho-sla-ve-nou mne na-zý-va-ti bu-dou vši-chni ná-

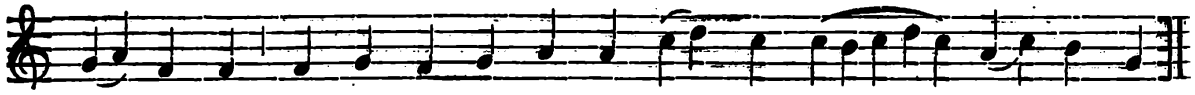

ro-do-vé, ne-bo na po-ní-že-ní děv-ky vzhlé-dl Bůh.

V čas velikonoční:

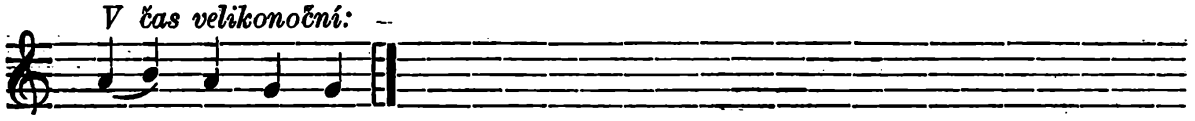

Al - le - lu - ja.

Magnificat.

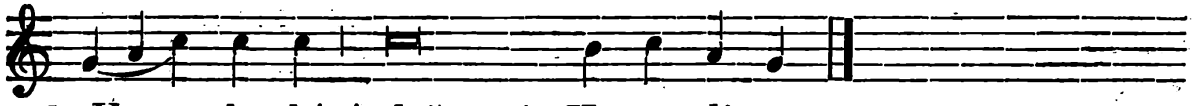

1. Ve le - bí * duše má **Ho**-spo-di-na.

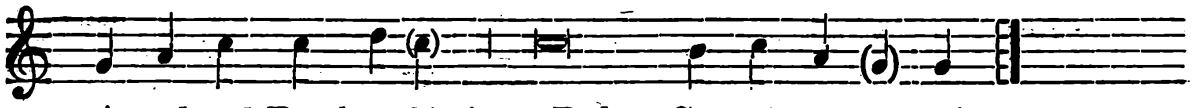

2. A zplesal Duch **můj** * v Bohu, Spa-si-te-li svém.

3. Že vzhlédl na ponížení děvky **své,** * nebo aj, od této chvíle blahoslavenou mne nazývati budou všickni **národové.**

4. Neboť veliké věci mi učinil Ten, jenž **mocný** * a jehož **jméno** svaté jest.

5. A milosrdenství (jeho) od pokolení do pokolení * bojícím se jeho.

6. Učinil moc ramenem **svým,** * rozptýlil pyšné v mysli **srdce** jejich.

7. Ssadil mocné s **stolice** * a povýšil **ponížených.**

8. Lačné nakrmil dobrými **věcmi** * a bohaté **pustil** prázdné.

9. Ujal se Israele, služebníka **svého,** * rozpomenuv se na milosrdenství své.

10. Jakož byl učinil k otcům našim, * k Abrahamovi a semeni jeho na věky.

11. Sláva Otci i **Synu** * i **Duchu** svatému.

12. Jakož byla na počátku, i nyní i **vždycky** * a na věky věkův. Amen.

Kněz *Lid* **Modlitba.**

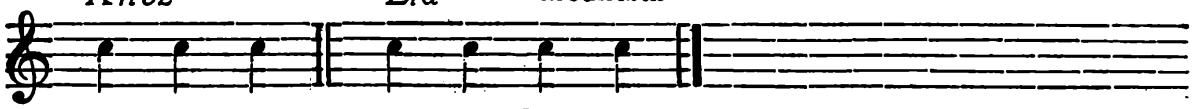

V. Pán s vá-mi. R. I s duchem tvým.

Kněz

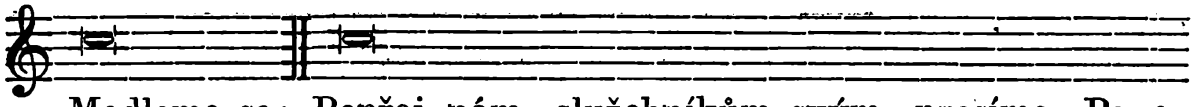

Modleme se: Popřej nám, služebníkům svým, prosíme, Pane

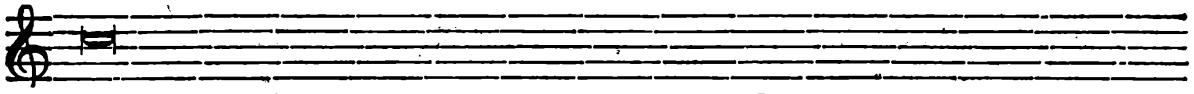

Bože, abychom se ze stálého duševního i tělesného zdraví

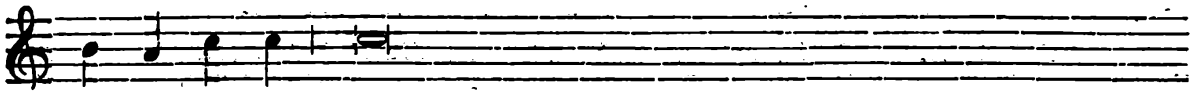

ra-do-va-li a na slavnou přímluvu blahoslavené Marie vždy

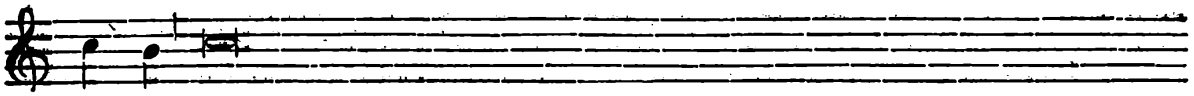

Panny od vezdejšího osvobozeni byli zármutku a věčné požívali

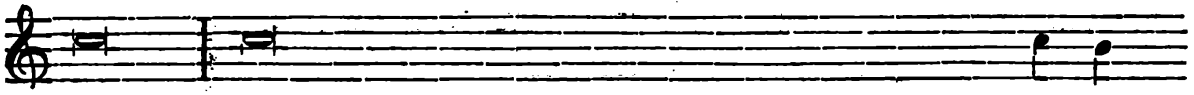

radosti. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvé-ho:

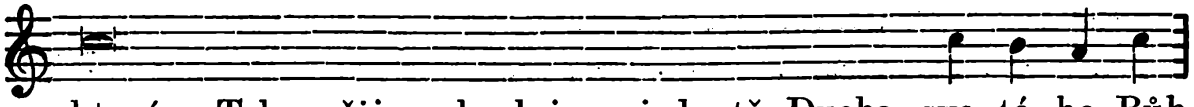

který s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha sva-té-ho Bůh

Lid

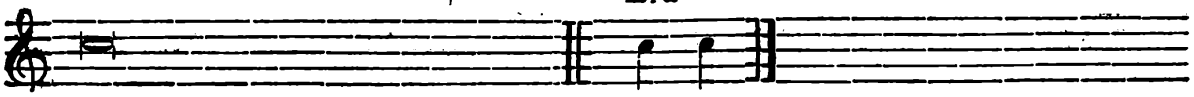

po všechny věky věkův. R. A-men.

(Po druhé): Kněz Pán s vámi. — *Lid* I s duchem tvým.

Benedicamus Domino.

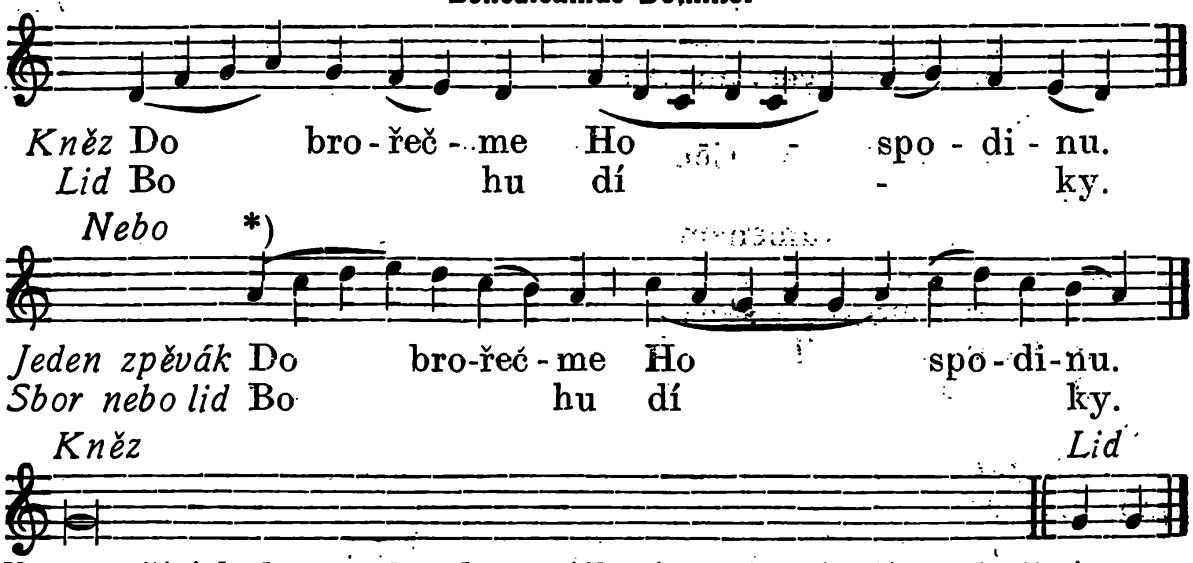

Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji. A-men.

Mariánská antifona.

Mariánská antifona s V. R. a modlitbou dle doby církevní.

Kněz **Zakončení.** *Lid*

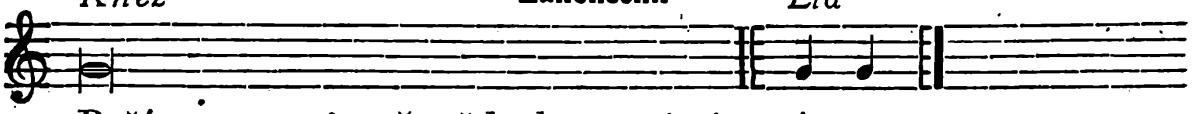

Boží pomoc zůstaň vždycky s námi. A-men.

Krátké hodinky ke cti bl. Panny Marie (z breviáře).
Officium parvum B. Mariae Virginis.

Upravil K. Eichler zvláště pro mariánské družiny.

POZNÁMKA. *Krátká služba k blahosl. Panně Marii jest původu prastarého. V století XI. opravil ji kardinal Petr Damiani. — Papežové obdařili ji odpustky, jež papež Lev XIII. znovu určil 17. listopadu 1887 a 8. prosince 1897 následovně: Racc.: Plnomocné jednou za měsíc v libovolný den pro všechny věřící, kteří celé officium denně po celý měsíc se modlí. Podmínky: Zpověď a přijímání. — 7 let a 7 kvadragen jednou denně za celé officium. — 300 dní jednou denně pro ty, kdož se pomodlí jen jitřní a chvály. — 50 dní za každou horu (hodinku), za nešpory a za kompletář, i když se odděleně říkají. — Pius X. povolil ty odpustky i (pro soukromé modlení) v řeči mateřské 28. srpna 1903. (Viz Kurr. 1888, 4. a 1904, 2).*

K Nešporám.

Zdrávas Maria *atd. (potichu).*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. * Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Alleluja. *(V době od Devítníku do Bílé soboty místo Alleluja říká se:* Chvála Tobě, Pane, králi věčné slávy.)

---

*) Lze zpívati bez průvodu varhan.

Žalmy.

Ant. 1. Když stoloval král, * nard můj vydával vůni svou.*)

V adventě: **)

Ant. 1. Poslán jest * Gabriel anděl k Marii Panně, zasnoubené Josefovi.

Po vánocích do hromnic:

Ant. 1. Ó, podivuhodné obcování! * Stvořitel pokolení lidského, cduševnělé tělo přijav, z Panny naroditi se ráčil: a vyšed bez semena jako člověk, uštědřil nám své božství.

Žalm 109. na str. 51 nebo 1122.

Antifona 1. se opakuje celá.

Ant. 2. Levice jeho * pod hlavou mou, a pravice jeho obejme mne.

V adventě:

Ant. 2. Zdráva buď, Maria, * milosti plná, Pán s tebou: požehnaná ty mezi ženami, alleluja.

Po vánocích do hromnic:

Ant. 2. Když jsi se narodil * nevyslovitelně z Panny, tehdy naplnila se Písma: „jako déšť na rouno jsi sstoupil", abys spaseno učinil pokolení lidské: Tebe chválíme, Bože náš.

Žalm 112. na str. 52 nebo 1123.

Antifona 2. se opakuje.

Ant. 3. Černá jsem, ale krásná, * dcery jerusalemské: protož miloval mě král, a uvedl mě do pokoje svého.

V adventě:

Ant. 3. Neboj se, * Maria, nalezla jsi milost u Boha: aj počneš, a porodíš Syna, alleluja.

Po vánocích do hromnic:

Ant. 3. V keři, který viděl * Mojžíš neshořující, poznali jsme neporušené tvé chvályhodné panenství: Boží Rodičko, přimlouvej se za nás.

Žalm 121. na str. 54 nebo 1124.

Antifona 3. se opakuje.

Ant. 4. Již zima pominula, * prška přestala, a odešla: vstaň, přítelkyně má, a pojď.

V adventě:

Ant. 4. Dá jemu Pán Bůh * stolici Davida, otce jeho, a kralovati bude na věky.

Po vánocích do hromnic:

Ant. 4. Vzrostl * kořen Jesse, vzešla hvězda z Jakuba; Panna porodila Spasitele: Tebe chválíme, Bože náš.

Žalm 126. na str. 55 nebo 1126.

Antifona 4. se opakuje:

Ant. 5. Sličnou učiněna jsi, * a příjemnou v radostech svých, svatá Boží Rodičko.

V adventě:

Ant. 5. Aj, děvka Páně, * staniž mi se podle slova tvého.

---

*) Při slavnostech větších se říká celá antifona před žalmem i po něm; při menších slavnostech se před žalmem antifona zkracuje a říká se jen po hvězdičku.

**) O slavnosti Zvěstování Panny Marie modlí se vše jako v adventě.

Po vánocích do hromnic:

Ant. 5. Hle, Maria * porodila nám Spasitele, jehož Jan vida zvolal: „Hle, beránek Boží, hle, kterýž snímá hříchy světa!“ Alleluja.

Žalm 147. na str. 59 nebo 1124.

Antifona 5. se opakuje.

Kapitola.

Kapitola. Od počátku, a před věky stvořena jsem, a až do budoucího věku býti nepřestanu, a v příbytku svatém před ním posluhovala jsem.

R. Bohu díky.

V adventě.

Kapitola (Is. 11, 1. 2.): Vyjde prut z kořene Jesse, a květ z kořene jeho vystoupí. A odpočine na něm Duch Hospodinův.

Hymna „Zdrávas, hvězdo strážná“.

Hymna církevní asi ze VI., dle jiných z IX. nebo X. stol. Překlad J. P. 1905.

1. Hvězdo mořská, zdrávas, - Matka Boží pravá's, - ustavičně Panna, - šťastná k nebi brána!
2. S Gabrielem s nebe - pozdravujem tebe. - Dej mír, zapuď hněvy, - proměň jméno Evy.
3. Zbav nás hříchů mraku, - uděl slepým zraku, - odvra od nás strasti, - vypros pravé vlasti.
4. Ukaž, že jsi Máti, - rač se přimlouvati, - by nás k nebi vodil, - jenž se z tebe zrodil.
5. Panno přespanilá, - nade všecky milá, - v duši hříchu prosté, - pros, ať cudnost roste.
6. Duši chraň nám čistou, - cestu připrav jistou, - bychom Krista zřeli, - radost věčnou měli.
7. Sláva Bohu Otci, - Synu stejné moci, - rovná s nimi sláva - Duchu ať se vzdává. Amen.

V. Rozlita jest milost na rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Magnificat.

K Magnificat ant.: Blahoslavená Matko, * a nedotknutá Panno, slavná Královno světa, oroduj za nás u Pána.

V adventě:

Antifona: (Luk. 1, 35.) Duch svatý * sstoupí v tě, Maria: neboj se, budeš míti v životě Syna Božího, alleluja.

Po vánocích do hromnic:

Antifona: Veliké * pro (tvé) dědictví tajemství: chrámem Božím stal se život neznající muže: nebyl poskvrněn, přijav z ní tělo; všichni národové přijdou řkouce: Sláva Tobě, Pane!

V čas velikonoční:

Antifona: Královno nebeská, * vesel se, alleluja: Neboť Ten, jehož jsi hodna byla nositi, alleluja: vstal z mrtvých, jak řekl, alleluja: pros za nás Boha, alleluja!

Magnificat.

1. Velebí * duše má Hospodina.
2. A zplesal Duch můj v Bohu, * Spasiteli mém.

3. Že vzhlédl na ponížení děvky své; * nebo aj, od této chvíle blahoslavenou mne nazývati budou všichni národové.

4. Neboť veliké věci mi učinil Ten, jenž mocný, * a jehož jméno svaté jest.

5. A milosrdenství jeho (trvá) od pokolení až do pokolení * bojícím se jeho.

6. Učinil moc ramenem svým : * rozptýlil pyšné v mysli srdce jejich.

7. Ssadil mocné s stolice, * a povýšil ponížených.

8. Lačné nakrmil dobrými věcmi, a bohaté pustil prázdné.

9. Ujal se Israele, služebníka svého, * rozpomenuv se na milosrdenství své.

10. Jakož mluvil k otcům našim, * k Abrahamovi a semeni jeho na věky.

11. Sláva Otci i Snu * i Duchu svatému.

12. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Antifona k Magnificat se opakuje.

Pane, smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Propůjč nám, služebníkům svým, prosíme, Pane Bože, abychom se ze stálého duševního i tělesného zdraví radovali: a na slavnou přímluvu blahoslavené Marie vždy Panny od vezdejšího osvobozeni byli zármutku, a věčné požívali radosti. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

V adventě :

Modlitba: Bože, jenž jsi chtěl, aby ze života blahoslavené Marie Panny Slovo Tvé při zvěstování andělském tělo přijalo: propůjč prosícím Tebe, abychom my, kteříž věříme, že v pravdě Rodičkou Boží jest, jejími u Tebe přímluvami podporováni byli. Skrze téhož Krista Pána našeho.

R. Amen.

Tato modlitba se říká při všech hodinách, ale s úplným zakončením : „Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista . . .“

Po vánocích do hromnic :

Modlitba: Bože, jenž jsi požehnaným panenstvím blahoslavené Marie pokolení lidskému blaženost věčnou zjednati ráčil: uděl nám, prosíme, abychom vezdy znamenali, že přimlouvá se za nás ta, skrze niž zasloužili jsme obdržeti původce života, Pána našeho Ježíše Krista.

R. Amen.

Prosby k svatým

při nešporách a chválách.

Ant. Svatí Boží všichni přimlouvati se račtež za naši a všech spásu.

V. Radujte se v Hospodinu, a plesejte spravedliví.

R. A honoste se všichni upřímného srdce.

Modlitba: Ostříhej, Pane, lid svůj, a důvěřující v ochranu apoštolů Tvých Petra a Pavla, a jiných apoštolů, stálou obranou zachovávej.

Všichni svatí Boží, prosíme, Pane, kéž nám všudy pomáhají: abychom, když jejich zásluhy připomínáme, ochrany jejich pociťovali; a pokoj svůj našim propůjč časům a od církve své veškerou odvrať nešlechetnost; putování, skutky a vůle naše a všech služebníků svých ve zdaru spasení svého řiď; dobrodincům našim věčnými statky odplať, a všem věrným zemřelým pokoj věčný propůjč. Skrze Pána našeho . . .

V adventě:

Místo »proseb k svatým« říká se k nešporám a chválám

Antifona: Ajhle, Hospodin přijde, a všichni svatí jeho s ním: a bude v onen den světlo velké, alleluja.

V. Ajhle, objeví se Pán na oblaku běloskvoucím.

R. A s ním tisíce svatých.

Modlitba: Svědomí naše, prosíme, Pane, prohlédni a očisť: aby přicházející Ježíš Kristus, Syn Tvůj, Pán náš se všemi svatými, připravený v sobě v nás našel příbytek. Který s Tebou žije a kraluje . . .

Na zakončení Zdrávas Maria (nepokračuje-li se v modlení kompletáře).

Ke kompletáři.

(Na zakončení dne.)

Zdrávas Maria *atd. (potichu).*

V. Obratiž nás, Bože, Spasiteli náš.

R. A odvrať hněv svůj od nás.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému. — Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen. — Alleluja.

Od neděle Devítníku do Bílé soboty místo Alleluja říká se: Chvála Tobě, Pane, králi věčné slávy.

Žalm 128. (Israelští mnoho trpěli; nepřátelé jejich však zahubeni byli. — I Panna Maria mnoho trpěla a přemohla protivenství vítězně.)

1. Často bojovali proti mně od mladosti mé: * rciž nyní Israel.

2. Často bojovali proti mně od mladosti mé: * avšak mne nepřemohli.

3. Na hřbetě mém kovali hříšníci: * prodloužili nepravost svou.

4. (Ale) Hospodin spravedlivý zpřetínal šíje hříšníků: * zahanbeni a zpět obráceni buďte všickni, kteříž nenávidí Sionu.

5. Buďtež jako tráva na střechách: * kteráž prvé než se vytrhá, uvadne.

6. Z níž nenaplnil ruky své ten, kdo žne, * ani lůna svého, kdo váže snopy.

7. Ani řekli, kteříž mimo šli: Požehnání Hospodinovo (budiž) nad vámi, * (nebo) požehnali jsme vám ve jménu Hosponinovu.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému. — Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Žalm 129. (Kajícná prosba o milosrdenství pro záslúhy P. Marie.)

1. Z hlubokosti volal jsem k Tobě, Hospodine: * Hospodine, vyslyš hlas můj.
2. Ať jsou uši Tvé nakloněny * k hlasu modlitby mé.
3. Budeš-li, Hospodine, nepravostí šetřiti: * Hospodine, kdož ostojí?
4. Ale u Tebeť jest slitování: * a pro zákon Tvůj doufal jsem v Tebe, Hospodine.
5. Očekávala duše má na slovo jeho: * doufala duše má v Hospodina.
6. Od bdění jitřního až do noci * doufej Israel v Hospodina.
7. Nebo u Hospodina jest milosrdenství; * a hojné u něho vysvobození
8. A onť vykoupí Israele * ze všech nepravostí jeho.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 130. (Vyjádření dětinné pokory, kterou Panna Maria osvědčila slovy: „Staniž mi se podlé slova tvého".)

1. Hospodine, neníť pozdviženo srdce mé: * aniž povýšeny jsou oči mé.
2. Aniž jsem chodil u velikých: * ani v divných věcech (vyšších) nade mne.
3. Jestli jsem poníženě nesmýšlel: * ale povýšil duše mé.
4. Jako ostavenému od mateře své, * tak (budiž) odplata duši mé.
5. Doufej Israel v Hospodina, * od tohoto času až na věky.

Sláva Otci i Synu atd.

Hymna (Memento rerum Conditor).

Přel. J. P. 1907.

1. Rač, Tvůrce, na paměti mít, - žes ráčil narozením vzít - si z lůna Panny svatého - tvar na se těla našeho.
2. Maria, Matko milosti, - jež zdrojem's naší radosti, - nás od nepřátel našich chraň, - tvá v čase smrti přijmi dlaň.
3. Buď, Jezu, Tobě pochvala, - jejž Panna světu vydala, - i Otci, Duchu dík buď pěn - všech věků po věk veškeren. Amen.

Kapitola: Já jsem matka krásného milování, a bázně, a poznání a svaté naděje.

R. Bohu díky.
V. Oroduj za nás svatá Boží Rodičko.
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

V adventě:

Kapitola (Is. 7, 14.): Aj, panna počne, a porodí syna, a nazváno bude jméno jeho Emanuel. Máslo a med jísti nebude, aby uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré.

R. Bohu díky.
V. Anděl Páně zvěstoval Marii.
R. A ona počala z Ducha svatého.

Antifona k „Nunc dimittis“ (Nyní propouštíš).

Antifona: Pod ochranu tvou se utíkáme, * svatá Boží Rodičko; prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich, nýbrž ode všeho nebezpečenství vysvoboď nás vždycky, slavná a požehnaná Panno.

V adventě:

Antifona: Duch svatý * sstoupí v tě, Maria: neboj se, budeš míti v životě Syna Božího, alleluja.

Od vánoc do hromnic:

Antifona: Veliké * pro (tvé) dědictví tajemství: chrámem Božím stal se život neznající muže: nebyl poskvrněn, přijav z ní tělo; všickni národové přijdou, řkouce: Sláva Tobě, Pane!

V čas velikonoční:

Královno nebeská, * vesel se, alleluja: neboť Ten, jehož jsi hodna byla nositi, alleluja: vstal z mrtvých, jak řekl, alleluja: pros za nás Boha, alleluja.

Píseň Simeonova (Luk. 2, 29—32).

1. Nyní propouštíš, Pane, služebníka svého, * podlé slova svého v pokoji;
2. nebo viděly oči mé * spasení Tvé.
3. Kteréž jsi připravil * před obličejem všech lidí.
4. Světlo k zjevení pohanům, * a k slávě lidu svého israelského.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému. — Jakož byla na počátku i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Ant.: Pod ochranu atd.

V adventě:

Antifona: Duch svatý atd.

Od vánoc do hromnic:

Antifona: Veliké atd.

V čas velikonoční:

Královno nebeská atd.

Pane, smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Blahoslavené a slavné vždy Panny Marie, prosíme, Pane, přímluva slavná nás ochraňuj, a k životu přiveď věčnému. Skrze Pána

V adventě:

Modlitba: Bože, jenž jsi chtěl, aby z života blahoslavené Marie Panny Slovo Tvé při zvěstování andělském tělo přijalo: propůjč, prosíme Tebe, abychom my, kteříž věříme, že v pravdě Rodičkou Boží jest, jejími u Tebe přímluvami podporováni byli. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista.

Od vánoc do hromnic:

Modlitba: Bože, jenž jsi požehnaným panenstvím blahoslavené Marie pokolení lidskému blaženost věčnou zjednati ráčil; uděl nám, prosíme, abychom vezdy znamenali, že přimlouvá se za nás ta, skrze niž zasloužili jsme obdržeti původce života, Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, který s Tebou . . .

Na zakončení pomodlí se: Zdrávas, Maria, milosti plná atd.

K jitřní.

Zdrávas Maria *atd. (potichu).*

V. Pane, rty mé otevřeš.

R. A ústa má zvěstovati budou chválu Tvou.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému. — Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen. Alleluja.

Od neděle Devítníku do Bílé soboty říká se místo Alleluja: Chvála Tobě, Pane, králi věčné slávy.

Invitatorium (Vyzvání): Zdráva buď, Maria, milosti plná: * Pán s tebou.

Opakuje se: Zdráva buď, Maria, milosti plná: Pán s tebou.

Žalm 94.

Pojďte, veselme se Hospodinu: plesejme Bohu, Spasiteli našemu: předstupme před tvář jeho s chválením, a s žalmy plesejme jemu.

Zdráva buď, Maria, milosti plná: Pán s tebou.

Neboť Bůh veliký jest Hospodin, a Král veliký nade všecky bohy: neboť nezavrhne Hospodin lidu svého, nebo v ruce jeho jsou všecky končiny země, a výsosti hor on spatřuje.

Pán s tebou.

Neboť jeho jest moře, a on učinil je, a suchou zemi utvořily ruce jeho: Pojďte, klanějme se a padejme (před ním); i plačme před Hospodinem, kterýž učinil nás, neb on jest Hospodin Bůh náš: a my lid jeho, a ovce pastvy jeho.

Zdráva buď, Maria, milosti plná: Pán s tebou.

Dnes, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako (na místě) popouzení v den pokušení na poušti; kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusili mne, a viděli skutky mé.

Pán s tebou.

Čtyřicet let hněval jsem se na národ tento, a řekl jsem: Vždycky tito lidé bloudí srdcem: ale oni nepoznali cest mých, jak jsem přisáhl v hněvu svém, jestli vejdou do odpočinutí mého.

Zdráva buď, Maria, milosti plná: Pán s tebou.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému: jakož byla na počátku, i nyní i vždycky, a na věky věkův. Amen.

Pán s tebou.

Zdráva buď, Maria, milosti plná: Pán s tebou.

425. Hymna církevní k jitřní na svátky Panny Marie.

Quem terra, pontus, sidera.

Přel. J. P. (Fr. Sušil). — Hudba J. Bádala.

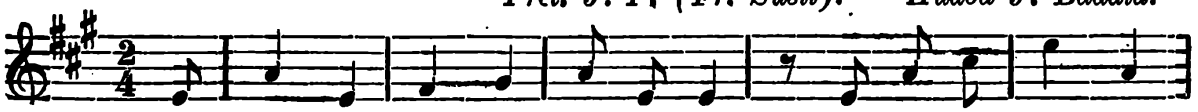

1. Jejž zem ctí, hvě-zdy, o - ce - án, všech tvo-rů svr-cho-

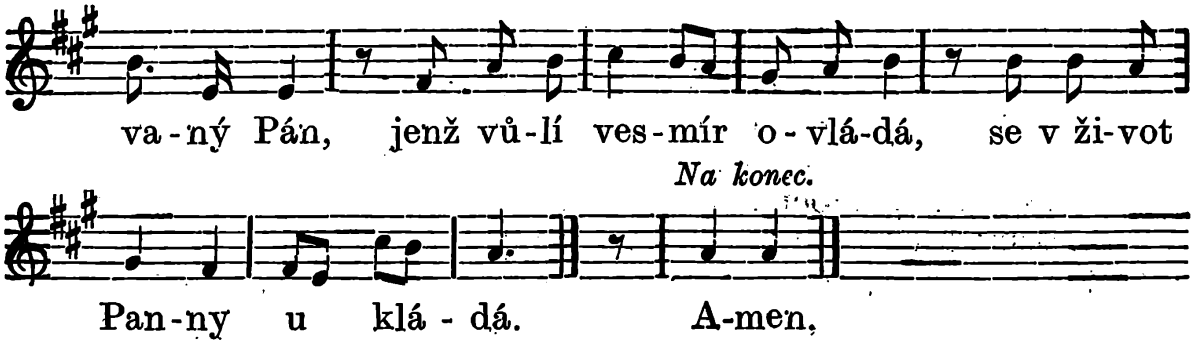

2. Jímž měsíce i slunce jas - i vše se řídí v každý čas, - ten v lůně Panny spočívá, - jež dary nebes oplývá.

3. Tím darem, Máti blažená, - jímž všechna bytost stvořena, - svět širý jehož drží pěst, - ten pod tvé srdce vložen jest.

4. Již anděl zvěstí blahou ctil, - Duch svatý matkou učinil, - my tebou toho dostali, jejž národové čekali.

5. Buď, Jezu, Tobě pochvala, - jejž Panna světu vydala, - i Otci, Duchu dík buď pěn - všech věků po věk veškeren. - Amen.

Tři žalmy, které se k jitřní modlí v neděli, v pondělí a ve čtvrtek.

Antifona: Požehnaná ty * mezi ženami, a požehnaný plod života tvého.

Žalm 8. (O velebnosti Boží a přednostech člověka, zvláště Panny Marie, kterou jmenují svatí Otcové měsícem, zjevem božské lásky a vznešenosti, ženou, která jest oděna sluncem spravedlnosti, která je dle Písně písní „krásná jako měsíc".)

1. Hospodine, Pane náš, * jak podivné jest jméno Tvé po vší zemi!

2. Nebo vyvýšena jest velebnost Tvá * nad nebesa.

3. Z úst nemluvňátek a požívajících prsy dokonal jsi chválu pro nepřátele své, * abys zkazil nepřítele a mstitele.

4. Nebo patřím-li na nebesa Tvá, dílo prstův Tvých: * na měsíc a hvězdy, kteréž's Ty založil.

5. Což jest člověk, že jsi naň pamětliv? * aneb Syn člověka, že navštěvuješ jej?

6. Učinils ho málo menším andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej, * a ustanovil jsi jej nad dílem rukou svých.

7. Všecko jsi položil pod nohy jeho, * ovce i voly všecky, nadto i zvěř polní.

8. Ptactvo nebeské, i ryby mořské, * jež procházejí stezky mořské.

9. Hospodine, Pane náš, * jak podivné jest jméno Tvé po vší zemi.

Sláva Otci i Synu atd.

Antif.: Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého.

Ant.: Jako myrrha * výborná vydala jsi líbeznost vůně, svatá Boží Rodičko.

Žalm. 18. (Oslava stvoření nebes a Božího zákona; verš 5., 8. a 14. vykládá se o Panně Marii, že byla stánkem Ježíše Krista a zůstala neposkvrněnou.)

1. Nebesa vypravují slávu Boží, * a dílo rukou jeho zvěstuje obloha.
2. Den dni vypravuje slovo (to) *, a noc noci oznamuje (to) umění.
3. Nejsou to mluvení ani řeči, * jejichžto by hlasové nebyli slyšáni.
4. Po vší zemi vyšel zvuk jejich: * a až do končin okršku země slova jejich.
5. V slunci postavil stánek svůj: * a ono (jest) jako ženich vycházející z svatebního pokoje svého.
6. Zplesalo jako obr, cestou běžeti maje, * od končin nebes východ jeho.
7. A běh jeho až do končin jejich; * aniž jest, kdo by se ukryl před horkostí jeho.
8. Zákon Hospodinův (jest) neposkvrněný, jenž obracuje duše: * svědectví Hospodinovo (jest) věrné, jenž dává moudrost maličkým.
9. Spravedlnosti Hospodinovy jsou přímé a obveselují srdce: * přikázání Hospodinovo (jest) světlé, a osvěcuje oči.
10. Bázeň Hospodinova (jest) svatá, trvající na věky věkův: * soudové Hospodinovi (jsou) praví, ospravedlněni sami sobě.
11. Žádoucnější nad zlato a nad množství drahého kamení: * a sladší nad med i nad stred.
12. Služebník Tvůj zajisté ostříhá jich, * a v ostříhání jich odplata mnohá.
13. (Avšak) proviněním kdo rozumí? Protož od tajných mých očisť mne, * a cizí odpusť služebníku svému.
14. Nebudou-li panovati nade mnou, tehdyť neposkvrněný budu: * a očištěn budu od provinění největšího.
15. I budou řeči úst mých, že se zalíbí (Tobě): * a myšlení srdce mého (bude) před obličejem Tvým vždycky.
16. Hospodine, spomocníku můj, * a Vykupiteli můj.

Sláva Otci i Synu atd.

Ant.: Jako myrrha výborná vydala jsi líbeznost vůně, svatá Boží Rodičko.

Antif.: Před ložem této Panny * často opakujte nám sladké písně hry.

Žalm 23. (O slavném vstupu do svatyně; Panna Maria jest branou, skrze kterou Kristus vešel na zemi, skrze kterou my vcházíme do nebes.)

1. Hospodinova jest země, i plnost její: * okršlek země, i všickni, kteříž přebývají v něm.
2. Neb on nad mořem založil jej; * a nad řekami připravil jej.
3. Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? * aneb kdo bude státi na místě svatém jeho?

4. Nevinný rukama a čistého srdce: * kterýž nevzal nadarmo duše své, aniž přisáhal ve lsti bližnímu svému.
5. Tenť přijme požehnání od Hospodina: * a milosrdenství od Boha, Spasitele svého.
6. Toť jest národ hledajících jeho, * hledajících tváři Boha Jakobova.
7. Pozdvihněte, knížata, bran vašich, a vyzdvihněte se brány věčné: * a vejdeť král slávy.
8. Kdož jest ten Král slávy? * Hospodin silný, a mocný : Hospodin mocný v boji.
9. Pozdvihněte, knížata, bran vašich, a vyzdvihněte se brány věčné : * a vejdeť Král slávy.
10. Kdož jest ten Král slávy? * Hospodin mocností, onť jest ten Král slávy.
Sláva Otci i Synu atd.
Antif : Před ložem této Panny často opakujte nám sladké písně hry.
V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.
R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.
Otče náš *(potichu) se čtením I. až III. atd. jako níže.*

Tři žalmy, které se říkají k jitřní v úterý a v pátek.

Antif. : Sličností svou * a krásou svou počni, šťastně pokračuj a kraluj.

Žalm 44. (Svatební píseň krále (Messiáše a jeho věrných). Panna Maria jest královnou nebes, nevěstou Ducha svatého; slovy, jimiž je velebena královna tohoto žalmu, velebíme Boží Rodičku.)

1. Vyneslo srdce mé slovo dobré: * vypravuji já díla (svá o) Králi.
2. Jazyk můj (jest) péro písaře, * rychle píšícího.
3. Spanilý's tvářností nad syny lidské, rozlita jest milost ve rtech Tvých: * protož požehnal Tebe Bůh na věky.
4. Přepaš se mečem po bedrách svých: * nejsilnější.
5. Sličností svou, a krásou svou * počni, šťastně pokračuj a kraluj.
6. Pro pravdu, a tichost, a spravedlnost; * a dovede Tě podivně pravice Tvá.
7. Střely Tvé ostré, národové (jimi) pod Tebe padati budou, * (vniknou) do srdce nepřátel královských.
8. Trůn Tvůj, Bože, (trvá) na věky věkův: * berla pravosti jest berla království Tvého.
9. Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl's nepravost: * proto pomazal Tě, Bože, Bůh Tvůj olejem radosti na spoluúčastníky Tvé.
10. Myrrha, a aloe, a kasia (vanou) z oděvů Tvých, z domů slonových: * z nichžto obveselily Tě dcery králů v počestnosti Tvé.
11. Stála královna Tobě po pravici v oděvu pozlaceném ; * ozdobena rozličností.
12. Poslyš, dcero, a nakloň ucha svého : * a zapomeň na lid svůj, a na dům otce svého.

13. A požádáť Král krásy tvé: * neboť on jest Pán Bůh tvůj, a klaněti se budou jemu.
14. A dcery tyrské (přijdou) s dary: * obličeje Tvého žádati budou všickni bohatí lidu.
15. Všecka sláva její (té) dcery královské uvnitř, * v lemováních zlatých, vůkol přiodína proměnami.
16. Přivedeny budou Králi panny za ní: * příbuzné její přivedeny budou Tobě.
17. Přivedeny budou s radostí a plesáním: * přivedeny budou do chrámu králova.
18. Místo otců Tvých zrozeni jsou Tobě synové: * ustanovíš je knížaty po vší zemi.
19. Připomínati budou jméno Tvé * v každém národu a pronárodu.
20. Protož národové chváliti budou Tebe na věky, * i na věky věkův.
Sláva Otci i Synu atd.
Antif.: Sličností svou, a krásou svou počni, šťastně pokračuj a kraluj.

Antif.: Spomáhati bude * jemu Bůh obličejem svým: Bůh jest uprostřed něho, nepohneť se.

Žalm 45. (O bezpečnosti pod ochranou Hospodinovou. — Panna Maria obrazně sluje městem Božím; v ní sídlel Ježíš Kristus a skrze ni „Hospodin jest s námi“ (Emmanuel).

1. Bůh náš útočiště (naše) a síla: * spomocník v zármutcích, jež postihly nás příliš.
2. Protož nebudeme se báti, když se bouřiti bude země: * a přeneseny budou hory v prostřed moře.
3. Ječely a zakalily se vody jejich: * zbouřily se hory silou jeho.
4. Prudkost řeky obveseluje město Boží: * posvětil stanu svého nejvyšší.
5. Bůh jest uprostřed něho, nepohneť se: * spomáhati bude jemu z jitra na úsvitě.
6. Zbouřeni jsou národové, a nakloněna jsou království: * vydal (Hospodin) hlas svůj, pohnula se země.
7. Hospodin mocností s námi: * obránce náš Bůh Jakobův.
8. Pojďte, a vizte skutky Hospodinovy, jaké divy učinil na zemi: * odnímaje války až do konce země.
9. Lučiště setře, a zláme zbraň: * a štíty spálí ohněm.
10. Odprázdněte se, a vizte, žeť já jsem Bůh: * vyvýšen budu mezi národy, a vyvýšen budu na zemi.
11. Hospodin mocností s námi: * obránce náš Bůh Jakobův.
Sláva Otci i Synu atd.
Ant.: Spomáhati jemu bude Bůh obličejem svým: Bůh jest uprostřed něho, nepohneť se.

Ant.: Jako samých nás * veselících se, jest přebývání v tobě, svatá Boží Rodičko.

Žalm 86. (Sion je středem národů. — Panna Maria jest útěchou a radostí svých ctitelů. Ji vyvolil Bůh a miloval více než 1. všecky stavy Jakobovy, než 2. ostatní.)

1. Základové jeho jsou na horách svatých: * miluje Hospodin brány Sionské nade všecky stavy Jakobovy.
2. Slavné věci praveny jsou o tobě, * město Boží.
3. Pomním na Rahab a Babylon, * (mezi těmi), kteříž znají mne.
4. Hle, cizozemci a Tyrští, a lid mouřenínský, * ti jsou byli tam.
5. Zdali Sion (řekne): Člověk, a člověk narozen jest v něm: * a sám Nejvyšší založil jej?
6. Hospodin vypravovati (to) bude v sepsání lidu, a knížat: * těch, kteříž byli v něm.
7. Jako samých veselících se, * jest přebývání v Tobě.

Sláva Otci i Synu atd.

Ant.: Jako samých nás veselících se, jest přebývání v tobě, svatá Boží Rodičko.

V. Rozlita jest milost na rtech tvých.
R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Otče náš *(potichu) atd. se čtením I.—III. níže na str. 1146 a 1147.*

Tři žalmy, jež říkají se k jitřní ve středu a v sobotu.

Antif. Raduj se, Maria Panno, * všechna kacířstva sama zničila jsi po veškerém světě.

Žalm 95. (Pohané a všechno stvoření jest vyzváno ke chvále Boží pro Marii, která jest předmětem oslavy a radostí všeho světa.)

1. Zpívejte Hospodinu píseň novou: * zpívejte Hospodinu všechna země.
2. Zpívejte Hospodinu, a dobrořečte jménu jeho: * zvěstujte den po dni spasení jeho.
3. Zvěstujte mezi národy slávu jeho: * mezi všemi lidmi divy jeho.
4. Nebo veliký (jest) Hospodin, a velmi chvály hodný: * hrozný jest nade všecky bohy.
5. Nebo všickni bohové národů (jsou) ďábelství: * ale Hospodin nebesa učinil.
6. Sláva a krása jest před obličejem jeho: * svatost a velebnost v svatyni jeho.
7. Vzdejte Hospodinu, čeledi národů, vzdejte Hospodinu slávu a čest: * vzdejte Hospodinu slávu jménu jeho.
8. Vezměte oběti, a vejděte do síní jeho: * klanějte se Hospodinu v síni svaté jeho.
9. Pohniž se před tváří jeho všecka země: * rcete mezi národy, že Hospodin kraluje.
10. Neboť jest utvrdil okrslek země, kterýž se nepohne: * souditi bude národy v pravosti.
11. Veselte se nebesa, a plesej země, pohni se moře a plnost jeho: * radujte se pole, i všecko, cožkoli na nich jest.

12. Tehdáž veseliti se bude všecko stromoví lesa před tváří Hospodina, nebť se béře: * nebť se béře, aby soudil zemi.
13. Souditi bude okršlek země v pravosti, * a národy v pravdě své.
Sláva Otci i Synu atd.
Ant.: Raduj se, Maria Panno, všechna kacířstva sama zničila jsi po veškerém světě.

Ant.: Učiň mne důstojným * chváliti tebe, Panno posvěcená; dej mi sílu proti tvým nepřátelům.

Žalm 96. (Bůh přísně soudí nepřátele, potěšuje své věrné — skrze Marii, z níž světlo vzešlo spravedlivým.)

1. Hospodin kraluje, plesej země: * a radujte se ostrovové mnozí.
2. Oblak a mrákota jest vůkol něho: * spravedlnost a soud, základ stolice jeho.
3. Oheň předchází jej: * a zapálí vůkol nepřátele jeho.
4. Zasvítilo se blýskání jeho po okršku země: * viděla a pohnula se země.
5. Hory jako vosk rozplývaly se od tváři Hospodinovy: * od tváři Páně všecka země.
6. Zvěstovala nebesa spravedlnost jeho: * a viděli všickni národové slávu jeho.
7. Zastyďte se všickni, kteříž se klanějí rytinám: * a kteříž se chlubí modlami svými.
8. Klanějte se jemu všickni andělé jeho: * slyšel to a zradoval se Sion.
9. A zplesaly dcery Judské: * z příčiny soudů Tvých, Hospodine.
10. Nebo Ty, Hospodine, nejvyšší jsi na vší zemi: * velice jsi vyvýšený nad všecky bohy.
11. Kteříž milujete Hospodina, v nenávisti mějte zlé: * ostříháť Hospodin duší svatých svých, z ruky hříšníka vysvobodí je.
12. Světlo vzešlo jest spravedlivému, * a radost těm, kteříž jsou upřímného srdce.
13. Veselte se spravedliví v Hospodinu: * a oslavujte památku svatosti jeho.
Sláva Otci i Synu atd.
Učiň mne důstojným * chváliti tebe, Panno posvěcená; dej mi sílu proti tvým nepřátelům.

Antif.: Po porodu, * Panno, jsi zůstala neporušena; Boží Rodičko, přimlouvej se za nás.

V adventě:

Antifona: Anděl Páně * zvěstoval Marii, a ona počala z Ducha svatého, alleluja.

Žalm 97. (Bůh divotvorce chválen veškerým stvořením — i pro Marii, která jest divem Božím svou neporušeností.)

1. Zpívejte Hospodinu píseň novou: * nebť jest divné věci učinil.
2. Spasení učinila jemu pravice jeho, * a rámě svaté jeho.

3. Známé učinil Hospodin spasení své: * před očima národů zjevil spravedlnost svou.

4. Rozpomenul se na milosrdenství své: * a na pravdu svou domu israelskému.

5. Viděly všecky končiny země: * spasení Boha našeho.

6. Plesejte Hospodinu všecka země: * prozpěvujte, a veselte se, a žalmy zpívejte.

7. Hrejte Hospodinu na harfu, na harfu s hlasem chvály: * na trouby duté, a zvukem trouby rohové.

8. Plesejte před obličejem krále Hospodina: * pohniž se moře, i plnost jeho, okršlek země, i ti, již bydlejí na něm.

9. Řeky (jako) rukama tleskati budou, spolu hory veseliti se budou před obličejem Hospodinovým : * neboť se béře, aby soudil zemi.

10. Souditi bude okršlek země v spravedlnosti, * a národy v pravosti.

Sláva Otci i Synu atd.

Antif. : Po porodu, Panno, jsi zůstala neporušená; Boží Rodičko, přimlouvej se za nás.

V adventě.

Antifona: Anděl Páně zvěstoval Marii, a ona počala z Ducha svatého, alleluja.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Otče náš *(potichu)*.

V. A neuvoď nás v pokušení.

R. Ale zbav nás od zlého.

Absoluce (odpuštění) : Na prosby a pro zásluhy blahoslavené Marie Panny přivediž nás Pán do království nebeského.

R. Amen.

V. Račiž, pane, žehnati.

Požehnání : S Synem dobrým, Panno-Máti, rač nám požehnání dáti.

R. Amen.

Čtení I. (Sir. 24, 11—13.): U všech hledala jsem odpočinutí, a v dědictví Páně přebývati budu. Tehdy přikázal, a řekl mi Stvořitel všech věcí: a kterýž stvořil mne, odpočinul v stánku mém, a řekl mi: V Jakobu přebývej, a v Israeli měj dědictví, a ve vyvolených mých pusť kořeny. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky.

R. Svaté a neposkvrněné panenství, kterými chválami bych tě povznesl, nevím :

* Nebo, kterého nebesa pojmouti nemohla, do svého lůna jsi pojala.

V. Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého.

* Nebo, kterého nebesa pojmouti nemohla, do svého lůna jsi pojala.

V adventě:

Čtení I. (Luk. 1, 26—28): Poslán jest anděl Gabriel od Boha, do města galilejského, kterémuž jméno Nazaret, k panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Josef, z domu Davidova, a jméno panny (bylo) Maria. A všed k ní anděl, řekl: Zdráva buď, milosti plná: Pán s tebou: Požehnaná ty mezi ženami. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky.

R. Poslán jest Gabriel anděl k Marii Panně, zasnoubené Josefovi, aby jí zvěstoval Slovo: a ulekla se Panna záře. Neboj se, Maria: nalezla jsi milost u Boha. * Aj, počneš, a porodíš, a slouti bude Syn Nejvyššího.

V. Dá jemu Pán Bůh stolici Davida, otce jeho, a kralovati bude v domě Jakobově na věky. * Aj, počneš, a porodíš, a slouti bude Syn Nejvyššího.

V. Račiž, pane, žehnati.

Požehnání: Sama Panna panen ať přimlouvá se za nás u Pána.

R. Amen.

Čtení II. (Sir. 24, 15—16.): A tak na Sionu utvrzena jsem, a v městě posvěceném též odpočívala jsem, a v Jerusalemě jest moc má. A v lidu uctěném vkořenila jsem se, a v částce Boha svého, (ježto jest) dědictví jeho, a v shromáždění svatých (jest) zdržování mé. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky.

R. Blahoslavená jsi, Panno Maria, kteráž jsi Pána nosila, Stvořitele světa.

* Porodila jsi toho, který tebe učinil, a na věky zůstáváš pannou.

V. Zdráva buď, Maria, milosti plná: Pán s tebou.

* Porodila jsi toho, který tebe učinil, a na věky zůstáváš pannou.

Říká-li se po III. čtení Te Deum,) přidá se zde ještě:* Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. — Porodila jsi toho, který tebe učinil, a na věky zůstáváš pannou.

V adventě:

Čtení II. (Luk. 1, 29—33): Kterážto uslyševši, zarmoutila se nad řečí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení. I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, neb jsi nalezla milost u Boha. Aj, počneš v životě, a porodíš Syna, a nazveš jméno jeho Ježíš. Tenť bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dá jemu Pán Bůh stolici Davida, otce jeho, a kralovati bude v domě Jakobově na věky, a království jeho nebude konce. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky.

R. Zdráva buď, Maria, milosti plná, Pán s tebou, * Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tebe: nebo co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.

V. Kterak se to stane, poněvadž muže nepoznávám? A odpověděv anděl, řekl jí: * Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tebe: neb co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.

V. Račiž, pane, žehnati.

Požehnání: Skrze Pannu Matku propůjč nám Pán spásu a pokoj.

R. Amen.

---

*) To je od vánoc do neděle Devítníku a od velikonoc do adventu.

Čtení III. (Sir. 24, 18—20.): Vyvýšena jsem jako cedr na Libanu, a jako cypřiš na hoře Sionu: jako palma v Kádes vyvýšena jsem, a jako štěp růže v Jerichu. Jako oliva spanilá na polích, a jako javor vyvýšena jsem podle vody na ulicích. Jako skořice a balsam vonný vydala jsem vůni: jako myrrha výborná vydala jsem líbeznost vůně. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky.

R. Neboť šťastná jsi, svatá Panno Maria, a všeliké chvály nejhodnější: * nebo z tebe vzešlo slunce spravedlnosti: Kristus, Bůh náš.

R. Pros za lid, oroduj za duchovenstvo, přimlouvej se za zbožný ženský rod; pociťujtež všichni tvou pomoc, kteří oslavují tvou svatou památku. * Nebo z tebe vzešlo slunce spravedlnosti: Kristus, Bůh náš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. *)

Kristus, Bůh náš.

V adventě:

Čtení III. (Luk. 1, 34—38.): I řekla Maria k andělu: Kterak se to stane, poněvadž muže nepoznávám? A odpověděv anděl, řekl jí: Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tebe. A protož i co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží. A aj, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala syna v starosti své: a tento jest jí šestý měsíc, kteráž slove neplodná: neboť nebude nemožné u Boha žádné slovo. I řekla Maria: Aj, děvka Páně, staniž mi se podle slova tvého. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky.

R. Přijmiž slovo, Panno Maria, kteréž Ti od Pána skrze anděla přeneseno bylo: počneš a porodíš Boha spolu a člověka: * abys požehnanou byla nazývána mezi všemi ženami.

V. Porodíš sice Syna, a panenství neutrpíš porušení: staneš se těhotnou, a budeš matkou nikdy netknutou. * Abys požehnanou byla nazývána mezi všemi ženami.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. * Abys požehnanou byla nazývána mezi všemi ženami.*)

*Místo responsoria po třetím čtení říká se „Te Deum laudamus“,**) což se však nepřipouští v adventě a od neděle Devítníku po Boží hod velikonoční (excl.). — V těchto dobách se říká pouze o svátcích bl. Panny Marie.*

Te Deum laudamus.

1. Tebe Boha chválíme, * Tebe Pána vyznáváme.
2. Tebe věčného Otce * celá země uctívá.
3. Tobě všichni andělé, * Tobě nebesa a veškeré mocnosti:
4. Tobě cherubíni a serafíni * neustávajícím hlasem provolávají:
5. Svatý, svatý, svatý * Pán Bůh zástupů.
6. Plná jsou nebesa i země * velebnosti slávy Tvé.
7. Tebe slavný * apoštolů sbor.
8. Tebe proroků * chvalitebný počet.
9. Tebe mučedníků jasné * chválí vojsko.

---

*) Sláva Otci . . . vynechává se v pašijovém týdnu.

**) Překlad tento je nový, k latinskému textu lépe přiléhající než překlad u nás obvyklý, jak jest uveden na straně 9.

10. Tebe po okrsku zemském * svatá vyznává církev.
11. Otce * nesmírné velebnosti.
12. Ctihodného Tvého pravého * a jediného Syna.
13. Svatého také * Utěšitele Ducha.
14. Ty Králi slávy, * Kriste.
15. Ty Otcův * věčný jsi Syn.
16. Ty k vysvobození (našemu) bera na se člověčenství, * nehrozil jsi se panenského života.
17. Ty zvítěziv nad ostnem smrti, * otevřel jsi věřícím království nebeské.
10. Ty na pravici Boží sedíš * ve slávě Otcově.
19. Jako Soudce věříme * že přijdeš.

Následující verš říká se kleče:

20. Tebe tedy prosíme, svým služebníkům přispěj, * které jsi drahou krví vykoupil.
21. Ve věčné dej, abychom se svatými Tvými * ve slávě byli počítáni.
22. Spas lid svůj, Hospodine, * a požehnej dědictví svému.
23. A spravuj je, * a vyvyšuj je až na věky.
24. Na každý den * dobrořečíme Tobě.
25. A chválíme jméno Tvé na věky, * i na věky věkův.
26. Račiž, Pane, dne tohoto * bez hříchů nás ostříhati.
27. Smiluj se nad námi, Hospodine, * smiluj se nad námi!
28. Budiž milosrdenství Tvé nad námi, Hospodine, * jakož jsme doufali v Tebe.
29. V Tebe, Hospodine, jsem doufal, * nechť nejsem zahanben na věky.

Ke chválám.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci i Synu atd.... Alleluja.

Od neděle Devítníku až do velikonoc místo Alleluja:

Chvála Tobě, Pane, králi věčné slávy.

Antifona. 1. Vzata jest Maria na nebe, * radují se andělé, chválíce dobrořečí Pánu.

V adventě:

Ant. 1. Poslán jest * Gabriel anděl k Marii Panně, zasnoubené Josefovi.

Od vánoc do hromnic:

Ant. 1. Ó, podivuhodné obcování! * Stvořitel pokolení lidského, oduševnělé tělo přijav, z Panny naroditi se ráčil: a vyšed bez semene jako člověk, uštědřil nám své božství.

Žalm 92. (Chvála Božího řízení, jímž se každý obveselí a potěší.)

1. Hospodin kraloval, v krásu oblekl se * oblékl se Hospodin v sílu a přepásal se.
2. Neb i upevnil okršlek země, * kterýž se nepohne.
3. Připravena jest stolice Tvá z dávna, * od věčnosti Ty jsi.
4. Pozdvihly řeky, Hospodine: * pozdvihly řeky zvuku svého.
5. Pozdvihly řeky vln svých * nade zvuk vod mnohých.

6. Divná jsou dutí moře, * (více) divný jest na výsostech Hospodin.
7. Svědectví Tvá jsou hodnověrná velmi: * na dům Tvůj přísluší svatost, Hospodine, na dlouhé časy.
Sláva Otci i Synu .

Antif. 1. se opakuje.

Antif. 2. Maria Panna vzata jest * do oblakového pokoje, v němž Král králů na hvězdnatém sedí stolci.

V adventě.

Ant. 2. Zdráva buď, Maria, * milosti plná: Pán s tebou: požehnaná ty mezi ženami, alleluja.

Od vánoc do hromnic.

Ant. 2. Když jsi se narodil * nevyslovitelně z Panny, tehdy naplnila se Písma: „jako déšť na rouno jsi sstoupil", abys spaseno učinil pokolení lidské. Tebe chválíme, Bože náš.

Žalm 99. (Chvalte Hospodina v jeho svatyni.)

1. Plesejte Bohu všecka země: * služte Hospodinu s veselostí.
2. Vcházejte před obličej jeho * s plesáním.
3. Vězte, že Hospodin sám jest Bůh: * on učinil nás a ne my sami sebe.
4. (My pak) lid jeho jsme a ovce pastvy jeho, * vcházejte do bran jeho s díkůčiněním: do síní jeho s chválami: oslavujte jej.
5. Chvalte jméno jeho; neboť dobrotivý jest Hospodin, na věky (trvá) milosrdenství jeho: * až a do národu a národu pravda jeho.
Sláva Otci .

Antif. 2. se opakuje.

Antif. 3. Po vůni * mastí tvých běžíme : mladice milovaly tě velmi.

V adventě.

Ant. 3. Neboj se, * Maria, nalezla jsi milost u Boha : aj, počneš, a porodíš syna, alleluja.

Od vánoc do hromnic.

Ant. 3. V keři, který viděl * Mojžíš neshořující, poznali jsme neporušitelné tvé chvályhodné panenství: Boží Rodičko, přimlouvej se za nás.

Žalm 62. (Touha po Bohu.)

1. Bože, Bože můj! * k Tobě z jitra bdím.
2. Žížnila po Tobě duše má, * jak mnohonásobně (po) Tobě tělo mé.
3. V zemi (této) pusté, nescestné a bezvodné: * tak v svatyni ukázal jsem se Tobě, abych viděl moc Tvou a slávu Tvou.
4. Neboť lepší jest milosrdenství Tvé nad život: * rtové moji chváliti budou Tebe.
5. Tak velebiti budu Tebe v životě svém: * a ve jménu Tvém pozdvihovati budu (k Tobě) rukou svých.
6. Jakoby sádlem a tukem naplněna byla duše má: * a rty plesajícími chváliti budou (Tebe) ústa má.
7. Zpomenu-li na Tě na loži svém, v (dobách) jitřních (ještě) přemýšleti budu o Tobě: * neb jsi byl spomocník můj.

8. A (protož) v zastření křídel Tvých plesati budu, přilnula duše má k Tobě: * mne ujala pravice Tvá.

9. Oni pak nadarmo hledali duše mé, vejdouť do hlubokosti země: * vydáni budou v ruce meče, za podíl liškám budou.

10. Král pak veseliti se bude v Bohu, chváleni budou všichni, kteříž přísahají v něm: * nebo zacpána budou ústa mluvících nepravé věci.

Sláva Otci .

Antif. 3. se opakuje.

Antif. 4. Požehnaná * jsi ty, dcero, od Pána, nebo skrze tebe jsme plod života obdrželi.

V adventě.

Ant. 4. Dá jemu Pán Bůh * stolici Davida, otce jeho, a kralovati bude na věky.

Od hromnic do velikonoc.

Ant. 4. Vzrostl * kořen Jesse, vzešla hvězda z Jakuba; Panna porodila Spasitele: Tebe chválíme, Bože náš.

Zpěv tří mládenců (Dan. 3. — Všechno tvorstvo chval svého Pána).

1. Dobrořečte všickni skutkové Páně Pánu: * chvalte a nade všecko vyvyšujte ho na věky.

2. Dobrořečte andělé Páně Pánu: * dobrořečte nebesa Pánu.

3. Dobrořečte vody všecky, kteréž nad nebesy jsou, Pánu: * dobrořečte všecky mocnosti Páně Pánu.

4. Dobrořečte slunce a měsíc Pánu: * dobrořečte hvězdy nebeské Pánu.

5. Dobrořečte všeliký příval i rosa Pánu: * dobrořečte všickni duchové Boží Pánu.

6. Dobrořečte oheň i vedro Pánu: * dobrořečte studeno i horko Pánu.

7. Dobrořečte rosy i jíní Pánu : * dobrořečte mráz a zima Pánu.

8. Dobrořečte ledové a sněhové Pánu: * dobrořečte noci i dnové Pánu.

9. Dobrořečte světlo i tma Pánu: * dobrořečte blýskání i oblakové Pánu.

10. Dobrořeč země Pánu: * chval a nade všecko vyvyšuj ho na věky.

11. Dobrořečte hory a pahrbkové Pánu: * dobrořečte všecky zrostliny na zemi Pánu.

12. Dobrořečte studnice Pánu: * dobrořečte moře i řeky Pánu.

13. Dobrořečte velrybové a všecko, což se hýbe ve vodách, Pánu: * dobrořečte všickni ptáci nebeští Pánu.

14. Dobrořečte všecka zvířata i hovádka Pánu: * dobrořečte synové lidští Pánu.

15. Dobrořeč Israel Pánu: * chval a nade všecko vyvyšuj ho na věky.

16. Dobrořečte kněží Páně Pánu: * dobrořečte služebníci Páně Pánu.

17. Dobrořečte duchové a duše spravedlivých Pánu: * dobrořečte svatí a pokorní duchem Pánu.

18. Dobrořečte Ananiáši, Azariáši, Misaeli Pánu: * chvalte a nade všecko vyvyšujte ho na věky.

19. Dobrořečme Otci i Synu i Duchu svatému: * chvalme a nade všecko vyvyšujme ho na věky.

20. Požehnaný jsi, Pane, na obloze nebeské: * a chvalitebný a slavný a nade všecko vyvýšený na věky.

(Zde se opomíjí „Sláva Otci“ i „Amen“.)

Antif. 4. se opakuje.

Antif. 5. Krásná jsi * a pěkná, dcero jerusalemská, hrozná jako vojenský šik (k bitvě) spořádaný.

V adventě.

Ant. 5. Aj, děvka Páně, * staniž mi se podlé slova tvého.

Od hromnic do velikonoc.

Ant. 5. Hle, Maria * porodila nám Spasitele, jehož Jan vida zvolal řka: hle, beránek Boží, hle, kterýž snímá hříchy světa, alleluja.

Žalm 148. (Chvála Boží.)

1. Chvalte Hospodina s nebes: * chvalte ho na výsostech.

2. Chvalte jej všickni andělé jeho: * chvalte jej všecky mocnosti jeho.

3. Chvalte jej slunce i měsíc: * chvalte jej všecky hvězdy, i světlo.

4. Chvalte jej nebesa nebes: * a všecky vody, kteréž jsou nad nebesy, chvalte jméno Hospodinovo.

5. Neb on řekl, a učiněny jsou: * on přikázal, a stvořeny jsou.

6. Upevnil je na věky, a na věky věků: * přikázání uložil jim, a nepomine.

7. Chvalte Hospodina ze země, * drakové, i všecky propasti.

8. Oheň, krupobití, sníh i led, a vítr bouřlivý: * jenž vykonávají rozkaz jeho.

9. Hory, a všickni pahrbkové: * stromoví ovocné, i všickni cedrové.

10. Zvěř divoká, i všeliká hovada: * zeměplazi a ptactvo pernaté.

11. Králové zemští, i všickni národové: * knížata, i všickni soudcové země.

12. Mládenci i panny, starší s mladšími chvalte jméno Hospodinovo: * nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého.

13. Chvála jeho nad nebe i zemi: * a povýšil rohu lidu svého.

14. Píseň všem svatým jeho: * synům israelským, lidu přibližujícímu se k němu.

Sláva Otci . .

Antif. 5. se opakuje.

Kapitola (Pís. Šal. 6, 8.): Viděly ji dcery Sionské; a nejblahoslavenější ji nazývaly, a královny chválily ji.

V adventě.

Kapitola (Is. 11, 1. 2): A vyjde prut z kořene Jesse, a květ z kořene jeho vystoupí. A odpočine na něm Duch Hospodinův.

R. Bohu díky.

426. O, gloriosa virginum.

Hymna církevní ku chválám na slavnosti Panny Marie od Venantia Fortunata, † před r. 610. — Překlad dle Fr. Sušila. — Hudba J. Bádala.

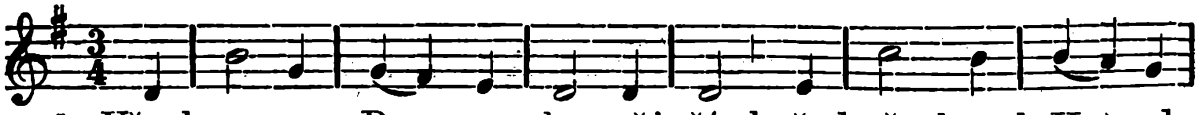

1. Všech pa-nen Pan - no slav-něj - ší, hvězd všechněch Hvě-zdo

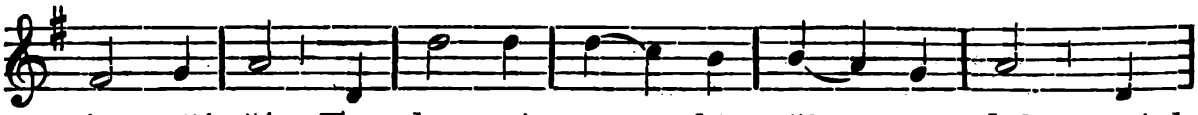

jas - něj - ší, Ten, kte - rý to bě ži vot dal, z tvých

Na konec.

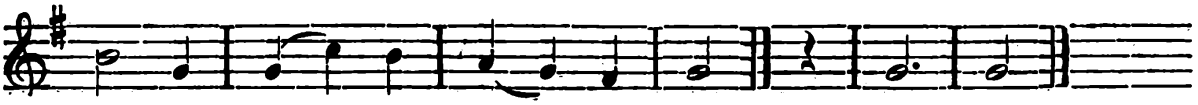

pr - sou mlé - ka po - .ží - val. A - men.

2. Co Eva hříchem zkazila, tys Synem svým nám spravila; - by spásy došel truchlý lid, - tys otevřela nebes byt.

3. Tys branou Krále slavného, - tys hradem světla zářného! - Buď Život, který z Panny dán, - buď spasenými opěván!

4. Buď, Jezu, Tobě pochvala, - jejž Panna světu vydala, i Otci, Duchu dík buď pěn, - všech věků po věk veškeren. - Amen.

V. Požehnaná ty mezi ženami.

R. A požehnaný plod života tvého.

Benedictus.

Antifona k Benedictus: Blahoslavená Boží Rodičko Maria, * Panno neustálá, chráme Páně, svatostánku Ducha svatého: sama bez příkladu líbila jsi se Pánu našemu Ježíši Kristu: pros za lid, oroduj za duchovenstvo, přimlouvej se za zbožný ženský rod.

V adventě:

Ant. k Bened.: (Luk. 1, 35): Duch svatý * sstoupí v tě, Maria: neboj se, budeš míti v životě Syna Božího, alleluja.

Od vánoc do hromnic:

Antif. k Bened.: Podivuhodné tajemství * dnes se osvětluje: obnovují se přirozenosti, Bůh člověkem učiněn jest: tím, čím byl, zůstal, a to, čím nebyl, přijal: ni smíšení neutrpěl, ni rozdělení.

V čas velikonoční antifona k Benedictus:

Královno nebeská, vesel se, * alleluja: neboť ten, jehož jsi hodna byla nositi, alleluja: vstal z mrtvých, jak řekl, alleluja: pros za nás Boha, alleluja.

Chvalozpěv Zachariášův (Benedictus).

1. Požehnaný (buď) Pán Bůh israelský, * že navštívil, a učinil vykoupení lidu svého.

2. I vyzdvihl nám roh spasení * v domě Davida, služebníka svého.

3. Jakož mluvil skrze ústa svatých proroků svých, * kteří jsou od věků:

4. O vysvobození z (moci) nepřátel našich, * a z ruky všech, kteříž nenávidí nás.

5. Aby učinil milosrdenství s otci našimi; * a rozpomenul se na svatou smlouvu svou.

6. Na přísahu, kterouž přisáhl Abrahamovi, otci našemu, * že nám to dá.

7. Abychom beze strachu, z ruky nepřátel našich vysvobozeni, * sloužili jemu.

8. V svatosti a spravedlnosti před ním, * po všecky dny své.

9. A Ty, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš: * nebo půjdeš před tváří Páně připravovat cest jeho.

10. Aby dáno bylo umění spasitelné lidu jeho: * na odpuštění hříchů jejich.

11. Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho: * v němžto navštívil nás, vyšed z výsosti.

12. Aby posvítil těm, kteříž ve tmě sedí, a v stínu smrti: * k zpravení nohou našich na cestu pokoje.

13. Sláva Otci i Synu: * i Duchu svatému.

14. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Antifona se opakuje.

Pane, smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž jsi chtěl, aby ze života blahoslavené Marie Panny Slovo Tvé při zvěstování anděla tělo přijalo: propůjč prosícím Tebe; abychom my, kteříž věříme, že v pravdě Rodičkou Boží jest, jejími u Tebe přímluvami podporováni byli. Skrze téhož Krista Pána našeho.

R. Amen.

Modlitba v adventě: Bože, jenž jsi chtěl, aby ze života blahoslavené Marie Panny Slovo tvé při zvěstování andělském tělo přijalo: propůjč, prosíme Tebe, abychom, kteříž věříme, že v pravdě Rodičkou Boží jest, jejími u Tebe přímluvami podporováni byli. Skrze téhož Krista Pána našeho.

R. Amen.

Tato modlitba se koná v adventě při všech hodinkách, ale s úplným zakončením: Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista.

Modlitba po vánocích do hromnic: Bože, jenž jsi požehnaným panenstvím blahoslavené Marie pokolení lidskému blaženost věčnou zjednati ráčil: uděl nám, prosíme, abychom vždy znamenali, že přimlouvá se za nás ta, skrze niž zasloužili jsme obdržeti původce života, Pána našeho Ježíše Krista.

R. Amen.

Jitřní končí se modlitbami k svatým, jak na konci nešpor (před kompletářem). Ant. Svatí Boží všichni atd. *na str. 1135 dole.*

V adventě: Ajhle Hospodin atd.

Na zakončení pomodlí se „Zdrávas Maria“.

Denní hodinky.

Denní hodinky (prima, tertia, sexta, nona — ad vesperas, to jest hodina sedmá, devátá, dvanáctá, třetí — k večeru) představují nám běh vezdejšího života. V tomto životě jest pracovati a bojovati. Proto prosí i církev, prosí i každý z nás o pomoc k práci, o přispění proti nebezpečím, do nichž můžeme za dne a v životě upadnouti.

Ku primě (k 7. hodině).

Zdrávas Maria atd.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu . . . Alleluja (*nebo:* Chvála Tobě, Pane, králi věčné slávy).

Hymna (Memento rerum Conditor).

1. Rač, Tvůrce, na paměti mít, - žes ráčil narozením vzít - si z lůna Panny svatého - tvar na se těla našeho.

2. Maria, Matko milosti, - jež zdrojem's naší radosti, - nás od nepřátel našich chraň, - tvá v čase smrti přijmi dlaň.

3. Buď, Jezu, Tobě pochvala, - jejž Panna světu vydala, - i Otci, Duchu dík buď pěn - všech věků po věk veškeren. Amen.

V roce:	*V adventě:*	*Od vánoc do hromnic:*
Antif.: Vzata jest Maria na nebe.	Poslán jest.	Ó podivuhodné obcování.

Žalm 53. (Prosba v tísni nepřítelem způsobené.)

1. Bože, ve jménu svém spasena mne učiň; * a v moci své suď mne.

2. Bože, vyslyš modlitbu mou: * ušima pozoruj na slova úst mých.

3. Nebo cizí povstali proti mně, a silní hledali duše mé: * a nepředstavili Boha před obličej svůj.

4. Neb hle, Bůh spomáhá mně: * a Hospodin jest obránce duše mé.

5. Obrať (to) zlé na nepřátele mé: * a v pravdě své vyhubiž je.

6. Dobrovolně budu obětovati Tobě: * a oslavovati budu jméno Tvé, Hospodine, neboť dobré jest.

7. Nebo z soužení všelikého vytrhl jsi mne: * a na nepřátele mé shlédlo oko mé.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 84. (Prosba o milosrdenství Boží.)

1. Požehnal jsi, Hospodine, zemi své: * odvrátil jsi zajetí Jakobovo.

2. Odpustils nepravost lidu svého: * přikryls všecky hříchy jejich.

3. Ukrotil jsi hněv svůj: * odvrátils (se) od hněvu prchlivosti své.

4. Obratiž nás, Bože, Spasiteli náš: * a odvrať hněv svůj od nás.

5. Zdaliž na věky hněvati se budeš na nás? * aneb protáhneš hněv svůj od národu do národu?

6. Bože, Ty obrátě se obživíš nás: * a lid Tvůj veseliti se bude v Tobě.

7. Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své: * a spasení své dej nám.

8. Poslyším, co by mluvil ke mně Hospodin Bůh: * neboť (zajisté) mluviti bude pokoj na lid svůj.

9. A na svaté své, * a na ty, kteříž se obracují k srdci.

10. Jistě blízká jest těm, kteříž se ho bojí, pomoc jeho: * aby přebývala sláva v zemi naší.

11. Milosrdenství a pravda potkaly se: * spravedlnost a pokoj políbily se.

12. Pravda ze země vzešla: * a spravedlnost s nebe vyhlédala.

13. Dá (také) Hospodin požehnání: * a země naše vydá úrodu svou.

14. Spravedlnost před ním choditi bude: * a zřídí po cestě kroky své.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 116. (Radost z milosrdenství Božího.)

1. Chvalte Hospodina všickni národové: * chvalte ho všickni lidé.

2. Nebo utvrzeno jest nad námi milosrdenství jeho: * a pravda Hospodinova zůstává na věky.

Sláva Otci i Synu atd.

Antifona: Vzata jest Maria na nebe, radují se andělé, chválíce dobrořečí Pánu.

V adventě:

Ant.: Poslán jest Gabriel anděl k Marii Panně, znsnoubené Josefovi.

Od vánoc do hromnic:

Ant.: Ó podivuhodné obcování! Stvořitel pokolení lidského, oduševnělé tělo přijav, z Panny naroditi se ráčil: a vyšed bez semene jako člověk, uštědřil nám své božství.

Kapitola (Pís. Šal. 6, 9.): Kteráž jest to, jež kráčí jako dennice vycházející, krásná jako měsíc, výborná jako slunce, hrozná jako vojenský šik spořádaný?

V adventě.

Kapitola: Aj, Panna počne, a porodí Syna a nazváno bude jméno jeho Emmanuel. Máslo a med jísti nebude, aby uměl zavrci zlé a vyvoliti dobré.

R. Bohu díky.

V. Učiň mne důstojným chváliti tebe, Panno posvěcená.

R. Dej mi sílu proti nepřátelům tvým.

Pane, smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž jsi panenskou dvoranu blahoslavené Marie, abys v ní přebýval, vyvoliti ráčil: dej, prosíme, abys nám obranou její chráněným radovati se dal z přítomné její památky. Který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem

V adventě:

Modlitba: Bože, jenž jsi chtěl, aby ze života blahoslavené Marie Panny Slovo Tvé při zvěstování andělském tělo přijalo: propůjč prosícím Tebe, abychom my, kteříž věříme, že v pravdě Rodičkou Boží jest, jejími u Tebe přímluvami podporováni byli. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista. Amen.

Od vánoc do hromnic:

Modlitba: Bože, jenž jsi požehnaným tajemstvím blahoslavené Marie pokolení lidskému blaženost věčnou zjednati ráčil: uděl nám, prosíme, abychom vždy znamenali, že přimlouvá se za nás ta, skrze niž zasloužili jsme obdržeti původce života, Pána našeho Ježíše Krista.

R. Amen.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Otče náš.

K terci (o 9. hodině).

Zdrávas Maria atd.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu atd. Alleluja *nebo* Chvála Tobě, Pane, králi věčné slávy.

Hymna (Memento rerum Conditor): Rač, Tvůrce, na paměti mít (jako k primě) str. 1155.

V roce:	*V adventě:*	*Od vánoc do hromnic:*
Antifona: Maria Panna vzata jest.	Zdráva buď, Maria.	Když jsi se narodil.

Žalm 119. (Proti lidem svárlivým.)

1. K Hospodinu, když jsem soužen býval, volal jsem : * a vyslyšel mne.

2. Hospodine, vysvoboď duši mou od rtů nepravých, * a od jazyka lstivého.

3. Co bude dáno tobě, aneb co bude tobě přiloženo * za (tvůj) lstivý jazyk ?

4. Střely Mocného ostré, * s uhlím do spuštění vypalujícím.

5. Běda mně, že tak dlouho pohostinu jsem: bydlil jsem s obyvateli Cedar: * dlouho pohostinu byla duše má.

6. S těmi, kteříž nenáviděli pokoje, byl jsem pokojný: * když jsem mluvíval jim, bojovali proti mně bez příčiny.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 120. (Bůh bdělým ochráncem.)

1. Pozdvihl jsem očí svých k horám, * odkudž přijde mi pomoc.

2. Pomoc má od Hospodina, * kterýž učinil nebe i zemi.

3. Nedávejž v pohnutí nohy tvé: * aniž zdřímej, kterýž ostříhá tě.

4. Aj, nebude dřímati, ani spáti, * kterýž ostříhá Israele.

5. Hospodin ostříhá tebe, Hospodin (jest) ochrana tvá : * po pravé ruce tvé.

6. Přes den slunce nebude páliti tebe, * ani měsíc přes noc.

7. Hospodin ostříhá tě ode všeho zlého: * ostříhejž duše tvé Hospodin.

8. Hospodin ostříhej vjití tvého, i vyjití tvého: * od tohoto času až i na věky.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 121. (Radost při spatření Jerusalema. — Panna Maria jest (obrazně řečeno) Jerusalemem, domem Davida, svatyní Páně a branou nebes, poněvadž byla Matkou Krista Pána, potomka Davidova. Jest svatým městem, neboť poskytuje příbytku a ochrany všem, kteří se jako Kristovi věrní synové k ní utíkají. Její přímluvou docházíme Božích milostí, dojdeme jednou i věčné blaženosti.)

1. Veselil jsem se z toho, když mi jest povědíno: * Do domu Hospodinova půjdeme.

2. Stály nohy naše * v síních tvých, Jerusaleme.

3. Jerusalem, kterýž se staví jako město: * jehožto účastenství jest vespolné.

4. Neboť tam vstupovala pokolení, pokolení Hospodinova: * (dle) přikázání Israelovi (daného), aby oslavovali jméno Hospodinovo.

5. Nebo tam stály stolice k soudu: * stolice nad domem Davidovým ustavené.

6. Proste za ty věci, kteréž ku pokoji jsou Jerusalemu: * a hojnost (budiž) těm, kteříž milují tě.

7. Budiž pokoj v mocnosti tvé: * a hojnost ve věžích tvých.

8. Pro bratří své, a bližní své, * mluvíval jsem pokoj tobě.

9. Pro dům Hospodina, Boha našeho, * hledal jsem dobrých věcí tobě.

Sláva Otci i Synu atd.

Antifona: Maria Panna vzata jest do oblakového pokoje, v němž Král králů na hvězdnatém sedí stolci.

V adventě:

Ant.: Zdráva buď, Maria, milosti plná: Pán s tebou: požehnaná ty mezi ženami, alleluja.

Od vánoc do hromnic:

Ant.: Když jsi se narodil nevyslovitelně z Panny, tehdy naplnila se Písma: „jako déšť na rouno jsi sstoupil", abys spaseno učinil pokolení lidské. Tebe chválíme, Bože náš.

Kapitola (Sir. 24, 15.): A tak na Sionu utvrzena jsem, a v městě posvěceném též odpočívala jsem, a v Jerusalemě jest moc má.

V adventě:

Kapitola (Is. 11, 1, 2.): Vyjde prut z kořene Jesse, a květ z kořene jeho vystoupí. A odpočine na něm Duch Hospodinův.

R. Bohu díky.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Pane, smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, kterýž jsi plodným panenstvím blahoslavené Marie lidskému pokolení odměnu věčné slávy poskytl: uděl,

prosíme, abychom pociťovali, že se za nás přimlouvá ta, skrze niž jsme zasloužili původce života obdržeti, Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, který s Tebou . . .

V adventě: Bože, jenž jsi chtěl *(jak svrchu na konci primy).*

Od vánoc do hromnic: Bože, jenž jsi požehnaným panenstvím . . .

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Otče náš . . .

K sextě (o 12. hodině).

Zdrávas Maria.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd. Alleluja, *nebo* Chvála Tobě, Pane, králi věčné slávy.

Hymna (Memento, rerum Conditor): Rač, Tvůrce, na paměti mít (jako při primě).

V roce:	*V adventě:*	*Od vánoc do hromnic:*
Antifona: Po vůni.	Neboj se.	V keři, který viděl.

Žalm 122. (Prosba v nátisku).

1. K Toběť jsem pozdvihl očí svých, * kterýž přebýváš na nebesích.

2. Aj, hle, jako oči služebníků * (obráceny jsou) k rukám pánů jejich.

3. Jako oči děvky k rukám paní její: * tak (jsou obráceny) oči naše k Hospodinu, Bohu našemu, až by se smiloval nad námi.

4. Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi : * neb jsme velmi naplněni potupením.

5. Nebo velmi naplněna jest duše má: * k pohanění jsouc boháčům, a k potupě pyšným.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 123. (Bohu vysvoboditeli díky.)

1. By Hospodina s námi nebylo, rciž nyní, Israeli: * by Hospodina s námi nebylo.

2. Když lidé povstali proti nám, * snad by za živa byli pohltili nás.

3. Když se roznítila prchlivost jejich proti nám, * snad by voda byla pohřížila nás.

4. V proud přišla duše naše: * snad by byla přišla duše naše v vodu nesnesitelnou.

5. Požehnán (budiž) Hospodin, * kterýž nás nevydal v zachvácení zubům jejich.

6. Duše naše jako pták vytržena jest * z osidla lovců.

7. Osidlo zatřeno jest, * a my vysvobozeni jsme.

8. Pomoc naše ve jménu Hospodinovu, * kterýž učinil nebe i zemi.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 124. (Důvěra v Boží ochranu.)

1. Kdož doufají v Hospodina, jsou jako hora Sion: * nepohne se na věky, kdo bydlí v Jerusalemě.

2. Hory jsou vůkol něho: * a Hospodin vůkol lidu svého, od tohoto času až na věky.

3. Nebo nenechá Pán metly hříšníků nad losem spravedlivých: * aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých.

4. Dobře učiň, Hospodine, dobrým, * a (těm, kteří) jsou upřímného srdce.

5. Ty pak, kteříž se uchylují k cestám křivým, přivede Hospodin (v zahynutí) s činiteli nepravosti: * pokoj nad Israelem budiž.

Sláva Otci i Synu atd.

Antifona: Po vůni mastí tvých běžíme: * mladice milovaly tě velmi.

V adventě:

Ant.: Neboj se, Maria, nalezla jsi milost u Boha: aj, počneš a porodíš syna, alleluja.

Od vánoc do hromnic:

Ant.: V keři, který viděl Mojžíš neshořující, poznali jsme neporušené tvé chvályhodné panenství: Boží Rodičko, přimlouvej se za nás.

Kapitola (Sir. 24, 16.): A v lidu uctěném vkořenila jsem se, a v částce Boha mého, (ježto jest) dědictví jeho, a v shromáždění svatých (jest) zdržování mé.

V adventě:

Kapitola: Dá jemu Pán Bůh stolici Davida, otce jeho: a kralovati bude v domě Jakobově na věky, a království jeho nebude konce.

R. Bohu díky.

V. Požehnaná ty mezi ženami.

R. A požehnaný plod života tvého.

Pane, smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Propůjč, milosrdný Bože, křehkosti naší ochranu, abychom my, kteříž svaté Boží Rodičky památku konáme, pomocí její přímluvy ze svých nešlechetností povstali. Skrze téhož Pána . . .

V adventě:

Modlitba: Bože, jenž jsi chtěl . . . *(jak na konci primy).*

Od vánoc do hromnic:

Modlitba: Bože, jenž jsi požehnaným panenstvím . . . *(jak na konci primy).*

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Otče náš.

K noně (k třetí hodině).

Zdrávas Maria.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu atd. — Alleluja (*nebo:* Chvála Tobě, Pane, králi věčné slávy).

Hymna (Memento, rerum Conditor): Rač, Tvůrce, na paměti mít (jako při primě).

V roce:	*V adventě:*	*Od vánoc do hromnic:*
Ant.: Krásná jsi.	Aj, děvka Páně.	Maria porodila.

Žalm 125. (Radost z osvobození a prosba za zajatce; my jsme zde na zemi jako zajatci nebo ve vyhnanství; nebe jest naší vlastí.)

1. Když navrátil Hospodin zajetí Siona: * učiněni jsme jako potěšení.
2. Tehdáž naplněna jsou radostí ústa naše: * a jazyk náš plesáním.
3. Nyní řeknou mezi národy: * Veliké věci učinil Hospodin s nimi.
4. Učiniltě s námi veliké věci Hospodin: * učiněni jsme veselící se.
5. Obrať, Hospodine, zajaté naše, * jako (se obrací) potok na poledni.
6. Ti, kteříž se slzami rozsívají, * s plesáním žíti budou.
7. Jdouce šli, a plakali, * mecíce semena svá.
8. Přijdouce pak přijdou s plesáním, * nesouce snopy své.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 126. (Na Božím požehnání vše záleží.)

1. Nebude-li Hospodin stavěti domu, * nadarmo pracují, kteří stavějí jej.
2. Nebude-li Hospodin ostříhati města, * nadarmo bdí, kdož ostříhá ho.
3. Daremné jest vám před svítáním vstávati: * vstávejte, když posedíte, (vy) již jíte chléb bolesti.
4. Když dává (Bůh) svým milým sen: * aj, dědictví Hospodinovo (jsou) synové; a mzda (jest) plod života.
5. Jako střely v ruce mocného: * tak jsou synové vyvržených.
6. Blahoslavený muž, kterýž jimi naplnil žádost svou: * nebude zahanben, když mluviti bude nepřátelům svým v bráně.

Sláva Otci i Synu atd.

Žalm 127. (Domácí štěstí zbožných.)

1. Blahoslavení všickni, kteříž se bojí Hospodina, * a kteříž chodí po cestách jeho.
2. Nebo z práce rukou svých jísti budeš: * blahoslavený jsi, a dobře tobě bude.
3. Manželka tvá jako vinný kmen, * plodný po bocích domu tvého.
4. Synové tvoji jako mladistvé olivoví, * vůkol stolu tvého.
5. Aj, hle, takť bude požehnán člověk, * kterýž se bojí Hospodina.
6. Požehnejž tobě Hospodin ze Sionu: * a spatřuj dobro Jerusalema po všecky dny života svého.

*

7. A viz syny synů svých, * a pokoj nad Israelem.

Sláva Otci i Synu atd.

Antifona: Krásná jsi, a pěkná, dcero jerusalemská: hrozná jako šik vojenský, (k bitvě) spořádaný.

Od vánoc do hromnic:

Ant.: Hle, Maria porodila nám Spasitele, jehož Jan vida, zvolal: Hle, beránek Boží, hle, kterýž snímá hříchy světa, alleluja.

V adventě:

Ant.: Aj, děvka Páně, staniž mi se podlé slova tvého.

Kapitola (Sir. 24, 19. 20.): Na ulicích, jako skořice a balsám vonný vydala jsem vůni: jako myrrha výborná vydala jsem líbeznost vůně.

V adventě:

Kapitola: Aj, Panna počne a porodí Syna, a nazváno bude jméno jeho Emmanuel. Máslo a med jísti nebude, aby uměl zavrci zlé a vyvoliti dobré.

R. Bohu díky.

V. Po porodu Pannou neporušenou jsi zůstala.

R. Boží Rodičko, přimlouvej se za nás.

Pane, smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Služebníkům svým, prosíme, Pane, hříchy promiň: abychom my, kteříž se Ti líbiti dle skutků svých nejsme s to, na přímluvu Rodičky Syna Tvého Pána našeho byli spaseni. Který s Tebou žije...

R. Amen.

Od vánoc do hromnic:

Modlitba: Bože, jenž jsi požehnaným panenstvím... *(jak na konci primy).*

V adventě:

Modlitba: Bože, jenž jsi chtěl.. *(jak na konci primy).*

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Otče náš

Jiná kratší služba (hodinky) na všecky slavnosti Panny Marie s písní sv. Kazimíra. 427. V každé době chvály tobě (Omni die dic Mariae).*)

K jitřní.

V. Pane, rty mé otevřeš.

R. A ústa má zvěstovati budou chválu Tvou.

*) Sv. Kazimír narodil se r. 1458; byl synem krále polského a bratrem krále českého Vladislava. V této písni si zvláště liboval, takže opis její byl mu dán do hrobu. Píseň buď pochází od něho, nebo je ještě starší. — Pro délku dáno jí více nápěvů. Viz na str. 1167.

V. Matko Boží, ku pomoci mé vzezři.
R. Paní, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci . . . Alleluja (*od neděle devítníku po velikonoce:* Chvála Tobě, Pane, Králi věčné slávy.)

Hymna. (Nápěvy jsou na výběr na konci tohoto officia.)

1. V každé době chvály tobě, - Maria, má duše pěj, - tvoje činy prosté viny - nejvroucněji uctívej!

2. Její kráse ve úžase - duch se zbožně podivuj, - Pannu krásnou, Matku šťastnou světu hlásej, rete můj!

3. Cti ji, zpívej a ji vzývej, - by tě hříchů sprostila, - vášní víru, pochyb štírů - by tvé srdce chránila.

4. Z této Panny jsou nám dány - všechny nebes milosti, - z této Kněžny světu něžný - rozvil se květ radosti.

5. Z vás, má ústa, nechať vzrůstá - Matky, Panny sláva, čest, - jež nás smutné s země rmutné - dává Synem v blaho vést.

6. Bez ustání světa Paní - zpívej vroucí chvalozpěv, - v lásky žáru jejích darů velikost vždy světu jev!

7. Smysly moje bez úkoje - vzdávejte jí vřelý dík; s její chválou v paměť stálou neskrbte ni okamžik.

8. Neníť dosti výmluvnosti v širém světa prostoru, - jež by zcela pověděla její moc a pokoru.

Antifona: Velebí duše má Hospodina, a zplesal duch můj v Bohu, Spasiteli mém.
V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Popřej nám, služebníkům svým, prosíme, Pane Bože, abychom se ze stálého duševního i tělesného zdraví radovali; a na slavnou přímluvu blahoslavené Marie vždy Panny, od vezdejšího osvobozeni byli zármutku a věčné požívali radosti. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Ku primě.

V. Matko Boží, ku pomoci mé vzezři.
R. Paní, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci . Alleluja (*nebo:* Chvála Tobě, Pane, Králi věčné slávy.)

9. Všichni pějte, poctu vzdejte - Matce Boží panenské, - nad vši snahu, nad námahu - vznešenější v kráse své!

10. Přes to pěji k chvále její, - pokud jenom dostačím, - co je možné mysli zbožné, - že to k spáse, dobře vím.

11. Ač vím jasně, žádné básně - že jí nedostihne vzlet, - přec se mýlí, bloudí, šílí, - kdo chce o ní pomlčet.

12. Ctnosti její, jež se stkvějí - jako slunce paprsek, - přemáhají, překonají - kacířství a bludů vztek.

13. Její mravy leskem slávy - církev Páně zjasňují, - její slova, skutky znova milost divnou zjevují.

14. Evy vina, jež nás spíná, - ráje bránu zavřela; uvěřila Panna milá, - nebe volno docela.

15. Pro tu Evu lidé v hněvu - vyhnáni jsou v smrti strast; a Marií znovu žijí, - vracejí se ve svou vlast.

16. Milovati, opěvati - Marii zvlášť sluší všem, - velebiti, vroucně ctíti věčně v zpěvu nadšeném.

17. Vypros, Máti, vykonati - bych moh', co tvůj velí Syn, - po skončení utrpení - by mne zvedl v nebes týn!

Antifona. Vzhledl na ponížení dívky své; nebo aj, od této chvíle blahoslavenou mne nazývati budou všickni národové.

V. Oroduj

Modleme se: Popřej nám, služebníkům svým ...

K terci.

V. Matko Boží, ku pomoci . . .

Sláva Otci . .

18. Tys žen krása, všechněch spása, - koruna a oslava, - vyvolená, povýšená - svatých srdcí zástava.

19. Vyslyš mile každé chvíle - ty, kdož k tobě volají, - očisť vinné, v pohostinné nechať nebe spěchají.

20. Z Jesse květe, když žal hněte, - pro útěchu jsi nám dán; - světa kráso, pekel*) spáso, - svatostánku, v němž dlel Pán.

21. Vzore mravů, cesto v slávu, náplni všech milostí, - Boží chráme, v tobě máme - příklad spravedlnosti.

22. Zdrávas, Panna, jíž se brána - k nebi bědným otvírá, - jížto hada lest a zrada - neláká a nestírá.

23. Ušlechtilá, přespanilá, Davidova dcero ctná, - již Pán lidí, jenž vše řídí - za svou milou Matku má.

24. Perlo drahá, růže vlahá, - čistotnosti lilije, - sborům čistých v slastech jistých - věnec z níž se uvije;

25. dej mi sílu k řeči, dílu, - abych tvoji zásluhu, - jak jsi hodna, Přelahodná, - hlásal všechněch do luhů.

26. Touhu nosím a zvlášť prosím: - uděliž mi paměti, - abych vřele v písni skvělé - mohl čest ti zapěti.

Anifona: Veliké věci učinil mi Ten, jenž mocný a jehož jméno svaté jest.

V. Oroduj

Modleme se: Popřej

K sextě.

V. Matko Boží, ku pomoci . . .

Sláva Otci . . .

27. Poskvrněny, zneuctěny hříchem jsou sic moje rty, - přec chci pěti, nesmlčeti - tvojí chvály, tvojí cti.

28. Plesej, Panno, jíž jest dáno - zrodit světu svobodu, - vyproštění z odsouzení - dáti všemu národu.

29. Čista stále, nebes Krále - Matko, ctěná vysoce, - v plném květu skýtáš světu - jako palma ovoce.

*) Předpeklí a očistec.

30. V bolu tůni tvojí vůní osvěžit se toužíme, - tvými plody nebes hody dány jsou nám, věříme.

31. Krásou celá jež se skvěla - bez poskvrny znamení, - nechať smíme, nechať zvíme - ctít tě v svatém nadšení.

32. Přeblažená, udělena - radost světu veliká: blahá říše nebes výše - pro tě se nám odmyká.

33. Radost září světu v tváři, - an mu Syn tvůj rozžehal - světlo jaré po tmě staré - a smyl s něho hříchu kal.

34. Kdož moc měli, zchudobněli, - jak jsi kdysi zapěla, - chudým, nuzným statkem různým - k bohatství jsi přispěla.

Antifona: Milosrdenství jeho (trvá) od pokolení až do pokolení bojícím se jeho.

V. Oroduj

Modleme se: Popřej

K noně.

V. Matko Boží, ku pomoci . . .

Sláva Otci

35. Špatných mravů hříšných davů - opuštěny cesty jsou, - nauk bludných, hesel svůdných - domněnky již zapadnou.

36. Světa leskem, schlouby třeskem - naučilas zhrdati, - Boha hledat, tělem nedat - v nepravost se zlákati.

37. Vzlétat vzhůru k nebes kůru - mysl učíš v zbožnosti, - krotit tělo, aby mělo - v uzdě divé žádosti.

38. V čistém's těle Spasitele - všeho světa chovala; - jenž nás hledá, k sobě zvedá, - toho jsi nám vydala.

39. Matkous byla, porodila Syna neporušena, - Krále králů, jehož chválu - pěje duše spasená.

40. Požehnaná, pro niž sklána - nepřítele zlého lest, - odsouzeným, zavrženým promíjí se věčný trest.

41. Znějí chvály Kristu Králi; - za matku jenž tebe měl, - nestvořený, narozený - z tebe lidstva Spasitel.

42. Chranitelko, Těšitelko - duše žalem sklíčené, - odvrať bídu, svého lidu - obhaj z lásky vznešené.

43. Prosiž, Drahá, abych blaha pověčného požíval, - abych v muce žhoucí prudce - odsouzen jsa, nezmíral.

Antifona: Učinil moc ramenem svým, rozptýlil pyšné v mysli jejich.

V. Oroduj .

Modleme se: Popřej . . .

K nešporám.

V. Matko Boží, ku pomoci . . .

Sláva Otci . .

44. Proč se soužím, po čem toužím: - rány moje uzdraviž, - duši mojí v lásky zdroji - hojivý lék upraviž!

45. Kéž jsem střídmý, vlídný s lidmi, - čistotný a laskavý, - obezřetný, zbožně vzletný - spěje věčné do slávy.

46. Vědou zkojen, pevně zbrojen - pravdou slova svatého, bohabojný, v ctnosti hojný, přímý, mravu cudného.

47. Vytrvalý, lásky dbalý, skromný, mírný, přívětiv, - prostý, čistý, v radě jistý, - pokorný a trpěliv.

48. Srdcem vážný, kéž jsem snažný - ústy pravdy hájiti, zla se chráním, Bohu klaním, dobré chci vždy činiti.

49. Chranitelkou, Těšitelkou - křesťanskému lidu buď, - dopřej míru, v světa víru - ať se nechví bázní hruď.

50. Jasná Zoře, Hvězdo moře, - hodná chvály nejvyšší, - jež jsi zkvetla nad vše světla - širé nebe na říši.

51. Prosbou tvojí kéž se zhojí - prosících tě všechen žal, - jež nás tíží, ke zlu víží, vášně hříšné od nás vzdal!

Antifona: Ssadil mocné s stolice a povýšil ponížených.
V. Oroduj . .
Modleme se: Popřej

Ke kompletáři.

V. Obratiž nás, Paní; tvými prosbami usmířen Bůh, Spasitel náš.
R. A odvrať hněv svůj od nás.
V. Matko Boží, ku pomoci .
Sláva Otci .

52. Plesej, Panno, že ti přáno - od ďábla nás vyprostit, - na ctném trůně ve svém lůně - směla Boha uhostit.

53. Neznectěna, obdařena - potomkem jsi nebeským, - Máť se stáváš, nepřestáváš - stkvít se vínkem panenským.

54. Čím jsi byla, zůstavila - tebe Boží dobrota, - ježto skájíš, v loktech hájíš - Původ svého života.

55. Synu svému milostnému, - Ježíši mnn doporuč, prosím žhavě, v bouří vřavě - k nebesům mne plouti uč.

56. Po tvém vzoru, ať se sporů - i zlých chtíčů vystříhám, - proti zlobě hříchu v tobě - záštitu ať jistou mám.

57. Ať mé hlavy neunaví žádost světa šalebná, - jež zlým, tvrdým činí, hrdým, - kdo jí ovládat se dá.

58. Neporazí, jež tak kazí, - kéž mne pýcha, hněv a zlost, - jež zlé sledy, mnohé bědy - zůstaví, zlou náklonnost.

59. Prosiž Boha, milost mnohá - ať mé srdce ochrání, - zlého vraha zlostná snaha - ať mé srdce neraní.

60. Dopřej síly těm, kdož ctili - tvoje svátky, skútky své, - kdož tě znají, kdož ti vzdají - ve vlasti dík nadhvězdné.

Antifona: Lačné nakrmil dobrými věcmi a bohaté pustil prázdné.
V. Oroduj atd.
Modleme se: Popřej atd.

Poroučení se.

61. Panno svatá, láskou vzňatá - Matko, prosby moje slyš, - pro tě schýlí Bůh se milý - a mne přijme v svoji říš.

62. Dobrotivá, k níž se dívá - milujících četný dav, - po zápasu v nebes jasu - korunu mi slávy vstav!

Poroučení se Panně Marii.

O Paní má, svatá Maria! Sebe do tvého požehnaného svěřenství a zvláštní ochrany a do klínu milosrdenství tvého dnes a každodenně i v hodinu smrti duši svou i tělo své poroučím; veškerou naději svou a potěšení své, všechny úzkosti a bídy své, život i konec života tobě odevzdávám, aby na tvou přesvatou přímluvu a pro tvé zásluhy všechny mé skutky byly řízeny a vedeny podle tvé a Syna tvého vůle. Amen.

427. V každé době chvály tobě.
Omni die dic Mariae.

(Píseň sv. Kazimíra.)

Nápěv I. *Nápěvy ze Šteyra 1683. — Překlad J. P. 1906.*

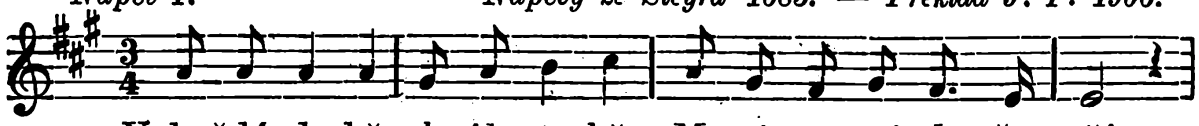

V každé do-bě chvály to-bě, Ma-ri-a, má du-še pěj,

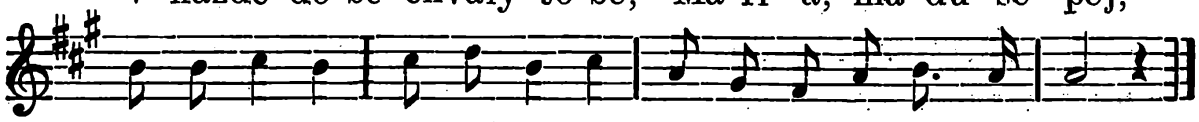

tvo-je či-ny pro-sté vi-ny nejvroucně-ji u-ctí-vej.

Nápěv II.

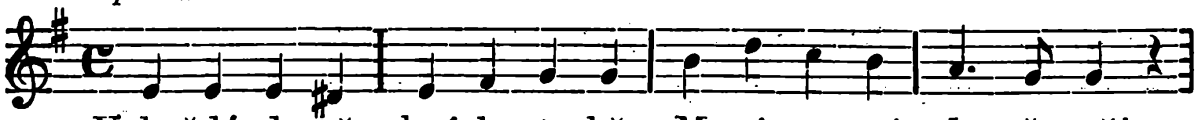

V každé do-bě chvá-ly to-bě, Ma-ri-a, má du-še pěj,

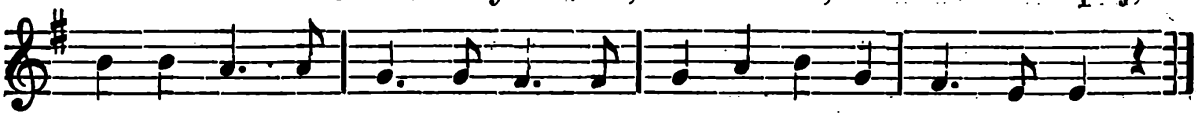

tvo-je či-ny pro-sté vi-ny nejvroucněji u-ctí-vej.

Nápěv III. — Při tomto nápěvu přidává se na konci každé sloky: „O Maria".

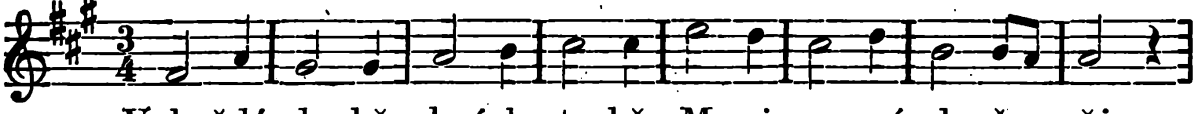

V každé do-bě chvá-ly to-bě, Ma-ri-a, má du-še pěj,

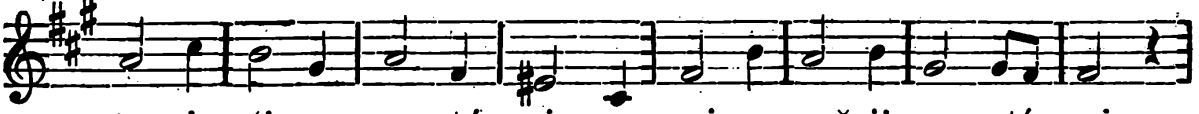

tvo-je či-ny pro-sté vi-ny nejvroucně-ji u-ctí-vej.

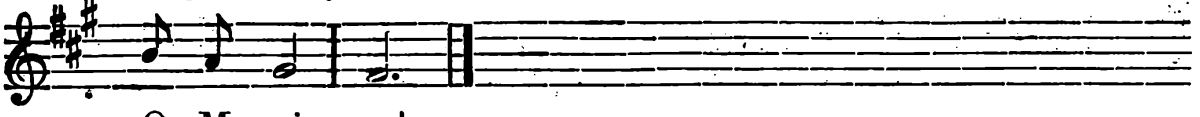

O Ma-ri a!

Nápěv IV., při němž přidává se: „Panenko Maria" *na konci každé sloky.*

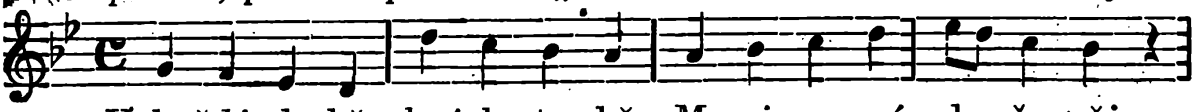

V každé do-bě chvá-ly to-bě, Ma-ri-a, má du-še pěj,

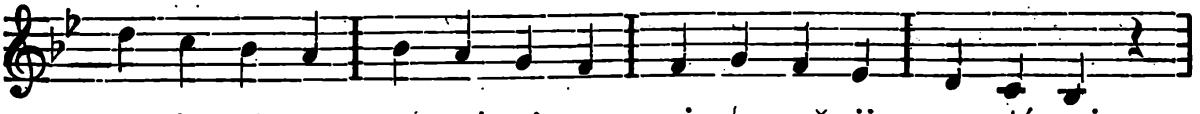

tvo-je či-ny pro-sté vi-ny nejvroucně-ji u-ctí-vej.

Pa-nen-ko Ma - ri a!

Nápěv V.

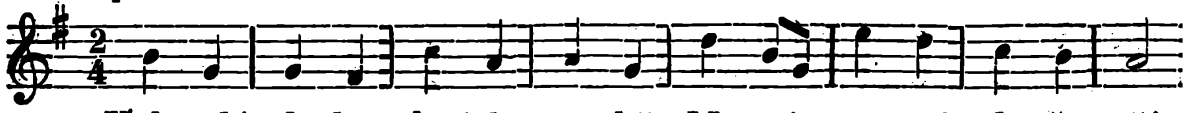

V každé do-bě chvá-ly to-bě, Ma - ri - a, má du-še pěj,

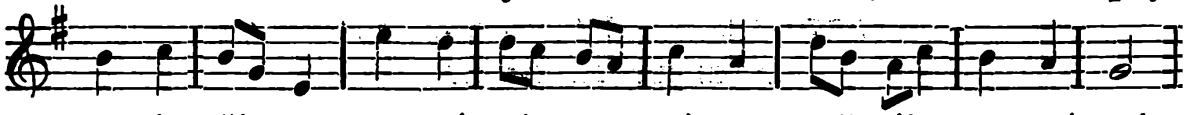

tvo-je či - ny pro-sté vi - ny nej-vrouc-ně - ji u - ctí-vej.

427. A. Omni die dic Mariae.
V každé době chvály tobě.

Píseň sv. Kazimíra, upravená pro obyčejnou potřebu.

Překlad J. P. — Nápěv ze zpěvníku c. k. vyššího gymnasia v Brně.

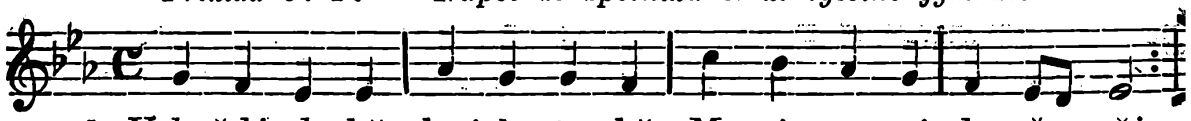

1. V každé do-bě chvá-ly to-bě, Ma-ri - a, má du - še pěj,
tvo-je či-ny pro-sté vi-ny, nej-vrouc-ně-ji u - ctí - vej.

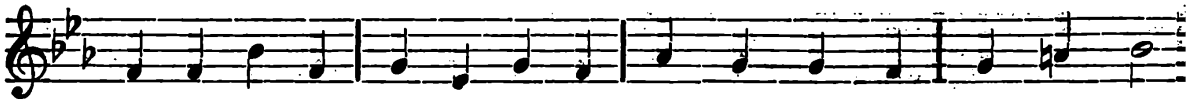

2. Je-jí krá-se ve ú - ža-se duch se zbož-ně po - di - vuj,

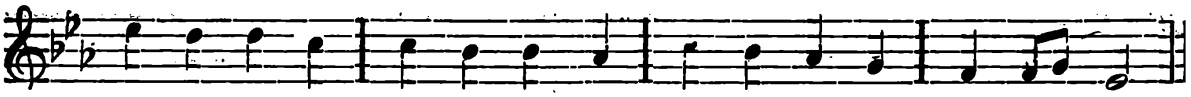

Pannu krásnou, matku šťastnou světu hlá-sej, re - te můj!

427. B./I.

Nápěv jiný ze Šteyra.

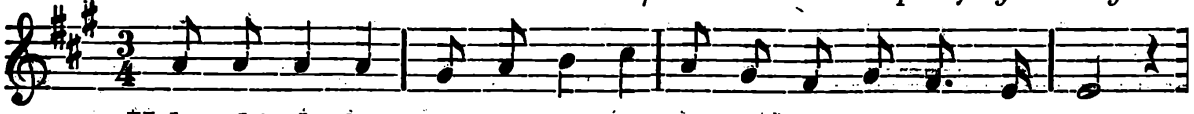

1. V každé do-bě chvá-ly to-bě, Ma-ri - a, má du - še pěj,

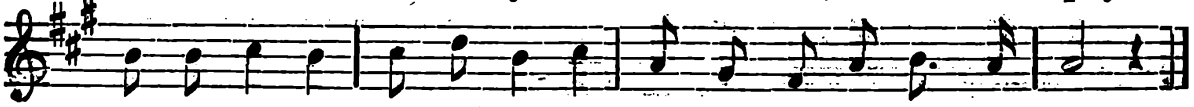

tvo-je či-ny pro-sté vi-ny nej-vrouc-ně-ji u - ctí - vej.

2. Její kráse ve úžase - duch se zbožně podivuj. - Pannu krásnou, Matku šťastnou světu hlásej, rete můj!

3. Cti ji, zpívej a ji vzývej, - by tě hříchů sprostila, - vášní víru, pochyb štírů - by tvé srdce chránila.

4. Z této Panny jsou nám dány - všechny nebes milosti, - z této kněžny světu něžný - rozvil se květ radosti.

5. Z vás, má ústa, nechať vzrůstá - Matky-Panny sláva, čest, - jež nás smutné s země rmutné - dává Synem v blaho vést.

6. Bez ustání světa Paní - zpívej vroucí chvalozpěv, - v lásky žáru jejích darů - velikost vždy světu jev!

7. Smysly moje bez úkoje - vzdávejte jí vřelý dík; - s její chválou v paměť stálou neskrbte ni okamžik.

8. Není dosti výmluvnosti v širém světa prostoru, - jež by zcela pověděla - její moc a pokoru.

9. Všichni pějte, poctu vzdejte - Matce boží panenské, - nad vši snahu, nad námahu - vznešenější v kráse své.

10. Přes to pěji k chvále její, - pokud jenom dostačím, - co je možné mysli zbožné; - že to k spáse, dobře vím.

Pokračování písně této, kdyby ho bylo třeba, najdeš svrchu při hodinkách.

427. A. Omni die dic Mariae.
V každé době chvály tobě.

Píseň sv. Kazimíra. — Pro latinské školy.

Ze zpěvníku c. k. vyššího gymnasia v Brně.

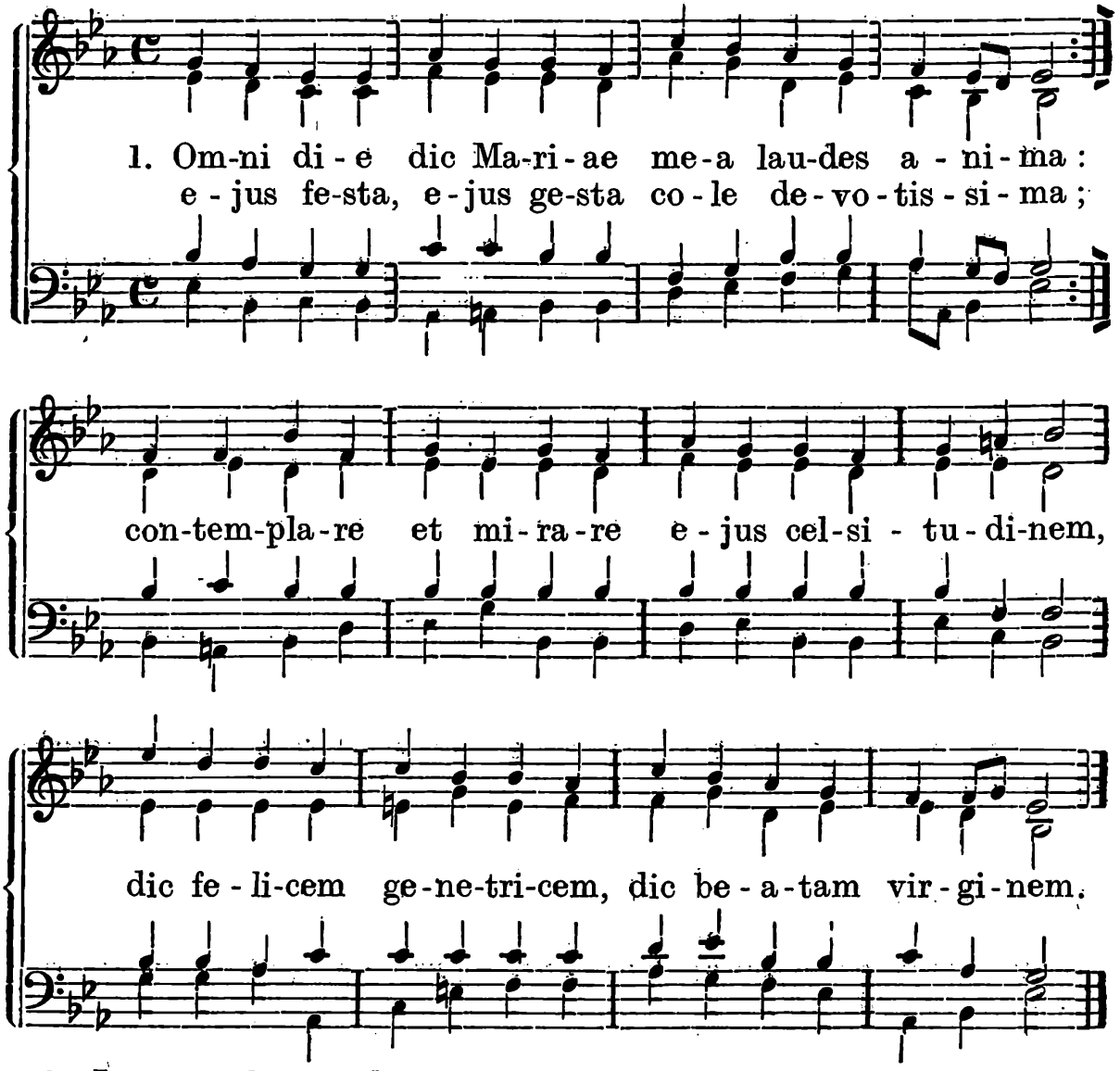

2. Ipsam cole, ut de mole criminum te liberet; - hanc apella, ne procella - vitiorum superet: - haec persona nobis dona - contulit coelestia; - haec regina nos divina - illustravit gratia.

3. Lingua mea, dic trophaea - virginis puerperae. Quae in-

flictum, maledictum - miro transfert germine: - sine fine dic reginae - mundi laudum cantica: - ejus dona semper sona, - semper illa praedica.

4. Omnes mei sensus ei - personate gloriam: - frequentate tam beatae virginis memoriam : - nullus certe tam disertae - exstat eloquentiae, - qui condignos promat hymnos - ejus excellentiae.

5. Omnes laudent, unde gaudent, - matrem Dei virginem; - nullus fingat, quod attingat ejus celsitudinem; - sed necesse (quod prodesse - piis exstat mentibus), - ut intendam, quod impendam - me ipsius laudibus.

Chvalozpěv sv. Ambrože a sv. Augustina přenesený na P. Marii svatým Bonaventurou.

Tě, matku Boží, chválíme: tě Marii Pannu vyznáváme.

Tebe, věčného Otce choti: velebí veškerá země.

Tobě všichni andělé a archandělé: tobě trůnové a knížatstva věrně slouží.

Tebe všechny mocnosti a všechny síly, nebesa nebes: a veškerá panstva poslouchají.

Tobě všichni kůrové: tobě cherubíni a serafíni radostně přisluhují.

Tobě veškeré andělské tvorstvo: nepřestávajícím hlasem prozpěvuje :

Svatá, svatá, svatá Maria, Boží rodičko: Matko a Panno.

Plná jsou nebesa a země: slávy velebnosti plodu života tvého.

Tebe slavný kůr apoštolský : svého Stvořitele matku vychvaluje.

Tebe blahoslavených mučedníků jasný sbor: jako Kristovu rodičku oslavuje.

Tebe slavné vyznavačů vojsko: Trojice chrámem nazývá.

Tebe svatých panen družina milostná : jako panenství a pokory příklad hlásá.

Tebe nebeské dvořanstvo: jako královnu uctívá.

Tebe po celém světě církev vzývajíc velebí: jako matku božské velebnosti.

Jako ctihodnou pravou krále nebeského rodičku: svatou také, sladkou a přívětivou tebe v uctivosti má.

Ty Paní andělů: ty bráno rajská.

Ty řebříku království nebeského a slávo: ty svatební komůrko, ty archo dobrotivosti a milosti.

Ty cévo milosrdenství; ty choti a matko krále věčného.

Ty chráme a svatostánku Ducha svatého: celé nejsvětější Trojice vznešená komnato.

Ty prostřednice mezi Bohem a lidmi: milovnice smrtelníků.

Ty zápasnice bojujících, orodovnice chudých: slitovnice a útočiště hříšníků.

Ty udělovatelko darů: přemožitelko a postrachu zlých duchů a hrdopýšků.

Ty Paní světa, Královno nebes: po Bohu jediná naděje naše.

Ty spáso vzývajících tebe, přístave trosečníků: potěcho bídných, hynoucích útočiště.

Ty matko všech blahoslavených, radosti úplná po Bohu: všech nebeských měštěnínů útěcho.

Ty pobadatelko spravedlivých, shromažďovatelko bloudících: zaslíbení patriarchů.

Ty pravdo proroků, oslavo a poučovatelko apoštolů: učitelko evangelistů.

Ty udatnosti mučedníků, vzore vyznavačů: cti a potěšení panen.

Ty na vysvobození člověka vyhnaného: Syna Božího přijala jsi do života.

Skrze tebe když přemožen byl odvěký nepřítel: je otevřeno věřícím království nebeské.

Ty se Synem svým sedíš: na pravici Otce.

Ty jej za nás pros, Panno Maria: kterýž, že nás soudit přijde, věříme.

Žádáme tě tedy, pomoz svým služebníkům: kteří drahou krví Syna tvého vykoupeni jsme.

Spasiž, o Paní, lid svůj: abychom byli účastnými dědictví Syna tvého.

A panuj nad námi a ochraňuj nás: na věky.

Po všecky dny: o Matko, tebe pozdravujeme.

A chváliti si přejeme: až na věky.

Račiž, sladká Maria: nyní i vždycky od hříchu nás ostříhati.

Smiluj se nad námi, dobrotivá: smiluj se nad námi.

Staň se milosrdenství tvé veliké s námi: neboť v tebe, Panno Maria, důvěřujeme.

V tebe, o sladká Maria, doufáme: ochraňuj nás na věky.

Tobě, o Matko Boží, patří chvála a panování: síla a sláva na věky věkův. Amen.

428. Ohlas Ambrosiánského chvalozpěvu.

(Nápěv jako: „Bože, chválíme Tebe“ str. 12. — Poutní kniha č. 171.)

1. Tebe, Matko, chválíme nadšeným a vroucím hlasem, - slávě tvé se divíme, oslněni tvojím jasem, - u všem světě všecek tvor - slaví tebe, kněžny vzor.

2. Nevýslovná tvoje ctnost - rozlévá svůj odlesk všady, - sama Boží velebnost - oceňuje tvoje vnady, - vděky tvoje přeskvělé - opěvují andělé.

3. Praotec ti vzdává dík, prorok nad tvou září žasne, - apoštol i mučedník - zpívají ti chvály hlasné, - vyznavačů, panen kruh - oslavy ti splácí dluh.

4. Nádoba ty's líbezná, - z níž se Spasitel náš zrodil, - slavobrána vítězná, - kterou jdeme v rajský podíl, - kam tvá zář se vyleje, - všecko blahem okřeje.

5. Vyslyš věrné ctitele, - nebeských nám vypros darů, - zjasni mysli přitmělé, - oprosti nás všeho zmaru, - ukazuj nám vlídnou tvář, - v života tmy slunkem zař!

6. Nešťastníků zvláště dbej, - již jsou hříchem upoutáni, - za všecky se přimlouvej - a stůj při nás do skonání, - ať tvůj Syn, náš milý Pán, u věčný nás přijme stan!

Odpustkové modlitby k Panně Marii na každý den v týdnu.

V neděli.

Ejhle, padám k nohám tvým, ó Matko Boží, já bídný hříšník, jenž u tebe útočiště své hledá a v tebe svou důvěru skládá. — Nejsem hoden, abys na mne pohlédla; avšak vím, že velice toužíš hříšníkům přispěti, vidouc, že Syn tvůj umřel, aby je spasil. — Ó Matko milosrdenství, pohleď na bídu mou a smiluj se nade mnou! Slyším tě ode všech jmenovati útočištěm hříšníků, nadějí zoufajících, pomocí opuštěných: jsi tedy i mým útočištěm, mou nadějí, mou pomocí. Na tobě jest, abys mne přímluvou svou zachránila. Pomoz mi pro lásku Ježíše Krista, podej ruky ubohému, jenž klesl a jenž se tobě doporoučí. Vím, že jest potěšením tvým pomáhati hříšníkovi, kdykoli můžeš: pomoz mi tedy nyní, poněvadž mně pomoci můžeš. Hříchy svými ztratil jsem milost Boží a duši svou. Ale nyní odevzdávám se v ruce tvé; rci mně, co mám činiti, abych milosti Pána svého opět dosáhl, a já to bez prodlení učiním. On mne posílá k tobě, abys ty mně ku pomoci přispěla. On chce, abych k milosrdenství tvému se utíkal, aby nejen zásluhy Syna tvého, nýbrž i orodování tvé mně pomohly ke spáse. K tobě se tedy utíkám. Pros Ježíše za mne. Ukaž na mně velikost dobrodiní, kteráž prokazuješ doufajícím v tebe. Tak doufám, tak se staň.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahosl. Panny v náhradu za potupy, jimiž urážena bývá.

V pondělí.

Ó nejsvětější Panno a Královno nebes, Maria, tobě já, jenž dosavad jsem byl otrokem nepřítele zlého, chci nyní navždy sloužiti, a obětuji se tobě, abych tě ctil a tobě sloužil po celý čas života svého. Přijmi mne tedy za služebníka svého a nezapuzuj mne, jak bych zasluhoval.

Ó Matko má, v tebe jsem složil všechnu svou naději. Velebím Boha a díky mu vzdávám, že mně ve svém milosrdenství tuto důvěru v tebe propůjčil. Jest pravda: padl jsem dříve bídným způsobem do hříchův, ale doufám, že jsem pro zásluhy Ježíše Krista a tvou přímluvou již dosáhl odpuštění. Avšak na tom nemám dosti; jedna myšlenka rmoutí mne ještě, ó Matko má, že mohu opět pozbýti milosti Boží. Nebezpečenství trvá stále, nepřátelé nespí, a nová pokušení dorážeti budou na mne. Ochraňuj mne tedy, Paní má, stůj při mně, když peklo proti mně útočiti bude, a nedopouštěj, abych znova hříchů se dopouštěl a tvého božského Syna urážel. Nikoliv! Nikdy již se nestaň, abych duši svou, nebe a Boha znova ztratil. O tuto milost tebe žádám, tu račiž mi vyprositi. Tak to doufám. Amen.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahoslavené Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

V úterý.

Ó nejsvětější Panno Maria, Matko dobroty a milosrdenství, když uvažuji o hříších svých a připomínám si hodinu smrti své, chvěji se strachem a úzkostí. Ó má nejsladší Matko, v krev Ježíše Krista a ve tvou přímluvu skládám veškerou naději. Ó potěšení

zarmoucených, neopouštěj mne ani tenkráte a nemeškej ani tehdy potěšiti mne v tom velikém zármutku. Když mne již teď výčitky spáchaných hříchů, nejistota dosaženého odpuštění, nebezpečenství opětného pádu a přísnost božské spravedlnosti tak velikou bázní naplňují, jak teprv potom se mnou bude? Ach, Paní má, vyžádej mi, prve než hodina smrti mé se přiblíží, velikou bolest nad hříchy mými, pravé polepšení života a stálou věrnost k Bohu pro ostatní čas života mého. A když konečně přijde hodina smrti mé, pak, ó Maria, naděje má, přispěj mi ve velikých úzkostech, kteréž mne přepadnou, a posilňuj mne, abych si nezoufal při pohledu na hříchy své, jež mně zlý nepřítel před oči stavěti bude. Vypros mi pak milosti, abych tě ustavičně vzýval a bych s přesladkým jménem tvým a jménem tvého nejsvětějšího Syna na rtech vypustil ducha. To jest milost, kterou jsi tak mnohým ctitelům svým prokázala. Tutéž žádám i já, tu i já od tebe doufám. Amen.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahoslavené Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

Ve středu.

Ó nejblahoslavenější Matko Boží Maria, kolikrát jsem již pro hříchy své zasloužil pekla! Snad již po prvním hříchu mém byl by býval vykonán rozsudek, kdybys ty laskavě nebyla zadržela božské Spravedlnosti: a pak překonavši mou zatvrzelost, nebyla mne přiměla, bych s důvěrou se utekl k tobě. A kolik jiných nepravostí byl bych se snad dopustil v nebezpečenstvích, jež mě potkala, kdybys ty, Matko nejmilejší, nebyla mne před nimi zachránila milostí, které jsi mi vyžádala. Ach, Královno moje, co mi prospěje tvé milosrdenství a tvá přízeň, kterou jsi mi prokázala, uvrhnu-li se do záhuby? Byla-li někdy doba, kdy jsem tě nemiloval, nyní po Bohu miluji tě nade všecko. Ó nedopusť, abych se odvrátil od tebe a od Boha, jenž tvým prostřednictvím tolik milosrdenství mi prokázal. Paní má nejmilejší, nedopusť, abych na věky v pekle tě nenáviděl a tobě zlořečil! Mohla bys viděti zatraceného jednoho ze svých služebníků, který tě miluje? Ó Maria, co mi pravíš? Budu zatracen? Ale kdo by ještě byl s to, aby opustil tebe? Kdož by zapomněl na lásku, jakou jsi mě milovala? Nikoliv, kdo se tobě s důvěrou doporoučí a k tobě se utíká, nebude zatracen. Ó Matko má, nenechávej mne mně samému, bych se neuvrhl do záhuby. Učiň, abych se vždycky utíkal k tobě.

Zachraň mě, naděje má, zachraň mě od pekla a předně ode hříchu, jenž jediné může býti příčinou mého zatracení.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahoslavené Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

Ve čtvrtek.

Ó Královno nebes, jež nade všecky kůry andělské vznesena jsi a u Boha nejblíže stojíš, já bídný hříšník pozdravuji tebe z tohoto žalostného údolí, a prosím tě, abys ke mně obrátila své milosrdné oči. Pohleď, ó Maria, v jak velikých nebezpečenstvích se nyní nalézám a až do konce svého života se budu nalézati, v nebezpečenstvích, že ztratím duši, ztratím nebe a Boha. V tebe, Paní má,

skládám všechny své naděje. Miluji tě a jen po tom toužím, abych co nejdříve v nebi tě spatřil a velebil. Ach, Maria, kdy přijde den, kdy se uvidím zachráněna u nohou tvých? Kdy políbím onu ruku, jež mně tak mnoho milostí prokázala? Jest pravda, Matko má, byl jsem v životě svém k tobě velmi nevděčným, ale přijdu-li do nebe, tam tě budu milovati v každém okamžení po celou věčnost a vynahradím svou nevděčnost chválou a díky bez konce. Děkuji Bohu, že mně udělil takovou důvěru v krev Ježíše Krista a ve tvou mocnou přímluvu. Tolik doufali praví tvoji ctitelé a žáden z nich nebyl v naději své zklamán. Nikoliv, ani já nebudu zklamán. Ó Maria, pros Syna svého Ježíše, jakož i já ho pro zásluhy utrpení jeho prosím, aby tuto mou naději upevnil a vždy rozmnožovati ráčil. Amen.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahoslavené Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

V pátek.

Ó Maria, tys nejšlechetnější, nejvznešenější, nejčistější, nejkrásnější a nejsvětější ze všech stvoření. Kéž tě všichni znají, ó Paní má, a tebe milují, jak zasluhuješ! Ale to aspoň jest mi útěchou, že tak mnoho blahoslavených v nebi a tak mnoho spravedlivých na zemi žije, kteří naplněni jsou láskou ku tvé kráse a dobrotivosti. Ale přede vším raduji se, že Bůh sám tebe více miluje než všechny anděly a lidi dohromady. Lásky nejhodnější Královno má, i já bídný hříšník miluji tě, avšak miluji tě příliš málo. Toužím tebe mnohem více a srdečněji milovati; a to račiž mi vyprositi, poněvadž tebe milovati jest veliké znamení vyvolení a milost, kterou Bůh udílí těm, již spaseni budou. Pak, ó Matko má, vidím, že jsem povinen velkou vděčností Synu tvému, vidím, že Syn tvůj zasluhuje, aby neskonale byl milován. Ty, jež ničeho snažněji nežádáš, než abys viděla, že on jest milován, račiž mně vyprositi milost, abych Ježíše Krista vroucně miloval. Ty od Boha všecko obdržíš, co chceš, vyjednej mi tedy milost tuto. Nehledám zboží tohoto světa, ani cti, ani bohatství, nýbrž jen to, což srdce tvé samo nejsnažněji žádá: milovati pouze Boha svého. Lze pomysliti, že bys nechtěla mně přispěti v této žádosti, jež se ti tak velice líbí? Nikoli, ty zajisté již mi pomáháš, již za mne prosíš. Pros, pros, ó Maria, a nepřestávej za mne prositi, až mne uhlídáš v nebi, kde budu jist, že Boha svého spolu s tebou, má předrahá matko, povždy míti a milovati budu. Amen.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahoslavené Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

V sobotu.

Ó má nejsvětější Matko, vidím milosti, které jsi mně zjednala, a vidím zároveň nevděk, jehož jsem se za ně proti tobě dopustil. Nevděčný není hoden dosíci darů nových; avšak nechci proto o tvém milosrdenství pochybovati. Ó má vznešená orodovnice, měj slitování se mnou! Ty rozdáváš všecky milosti, které Bůh nám bídným poskytuje, a on tě proto učinil tak mocnou, tak bohatou a tak dobrotivou, abys nám přispívala k pomoci. Chci býti spasen. V tvé

ruce skládám tedy spásu svou a tobě odevzdávám duši svou. Chci připočten býti k tvým obzvláštním služebníkům, nezavrhuj mne. Ty bídných vyhledáváš, abys je podporovala; neopouštěj tedy ubohého hříšníka, jenž se k tobě utíká. Přimluv se za mne; Syn tvůj učiní vše, oč ho žádáš. Přijmi mne pod ochranu svou a to mi postačí; neboť ty-li mne chráníš, ničeho se nebojím: nebojím se svých hříchů, poněvadž ty — to pevně doufám — vymůžeš mně od Boha odpuštění; nebojím se zlých duchů, poněvadž ty celého pekla jsi mocnější; ba nebojím se ani Soudce svého, Ježíše Krista, poněvadž jediná tvá prosba ho smíří. Ochraňuj mne tedy, Matko má, a vyžádej mi odpuštění mých hříchů, lásku k Ježíši, svatou vytrvalost, blaženou smrt a konečně blahoslavenství nebeské. Jest pravda, že těchto milostí nezasluhuji: avšak ty-li jich pro mne od Boha žádáš, jistě jich dosáhnu. Pros tedy Ježíše za mne. Ó Maria, Královno má, v tebe doufám a důvěřuji, v této naději klidně budu žíti a s touto nadějí chci umříti. Amen.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahoslavené Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

Odpustky: 1. 300 dní jednou za den všem věřícím, kteří každodenně po celý týden modlí se naznačenou modlitbu a 3 Zdrávas Maria. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc všem, kdo tyto modlitby se modlí každodenně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba za církev svatou. — (Pius VII. 21. června r. 1808.)

Korunka o dvanácti zvláštních milostech blahoslavené Panny Marie.

Ve jménu Otce i Syna, i Ducha svatého. Amen.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

1. Pozdravujeme tebe, ó nejčistší a nejsvětější Matko Ježíšova, a pokorně tebe žádáme pro předurčení tvé, jímž jsi hned od věčnosti za Matku Boží byla vyvolena, pro tvé neposkvrněné početí, jímž bez poskvrny hříchu prvotního jsi byla počata, pro tvou nejdokonalejší odevzdanost, s kterouž ustavičně vůli Boží jsi se přizpůsobovala, a konečně pro tvou nejdokonalejší svatost, pro kterou po celý svůj život ani jediného poklesku jsi se nedopustila, prosíme tě, abys byla naší přímluvkyní u Hospodina, aby nám odpustil převeliké hříchy naše, jež jsou příčinou hněvu jeho. Ty pak, Otče všemohoucí, rač pro zásluhy těchto zvláštních milostí přímluvu své nejmilejší dcery vyslyšeti a odpusť nám věrným ctitelům jejím.

Odpusť, Hospodine, odpusť lidu svému.

1. Otče náš, 4 Zdrávas Maria a 1 Sláva Otci.

Pro svaté, neposkvrněné početí své vysvoboď nás, slavná Panno Maria.

2. Pozdravujeme tebe, ó nejčistší a nejsvětější Matko Ježíšova, a pokorně tě žádáme pro tvé nejsvětější zvěstování, při kterém v lůně svém počala's vtělené Slovo Boží, pro tvůj nejšťastnější porod, při němž jsi žádné bolesti nezkusila, pro tvé ustavičné panenství, spojené s plodností Matky, a konečně pro přehořké muky, které

jsi při smrti našeho Spasitele vytrpěla: prosíme tě, budiž naší prostřednicí, abychom dosáhli ovoce předrahé krve tvého Syna. Ty pak, Synu Boží, rač pro zásluhy těchto zvláštních milostí vyslyšeti přímluvu své nejmilejší Matky a odpusť nám, věrným jejím ctitelům.

Odpusť, Hospodine, odpusť lidu svému.

1 Otče náš, 4 Zdrávas Maria a 1 Sláva Otci.

Pro svaté, neposkvrněné početí své vysvoboď nás, slavná Panno Maria.

3. Pozdravujeme tebe, ó nejčistší a nejsvětější Matko Ježíšova, a pokorně tě žádáme pro radosti, které Srdce tvé při vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista pocítilo, a pro tvé nanebevzetí, jímžto nade všecky sbory andělské jsi byla povýšena, pro slávu, kterou ti dal Bůh, abys byla Královnou všech svatých, a konečně pro ono nejmocnější prostřednictví, jímž můžeš vymoci všechno, co chceš, prosíme tě, abys nám vyžádala opravdovou lásku Boží. Ty pak, Duše svatý, rač pro zásluhu těchto zvláštních milostí přímluvu své nejmilejší nevěsty vyslyšeti a odpusť nám, věrným jejím ctitelům.

Odpusť, Hospodine, odpusť lidu svému.

1 Otče náš, 4 Zdrávas Maria a 1 Sláva Otci.

Pro svaté, neposkvrněné početí své vysvoboď nás, slavná Panno Maria.

Antifona. Početí tvé, svatá Panno, Boží Rodičko, zvěstovalo radost veškerému světu: neboť z tebe vyšlo slunce spravedlnosti, Kristus Bůh náš, jenž shladiv zlořečení dal požehnání a zvítěziv nad smrtí daroval nám život věčný.

V. V početí svém, Panno Maria, byla jsi neposkvrněna.

R. Pros za nás u Otce, jehožto Syna Ježíše z Ducha svatého počatého jsi porodila.

Modleme se: Bože milosrdenství, Bože dobroty, Bože shovívavosti, jenž jsi nad zármutkem lidu svého se smiloval, a řekl andělu lid Tvůj trestajícímu: Zadrž ruku svou; pro lásku té slavné Matky, jejížto předrahých prsou proti jedu našich provinění sladce jsi požíval, uděl nám pomoci milosti své, abychom ode všeho zlého jistě vysvobozeni a od nebezpečenství úplné záhuby byli zachráněni. Jenž žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Odpustky 300 dní jednou za den. — Odpustky plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv den získají, kdo tuto pobožnost konají každodenně po celý měsíc. — Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. (Pius IX. 26. června 1860.)

Koruna dvanácti hvězd blahoslavené Panny Marie.

Chvalme nejsvětější Trojici a díky jí vzdávejme, že nám darovala Pannu Marii, sluncem oděnou, s měsícem pod nohama a s tajemnou korunou dvanácti hvězd na hlavě. — R. Na věky věkův. Amen.

Chvalme Otce nebeského a díky jemu vzdávejme, jenž za dceru svou ji vyvolil. — R. Amen. — Otče náš.

Budiž veleben Otec nebeský, jenž ji učinil Matkou Syna Božího. — R. Amen. — Zdrávas Maria atd.

Budiž veleben Otec nebeský, jenž ji ochránil všeliké viny při jejím početí. — R. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Otec nebeský, jenž ji ozdobil největšími dary při jejím narození. — R. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Otec nebeský, jenž jí dal svatého Josefa za společníka a snoubence nejčistšího. — R. Amen. — Zdrávas Maria. Sláva Otci.

Chvalme Syna Božího a díky mu vzdávejme, jenž ji za svou Matku vyvolil. — R. Amen. — Otče náš.

Budiž veleben Syn Boží, jenž vtělil se v lůně jejím a v něm devět měsíců přebýval. — R. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Syn Boží, jenž narodil se z Marie Panny a živen byl mlékem jejím. — R. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Syn Boží, jenž od ní ve svém dětství chtěl býti vychován. — R. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Syn Boží, jenž jí zjevil tajemství vykoupení světa. — R. Amen. — Zdrávas Maria. Sláva Otci.

Chvalme Ducha svatého a díky vzdávejme jemu, jenž ji za nevěstu svou přijal. — R. Amen. — Otče náš.

Budiž veleben Duch svatý, jenž jí prvé zjevil své jméno Ducha svatého. — R. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Duch svatý, jehož působením byla zároveň pannou i matkou. — R. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Duch svatý, jehož mocí byla živým chrámem nejsvětější Trojice. — R. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Duch svatý, od něhož v nebesích povýšena byla nade všecky tvory. — R. Amen. — Zdrávas Maria. Sláva Otci.

Nyní modli se ještě za povýšení svaté církve, za rozmnožení víry, za pokoj mezi knížaty křesťanskými a za vykořenění kacířstev: Zdrávas Královno atd.

Svatý Otec Řehoř XVI. udělil dne 8. ledna 1838 všem katolickým křesťanům, kdykoli tuto pobožnost nábožně a zkroušeně vykonají, 100 dní odpustků.

Volba Panny Marie za patronku.

Nejsvětější Panno, Matko Boží Maria! Já N., ačkoli jsem nehoden, abys mne přijala do počtu služebníků svých, přece spoléhaje ve tvou podivuhodnou dobrotivost a žádostí jsa puzen sloužiti tobě, vyvoluji tebe dnes před nejčistějším chotěm tvým, Josefem, a před andělem svým strážcem a před veškerým zástupem nebeským za svou zvláštní Paní, Patronku a Matku, i činím silné předsevzetí, že budu tebe budoucně vždy následovati, tobě sloužiti a o to pečovati, aby i jiní lidé tobě sloužili. Tebe tedy, Matko nejmilostivější, pro předrahou krev, kterouž pro mne Ježíš Kristus, Syn tvůj, prolil, pokorně prosím: abys mne do počtu dítek svých přijmouti ráčila a mně od Boha milosti vyžádala, bych ve všech svých myšlenkách, slovech a skutcích tak se choval, abych se ničeho nedopustil, co by se Bohu a tobě nelíbilo; a budiž mne pamětliva v hodinu smrti mé. Amen.

*

Modlitba sv. Bernarda k Panně Marii.

Zdráva buď, Matko milosrdenství, Paní světa, Královno nebes, Panno panen, svatá svatých, světlo slepých, spravedlivých slávo, hříšníků odpuštění, zoufajících napravení, slábnoucích sílo, spáso okrsku světa, zrcadlo úplné neporušenosti, zdráva buď!

Tvá dobrotivost, ó Maria, račiž vymoci vinníkům prominutí, uzdravení nemocným, slabého srdce posilu, smutným potěchu, pomoc v nebezpečenství jsoucím. Skrze tebe kéž máme přístup k Synu tvému, aby skrze tebe nás přijal, jenž tebou dán byl nám. Kéž omluví u něho neporušenost tvá naše zkaženosti, a pokora tvá, Bohu tak milá, dosáhne odpuštění naší marnivosti a pýše. Hojná láska tvá kéž přikryje množství našich hříchů, a plodnost tvá slavná kéž nám udělí plodnost zásluh.

Ó Paní naše, Prostřednice naše, Orodovnice naše! Synu svému rač nás poroučeti, se Synem svým rač nás smířiti, k Synu svému rač nás přivésti!

Učiň, ó požehnaná, skrze milost, které jsi zasloužila, skrze milosrdenství, které jsi porodila: aby, jenž se ráčil tvým prostřednictvím státi účastným slabosti a bídy naší, na tvou přímluvu učinil nás též účastnými blaženosti a slávy své, Ježíš Kristus, Syn tvůj, Pán náš, jenž jest nade všecko požehnaný na věky. Amen.

Modlitba sv. Alfonsa Liguoriho,

jež konati se má před obrazem nejbl. Panny Marie.

Nejsvětější, neposkvrněná Panno, Matko má Maria, k tobě, Matce Pána mého, k tobě, královně světa, pomocnici, naději a útočišti hříšníkův, utíkám se dnes já ze všech nejbídnější. Tobě, ó veliká Královno, činím dnes svou poklonu a děkuji ti za všechny mně až po tuto hodinu prokázané milosti, obzvláště za to, že jsi mne zachránila od pekla, jehož jsem již tak často zasloužil. Miluji tě, má milování nejhodnější Paní, a z lásky k tobě slibuji, že ti vždy sloužiti a všemožně přičiniti se chci, abys i od jiných milována byla. V tebe skládám všechnu svou naději, v tvé ruce skládám věčnou spásu svou: přijmi mne za svého služebníka a ochraňuj mne, ó Matko milosrdenství; a poněvadž jsi přemocna u Boha, zprosť mne všech pokušení aneb zjednej mi aspoň tolik síly, abych je až na konec svého života vždy přemáhal. Od tebe žádám pevnou lásku k Ježíši Kristu, skrze tebe doufám jednou šťastně umříti. Ó Matko má, pro lásku tvou k Bohu prosím tě: stůj při mně vezdy, obzvláště však v posledním okamžiku života mého. Neopouštěj mne, dokud mne mezi svatými v nebesích nespatříš, kde tě blahoslaviti a milosrdenství tvé chváliti chci na věky věkův. Tak doufám, tak se staň. Amen.

Odpustky: 1. 300 dní po každé, kdykoli se tato modlitba zkroušeně a nábožně před jakýmkoliv obrazem Panny Marie modlí. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc (v jakýkoli den), modlí-li se tato modlitba naznačeným způsobem po celý měsíc každý den. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba za potřeby církve a na úmysl sv. Otce. — (Pius IX. dne 7. září 1854.)

Modlitba ke cti blahoslavené Marie Panny.

Ó Maria, kteráž, hvězdami ověnčena, máš měsíc za podnožku pod svýma nohama a za trůn křídla andělská, skloň oči své do tohoto slzavého údolí, a slyš hlas toho, jenž jenom v tebe útočiště a naději svou skládá.

Požíváš nyní nekonečné sladkosti rajské: a přes to i v radosti a slávě máš na paměti, co jsi za svého živobytí snášela. Tys také trpěla žalosti tohoto vyhnanství a proto víš, jak se plíží trpcí dnové tomu, jenž život žije v bolu.

Stále na mysli ti kane hora (Kalvarie) obklíčená vojskem a drsností; stále do uší tvých zaléhá hlas tobě veleznámý, jenž ti praví: Ž e n o, h l e, s y n t v ů j, jenž místo mne jest. A ty obrazy hlubokou něžností tě jímají, a ty cítíš, o blahoslavená, že na oné hoře a těmi slovy matkou všech věřících jsi byla ustanovena.

Nebo, čím by byl bez tebe život bídným Eviným synům? Každý z nich má bolest, která jej tíží, úzkost, která jej tísní, ránu, která jej ničí: a všickni k tobě, jako ke spasnému přístavu a veškeré útěchy zdroji, se utíkají. Když bouřka rozzuří hladinu, k tobě plavci pohlížejí a o utišení prosí. K tobě se utíká dívka rodiče ztrativší, která jako květina na poušti, životním bouřím vydána se vidí. Tebe snažně prosí nuzní, jimž potrava denní ani nestačí; a nikoho není, kdož by zbaven byl podpory a potěchy. Nalézají-li všichni v tobě pomoc a útěchu, co řekneme my, kterýmž se živou, jak jsi v nebi, poskytuješ?

O Maria, matko všech, osvěť mysli, pohni srdce, aby nejčistší láska, která z očí tvých sálá, všudy se rozlila a podivuhodné vydávala ovoce, které Syn prolitou svou krví připravil, když ty jsi pod jeho křížem nejprudší muky snášela.

Odpustky 300 dní jednou za den povolil Pius IX. od r. 1905. Viz Kurr. 1905,

Tři modlitby na oslavu Panny Marie.

1. Ctím tebe z celého srdce, ó nejsvětější Panno, nade všecky anděly a svaté v nebi jakožto dceru věčného Otce a daruji a obětuji tobě duši svou se všemi jejími silami. — Zdrávas Maria.

2. Ctím tebe z celého srdce, ó nejsvětější Panno, nade všecky anděly a svaté v nebi jakožto Matku jednorozeného Syna, a daruji a věnuji tobě tělo své se všemi jeho smysly. — Zdrávas Maria.

3. Ctím tebe z celého srdce, ó nejsvětější Panno, nade všecky anděly a svaté v nebi, jakožto milovanou nevěstu Ducha svatého, a daruji a obětuji tobě srdce své se všemi jeho city, prose tě, abys mi od nejsvětější Trojice vyžádala všeho, co mi ke spáse potřebno neb užitečno jest. — Zdrávas Maria.

Racc.: 300 dní odpustků získá po každé, kdož tyto modlitby se modlí, aby ochrany Panny Marie a obzvláště ctnosti čistoty si vyžádal. — Plnomocné odpustky jednou za měsíc v jakýkoli den získá, kdo tyto modlitby po celý měsíc se modlí, z hříchů se vyzpovídá, ke stolu Páně přistoupí a na úmysl sv. Otce se pomodlí. — (Lev XII. 21. října 1823 a Pius IX. 18. června 1876.)

Jiná modlitba.

Kleče u nohou tvých, ó mocná Královno nebeská, v nejhlubší úctě tě ctím a vyznávám, že jsi dcera Boha Otce, Matka Slova Božího a nevěsta Ducha svatého. Ty plná milostí, plná ctností a darů nebeských, jsi nejčistějším chrámem nejsvětější Trojice. Tys správkyně pokladů jeho milosrdenství a jich rozdavatelka. Tvé nejčistější srdce překypuje láskou, sladkostí a něžností k nám hříšným, proto tě nazýváme Matkou božské milosti. Nuže, s velikou důvěrou před tebou, Matko naše nejlaskavější, já smutný, zarmoucený stojím a prosím tě, dejž, ať zkusím lásky tvé, kterou mne miluješ, a uděl mi...*) shoduje-li se to s vůlí Boží a je-li to duši mé k užitku. Obrať, prosím tě, své nejčistší oči ke mně a ke všem mým bližním. Popatř na krutý boj, jaký strojí ďábel, svět a tělo proti duším našim, a kolik těch duší hyne v boji tom. Pomni, Matko nejněžnější, že jsme tvoji synové, vykoupení předrahou krví tvého jednorozeného Syna.

Rač s velikou úsilovností prositi nejsvětější Trojici, ať nám udělí milosti, abychom vždy vítězili nad ďáblem, nad světem a nade všemi svými převrácenými žádostmi; oné milosti, jížto by všichni spravedliví víc a více se posvěcovali, hříšníci se obrátili, bludy se vykořenily, nevěrci se osvítili a židé se obrátili.

Vyžádej, ó Matko nejlaskavější, milosti této pro nekonečnou dobrotu nejsvrchovanějšího Boha, pro zásluhy svého nejsvětějšího Syna, pro mléko, kterým jsi ho kojila, pro starostlivost, s kterou jsi mu sloužila, pro lásku, s kterou jsi ho milovala, pro slzy, které jsi vycedila a pro bolesti, které jsi vytrpěla při jeho umučení. Vyžádej nám velikého daru, aby na celém světě byl jeden lid a jedna církev, jež by čest, slávu a díky vzdávala nejsvětější Trojici a tobě, naší prostřednici.

Milosti této uděliž nám všemohoucnost Boha Otce, moudrost Boha Syna a síla Ducha svatého. Amen.

Odpustky: 1. Sv. Otec Pius IX. udělil 26. března 1860 100 dní odpustků jednou za den všem věřícím, kteří tuto modlitbu nábožně a zkroušeně se pomodlí. 2. Plnomocné odpustky v libovolný den, když se ji po celý měsíc modlí, z hříchů svých se vyznají, ke stolu Páně přistoupí a ve chrámu Páně, nebo ve veřejné kapli na úmysl sv. Otce se pomodlí.

Modlitba: Ó nejvznešenější, nejslavnější (O excellentissima, gloriosissima).

Ó nejvznešenější, nejslavnější a nejsvětější, vždy neposkvrněná Panno Maria, Matko Pána našeho Ježíše Krista, Královno světa a Paní veškerého tvorstva, jež nikoho neopouštíš, žádným nepohrdáš, žádného, kdo se s čistým a pokorným srdcem k tobě utíká, bez útěchy od sebe nepropouštíš, nepohrdej mnou pro nesčíslné a přetěžké hříchy mé, neopouštěj mne pro přílišné nepravosti mé, ani pro zatvrzelost a nečistotu srdce mého; nezapuzuj mne, služebníka svého, od milosti a lásky své. Vyslyš mne bídného hříšníka, důvěřujícího v milosrdenství a lásku tvou, přispěj mi ku pomoci, nejmilo-

*) Zde jmenuj svou potřebu.

stivější Panno Maria, ve všech souženích, úzkostech a potřebách mých, a vyžádej mi u milého Syna svého, všemocného Boha a Pá n našeho Ježíše Krista prominutí a odpuštění všech mých hříchův a milosti bázně a lásky k tobě, jakož i zdraví a čistoty těla a vysvobození ze všelikého zla i nebezpečenství duše i těla. Při skonání mém budiž mně milostivou pomocnicí a duši mou a duše všech, mých rodičů, bratří, sester a přátel, příbuzných a dobrodinců mých, i všech věrných živých i zemřelých od věčné temnoty a ode všeho zlého zachraň pomocí Toho, jejž jsi po devět měsíců ve svém nejsvětějším lůně nosila a do jesliček svýma svatýma rukama položila, Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž jest požehnaný na věky věkův. Amen.

Odpustky: 1. 100 dní jednou za den všem, kdo tuto modlitbu zkroušeně a nábožně se pomodlí. 2. Plnomocné odpustky, kdo po celý měsíc denně se ji modlí a poslední den měsíce nebo některý z osmi dní po posledním bezprostředně následujícím se vyzpovídá, nejsv. Svátost oltářní přijme a v chrámu Páně (nebo veřejné kapli) na úmysl sv. Otce se pomodlí. (Lev XII. 30. ledna 1828.)

Prosba k Panně Marii o dobrou vůli.

Nejsvětější Panno, Matko vtěleného Slova, strážkyně pokladu milostí a útočiště nás bídných hříšníků, s živou věrou spěcháme k tvé mateřské lásce a prosíme tě o milost, abychom vždy vůli Boží a tvou plnili. Klademe srdce své v nejsvětější ruce tvé, a vroucně prosíme tebe o spásu duše i těla. Důvěrně doufáme, že nás, nejlaskavější Matko, vyslyšíš, a proto s živou věrou modlíme se: Zdrávas Maria atd. *(třikrát).*

Modleme se: Ostříhej, prosíme, ó Pane, na přímluvu blahoslavené Panny ode vší nemoci služebníků svých a nás, kteří se ti z celého srdce koříme, ode všech nástrah nepřátelských milostivě ochraňuj.

100 dní odpustků jednou za den. (Pius VII. 1804 a Lev XII. 11. srpna 1824).

Modlitba smírná k nejsvětější Panně.

Ó Maria, žehnej domu tomuto, v němž jméno tvé svaté vždy je velebeno. Chválena budiž po všecken čas Maria, Neposkvrněná, stále Panenská, Požehnaná mezi ženami, Matka Pána našeho Ježíše Krista a Královna ráje.

Odp. 300 dní i pro duše v očistci po každé. (Pius X. 21. března 1905.)

Denní obětování se P. Marii.

Act. C. Epp. B. 1914. 8.

O Paní má! O Matko má! Tobě obětuji se celý; a abych ti dokázal svou oddanost, zasvěcuji tobě dnes své oči, svůj sluch, svá ústa, své srdce a sebe celého úplně. Poněvadž tedy tvým jsem, o dobrá Matko, ochraňuj mne jako své vlastnictví a majetek svůj. Amen.

Poručení se blahoslavené Panně Marii.

Ó Paní má, svatá Maria, Matko Boží a má, do tvé požehnané ochrany a zvláštní stráže a do lůna milosrdenství tvého sebe dnes

i každodenně, a v hodinu smrti své duši svou i tělo své tobě poroučím. Povolání své, veškeru naději a útěchu svou, všechny úzkosti a bídy své, život a konec života svého svěřuji tobě, aby na tvou nejsvětější přímluvu a pro tvé zásluhy řídily a spravovaly se všecky myšlenky, slova i skutky mé podle tvé a tvého Syna vůle. Amen.

Odpustky 100 dní jednou denně. (Pius IX. dne 9. dubna 1863.)

Povzdech.

O Maria, Matko Boží a Matko milosrdenství, oroduj za nás a za zemřelé!

Racc.: Odpustky 100 dní jednou denně. (Lev XIII. 15. prosince 1883.)

Modlitba k nejblahoslavenější Panně Marii pro mládež studující.

Vznešená Královno nebes i země, nejčistší Panno, pohlédni milostivě s trůnu svého na mé mládí. Jak četné zásady svůdné jsou lstivě rozšiřovány, aby zatlačily svatou víru, která mi byla vlita na křtu svatém na osvícení rozumu a posvěcení vůle! Jak četné příklady, úskoky, divadla co nejsvůdněji usilují o to, aby drahocenné zárodky ctnosti udusily v mém mladistvém srdci!

Ty jsi, ó Maria, milosrdenstvím Božím byla vyvolena, abys dala světu Spasitele, když se bylo pokolení lidské stalo obětí potměšilých slibů „světlonoše", lstivého odbůjce. Ochraňuj mne tedy proti zkáznosným osidlům, jež stále klade Adamovým dítkám vykoupeným.

Ach ano, tys mne přijala na Golgotě za své dítě: proto nedopustíš, abych podlehl vnuknutím zlých náruživostí a upadl do tenat lstivého nepřítele mé spásy věčné. Nepřipustíš, aby pomocníci satanovi, zpupní již svými každodenními úspěchy, nabyli zmužilosti a síly k plánům novým, ještě odvážnějším a záhubnějším. Nikoliv, ó sladká, ó mocná Matko Maria, nerač dopustiti, abych hříchy svými obnovil utrpení tvého božského Syna, svého nejmilejšího Spasitele, a abych mečem znovu nabroušeným proklál tvé milování nejhodnější srdce. — Pod tvou ochranou, ó Matko má, cokoliv činím, neměj jiného účelu a konce, leč slávu Boží a spásu mé duše. Amen.

Třikrát: Zdrávas, Maria.

Racc.: Odpustky 300 dní jednou denně pro studující mládež. — (Lev XIII. 9. května 1895.)

Růženec sv. Brigity (Švédské).

Růženec ten složila sv. Brigita ke cti blahol. Panny Marie a na památku 63 let, které, jak se dí, žila na tomto světě. Skládá se z 6 desátků; v každém z nich je 1 „Otčenáš", 10 „Zdrávasů" a 1 „Věřím v Boha" a po třech šesti desátcích se připojuje 1 Otčenáš k doplnění čísla sedm na památku 7 bolestí a radostí*) Panny Marie a 3 Zdrávasy k doplnění čísla 63 let svrchu uvedených.

---

*) Sedmero radostí pocítila Panna Maria: 1. Při zvěstování skrze archanděla Gabriela, 2. při narození Ježíše Krista, 3. při příchodu svatých tří králů, 4. při vzkříšení Jožíše Krista, 5. při jeho nanebevstoupení, 6. při seslání Ducha svatého, 7. při nanebevzetí a korunování svém v nebi.

Sedmero hlavních bolestí pocítila Panna Maria: 1. Při proroctví Simeonově, 2. při útěku do Egypta, 3. při marném, tři dni trvajícím hledání Ježíše 12letého, 4. při pohledu na Spasitele kříž nesoucího, 5. při ukřižování jeho, 6. při snímání jeho s kříže a když jej mrtvého na svém lůně chovala, 7. při vkládání do hrobu.

Jelikož bolestí Panny Marie lze napočítati ještě mnohem více, bývají seřazovány i jinak.

. Hojné odpustky spojili s tímto růžencem papežové Lev X. dne 10. července 1515, Klement XI. dne 22. září 1714, Benedikt XIV. dne 15. ledna 1743. Nejhlavnější jsou: 1. 7 let a 7 kvadragen (7krát 40 dní získá), kdož sám anebo s jinými tento růženec se pomodlí; mimo to 2. 100 dní za každý Otčenáš, za každé Zdrávas a za každé Věřím v Boha. — 3. Plnomocné odpustky, kdo po celý měsíc každého dne se jej modlí, v jakýkoli den z hříchů se vyzpovídá, ke stolu Páně přistoupí, chrám Páně navštíví a zde se pomodlí na úmysl sv. Otce. — 4. 100 dní, kdo tento růženec u sebe nosí, s ním ve svátek nebo všední den mši sv. obcuje, nebo kázání poslouchá, nebo nejsv. svátost oltářní doprovází, nebo pobloudilého na cestu spásy uvede, nebo nějaký jiný dobrý skutek ke cti a chvále Ježíše Krista a blahosl. Panny Marie vykoná a 3krát „Otčenáš" a 3krát „Zdrávas" se pomodlí.

K získání těch odpustků musí se užívati růžence svěceného od kněze řehole nejsv. Vykupitele nebo jiného kněze k tomu zplnomocněného, a musí při modlitbě každý svůj vlastní růženec držeti. Tajemství zvláštních při něm netřeba rozjímati. (Pozn. Více viz v Poutní knize, str. 187.)

429. Litanie loretská.*)

Nápěv P. Bubly, z řádu nejsv. Vykupitele (XIX. stol.). — Harm. Lud. Holain. — Text z XV. nebo XVI. stol.

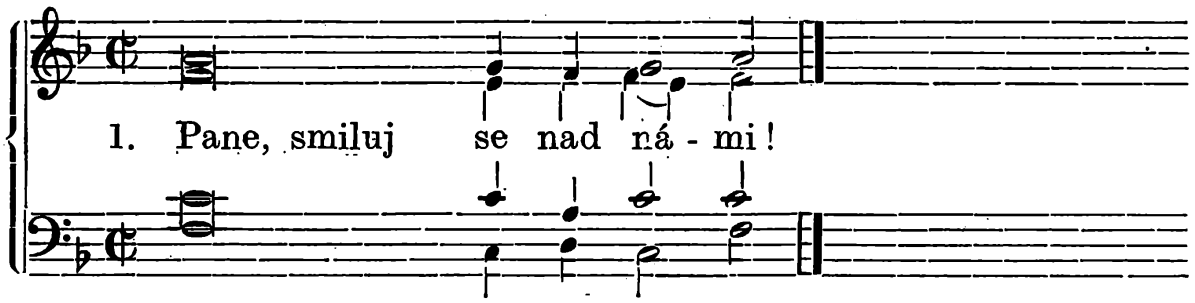

2. Kriste, smiluj se nad ná - mi!
2. Pane, smiluj se nad ná - mi!
1. Kri - ste, u - slyš nás!
2. Kri ste, vy - slyš nás!

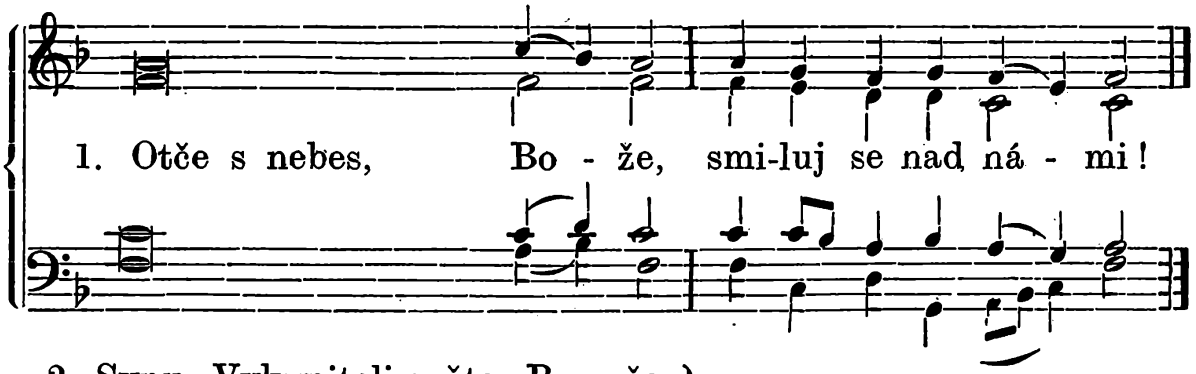

2. Synu, Vykupiteli světa, Bo - že,
1. Duše svatý, Bo - že, } smi-luj se nad ná mi!
2. Svatá Trojice, jeden Bo - že,

---

*) *Racc. Odpustky 300 dní po každé. — Plnomocné o pěti hlavních mariánských svátcích: Nep. Početí, Narození, Zvěstování, hromnicích a Nanebevzetí Panny Marie těm, kdož se litanii každodenně modlí. Podmínky další: Zpověď, přijímání, návštěva chrámu Páně a modlitba na úmysl sv. Otce. (Pius VII. 30. září 1817.).*

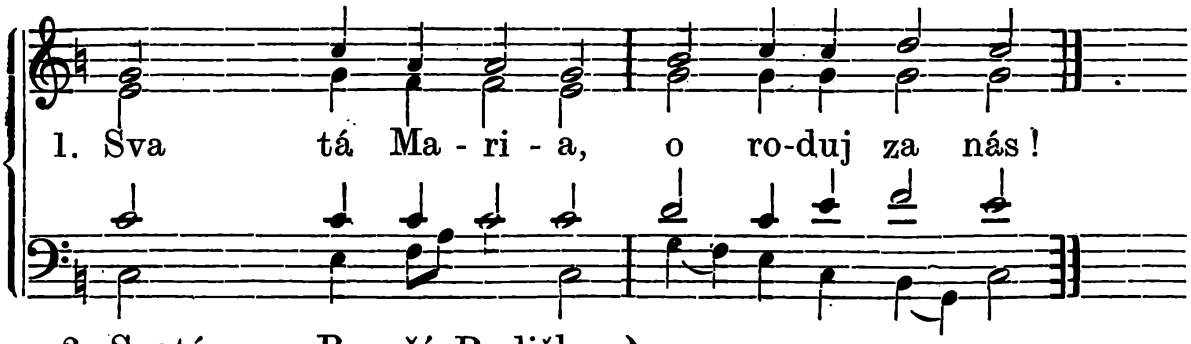

2. Svatá Bo - ží Rodičko,
1. Svatá Pan-no pa - nen,
2. Mat ko Kri - sto - va,
1. Matko bož-ské milo - sti,
2. Matko nej - či - stěj - ší,
1. Matko nej-cud - něj - ší,
2. Matko ne - po-skvrně-ná,
1. Matko ne - po - ruše - ná,
2. Mat ko pře - mi - lá,
1. Mat ko pře - div - ná,
2. Matko do - bré ra - dy,
1. Matko Stvo-ři - te - le,
2. Matko Spa - si - te - le.
} o ro-duj za nás!

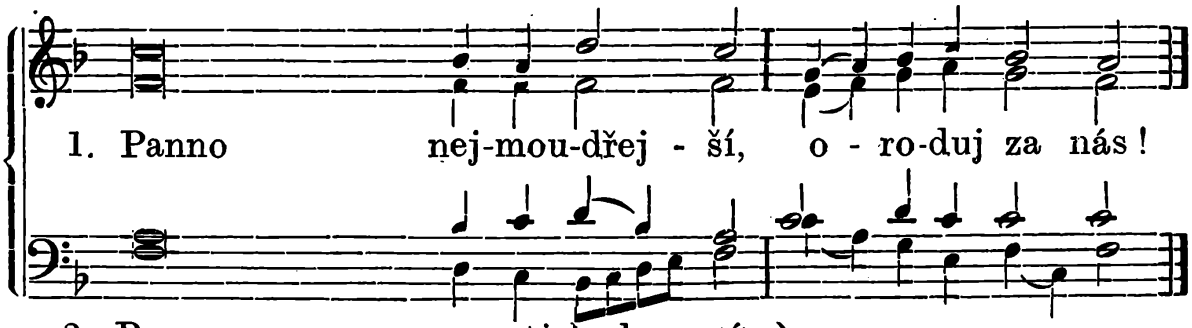

2. Pan no cti-hod ná,
1. Panno chva - li - teb ná,
2. Pan no moc ná,
1. Panno do - bro - ti vá,
2. Pan no věr ná,
1. Zrcadlo spra ve - dl - no sti,
2. Stoli - ce mou-dro sti,
1. Příčino na ší ra - do sti,
2. Nádo bo du-chov ní,
1. Nádo - bo cti - hod ná,
2. Nádobo vznešená po - bož - no sti,
1. Rů že du-chov - ní,
2. Věže Da - vi - do va,
1. Věže ze slo - no - vi ny,
2. Do me zla tý,
1. Ar cho ú - mlu - vy,
2. Brá no ne - be ská,
1. Hvě zdo jitř ní,
2. Uzdrave ní ne-moc - ných,
1. Útoči - ště hříš - ní ků,
2. Potěšení za-rmou-ce - ných,
1. Pomocni ce kře - sťa nů,
} o - ro-duj za nás!

2. Krá-lov-no an - dě lů, o - ro-duj za nás!

1. Krá-lov - no pa - triar - chů,
2. Krá-lov - no pro - ro ků,
1. Krá-lov - no apo - što lů,
2. Krá-lov - no mučed-ní ků,
1. Krá-lov - no vyzna-va čů,
2. Krá-lov - no pa - nen,
1. Krá-lov - no všech sva - tých,
o - ro-duj za nás!

2. Královno bez hříchu pr-vot-né-ho po-ča-tá, o - ro-duj za nás!
1. Krá lov-no sva-té-ho rů-žen - ce, o - ro-duj za nás!

2. Beránku Boží, jenž snímáš hříchy svě - ta,

1. Beránku Boží, jenž snímáš hříchy svě ta,
2. Beránku Boží, jenž snímáš hříchy svě ta,

2. od-pusť nám, Pa ne!

1. u - slyš nás, Pa ne!
2. smi-luj se nad ná mi!

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Popřej nám, služebníkům svým, prosíme, Pane Bože, abychom se ze stálého duševního i tělesného zdraví radovali, a na slavnou přímluvu blahoslavené vždy Panny od vezdejšího osvobozeni byli zármutku a věčné požívali radosti. Skrze Krista, Pána našeho.
R. Amen.

Poznámka. Touto modlitbou končí se litanie loretská.

Po celý měsíc říjen přidává se každodenně k litanii loretské „Modlitba k svatému Josefu" (str. 586) a také po celý měsíc březen buď ráno po hlavní mši svaté k předepsaným po tiché mši svaté modlitbám nebo odpoledne k litanii loretské.

* * *

Další modlitbou může býti jedna z následujících, jež se mění dle dob církevního roku.)*

V adventě až do vánoc:

V. Anděl Páně zvěstoval Marii.
R. A ona počala z Ducha svatého.

Modleme se: Milost svou, prosíme, ó Pane, rač v mysli naše vlíti, bychom andělským zvěstováním vtělení Krista, Syna Tvého, poznavše, skrze umučení a kříž jeho ke slávě vzkříšení přivedeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho.
R. Amen.

Od vánoc do hromnic:

V. Po porodu, Panno, jsi zůstala neporušena.
R. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

Modleme se: Bože, jenž jsi požehnaným panenstvím blahoslavené Marie Panny pokolení lidskému blaženost věčnou zjednati ráčil: uděl nám, prosíme, abychom vezdy znamenali, že přimlouvá se za nás ta, skrze niž zasloužili jsme obdržeti původce života, Pána našeho Ježíše Krista.
R. Amen.

Od hromnic do velikonoc:

V. Učiň mne hodným chváliti tebe, Panno posvěcená.
R. Dej mi sílu proti tvým nepřátelům.

Modleme se: Propůjč, milosrdný Bože, záštity křehkosti naší, abychom památku Rodičky Boží konajíce, na přímluvu její z nepravostí svých povstali. Skrze téhož Krista, Pána našeho.
R. Amen.

V době velikonoční:

V. Raduj a vesel se, Panno Maria, alleluja!
R. Vstalť jest zajisté Pán právě, alleluja!

---

*) Modlitbám těmto může předeslána býti příslušná zpívaná antifona, jak jsou uvedeny při slavnostech mariánských na jisté dny a doby na str. 62—67.

Modleme se: Bože, jenž jsi zmrtvýchvstáním Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista, svět oblažiti ráčil, uděl nám, prosíme, abychom skrze Rodičku jeho, Pannu Marii, z radosti života věčného se těšili. Skrze Krista, Pána našeho.

R. Amen.

Od nejsv. Trojice po advent:

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, kterýž jsi tělo a duši přeslavné Panny a Matky Marie spolupůsobením Ducha svatého tak připraviti ráčil, aby důstojným příbytkem Syna Tvého státi se zasloužila, dejž, abychom z její památky se radujíce, milostivou její přímluvou ode všeho nastávajícího zlého i od věčné smrti vysvobozeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

* * *

Místo uvedených modliteb proměnlivých dle dob církevního roku mohou dle dosavadního zvyku připojeny býti následující modlitby:

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko; - prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich, - nýbrž ode všeho nebezpečenství vysvoboď nás vždycky, - slavná a požehnaná Panno, - paní naše, - prostřednice naše, - orodovnice naše! - Se Synem svým rač nás smířiti, - Synu svému rač nás poroučeti, - k Synu svému rač nás přivésti!

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových!

Milost svou, prosíme, ó Pane, rač v mysli naše vlíti, bychom andělským zvěstováním vtělení Krista, Syna Tvého, poznavše, skrze umučení a kříž jeho ke slávě vzkříšení přivedeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

V. Oroduj za nás, svatý Josefe!

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových!

Prosíme Tě, ó Pane, by nám pro zásluhy a na přímluvu ženicha Tvé nejsvětější Rodičky uděleno bylo, čeho pro svou nedostatečnost sami dosáhnouti nemůžeme. Jenž žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Zdrávas, Královno, Matko milosrdenství! - Živote sladkosti a naděje naše, buď zdráva! - K tobě voláme vyhnaní synové Evy; - k tobě vzdycháme lkajíce a plačíce v tomto slzavém údolí. - I protož, orodovnice naše, - obrať k nám své milosrdné oči, - a Ježíše, - kterýž jest požehnaný plod života tvého, - nám po tomto putování ukaž, - ó milostivá, - ó přívětivá, - ó přesladká Panno Maria!

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových!

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, kterýž jsi tělo a duši přeslavné Panny a Matky Marie spolupůsobením Ducha svatého tak připraviti ráčil, aby důstojným příbytkem Syna Tvého státi se

zasloužila, dejž, abychom z její památky se radujíce, milostivou její přímluvou ode všeho nastávajícího zlého i od věčné smrti vysvobozeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. — Amen.

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou!
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. A duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Písně mariánské.

430. Mešní píseň I.: O Maria, útočiště naše.

K začátku.

Nápěv dle Miřínského († 1492) k písni: „Jezu Kriste, Vykupiteli". — *Slova dle úpravy Pl. duch.*

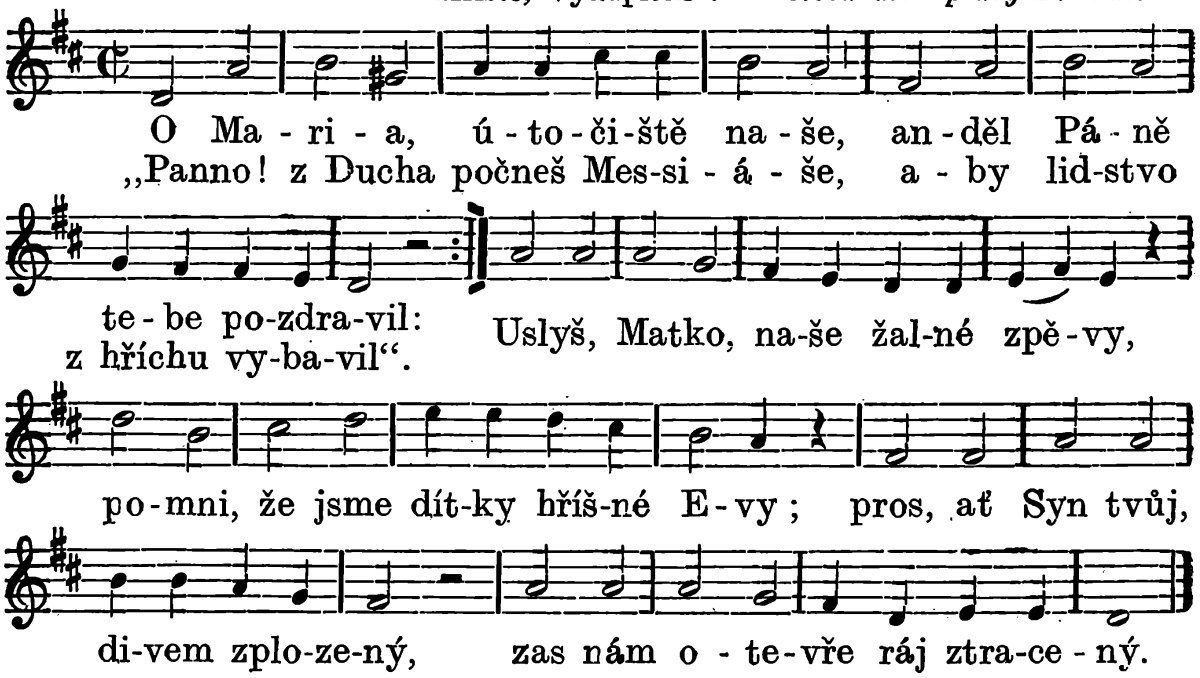

Gloria. Když jsi, Panno, porodila v stáji - dítě hodné slávy nebeské, - andělé, již Boha slaví v ráji, - na nivy se snesli betlemské. - S nimi pějem' nyní v zkroušenosti: - „Sláva, sláva Bohu na výsosti!" - Jen pros, Matko, ať duch pokoje - z říše míru k nám též zavěje.

Graduale. Mudrci se zbožně, Máti blahá, - uklonili tvému dítěti; - moudří dosud slova jeho drahá - věrně ukládají v paměti. - Oblohy a země krása zhyne, - slovo Syna tvého nepomine; pros, ať světlo jeho učení - na cestu nám svítí k spasení.

Credo. Herodes král zavraždit chtěl v zlosti - dítě na tvém prsu mateřském; - netušil, že Syn tvůj od věčnosti - s Otcem vládne v světě nadzemském. - My však víme, Pán že sstoupil s trůnu, - zůstav spolu v Otce svého lůnu, - a že smrtí svou, jsa Člověk-Bůh, - splatil hříchů lidských velký dluh.

Offertorium. Když jsi v chrámu svoje nemluvňátko - v lokty Simeona vkládala, - tehdy's také, přeblažená Matko, - sebe Pánu v obět dávala. - S tebou nyní Synu tvému s plesem svoje síly, snahy v obět nesem'; - jenom Krista chceme milovat, - jemu ke cti žít a umírat.

Sanctus. V chrám jsi vedla Syna, zbožná Panno, - by ctil Otce s tebou společně; - nyní v slávě věčné tobě dáno - s duchy slavit Boha pověčně. S těmi sbory pějme: „Hospodine! - svatý jsi, Tvá sláva nepomine; - onať zní jak v nebes výšinách, - tak i ve všech světů hlubinách".

Po pozdvihování.

Nápěv upravený. — Hudba dle Zv. neb.

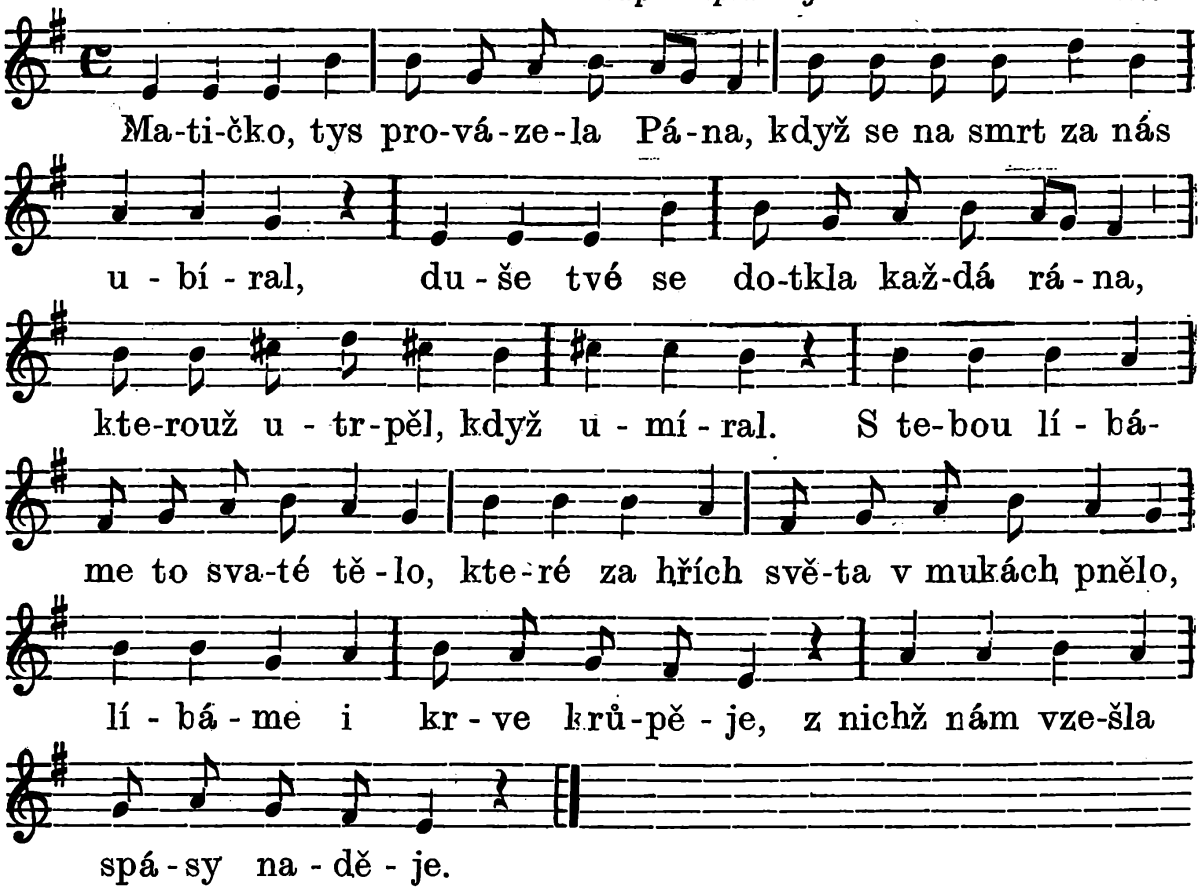

K Beránku. Přežalostná, přebolestná Máti! - břitký meč tvé srdce pronikal, jak se tvému Synu smáli kati, - když se mezi lotry přibít dal. - S tebou pode křížem Páně lkáme, - s lotrem lepším prosbu předkládáme: Smiluj se a z hrobu pokraje uveď duše naše do ráje!

K přijímání. Syn tvůj Janu tebe doporučil, - aby útěchu ti objednal; nám však na památku, že se mučil, - tělo své a krev svou odevzdal. - Ó náš Jezu Kriste, hřeby spjatý, - nejsme hodni jísti pokrm svatý; - Pane, rci jen slovo jediné, a náš neduh, hřích náš pomine.

Ke konci. Když pak zvolal Syn tvůj: „Dokonáno!" - v těžkých mukách, v hrozném trápení, - v slzách zaplesala's, blahá Panno, - že je dáno lidstvu spasení. - Vypros nám, ať ctností prospíváme - a pout zemskou šťastně dokonáme; - chystej, Máti, svého se trůnu - pro nás věčné slávy korunu.

431. Mešní píseň II.: Budiž pozdravena, Panno nejsvětější.

K začátku.

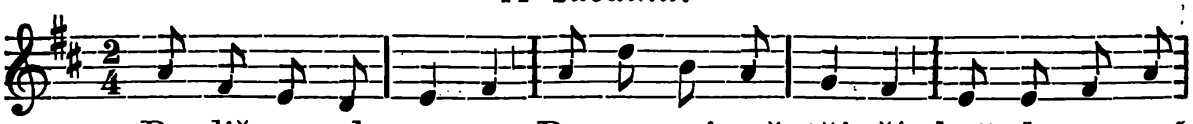

Bu-diž po-zdra-ve-na, Panno nej-svě-těj-ší, hvězdo spasná bez vi-ny jež svě-tu vze-šla nej-skvě-lej-ší, vě-stíc slun-ce

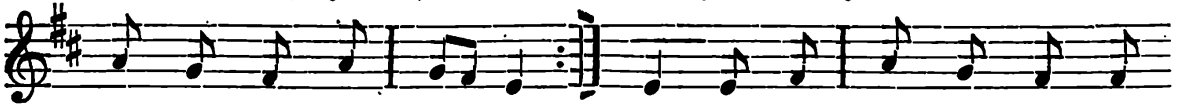

ne-ví-da-né krá-sy, vzchá-ze-jí-cí spá-sy; k to-bě my lká-me z du-še

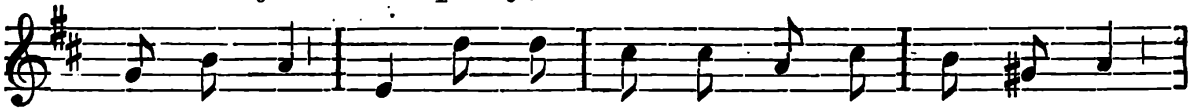

zkrou-še-né, vy-pros nám srd-ce zbož-né, bez vi-ny,

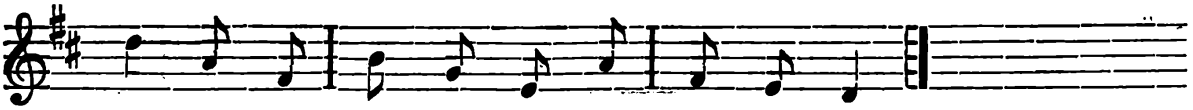

za své nás při-jmi, Mat-ko, za sy-ny.

Gloria. „Veleb, duše moje, vděčně Hospodina!“ - tak jsi pěla píseň u pokoře, - za máteř že tebe zvolil svého Syna - Bůh, jenž stvořil nebe, zem i moře. - Tak i my s tebou Boha chválíme: - sláva buď věčná Bohu na nebi - a pokoj lidem, již jej velebí.

Evangelium. V nazaretské chyši zbožná Tvoje Máti ve věku již útlém viděla Tě - neúnavně vůle Boží pilně dbáti, - podle ní žít bohumile, svatě; milost nám vypros svého u Syna, - bychom vždy v kříži slávu hledali, - v srdcích svých vůli Boží chovali.

Credo. Slovům andělovým věřila jsi ráda, - radostnou když tobě hlásal věštbu, - za matku že nebes Král si tebe žádá, - kterýž s lidstva sejme hříchů klatbu. - S povděčným srdcem i my věříme, - s Otcem že smířil Bůh Syn lidstvo zas, - a že Duch svatý posvěcuje nás.

Obětování. Obět vzácnou nesla's do Božího stanu, čistá Panno, Krista Spasitele; - v obět přinášíme i my nebes Pánu chléb a víno, srdce svoje celé. - Učiň ty dary Bohu milými, - na oltář libý vznes je, Panno, svůj, - s nimi nás na něm Bohu obětuj.

K Svatý. Vítej, Synu milý, hodný milování, - takto duše plesala tvá čistá, - ve chrámě když Božím dlouhém po hledání - nalezla jsi Spasitele, Krista. - S tebou my Bohu chválu pějeme: Tys Pán Bůh svatý, svatý, svatý náš, - ve své jenž moci nebe, zemi máš.

Po pozdvihování. S tebou, přepodivná Matko, v utrpení, s vděkem zříme k posvátnému kříži, - na němž zjednal Syn tvůj lidstvu usmíření - a s nás dávné kletby sejmul tíži; - ve stínu kříže bol se mění v ples: - Hosanna pějem Kristu Ježíši, - chvála, dík budiž jemu nejvyšší!

K Agnus. Přemilého Syna tělo s kříže sňaté - na mateřské vzalas lůno svoje, líbala jsi, Matko, rány jeho svaté, - mi-

losti z nichž prýštily se zdroje. - Pro svaté rány tyto prosíme: Beránku tichý bez vší proviny, smiluj se, smiluj svými nad syny.

K přijímání. Poslední meč zranil, Matko, duši tvoji, - ku hrobce když kráčela jsi stmělé, - se Synem v níž milým všechnu těchu svoji - a své srdce pohřbila jsi celé. - Na Synu svém nám vypros milosti, - ve svátosti vždy bychom předivné - s láskou jej přijímali v srdce své.

K požehnání. Vzhlédni milostivě, Panno, s nebes stanů - na dítky své láskou k tobě lnoucí. - Přímluvou svou nebes otevři nám bránu, - slávu pro nás vypros nehynoucí, - církev a vlast nám mile opatruj, - z ochrany tvé nám vždy se těšit přej, - s Ježíšem, Synem svým, nás požehnej!

432. Mešní píseň III.: V úctě zbožné spějme ku oltáři.

Kyrie. *Hudba J. Bádala.*

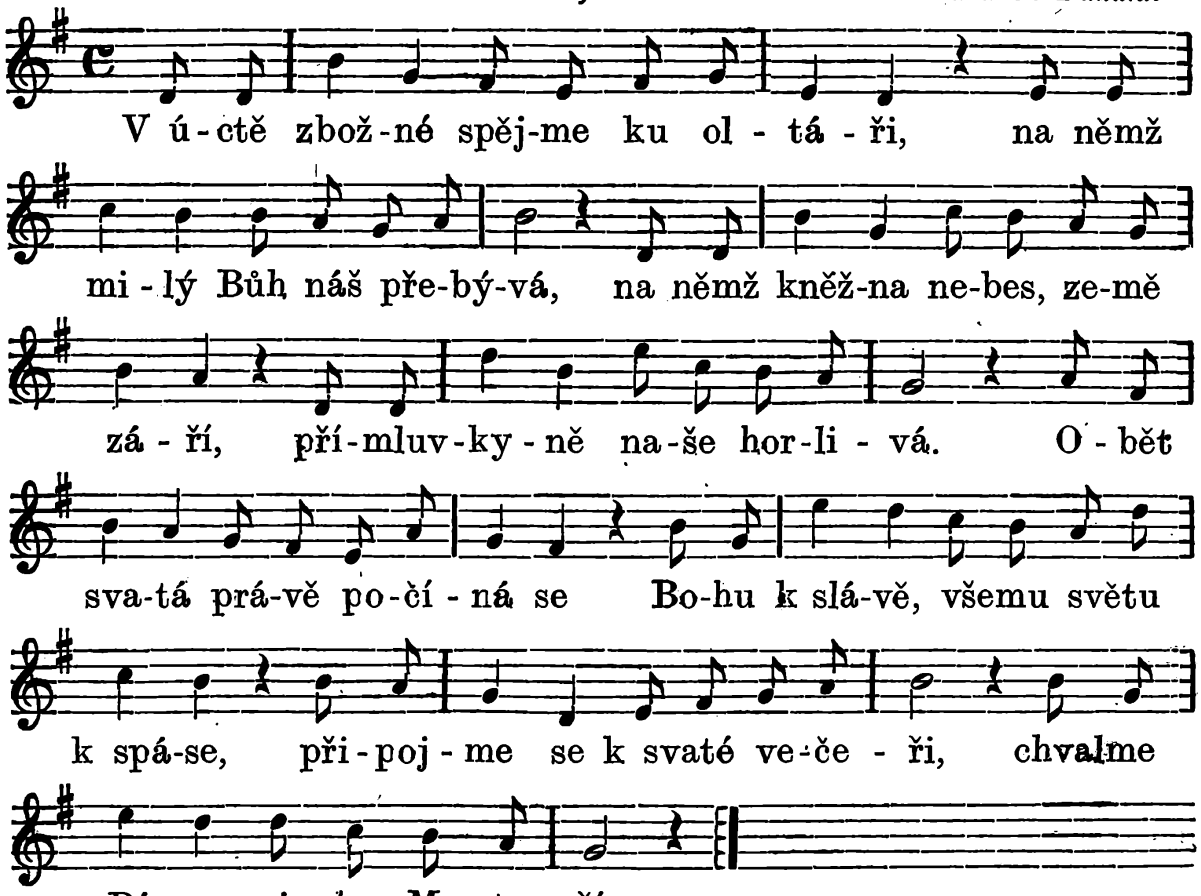

Gloria. Zazněj zpěv náš po okrsku celém: - „Sláva Bohu v nebes výsosti!“ - pokloňme se Matce s Gabrielem: - „Zdrávas Panno plná milosti!“ - Sláva Otci, sláva jeho Synu, - sláva Matce, bez poskvrny stínu, -. Duchu zazvuč stejná pochvala, z něhož Panna plod svůj počala.

Evangelium a Credo. Ženo vzácná, přislíbená v ráji, - z tebe vzešel světu Messiáš; - šťastni, kdož tvé cesty ostříhají, - u Syna ty za ně prosíváš. - Matko drahá, vyslyš naše ždání: - veď nás cestou Božích přikázání, - srdce naše věrou rozněcuj, - nadějí a láskou posvěcuj!

K obětování. Chléb a víno Bohu předkládá se - v obět našich na smířenou vin, - lidstva všeho ku pověčné spáse, - pro niž trpěl věčný Boží Syn. - V pamět tvého, Kriste, umučení, - ke cti Panny, na níž skvrny není, - k oslavě všech sborů blažených - přijmi, Otče, obět dítek svých!

Sanctus. Bože svatý, na nebi Tys vládce, - moci Tvé se zbožně kořime, - vyslyš snažnou žádost svého stádce, splň ji, Tebe vroucně prosíme: - Chraň svou církev všeobecnou, pravou, - zůstaň s údy, zůstaň s její hlavou, - žehnej vlasti naší milené, - učiň všechno lidstvo blažené!

Po pozdvihování. Jezu, Králi mocný nebes, země, - jenž svou krví svět jsi vykoupil, - Ty jsi nyní v lásce předojemné - na oltář k nám s nebe sestoupil. - Budiž zdraven, Synu svaté Panny, Matky čisté plode požehnaný; - s ním buď chválen, s ním buď veleben - Otec, svatý Duch, Bůh trojjeden.

Agnus Dei. Synu Boží, Beránkem jenž sluješ, - nad námi se smiluj laskavě, - Ty, jenž slovem duše uzdravuješ, - duši naší přispěj k nápravě; přímluvu slyš drahé Matky svojí, - dej nám lék, jenž rány naše zhojí: - svoji krev a svaté tělo své, - které přijals z Panny přečisté.

Ku konci. Obět svatá teď se dokonala, - obět táž jak druhdy na kříži, pode křížem Matka Páně stála, - k oltáři dnes církev pohlíží. - Ó pros za nás, Matko, u Ježíše, - by k nám mile shlédl s nebes výše, - by nám pro svou obět přesvatou - ve všem žehnal měrou bohatou.

Nejstarší dvě mariánské písně české s počátku XV. století.

433. I. Zdráva královno slavnosti.

(Salve regina gloria.)

Nejedlý: Počátky zp. h. — Dreves: Analecta hymnica „Cantiones Bohemicae" I., p. 50. — Slova upravil J. P. 1907.

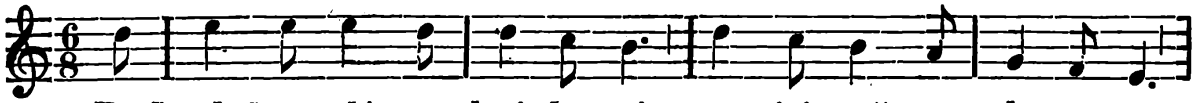

1. Buď zdráva, slá-vy krá-lo-vá, ty jsi svě-ta ob-no-va,
„Buď zdráva, pl-ná mi-lo-sti!" pra-vil to-bě s ra-do-stí

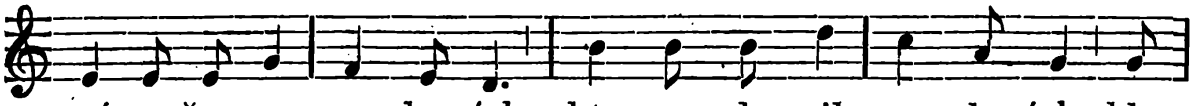

cí-sa-řov-no v ne-be-sích, kte-rou zdra-vil ve ple-sích hlas
sva-tý po-sel Ga-bri-el, Em-ma-nu-el když v svět šel, král

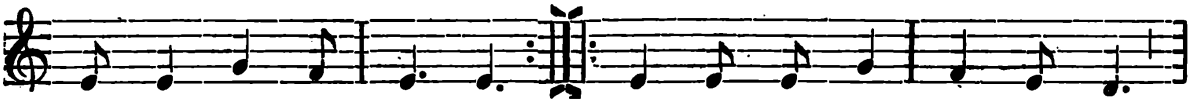

arch-an-dě-lův mi-lý: Ty jsi, Pan-no, po-ča-la,
ne-bes u-šlech-ti-lý. Nej-krás-něj-ší z li-li-jí,

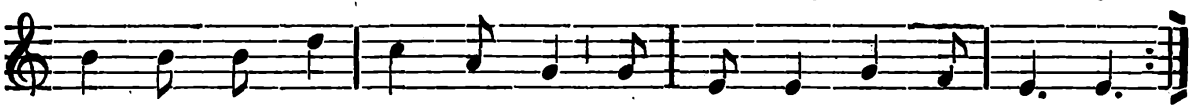

Spa-si-te-le vy-da-la a zů-sta-la přec pan-nou.
jež se du-ši roz-ví-jí, nám kvě-ty z te-be pla-nou.

2. Tys nad nebesa vznešena, - nade všecky zvolena, - výš než seraf, cherubín. - Nejmocnější Benjamin - si zvolil za stan tebe. - Tě slunce září odívá, - pod nohou se zaskvívá měsíce ti jasný kruh. - Z tebe béře tělo Bůh, - jenž řídí zem i nebe. Tělo s božstvím spojuje, - s nebes trůnu sstupuje, - jímž spasení se skoná. - Jenž nám milost navrací, - Krále svatý paláci, ó, trůne Šalamouna!

3. Tys osvěžení čistý zdroj, po tobě kdo žízní, skoj - vlahou Boží milosti, vůní sladké radosti, ty Révo sladší medu. - Ty bráno, ježto zlatem pláš, panenský vždy vínek máš, - počátek i skončení skýtáš duši spasení, - ty léku prostý jedu. - Tělem's nad vše čistější, - Máti všeho milejší, - ó mořská hvězdo jasná! - Ty jsi perla čistoty, hrozen plný dobroty, - síň slitování šťastná.

4. Ó Maria, tys květů květ, - viz, nás jímá v pouta svět! - Doporuč nás dobrému - Synu svému milému, - ó, dobrotivá Máti! - Veď v nebeský nás jasný stan, - jenž je svatým uchystán, - andělé kde plesají. - Přímluvy tvé nedají - kéž v peklo upadati. - Květe lásky lahodný, - když den přijde rozhodný, - ó, buď nám milostiva! - V hodinu nás poslední - k sobě v nebe pozvedni, - ó Máti dobrotivá!

434. II. Na čest panně cožť zpieváme.

(Ad honorem et decorem.)

Nejedlý: tamže. — Dreves: tamže, p. 47. — Slova upr. J. P.

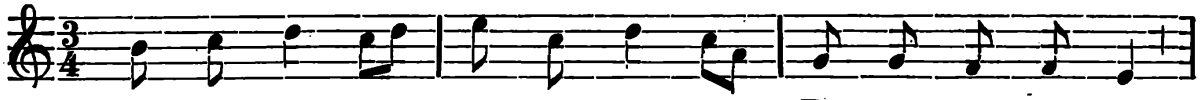

1. Pís-ně vrou-cí, lá-skou žhou-cí Bo-ží Ma-te-ři
Mi-lost vrá-til, jenž ji ztra-til, li-du Ho-spo-din.

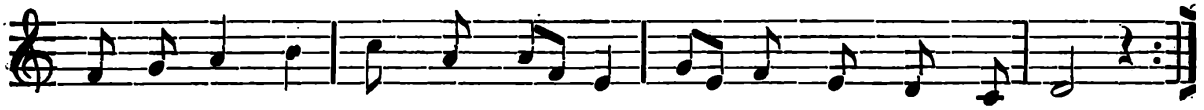

za-zpí-vej-me, chvá-lu vzdej-me, kře-sťa-né ve-ške-ří!
Stí-ny zlo-sti, slun-ce ctno-sti, za-pu-dil Bo-ží Syn.

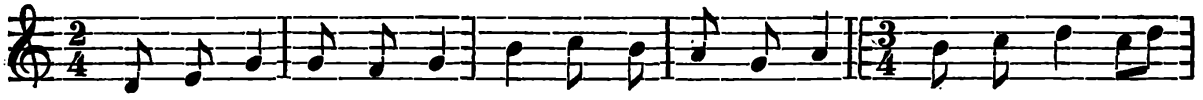

Ma-ri-i sva-tý Duch po-svě-til so-bě, Bůh; za-sti-ňu-je,

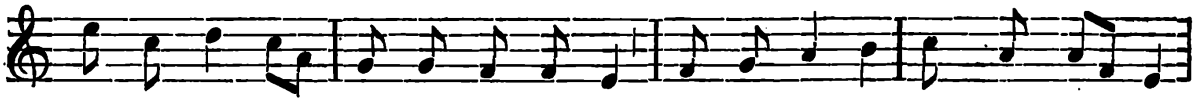

o-svě-cu-je svou ji mi-lo-stí. Ne-po-ča-la, jejž nám da-la,

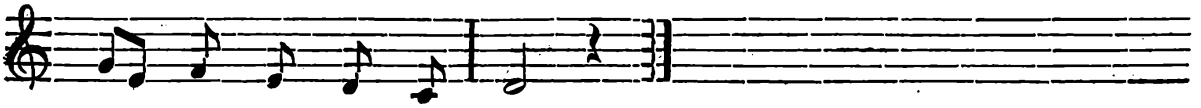

z tě-les-né žá-do-sti.

2. Neodpírá - láska čirá Matce Synova. - Zač jen žádá, - v dlaň jí vkládá, - všecko dát hotova. - Pročež, Máti, - račiž ždáti, - Růže, Lilie, - ať nás zprostí - nepravosti, - od vin obmyje. - Bez tebe hyneme, - uboze žijeme, - proto milá, - ušlechtilá, - račiž přispět nám, ať dá zdraví, - zlého zbaví, - nevydá pekla tmám.

3. Potěšuješ, - oblažuješ svaté anděly. - Když tě vidí, - perlo lidí, - hned se víc veselí. - Vyvolený, ozdobený - dome přesvatý, v nějž se vložil, - v němžto prožil - slávou Bůh bohatý, - potěš nás, Růžičko, - nebeská Vlažičko! - Jenž tě vzývá, - chvály zpívá, - vyslyš a chraň lid, - dej, ať jdeme, - dospějeme - v nebeské slávy byt!

Jiné písně mariánské.

435. Život Panny Marie.

Živě. *Slova J. P. 1905. — Hudba A. Foerstera 1905.*

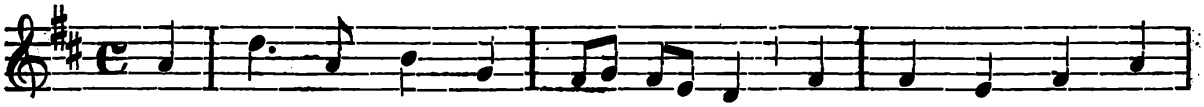

1. Buď zdrá-va, Pan-no Ma - ri - a! Bůh do-brý te - be

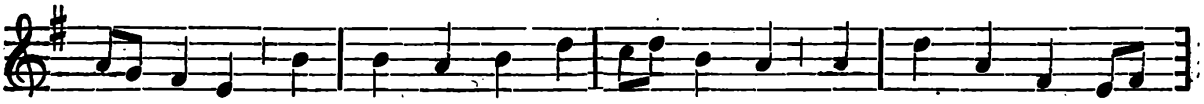

vy-vo-lil, v tvém srdci stan si připravil, v němž prodlel je - ho

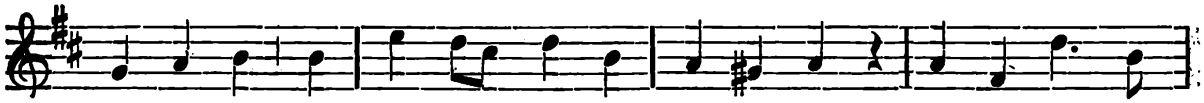

věčný Syn, jda vy-kou-pit nás z našich vin. Zdrávas, zdrávas,

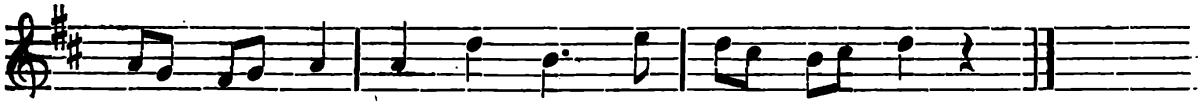

Ma - ri - a, tys nám spá - su zro - di - la.

2. Buď zdráva, Panno Maria! - Jež všechny stihla provina, - běd všechněch prvá příčina, - jen tebe, Panno, minula, - jež's Krista k srdci vinula. - Zdrávas, atd.

3. Buď zdráva, Panno Maria! - Tys svatým byla dítětem a rostouc, s krásy rozkvětem - ses stala cudnou nevěstou, vždy nevinnou a přečistou. Zdrávas atd.

4. Buď zdráva, Panno Maria! - Tys rodičů vždy poslušna i k Josefovi úslužna, - tvou slastí bylo pracovat - a Boha zbožně uctívat. - Zdrávas, atd.

5. Buď zdráva, Panno Maria! - Tvé srdce láskou plápolá, - jíž pokušitel nezdolá - a duše tvojí ozdobou všech ctností drahé perly jsou. - Zdrávas, atd.

6. Buď zdráva, Panno Maria! - Když vyslyšel Bůh proseb hlas - a svital spásy blahý čas, - jen nejvzácnější archanděl - ti pozdrav Boží přinést směl. - Zdrávas, atd.

7. Buď zdráva, Panno Maria! - Svůj poklad ze všech nejdražší - ti nebe darem přináší, - Syn Boží, všechněch světů Pán, - tvé péči pod ochranu dán. - Zdrávas, atd.

8. Buď zdráva, Panno Maria! - Tys vypěstila vzácný květ, - jenž věčně bude blažit svět, - neb po tvém boku Kristus vzrost' - všem lidem dobrým na radost. - Zdrávas, atd.

9. Buď zdráva, Panno Maria! - Tys vyprosila první div, - když, do té doby božství skryv, - moc svoji Kristus projevil - a vodu v víno proměnil. - Zdrávas, atd.

10. Buď zdráva, Panno Maria! - Tys Krista s křížem potkala, - tys na Golgotě plakala - a na tvůj klín byl položen, když dřímal krátký smrti sen. - Zdrávas, atd.

11. Buď zdráva, Panno Maria! - Když v jitřní záři z mrtvých vstal, - zas prvně se ti ukázal - a vystupuje na nebe, - zří naposledy na tebe. Zdrávas, atd.

12. Buď zdráva, Panno Maria! Když duch tvůj, zemí unaven, se vznesl v nebe, oslaven, i tělo tvoje vzato jest, - by sdílelo s ním slávu, čest. Zdrávas, atd.

13. Buď zdráva, Panno Maria! - Tam andělé tě vítají - a na počest ti zpívají, - a sbory svatých tebe zvou - svou nejmilejší Královnou. - Zdrávas, atd.

14. Buď zdráva, Panno Maria! - Ty na nás v nebi vzpomínáš - a znajíc kříž i neduh náš - nám ráda spěješ k pomoci, - jak v zármutku, tak v nemoci. - Zdrávas, atd.

15. Buď zdráva, Panno Maria! - Ó Matko naše přesvatá, - tak zásluhami bohatá, - svou přímluvou vždy při nás stůj, - jíž neodolá Pán, Syn tvůj! - Zdrávas, atd.

16. Buď zdráva, Panno Maria! - Pros za nás Boha v nebesích, - ať neposkvrní duše hřích, - ať žijem' v Boží milosti - a dojdem' věčné radosti. - Zdrávas, zdrávas, Maria, - tys nám Spásu zrodila!

436. A. Tisíckrát pozdravujeme tebe.

(Píseň poutní.)

Text znárodnělý. — U Bečáka č. 90.

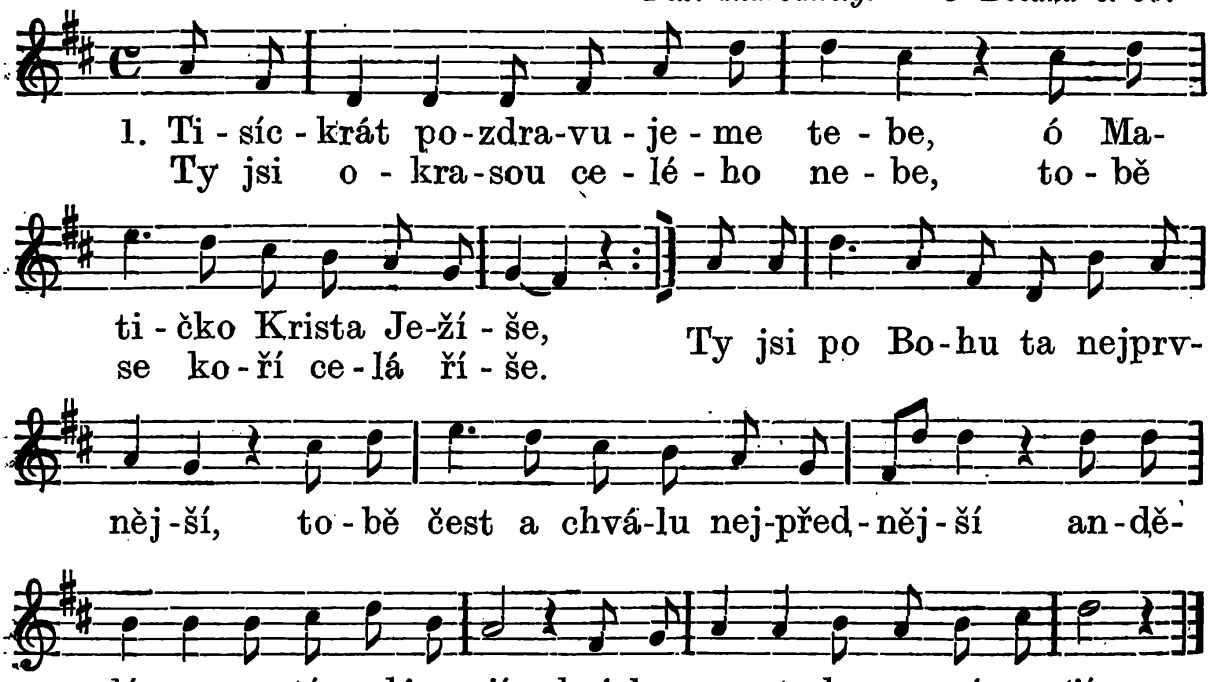

2. Přispěj nám také, ó Matko naše, - všichni vroucím srdcem žádáme: tys jediné útočiště naše, po Bohu nad tebe nemáme; - ať chvalozpěv tobě prozpěvovat můžem', jméno tvoje zvelebovat, - tak jak tobě patří po Bohu, - chceme tě chválit každou dobu.

3. Nebo Stvořitel nebe i země - za svůj stánek tebe vyvolil, když přijal člověčenství na sebe, - v tvůj panenský život se vložil! - Ježíš Kristus, Syn Boha živého, - moudrost tajemství převelikého, - přehořkou smrt kříže podstoupil, - nás od věčné smrti vykoupil.

4. Ty jsi na Sionu utvrzena, - přebýváš v městě posvěceném; - dříve než byla's na svět zrozena, - poctěna jsi v lidu uctěném. - Již požíváš věčné blaženosti, která připravena od věčnosti byla ti od Boha věčného, - Otce, Syna, Ducha svatého.

5. Ó překrásná Paní, na Libanu - jako cedr jsi vyvýšená, - jako cypřiš na hoře Sionu, v Kades jsi palma povýšená, - a jako růže v Jerichu krásná, - a jako ranní dennice jasná, - jak oliva krásná na poli a jako javor podle vody.

6. Ty jsi též lilium nejkrásnější, jež vůni líbeznou vydáváš, - nad všechny byliny nejvonnější - nám vždy občerstvení podáváš; - ty jsi nad slunce, měsíc jasnější, - Paní a Královna nejskvělejší, - ty jsi jistá brána nebeská, - mocná Královna archandělská.

7. Zdráva buď, Královno nejsvětější, - ty jsi Matka neporušená, - za chrám Trojice nejdůstojnější, - již od věčnosti vyvolená: - moudrá Panno, schránko Boha vzácná, - duho na oblozevelmi krásná, - vznešený trůne Šalomouna, - i také rouno Gedeona.

8. Kdož by mohl všecku slávu tvoji zde na světě ústy vyznati, - kterou Syn tvůj jen pro lásku tvoji - ráčil tobě na nebi dáti. Byť celého světa jazykové chtěli chválu mluviti o tobě, - to by vše ještě nic nebylo, aby k tvé chvále postačilo.

9. Před tvým obrazem, ó Matko Páně, - chceme prosby svoje skládati; - zachovej nás vždycky v své ochraně, začkoliv tě budem žádati: - v nouzi, zármutku, v kříži, trápení - vyžádej u Boha potěšení, - ó račiž nám svojí přímluvou vždy štědře býti nápomocnou.

10. Vypros víru, naději a lásku, - v ctnostném životě setrvání; odvrať od nás hlad, mor, též i válku, - dej šťastné života skonání. - Když přísnost Soudce spravedlivého - odtud z tohoto světa bídného - ráčí nás k soudu povolati, - tenkrát, Matko, rač nás zastati.

11. A vypros nám všem tu Boží milost, - ať my v ruce rozhněvaného - Soudce neupadneme na věčnost, nýbrž proměň v milosrdného: - by nám Bůh dal zde v časném životě, - dokud živi jsme na tomto světě, ze svých hříchů se zpovídati a jich zkroušeně litovati.

12. Všickni svatí a světice Boží, - i vy přimlouvejte se za nás, - ať se od nás Bohu chvála množí - a nezapomínejte na nás: - dejte nám se tam s vámi shledati, - Bohu a Marii čest vzdávati, bychom po tom životě časném - dosáhli radost věčnou. Amen.

436. B. Tisíckráte pozdravujem tebe.

(Text upravený.) *Slova upr. J. P.*

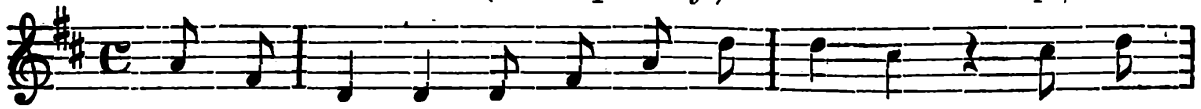

1. Ti - síc - krá - te po-zdra-vu-jem te - be, sva - tá
nej-vzác - něj - ší zdo - bo vše - ho ne - be, po-vzne-

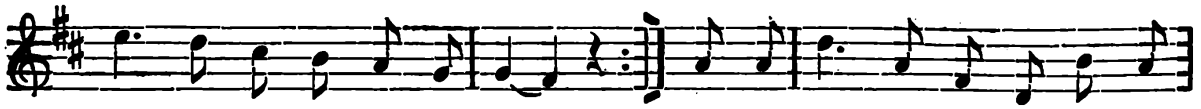

Má - ti Kri-sta Je-ží - še,
se - ná z tvorstva nejvýše,
po Bo-hu cti vša-ké nejhod-

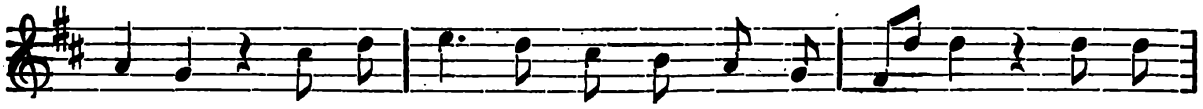

něj - ší, krá-lov - no všech svatých nejmoc-něj-ší, jíž čest,

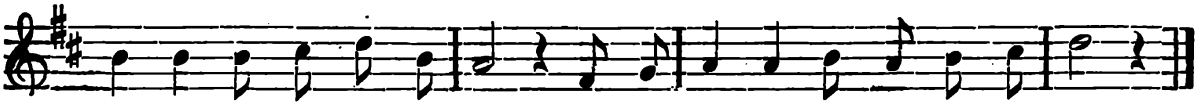

chvá-lu sva-tí vzdá-va-jí, an - dě - lé jíž k poctě zpí-va-jí.

2. Přispěj i nám, Matko naše milá, - svojí přímluvou nás podporuj, by tě naše srdce, ústa ctila, - jak tě poctil vznešený Syn tvůj, - ať ti můžem slavně prozpěvovat, - jméno tvoje vroucně zvelebovat, - jak jsi hodna, Panno přesvatá, - ctností, zásluhami bohatá!

3. Neboť všemohoucí Tvůrce světa za stánek si tebe vyvolil, - jejíž duše krásou ctností vzkvétá, - tobě jako dítě poddán byl, - Ježíš Kristus, vtělený Syn Boží, - přicházeje vyplet hříchu hloží, - přehořkou smrt kříže podstoupit, - od věčné nás smrti vykoupit.

4. Kdož by mohl vypovědět zcela - slávu, již ti Syn tvůj milý dal, - a jíž jsi se, Matko pozaskvěla, - když tě k sobě na trůn věčný vzal? - Celého byť světa jazykové - pěli o ní písně stále nové, - nestačí ji plně vyslovit, - nestačí tě po zásluze ctít.

5. Po pádu hned Evy přislíbená, - bez poskvrny hříchu počatá, - Duho smíru Bohem upevněná, - mezi nebem, zemí rozpiatá, požíváš již oné blaženosti, - která připravena od věčnosti - od Boha ti byla věčného, - Otce, Syna, Ducha svatého.

6. Krásou, jako cedr na Libanu, - skví se tvoje duše spanilá, - jako cypřiš u Sionských stanů, - jako palma v Kades stepilá; - jako růže v Jerichu jsi krásná, Dennice ty naší spásy jasná, - jako oliva jsi na poli, - jako javor v stinném údolí.

7. Lilie ty ze všech nejkrásnější, - bělostí jež plaješ zářivou, - Květe ze všech květin nejvonnější, - vůni vydechuješ blaživou, - přesvatá ty Královno a Paní, - kterou v neskonalé úcty plání - slaví v nebi svatí andělé - a zde naše zpěvy nesmělé.

8. Nejsvětější Královno, buď zdráva, - Matko Páně neporušená, - milosti ty Boží schráno pravá, - Panno Bohem samým zvolená, - Jitřenko, jež vykou-

pení hlásá, - jíž nám svítá pravda, milost, spása, - z Jesse vypučevší Kořeni, - čisté lásky sladký Prameni!

9. Před obrazem tvým, ó Matko Páně, svoje vroucí prosby skládáme, ochrany a léku v každé ráně - u tebe vždy sobě hledáme: - v nouzi, zármutku i v každém kříži - kéž tvé oko na nás s láskou shlíží, - svojí přímluvou nám pomáhej, - vyslyšení proseb dojít dej!

10. Víru, naději i lásku pravou, - milá Matičko, nám vyprosiž, - chraň nás dravou hříchu před záplavou, - bouři vášní v srdci našem ztiš, - chraň nás války, hladu, pádu, moru, zapuď mraky hněvu, hádek, sporů, nechať ctnostně, zbožně žijeme, - tvojí stopou k nebi spějeme!

11. A když světlo našich očí zhasne, - Bůh nás na soud přísný povolá, nechať přímluvy tvé světlo jasné - před ním za nás mocně plápolá, - by nás navždy nezavrhl bídných, - ale pohledem svých zraků vlídných - připojil nás k vyvoleným svým, - věčně neskonale blaženým.

12. Přispějte též přímluvou nám svojí - všichni Boží svatí, světice, - kteří dlíte blahém u pokoji, - Boha vděčným zpěvem slavíce, - bychom za vámi v říš Boží spěli, s vámi v slasti věčné podíl měli, - oplývali nebes radostí, - v níž své věrné Pán Bůh uhostí!

437. Ave, mundi spes, Maria.

(Od papeže Innocence III., † 1216.)

Překlad J. P. 1907. — Nápěv K. E.

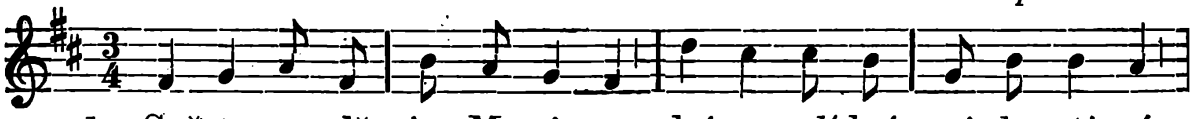

1. Svě-ta na-dě - je, Ma-ri - a, zdrávas vlídná, mi-lo-sti-vá,

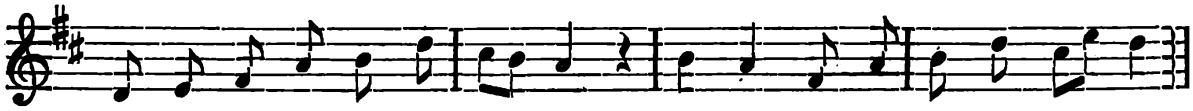

zdrá-vas pl-ná smi-lo-vá-ní, Pan-no sladká, jas-ná Pa-ní.

2. Svatá Matko Jezu Krista, - vyvolená's, nad vše čista, - beze muže matkou býti, - dítě divem odkojiti.

3. Andělů všech velitelko, - hříšných lidí těšitelko, - potěšiž mne truchlícího, tíží hříchů hynoucího.

4. Srdcem vroucím, Kněžno nebe, - přepokorně prosím tebe, - prosiž za mne svého Syna, - neb mne tíží mnohá vina.

5. Moc jsem hřešil proti němu, - Synu tvému přemilému, - přímluvy mi neodepři, - láskou svou mé viny setři.

6. Chraň a střežiž srdce moje, - vhruž mne v bázně Boží zdroje, - hříchu uč mne vyhýbati, - co je dobré milovati.

7. Naděj pevnou, víru stálou, - lásku dej mi dokonalou, - dej mi, Panno, konec blahý, což dar bude nejvýš drahý.

8. Nuže, Růže plná vděku, - hříšných srdcí mocný léku, - kéž tvá prosba Krista skloní, ať mne v bouři chrání, cloní.

9. Vlny světa nečistého, - dravého a bouřlivého, se všech stran mne zalévají, v řetěz hříchů zaplétají.

10. Slitovnicí jíž být dáno, - slituj se, ach, slituj, Panno, - slituj se, ach, Slitovnice, - osiřelých Prostřednice!

11. V hodince pak ve poslední, - Panno silná, na mne shlédni, - přispěj, Panno, Ochránkyně, uveďiž mne v svatých síně!

438. Zdrávas, Panno Maria.

Šteyr 1683. — Slova přepr. J. P.

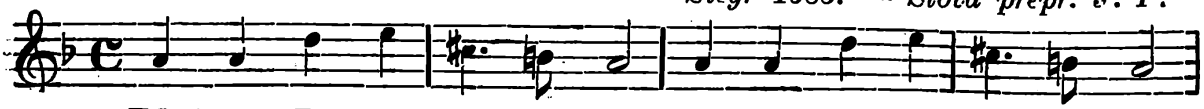

1. Zdrávas, Pan-no Ma - ri - a, Mat-ko Bo - ží pře - mi - lá,

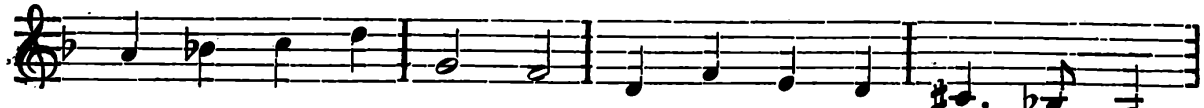

ze všech vy - vo - le - ná, pl - ná Bo - ží mi - lo - sti,

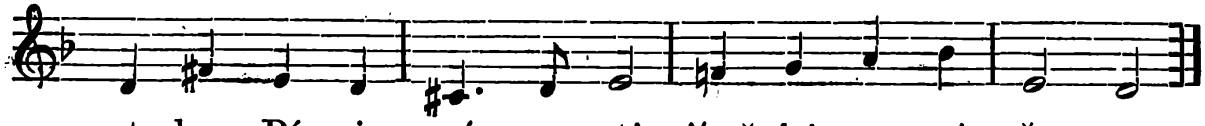

s te-bou Pán je vý - so - sti, jímž jsi po - vý - še - na.

2. Požehnán plod vzácný buď, - jejž nám dala tvoje hruď, - Ježíš Kristus s nebe; - u něho se přimlouvej, s námi k němu volej, lkej, - aby nám dal sebe.

3. Ty jsi naše naděje, - skrze tebe dospěje - naše prosba k Pánu; - budeš-li nás chrániti, - Boha za nás prositi, - vejdem v nebes bránu;

4. překonáme ďábla lest, obdržíme věčnou čest, - již nám Syn tvůj strojí, - jíž nám čelo ozdobí, - vleje blaho v útroby - věčném u pokoji.

5. Útočiště v soužení, - pomocnice v trápení, - ochraňuj nás stále, - k tobě v žale voláme, - v tebe pevně doufáme, - smiř nám nebes Krále.

439. O sedmi radostech Panny Marie.

(Dříve: Raduj se, Panenko čistá.)

1. Početí Pána Ježíše. — 2. Narození. — 3. Zjevení. — 4. Vzkříšení. — 5. Nanebevstoupení Páně. — 6. Seslání Ducha svatého. — 7. Nanebevzetí a korunování Panny Marie.

Rozenplut 1601. — Šteyr 1683. — Slova upr. J. P.

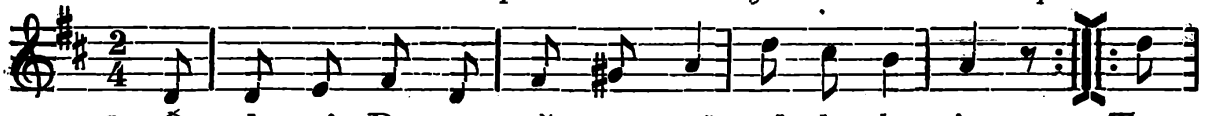

1. Ó ple-sej, Pan-no pře-sva - tá, al - le - lu - ja, Tys
neb mi - lo - stí jsi bo - ha - tá, al - le - lu - ja. a

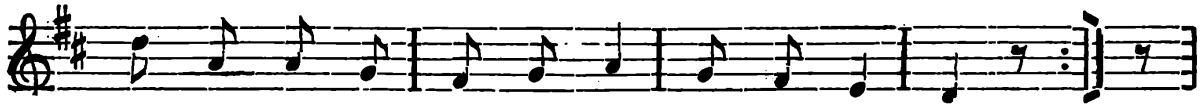

Sy - na z Du-cha po - ča - la, al - le - lu - ja,
pod srd-cem jej cho - va - la, al - le - lu - ja,

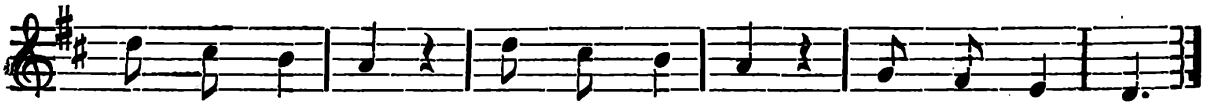

al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja!

2. Ó plesej, Panno přemilá, alleluja, - žes Spasitele zrodila, alleluja, - květ nad lilie bělejší, alleluja, - hvězd, slunce záře jasnější, alleluja. - Alleluja, - alleluja, - alleluja!

3. Ó plesej nad tou obětí, alleluja, - již dali tvému dítěti, alleluja, - tři od východu králové, alleluja, - niv dálných moudří synové, alleluja. - Alleluja, alleluja, - alleluja!

4. Ó plesej, zapuď z mysli žal, alleluja, - neb Syn tvůj slavně z mrtvých vstal, alleluja, - jejž umírat jsi viděla, alleluja, - a jehož ztráty's želela, alleluja. Alleluja, - alleluja, - alleluja!

5. Ó plesej, Panno, jásavě, alleluja, - těš Synově se oslavě, alleluja, jenž na nebesa vstupuje, alleluja, kde s Otcem Duchem kraluje, alleluja. - Alleluja, - alleluja, alleluja!

6. Ó plesej, neb Duch Těšitel alleluja, - jenž v ohni se a lesku skvěl, alleluja, - jest v srdce věřících již dán, alleluja, - v nich sobě staví slavný stan, alleluja. - Alleluja, - alleluja, - alleluja!

7. Ó plesej, Panno, na nebi, alleluja, - kde anděle tě velebí, alleluja, - kdy Syn ti slávy na trůnu, alleluja, - dal nejskvělejší korunu, alleluja. - Alleluja, alleluja, - alleluja!

8. V té neskonalé radosti, alleluja, - nám vypros Boží milosti, alleluja, - v níž nechať stále vzrůstáme, alleluja, - ať s tebou v nebi zplesáme, alleluja. - Alleluja, - alleluja, alleluja!

440. Maria, Panno ctná.

(Dříve: Maria, Panno ctná.)

Šteyr 1683. — Slova upr. J. P.

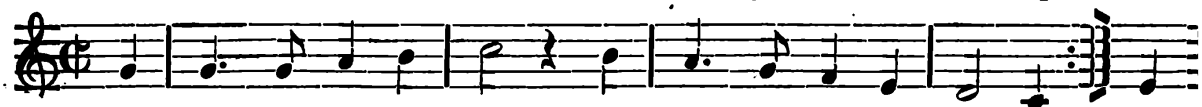

1. Ma - ri - a, Pan-no ctná, ty jas - ná ne-bes Pa - ní, kdy
tvá pros-ba pře-moc-ná, nám vy-pros sli - to - vá - ní,

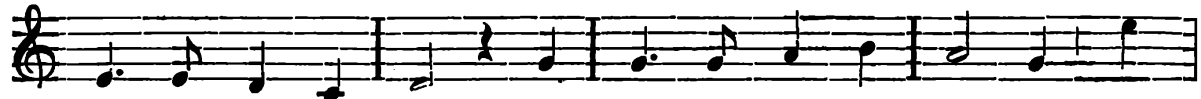

vše - mo - hou - cí Pán vin na - šich vel-kou tí - ží jest

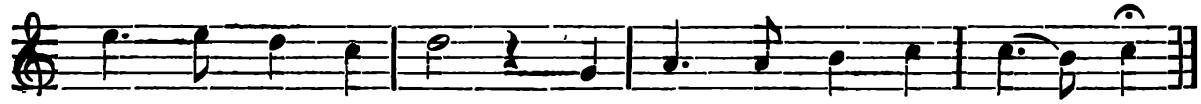

na nás roz - hně - ván a trest se hroz-ný blí ží.

2. Jež smutné těšíváš, - rač i nás potěšiti; - jež smilováním pláš, - rač ochranou nám býti, - by množství našich vin - nám ráčil prominouti - tvůj přemilostný Syn, - nás k sobě přivinouti.

3. Jsme vinni velice to s hanbou vyznáváme, svých hříchů želíce, - a úpíme a lkáme. - Tvých vroucích přímluv moc - kéž Srdce Páně skloní, - ať v hříchů našich noc - svit milosti své roní.

4. Rač, Bože, milosti, - k své Matky prosbám shlédnout, - nás hříchu ze zlosti rač k sobě ctností zvednout, - nás za hřích netrestej, - ač toho zasloužíme, - nám z milosti své přej, ať v nebi v tvář Ti zříme.

5. V prach tváří padáme, - zde, Bože, u pokoře, - a snažně žádáme, - rač odvrátit vše hoře, rač mile dopřáti nám ku pokání času, a v nebi plesati - dej v slávy svojí jasu.

441. Panno blahoslavená.

Šteyr 1683. — Slova upr. J. P.

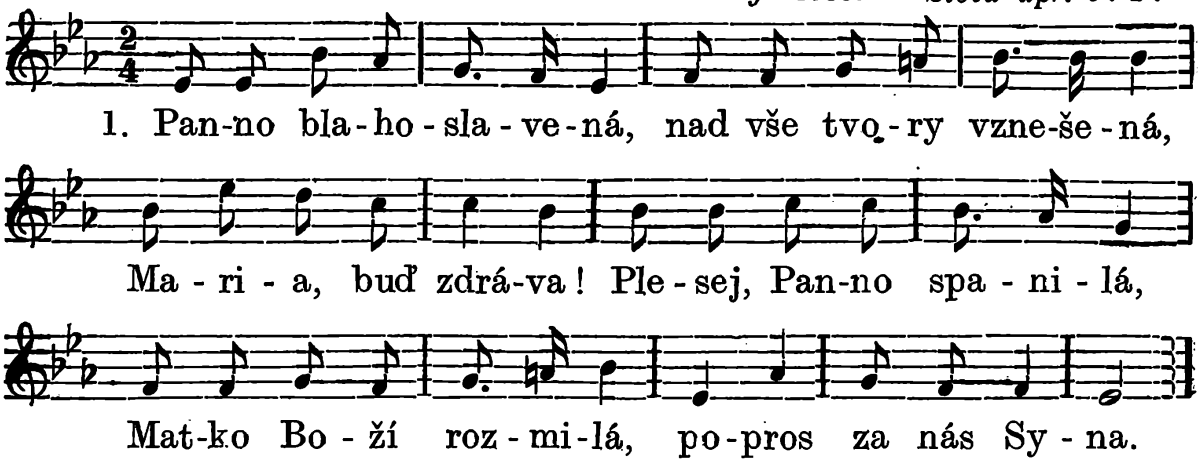

2. Panno, panen ozdobo, - lásky Boží nádobo, - Maria, buď zdráva! - Matko všechněch věřících, - Boha v srdci nosících, - popros za nás Syna.

3. Matko svaté naděje, - jíž se duše zaskvěje, - Maria, buď zdráva! - Rajské slasti pramene, těcho duše sklíčené, - popros za nás Syna.

4. Útočiště stíhaných, Evy synů vyhnaných, - Maria, buď zdráva! - Máti Páně přešťastná, - nebes bráno přejasná, - popros za nás Syna.

5. Čistotnosti zrcadlo, - všechněch ctností divadlo, - Maria, buď zdráva! Růže nebem vonící, - keři v poušti hořící, popros za nás Syna.

6. Rouno Gedeonovo, - sídlo Šalomounovo, - Maria, buď zdráva! - Věže z kosti slonové, - již ctí nebes poslové, popros za nás Syna.

7. Uzavřená květnice, - spečetěná studnice, - Maria, buď zdráva! Hvězdo mořská v bouře čas, ježto v přístav vedeš nás, - popros za nás Syna.

8. Měsíce ty krásnější, - nade slunce jasnější, - Maria, buď zdráva! - V pokušení statečná, - v pobožnosti výtečná, popros za nás Syna!

9. Vyprosiž nám pokoje, - odvrať hříchu příboje, - Maria, buď zdráva! Vin a trestů všech nás sprosť, v nebesích nás blahem hosť, - popros za nás Syna!

442. Matko přesvatá.

(O sanctissima.)

I. nápěv. *Překlad K. E. — Nápěv plavců sicilských.*

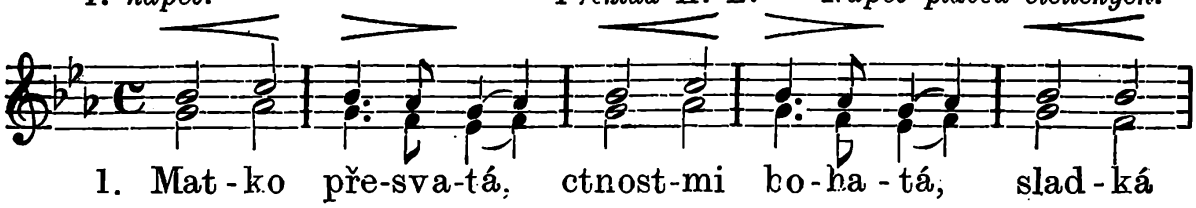

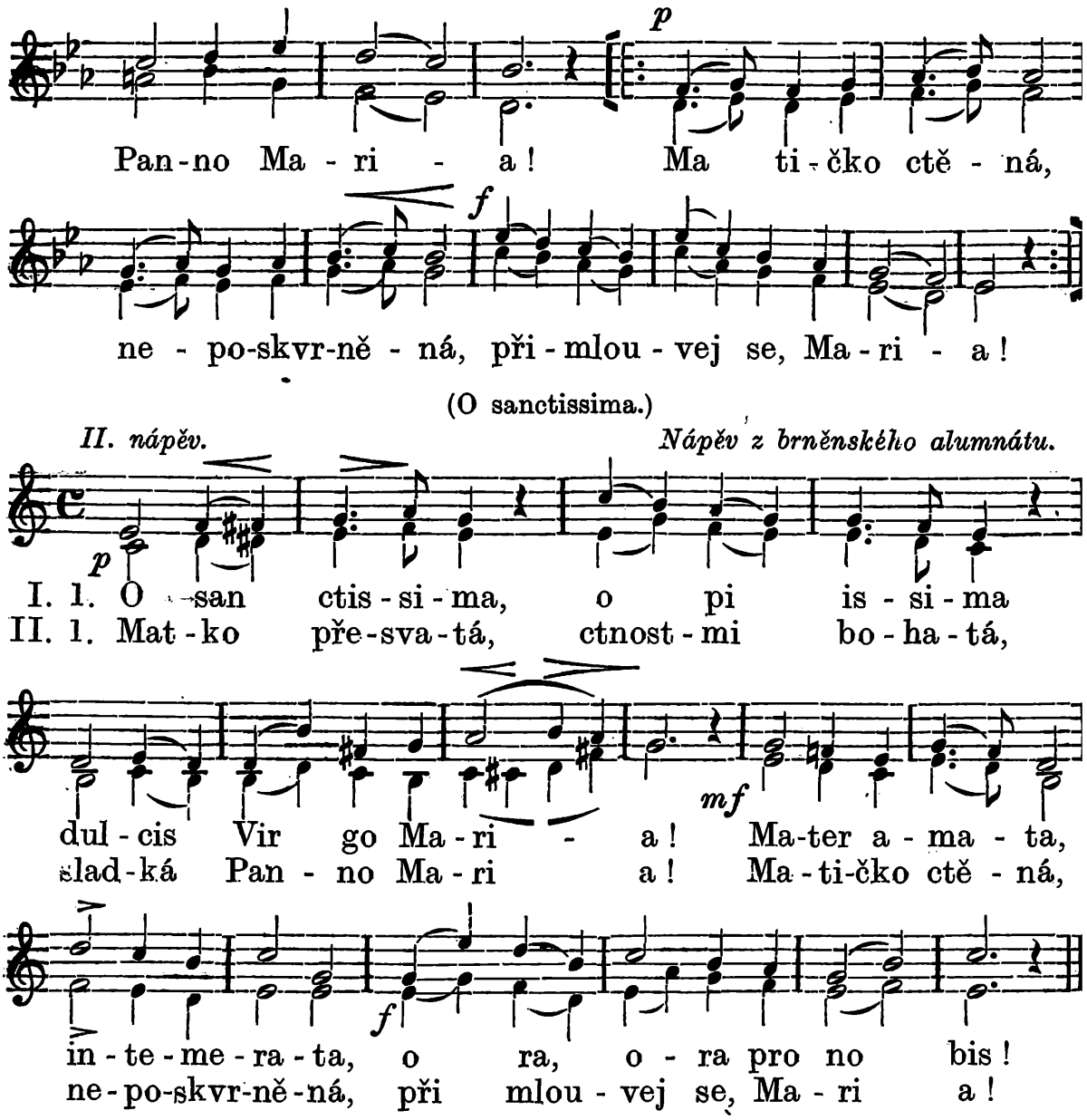

I.

2. Tu solatium - et refugium - Virgo Mater Maria! Quidquid optamus, per te speramus, ora, ora pro nobis.

3. Ecce debiles, - perquam flebiles, - salva nos o Maria! - Tolle languores, - pelle dolores, - ora, ora pro nobis.

4. Virgo respice, - mater adspice, - audi nos, o Maria! - Tu medicinam portas divinam, ora, ora pro nobis!

5. Tua gaudia - et suspiria - juvent nos, o Maria! In te speramus, - ad te clamamus, ora. ora pro nobis!

II.

2. V hoři ochrano, v boji obrano, Panno, Matko, Maria. - Čeho my ždáme, - tebou též máme, přimlouvej se, Maria!

3. Ve všech slabotách, - ve všech trampotách - siliž nás, o Maria; - odstraňuj mdloby, - trudné krať doby, - přimlouvej se, Maria.

4. Panno, o nás dbej, - nás vždy ostříhej, vyslyš nás, o Maria; - věříme v tebe, - lék že máš s nebe, - přimlouvej se, Maria!

5. Tvoje útěchy, - i tvé povzdechy - prospějtež nám, Maria; - naděje jistá, - přání slyš čistá, - přimlouvej se, Maria!

443. O Panno líbezná.

(*Šteyr 1683:* „Zdrávas, hvězdo mořská“.)

Olom. kanc. č. 81.

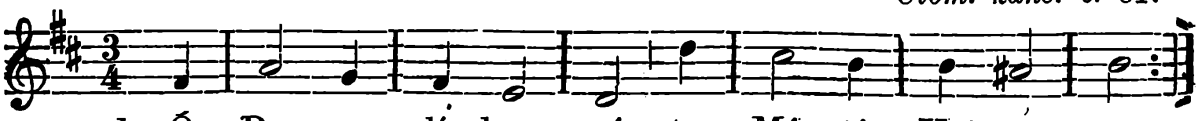

1. Ó Pan-no lí-bez-ná, ty Má-ti Kri-sto-va,
jak šťa-sten, kdo tě zná a v srd-ci za-cho-vá!

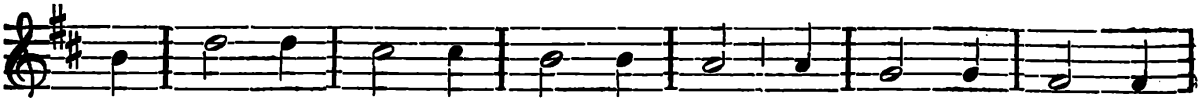

Tys o-bla-ži-la ši-rý svět jak li-bo-von-ný

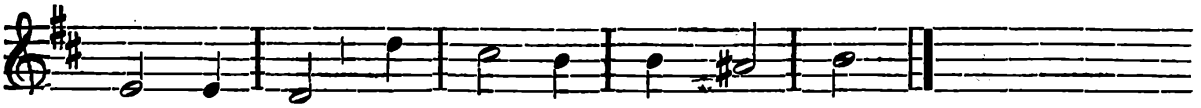

jar-ní květ, jak zo-ře rů-žo vá.

2. Ó dej nám lásku svou, - dej světlo v mrákotách - a vzácnou přímluvou - buď štědra v lopotách; - tvá prosba každé soužení - nech v úsměvy nám promění - a v libých růží nach.

3. Když ďábel úskokem - tvé děti chtěl by svést, - by v pekle hlubokém - s ním nesly věčný trest, - tu rychle zaplaš hříchu mrak - a slábnoucí náš upři zrak - v kraj za oponou hvězd.

4. Když s tváří hrozivou smrt stane před námi - a děsnou mocí svou - zrak i sluch omámí, - v tu těžkou chvíli při nás stůj - a s anděly nám ulehčuj - krok ve kraj neznámý.

5. Až skončen bude boj - a počne Boží soud, - hněv Boha Otce koj - a ukaž krve proud, - již v mukách prolil jeho Syn, - by zbavil lidstvo hříšných vin - a tvrdých ďábla pout.

6. A posléz laskavě - nás uveď v onen stan, - kde v božské oslavě - dlí Syn tvůj, Kristus Pán, - kde chvály Bohučlověku - věk nekonečný do věku - smí pěti nebešťan.

444. Tys, Maria, naše radost.

Plesy duch. dle staršího nápěvu č. 67.

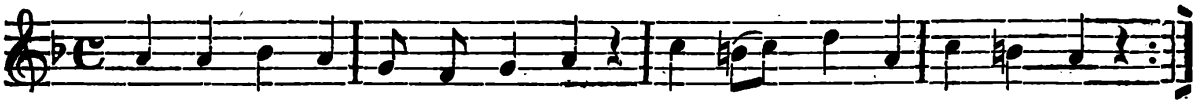

1. Tys, Ma-ri-a, na-še ra-dost, ty jsi na-še po-tě-cha;
ty jsi věrných srdcí žádost, v ú-tra-pách jež ne-ne-chá;

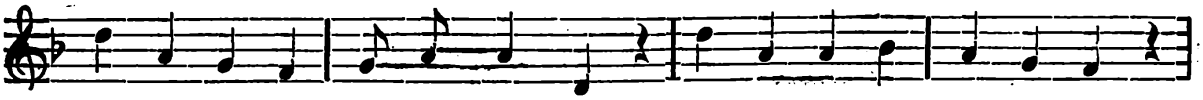

ty jsi ji-stá sí-la v mdlobě, ty jsi ra-da sou-že-ných,

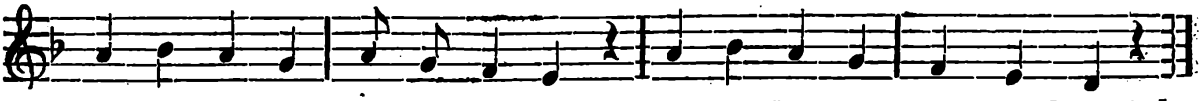

ty všech pomoc, již se k tobě u-tí-ka-jí v strastech svých.

2. Uslyš prosbu, uslyš lkání, - ukoj naše toužení; - láska tvoje, nebes Paní, - smutek v radost promění. - Pomoz nám, ach, pomoz, Máti, - vyslyš vroucích duší hlas, - rač se za nás přimlouvati, - u Synáčka zastat nás.

3. Sídlo Boží, nebe krásné, - tebe v slávu pojalo, - jen tvých zásluh jméno jasné - na zemi nám zůstalo. - Ó Maria, zůstaň s námi, matkou buď nám na věky, - odvrať hoře s nehodami, - ukoj naše nářeky!

4. Cestou kříže ke spasení - milý Syn tvůj kyne nám, - a své věrné ze soužení - k nebes branám vede sám. - Radu, sílu vypros, Máti, - v každé naší těžkosti, - bychom mohli v hoři státi - a kříž nésti s radostí.

5. Pod tvůj plášť se utíkáme, - ty nás chraň a provázej; - na tvou pomoc spoléháme, - ty svou láskou k nám se znej. - Ó Maria, láskou tvojí - chceme Boha milovat; - v pokoji i těžkém boji - víru v Krista zachovat.

445. Matko čáky, holubice olivovím zdobená.

Svatoj. kanc. č. 477. — Pl. duch. č. 73.

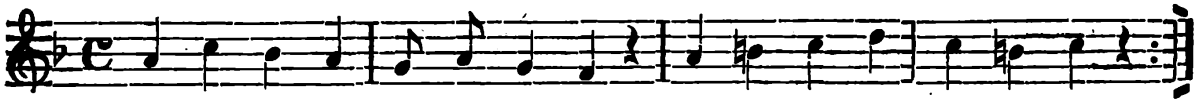

1. Mat-ko čá-ky, ho-lu-bi-ce o-li-vo-vím zdo-be-ná,
hříš-ní-ků ty sli-tov-ni-ce za krá-lov-nu zvo-le-ná,

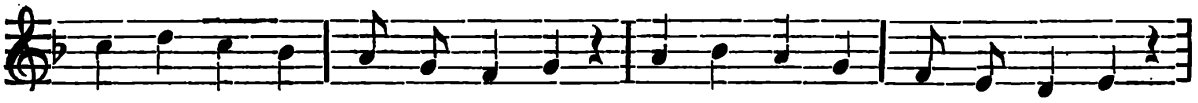

s ne-be na nás mi-le shlédni, dít-ky svo-je z hříchů zvedni;

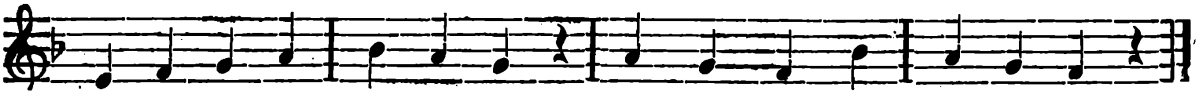

z tmavé no-ci k jas-no-sti veď nás bra-nou mi-lo-sti.

2. Zdráva buď, ty dome zlatý, - moudrosti ty stolice! - Šalomoun ten pravý, svatý, - sídlil v tobě, světice! - Za nás přednes díky Synu, - že smyl těžkou naši vinu; - že svou smrtí sňal s nás trest, - dík mu věčný, věčná čest!

3. Zdráva buď, ty kotvo spásy, - skvostná archo úmluvy! - Andělů všech zpěvné hlasy - zda tvou chválu vymluví ? - Ve tvém okřívá vše stínu, - v němž se kochal na tvém klínu - Bůh Syn, mocný od věků, - když se snížil k člověku.

4. Bez poskvrny slunce jasné, - vonná růže zbožnosti, - lampo, v nížto nevyhasne - nikdy světlo milosti. - Ty jsi Bohu nejmilejší, - pro svou lásku nejčistější ; - Bůh Syn zve tě Matkou svou, - trůnu svého oslavou.

5. Sláva buď ti, požehnaná, - mezi všemi ženami, - sláva, jakáž tobě dána - nad jasnými hvězdami. - Chválu pějte, nebes sbory, - plesně zvučte doly, hory, - pějte všichni tvorové - Marii, své Králové !

446. Hvězdo naší spásy, Panno Maria!

Štcyr 1683 (Žádám tebe ctíti).

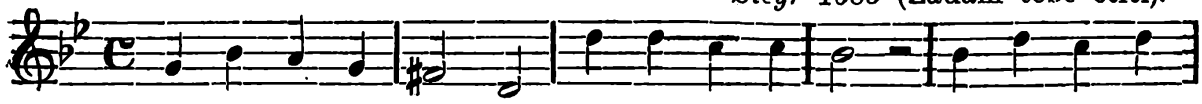

1. Hvězdo na-ší spá - sy, Pan-no Ma-ri - a, to-bě po vše

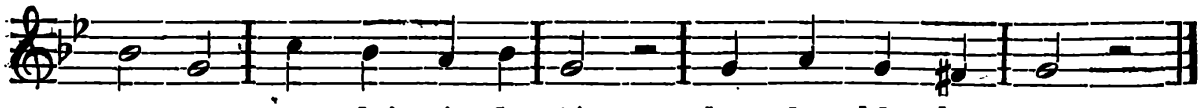

ča - sy zem - ské ú - do - lí chvá - ly hla - ho - lí.

2. Slunce převyšuješ, - Panno Maria, - hvězdy zatemňuješ; lásky plamenem - záříš, Matko, všem.

3. Nebeská ty růže, - Panno Maria, - kdo jen chválit může, - chvály tobě pěj, srdce v dar ti dej.

4. Pod ochranou tvojí, - Panno Maria, - každý bol se zhojí, - duch se vznese výš, v nebes jasnou říš.

5. K tobě, Máti svatá, - Panno Maria, čeleď tvoje chvátá; - okem mateřským - shlédni k dítkám svým.

6. Ruka tvá kéž v smrti, - Panno Maria, - útok pekla zdrtí, - kéž duch zaletí - v tvoje objetí!

447. Maria, Maria, nad slunce jasnější.

(Text změněn.)

Slova upr. J. P. — Nápěv u Bečáka č. 96.

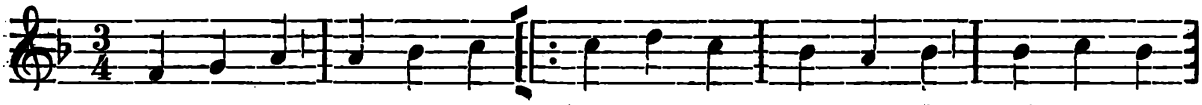

1. Ma - ri - a, Ma - ri - a! Nad slunce jas - něj - ší, nad mě - síc
Od Bo-ha zvo - le - ná, an - dě - ly

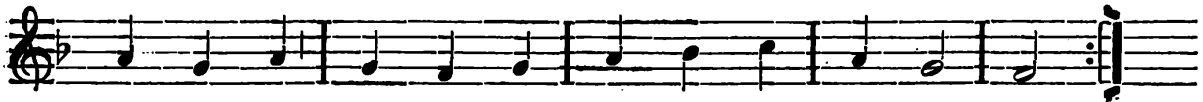

krás-něj - ší, nad per - ly vzác-něj - ší Ma - ri a!
sla - ve - ná, od nás buď u - ctě - na, Ma - ri a!

2. Maria, Maria! Otce pros věčného, - Ježíše milého, - Ducha též svatého, Maria, - podle své milosti, - z každé ať těžkosti, - z nouze nás vyprostí, Maria!

3. Maria, Maria! - Vypros nám u Syna, - naše ať provina - milostí zhasíná, Maria, - hříchů ať želíme, - pokání činíme, - ctnostem se učíme, Maria!

4. Maria, Maria! - Matko, rač prositi, - ať nás Bůh osvítí, - láskou nás zanítí, Maria, - stálí ať ve ctnosti - dojdeme milosti, - nebeské radosti, Maria!

5. Maria, Maria! Ve kříži, trápení, - v starostech, soužení - naše slyš úpění, Maria! - Odvrať mor, vojnu, hlad, - dej se zlu vyhýbat, - nástrahy přemáhat, Maria!

6. Maria, Maria! - V smrtelné nemoci - přispěj nám k pomoci, - strachu sprosť od noci, Maria! - Duši, když bude mít - se světa odejít, - v náruč svou račiž vzít, Maria!

7. Maria, Maria! - V poslední hodině - vzdychnout chci jedině - ze srdce: Ježíš a Maria, - slovem tím dokonat, - do nebe býti vzat! - Ježíš, ach, Ježíš a Maria!

448. Královno, buď pozdravena.

(Dvojzpěv zpívá se na kůře, sbor celým kostelem.)

Dle nápěvu Josefa Chmelíčka hudebně upravil J. Bádal 1902.

Dvojzpěv.

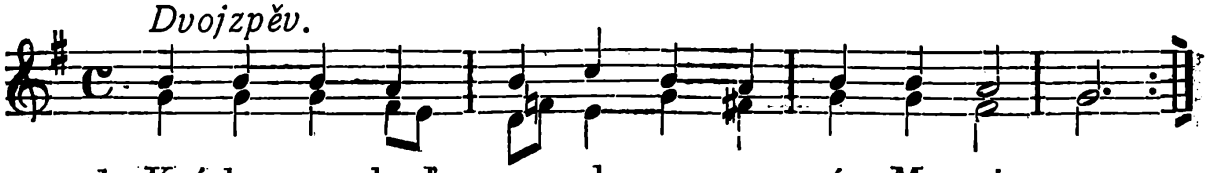

1. Krá-lov-no, buď po-zdra-ve-na, ó Ma-ri a.
Na ze-mi a v ne-bi ctě-na, al-le-lu ja.

Sbor (Lid).

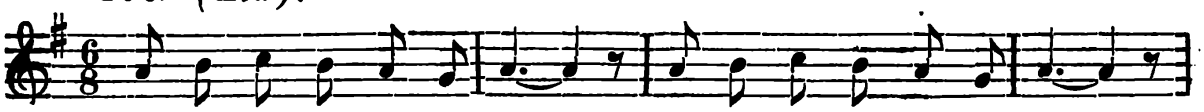

Zpí-vej-te, che-ru-bí-ni, chval-te ji, se-ra-fí-ni:

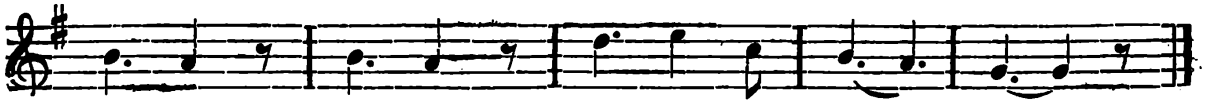

Zdrá-vas, zdrá-vas, zdrá-vas, Ma-ri a!

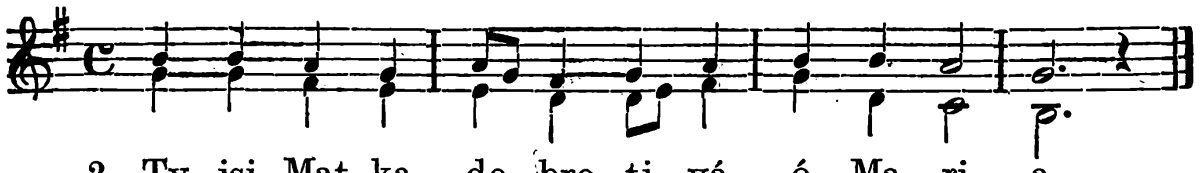

2. Ty jsi Mat-ka do-bro-ti-vá, ó Ma-ri-a.
Buď nám ve-zdy mi-lo-sti-vá, al-le-lu-ja. *Sbor*

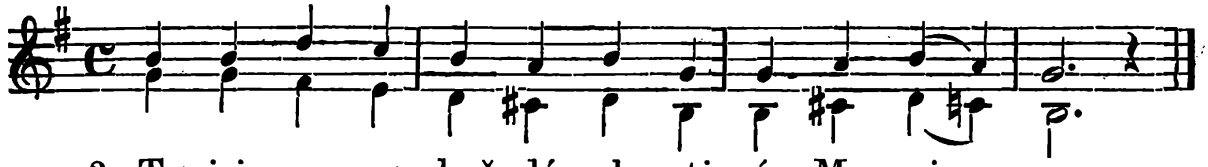

3. Ty jsi pra-men kaž-dé sla-sti, ó Ma-ri a,
do věč-né nás u-veď vla-sti, al-le-lu ja. *Sbor*

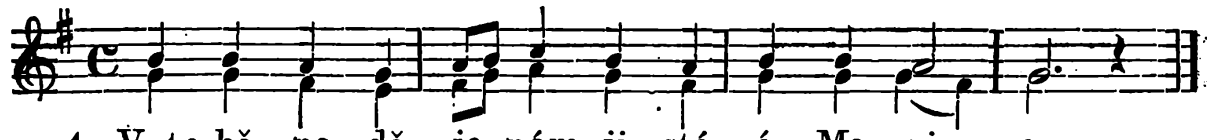

4. V to-bě na-dě-je nám ji-stá, ó Ma-ri-a.
Pro-siž za nás Je-zu Kri-sta, al-le-lu ja. *Sbor*

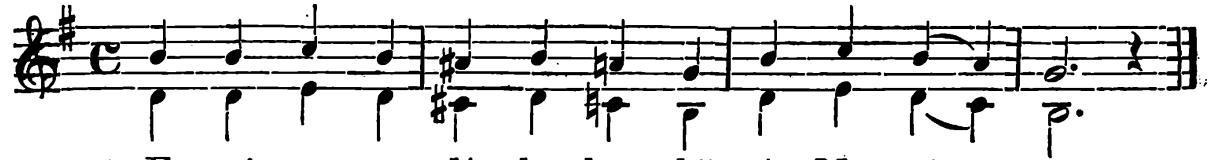

5. E-vi-ny se dít-ky k to-bě, ó Ma-ri a,
u tí-ka-jí v té-to do-bě, al-le-lu ja. *Sbor*

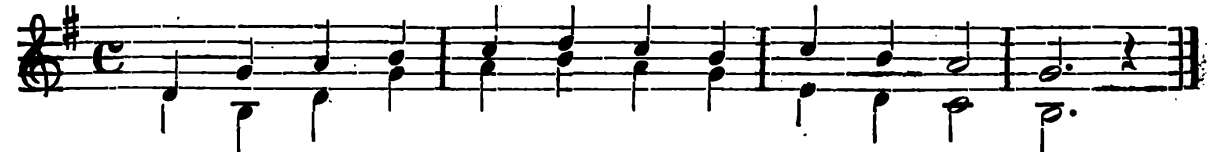

6. Po-hleď na nás dce-ry, sy-ny, ó Ma-ri-a,
su-žu-jí nás hří-chů vi-ny, al-le-lu-ja. *Sbor*

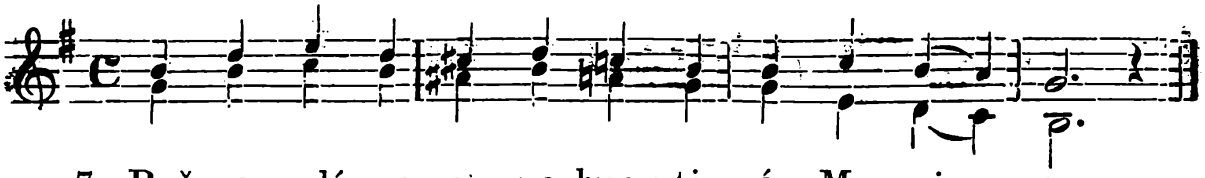

7. Rač se v lás-ce po-na-hnou-ti, ó Ma-ri a,
k nám zde na té zem-ské pou-ti, al-le-lu ja. *Sbor*

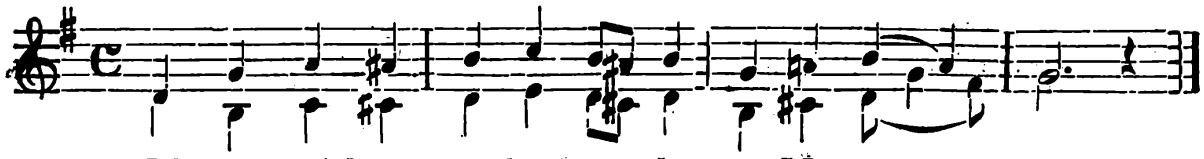

8. Mi-lost-né k nám o-brať zra-ky, ó Ma-ri a,
za-puď bol-ných tru-dů mra-ky, al-le-lu ja. *Sbor*

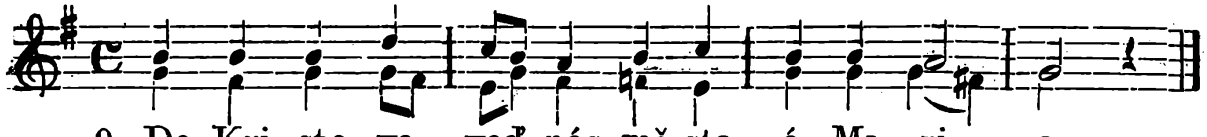

9. Do Kri-sto-va veď nás mě-sta, ó Ma-ri a,
Onť jest pravda, ži-vot, ce-sta, al-le-lu ja. *Sbor*

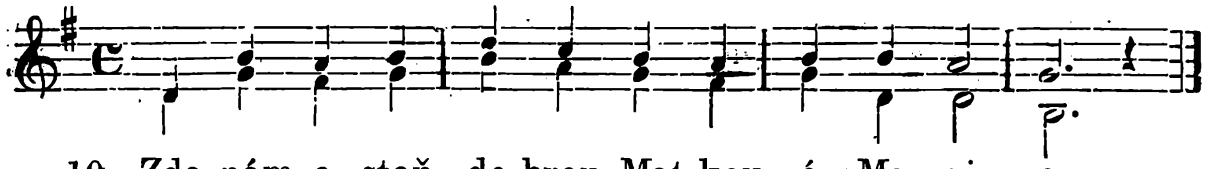

10. Zde nám o-staň do-brou Mat-kou, ó Ma-ri a,
ob-čer-stvuj nás tě-chou slad-kou, al-le-lu-ja. *Sbor*

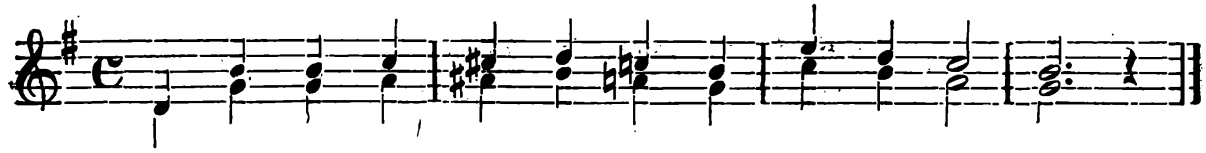

11. A když bu-de tě-lo v hrobě, ó Ma-ri a,
Syn tvůj ať nás vez-me k so-bě, al-le-lu-ja. *Sbor*

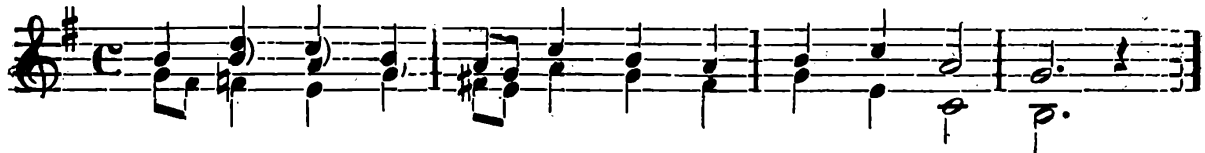

12. Ot-ci, Sy-nu, Du-chu slá-va, ó Ma-ri-a,
ať se dnem i no-cí vzdá-vá, al-le-lu-ja. *Sbor*

Popěvky mariánské.

449. A. Matičko božské milosti.

(Dříve: Matičko Boží, obětuj.)

Slova J. P. 1907. — Hudba dle B. Smetany.

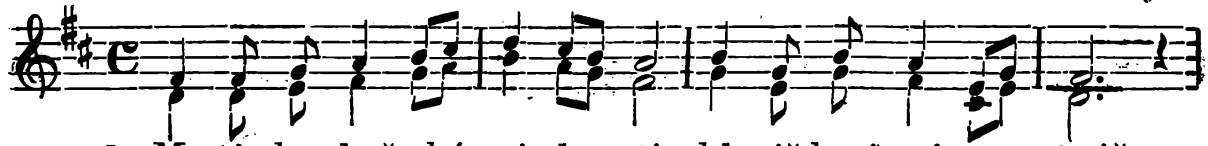

1. Ma-ti-čko bož-ské mi-lo-sti, skloniž k nám jasnou tvář,

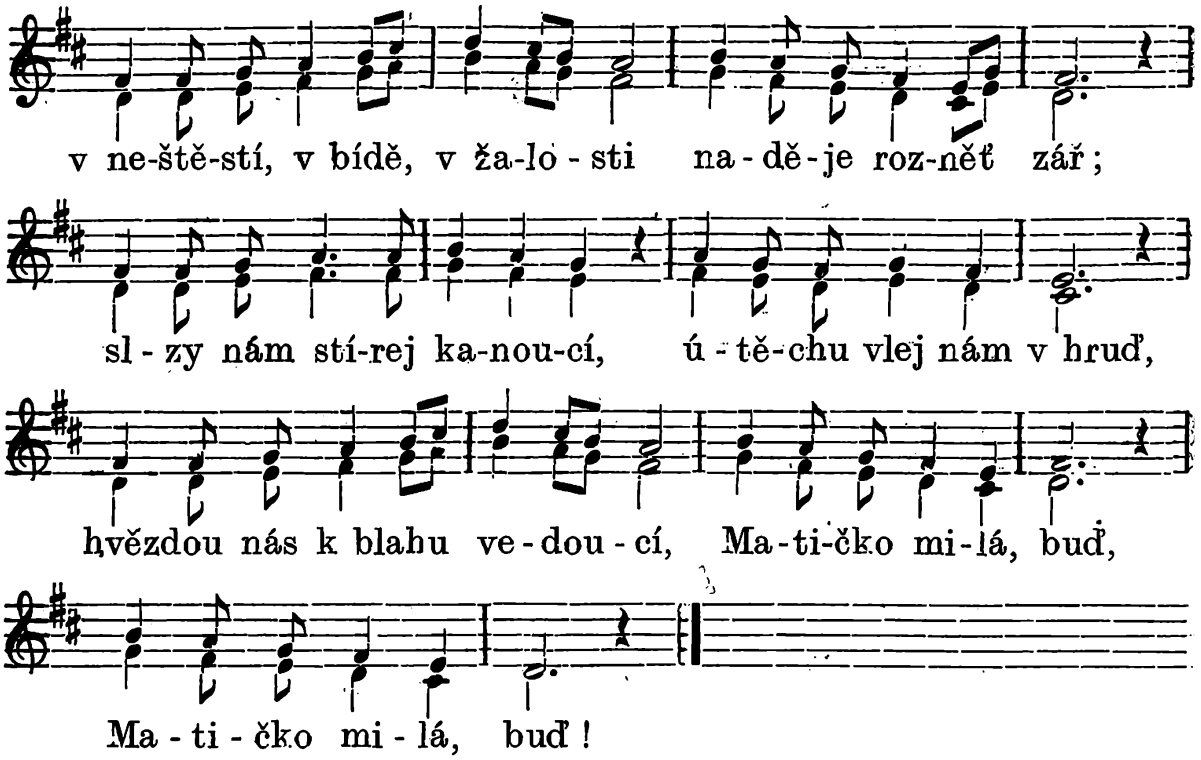

2. Zvláště až smrt se přiblíží, - mlhou se zastře zrak, - v úzkost se duše pohříží, - hříchů ji zděsí mrak, - laskavě na nás pozírej, - u lože, Matko, stůj, - chladný pot s čela utírej, - [: naději posiluj.:]

3. Z těla až duše odletí, - opustí navždy svět, - přiviň ji ve své objetí, - poceluj tvůj ji ret, - provcď ji k Pánu Ježíši, - by ji vin oprostil, - v radosti svojí nejvyšší - [: na věky uhostil. :]

449. B. Jiná slova k téže písni:

(Dříve: Matičko Božské milosti.)

Slova I. sloky od Elišky Krásnohorské. II. a III. od Dra Al. Kolíska.

1. Matičko Boží, obětuj - milosti tvé mně zář, - zbožně chci vzdáti život svůj - lásce tvé na oltář; - když se mé cíle zašeří, - v temnu mne hrůzy jmou, - obejmi v lokty máteří, - [:opatruj duši mou. :]

2. Slzy nám stírej rukou svou, - matičko rozmilá, - odejmi strast a žalost zlou, - naše buď posila; - když vše nás v světě opustí, - nedej nám zahynout, - láska tvá ať nás připustí [:k tobě se přivinout. :]

3. Ukaž nám svoje děťátko - rozmilé, překrásné, - Ježíška, malé poupátko, - v loktech tvých přešťastné; - ať mile na nás pohlédne - pohledem milosti, - duši nám k tobě pozvedne - [:ku věčné radosti. :]

450. Panno blahoslavená.

(Popěvek.)

Božan 1719. — Olom. kanc. č. 69.

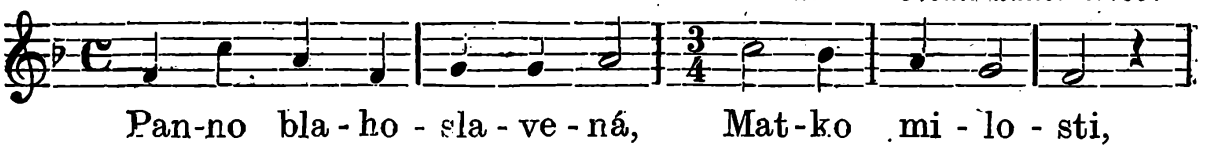

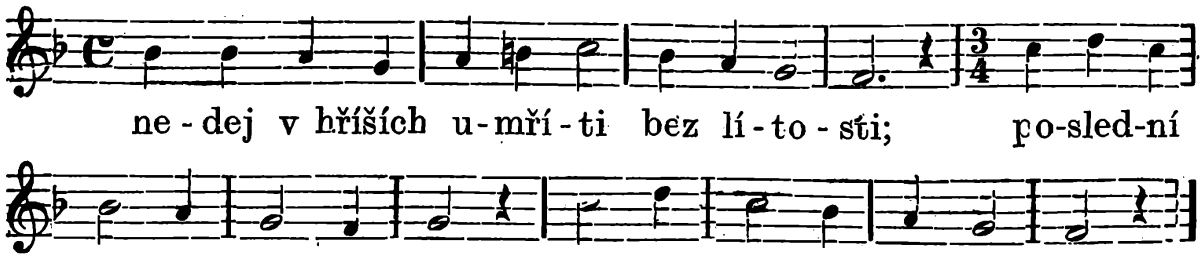

451. Zdráva buď, Boží Rodičko.

Slova J. P. — Hudba dle Dra Antonína Dvořáka.

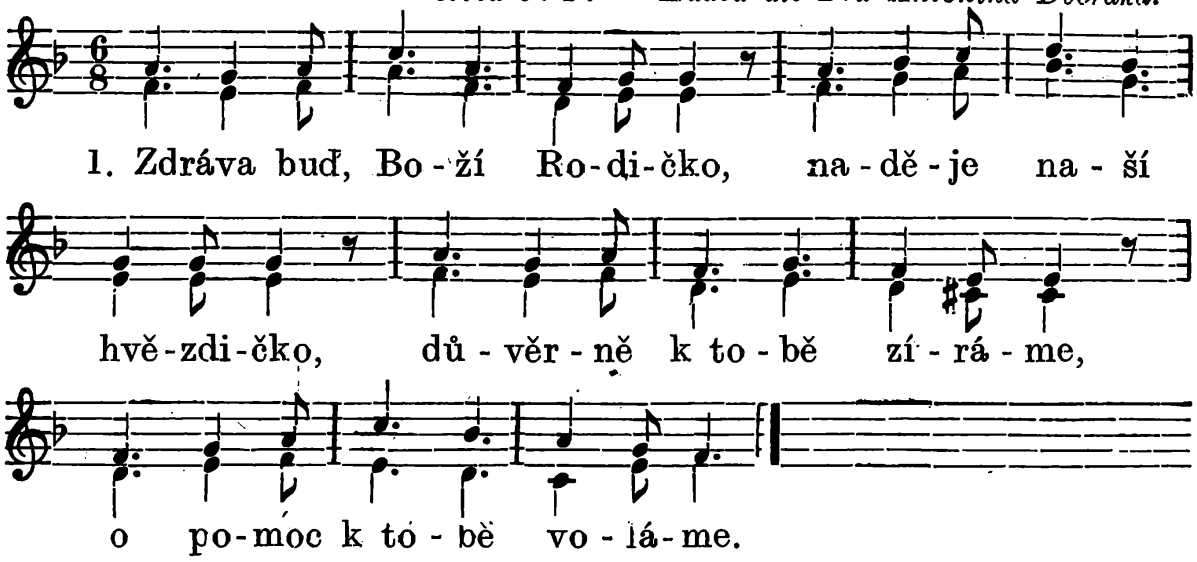

2. Útěcha z tebe blaživá
v srdce se naše rozlívá; - za-
plašíť trudů mrak a stín - Ježíš,
náš Pán, tvůj milý Syn.

3. Poslouchat jeho ty nás uč, -
jemu nás vroucně doporuč;
s vámi ať zbožně žijeme, za
vámi v nebe vejdeme.

Některé poutní písně mariánské.

452. Poutní píseň loretská: »Svatá Panno Maria«..

Slova Vl. Šťastného. — Nápěv I. národní (Sušil 549.) — II. a III. F. Musila.)*

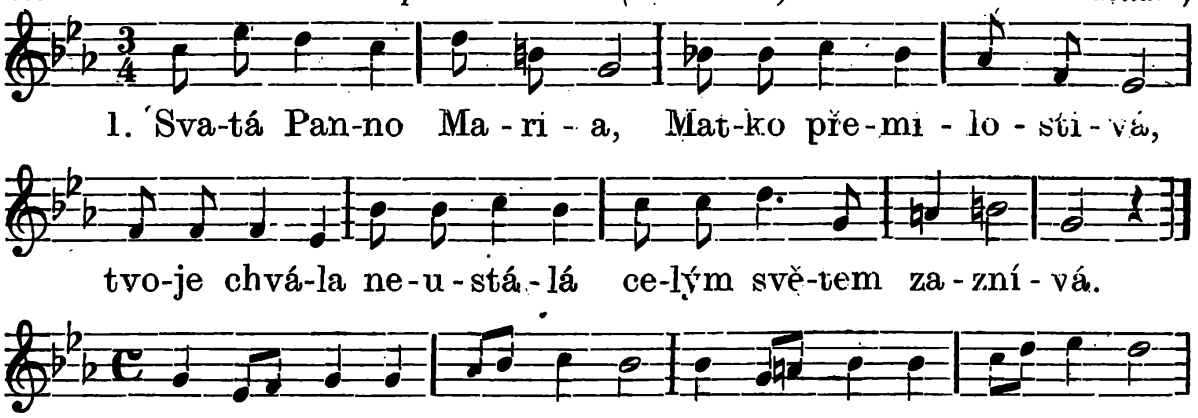

*) Na poutích, zvláště mezi chůzí, použije se prvního nápěvu k celé písni. V kostele buďtež vystřídány nápěvy I. od verše 1. do 7., II. od 8. do 17. III. od 18. do konce.

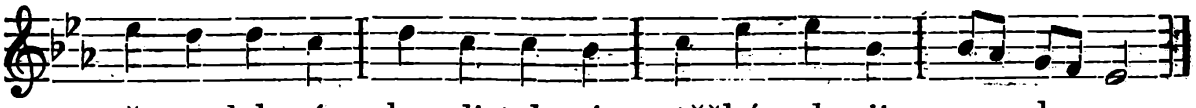

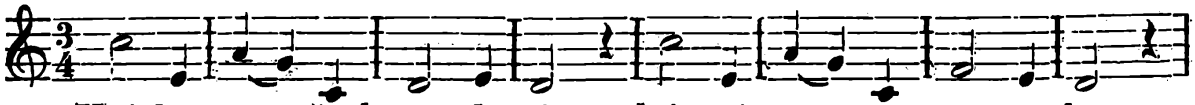

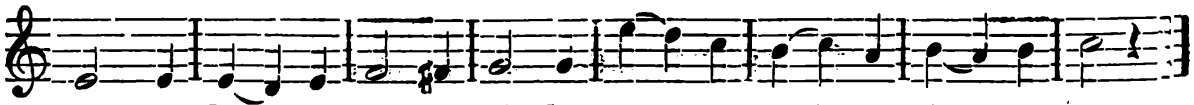

2. Svatá Boží Rodičko, - jasná nebes hvězdičko, - z temné noci - svojí mocí veď nás k nebi, Matičko!

3. Matko božské milosti, - růže vonná všech ctností, - povzbuzuj nás, - vyučuj nás, - stolice vší moudrosti.

4. Matko nejčistotnější, - nad sníh padlý čistější, - liliemi - na té zemi - zdob nám život vezdejší.

5. Matko neposkvrněná, - nad vší vadu vznešená, - každé viny - chraň své syny, Matko neporušená.

6. Matko naše přemilá, - Syn tvůj sám nás posílá, - jako děti - máme spěti - pod tvůj plášť, ó Maria!

7. Matko Boží předivná, - celý svět tvou slávu zná; - Stvořitele, - Spasitele - ve tvém Synu uctívá.

8. Panno moudrá nad jiné, kdo se k tobě přivine, - převelebná, - chvalitebná, - v těžkém boji nezhyne.

9. Ó ty Panno přemocná, - velitelko vítězná, - kdo tě vzývá, - dobrotivá, ty mu budeš pomocná.

10. Panno věrná v každý čas, - uslyš lidu svého hlas, - od poroby - a vší zloby - nepřátelské zachraň nás.

11. Vzore spravedlnosti, - příčino vší radosti, - tebou zkvetla - naděj světlá - v pomoc ve vší úzkosti.

12. Nádobo ty duchovní, - kdož jsou tebe milovní, - poklad ctnosti, - pobožnosti - ceny věčné najdou v ní.

13. Věže ty Davidova, - skvoucí jak kost slonová, - dome zlatý, - přebohatý, - archo Hospodinova.

14. Bráno nebes vábivá, hvězdo jitřní zářivá, tebou zase - rozvírá se - pro nás věčnost blaživá.

15. Uzdravení nemocných, - neopouštěj dítek svých, - když bol kruší - tělo, duši, - potěcho zarmoucených.

16. Útočiště hříšníků, - ujmi se nás vinníků, - sama čistá, - upros Krista, - by nás zbavil zlozvyků.

17. Pomocnice křesťanů, - tys nám skytla ochranu, - na Hostýně, - při svém týně, - chraň nás nových pohanů.

18. Královno všech andělů, dej, ať po tvém povelu - vždy nás blahou - vedou drahou - k nebeskému údělu.

19. Královno patriarchů - a všech Božích proroků, - tebe znali, - předvídali tisíců již od roků.

20. Královno apoštolů, - kteří v lásce pospolu - tebou měli - příklad skvělý - při svatém svém úkolu.

21. Královno mučedníků, - ach, kdo ze smrtelníků - bolesti té - v srdci skryté trpěl k spáse hříšníků!

22. Vyznavačů vládkyně, svaté víry rekyně, - rač nám dáti - pevně státi - k poslední až hodině.

23. O Královno panen všech, - jako máje vonný dech: - sboru svého - panenského bez pomoci neponech.

24. Královno ty všech svatých - zásluhami bohatých, - jak tě ctili, - dokud žili, - chválí tě teď v slastech svých.

25. Královno ty přesvatá, - bez poskvrny počatá, - svůdci zlému, - pekelnému - nedej klesat v tenata.

26. Královno ty růžence, - ó rač za své svěřence - orodovat - a je chovat v lásce své až do konce.

27. Matko Boží, pamatuj - na oddaný národ svůj, za vlast, krále - neustále oroduj, ach, oroduj!

458. Usedla si holubice čistá.

Hudba Jana Bádala.

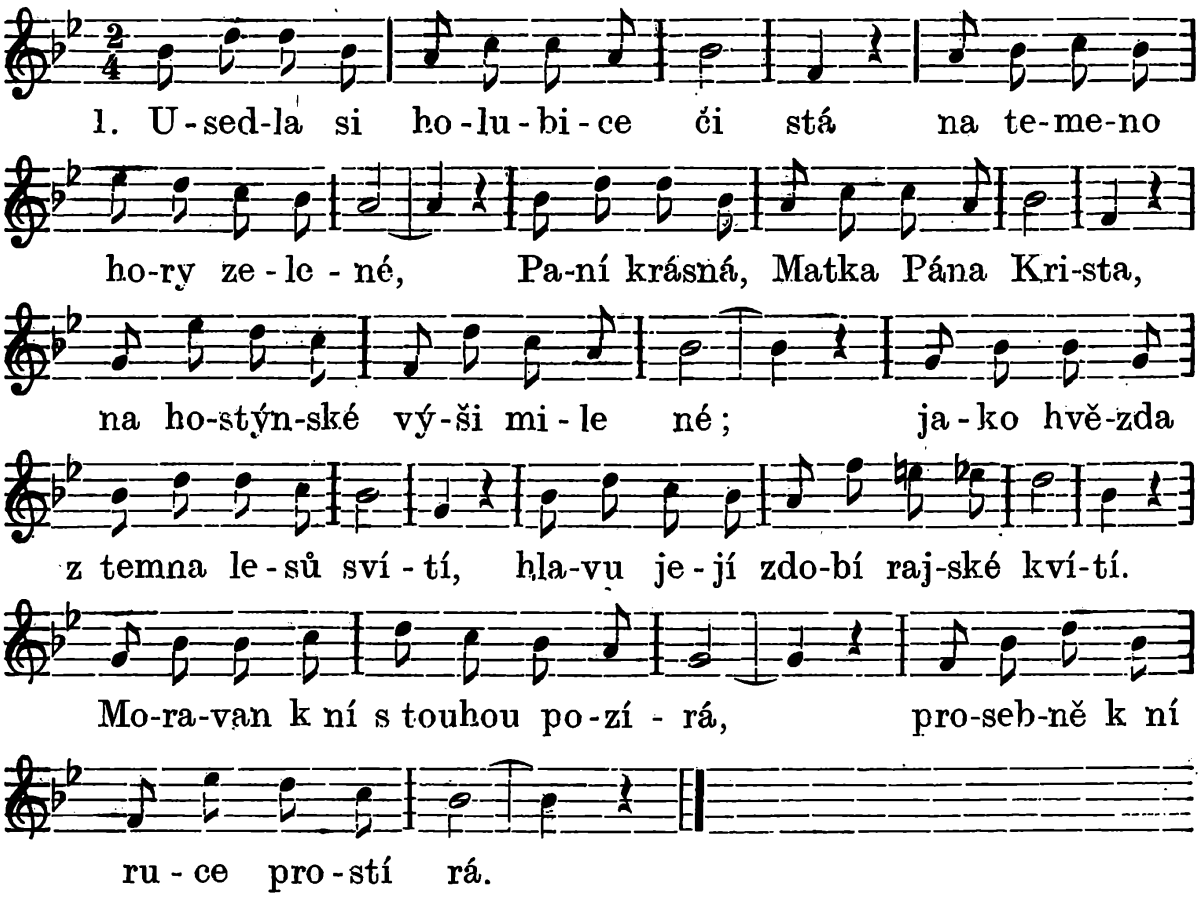

2. Tam kde pohan modlu mrtvou ctíval, - Cyrill s Methodějem vetkli kříž, - živého by Boha národ vzýval, k nebesům se vznášel výš a výš; - se Synem pak mocná Matka Páně, - na Hostýnské zavítala stráně, - aby nad moravskou otčinou - držela vždy strážnou ruku svou.

3. Tma kde vládla, světlo pravdy hoří, - vlasti milé vzešel spásy den, - Matka Boží divy steré tvoří, - kterými Bůh bývá oslaven; - na Hostýně zlaté její sídlo, - milosti tam vytryskuje zřídlo, - proto jako jelen k studnici, - národ chvátá k božské Rodici.

4. Obloha se od východu kalí, - mračna těžká duní z hluboka, - Tatar ukrutný se na vlast valí, - jako řeka hučí divoká; - povalil už ruské, polské voje, k Moravě už letí jeho roje, - zaplavil už hory, doliny, - boří, pálí města, dědiny.

5. Koňstvo jeho zlaté klasy drtí, - krve proudy zbarven jeho meč, - křesťanský lid chystá se již k smrti, pohanův jej lítá zhubí seč; - na světě ho nikdo nezachrání, - leda Matka na Hostýnské stráni, proto vzbůru chvátá s důvěrou, - v klíně jejím hledá spásu svou.

6. Tatar horu svatou obkličuje, - křesťanům boj těžký nastává, - ta však, jež jich pomocnicí sluje, - chrabrosti svým dětem dodává; - mraky střel se sypou dolů s hory, - klády drtí nepřátelské sbory; - divoch stokrát sražen k dolině, stokrát žene zase k výšině.

7. Slunce polední žár dolů metá, - sálá Hostýn září ohnivou, - veta po křesťanech bude, veta, - omdlévají žízní palčivou, - hora spráhlá vody pro ně nemá, - zoufalost se mnohých zmáhá němá, - „u pohanů vody v hojnosti, - podrobme se jejich milosti!“

8. An tak zrádce hnusný lidu radí, - zaražen jest hlasem hromovým: - „Bodejť jazyk oněměl tvůj hadí, - vydat nás chceš vlkům surovým; - sám kdo šíji do poroby dává, - hanby věčné hrob si vykopává, kdo však v strastech k Bohu pozírá, tomu Pán vždy slzu utírá.

9. Nuže, za mnou k chlumu, muži, bratří, - ku kaplici Matky milostné, - vizte, útrpně jak na nás patří, - občerství nás v době žalostné; povstaň ku pomoci, Hospodine, - žádoucí ať rosa s nebe splyne, - vyslyš, Pane, naše nářeky, - chvály pak Ti vzdáme na věky.“

10. Zahučel hrom, vláha hojná prší, - oživil se pramen vysoký, - na Tatara zatím blesky srší, příval unáší ho divoký; - křesťan občerstvený v boj se staví, - vítězství, hle, nad pohanem slaví, - ukrutného zdolal soupeře - za přímluvou Boží Mateře.

11. Zachránila's od záhuby jisté - předky naše, Boží Rodičko, - k Synu pozvedni své ruce čisté, - zastaň se též za nás, Matičko; - nový pohan zkázu vlasti strojí, nedej, bychom podlehli mu v boji; - rozestři plášť nad svou rodinou, - nad slovanskou zbožnou otčinou.

12. Z lesů Hostýnských ať věčně duje - milosti tvé vánek líbezný, - pramen živý ať vlast navlažuje, - prapor bleskotá se vítězný; - prapor Cyrilla a Methoděje, - před kterým se samo peklo chvěje: - prapor kříže, jenž nás obrání, - nechť se mu svět celý uklání.

454. K Matce svato-hostýnské.

(Dle nápěvu: „Bože, co's ráčil před tisíci roky“).

1. V zemi, v níž Slávům vzešlo víry světlo, - k nebi pní hora věčně lidu drahá, - slunce kde spásy Moravanům zkvetlo, - krutého když je tížila moc vraha; - [: k ní lid náš spěje v radosti i v hoři, - Boží tam Máti podnes divy tvoří. :]

2. Od dávných věků mocným kouzlem jímá Hostýna jméno srdce věrných Slávů, - neboť tam žezlo v rukou mocně třímá -

královna nebes ve blankytném hávu; - [: pro svatý Hostýn srdce naše hoří, - tam Boží Máti podnes divy tvoří. :]

3. Tataři vlast když drahou naplnili, - vraždou a hroznou hubíce vše silou, - křesťanů hloučky k té se uchýlily, - od věků jež bdí nad Moravou milou; - [: na místě tom se vděčně lid vždy koří, - Boží tam Máti podnes divy tvoří. :]

4. Ach, nejen mečem bojovníci hynou, - strašná též žízeň mučí Moravany; - v tísni však k Matce důvěrně se vinou, - vezdy jež chrání lid svůj milovaný; - [: vždyť víru pevnou trýzeň neumoří, - tam Boží Máti podnes divy tvoří. :]

5. Žízní již zmírající věrné voje - vzkřísila's, Panno, vodou blahodárnou; - Tatarů tábor zničila moc tvoje, - pohanstvo prchlo soptíc zlobou marnou. [: Nikdo hrad nebes Paní nerozboří, - Boží tam Máti podnes divy tvoří. :]

6. Ó mocná Máti, pohleď na své děti, - čeleď tvá s pevnou věrou k tobě zírá; - mocí tvou padli pohané kdys kletí, - zapuď i bouři, jež nás nyní svírá! - [: K Hostýnu prosby z duše hlas se noří, - Boží tam Máti podnes divy tvoří. :]

7. Ó Matko, vzhlédni na syny své s láskou, - posiluj v boji, naplň mírem blahým; svornosti spoj nás nerozbornou páskou, - mocnou drž ruku nad domovem drahým! - [: Hostýn nám svatý kotvou v běd je moři, - Boží tam Máti podnes divy tvoří. :]

455. V stínu Hostýna.

Slova od R. Stupavského. — Nápěv K. Eichlera.

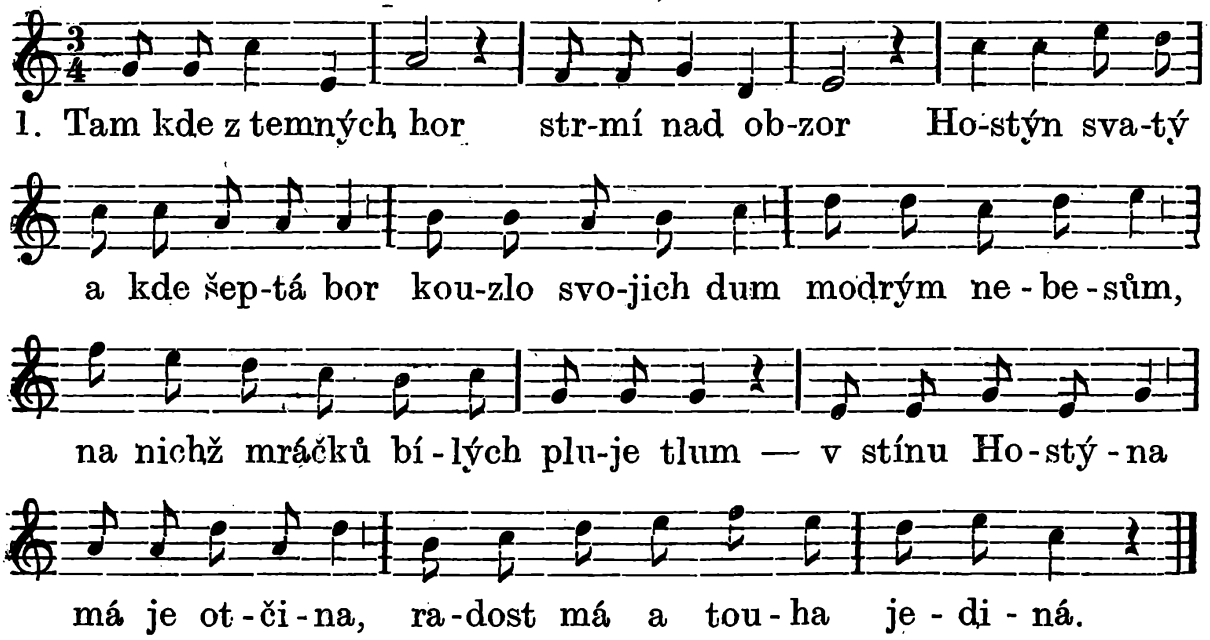

2. Tam, kde Moravan - krvácel kdys z ran - a kde na vždy měl být pochován, - tam, kde blesků žár - vrahům věstil zmar - a práh vlasti zbavil od Tatar — - v stínu Hostýna atd.

3. Kde proud šumící, - rány hojící, - úsměv budí bledém na líci, - milosti kde květ - předků zbožný ret - pro slovanský vyprosil si svět — v stínu Hostýna atd.

4. Tam, kde věží dvou - s kříže ozdobou - vrch se týčí svojí velebou, - tam, kde zvonů hlas - zdraví každý čas - sladkým ‚Ave‘ nebes Panny jas — v stínu Hostýna atd.

5. Tam, kde Boží stan - předky zbudován, - aby chránil vlasti drahý lán, - kde se kalný zrak, - na němž bolů znak, - učí k Bohu vznášet do oblak — v stínu Hostýna atd.

6. Tam, kde štěstí zář - jasem zlíbá tvář, - když své boly kladem na oltář - Matce Marii, čisté lilii, - u níž boly v květ se rozvíjí — - v stínu Hostýna atd.

7. Tam, kde vlasti vděk - zřím až do dálek - vinout se a zářit stříbrem řek, - kde se vesnice k městům tulíce jak hvězd jasných svítí tisíce — - v stínu Hostýna atd.

8. Tam, kde zbožný lid - jde se pomodlit - za vlast drahou a své duše klid, - tam kde Boží mír - tiší světa vír - a zář štěstí dýchá u vesmír — v stínu Hostýna atd.

9. Odkud Velehrad - vidím v duchu plát, - nad nímž Buchlova se temní hrad, - sen kde dřímá kmet - přes tisíc už let, - Methoděj, náš slávský, svatý děd — - v stínu Hostýna atd.

10. Kde i nebes říš - je mé duši blíž, - a kde rozplyne se každá tíž, - na tom temeni - štěstí pramení, - jež mi zemi na ráj promění — - v stínu Hostýna atd.

456. Pouť moje.

Slova Fr. Sušila. — Nápěv Fr. Charváta 1905.

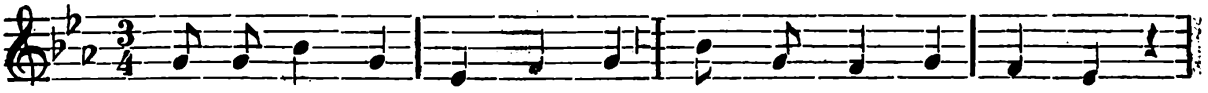

1. Kaž-dý ta-mo pu-tu-je, kam ho my-sl ve-de,

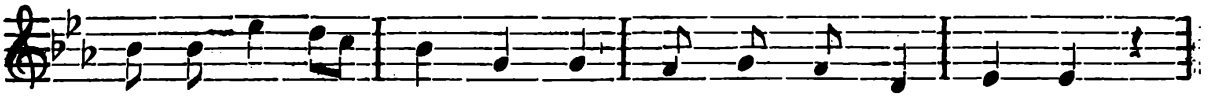

du-še mo-je li bu-je tam ty ho-ry še-dé.

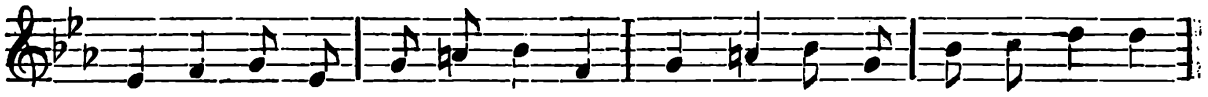

Tam má my-sl ko-ná pou-ti, když jest jasna, když se rmoutí;

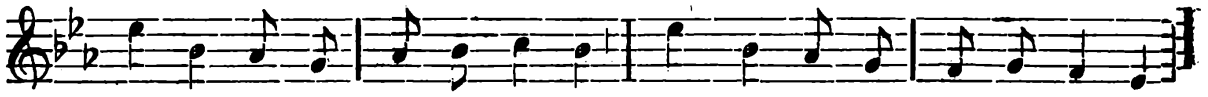

tam má my-sl ko-ná pou-ti, když jest jasna, když se rmoutí.

2. Ony hory vysoké - k nebi hlavy nesou, - ale v úctě hluboké - vidomě se třesou, - [: oko jejich u pokoře - k jedné pořád hledí hoře. :]

3. Hostýne ty důstojný, - ty's tou svatou horou; - na tobě vzduch úkojný - pro hruď věje chorou. - [: V duchu denně chodím k tobě, - tak ctím Pannu v každé době. :]

4. Jitřenka když vychází o ruměnné záři, - mysl má ji provází - s plápolavou tváří; - [: neb kde vzchází zoře jasná, - tamo vládne Panna spasná. :]

457. Ku Panně hostýnské.

Slova Fr. Sušila. — Hudba Jos. Charváta.

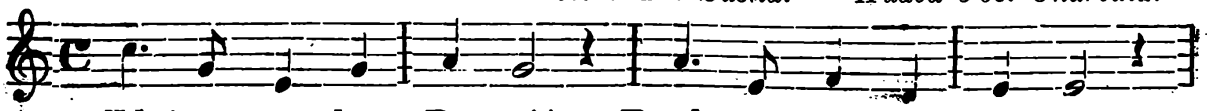

1. Zdrávas, ne-bes Pa-ní! Duch můj se ti kla-ní,

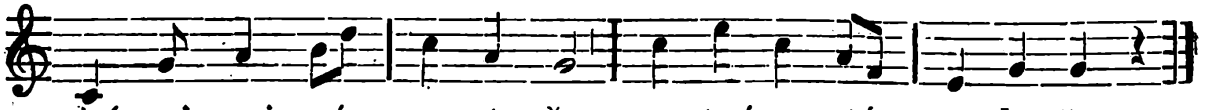

zdrá-va's v jasném pro-sto-ře na tvé sva-té na ho-ře.

2. S milostného stanu - shlížíš na vši stranu, - kam tvůj vniká milý zrak, odtud prchá každý mrak.

3. Ó hleď na vlast naši, - plevele v ní raší! - Tvoje rámě slavené - vypleň všecky z kořene.

4. Pramen vody svěží - od tvé paty běží; - kdo se z něho napije, - milým blahem ožije.

5. Napoj naši duši, - zlát nás spráhlost kruší, ovlaž, Matko předobrá, - srdce naše vypráhlá!

6. S hory tvé vzduch dýše - jako s nebes říše, - koho vzduch ten ověje, - celou duší okřeje.

7. Zavěj nám jím v hrudi, - ať v něm lásku vzbudí; - když hruď k tobě zaplane, Boží slast ji ovane.

8. Střelu strachozvukou - drží Syn tvůj v rukou, - smítá v lehkém rozpřahu - do lítých ji do vrahů.

9. Ó pros toho Krále, - ať vrah ujde dále, - ať vše, co smrt působí, - zmizí z naší útroby.

458. Píseň poutníků na sv. Hostýně.

Nápěv Ign. Mitterera dle Herz Jesu-Bundes-Lied. Viz č. 243.

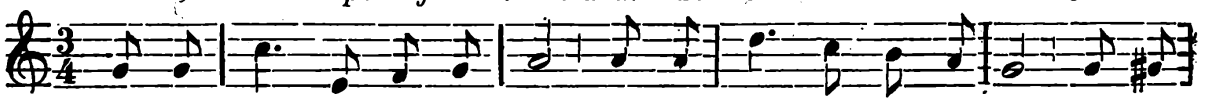

1. Zdrávas, Pan-no ho-stýn-ská, na-še Má-ti pře-mi-lá. To-bě

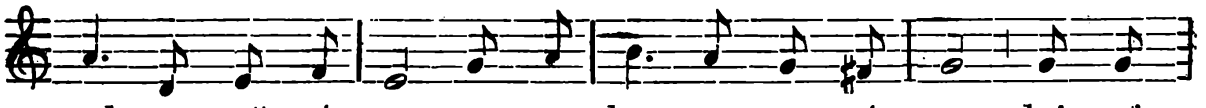

srd-ce svě-tí-me, za o-chra-nu pro-sí-me; dej, ať

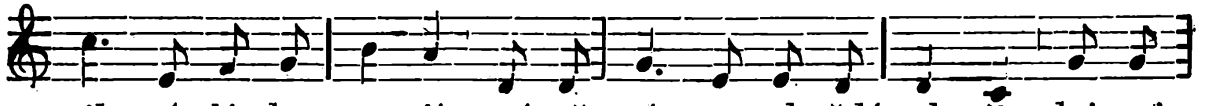

sil-ní lá-skou tvo-jí zví-tě-zí-me v každém bo-ji; dej, ať

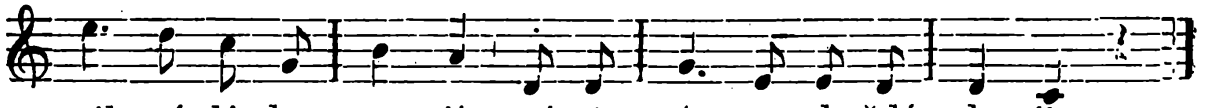

sil-ní lá-skou tvo-jí zví-tě-zí-me v každém bo-ji.

2. Zachraň víru svatou nám, - naší spásy velechrám, - Matko Boží milosti, - spoj nám srdce svorností, - [: dej, ať silní láskou tvojí - zvítězíme v každém boji.:]

3. Drahé vlasti požehnej, - pokoj, rozkvět, vzrůst jí dej, - se svatými dědici buď nám crodovnicí, - [: dej, ať silní láskou tvojí, - zvítězíme v každém boji.:]

4. Poutníkům na Hostýně, přispěj v každé hodině, - aby lásky pokladem - byli dobrým příkladem, - [: dej, ať silní láskou tvojí - zvítězíme v každém boji.:]

459. Chválu vzdejme.

Mariacellská.

Poutní kniha str. 570. — Hudba Pátka a R. Bauera.

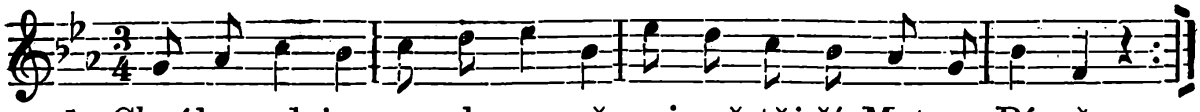

1. Chválu vzdejme svrcho-va-ně nej-svě-těj-ší Mat-ce Pá-ně,
nej-moc-něj-ší*) pějme kněžně, vzývejme ji všichni něžně:

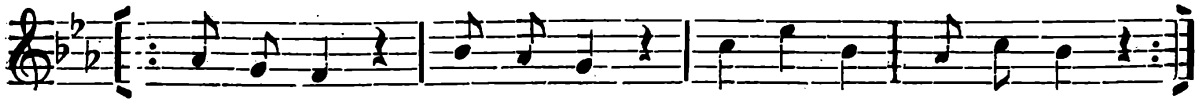

Ma-ri - a, Ma-ri - a, den-ni - ce ví-těz-ná,
Ma-ri a, Ma-ri - a, li - li - e lí-bez-ná,

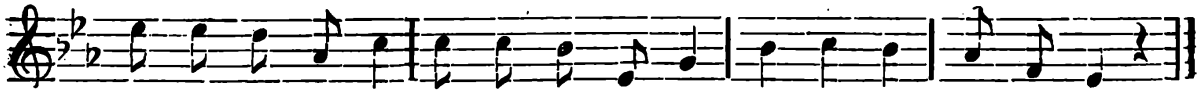

o - ro-duj za nás, Matko, každý čas, Královno nadhvězdná.

2. Tak jsi byla nebi milá, - že's nám Boha porodila, pravá's Matka Pána Krista - zůstala's však Panna čistá. - Maria, Maria atd.

3. Nesmírná jest tvoje cena, - milostí ty's naplněna; - jak jest divná tvoje krása, - ode věků svět to hlásá. - Maria, Maria atd.

4. Panno svatá, Panno čistá, - na tobě hřích nemá místa, - ty's květ božské líbeznosti; - kdo by vychválil tě dosti? Maria, Maria atd.

5. V lůně tvém Bůh odpočíval, - na tvých prsou tiše dlíval; - která matka tebe předčí, - které matky syn jest větší? - Maria, Maria atd.

6. Ty jsi Panna nejmoudřejší, - veškeré cti nejhodnější, - nelze tebe vychváliti, - slávy tvojí zvelebiti. Maria, Maria atd.

7. Panno věrná, dobrotivá, s důvěrou tě hříšník vzývá, spravedlnost tvoji chválí - a tvůj věhlas neustálý. Maria, Maria atd.

8. Příčinou ty's mého plesu, tobě darem srdce nesu, - z tebe čerpám zbožnost pravou, - ty jsi studnicí nám zdravou. Maria, Maria atd.

9. Tajemná ty's růže nová, vyšlá z keře Davidova, - věže ze slonové kosti, - dům jsi zlatý výbornosti. - Maria, Maria atd.

10. Ty jsi naše k nebi brána, - za úmluvy archu dána, - hvězda jitřní, záře jemné, - jež nám svítí z noci temné. - Maria, Maria atd.

11. Nemocným ty dáváš zdraví, - útulek jsi hříšných pravý; - zarmoucených potěšení, - svaté církve spomožení. Maria, Maria atd.

12. Vyvýšena's nad andèly - a všech svatých obor skvělý: - ty's všech tvorů císařovna, - tvoje moc jest nevýslovná. Maria, Maria atd.

13. Chraň nás, Matko nejmilejší, - na obtížné pouti zdejší, - zahynouti nedej dětem, - které pustým bloudí světem! Maria, Maria atd.

14. Zacel rány duše, těla, - Matko v lásce neumdlelá, - a lid věrný přiveď v kraje - tam, kde světlo věčné plaje. - Maria, Maria atd.

*) Místo nejmocnější lze zpívati: svatocellské nebo přibyslavské atd.

460. Pozdravena, velebena budiž.

(Píseň filipsdorfská.)

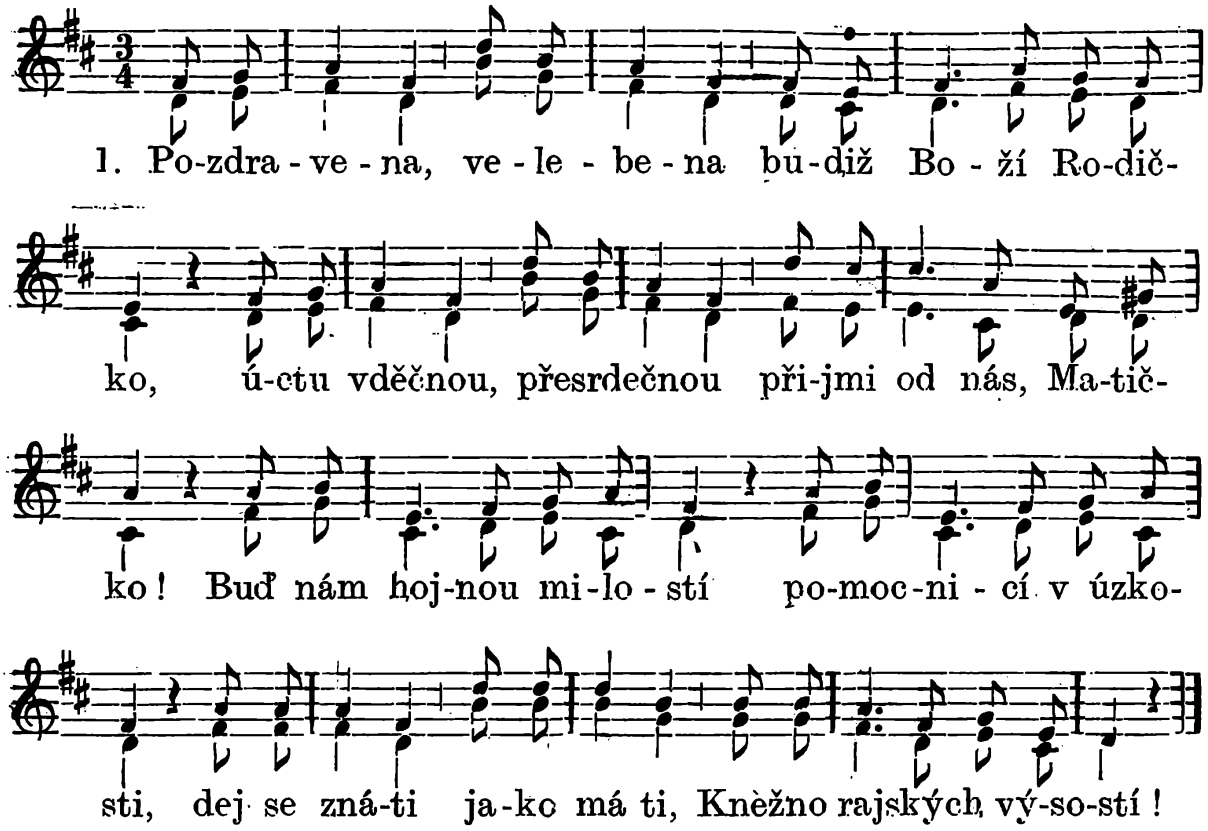

2. Kéž nám možné tvoje zbožné - skutky míti v paměti, - podle tvého vzoru ctného - dobra sobě hleděti! - Buď nám atd.

3. Tvoje tělo vždy se skvělo - panenskostí zářivou, - v přísné kázni, svaté bázni - chovala jsi duši svou. - Buď nám atd.

4. Ať nám duši neporuší chlípnost hříšným plamenem, Matko čistá Jezu Krista, - mocným chraň nás ramenem! - Buď nám atd.

5. Ty's bol, hoře u pokoře - z ruky Boží brávala, - při vší ctnosti, důstojnosti - dívkou skromnou zůstala. - Buď nám atd.

6. Mysl hrdou, hlavu tvrdou - naprav nám svým příkladem, vypuď pýchu, která hříchů - zdrojem jest a základem. - Buď nám atd.

7. Ty's tvář klidnou, vlídnost vidnou, Maria, vždy jevila, - s ochotností povinnosti - sebe těžší plnila. - Buď nám atd.

8. Co nám vloží vůle Boží - na nezvyklá ramena, nésti stále k Boží chvále, - pomoz, Matko milená! - Buď nám atd.

9. Když duch trne, an se hrne na nás těžké strasti mrak, v také chvíli dodej síly, pozvedni náš k nebi zrak! Buď nám atd.

10. Ty jsi sličně ustavičně - na zemi si vodila, - až jsi v ctnotě po životě - v nebe vešla spanilá. - Buď nám atd.

11. Světa vřavou cestou pravou - jdeme tobě v zápětí, - rač, ó Máti, o nás dbáti, - na pouti nám přispěti! - Buď nám atd.

12. Milostnými zraky svými - ozařuj svůj věrný lid, - a v ráj skvělý k Spasiteli - u věčný nás uveď klid! - Buď nám atd.

461. Hle, z lúrdských skal.

Nápěv z Telče (J. Tiraye).

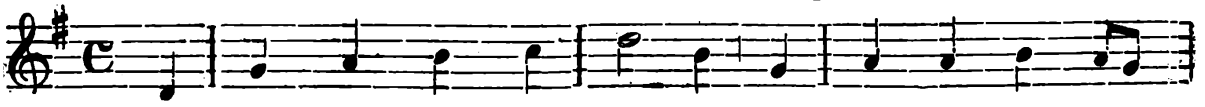

1. Hle, z lúrdských skal jak zá - ří trůn ne - bes krá - lov-

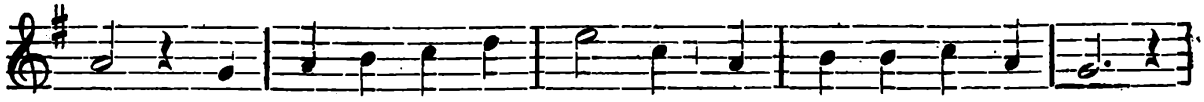

ny; jí čest a zbožných tvá-ří nechť vdě-ku pí-seň zní:

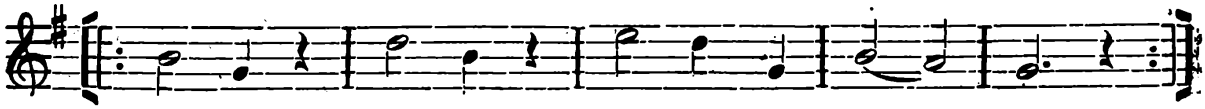

Zdrá-vas, zdrá-vas, zdrá-vas, Ma - ri a!

2. Viz robě, ruce spiaté, - jak vroucně k Bohu lká; - viz jeskyň, obraz Svaté, - jak nebes leskem plá! - Zdrávas atd.

3. Z úst slova těchy kanou, - jak sladká, milá, ctná! „Já čistou vždy jsem Pannou, bez hříchu počatá“. Zdrávas atd.

4. A Bernardina hlásá - tu přemilostnou zvěst, - a svět již kolem jásá - Marii na počest: Zdrávas atd.

5. Již zástup zbožný spěje tam k skalám posvátným - a píseň chvály pěje, - k nimž ohlas snuje rým: - Zdrávas atd.

6. Ó žehnej, Matko drahá, nám synům, dcerám svým, - a ukaž zdroje blaha - nám, k tobě skloněným. - Zdrávas atd.

7. Když bol a hřích nás tíží, - své lásky rozmnož zdroj; buď záštitou nám v kříži - a rány naše zhoj. Zdrávas atd.

8. Když oka svit už zbledne, - ty stlač je, milená, - a veď nás v kraje hvězdné, - tam mír, tam vlast je má. Zdrávas atd.

9. Nuž, zazni píseň chvály - a zaleť v dálnou říš; - že všechen svět tě slaví, - to, Matko, nech ať zvíš. - Zdrávas atd.

462. Ó Maria, Boží Máti.*)

Poutní kniha č. 130.

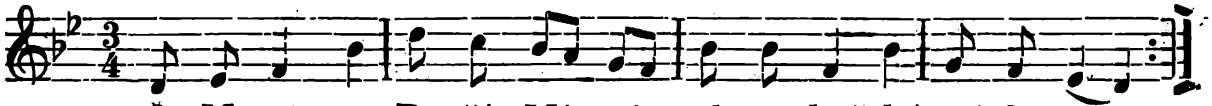

1. Ó Ma-ri - a, Bo-ží Má - ti, pl - na božské mi-lo - sti,
Matkou chcem tě vždycky zvá-ti, pě - ti to - bě s ra-do-stí;

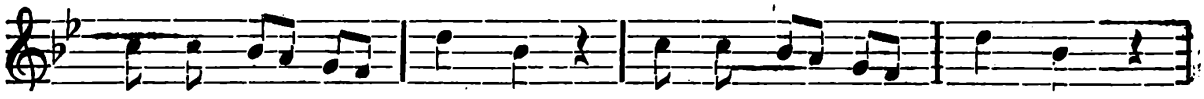

da-loť sa - mo ne - be za mat-ku rám te - be.

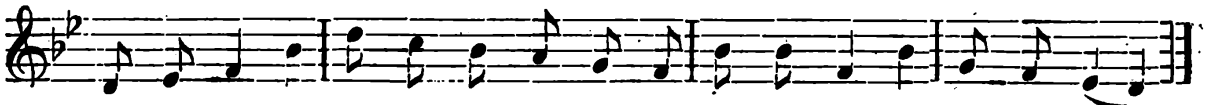

Dě-ku-jem ti, Matko mi-lo-sti-vá, dě-ku-jem ti ti-síc-krát.

*) V sloce 2. až 9. mluví se o P. Marii jako o moudrosti Boží dle epištoly vložené do mariánské mše sv.

2. Nežli Pán Bůh stvořil zemi, - ty jsi byla počatá, - před hvězdami nebes všemi - myslí božskou pojatá. - Andělé již svatí - zvali tě svou Mátí. - Děkujem ti atd.

3. Základy když upevňoval Pán Bůh v zemském oboru, - a když světlo odlučoval od tmy v krásném obzoru, ty's již s Pánem byla, - s ním se veselila. Děkujem ti atd.

4. Nebesa když Pán Bůh zdobil - všemocnými rukami a když pekla propast hlobil - a ji plnil mukami, - v této již tě době brával Tvůrce k sobě. Děkujem ti atd.

5. Vysoké než hory stály - na pozemské planině, - nežli vystoupily skály v bezdné moře hlubině; Pán měl zalíbení v milém s tebou dlení. Děkujem ti atd.

6. Když vyvolal na nebesku - slunce, měsíc, hvězdičky, - aby zlatem svého lesku - zdobily svět celičký; - ty jsi při tom byla, Matko naše milá. Děkujem ti atd.

7. Když Bůh z celé země vody - v jedno místo shromáždil, - travou, stromy, květy, plody oděl pustý země díl, - tys to prohlížela, - plesem jsi se chvěla. Děkujem ti atd.

8. Do chladných když studní vkládal - vody čerstvé prameny, - a do hloubky země vpřádal - drahé kovy, kameny; - ty jsi při něm byla, - Panno ušlechtilá. Děkujem ti atd.

9. Dříve nežli tvory všaké - k žití na zem povolal, - dřív než prvním lidem také - k obývání ráj byl dal, - ty jsi přede všemi - znala nebe, zemi. - Děkujem ti atd.

10. Blažen, kdo zná lásku tvoji, - kdo tě jako Matku ctí, - u tebe se jistě zhojí - srdce plné bolesti; - kdo se k tobě vine, - nikdy nezahyne. - Děkujem ti atd.

11. Anděl Páně vyslán k tobě, - by ti radost zvěstoval, - za Matku že zvolil sobě - tebe Kristus, nebes Král. - Ty jsi přivolila, - Krista porodila. Děkujem ti atd.

12. Porodila's Messiáše, - na kterého čekal svět, - aby sejmul hříchy naše, - svobodu nám vrátil zpět. - Příchod nám do nebe zjednán skrze tebe. Děkujem ti atd.

13. Kdyby tebe, dobré Matky, - kdyby tebe nebylo, bylo by své věčné statky - člověčenstvo ztratilo; proto s duší celou pějem chválu vřelou. - Děkujem ti atd.

14. Tys též mnoho bolu zlého - skryla v dobrá prsa svá, - a pro spásu lidu svého - srdce proklát nechala, vše zlé na se vzala, - bys nám příklad dala. - Děkujem ti atd.

15. Ukázalas příklad lidem, cestu pevnou k spasení, - ten se rajským kojí klidem, - kdo jí kráčet nelení. Veď nás, Matko drahá, - k nebi, stánku blaha. - Děkujem ti atd.

16. Maria, když tvoje jméno - ústa moje vysloví, - jak mé srdce povznešeno, - sotva ústa vypoví. - Budiž velebeno - tvoje sladké jméno. - Děkujem ti atd.

17. Tobě musí, Matko, pěti v celém světě každý tvor, - slávu tvojí vynášeti - nebešťanů četný sbor; - vždyť's tak ušlechtilá, - dobrá, drahá, milá. Děkujem ti atd.

18. Každý, koho ve zlé době - souží trud a trapný bol, - útěchy vždy jenom sobě - u Marie hledat vol. - Pod ochranou její - všichni jíti smějí. - Děkujem ti atd.

19. Jsi-li v světě opuštěným, - chceš li hledat potěchu, - pros ji slovem nelíčeným, - u ní najdeš oddechu. - Kdo ji ctít se snaží, - toho slastmi blaží. - Děkujem ti atd.

20. I my prosby naše, Máti, - k nohám tobě skládáme, - rač se za nás přimlouvati, - pokorně tě žádáme. - Přednes svému Synu, - by nám smazal vinu. Děkujem ti atd.

21. Až pak budem opouštěti - na vždycky již tuto zem, - ku pomoci rač přispěti - nám i ctitelům svým všem, - bychom v nebi věčně - chválili tě vděčně. - Děkujem ti atd.

463. Rozvíjí se kvítí. *Poutní kniha.*

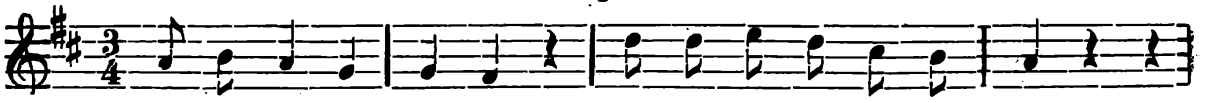

1. Roz-ví-jí se kví-tí, krás-ně sví-tí slu-ní-čko,
sto-ti-síc-krát zdrávas! pro-to vo-lej každ-ý z nás,

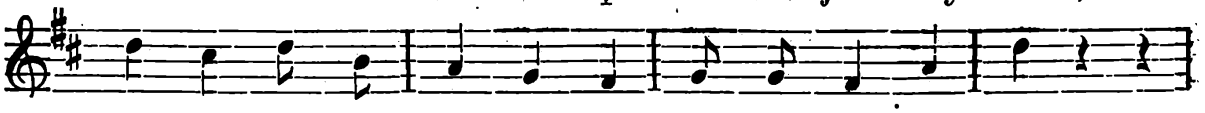

a nám chvá-lit po-přá-no te-be, Ma-ti-čko;
Ma-ti-čko ty Kri-sto-va, o-ro-duj za nás,

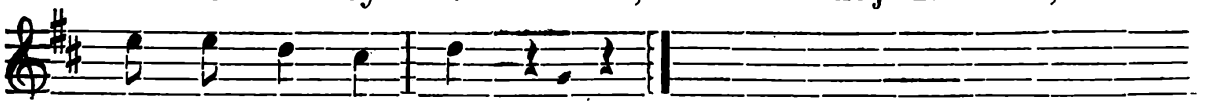

te-be, Ma-ti-čko.
o-ro-duj za nás!

2. Jak to kvítí k slunci - povděčnou řeč vysílá, - tak i srdce dítek tvých - [: k tobě, Maria:]; - stotisíckrát zdrávas atd.

3 A tak, poutníkové, - již svou píseň zapějme, - ke trůnu ji Marie - [: v počest podejme :]; stotisíckrát zdrávas atd.

4. Ty se všechněch ráda - u Ježíše zastáváš, - vždyť, jak duše drahá jest, - [: z kříže poznáváš :]; - stotisíckrát zdrávas atd.

5. Přistupte k ní proto, - milé dítky nevinné, - ona ráda všecky vás - [: k srdci přivine :]; - stotisíckrát zdrávas atd.

6. Přistupte k ní také, mládenci a panny ctné, - vizte, jak Bůh miluje - [: srdce čistotné:]; - stotisíckrát zdrávas atd.

7. Přistupte k ní také, - rodičové pečliví, - vizte, kde že nejraděj' - [: božské dítko dlí :]; - stotisíckrát zdrávas atd.

8. Přistupte k ní také, - v zármutku svém sirotci, - ona ruce sepne vám - [: nebes ku Otci :]; - stotisíckrát zdrávas atd.

9. Přistupte k ní vdovy, - co jen možná nejblíže, - hřeby s Ježíšova vám - [: podá se kříže :]; - stotisíckrát zdrávas atd.

10. Ty když duše vaše - jak Maria zulíbá, - srdce vaše naplní - [: radost přelibá :]; - stotisíckrát zdrávas atd.

11. Přistupte k ní také - s břemenem svým, hříšníci, - čiňte, co kdys činila - [: Maří kající :]; - stotisíckrát zdrávas atd.

12. A ta milá Máti, - radost naše největší, - ona slovem přesladkým - [: všecky potěší :]; stotisíckrát zdrávas atd.

13. Ona u Ježíše - teď i v smrti hodině - přimluví se, aby nás - [: k své vzal hostině :]; stotisíckrát zdrávas atd.

464. O Maria, Panno svatá.

(Dříve: Ó, Maria přemilostná.)

Slova upr. J. Pavelka. — Nový nápěv F. Musila.

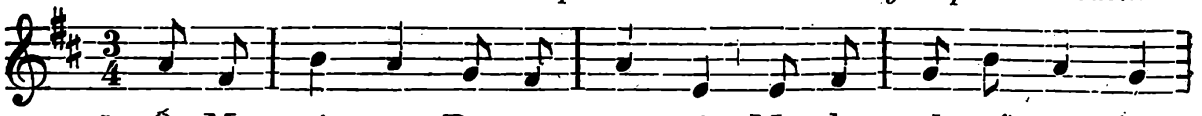

1. Ó Ma ri - a, Pan-no sva - tá, Mat-ko pl - r á mi - lo-

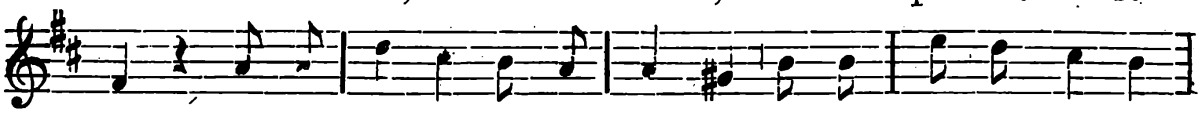

sti, k to-bě na - še srd-ce chvá-tá, shlédni na nás s vý-so-

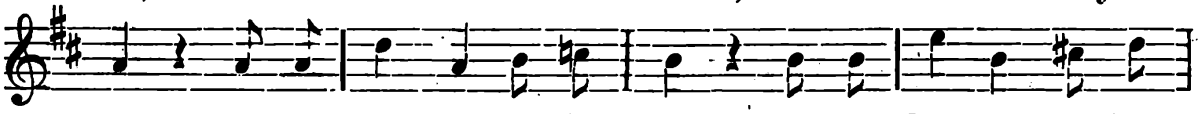

sti, o - te - vři nám lá-sky zdroj, na vě - ky nás s sebou

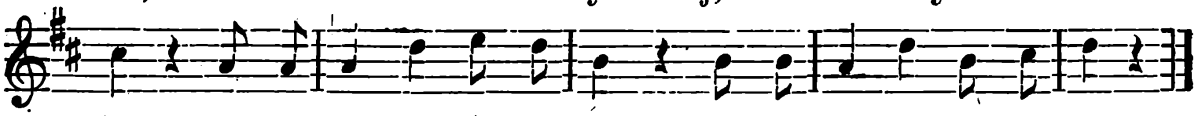

spoj, o - te-vři nám lá-sky zdroj, na vě-ky nás s sebou spoj!

2. Tebe chválit, tebe ctíti, - tebe vroucně milovat, - toť cíl, jenž nám jasně svítí, jehož chceme sledovat; [: v ctitelů svých zbožný voj - i nás, milá Matko, spoj! :]

3. Ty jsi, Panno, hada hlavu - patou svojí potřela, zasloužila's nebe slávu, - ctností jsi se zastkvěla. - [: I nás posil s hříchem v boj, - nevinností s sebou spoj! :]

4. K tobě, hle, se utíkáme - s upřímností dětinnou; - v tobě záštitu když máme, - duše naše nezhynou. [: Rány naše něžně zhoj, - se svatými i nás spoj! :]

5. Pokušení dorážejí, - na stráži ty u nás stůj! - Když nás v propast strhnout chtějí, - ty nás, Máti, ochraňuj! [: Přímluvy své skýtej zbroj, - u vítězství s Kristem spoj! :]

6. Matko milá, mezi rámi vyvol sobě milý stan, - ať nás bludy neomámí, - ale v nebe přijme Pán. - [: Tužby naše upokoj, v nebeské nás slávě spoj! :]

465. Zdráva budiž, Královno.

(Salve, regina.)

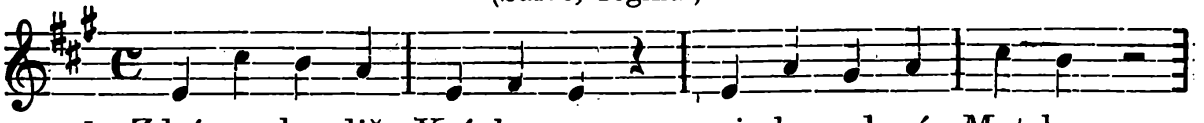

1. Zdrá-va bu-diž, Krá-lov-no, mi - lo-srd-ná Mat-ko,

ú - sty ne-ní vý-slov-no, u te - be jak slad-ko. Slyš

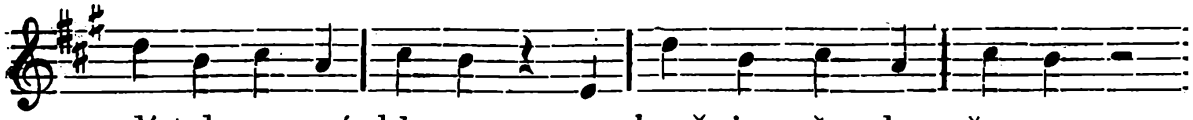

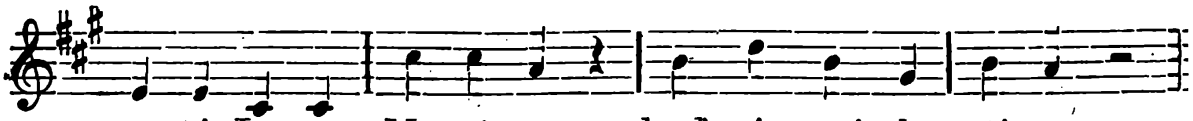

2. Živote a sladkosti, - hvězdo s nebes říše, - pomáhej nám v úzkosti - prosbou u Ježíše! Slyš dítek atd.

3. Budiž zdráva! Eviny - prozpěvují děti; - kéž tvé lásky jediný - paprsek k nám sletí! Slyš dítek atd.

4. K tobě, kdy nás zabolí bídy tíha prudce, - ve slzavém údolí - spínáme své ruce. - Slyš dítek atd.

5. Obrať oči laskavé - k smutným kajícníkům; za Synovy krvavé - rány měj nás k díkům - Slyš dítek atd.

6. Přívětivá, milostná, - sladká Matko Páně, - úsměvu zář blahostná - plyň nám s tvojí skráně - Slyš dítek atd.

7. Všechněch nouzi trpících rač se ujímati, - a kdo v hříších tonou zlých, - v ochranu rač bráti! Slyš dítek atd.

8. Zvláště v pouti poslední vůdkyní buď naší, - v rajské světlo pozvedni, - jež již neuháší. Slyš dítek atd.

466. Maria, rajská růže.

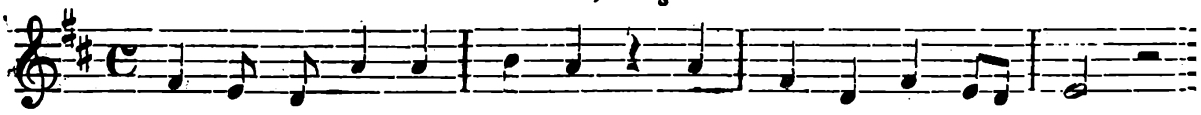

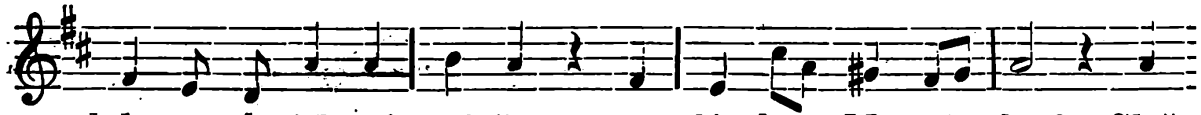

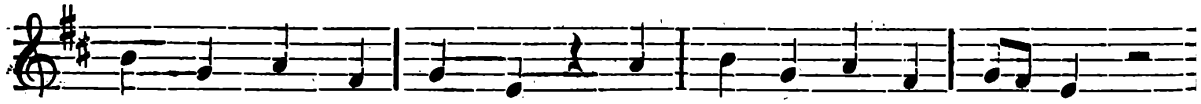

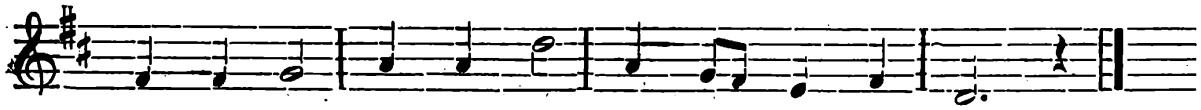

2. Spěj, Paní mocná, s hůry - nám povždy na pomoc, - zla zažeň všechny chmury - a bludů temnou noc, sviť nám svých ctností září - v pouť dálnou k božské tváři! - Maria, Maria, oroduj za nás!

3. Loď církve vyveď z bouře, - ať dojde pokoje, braň mocně hříchu vzpouře, - ztiš světa rozbroje; ať duha míru svítí, - dej pravdě vítěziti. Maria. Maria, oroduj za nás!

467. Máti naše, Maria.

Hudba J. Bádala.

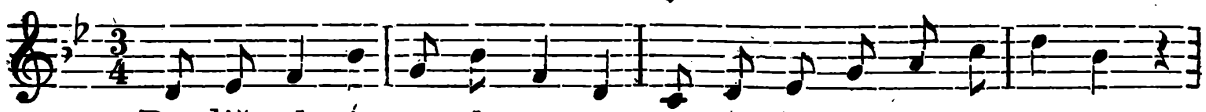

1. Bu-diž od nás po-zdra-ve-na, ne-sko-na-le ve - le - be - na

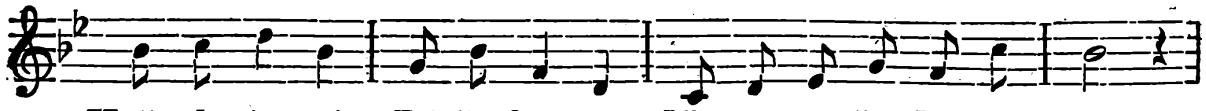

Hvě-zdo jas-ná, Rů-že krásná, Má-ti na-še, Ma-ri a!

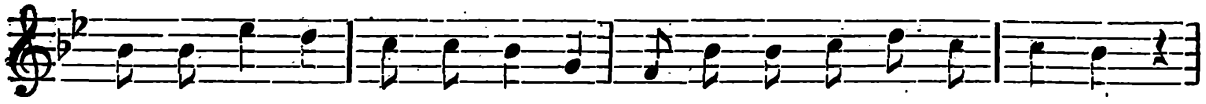

Ce-lý svět tě zo-ve matkou, ve-le-bí tě pís-ní sladkou,

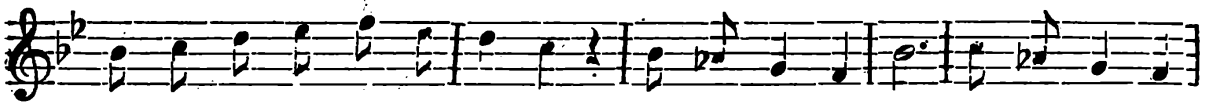

ve-le-bí tě pís-ní sladkou: Zdrávas, Ma ri-a, mi-lo-sti pl-

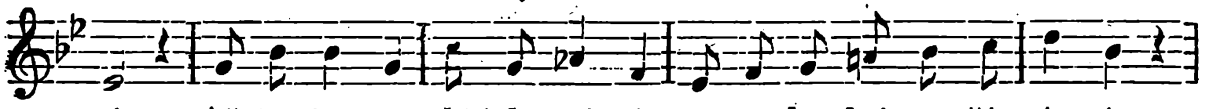

ná. Ač-ko-liv nás hříchy tísní, ne-po-hr-dej na-ší pís-ní,

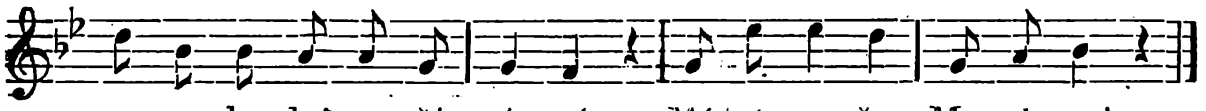

ne-po-hr-dej na-ší pís-ní, Má-ti na-še, Ma-ri-a!

2. I nám také budiž přáno - zpívat tobě, mocná Panno, - Hvězdo jasná, Růže krásná, Máti naše, Maria! - Když tě prosí duše čistá, - [: skytneš pomoc dozajista. :] - Zdrávas, Maria atd.

3. Nemocných už tisícové - našli v tobě zdraví nové - Hvězdo jasná, Růže krásná, Máti naše, Maria. - Uzdravilas němé, chromé, - [: málomocné, nevidomé. :] - Zdrávas Maria atd.

4. Podnes láska tvá k nám hoří, - pravice tvá divy tvoří - Hvězdo jasná, Růže krásná, Máti naše, Maria! - Divotvornou mocí tvojí - [: též i duše bol se zhojí. :] - Zdrávas Maria atd.

5. Nešťastní a opuštění - v tobě dojdou potěšení. - Hvězdo jasná, Růže krásná, Máti naše, Maria! - Siroty a nuzné vdovy - [: těšíš mateřskými slovy. :] - Zdrávas Maria atd.

6. A tak ve všech strastech žití - láska tvoje dětem svítí. - Hvězdo jasná, Růže krásná, Máti naše, Maria! - Proto budiž pozdravena, - [: neskonale velebena. :] - Zdrávas Maria atd.

468. Královno Bohem zvolená.

(Dříve: Pozdravena buď, Královno.)

Slova J. P. — Nápěv ze Svatoj. kanc. č. 473.

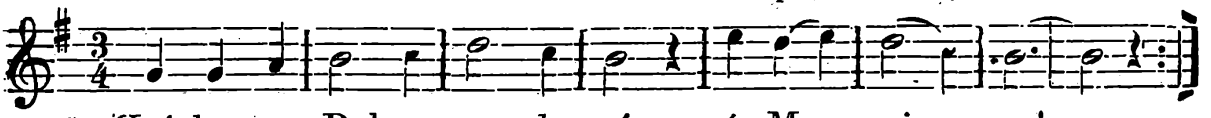

1. Krá-lov-no Bohem zvo-le-ná, ó Ma ri a!
světem vším bu-diž sla-ve-na, ó Ma ri a!

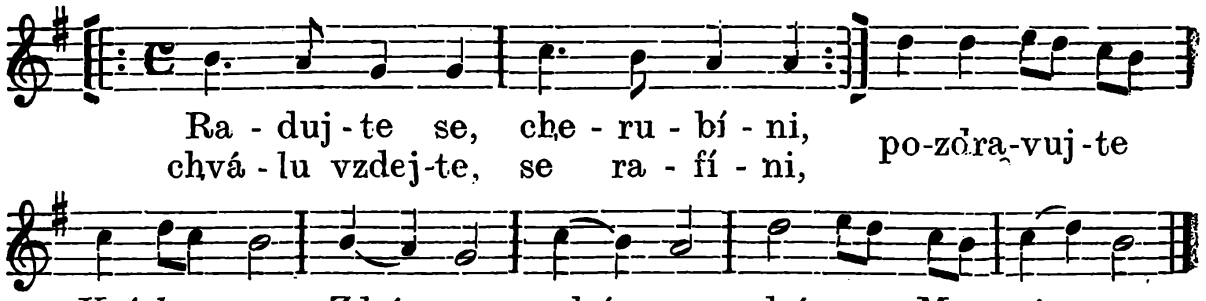

2. Panna jsi hříchem nejatá, - o Maria, - milostí Boží bohatá, - o Maria! - Radujte se atd.

3. Otec Bůh svou tě dcerou zval, - o Maria, - svatý Duch za choť milou vzal, o Maria! Radujte se atd.

4. Krásný jsi Bohu Synu chrám - ó Maria, - od něhož dána spása nám, - o Maria! - Radujte se atd.

5. Matičko, plná milosti, o Maria, - přimluv se země za hosti, - o Maria! - Radujte se atd.

469. Mé jsi potěšení, matko drahá.

Slova z Poutní knihy. — Hudba Ant. Foerstera 1905.

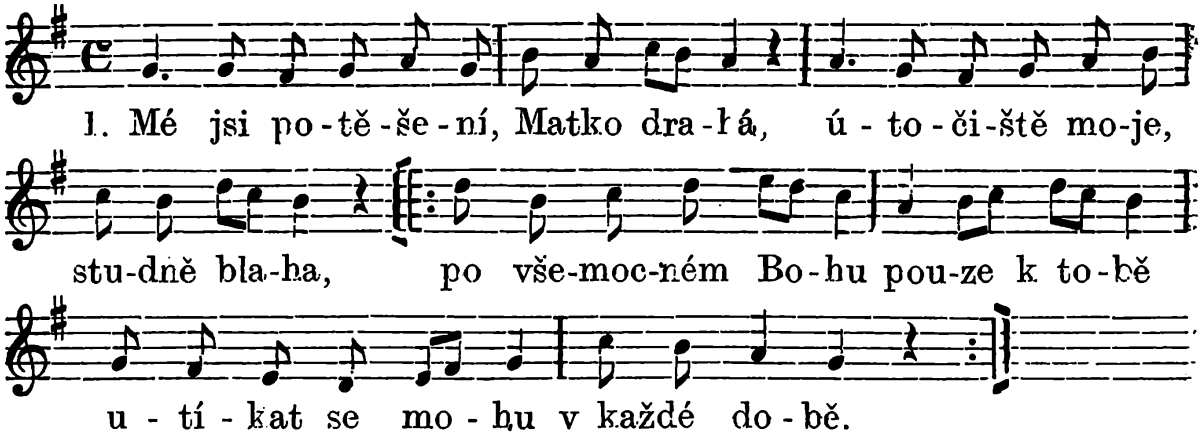

2. Matko Boží, vyslyš naše hlasy, poskytni nám síly ve zlé časy, - [: vypros věrnost k Bohu v utrpení, - která všecko hoře v růže změní. :]

3. Shlédni na pláč chudých milostivě, sirotkovi pomoz, trudné vdově, - [: ale hříšné duše zakryj zvláště - do své lásky ochranného pláště. :]

4. Drahota se, nouze stále množí; - zadrž, ó Maria, metlu Boží; - [: úrody a vláhy, požehnání vypros, přelaskavá naše Paní. :]

5. Uprav pokoj svatý po vší zemi, - svornost opravdovou mezi všemi, - [: uhas válek zhoubných oheň rudý, - povyš církev svatou, potři bludy! :]

6. V životě i smutném umírání - tobě, Matičko, jsme odevzdáni; - [: až smrt pozemský náš pobyt zruší, - uveď v říši světla věrnou duši. :]

470. Maria! buď velebena.

U Poimona. — Nápěv K. E.

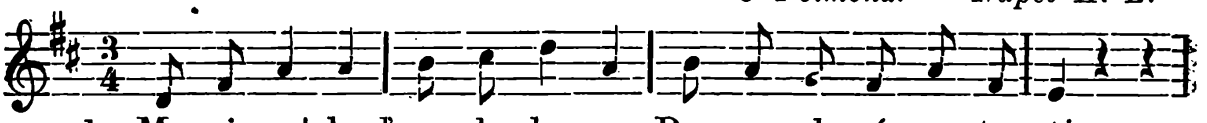

2. Matko Smírce Jezu Krista, - z tebe pošlo spasení: - hodná's blahoslavení, - Panno krásná, Panno čistá!

3. Ó Maria, slávo nebe, - v každém chrámě zní tvá čest, - komu v Kristu život jest, - zpěvy srdce slaví tebe.

4. Chválu vzdejte, zbožné panny, - ctěte svatou nevinnost, - dejtež ctnost a poctivost - Panně svaté do ochrany.

5. Chvalte, matky bohabojné, - chvalte Matku Marii, - k poctě život dejte jí na manželské ctnosti hojné.

6. Zbožné dítek vychování, lásku k Bohu, důvěrnost, - pokoru a poslušnost, - věrné bližních milování.

7. Z jejich ctností k její slávě - ať se věnec uvíjí! - Chvalme Matku Marii, - Boha Syna ctíce právě.

8. Chvalte s námi zarmoucené, - dobré duše, neplačte! - K Marii se utečte, - k bolestné a oslavené.

9. Láskou daří ubohého, - pomocí jest v úzkosti, - potěšení v žalosti, - oroduje za hříšného.

10. Hříšné duše, přibližte se, - jestli vin svých pláčete, - hřešiti víc nechcete, - také váš zpěv k ní se vznese.

11. Všickni chvalme Matku svatou, - milujme a ctěme ji, oslavenou Marii, písní živou, v Kristu vzňatou.

12. Chvalme srdcem prostým zlosti, - putujíce na zemi; - až pak jazyk oněmí, - slávu vzdáme v blaženosti.

13. V blaženosti, Matko svatá, - ach, jen vypros milosti, - bychom žili v svatosti s tebou, Panno, v nebe vzatá.

14. Padneť snadno bez milostí - naše ctnost a nevinnost, všecko dobré, každá ctnost stojí v Boží příznivosti.

15. Vypros, lásko, milost Boží - hříšníku a ctnostnému; ať tam vejdem k Věčnému, ať i jeho čest se množí!

470. A. Před obrazem Rodičky Boží.

Z Horní Bobrové. — Text upravil J. P.

1. Při-stup-te blí-že, kře-sťa-né mi-lí, k o-bra-zu Mat-ky,
a-by-ste Pa-ní u-přím-ně cti-li, v ne-bi jíž pě jí

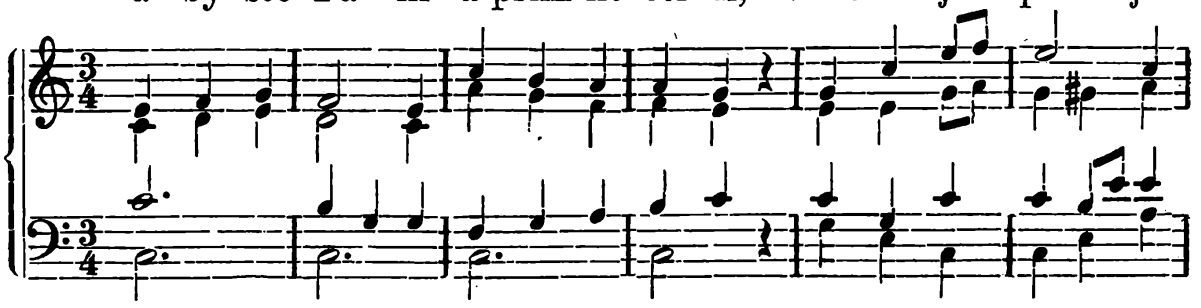

*

krá-lov-ny hvězd, V nad-še-ní sva-tém s toužebným chvatem
an-dě-lé čest.

pozdrav váš já-sa-vě k ne-bi se nes! Ra-dost-ně pěj-te,

po-ctu jí vzdej-te, ši-rým ať svě-tem váš hla-ho-lí ples!

Pozdravte vroucně, kře-sťa-né mi-lí, Ma-ri-i Pan-nu,

krá-lov-nu hvězd: Zdrá-va buď, ó Ma-ri a!

2. Přistupte blíže, nevinné dítky, - k Matce, z níž plaje milosti jas. - Života jara spanilé kvítky, - ku poctě její povzneste hlas! - Srdce svá něžně - nebeské kněžně - podejte s písní svou za milý dar! - Radostně pějte, - poctu jí vzdejte, - onať vás ochrání, odvrátí zmar. - Pozdravte vroucně, nevinné dítky, - Marii Pannu, milosti jas: - Zdrávas buď, ó Maria!

3. Přistupte blíže, mládenci, panny, k Panně všech panen upřete zor, - Pannou, jež byla bez skvrny, hany, - zářící navždy čistoty vzor! - Naděje, víry, - nalaďte lýry, - v radostný, nadšený, velebný zpěv! - Radostně pějte, poctu jí vzdejte, - nejkrasší, nejčistší, nejtišší z děv! - Pozdravte vroucně, mládenci, panny, - Marii Pannu, čistoty vzor: - Zdráva buď, ó Maria!

4. Přistupte blíže, mužové zbožní, královnu nebes pospěšte ctít; - slavte ji, proste, chudí i možní, - neboť jest všechněm ochranný štít! Vyprosí ráda, oč ji kdo žádá, - nikdotě nadarmo nevolá k ní. - Radostně pějte, - poctu jí vzdejte, kněžnou si zvolte ji, přátelé ctní! - Pozdravte vroucně, mužové zbožní - Marii Pannu, ochranný štít: Zdrávas buď, ó Maria!

5. Přistupte blíže, matky a ženy, - k Matce, již Bůh sám daroval nám! Stírá nám slzy, zmírňuje steny, - uháší žhavých starostí plam. Zkusilať tíže - každého kříže, ochotna utišit každý je žal. - Radostně pějte, poctu jí vzdejte, - neb ji Syn Boží svou Mateří zval. - Pozdravte vroucně, matky a ženy - Marii Pannu, již Bůh dal nám: - Zdráva buď, ó Maria!

6. Přistupte blíže, sirotci, vdovy, - Matku zde vizte přelaskavou! Poklady vaše vzaly vám rovy, - nabízí za ně náruč vám svou. - Vaší jest matkou, - nadějí sladkou, nahradí stokrát, co vzala vám zem. - Radostně pějte, - poctu jí vzdejte, - útěchu najdete v zármutku svém. - Pozdravte vroucně, sirotci, vdovy, - Marii Pannu přelaskavou: - Zdráva buď, ó Maria!

7. Přistupte blíže, nemocní, choří - Marii v milou pozřete tvář! - Vše, co vás bolí, skličuje, moří, - zaplaší její dobroty zář. - Pomoc vám skytne, - radost vám svitne, na její přímluvu uleví bol. - Radostně pějte, - poctu jí vzdejte, - za svoji naději každý ji zvol! - Pozdravte vroucně, nemocní, choří, - Marii Pannu, naděje zář: - Zdráva buď, ó Maria!

8. Přistupte blíže, kdož jste v hřích klesli! - Maria podá hojivý lék, - pomůže, byste z kalu se vznesli, - neviny opět poznali vděk. - Přímluvou svojí - Synův hněv zkojí, - zahojí rány, jež způsobil hřích. - Radostně pějte, - poctu jí vzdejte, Spásu jež nosila na loktech svých. - Pozdravte vroucně, kdož jste v hřích klesli, - Marii Pannu, duše své lék: - Zdráva buď, ó Maria!

470. B. Maria, Maria, Matko Boží milosti.

Vzpomínka na svěcení kaple »P. Marie v třešních« na kostelíčku v Líšni 1914.

1. Ma - ri a, Ma - ri - a, Mat-ko Bo - ží mi-lost-ná!

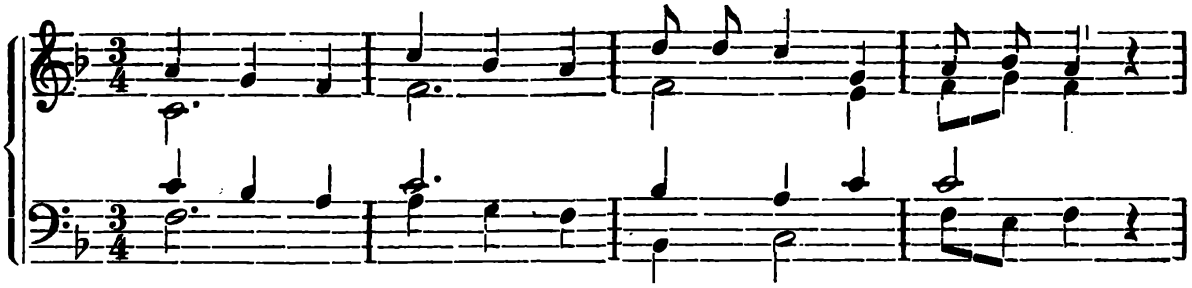

Ja - ko slun-ce na ne-bi dít-ky tvé tě ve - le - bí,

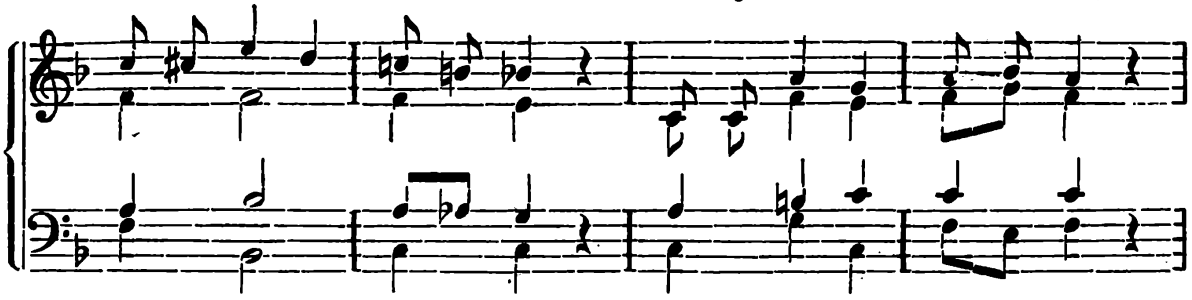

ja-ko slunce na ne-bi dít-ky tvé tě ve - le - bí.

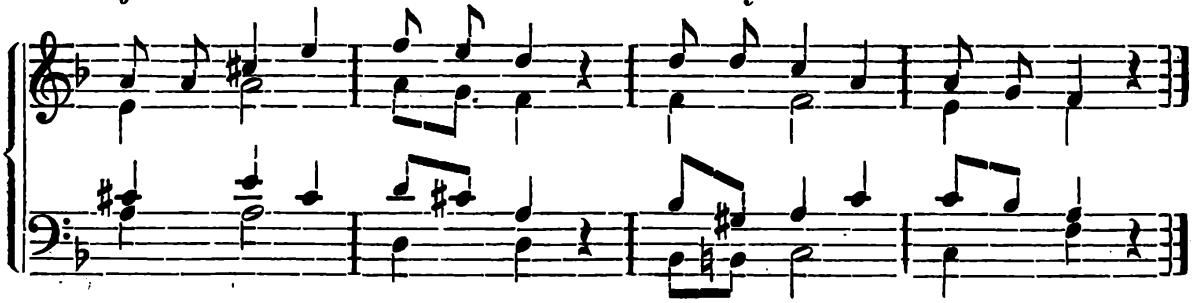

2. Maria, Maria, - hvězdo spasná, zářivá, - [: sviť nám žití na dráhu, veď nás zorou ke blahu. :]

3. Maria, Maria, - luno jasná, stříbrná, - [: svit tvé těchy, pomoci - mírní bol náš za noci. :]

4. Maria, Maria, - lilie ty bělostná, - [: neviny tvé libý květ - voní slastně jako med. :]

5. Maria, Maria, - růže vonná, líbezná, - [: z Nazaretu svěží snět - ovinuje širý svět. :]

6. Maria, Maria, - studně čistá, chladivá, - [: duše plníš milostí, svatým klidem, radostí. :]

7. Maria, Maria, - palmo štíhlá, ztepilá, - [: ve tvém stínu všaký ret - o lásce tvé bude pět. :]

8. Maria, Maria, - Královno ty nebeská, - [: u Syna jsi laskavou, - mocnou naší záštitou. :]

9. Maria, Maria, Máti naše bolestná, - [: jak se ret tvůj bolem chvěl, - na kříži když Syn tvůj pněl. :]

10. Maria, Maria, pomocnice laskavá, - [: budiž Matkou v žití nám, - veď nás k rajským končinám. :]

470. C. Poutní píseň jarní k Panně Marii (na hoře).

Slova Jak. Pavelky 1913. — Hudba K. Eichlera.

1. V nebes krá-se svr-cho-va-né zá-ří hvě-zda spa-ni-lá,

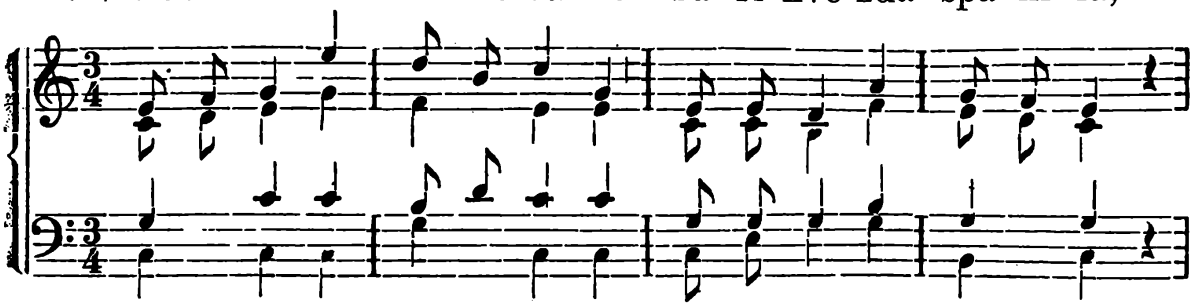

nad slun-ce a mě-síc pla-ne, Matka Bo-ží roz-mi-lá.

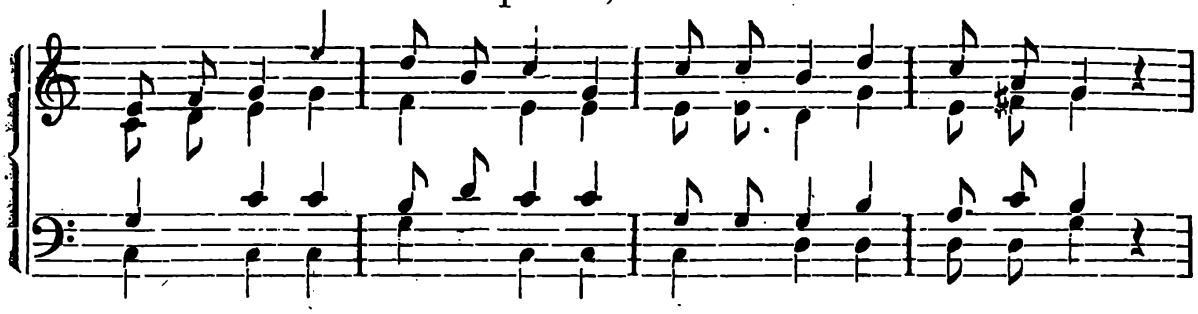

Ma-ri-a, ó Ma-ri-a, Ma-ri-a, ó Ma-ri-a,

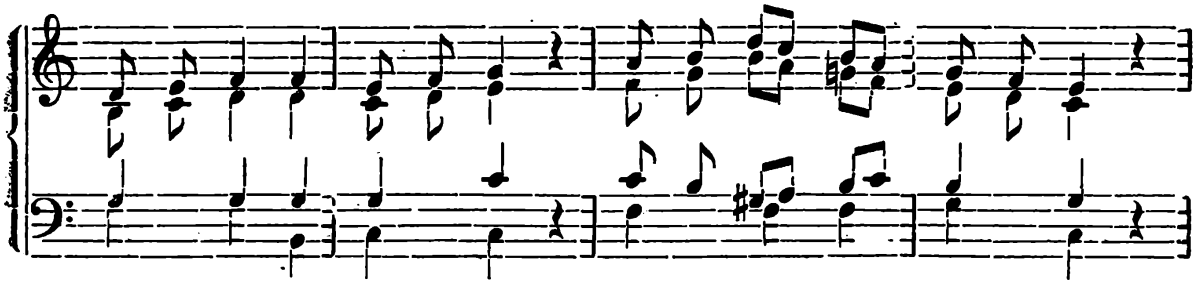

te-be vzývám, to-bě zpívám: Zdrávas, Panno Ma-ri-a!

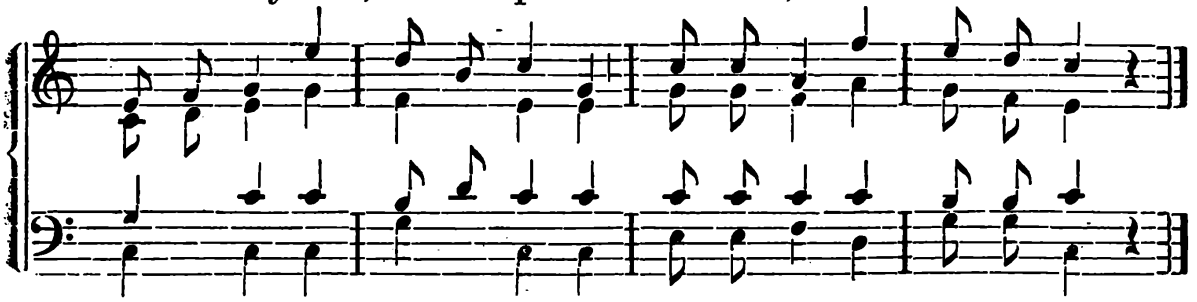

2. S tebou stále chtěl bych dlíti, - Krista Pána Rodičko, - tebe zříti, tebe ctíti, - spásy mojí hvězdičko. - Maria, ó Maria atd.

3. Trůn tvůj spatřit srdce touží, - čelo před ním sklonit v prach, - co mne tísní, co mne souží, - vylít vroucích v modlitbách. - Maria, ó Maria atd.

4. Orlími kéž perutěmi - vzletět mohu do nebe, - s anděly a světci všemi - blažen patřit na tebe. - Maria, ó Maria atd.

5. Dokud mi však není dáno, - bych se mohl k tobě vznést, zde tě vzývám, svatá Panno, zde ti pěji na počest: Maria, ó Maria atd.

6. Toužil, čekal jsem rok celý, - až se jaro usměje; - sněženky by z země spěly, - příštích květů naděje: - Maria, ó Maria atd.

7. Stromy kvetou, ptactvo pěje, - pole, les se zelená: - půjdu, kde tvůj trůn se stkvěje, - Svatá Hora vznešená, Maria, ó Maria atd.

8. Tam mne vlídný úsměv vítá, oko hledí laskavě, - tam mi nová radost svítá - v lásky tvojí záplavě: Maria, ó Maria atd.

9. Tam ty, Matko dobrotivá, - všecky prosby vyslyšíš, každé srdce, jež tě vzývá, - mírem sladkým utišíš. - Maria, ó Maria atd.

10. Proto chvátám, nemeškaje, - kam mi kyne obraz tvůj, - proto volám v šíré kraje: - Kde kdo se mnou prozpěvuj - Maria, ó Maria atd.

11. Pojďte se mnou, mládencové, - pojďte, panny čistotné, - prozpěvujte písně nové - k poctě Panny milostné : - Maria, ó Maria atd.

12. Pojďte, muži, pojďte, ženy, královnu svou pojďte ctít, - před trůn její vyvolený - starosti své odložit. - Maria, ó Maria atd.

13. Pojďte, vdovy opuštěné, sirotkové truchlící, - Maria vám duhu sklene, útěchu, klid věštící: - Maria, ó Maria atd.

14. Pojďte všichni, kdož jste koli, ve štěstí kdo plesáte, i kdo klesá stížen boly, - Matku dobrou poznáte. - Maria, ó Maria atd.

15. Všichni pojďte, pospíchejte k trůnu Panny Marie, - srdce svá jí v oběť dejte, radost se v nich rozvije : - Maria, ó Maria atd.

16. Pějte s námi v nebes jase - Královně své, andělé, nechať s vaší rozléhá se - píseň naše vesele: Maria, ó Maria atd.

17. Pějte s námi Matce, svatí, - kteří s ní jste u trůnu, - pro niž ráčil Pán vám dáti - nebes jasnou korunu: - Maria, ó Maria atd.

18. Pějte s námi, ptáci v lese, - pějte stromy šumem svým, - ať se šírým světem nese - pozdrav k výším nadhvězdným: - Maria, ó Maria atd.

19. Pějte s námi doly, hory, - pějte, hvězdy planoucí, - pějte s námi, všechny tvory - Kněžně láskou vládnoucí : - Maria, ó Maria atd.

20. Slyš, Maria, naše hlasy, - jimiž tebe zdravíme, doporuč nás Dárci spásy, - k němuž přijít toužíme: Maria, ó Maria atd.

21. Chraň nás, dokud tady dlíme, v smrti rač nám přispěti, nechať v nebi věčně smíme - pěti ve tvém objetí : - Maria, ó Maria, - Maria, ó Maria, - tebe vzývám, tobě zpívám : - Zdrávas, Panno Maria !

471. Při odchodu z poutního místa mariánského.

I. *Slova Jos. Rudoleckého. — Hudba J. Bádala 1908.*

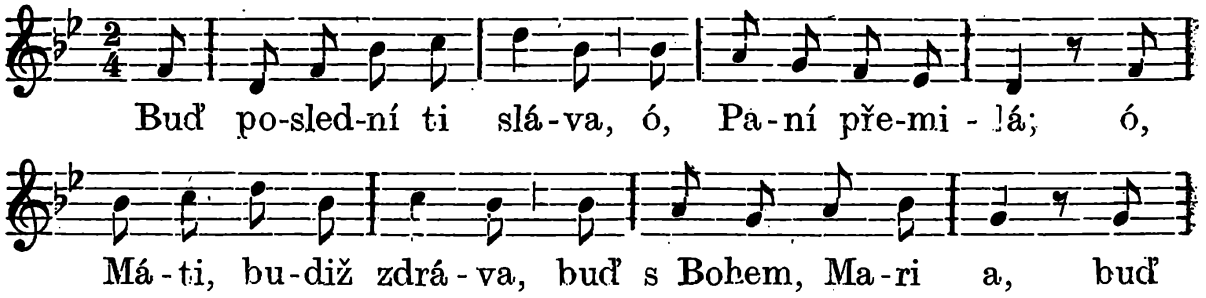

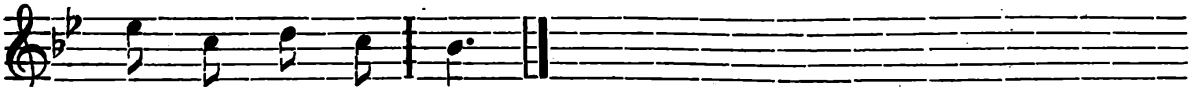

s Bo-hem, Ma-ri - a.

II.

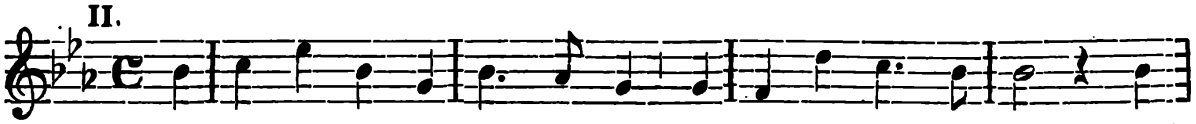

Již na-po-sled, ó pout-ní-ci, se berem k Ma-ri-i, nuž!

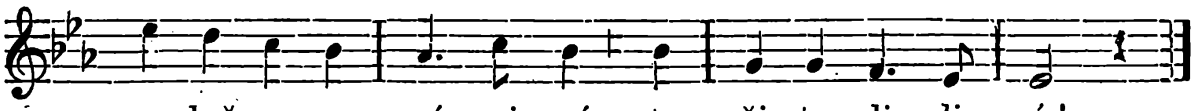

roz-luč-me se v pís-ni své s tou či-stou li - li í!

Opakuje se č. 1. „Buď poslední ti sláva".

III.

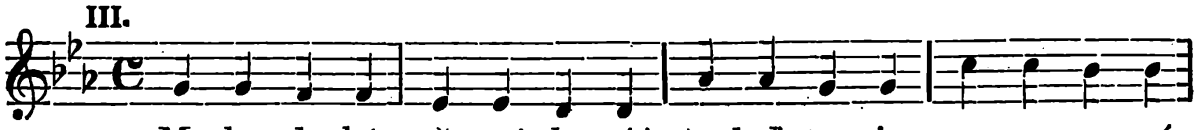

Matko drahá, pře-mi-le-ná! če-leď tvo-je za-rmou-ce-ná
S tebou, kněžno, lou-čí-me se, kéž náš zpěv se k tobě vznese,

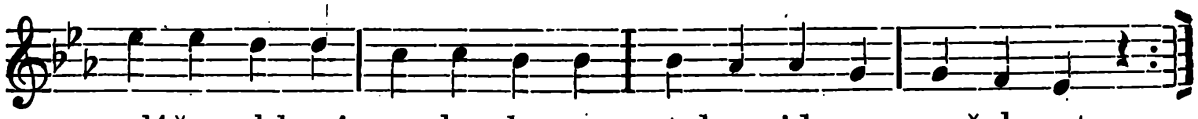

s pláčem kle-ká na ko-le-na, s tebou jde se roz-žeh-nat.
kéž až v nebi roz-leh-ne se, v něm ti dí-ky chceme vzdát!

Opakuje se č. I. „Buď poslední ti sláva".

(Všichni pokleknou.)

Nápěv II.

2. Již naposledy klekáme
zde zbožně před oltář
a hledíme své Matičce
v tu milostivou tvář.

Buď poslední ti sláva atd. (I.)

Nápěv III.

Milost z tvojich očí září;
všechny nás zveš ku oltáři,
každý stav a každé stáří —
všechny mile přijímáš.
Něžnost tvá je neskonalá;
s ní též nás jsi přivítala,
k nám jak Matka jsi se znala;
za to zazní dík ti náš.

Buď poslední ti sláva atd. (I.)

Nápěv II.

3. Již zlíbejme tu pravici
tak štědrou, přesvatou,
jež vzácné dary poskytla
nám měrou bohatou.

Buď poslední... (I.)

Nápěv III.

Díky tobě, štědrá Paní!
Ruka tvoje bez váhání
udílela požehnání
důvěrně tě prosícím.
Matko! Tys nás potěšila,
v kříži jsi nám ulehčila,
k pomoci jsi přispíšila
dětem svojím trpícím.

Buď poslední... (I.)

Nápěv II.

4. Ó přiviňme se naposled
zde k srdci Rodičky,
než od ní smutni odejdem,
od svojí Matičky.

Buď poslední... (I.)

Nápěv III.

Ó, Maria, naše Matko!
Ó, jak bylo nám tu sladko!
Žel, že trvá slast tak krátko!
Šťastný byl tu každý z nás.
Budiž s Bohem, srdce zlaté!
Srdce naše láskou vzňaté
bude povždy s tebou spjaté
na všech místech, každý čas.
Buď poslední ti... (I.)

(Poutníci ještě naposled hluboce se ukloní, pak povstanou a seřadí se k odchodu za zpěvu):

Nápěv II.

5. Již naposled ti před trůnem
se ještě koříme,
a při odchodu, Maria,
se v slzy noříme.
Buď poslední ti... (I.)

Nápěv III.

S Bohem, naše potěšení,
útočiště, uzdravení,
Královno všech pokolení!
S Bohem, Matko panenská,
S Bohem buďte, blahé časy,
zdroje štěstí, zdroje spásy,
jakých duše žádala si.
S Bohem, Máti (Cellenská).
Buď poslední ti... (I.)

(Při východu z chrámu):

Nápěv II.

6. Již opouští, hle, průvod náš
ten krásný Matky stan;
ó, pozdravme ji naposled
zde s prahu jeho bran.
Buď poslední ti... (I.)

Nápěv III.

S Bohem budiž, chráme milý!
tak jsme si tě oblíbili,
že jak v ráji jsme tu byli.
S Bohem, místo radosti!
Máti, slyš nás při loučení:
kéž nám srdce v chrám se změní,
v němž bys měla zalíbení,
kněžno s nebes výsosti.
Buď poslední ti... (I.)

Nápěv II.

7. Již míjí nám i okolí,
kde Matka přebývá,
a smutný pláč a zármutek
se v písni ozývá:
Buď poslední ti... (I.)

Nápěv III.

Místo drahé, slastí zdroji!
Touha vždy nás s tebou spojí,
vzdálenost nás nerozdvojí:
jsi nám milým nejvýše.
Odcházíme s vroucím přáním:
Bože, dej, ať před skonáním
zde nás blaží požehnáním
Matka Krista Ježíše.
Buď poslední ti... (I.)

Nápěv II.

8 Než ještě jednou, poutníci,
tam k chrámu naposled
k své milé Matce obraťte
svůj zarosený hled.
Buď poslední ti... (I.)

Nápěv III.

Vracíme se s žalem, bolem,
smutno uvnitř, smutno kolem:
hlas náš přece horem dolem
Matko, tebe velebí.
Ó, Maria, na shledanou!
tam, kde věčné slasti vanou,
za blažené smrti branou,
na shledanou na nebi!
Buď poslední ti... (I.)

II. Mariánské pobožnosti na jisté doby a dny.

Májová pobožnost.

Měsíc květen zasvěcen jest úctě Rodičky Boží.

Poučení.

Májová pobožnost je nejstarší a nejrozšířenější mariánská slavnost, trvající celý měsíc. Vědomí, že jsme při ní spojeni s tolika tisíci, ano milliony křesťanů, že tak se děje ke cti Panny Marie, jež spravuje a rozdává nesčetné milosti, povzbuzuje každého, aby milerád věnoval každého dne po ten krásný měsíc pobožnosti zvláštní Matce Boží.

První brněnská synoda diecesní o májových pobožnostech nařizuje: Kde nemůže se konati každodenně slavné svaté požehnání s litanií loretskou anebo i s kázáním, budiž aspoň o nedělích a svátcích (v květnu) odpolední požehnání u oltáře ke cti Panny Marie pečlivě ozdobeného konáno s růžencem, litanií loretskou a jinými modlitbami na vyprošení ochrany Panny Marie. — (Prima Brun. Syn. dioec. 1909, p. 129—130).

Tuto podáváme (z Bačákova kancionálku pro třešťskou farnost) pobožnosti pro použití veřejné i soukromé. Pro veřejné bere se každodenně litanie loretská; pro soukromé jednotlivé litanie lze měniti, jak uvedeny jsou. Před litanií bývá růženec a po případě kázání, po litanii sv. požehnání a pak mariánská píseň.

Racc. Odpustky 300 dní každý den května, ctíme-li Matku Boží veřejně nebo soukromě zvláštními pobožnostmi. Plnomocné jednou za květen, nebo v osmi následujících dnech června; podmínky další: zpověď, přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. — Pius VII. 18. června 1822. — (I pro duše v očistci.)

POZNÁMKA: Poslední neděli v květnu obnovuje se „Zasvěcení diecese nejčistšímu srdci Panny Marie“. V kostelích, v nichž se koná májová pobožnost, slouží se ráno mše sv. ke cti nejsv. srdce Panny Marie a odpoledne koná se po růženci radostném modlitba záslibná, načež následuje litanie loretská a sv. požehnání. — Modlitbu záslibnou: „Panno nejlaskavější a Matko naše, Maria“ atd. viz níže při slavnosti Srdce Panny Marie.

V neděli.

Litanie loretská (str. 1183). Byla-li říkána při odpoledním sv. požehnání, může při večerní soukromé pobožnosti býti vzata tato:

Litanie k Panně Marii „Pomocnici křesťanů“.

(Pro soukromou pobožnost jednotlivce.)

(Kněz:) Pane, smiluj se nad námi!
(Lid:) Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně:) Pane, smiluj se nad námi!
(Kněz:) Kriste, uslyš nás! *(Lid:)* Kriste, vyslyš nás!

Otče, s nebes Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duše svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
} smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Matko Kristova,
Matko božské milosti,
Matko Syna Nejvyššího,
Matko Pána svrchovaného,
Matko Slitovníka nejlaskavějšího,
Matko Pomocníka nejochotnějšího,
} oroduj za nás!

Matko Spasitele nejdobrotivějšího,
Matko lékaře všemohoucího,
Matko živitele nejútrpnější,
Matko soudce nejmilosrdnější,
Matko svaté naděje,
Matko milosrdenství,
Matko dobré rady,
Matko všemi strastmi zkoušená,
Matko bolestná,
Matko naše,
Panno milosti plná,
Panno mocná,
Panno dobrotivá,
Panno věrná,
Přímluvkyně naše,
Živote náš, sladkosti a naděje naše,
Uzdravení nemocných,
Útočiště hříšníků,
Potěšení zarmoucených,
Pomocnice křesťanů,
Hvězdo obtížených a trpících,
Ochránkyně tebe vzývajících,
Ve všelikých potřebách a nehodách
Ve všeliké úzkosti a starosti
V těžkomyslnosti a malomyslnosti
V nejistotě a pochybnosti
V nouzi a nedostatku
V soužení a trápení
V nátisku a pronásledování
V bolesti a nemoci
V těžkém pokušení
V Božím dopuštění
V nebezpečenství ztráty cti a dobrého jména
V nebezpečenství života
V nebezpečenství spasení
V hodině smrti a soudu

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

(Kněz:) Kriste, uslyš nás! *(Lid:)* Kriste, vyslyš nás!
(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid:) Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně:) Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš. Zdrávas atd.

K. K tobě, ó svatá Boží Rodičko, volali jsme.*)
L. A tebou nám přišla pomoc Páně.*)

*) V dobu velikonoční přidej: „Alleluja“.

K. Rozlita jest milost ve rtech tvých.*)
L. Proto požehnal tebe Bůh na věky.*)
K. Nechať všickni ochranu tvou poznají.*)
L. Kteří o pomoc tě vzývají.*)
K. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.
L. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.
K. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
L. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Všemohoucí a milosrdný Bože, jenž jsi na ochranu lidu křesťanského nejblahoslavenější Pannu Marii za stálou pomocnici předivně ustanovil, uděl milostivě, abychom takovou záštitou opatřeni jsouce dobrý boj života bojovali a vítězství nad nepřítelem ďábelským při smrti své dosíci zasloužili. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba za hříšníky.

K. Pane, ne dle hříchů našich učiň nám.
L. Ani dle nepravostí našich odplatiž nám.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, věříme a vyznáváme, že jen láska Tvého božského srdce k nám hříšným propověděla potěšná slova: „Přišel jsem hledat, co bylo zahynulo". Ejhle, Pane! jsou mnozí pro hříchy své nešťastní a bídní, kteří Tebe, jenž jsi cesta, pravda a život, znáti nechtějí. Za tyto křesťany bludné prosíme, abys obměkčiti ráčil tvrdá srdce jejich týmž mocným bleskem milosti své, kterým jsi u Damašku škůdce křesťanské víry, Šavla, učinil Pavlem a nádobou vyvolenou mezi národy. Račiž, ó Pane, osvítiti rozum jejich, aby poznali, že kromě Tebe a jména Tvého spásy není; račiž si podmaniti tvrdou vůli jejich, aby žádali Tebe znáti a milovati. Amen.

V pondělí.

(Litanie ze spisů sv. Efréma ze IV. století.)

(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!
(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!

Otče, s nebes Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duše svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
} smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Neporušená Rodičko Boží,
Podivná Rodičko krále andělův a lidí,
Čistá schránko Ducha svatého,
Panno nejblaženější mezi ženami,
Královno naše nad všecky tvory vyvýšená,
} oroduj za nás!

*) V dobu velikonoční přidej: »Alleluja!«

Radosti cherubínův a serafínů,
Klenote výborný dvoru nebeského,
Dennice slunce spravedlnosti, Ježíše Krista,
Panno od patriarchův očekávaná,
Panno od proroků zvěstovaná,
Skvostná schránko many nebeské,
Aronův zelený prute s květem Syna Božího,
Pravá archo Nového Zákona,
Prostřednice mezi Bohem a lidmi,
Duho pokoje ustavičná,
Oltáři s obětí našeho smíření,
Zrcadlo bez úhony,
Jasný vzore bohabojných,
Radosti mučedníků,
Koruno svatých,
Milostivá Paní věřících,
Přesladká vladařko svých ctitelů,
Radostná naděje doufajících,
Kráso nebes nejvznešenější,
Radosti nebes nejutěšenější,
Přístave tebe hledajících,
Strome spasení našeho,
Řebříku ráje věčného,
Klíči od království nebeského,
Bráno do věčné radosti,
Opatrovnice nevinných,
Královno trpících,
Ochrano nuzných,
Světlo u víře slepých,
Chranitelko utiskovaných,
Blažené útočiště kajících,
Přímluvnice pokorných,
Léku duší hříchem raněných,
Milosrdná služko nemocných,
Nadějná pomocnice umírajících,
Matko našeho Vykupitele,
Matko našeho Soudce,
Matko našeho Osvětitele,
Královno a koruno všech svatých, } oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, vyslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, vysvoboď nás, Pane!

(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!
(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš atd. — Zdrávas Maria atd.

K. Oroduj za nás, svatá Panno Maria.
L. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Panno neposkvrněná, přede všemi panami vysoce požehnaná, tys čest pokolení lidského a spása národů, neboť z tebe se naroditi ráčil Vykupitel náš! Tys matkou Boha našeho, a proto také milostivou matkou věřících a ozdobou církve svaté! Tys vzorem spravedlivých, útěchou svatých, počátkem blaženosti naší! Ejhle, chválu tvou jsme sice hlásali, ale nedostatečně; přispěj tedy, matko nejmilejší, přívětivostí svou nedostatečnosti naší, bychom tebe náležitě chválili a v tobě Pána Boha velebiti mohli. Pros za nás svého božského Syna, aby milost jeho v srdci našem i všech lidí lásku k němu víc a více rozněcovala, bychom všichni milujíce a ctíce jej na zemi, také na nebi jej milovati a ctíti mohli po všechny věky věkův. Amen.

Modlitba za blaho sv. církve.

K. Spaseny učiň služebníky své.
L. Bože můj, doufající v Tebe.
K. Budiž nám, Pane, věží silnou.
L. Před nepřítelem.
K. Nechť ničeho nevykoná nepřítel proti nám.
L. A syn nepravosti ať neuškodí nám.
K. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
L. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Církve své, prosíme Pane, prosby usmířený připusť; aby, překonajíc protivenství a bludy všecky, v klidné Ti sloužila svobodě.

Bože, útočiště naše a sílo! Račiž se nakloniti k úpěnlivým prosbám našim a, ježto sám vší pobožnosti pramenem jsi, uděliti, abychom, oč věrně prosíme, dosáhli. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

K. Orodujte za nás, svatí patronové naši, Cyrille a Methode.
L. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi nás k jednotě víry křesťanské skrze blahoslavené Cyrilla a Methoděje, vyznavače své a biskupy, milosrdně povolati ráčil: propůjč, prosíme: abychom my, kteříž se z jejich památky právem radujeme, na jejich dobrotivou přímluvu ku slávě přijíti zasloužili věčné. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho.
R. Amen.

V úterý.

(Litanie ze spisů sv. Basilia Velk., Fulgentia, Mechtildy, Petra z Alkantary a Petra Damiani.)

(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!
(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás.

Otče s nebes, Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duše svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
} smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Královno ode všech pokolení velebená,
Milosti Boží plná,
Dcero Otce věčného,
Nevěsto a svatyně Ducha svatého,
Pánem všech tvorů požehnaná,
Matko jednorozeného Syna Božího,
Matko Vykupitele našeho,
Rodičko Boží neposkvrněná.,
Chráme Boží balsámem čistoty libovonný,
Týne vznešený krále králů,
Trůne velebnosti božské,
Vítězný voze pravého Šalomouna,
Velitelko andělů,
Nová, lepší Evo,
Panno nejblaženější,
Panno světlem nebeským osvícená,
Kvetoucí ráji panenství se stromem života,
Ozdobo paní,
Potěcho a koruno panen,
Věrou a skutky služebnice Kristova,
Žezlo víry božské,
Ráji rozkoší duchovních,
Vzore dokonalosti,
Nádobo nevinnosti,
Zrcadlo panenské čistoty,
Lilie bohulibé nábožnosti,
Záhonku všemi ctnostmi kvetoucí,
Veškerého křesťanstva perlo nejdražší,
Slávo spravedlivých Starého Zákona,
Koruno svatých,
Posilo zemdlených,
Naděje malomyslných,
Útočiště hříšných,
Spáso spravedlivých,
Prostřednice světa,
Královno nebeská,
} orduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!
(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!

(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš. Zdrávas atd.
K. Vzhlédl Hospodin na ponížení děvky své.
L. Proto blahoslavenou ji nazývají všickni národové.
K. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
L. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, moudrosti a dobroto věčná, jenž jsi nejblahoslavenější Pannu Marii od věčnosti za svou matku vyvoliti a srdce její svou milostí v dokonalou lásku vzdělati ráčil, popřej nám na její milostivou přímluvu, bychom následujíce ctností jejích svým zbožným životem velebnosti Tvé se líbili. Jenž jsi živ a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.

Modlitba za vzrůst víry ve vlasti.

Milostivý Ježíši, jenž jsi pravil: „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlucte a bude vám otevříno", ejhle, my zde u nohou Tvých snažně prosíme, abys vlasti naší, nad kterou jsi povždy smilovnou bděl láskou, i budoucně ostříhati a ji ve svaté, římsko-katolické a apoštolské víře zachovati ráčil. Chraniž vlast naši ode všech bludných učení a škodného rozkolu, aby v jedné víře svaté jsouc svorna nás spravedlivému životu a svaté službě Tvé učila a takto úkol Tebou jí daný plnila. Jenž jsi živ a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.

Ve středu.

(Litanie vyňatá ze spisů sv. Bonaventury z XIII. století.)

(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!
(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duše svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
} smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Která svět osvěcuješ,
Která své ctitele vyvyšuješ,
Která za kající oroduješ,
Která srdce naše potěšuješ,
Prameni milosrdenství,
Slunce církve svaté,
Hvězdo moudrosti,
Panno přemilostná,
Panno přelaskavá,
Panno neposkvrněná,
} oroduj za nás!

Od anděla pozdravená,
Duchem svatým zastíněná,
Od Boha Otce za nevěstu vyvolená,
Matko Boha a spolu člověka,
Panno a praporečnice panen,
Ratolesti z kmene Davidova,
Úrodný strome věčného života,
Líbeznější všech paní,
Pokornější všech ponížených,
Světější všech svatých,
Úcty všech křesťanů přehodná,
Matko veškerého světa přežádoucí,
Panovnice zlým duchům hrůzu působící,
Dárkyně vší potěchy,
Kvítko a okraso panen,
Blesku a záři východu,
Dennice světla nebeského,
Stánku a schránko Boží,
Souzvuku ctností přelibých,
Zahrado slastí Božích,
Rozdavačko radostí nebeských,
Přístupná bráno nebeská,
Radosti všech panen,
První ze všech panen požehnaná,
Laskavá pomocnice bídných,
Blaho a spáso svých ctitelů,
Tábore svaté lásky
Týne smilování Božího,
Matko osiřelých,
Matko a Paní naše,
Královno našich srdcí,
} orodují za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!
(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš, Zdrávas atd.

K. Blahoslavenou tě nazývají všickni národové.
L. Neboť veliké věci ti učinil, jenž mocný.
K. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
L. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se Popřej nám, služebníkům svým, prosíme, Pane Bože, abychom se ze stálého duševního i tělesného zdraví radovali, a na slavnou přímluvu blahoslavené vždy Panny od vezdejšího osvobozeni byli zármutku a věčné požívali radosti. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Prosba o kajícnost.

Všemohoucí, milostivý Bože, jenž jsi žíznivému lidu Israelskému vyvedl pramen živé vody ze skály, vyveď slzy lítosti z tvrdých srdcí našich, abychom hříchů svých celým srdcem želeli a milostí Tvou odpuštění jich se doprosili.

Ó Bože, jenž nikoho od sebe nezamítáš, ale i největším hříšníkům pokání činícím ochotně odpouštíš, vzezři milostivě na poníženou prosbu naši a osvěť srdce naše, abychom přikázání Tvá horlivě plnili a do slávy Tvé přijatu býti zasloužili. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Ve čtvrtek.

(Litanie k úctě nejčistějšího srdce Panny Marie.)

(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!
(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!

Otče, s nebes Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duše svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
} smiluj se nad námi!

Srdce Marie nejčistější,
Srdce Marie ve svatosti a spravedlnosti stvořené,
Srdce Marie od poskvrny hříchu prvotního ochráněné,
Srdce Marie všemi milostmi ozdobené,
Srdce Marie všemi ctnostmi obohacené,
Srdce Marie u víře utvrzené,
Srdce Marie v naději zakotvené,
Srdce Marie láskou roznícené,
Srdce Marie čistotné a pokorné,
Srdce Marie v chudobě spokojené,
Srdce Marie Bohu zasvěcené,
Srdce Marie poslušné a pobožné,
Srdce Marie laskavé a útrpné,
Srdce Marie milosrdné a trpělivé,
Srdce Marie v dobrém horlivé,
Srdce Marie andělem pozdravené,
Srdce Marie Duchem svatým zastíněné,
Srdce Marie živým chrámem Božím učiněné,
Srdce Marie narozením Páně oblažené,
Srdce Marie proroctvím Simeonovým raněné,
Srdce Marie hořem na útěku do Egypta sevřené,
Srdce Marie ztrátou Ježíšovou zkormoucené,
Srdce Marie všemi strastmi zkoušené,
Srdce Marie do moře hořkosti ponořené,
Srdce Marie sedmerým mečem zbodané,
Srdce Marie pod křížem spolu ukřižované,
} orodují za nás!

*

Srdce Marie vzkříšením Páně oživené,
Srdce Marie na nebe vstoupením Páně slastí napojené,
Srdce Marie v seslání Ducha svatého přiúčastněné,
Srdce Marie, dílo Boží nejslavnější,
Srdce Marie, chráme Boží nejsvětější,
Srdce Marie, věrný obraze srdce Kristova,
Srdce Marie, hlubino pokory a poslušnosti,
Srdce Marie, sídlo čistoty a stydlivosti,
Srdce Marie, stane moudrosti a šlechetnosti,
Srdce Marie, zrcadlo spravedlnosti,
Srdce Marie, schránko božské milosti,
Srdce Marie, posilo srdcí mdlých a slabých,
Srdce Marie, štíte srdcí v pokušeních,
Srdce Marie, útočiště srdcí pobloudilých,
Srdce Marie, slasti srdcí čistých a kajících,
Srdce Marie, vzore srdcí v Pánu se radujících,
Srdce Marie, potěcho srdcí zarmoucených,
Srdce Marie, naděje nemocných a umírajících,
Srdce Marie, rozkoši andělův a svatých Božích, } oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!
(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš. — Zdrávas atd.

K. Pozdraveno budiž nejčistější srdce Marie.
L. Od toho času až na věky.
K. Oroduj za nás srdce Rodičky Boží.
L. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.
K. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
L. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Milosrdný Bože, jenž jsi k potěše všech trpících a ke spáse všech kajících přečisté srdce Marie Panny veškerou milostí obohatiti ráčil, uděl nám, ctitelům tohoto nejčistějšího srdce, milosti své, abychom srdcem čistým Tobě se líbili a neposkvrněným tělem Tobě sloužili. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Prosba o lásku, pokoru a trpělivost.

Všemohoucí, nejvýš dobrotivý Bože, vzezři milostivě na prosby naše a očisti srdce naše ode všech hříšných myšlenek a zlých žádostí, abychom příbytkem Ducha svatého povždy byli. Zážehni, ó Pane, ohněm Ducha svatého ledví a srdce naše, abychom čistou láskou Tobě sloužili a neposkvrněným tělem Tobě se líbili.

Ó Bože, jenž se pyšným protivíš a pokorným svou milost dáváš, rač v srdce naše pravou pokoru vlíti, kterou jednorozený Syn Tvůj

věrným svým na sobě vyjevil, abychom Tebe nikdy pýchou ke hněvu nepopouzeli, ale raději pokorou darů milosti Tvé nabývali.

Ó Bože, jenž jsi trpělivostí svého jednorozeného Syna pýchu starého nepřítele zničil, uděl nám, prosíme, abychom, co za nás ochotně trpěl, zbožně rozjímali a tak dle jeho příkladu protivenství trpělivě snášeli. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

V pátek.

(Litanie k bolestné Panně Marii.)

(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!
(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duše svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
} smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen
Matko bolestná,
Matko opuštěná,
Matko Syna svého zbavená,
Matko úzkostí naplněná,
Matko sedmerým mečem raněná,
Matko žalem ztrávená,
Studnice slzami hojná,
Moře hořkosti,
Zrcadlo trpělivosti,
Skálo stálosti,
Kameni víry,
Kotvice naděje,
Růže lásky,
Vzore mateřské věrnosti,
Útočiště opuštěných,
Štíte potlačených,
Přemožitelko nevěřících,
Úlevo trpících,
Sílo slabých,
Posilo malomyslných,
Matko osiřelých,
Útěcho zarmoucených,
Poklade věřících,
Opatrovnice raněných,
Léčitelko nemocných,
Těšitelko umírajících,
Prostřednice duší v očistci trpících,
Naděje patriarchů,
} oroduj za nás!

Oko proroků,
Berlo apoštolů,
Královno mučedníků,
Světlo vyznavačů,
Perlo panen,
Potěcho vdov a sirotků,
Koruno všech svatých,
Abychom v utrpení mysli nepozbývali,
Abychom hořkosti života ochotně trpěli,
Abychom v nehodách kajícně se napravovali,
Abychem z útrap časných zásluhu věčnou měli,
Abychom pro muky Kristovy slávy jeho došli,
Abychom pro bolesti tvé s tebou se radovali,
} orduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpust nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!
(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš atd. — Zdrávas Maria atd.

K. Ve vší úzkosti a ve všem soužení.
L. Přispěj nám, nejbolestnější Panno Maria.
K. Ó vy všickni, kteříž jdete cestou.
L. Vizte, jest-li bolest jako bolest má.

Modleme se: Ó Maria, Matko bolestná, pro všechny bolesti, ježto jsi s přemilým Synem svým, Ježíšem Kristem, trpěla, obzvláště, když jsi jej na kříži umírati viděla, prosíme tebe, abys nám vždycky laskavou a útrpnou matkou byla. Pomni, matko naše, že vykoupení jsouce předrahou krví tvého božského Syna, pomoci tvé potřebovati budeme v hodince smrti své, abychom nejsvětějším tělem Syna tvého na cestu do věčnosti opatřeni byli a do slávy jeho vejdouce, tam jej viděti a velebiti mohli po všecky věky věkův. Amen.

Modlitba za nemocné.

Nejdobrotivější Ježíši, jenž jsi všech bolestí a běd trpce zkusil, smiluj se pro lásku svou, pro muky bolestné smrti své nade všemi nemocnými a milostí svou jim přispěj. Rač jim uděliti trpělivosti, rač posilniti jejich víru a naději v Tebe, rač naplniti srdce jejich láskou k Tobě. Rač zkouškou na ně seslanou shladiti jejich hříchy, rozmnožiti jejich zásluhy a, jestliže v tom Tvá svatá vůle, jim předešlého zdraví uděliti. Není-li taková vůle Tvá, učiň, aby vůli svou s vůlí Tvou srovnali, Tvé otcovské řízení poznali, s Tebou se dokonale smířili, Tvým přesvatým tělem v nejsvětější Svátosti duši svou opatřili a šťastně s tohoto světa vykročili. Za to Tě prosíme pro zásluhy Tvé přehořké smrti, jenž s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého živ jsi a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.

Modlitba za zemřelé.

K. Modleme se za věrné zemřelé.
L. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.
K. Ať odpočívají v pokoji.
L. Amen.

Modleme se: Ó Bože, jenž milost rozdáváš a po spáse duší lidských toužíš, prosíme Tebe, račiž duším našich bratří a sester, rodičů a přátel, příbuzných a dobrodinců dobrotivě hříchy odpustiti, aby prominutí, kterého vždycky žádali, pokornými prosbami našimi došli. Račiž se smilovati nad dušemi všech věrných služebníkův a služebnic svých a odpustiti jim, v čem za živa se prohřešili, aby věčného blahoslavenství dojíti mohli. Za to Tě prosíme pro zásluhy Ježíše Krista, na přímluvu blahoslavené Panny a všech svatých, jenž žiješ a kraluješ Bůh po věky věkův. Amen.

V sobotu.

(Litanie k úctě neposkvrněného Početí Panny Marie.)

(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!
(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!

Otče, s nebes Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duše svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
} smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Panno prarodičům v ráji zaslíbená,
Druhá Evo ve svatosti a spravedlnosti stvořená,
Od početí svého milosti plná,
Poskvrny hříchu prvotního uchráněná,
Jasná hvězdo mezi mraky bludů pohanských,
Dennice spásy naší,
Lilie svatosti mezi trním hříchů,
Čistotná holubice na svět poslaná,
Panno vždy čistá a neporušená,
Matko Boží vyvolená,
Archo nové úmluvy zlatem ctností vykládaná,
Věže ze slonové kosti nevinnosti vystavěná,
Nevěsto Ducha svatého všelikou milostí posvěcená,
Přítelkyně Boží všecka krásná,
Drahocenná schránko na nebeskou mannu,
Živý chráme Syna Nejvyššího,
Ozdobený hrade krále slávy,
Oslavený trůne velebnosti božské,
Posvěcený stánku Boží,
Nejslavnější dílo Páně,
} oroduj za nás!

Největší dive světa,
Paní sluncem oděná,
Korunou dvanácti hvězd ozdobená,
Liliovou ratolestí okrášlená,
Na zeměkouli postavená,
Vítězná rekyně nad hadem pekelným,
Matko božské milosti,
Ozdobo všech národů,
Královno bez poskvrny hříchu počatá,
Abychom milost sv. křtu zachovávali,
Abychom slib křestný věrně plnili,
Abychom srdce čisté za nejdražší poklad měli,
Abychom zlým náklonostem statečně odpírali,
Abychom světu porušenému nesloužili,
Abychom pokušení ďábelská přemáhali,
Abychom příležitosti ke hříchům se vystříhali,
Abychom v milosti Boží živi byli,
Abychom v milosti Boží na věčnost se ubírali, } orduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beranku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

(Kněz): Kriste, uslyš nás! *(Lid):* Kriste, vyslyš nás!
(Kněz): Pane, smiluj se nad námi!
(Lid): Kriste, smiluj se nad námi!
(Kněz a lid společně): Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš. — Zdrávas atd.

K. Všecka jsi krásná, přítelkyně má.
L. A poskvrny není na tobě.
K. Neposkvrněné Početí tvé, Rodičko Boží:
L. Radost zvěstovalo všemu světu.
K. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
L. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Ó Bože, jenž jsi skrze neposkvrněné Početí Panny důstojný Synu svému příbytek připravil, prosíme, abys, jenž jsi ji pro smrt Syna svého předvídanou ode vší poskvrny uchoval, na její přímluvu také nám propůjčil, abychom čisti k Tobě dospěli. Skrze téhož Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba za blaho diecese.

Všemohoucí, milosrdný Bože, jenž Duchem svým veškeru církev posvěcuješ a řídíš, shlédni milostivě na prosby naše, které za blaho naší diecese před trůnem velebnosti Tvé skládáme, a chraniž a žehnej jí, aby všech rozbrojův a bludů jsouc prázdna, v bezpečné svobodě Tobě bez překážek sloužila. Obzvláště prosíme Tebe za svého vrchního pastýře, služebníka Tvého N. (jméno křestní biskupovo); rač dni života jeho prodloužiti, rádce jeho osvěcovati a počet věrných a horlivých kněží rozmnožovati, aby, když na vinici Tvé jest žeň hojna a dělníků málo, chléb svatého slova Tvého duším

lačným svědomitě lámali, slabé sílili, padlé zdvihali, zbloudilých vyhledávali a zbožným životem všem katolickým křesťanům za příklad byli, by se brzy naplnilo slovo Tvého jednorozeného Syna a Pána našeho, Ježíše Krista, že bude jeden ovčinec a jeden pastýř. Skrze téhož Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

POZNÁMKA. Na zakončení májových pobožností lze použiti následujících písní mariánských: č. 437. Světa naděje, Maria (Ave, mundi spes, Maria); č. 439. Ó plesej, Panno přesvatá (o sedmi radostech Panny Marie); č. 443. Ó Panno líbezná; č. 446. Hvězdo naší spásy, Panno Maria; č. 503. Královno ty stkvoucí; č. 449. Matičko božské milosti (Matičko Boží, obětuj); č. 473. Aj, co to libě zavání; č. 421. Hvězdo mořská, zdrávas (Ave, maris stella); č. 441. Panno blahoslavená, nad vše tvory vznešená; č. 442. Matko přesvatá (O Sanctissima); č. 514. Matičko Boží rozmilá; č. 476. Ó Maria, Panno přesvatá; č. 478. Přineste růže; č. 430. Tebe, Matko, chválíme a jiné dle vlastního dobrozdání.

Pro pátek: č. 494. Kolik slz jí z oka plyne (O quot undis lacrimarum); č. 497. Ó Máti Páně milá (o 7 bolestech Panny Marie); č. 496. Stála Matka zarmoucená (Stabat Mater) — aspoň několik slok.

472. Májová mešní píseň.

Slova Jak. P. 1907. — Hudba Fr. M.

Ke začátku.

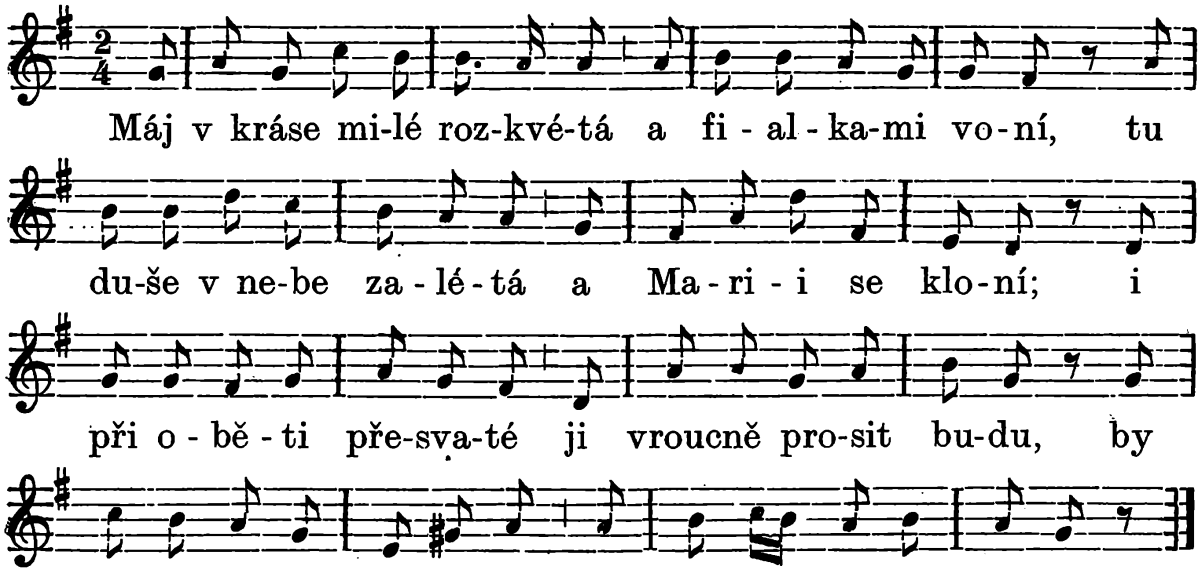

Gloria. „Buď sláva Bohu na nebi!“ - tak skřivan jasně hlásá, s ním srdce Matku velebí, - z níž přišla světu spása. Buď zdráva, Kněžno spanilá, - ty Růže rajských luhů, - jež Boha jsi nám zrodila, - by míru sklenul duhu !

Graduale. Květ květu tiše šepotá, - jak mocna jest dlaň Boží, - jak velká jeho dobrota, jež radosti nám množí. Syn tvůj však učí jasněji - nás, drahá Kněžno máje; - kéž marně slova neznějí, jež vedou nás v slast ráje !

Credo. Co hlásal, Maria, tvůj Syn, - vše věrně vyznáváme, - že uchránil tě všechněch vin, s ním tebe uctíváme: - Tys Matka Boha věčného - a bez poskvrny Panna, tys duha míru pravého - a zlatá k nebi brána.

Obětování. 1. Chléb, víno, jež máj slibuje, - my v obět nesem' Pánu, - jenž výživu nám daruje, plod požehnaných lánů, - a spolu tobě vijeme - květ lilie a růže; je s láskou všeckou neseme, jíž srdce zaplát může.

2. Ó rač se, Panno, přimluvit, - by prostou obět naši - Bůh ráčil od nás vlídně vzít, - jež plamen pekla sháší; kéž, čeho třeba, udílí nám u vezdejším žití, - když pobyt zde jsme skončili, - nás ráčí v nebe vzíti!

Sanctus. „Tys svatý, svatý třikráte, - všech světů svatý Pane!" - tak neustále zpíváte, - ó blazí nebešťané! - Nás vyzývá zde zvonů hlas, - jež třikrát denně znějí, - ať Matce jeho v každý čas se pozdravem rty chvějí.

Po pozdvihování.

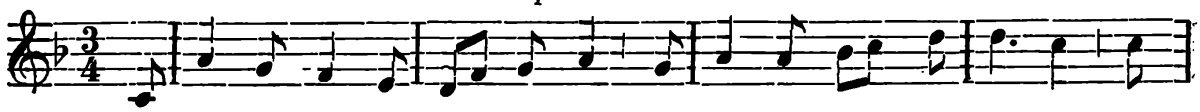

1. Jak slunce v máji lí-bez-ném stkví ho-sti-e se svatá, v němž

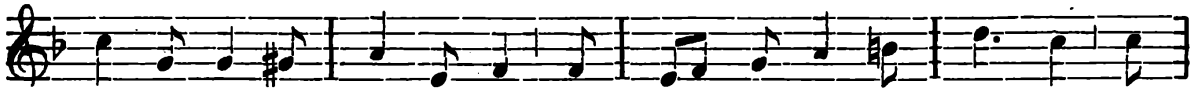

bla-ho věč-né na-lez-nem', sem Syn tvůj s nebe chvátá; jak

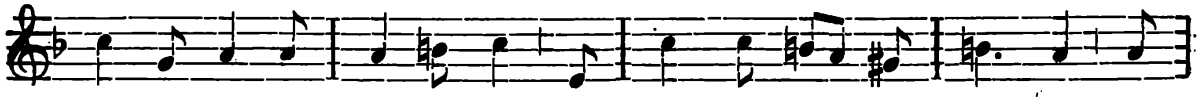

ti-chý de-štík má-jo-vý, jenž lu-hy, há-je vla-ží, plá

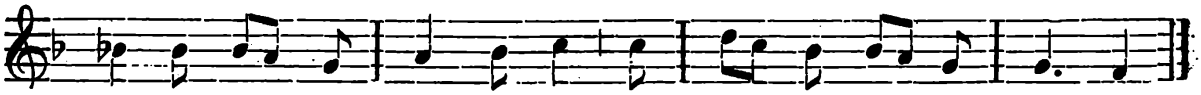

v ka-li-chu krev ob-no-vy, a du-ši na-ši bla-ží.

2. Syn, jejž jsi z Ducha počala, - s nímž neslas bolu tíži, jejž mrtvého jsi chovala, - k nám v svátosti se blíží: - jej s tebou, Panno předrahá, - zde milujeme, ctíme, - jenž pro nás skrýt se nezdráhá - v chléb, který okem zříme.

Přijímání. Jenž tobě, Maria, byl dán, - jde v srdce naše nyní, - všech světů svrchovaný Pán - jde s nebes jasných síní, - jím vzkvete duši naší máj, - jenž nepřestane kvésti, a rozvije se v pravý ráj, v němž věčné kvete štěstí.

Konec. 1. Rač, Kněžno máje, vyžádat - nám hojné požehnání, - ať, jenž nám ráčil sebe dát, - svou milostí nás chrání, - ať duši naši posílí, by květem ctností kvetla, - by v nebeský ráj přemilý - kdys k tobě blaze vzlétla.

2. Rač za nás vroucně prositi, by dal nám žíti v ctnosti - a potom k tobě přijíti - v máj věčné blaženosti, - kde slunce nikdy nehasne, - kde květy nezvadají, - kde duše v záři přejasné kol tvého trůnu plají!

473. Aj, co to libě zavání.

Nápěv dle Šteyra: „Ó, Maria, Panno čistá". — *„Plesy duchovní č. 74.*

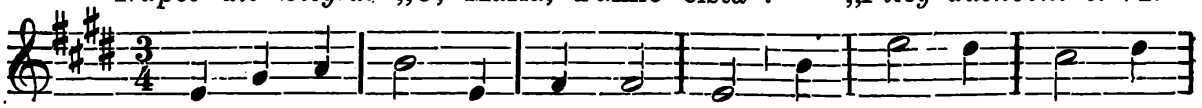

1. Aj, co to li - bě za - vá - ní sem z roz-vi - té - ho
To kon-va-lin - ka vy - zvá - ní nám pří-chod kněž-ny

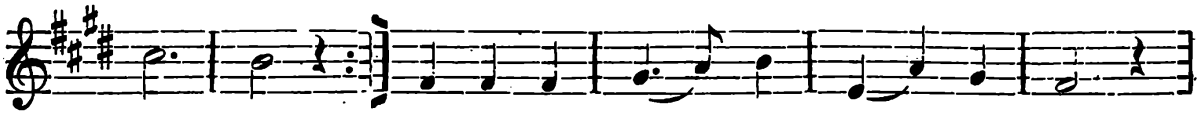

há je? Ó ví - tej, ví tej, svě ti - ce,
má je.

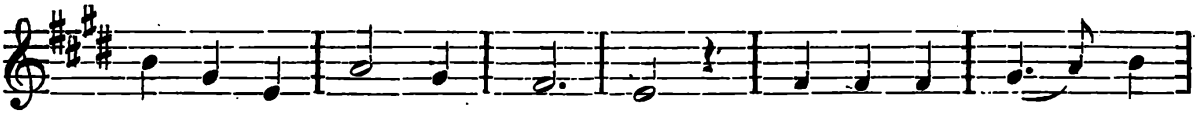

Krá-lov-no raj-ských kvě - tů: hlá-sej-te luh i

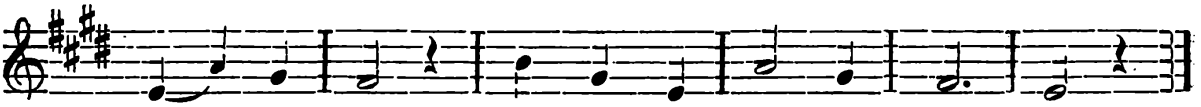

květ - ni - ce mi - lost-nost je - jí svě - tu!

2. Ó vítej, Panno Maria! - vše chválí tě a jásá; - čistotu chválí lilia, - tvou lásku růže hlásá, fialka mile v pokoře - po háji se ti kloní, - a v nížině i na hoře - k tvé slávě zvonky zvoní.

3. Na louce milé slzičky - tvé hořké pějí boly, - chudobku nouzi Matičky - šeptají všemi doly, a rozmarýna panenství v zahradě slavně hlásá, - a královské tvé rozenství - velebí sedmikrása.

4. Nuž i my plesy oslavme - milostnou kněžnu máje, - oltáře kvítím upravme, - ať chrám je obraz ráje. - Ozdobme srdce líbeznou - k Rodičče oddaností; - hle, ona palmou vítěznou - nám kyne na výsosti.

5. Rač, Panno, v mocnou ochranu - květ srdcí našich vzíti, - a vypros mile na Pánu, - ať množí v nás to kvítí, - ať rosa Boží milosti - nám v srdce deští hojně, - ať prospíváme v svatosti - a zemřem' bohabojně.

Jedenáct devítidenních pobožností ke cti bl. P. Marie.

Tyto noveny (devítidenní pobožnosti) ke cti nejhlavnějších tajemství, které jsou předmětem slavností Panny Marie, lze konati soukromě nebo veřejně modlitbami libovolnými, jen když jsou schváleny od příslušné vrchnosti církevní (na příklad dle této modlitební knihy církevně schválené).

Tajemství ta jsou: 1. Neposkvrněné Početí, 2. Narození, 3. Obětování, 4. Zvěstování, 5. Navštívení. 6. Mateřství Panny Marie a narození Páně. 7. Očišťování, 8. Sedm bolestí, 9. Nanebevzetí, 10. Srdce a ochrana Panny Marie. 11. Růženec.

Racc. 1. Odpustky 300 dní každý den noveny. — 2. Plnomocné na některý den noveny nebo z následudujících dnů. Podmínky: zpověď, přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce. — Pius IX. 5. ledna 1849, 28. ledna 1850, 26. listopadu 1876.

Zasvěcený svátek neposkvrněného Početí bl. P. Marie.

(8. prosince.)

Článek víry o neposkvrněném Početí Panny Marie hlásá, že Maria Panna zvláštní milostí Boží, vzhledem na zásluhy Ježíše Krista, hříchu dědičného uchována byla. Učení toto bylo slavně za článek víry prohlášeno papežem Piem IX. dne 8. prosince 1854. Tím však prohlášeno jen to, co již dříve věřící vyznávali, a nic jiného. Vždyť již Origenes, spisovatel církevní ze třetího století, hlásá: „Maria nebyla dotknuta svůdným dechem hada".

Ve vlastech našich velikým ctitelem a obhájcem neposkvrněného Početí Panny Marie byl zvláště Arnošt z Pardubic, první arcibiskup pražský a s ním Karel IV., Otec vlasti. V první polovici osmnáctého století, za času moru, stavěli zbožní předkové naši sochy neposkvrněného Početí, prosíce Pannu Marii, aby jako potřela hlavu hadovu, i mor a jiné nakažlivé nemoci milostivě od lidí odvrátila. Představuje se pak nejčasteji jako Panna, stojící na zeměkouli, kolem hlavy majíc věnec dvanácti hvězd, v rouchu bílém. Kolem koule vine se had, maje v ústech jablko. Noha Panny Marie šlape hadu na hlavu. Půlměsíc jest pod nohama jejíma. Na zeměkouli stojí jako královna.

Dvanácte hvězd připomíná, že je královnou apoštolů a že duševní zrak její ustavičně k nebi zřel. Roucho bílé značí její čistotu a nevinost. Šlape hadu na hlavu, tím se znázorňuje, že ona je žena, která potřela hlavu ďáblu pekelnému. Měsíc pod nohama hlásá její stálost. (Měsíce ubývá, přibývá, nový měsíc, úplněk stále se mění; byl tedy vždy znamením nestálosti). Též připomíná, že pomáhala křesťanům proti půlměsíci, to jest proti Turkům.

Slušelo se pak, aby Panna Maria jako Matka Boží neposkvrněně počata byla. Tím však hlásá Bůh, že největším dobrem je ctnost, největším zlem, ba jediným zlem je hřích. Vždyť nevybral Bůh za matku Synu svému ženu bohatou a proslavenou, nýbrž chudou, ale ctnostnou pannu. Nevyjmul ji z utrpení ani ze smrti, ale vyjmul ji z hříchu. Nuže, umiňme si zvláště o slavnosti této hříchu se vystříhati. Tím podaří se nám patřiti na milostnou tvář její, z kteréhožto pohledu svatí již na zemi měli velikou potěchu. Tak píše sv. Ignát, žák sv. apoštola Jana, sv. Janovi apoštolu: „Kde je pravý křesťan, jenž víru naši miluje a ctí, který by slyše o Marii, nechtěl ji viděti a pozdraviti?" A podobně soudil Dionysius, žák sv. Pavla, člen nejvyšší rady v Athénách, když byl milostnou tvář Matky Páně spatřil.

Neposkvrněnému Početí Panny Marie v brněnské diecesi zasvěcen jest kostel farní v Žilošicích, nový farní kostel na Křenové v Brně. kaple v domě dcer božské lásky v Brně (f. sv. Tomáše); kaple v nemocnici u sv. Anny v Brně; (f. augustin.); ve vojenské nemocnici v Zábrdovicích; v zámku u Líšni; v zámku v Troubsku; ve Březí (f. N. Veselí); ve Chvaletíně (f. Slavonice); veř. v Zašovicích (f. Heraltice); soukr. zám. ve Velké Meziříčí; veř. zám. v Jaroslavicích; v Petrovicích; soukr. ve Višňové; ve Veskově (f. Mašovice); v Derflicích (f. Načeratice); domácí kaple u milosr. sester sv. Vincence z Pauly v Boskovicích; klášt. kaple v Českých Křídlovicích.

Malá služba (hodinky) ke cti neposkvrněného Početí Panny Marie.

Básně přeložil J. P. 1907.

Pochází ze století XV. Hlavním jejím šiřitelem byl bratr Alfons Rodriguez († 1617) z Tovaryšstva Ježíšova.

Odpustky 300 dní pokaždé povolil Pius IX. 31. března 1876.

K jitřní a ku chválám.

V. Rtové moji, hlásejte — na vše světa strany.
R. chválu, oslavu a čest — přeblažené Panny.
V. Paní mocná, na pomoc — ty mi račiž spěti,
R. ruku mojich nepřátel — mocně zadržeti.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen. Alleluja. *(Od neděle devítníku do Velikonoc místo* Alleluja *se říká:* Chvála Tobě, Pane, Králi věčné slávy.)

Nápěv č. 474.

Hymna.

1. Zdrávas, světa Královno,
nebes mocná Paní,
zdrávas, Panno panen ctná,
milá hvězdo ranní:
zdrávas, plná milosti,
záře Boží jasná,
pospěš světu na pomoc,
Paní naše krásná.

2. Od věčnosti Hospodin
vyvolil si tebe
Slovu svému za matku,
jímžto stvořil nebe.
Krásou tebe ozdobil,
choť jsi jeho milá,
kterážto jsi v Adamu
nikdy nezhřešila.

474 Salve mundi domine.

K hodinkám neposkvrněného Početí Panny Marie.

Přel. Jak. P. 1907. — Hudba Jos. Charváta 1907.

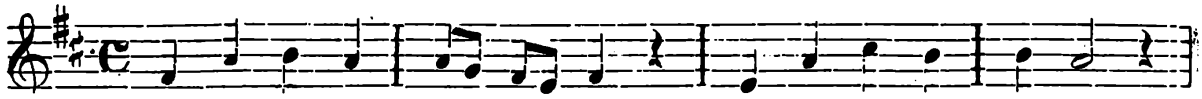

Zdrávas, svě-ta Krá-lov-no, ne-bes mocná Pa-ní,

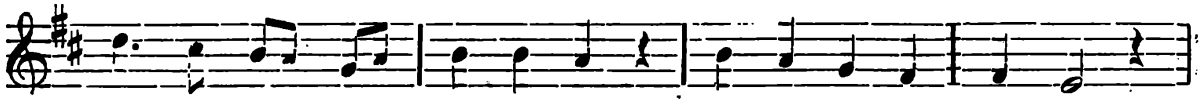

zdrá-vas, Pan-no pa-nen ctná, mi-lá Hvězdo ran-ní:

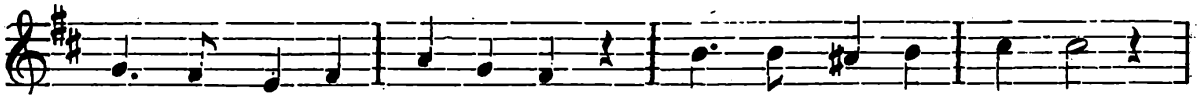

zdrá-vas, pl-ná mi-lo-sti, zá-ře Bo-ží jas-ná,

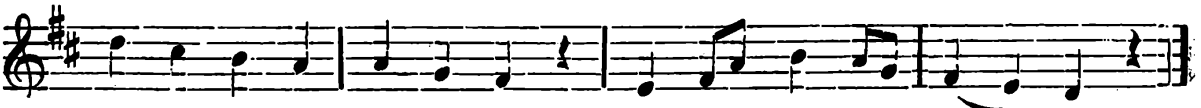

po-spěš svě-tu na po-moc, Pa-ní na-še krás-ná.

V. Vyvolil ji Bůh a přednost před jinými dal jí.
R. Ve stánku svém přebývati dal jí.
V. Paní, ochraňuj modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k tobě.

Modleme se: Svatá Maria, Královno nebes, Matko Pána našeho Ježíše Krista, a Paní světa, kteráž nikoho neopouštíš a nikým nezhrdáš; pohlédni na mne, Paní, milostivě okem dobrotivým a vymož mi u svého milovaného Syna odpuštění všech hříchů: abych, jenž nyní tvé svaté a neposkvrněné Početí zbožnou myslí si připomínám, dosáhl v budoucnu odměny věčné blaženosti ze štědrosti toho, kterého jsi, Panno, porodila, Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Otcem a Duchem svatým žije a kraluje v jednotě dokonalé, Bůh na věky věkův. Amen.

V. Paní, ochraňuj modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k tobě.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících zemřelých skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

K. primě.

V. Paní mocná, na pomoc — ty mi račiž spěti,
R. ruku mojich nepřátel — mocně zadržeti.
Sláva Otci atd.

Hymna.

1. Zdrávas, Panno přemoudrá,
Dome Boží svatý,
jejžto ramen sedmero
a stůl zdobí zlatý.
Všaké světa poskvrny
bylas uchráněna,
svatá v lůně matčině,
než jsi narozena.

2. Ty jsi matka žijících,
Ty jsi svatých brána,
novou hvězdou Jakoba,
duchů Paní's zvána.
Ty jak Zabulonův šik
děsíš nepřátely,
přístavem buď křesťanům,
v němž by spásu měli.

V. Onť stvořil ji v Duchu svatém.

R. A vylil ji na všecka díla svá.

V. Paní, ochraňuj modlitbu mou atd. *s modlitbou* „Svatá Maria“ *jak svrchu.*

K terci.

V. Paní mocná

Hymna.

1. Zdrávas, Archo úmluvy,
Trůne Šalomona,
Duho sličná na nebi,
Rouno Gedeona,
Prute listím pučící,
hořící vždy Keři,
Pláste medu Samsonův,
Bráno rajských dveří.

2. Vznešenému slušelo
Synu zabrániti,
aby, již si za matku
ráčil vyvoliti,
matky Evy nebyla
hříchem poskvrněna,
ani žádné provině
jiné podrobena.

V. Já na výsostech přebývám.

R. A trůn můj v sloupu oblakovém.

V. Paní, ochraňuj atd. *s modlitbou jak svrchu.*

K sextě.

V. Paní mocná

Hymna.

1. Zdrávas, Panno Rodičko,
Trojice ty chráme,
andělů ty radosti,
čistotnosti plame,
zarmoucených útěcho,
rozkoši všech sade,
palmo trpělivosti,
stydlivosti hrade.

2. Požehnaná země ty,
díle kněžím daný,
bráno města Božího,
od východní strany,
prostá viny prvotné,
cesto ctnosti vzorná,
jež jsi plná milosti,
Panno převýborná.

V. Jako lilium mezi trním.

R. Tak jest přítelkyně má mezi dcerami Adamovými.

V. Paní, ochraňuj . . . *s modlitbou jak svrchu.*

K noně.

V. Paní mocná

Hymna.

1. Zdrávas, město ochranné,
Davidova věži,
jižto zbroj a cimbuří
ozdobuje, střeží.
Tys hned ve svém početí
ohněm lásky svojí
ďáblovu moc potřela
u vítězném boji.

2. Ženo, jež se statností
nad Juditu stkvěje,
krásná panno Abisag,
Davida jež hřeje!
Rachel sice Egyptu
dala živitele,
ale nosí Maria
světa Spasitele.

V. Všecka jsi krásná, přítelkyně má.
R. A poskvrny prvopočátečné nikdy nebylo na tobě.
V. Paní, ochraňuj . . . *s modlitbou jak svrchu.*

K nešporám.

V. Paní mocná

Hymna.

1. Zdráv buď, svatý orloji,
po němž slunce zpátky
deset hodin sstupuje:
Kristus v lůno matky.
By byl člověk z pekla tmy
vznesen v nebes říši,
sebe snížil hluboce
nad anděly Vyšší.

2. Slunce toho paprsky
Maria, hle, plane,
takže zora vstávajíc
ve úžasu stane.
Mezi trním lilie,
ježto hada hlavu
potře, krasší nad měsíc,
bludným skytne slávu.

V. Já jsem učinila na nebesích, aby vzešlo světlo neskonalé.
R. A jako mlha přikryla jsem všecku zemi.
V. Paní, ochraňuj . . . *s modlitbou jak svrchu.*

Ke kompletáři.

V. Obratiž nás, Paní, tvými prosbami usmířen Ježíš Kristus, Syn tvůj.
R. A odvrať hněv svůj od nás.
V. Paní mocná, na pomoc — ty mi račiž spěti,
V. Ruku mojich nepřátel — mocně zadržeti.

Hymna.

1. Zdrávas, Panno kvetoucí,
Máti vyvolená,
slitování Královno,
korunou hvězd ctěná.
Nade všecky anděly
nevinná a čistá,
po pravici Králově
dopřáno ti místa.

2. Pro tě, Matko milosti,
sladká čáko vinných,
hvězdo mořská zářící
vlnách v nehostinných,
bráno v nebe vedoucí,
chorých uzdravení,
Krále nechať uzříme
v svatých oslavení.

V. Olej vylitý, Maria, jméno tvé.
R. Sluhové tvoji milovali tě velmi.
V. Paní, ochraňuj *s modlitbou jak svrchu.*

(Závěrka.)

Panno milá, pokorně
tobě podáváme
tyto zpěvy vroucích chval,
při tom prosbou lkáme:
šťastně během života
bys nás provázela,
při nás, Panno Maria,
v boji smrtném dlela.

R. Bohu díky.

*) Antifona: Tento jest prut, v němž ani suk hříchu prvotného, ani kůra skutečného hříchu nebyla.

V. Ve početí, Panno, svém — ty jsi bez poskvrny byla.
R. Otce za nás prosit rač, — jehož Syna's porodila.

Modleme se: Bože, kterýž jsi skrze neposkvrněné Početí Panny důstojný Synu svému příbytek připravil: prosíme, abys, jenž jsi ji pro smrt Syna svého předvídanou ode vší poskvrny uchoval, na její přímluvu také nám propůjčil, abychom čisti k Tobě dospěli. Skrze téhož Krista Pána našeho.

R. Amen.

Korunka k neposkvrněnému Početí.

Roku 1845 zavedl ji P. Bonaventura z Ferrary, kapucín († 1884).

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen. — Velebeno buď svaté a neposkvrněné Početí nejblahoslavenější Panny Marie. — 1 Otčenáš, 4 Zdrávasy, 1 Sláva Otci.

To se říká třikrát (počínaje od „Velebeno").

Racc. Odpustky 300 dní pokaždé. — Plnomocné jednou za měsíc těm, kdo se ji modlí každodenně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď a přijímání. — Pius IX. 22. června 1855.

Každodenní pobožnost k neposkvrněné Panně.

Od sv. Alfonse z Liguory.

Na památku 50letého jubilea prohlášení nauky o neposkvrněném Početí obdařena odpustky 300 dní ráno a večer. Pius X. 5. prosince 1904. I pro duše v očistci.

Třikrát „Zdrávas Maria", k němuž se pokaždé připojí prosba:

Skrze své neposkvrněné Početí, ó Maria, očišť a posvěť tělo mé i duši mou.

Kurr. 1904, 11.

Vzývání Panny Marie neposkvrněné

zavedeno v 50letém výročí prohlášení článku víry o neposkvrněném Početí P. Marie.

V. Všecka jsi krásná, ó Maria.
R. Všecka jsi krásná, ó Maria.
V. A poskvrny pvrotní není na tobě.
R. A poskvrny prvotní není na tobě.
V. Tys sláva Jerusalema.
R. Tys radost Israele.
V. Tys čest lidu našeho.
R. Tys přímluvkyně hříšníků.
V. Ó Maria.

*) Na modlení od této Antifony až do konce povolil Pius IX. 31. března 1876 odpustky 100 dní pokaždé. *Racc.*

R. Ó Maria.
V. Panno nejmoudřejší.
R. Matko nejdobrotivější.
V. Oroduj za nás.
R. U Pána Ježíše Krista přimlouvej se za nás.
V. Bez poskvrny bylo, Panno, tvé Početí.
R. Oroduj za nás u Otce, jehožto Syna jsi porodila.

Modlemese Bože, kterýž jsi skrze neposkvrněné Početí Panny důstojný Synu svému příbytek připravil: prosíme, abys, jenž jsi ji pro smrt Syna svého předvídanou ode vší poskvrny uchoval, na její přímluvu také nám propůjčil, abychom čisti k Tobě dospěli. Skrze téhož Krista Pána našeho.

R. Amen.

1. Odpustky 300 dní jednou za den. — 2. Plnomocné o Neposkvrněném Početí, Narození, Očišťování, Zvěstování a Nanebevzetí Panny Marie. Další podmínky: Přijetí svátosti pokání a oltářní, návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce. — Pius X. 23. března 1904. — I pro duše v očistci.

Modlitba ke cti bl. Panny Marie neposkvrněné.

Panno přesvatá, ježto jsi Pánu se zalíbila a jeho matkou se stala, bez poskvrny na těle i na duši, ve víře a lásce! Shlédni dobrotivě na ubohé, kteří tě vzývají o mocnou ochranu tvou! — Zlý had, nad nímžto první kletba byla vynesena, bohužel neustává útočiti na ubohé dítky Eviny a strojiti jim úklady. Nuže, račiž ty, požehnaná matko, královno a orodovnice naše, ježto jsi od prvního okamžiku svého početí nepříteli hlavu potřela, přijmouti a ke trůnu Božímu přinésti prosby naše, kteří jsme s tebou v jedno jediné srdce spojeni, bychom nikdy se nepoddali úkladům nám strojeným, nýbrž všickni do přístavu spásy přistáli a církev i křesťanská společnost přese všechna a tak veliká nebezpečenství přece jednou zapěti mohly píseň vysvobození, vítězství a pokoje. Amen.

Odp. 300 dní jednou denně i pro duše v očistci. Pius X. 11. ledna 1905.

Kurr. 1855, 15.

Obětování předrahé krve Pána našeho Ježíše Krista na díkučinění za dary a milosti, jimiž obohacena byla blahoslavená Panna Maria, Matka Boží, zvláště ve svém Neposkvrněném Početí.

Věčný, nejdobrotivější Otče! Tobě obětuji nejdražší krev Pána našeho Ježíše Krista ve spojení a jméně přeblahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, a všech svatých na nebesích, a všech vyvolených na zemi na díkučinění za všecka dobra a dary, kterými jsi obohatil svou nejposlušnější dceru, především však v jejím neposkvrněném Početí. Obětuji ti tolikéž tu nejdražší krev na obrácení hříšníků, na povýšení a rozšíření svatosvaté církve, na zachování a prospívání nejvyššího římského biskupa a podle jeho úmyslu. — Sláva Otci i Synu atd.

Slovo věčné a vtělené! Tobě obětuji nejdražší Tvou krev ve spojení a jméně přeblahoslavené, neposkvrněné Panny Marie a

všech svatých na nebesích a všech vyvolených na zemi na díkučinění za všechna dobra a dary, kterými jsi zahrnul svou Tobě nejoddanější matku, především však v jejím neposkvrněném Početí. Obětuji Ti tolikéž tu nejdražší krev na obrácení všech hříšníků, na povýšení a rozšíření svatosvaté církve, na zachování a prospívání nejvyššího římského biskupa a podle jeho úmyslu. — Sláva Otci i Synu atd.

Věčný Duše svatý Bože! Tobě obětuji nejdražší Krev Ježíše Krista ve spojení a jméně přeblahoslavené a neposkvrněné Panny Marie a všech svatých na nebesích a všech vyvolených na zemi na díkučinění za všechna dobra a dary, kterými jsi obohatil svou nejvěrnější nevěstu, nejvíce však v jejím neposkvrněném Početí. Obětuji Ti tolikéž tu nejdraží krev na obrácení všech hříšníků, na povýšení a rozšíření svatosvaté církve, na zachování a prospívání nejvyššího římského biskupa a podle jeho úmyslu. — Sláva Otci atd.

Modlitba k přeblahoslavené Panně Marii.

Matko Boží, o neposkvrněná, o přesvatá Panno Maria! Pro tvou lásku k Bohu a pro tvou vděčnost za tak veliké milosti a důkazy přízně, jimiž jsi byla obohacena, zvláště za výhradní onu milost tvého neposkvrněného Početí, a pro nekonečné zásluhy Ježíše Krista, Syna tvého božského a Pána našeho tebe pokorně prosíme a úpěnlivě žádáme, abys dávala nám vždy dokonalou a stálou úctu k tobě, a abychom úplnou v tebe kladli důvěru, že obdržíme přemocnou tvou ochranou všechny milosti, kterých nám tak velice jest potřeba. A tak již nyní za jisté majíce, že dosáhneme milostí těch od nezměrné tvé dobroty, se vděčným, spolu i radostným srdcem tě ctíme, opakujíce pozdravení, kterým tě archanděl Gabriel oslovil: Zdrávas Maria atd.

POZNÁMKA: Obětování lze častěji za den v srdci opakovati, aniž by bylo potřeba pronášeti je vždy slovy.

Sv. Otec Pius IX. 18. června 1854 povolil k modlitbě té odpustky 300 dní; kdo by se ji modlil denně po celý měsíc a přijal nejsv. svátost oltářní po sv. zpovědi, dosahuje odpustky plnomocné. Oboje lze přivlastniti i duším v očistci.

Vzývání Panny Marie neposkvrněné.

Z „Pobožnosti 100leté památky posvěcení chrámu Páně sv. Martina v Lulči“ (1856).

Ó neposkvrněná Panno a královno nebeská, Maria, matko Ježíše Krista. Jak radostně děkuji Stvořiteli, že tě uchránil všeliké poskvrny hříchů! Jak srdečně si přeji, aby všickni lidé tuto přednost tvou poznali na tobě. Jen ty stojíš bez poskvrny mezi všemi lidmi před tváří Páně.

Ó, rač své oči útrpně obrátiti k mému srdci nečistému a pros Boha za mne; neboť v hříších počat jsem byl a čistotu na křtu svatém dosaženou mnohými hříchy zase jsem poskvrnil, aniž bych se byl vynasnažil, abych roucho nevinnosti až před soudnou stolici Boží přinesl. Nyní tu stojím zahanbený a nedůvěřivý pro chyby své, a ani si netroufám, oči své k nebi pozvednouti; toliko biji se s publikánem v prsa a ohlížím se po tvé přímluvě, Paní dobrotivá.

Zdaž tobě, důstojná matko Spasitele, Bůh nějakou prosbu kdy odepře? Ty můžeš, ty chceš vyprositi, ty vyprosíš mi milost, abych se očistil od poskvrn hříchů pravým pokáním a tak opravdově dbal o spasení své. Ó, kéž bych tebe často měl na paměti, matko dobrotivá, — ó, kéž bys i ty na mne s přímluvou svou nezapomínala!

Pros za mne, ať jsem tak věřící, tak pokorný, tak poslušný, tak trpělivý, tak ctnostný, tak čistý, tak dokonalý, jako jsi ty byla, abych jistotně směl se nadíti, že někdy účasten budu blahoslavenství nebeského. Na tvou přímluvu spoléhám, svatá máti Kristova. Stůj při mně po všechen čas, obzvláště když duše z těla bude vycházeti; tehdáž ji poruč milosrdnému Synu svému a on zajisté nezamítne upřímné přímluvy tvé. Ó, šťastná ta chvíle, ve kterouž tě v nebi viděti, s tebou Boha věčně chváliti počnu, ó, Matko má, neposkvrněná Panno Maria!

R. Amen.

Otče náš. Zdrávas, Maria. Věřím v Boha.

Povzdechy ke cti neposkvrněného Početí blahoslavené P Marie.

U početí svém, Panno Maria, neposkvrněnou jsi byla; pros za nás Otce, jehož Syna Ježíše z Ducha svatého počatého jsi porodila.

Racc. Odpustky 100 dní pokaždé. — (Pius VI. 21. listopadu 1793.)

Velebeno budiž svaté a neposkvrněné Početí nejblahoslavenější Panny Marie, Matky Boží.

Racc. Odpustky 300 dní pokaždé. (Lev XIII. 10. září 1878.)

Tobě, o panenská matko, která jsi nikdy poskvrnou viny ani hříchem osobním, ani dědičným nebyla poskvrněna, poroučím a svěřuji čistotu svého srdce.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně. — Pius IX. 26. listopadu 1854.

Ó Maria, která jsi bez poskvrny vstoupila do světa, vymož mi u Boha, abych bez hříchu se světem se rozloučil.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně. — Pius IX. 27. března 1863.

Ó Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.

Odpustky 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 15. března 1884.

Svatá Panno Maria, neposkvrněná Matko Boží, Matko naše, ty za nás mluv k Srdci Ježíšovu, jenž tvým Synem jest a bratrem naším.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 20. prosince 1890.

Litanie o neposkvrněném Početí Panny Marie

pro soukromou pobožnost je při májové pobožnosti na str. 1245.

Církevní nešpory o neposkvrněném Početí Panny Marie.

Otče náš. Zdrávas Maria . . .

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Antif. 1. Všecka jsi krásná, Maria, a poskvrny prvopočáteční není na tobě.

Žalm 109. str. 51. nebo 1122. Ton. I., 6.

Antif. 2. Roucho tvé bílé jako sníh a obličej tvůj jako blesk.

Žalm 112. str. 52. nebo 1123. Ton. VIII., 1.

Antif. 3. Tys sláva Jerusalema, tys radost Israele, tys čest lidu našeho.

Žalm 121. str. 54. nebo 1124. Ton. VIII, 2.

Antif. 4. Požehnaná jsi ty, Panno Maria, od Pána Boha nejvyššího nade všecky ženy na zemi.

Žalm 126. str. 55. nebo 1126. Ton. VII., 1.

Antif. 5. Táhni mne, Panno neposkvrněná, za tebou poběhnem po vůni mastí tvých.

Žalm 147. str. 59. nebo 1127. Ton. III., 3.

Kapitola: Hospodin vládl mnou na počátku cest svých, prvé než byl co činil od počátku. Od věčnosti zřízena jsem, a od starodávna, prvé než země učiněna byla. Ještě nebylo propastí, a já již počata byla.

R. Bohu díky.

Hymna (Ave Maris Stella) *na str. 1128.*

V. Neposkvrněného Početí jest den svaté Marie Panny.

R. Jejíž slavný život veškeré osvěcuje církve.

Při I. nešporách:

Antif. k Magn.: Blahoslavenou mne nazývati budou všickni národové, neboť veliké věci mi učinil, jenž mocný jest, alleluja.

Při II. nešporách:

Antif. k Magn.: Dnes vyšel prut z kořene Jesse: dnes bezevší poskvrny hříchu počata jest Maria: Dnes potřena jest od ní hlava hada starého, alleluja.

Magnificat na str. 59. nebo 1130. — Při I. nešporách ton. VIII., 1. — Při II. nešporách ton. I., 4.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modleme se: Bože, kterýž jsi skrze neposkvrněné Početí Panny důstojný Synu svému příbytek připravil: prosíme, abys, jenž jsi ji pro smrt Syna svého předvídanou ode vší poskvrny uchoval, na její přímluvu také nám propůjčil, bychom čisti k Tobě dospěli. Skrze téhož Pána

Sem lze připojit vzpomínku adventu.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Alma Redemptoris Mater“ *č. 23., 24. na str. 61.—62.* s V. R. *a modlitbou; pak:*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

475. O neposkvrněném Početí P. Marie.

Slova J. P. 1907. — Hudba J. Bádala 1907.

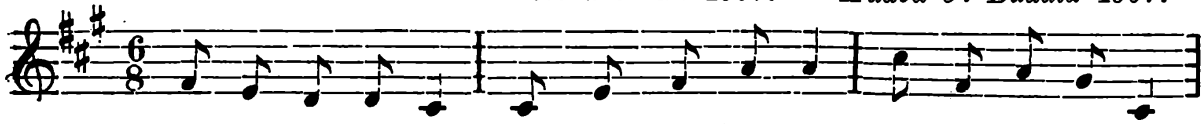

1. Pro první vi-nu Pán Bůh se hně-vá, a - le již hvě-zda,

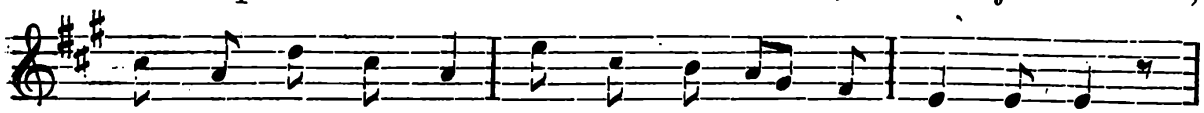

spa - ni - lá dě - va, na ne - bi chmurném za - plá - la,

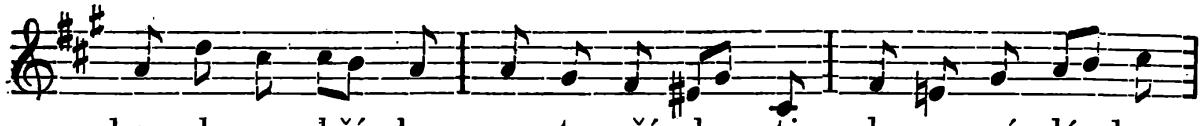

bez skvrny hří-chu, pro-sta vší zlo - sti, pla-nou-cí lá-skou,

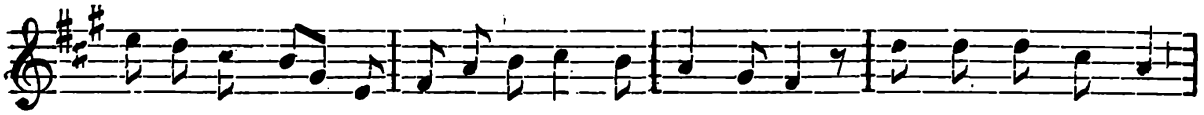

zá-ří-cí ctno-stí na-dě-ji svě-tu hlá-sa-la. Ty jsi ta hvězda,

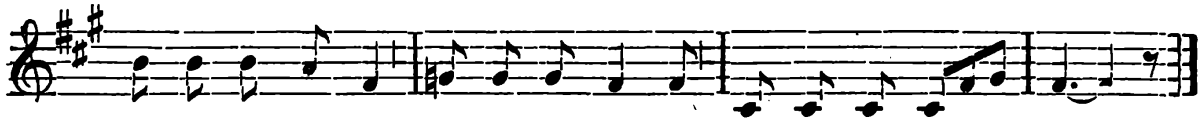

Ma-ri - a Panno, na-dě-je spá-sy, ži - vo - ta brá no¡

2. Tebe Bůh věčný vyvolil sobě, - na svět až přijde v určené době, - pod srdcem tvým si najde stan. - Proto tě chrání, proto tě stráží; - raniti tebe marně se snaží - úskočný had všech původ han. - Maria Panno, neposkvrněná, - nad peklem ty jsi vítězná žena.

3. Kolem tvé hlavy dvanáct hvězd hoří, - korunu tobě královskou tvoří, kterou se nad vše krále stkvíš. - V spanilé tvoji vznešené tváři - paprsky ctností nebeských září, - kterými Boha zbožně ctíš. - Maria Panno, královno nebe, - andělé za to velebí tebe.

4. Z lilijí roucho zdobí tě bílé, - lilijeť čistá srdce tvé milé, - duše tvá jako padlý sníh. - Bez skvrny ty jsi počata byla, - bez skvrny celý život jsi žila, nad tebou moci neměl hřích. - Maria Panno, lilije čistá, - proto jsi hodna matkou být Krista.

5. Podnožím tvojím širá je země, - jíž se tvá noha dotýká jemně. - jsi ty jí mocnou ochranou, - veškerým srdcím útěchu skýtáš, - milé ti duše v nebesích vítáš, k tobě jež láskou zaplanou. - Maria Panno, záštito světa, - tvoje kéž úcta stále víc vzkvétá!

6. Pod nohou tvojí půlměsíc zříti, - nad jeho záři krása tvá svítí, - kteı ı se nikdy nezmění, - nekryje nikdy v hříchů se mraku, - nemámí nikdy změnami zraku, blaho z ní duši pramení. - Maria Panno, z tebe nám Světlo pravdy a spásy, Kristus Pán, vzkvetlo.

7. K noze se tvojí lstivý had vine, - neškodí tobě, ve zlobě hyne, - hlavu's mu patou potřela; nadarmo plaje hněvu blesk v hledu, - nadarmo plyne z úst mu proud jedu, - marně se zmije svíjela. - Maria Panno, se hříchem v boji přímluva tvoje chrání a hojí.

8. Zůstalas pannou bez vady stále, jediná hodná porodit Krále, - jemuž je poddán širý svět; - kteréhos ve svém chovala lůně, - usadil tebe na nebes trůně, - nejkrasší sadu svého květ. - Maria Panno, ozdobo ráje, - naděje v tebe kéž nám vždy plaje.

9. Královno nebes, mile k nám shlédni, - přímluvou svojí k sobě nás zvedni, - vedouc nás cestou neviny, - abychom spěli u přístav spasný, kde nám tvých kyne ctností vzor jasný, - do sídel věčné otčiny. - Maria Panno, kdož tě zde ctíme, kéž tě i v nebi uzříti smíme!

476. Prosba k Panně Marii, bez poskvrny hříchu počaté.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba K. E.

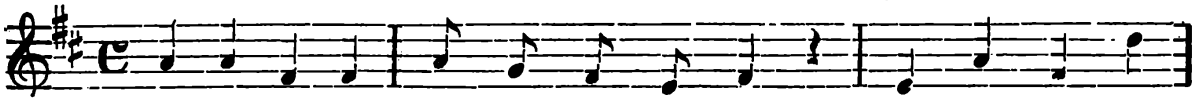

1. Ó Ma-ri-a, Pan-no pře-sva-tá, bez po-skvr-ny

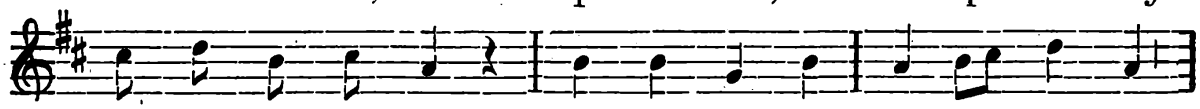

hří chu po-ča-tá, ne-do-tknu-tá E-vy vzdo-rem,

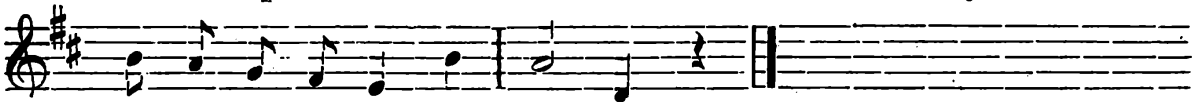

u-či-ně-nas no-vým tvo-rem.

2. Ryzí zlato, vzácný drahokam, - v plném lesku dal tě Pán Bůh nám. Růže vonná, vítej, vítej, - pomoci nám ráda skýtej.

3. Slunce jest tvým věrným obrazem, nestýká se nikdy s úrazem; - nezná žádné tmavé noci, světlem jen jest z Boží moci.

4. Panno panen, plná milosti, - Bohem daná lidstvu k radosti, - miluj dcery své a syny, - odvrať od nich hříchů viny.

5. Panno slavná, ve všem ozdobná, ráji, nebi, Bohu podobná, hájiti nás neustávej, podpory nám v boji dávej.

6. V slzavém nás vidíš údolí, - s nepřítelem každý zápolí; - stav nás všecky blíž a blíže - pod vítězný prapor kříže.

7. U Syna tam v nebi za nás pros, útěchu nám ode trůnu nos: - odporuč nás Bohu Pánu, - odvrať od nás hříchů ránu.

8. Nedej, by nám zkazil ctnosti květ - bludař, nevěrec a hříšný svět; - vypros, čeho zapotřebí - na té zemské pouti k nebi.

477. O neposkvrněném početí P. Marie.

Slova (časoměrná) Fr. Sušila 1862. — Hudba Jos. Charváta 1905.

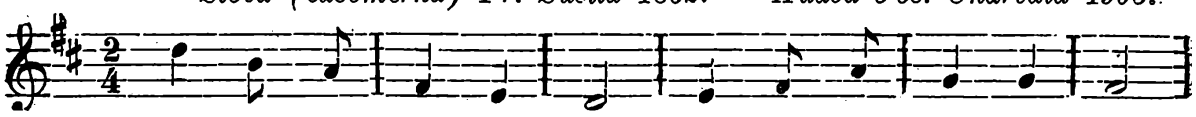

1. Zá-ře ve-le-skvou-cí, hvě-zdo pře-žá-dou-cí,

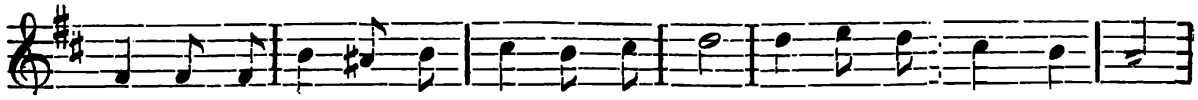

jež-to za - le-skla se nad světa tmou! Dennice před-zvěst-ná,

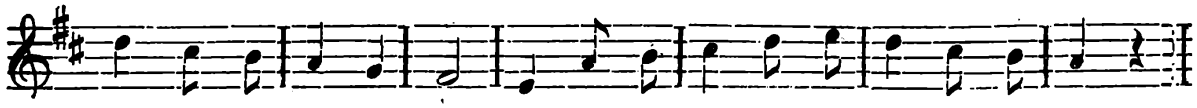

jež v la-da bez-cest-ná slé - va - la zá - so - bu zá - ře blahou!

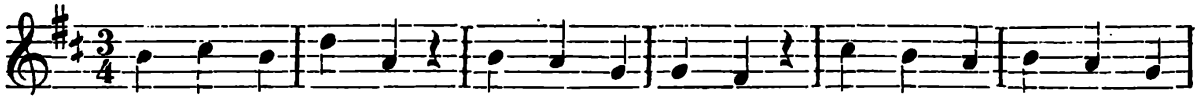

Nikdy tma světla tvého ne-hnět-la, povždy jsi jas-ně vy-

sí - la - la lesk, Pán vždy jak slunce tvo-jich stře-hl stezk.

2. Brána jsi netknutá, - k níž viny pokuta - nikdy nesáhla divou porobou; - zahrada zavřená, v niž vada vrozená vjíti nemohla malou ni dobou. - Veškeru krásu, - veškeru spásu v tobě všedárce milostně spojil, - v tobě kdy stan Synu svému strojil.

3. Na věky bleskavá - lidstva jsi oslava, - a světa ozdoba, chlouba tvorů! - Z dávna tě hlubocí - věštili proroci - a v spanilém pěli tobě sboru; veškero nebe - ctí vřele tebe, - an zvolená ode Pána jsi choť, - v hříchu povodni na ochranu loď.

4. Ty jsi Boží dcera, - tys nebe nádhera, - Pán tě nad anděly výše stavil. - Láska dokonalá - v tobě se kochala, - Pán v tebe své dary všecky vpravil. - Buď vřele zdrava! Vzdej se ti sláva! - Nechť tebe na zemi, nechť na nebi, nechť po celém světě tvor velebí.

5. Spásy jsi zdroj živý, - v tobě volil divy - tvůrce při tvém početí provodit. - Vada počátečná, - všem tuto společná, - nesměla tobě na chvíli škodit. - Lilie bílé - čistotu mile - v tvou duši láska Boží složila, - v tobě se všecka svatost zračila.

6. Tys světa královnou! - Sládu nevýslovnou - lidstvo nyní ti po církvi pěje. - Teď tvoje čest celá - v církvi se zastkvěla, světleji tvá všady zář se leje. Teď se ti chvála - dít bude stálá, - všecka teď ústa zahanbena jsou, - jež kdy nevyznala bezvinu tvou.

7. Již tedy vítězná - jež vin a vad nezná, - již naše prozpěvy sobě zalib! Pro svoji oslavu - stup vrahu na hlavu - a v něho své střely mocněji syp! - Zlé vše zaháněj, k nám se ukláněj, nám ve svatosti uděl tuto kvést, po smrti nás do nebes rač uvést.

478. K neposkvrněnému početí P. Marie.

Slova J. P. 1904. — Nápěv K. E.

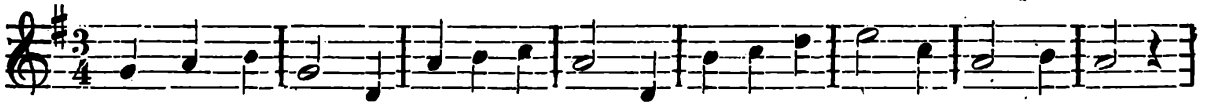

1. Při-nes-te rů - že, li - li - e bí - lé, u-vij-te vonnou ky-ti-ci,

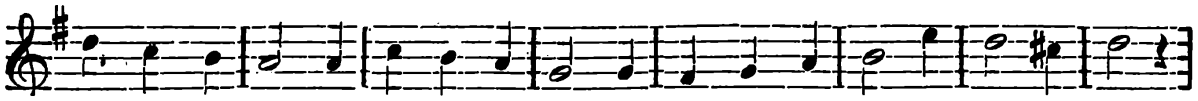

složte ji k nohám Matičky mi-lé, na ne-bi Hvězdy zá-ří-cí,

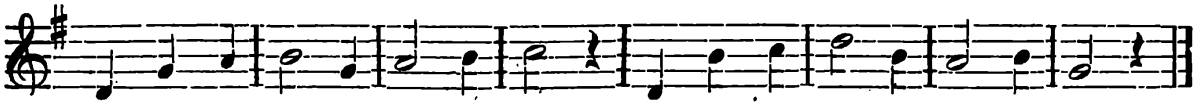

pře-či-sté Panny Ma-ri-e, ne-po-skvr-ně-né li-li-e.

2. Lilie svijte čistoty svaté, jimiž jí duši zdobil Bůh, - lidstvo by mohl vykoupit klaté, - zaplatit těžký hříchů dluh. Vyvolil ze všech matkou svou pannu jen neposkvrněnou.

3. Podejte růže zbožnosti pravé, - kterými srdce hořelo, - jehož se netkly přívaly dravé, - vášní jež s proudy nespělo. Vykoupil z hříchu kletý svět, - neposkvrněné Růže Květ.

4. Srdcí svých růže, lilie krásné - Matičce v obět podejte! - V života chmurách Dennici jasné písně své vroucně zpívejte! Přijmi nás ve své objetí - Neposkvrněné Početí!

5. Přivine k srdci upřímná Máti - milostí duše zbodené. Na její prosbu bude nám pláti - v nebesích slunko blažené; - věnec nám z růží, lilií, - andělé Boží uvijí.

Arcibratrstvo „Zlatý věnec“ (Corona aurea) ke cti neposkvrněného Početí blahoslavené Panny Marie.

Bratrstvo zavedeno bylo v brněnské diecesi na upozornění papežského vyslance ve Vídni biskupem Antonínem Arnoštem hr. ze Schaffgotsche r. 1854 (Kurr. 1854). Střediskem je kostel Panny Marie „Pokoje“ v Římě; sv. Otec Pius IX. bratrstvo schválil 11. září r. 1893, převzal protektorát jeho a obdařil je odpustky. Předsedou je vikář římský (zástupce sv. Otce jako biskupa římského).

Na „Zlatý věnec“ znova upozorňují Acta C. Ep. Br. z r. 1912, č. 5.

Zlatý věnec pozůstává ze mší svatých, které skupiny po 31 kněžích slouží každý měsíc tak, že všechny dny měsíce jsou obsazeny. Vzdávají díky nejsvětější Trojici za nesčetné milosti, které blahosl. Panně Marii uštědřila, zvláště však za neposkvrněné její Početí; vzývají Matku milosti a milosrdenství o pomoc v potřebách církve katolické a obrácení hříšníků dle úmyslu sv. Otce. — Nekněží stávají se účastníky spolku, přijímají-li svátosti pokání a oltářní a modlí se na týž úmysl.

Odpustky jsou následující: Pro kněze členy plnomocné jednou za měsíc a výsada oltářní jednou za týden. Pro nekněze odpustky 30 dní, kdykoliv přijmou svaté svátosti a vykonají modlitbu na úmysl sv. Otce. — Všem věřícím plnomocné o Neposkvrněném Početí, Narození, Zvěstování, Očišťování a Nanebevzetí Panny Marie za těchže podmínek, a navštíví-li kostel. Papež Pius IX. poskytl kněžím, kteří nemohou pro jiné závazky mešní ke spolku přistoupiti, plnomocné měsíční odpustky i v tom případě, když by sloužili na úmysl spolku aspoň někdy — nejméně jednu mši sv. v roce. (Kurr. 1854, 4; 1870, 8.).

Zjevení se neposkvrněné blahosl. Panny Marie lúrdské,

čili slavnost Zjevení se neposkvrněného Početí Panny Marie ustanovila církev na 11. února a byla od roku 1909 rozšířena na celou církev.

(11. února.)

Panně Marii lúrdské zasvěcen jest kostel v Pračicích (f. Prostoměřice); — kaple v Janovicích (f. Dalečín); v Jozefově (f. Rožná); v Dejci (f. Telč); v Dyjákovicích; v Dolním Smrčném (f. Brtnice); — modlitebna v Danšovicích (f. Dešná).

Povzdech.

Naše milá Paní lúrdská, oroduj za nás!

Odpustky 300 dní, i pro duše v očistci, pokaždé. — Pius X. 9. listop. 1907.

Píseň k Panně Marii lúrdské č. 461. viz mezi písněmi poutními na str. 1218.

Svátek Narození Panny Marie.

(8. září.)

Očekávalo-li lidstvo toužebně slíbeného Vykupitele, toužilo neméně po té, která měla Vykupitele poroditi. Proto plesá dnes církev sv. v hodinkách církevních: „Narození tvé, Bohorodičko, Panno, radost zvěstovalo celému světu: z tebe vyšlo slunce spravedlnosti, Kristus, Bůh náš: který zničiv zlořečení, udělil požehnání: a zničiv smrt, daroval nám život věčný.“

O svátku Narození Panny Marie (dle Motu proprio „Supremi disciplinae“ ze dne 2. července 1911) věřící nejsou zavázáni církevním přikázáním, slyšeti mši sv. a zdržovati se od prací služebných — ač jinak světí se slavnost v kostelích jako dříve. —

Narození Panny Marie v brněnské diecesi zasvěceny jsou kostely: farní na Vranově u Brna, v Neslovicích, Protivanově, Jimramově, Přibyslavicích, Němčičkách, Bílovicích, Lipovci, ve Výmyslicích; — kostel filiální v Telči; — kaple v Kopařovicích (f. Pravlov); veřejná v Polance (f. Řeznovice); v Hájku (f. Kdousov); na hoře „Humberku“ (f. Krásonice); v Sedlaticích (f. Stará Říše); v Čechyni (f. Starý Rousinov).

Modlitba.

Blahoslavená Rodičko! Radostný byl to den, kdy jsi se narodila! Spravedlivým v předpeklí na Spasitele čekajícím vzešly narozením tvým ranní červánky, zvěstující brzké vysvobození. Rodiče tvoji naplněni radostí nad dcerou tak spanilou. Celé pokolení lidské, v bídě hříchů úpějící, mělo již brzy sproštěno býti okovů, jimiž je zlý nepřítel jeho, ďábel, byl spoutal hned v prarodičích. Vypros mi u Boha, aby také mé narození a celé živobytí přineslo požehnání a potěchu mnohým a nikomu neublížilo. Amen.

I. a II. nešpory o Narození Panny Marie.

Otče náš. Zdrávas Maria...

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu atd.

Antif. 1. Narození slavné Panny Marie, ze semene Abrahamova, pošlé z pokolení Judova, z věhlasného kmene Davidova.

Žalm 109. str. 51. nebo 1122. Ton. VIII., 1.

Antif. 2. Narození jest dnes svaté Marie Panny, jejíž slavný život veškeré osvěcuje církve.

Žalm 112. str. 52. nebo 1123. Ton. VII., 3.

Antif. 3. Z královského rodu Maria pocházejíc, stkví se, jejížto modlitbami abychom podporováni byli na mysli i duchu, co nejpokorněji žádáme.

Žalm 121. str. 54. nebo 1124. Ton. VI.

Antif. 4. Srdcem i duchem Kristu prozpěvujme slávu o této posvátné slavnosti převelebné Rodičky Boží Marie.

Žalm 126. str. 55. nebo 1126. Ton. VIII., 1.

Antif. 5. S utěšeností narození blahoslavené Marie Panny oslavujeme, aby ona za nás se přimlouvala u Pána Ježíše Krista.

Žalm 147. str. 59. nebo 1127. Ton. VII., 3.

Kapitola: Od počátku, a před věky stvořena jsem, a až do budoucího věku býti nepřestanu, a v příbytku svatém před ním posluhovala jsem.

R. Bohu díky.

Hymna (Ave Maris Stella) *na str. 1128.*

V. Narození jest dnes svaté Marie Panny.

R. Jejíž slavný život veškeré osvěcuje církve.

K I. nešporám:

Ant. k Magn.: Slavné Panny Marie narození nejdůstojnější oslavujme; která i důstojnost Rodičky obdržela i panenskou cudnost neztratila.

K II. nešporám:

Ant. k Magnif.: Narození tvé, Bohorodičko Panno, radost zvěstuje veškerému světu: nebo z tebe vzešlo slunce spravedlnosti, Kristus Bůh náš: jenž zrušiv klatbu, udělil požehnání, a zmámiv smrt, daroval nám život věčný.

Magnificat na str. 59. nebo 1130. k 1. nešporám ton. I., 3. — K druhým nešporám ton. I., 4.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Služebníkům svým, prosíme, Pane, dar nebeské milosti propůjč: aby těm, pro kteréž narození blahoslavené Panny bylo počátkem spasení, žádoucí slavnost Narození jejího udělila vzrůst pokoje. Skrze Pána . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *na str. 65.—67., č. 30.—33. s* V. *a* R. *a modlitbou. Pak:*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

479. Lux ecce surgit.

Z rukopisu Tegurského z XV. století. — Dreves: An. Hymnica, tom. IV. p. 48.

Překlad J. Pavelky 1906. — Hudba C. M. Hrazdiry 1906.

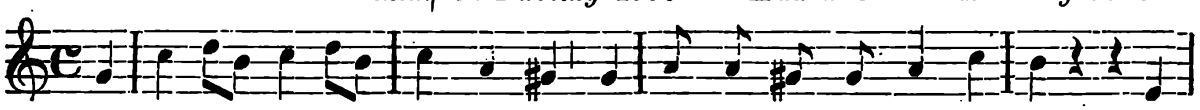

1. Hle, zla-tá hvězda po-vstá-vá, jež ne-be Světlem za-ní-tí, jež

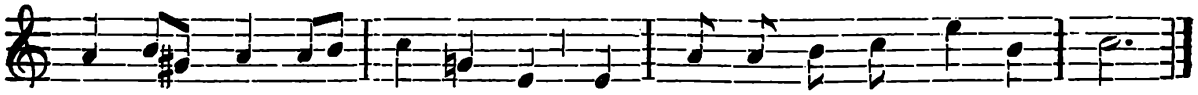

z Pan-ny ži - vot do-stá-vá, svět ši - rý pravdou o-sví - tí.

2. Již obloha se zardívá, - svit hlásá světla věčného, - svět u radosti zazpívá - čest toho světla nového.

3. To světlo kéž jas probudí - všem, v temnotě kdož seděli, stín smrti od nich zapudí, by ve ctnosti se zastkvěli.

4. Ó, světlo z králů kořene, nám pro tě milost Boží dej, - by těšil nás, teď skłíčené kdys věčně Boží obličej.

5. Ó, Panno, Boží Rodičko, buď milostiva lidem všem, ty nebes jasná hvězdičko, - již vroucně všichni milujem.

6. Cti matky své i radosti, přej, Jezu, s Otcem nebeským - Tě zříti v nebes jasnosti - a těšiti se světlem Tvým.

480. O Narození P. Marie.

Štyr. — Slova upr. J. P.

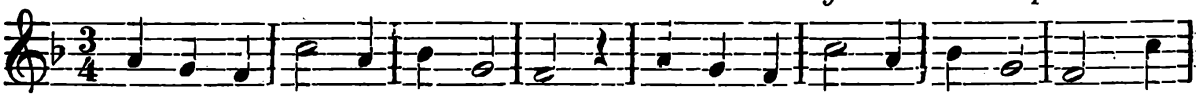

1. Den-ni-ce jas-ná vy-chá-zí: Ma-ri-a na svět při-chá-zí; zněj

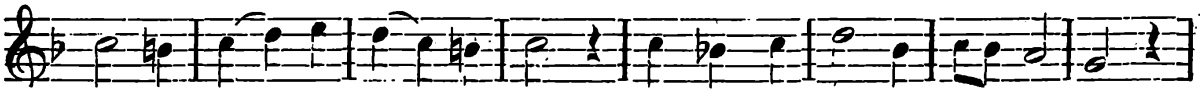

dík a ples v svět ši - rý dnes. Slun-ce již Bo-ží mi - lo-sti

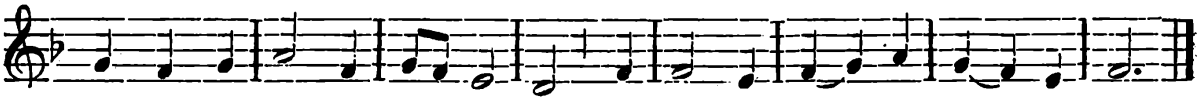

za - že - ne hříchů temnosti; zněj dík a ples v svět ši - rý dnes.

2. Po nížto srdce toužila, - dnes se nám Panna zrodila; - zněj dík a ples v svět širý dnes. - Za Matku si ji zvolil Bůh, - shladiti chtěje lidstva dluh. - Zněj dík a ples v svět širý dnes.

3. To je ten řebřík ku nebi, - po němž Král přijde veleby; zněj dík a ples v svět širý dnes. - Brána to, kterou sestoupí - Messiáš, jenž nás vykoupí. - Zněj dík a ples v svět širý dnes.

4. Toť jest dům, v němž Král paniců - pobude devět měsíců; zněj dík a ples v svět širý dnes. - Toť ten trůn nad vše vznešený, - od Boha s láskou zvolený. Zněj dík a ples v svět širý dnes.

5. Maria jest to přesvatá - bez skvrny hříchu počatá; - zněj dík a ples v svět širý dnes. - Bělejší sněhu, lilie, - která nám Krista povije. - Zněj dík a ples v svět širý dnes.

6. Zrození její milostné - oslavme z duše radostné; - zněj dík a ples v svět širý dnes. - Veselým hlasem zpívejme, - Matičku Boží vítejme! - Zněj dík a ples v svět širý dnes.

Slavnost Jména Panny Marie.

(12. září.)

Strašlivý Turek obléhal r. 1683 Vídeň, kterou hájil Starhemberg a zvláště český pán Kaplíř ze Sulevic. Avšak Vídeň nebyla by se ubránila, kdyby jí nebyl přišel na pomoc polský král Jan Sobieski. Dne 12. září bylo vojsko přítomno mši sv.,

při níž sám král posluhoval a první přijal Tělo Páně. Před bitvou téhož dne pravil k vojsku: „Nuže, plni důvěry v pomoc Boží a v mocnou přímluvu blahoslavené Panny a svaté Rodičky Boží, udeřme na nepřítele". Vojsku dal heslo „Maria". Po tuhém boji nepřítel čtyřikrát silnější v úplném zmatku prchl do Uher. Vídeň a západní křesťanstvo navždy od sveřepého Turka osvobozeno. Na památku tohoto vítězství ustanovena dnešní slavnost a do litanie loretské přidáno: „Pomocnice křesťanů — oroduj za nás!"

I nám je bojovati proti mocným nepřátelům: zlým žádostem, pokušením světa a ďábla. Uposlechněme napomenutí sv. Bernarda a v pokušeních vzývejme Marii. Ji následujme a dospějeme jistě v přístav blažené věčnosti.

O Jméně Panny Marie lze po celou oktávu jako v oktávě Jména Ježíš získati plnomocné odpustky. Podmínky: Zpověď, přijímání, slyšení mše svaté a modlitba za jednotu křesťanských knížat, vymýtění kacířstev a povýšení církve svaté. — (Povoleno pro dědičné země rakouské. Pius IX. 2. března 1869, Lev XIII. 12. srpna 1884. Viz Ordo divini officii pro diecesi brněnskou a Kurrendu 1884, 8.)

Jménu Panny Marie zasvěcen je kostel farní ve Březí, ve Slupu, farní a poutní ve Křtinách; — filiální v Okříškách (f. Heraltice); kaple v Dobré Vodě (f. Kdousov), na Novém městě v Telči.

Modlitba.

Ó Maria, jak sladké a potěšitelné jest jméno tvé, obsahující v sobě význam Paní, Panovnice a Hvězdy mořské. Ty skutečně jako Matka Boží panuješ nad zemí i nad nebem a jsouc orodovnicí naší u Syna na nebi a ochranitelkou naší na zemi, jako hvězda mořská jasně svítíš na nebezpečném moři života našeho. Proto chci se pevně držeti napomenutí sv. Bernarda, jenž nás napomíná: „Ó ty, kdokoli na vlnobitném moři tohoto světa bouřemi a vichřicemi sem tam býváš zmítán, neodvracej očí svých od této hvězdy jasné, nechceš-li býti uchvácen. Povstávají-li proti tobě větrové pokušení, narážíš-li na úskalí zármutku, pohlédni na hvězdu tu, vzývej Marii. Býváš-li vlnami pýchy, ctižádosti, utrhačnosti a osočování sem tam zmítán, pohlédni na hvězdu tu, vzývej Marii. Otřásá-li se lodička rozumu tvého buď hněvem, buď lakotou nebo bujností těla, patř na Marii, vzývej její jméno. Býváš-li velikostí hříchů zkormoucen, výčitkami svědomí zmaten, strachuješ-li se soudu a láká-li tě propast zoufalství, pohlédni opět na Marii a vzývej ji. Chovej ve svých ústech, v srdci svém vždy jméno její, a abys si vyprosil přímluvy její, nespouštěj zraku s jejího příkladného obcování. Ji následuje — nepřijdeš na bezcestí; ji prose — nezoufáš; na ni mysle — nepobloudíš; jí se drže — neklesneš; pod její ochranu se stavě — báti se nebudeš; ji maje za průvodkyni — nezemdlíš; a když ti milostiva bude, dostaneš se do přístavu nebeského." — Dle této rady vždy se budu chovati. Vypros mi sílu k tomu, Maria, a dej, abych po tomto pozemském cestování lodička mého života přistála tam, kde ty, Paní a Panovnice má, Hvězdo mého života očekáváš své vyvolené. Amen.

Nešpory o slavnosti Jména Panny Marie.

Otče náš. Zdrávas Maria . . .

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

Ant. 1. Když stoloval král, nard můj vydával vůni svou.

Žalm 109. str. 51. nebo 1122. Ton. III., 2.

Ant. 2. Levice jeho pod hlavou mou, a pravice jeho obejme mne.

Žalm 112. str. 52. nebo 1123. Ton. IV. B 2.

Ant. 3. Černá jsem, ale krásná, dcery jerusalemské, protož miloval mě král a uvedl mě do pokoje svého.

Žalm 121. str. 54. nebo 1124. Ton. III., 1.

Ant. 4. Již zima pominula, prška přestala, a odešla: vstaň, přítelkyně má, a pojď.

Žalm 126. str. 55. nebo 1126. Ton. VIII., 1.

Ant. 5. Sličnou učiněna jsi, a příjemnou v radostech svých, svatá Boží Rodičko.

Žalm 147. str. 59. nebo 1127. Ton. IV., B 2.

Kapitola Od počátku a před věky stvořena jsem, a až do budoucího věku býti nepřestanu, a v příbytku svatém před ním posluhovala jsem.

R. Amen. Bohu díky.

Hymna (Ave Maris Stella) *na str. 1128.*

V. Učiň mne důstojným chváliti tebe, Panno posvěcená.

R. Dej mi sílu proti tvým nepřátelům.

Antif. k Magnif. Blahoslavenou mne nazývati budou všickni národové, nebo na ponížení děvky vzhlédl Bůh.

Magnificat na str. 59. nebo 1130. Ton. VIII., 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Popřej, prosíme, všemohoucí Bože: aby věřící Tvoji, kteří pode jménem a ochranou nejsvětější Panny Marie se radují, její dobrotivou přímluvou ode všeho zlého osvobozeni byli na zemi; a do radostí věčných dojíti zasloužili na nebesích. Skrze Pána . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská: „Salve, Regina“ *s* V., R. *a modlitbou na str. 65.—67., č. 30.—33. Pak:*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

481. Jméno tvé, Maria, plné slasti.

Plesy duch. č. 71. — Dle Svatoj. kanc. č. 430.

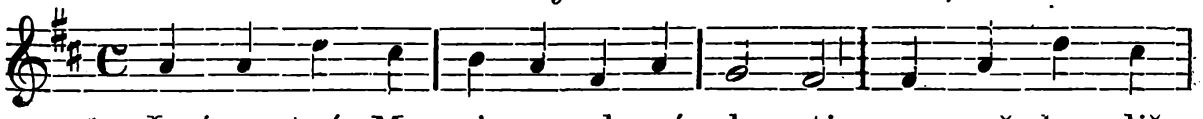

1. Jmé-no tvé, Ma - ri - a, pl - né sla - sti, vrou-cně bu - diž

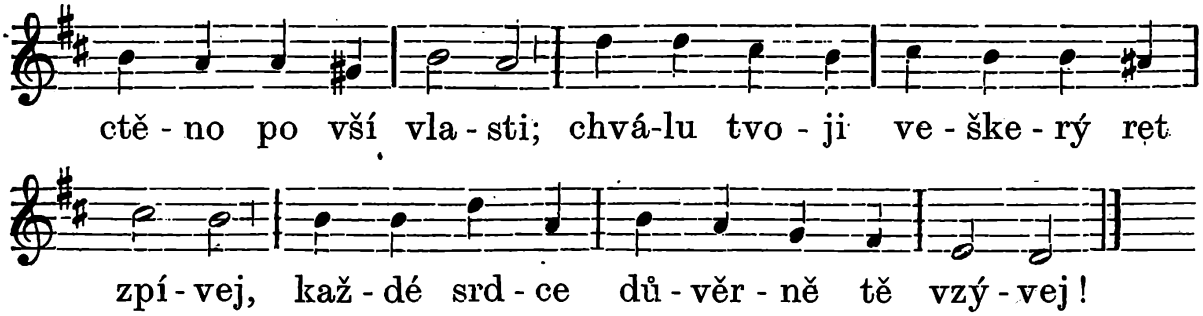

2. Boží Syn tě zove svojí Mátí, - větší slávy Bůh ti nemoh' dáti; - Matka jsi a Panna bez úhony, - čistoty a svatosti květ vonný.

3. Prosta skvrny hříchu prvotného zachovalas krásu srdce ctného; - proto dán je tobě podíl skvělý: - trůn tvůj stkví se v nebi nad anděly.

4. Velebná ty kněžno nebešťanů, mocná zástupkyně pozemšťanů! K tobě-li kdo béře útočiště, - ochrany a těchy dojde jistě.

5. K tobě, jasná hvězdo na úsvitě, - zírá na své pouti kmet i dítě; - leskem svým nám ozařuješ cestu, - jež nás jistě vede k nebes městu.

6. Zrcadlo vší ctnosti, dome zlatý, - sídlo moudrosti a chráme svatý, - vznešená ty schráno pobožnosti, - buď nám povždy zdrojem blaženosti!

7. Něžná lilie a krásná růže, - kdo tě dosti velebiti může? Sličností a sladkou svojí vůní - zdobíš síně, kde Bůh věčně trůní.

8. Boží Rodičko, ty Matko spásy, - viz, jak čeleď tvá se k tobě hlásí; - shlédni mile na svou na rodinu, - představ laskavě nás svému Synu!

Obětování Panny Marie.

(21. listopadu.)

Dle starého podání byla Panna Maria záhy (v třetím svém roce) ve chrámě obětována a ztrávila tam sloužíc několik let před svým sňatkem se sv. Josefem. Církev svatá památku tu slaví jako ohlas nevinné mladosti Panny Marie a jejích ctností, v ní Duchem svatým působených. Slavnost počala v VIII. století a převedena k nám teprve v XIV. století.

Obětování Panny Marie zasvěcena je veřejná kaple v ústavu šlechtičen v Brně.

Modlitba církevní.

Antifona: Blahoslavená jsi, Maria, žes uvěřila: vykonány budou ty věci na tobě, kteréž jsou povědíny tobě od Pána, alleluja.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Bože, kterýž jsi chtěl, aby blahoslavená Maria vždy Panna, stánek Ducha svatého, dnešního dne ve chrámu byla obětována: uděl, prosíme, abychom na její přímluvu ve chrámě slávy Tvé obětováni býti zasloužili. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, . v jednotě téhož

482. Ave, porta coeli.

Z breviáře tištěného v Neapoli r. 1489. — (Dreves: Analecta hymnica XVI., 47.)
Překlad J. P. 1906. — Hudba J. Bádala 1906.

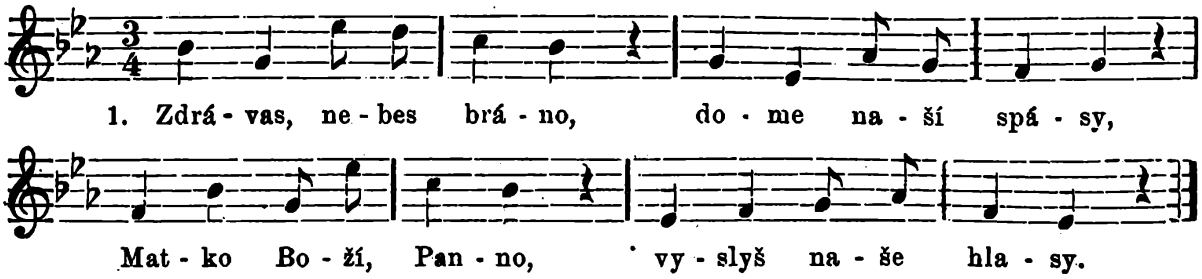

2. Přljal Bůh slib daný, - abys v chrámě žila, - bys svět vinou štvaný - Synem usmířila.

3. Slib jsi vykonala, - vešlas v síně chrámu, tříletá jsi dala - Bohu sebe samu.

4. Bůh tu na dítěti - zázrak činit ráčí: - po stupních že pěti - třikrát samo kráčí.

5. Slib zas Bohu milý, Panno, v chrámě dáváš, - Boha v tu se chvíli - zvláště hodnou stáváš.

6. Ukaž, že jsi Máti, - pro tě mír nám blahý - račiž Syn tvůj dáti, - jenž kříž nesl drahý.

7. Dej nám cudně žíti, - následovat tebe, - jistou cestou jíti, - přijít k tobě v nebe.

8. Tam ať s tebou stále - klidně přebýváme, - zříce Krista Krále, - blahem oplýváme.

9. Bohu čest a sláva, - Otci, Synu, Duchu, - nechť se stále vzdává - v lásky svaté vzruchu.

Svátek Zvěstování Panny Marie.

(25. března.)

Dne 25. března slavíme památnou událost, kterak archanděl Gabriel zvěstoval Panně Marii, že se má státi Matkou Syna Božího a kterak Slovo Tělem učiněno jest, aby přebývalo mezi námi. Památnou tu událost připomínáme si též denně třikráte, když se ráno, v poledne a večer k modlitbě zvoní. Ráno a večer zvonívalo se již v jedenáctém století. Polední zvonění zavedeno na památku vítězství křesťanů nad Turky r. 1456 u Bělehradu, kde blahosl. Jan Kapistrán pomodliv se zbožně k Matce Páně, nadšenou řečí vojsko křesťanské k hrdinnému boji za víru nadchnul.

Na svátek Zvěstování Panny Marie, ač slaví se v kostelích jako dříve (dle Motu proprio „Supremi disciplinae“ ze dne 2. července 1911), nejsou věřící vázáni církevním přikázáním, aby slyšeli mši sv. a zdržovali se od prací služebných.

Zvěstování Panny Marie zasvěceny jsou kostely farní v Tuřanech, v Budči, v Račicích, ve Fryšavě; — kaple při stoličním chrámě v Brně a ve Vážanech (f. Knihnice).

Modlitba sv. Athanáše.

Slyš, Panno nejsvětější, naše lkání a pamatuj na nás. Nechť máme účast v pokladech a hojných milostech, jimiž oplýváš. Archanděl tebe pozdravuje a milosti plnou nazývá; všichni kůrové andělští chvály tobě prozpěvují; všichni ostatní nebešťané blahoslaví tebe; i my, kteří dosud na zemi žijeme, i my voláme: Buď zdráva, milosti plná, Pán s tebou! Pros za nás, Matko Boží, paní a královno naše. Amen.

Povzdech.

Panno Maria, Matko Boží, oroduj u Ježíše za nás!

Racc. Odpustky 50 dní jednou denně. — Lev XIII. 29. března 1894.

Nešpory na slavnost Zvěstování Panny Marie.

Otče náš ... Zdrávas Maria ...

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

Antifona 1.: Poslán jest Gabriel anděl k Marii Panně, zasnoubené Josefovi.

Žalm 109. str. 51. Ton. VIII., 1.

Antifona 2.: Zdráva buď, Maria, milosti plná: Pán s tebou: požehnaná ty mezi ženami.

Žalm 112. str. 52. Ton. I., 5.

Antifona 3.: Neboj se, Maria, neb jsi nalezla milost u Boha: aj, počneš a porodíš Syna.

Žalm 121. str. 54. Ton. VIII., 1.

Antifona 4.: Dá jemu Pán stolici Davida, otce jeho, a kralovati bude na věky.

Žalm 126. str. 55. Ton. I., 4.

Antifona 5.: Aj, děvka Páně, staniž mi se podlé slova tvého.

Žalm 147. str. 59. Ton. VIII., 2.

Kapitola: Aj, Panna počne a porodí Syna, a nazváno bude jméno jeho Emmanuel. Máslo a med jísti bude, aby uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré.

R. Bohu díky.

Hymna (Ave Maris Stella) *na str. 242. nebo 1128.*

V. Zdráva buď, Maria, milosti plná.

R. Pán s tebou.

Antifona k Magnificat: Anděl Gabriel promluvil k Marii, řka: Zdráva buď, milosti plná: Pán s tebou: požehnána ty mezi ženami.

Magnificat na str. 59. Ton. VII., 5.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž jsi chtěl, aby ze života blahoslavené Marie Panny Slovo Tvé při zvěstování andělském tělo přijalo: propůjč prosícím Tebe: abychom my, kteříž věříme, že v pravdě Rodičkou Boží jest, jejími u Tebe přímluvami podporováni byli. Skrze téhož Pána našeho . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifony mariánské dle doby církevní „Ave, regina coelorum“ *nebo* „Regina coeli“ *s V., R. a modlitbou, č. 25., 29., str. 63.—65.*

V. Pomoc Boží zůstaň vždycky s námi. R. Amen.

483. O Zvěstování P. Marie.

Slova J. Pavelky 1906. — Nápěv dle Svatoj. kanc. č. 463.

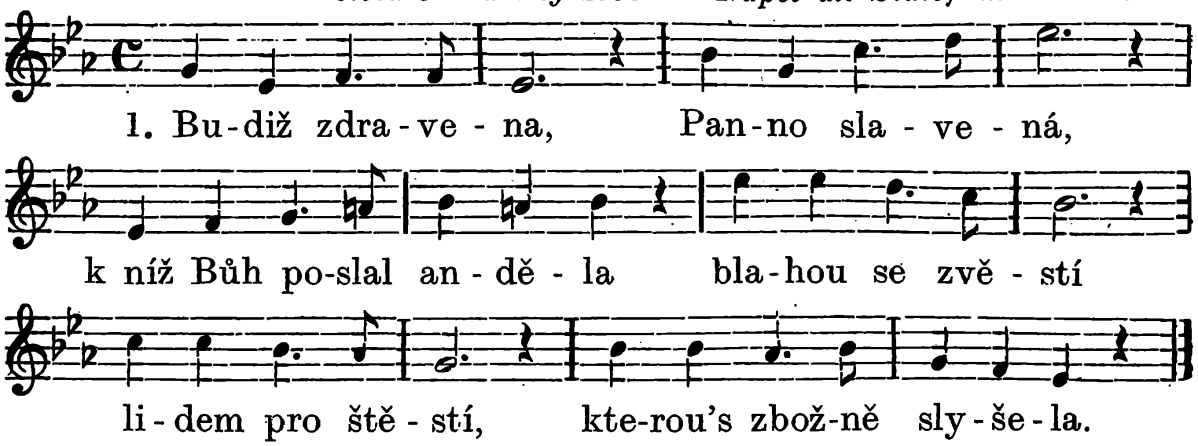

2. Ukryt v Nazaret, - kvete vzácný květ, - jejž Bůh sobě vyvolil - ze všech děv a žen, - by z ní narozen k spáse naší duši byl.

3. Přišel Gabriel, by zvěst pověděl, s pozdravením uctivým; - Pannu milostnou, - cudnou, přectnostnou - poctil slovem blaživým:

4. „Zdrávas, Maria, - Panno přemilá, - plná Boží milosti, - s tebou Bůh jest Pán, - Syn ti jeho dán všemu světu k radosti".

5. Slyšíc tuto zvěst - ustrašena jest, - neboť muže neznala, - panenství vždy své - zachovati chce, jímž se Bohu oddala.

6. „Nic se nelekej, - sílu Boží znej, - svatý Duch tě zastíní, - věčný Boží Syn - sestoupí v tvůj klín, - viny světa odčiní".

7. Hlavu nakloní, - z úst jí vyroní: - „Aj, já dívka Páně jsem, - jeho poslouchám, - staň se, jak chce sám, jak mi velí v slově tvém".

8. Za to svolení, - láskou vzníceni, - díky tobě pějeme, - tebe milujem, - tebe slavit chcem, jak jen, Panno, můžeme.

9. Neb Duch přesvatý - do tvé komnaty - v tuto chvíli sestoupil; - Bůh Syn tělo vzal, - které za nás dal, by nás z hříchu vykoupil.

10. Z tebe svitla zář, - jež nám Boží tvář - zjeví nebes ve kráse, - jež nás oblaží, - štěstím ovlaží - srdce naše v úžase.

11. Jakos svolila, - Panno rozmilá, - Krista Pána zroditi, - tak svou ochranou - vroucně žádanou - rač nás mile přikrýti.

12. Při nás, Matko, stůj, - za nás oroduj, - teď i v smrti hodinu, - by tvůj milý Syn - sprostil nás všceh vin, - přijal v nebes otčinu.

484. Na Zvěstování P. Marie.

Slova Fr. Sušila. — Hudba Jos. Charváta.

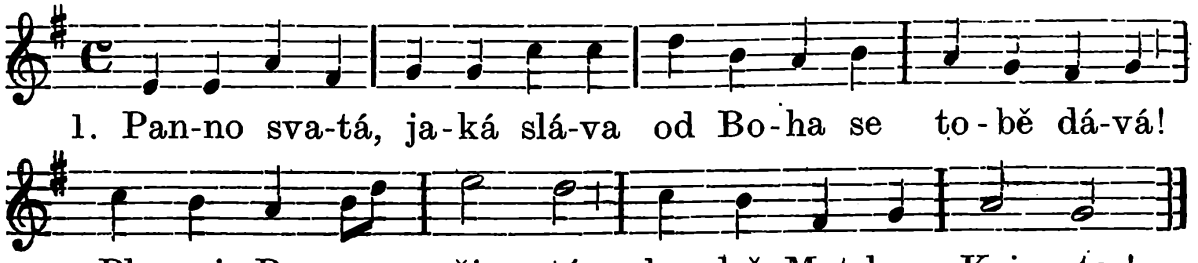

2. Ten se z tebe v čase zrodí, - jenž jak ovce hvězdy vodí. - Pán se v tobě vtělí - jímž svět stojí celý.

3. Na nebeském na prostoře - vzešla jsi jak jasná zoře, - jež, když na svět hlídá, slunko opovídá.

4. Keř ten, jenžto v ohni planul, - zelenem však svěže vanul, ty's to, Máti sličná, Panna ustavičná.

5. Holubice's s ratolestí, - ježto světu spásu věstí; - sad jsi přelahodný na plod Boží rodný.

6. V nebeského záři světla vonnou růží jsi ty vzkvetla; vánek vůně tvojí světy slastí kojí.

7. Která duše, Panno svatá, - nebyla by slastí jata, když jí v oči zírá - milostnost tvá čirá!

8. Ukaž se být matkou pravou, záštitou buď přelaskavou! neb jsme přeubozí, - záhuba nám hrozí.

9. Nebe spásy se nám kalí, - litá bouř se na nás valí, - ukoj bouři hněvnou, buď nám kotvou pevnou.

10. U věčného nebes Krále - přimlouvej se za nás stále, - ať nás vezme k sobě zemské po porobě.

Jiné písně o Zvěstování Panny Marie čili vtělení Páně viz při době adventní: č. 49. Archanděl, hle, Gabriel; č. 50. Všichni věrní křesťané; č. 51. Anděl Gabriel radostí se chvěl.

P. Marie v Trní (tuřanská).

(25. března.)

Panně Marii v Trní zasvěcena je zámecká kaple v Bohuticích.

Slavnost Mateřství Panny Marie

(v říjnu).

Modlitba k Panně Marii, Matce Boží.

Zapřísahám tě, Paní svatá, Maria, Matko Boží, plná laskavosti, dcero nejvyššího Krále, Matko nejslavnější, Matko sirotků, potěšení zarmoucených, cesto bloudících, spáso všech v tebe doufajících, Panno před porodem, Panno při porodě, Panno po porodě; zdroji milosrdenství, zdroji lásky a milosti, zdroji potěchy a prominutí, zdroji laskavosti a radosti, zdroji života a odpuštění! Skrze onu svatou a nevyslovitelnou radost, kterou veselil se duch tvůj v hodině, v které ti byl archandělem Gabrielem Syn Boží zvěstován a v níž jsi jej počala, a skrze onu nejsvětější pokoru, kterou jsi odvětila Gabrielovi: „Aj, děvka Páně, staniž mi se podlé slova tvého!“ — a skrze ono božské tajemství, jež v tobě tehdy vykonal Duch svatý, a skrze nevyslovitelnou milost, laskavost, milosrdenství, lásku a pokoru, pro něž Syn tvůj, Pán náš Ježíš Kristus, sestoupil, aby přijal lidské tělo ve ctihodném životě tvém; skrze přeslavné radosti, jež jsi měla ze svého Syna, Pána našeho Ježíše Krista, a skrze onu svatou a převelikou soustrast a přetrpkou bolest, kterou jsi měla, když jsi téhož Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista viděla u kříže obnaženého, na něm vyzdviženého, visícího, ukřižovaného, zraněného, žíznícího a přehořkým nápojem žluče a octa napájeného; a

skrze pět jeho ran, a skrze sevření útrob svých z přílišného hoře nad jeho bolestmi, a skrze utrpení, jež jsi měla, když jsi jej viděla zráněti, skrze proudy jeho krve, a skrze veškeré jeho umučení, skrze bolest srdce svého, a prameny slzí svých: abys se všemi svatými a vyvolenými Božími přišla a pospíšila na pomoc mou a radu ve všech prosbách a žádostech mých; ve všech okolnostech, při nichž mám něco konati, mluviti nebo mysliti, každé noci a každého dne, hodiny a každého okamžiku života mého. Vymož mi také, sluhovi svému, od milovaného Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista, dovršení všech ctností, s veškerým milosrdenstvím a potěšením, s veškerou radou a pomocí, se vším požehnáním a zadostučiněním, s plným spasením, pokojem a prospíváním, se vší radostí a ochotností; také náplň všech dober duševních a dostatek dober tělesných i milost Ducha svatého, aby mne ke všemu dobře připravil, duši mou ostříhal, tělo mé řídil a chránil, mysl povznášel, mravy upravil, skutky ušlechtil, myšlenky posvětil, dřívější hříchy odpustil, přítomné vyhostil, budoucí zamezil, život počestný a cudný uštědřil, víru, naději a lásku mi udělil, abych články víry pevně věřil a způsobil, abych přikázání zákona zachovával, aby smysly těla mého řídil a chránil, a také ode všech hříchů smrtelných vždy mne osvobozoval a hájil až na konec můj: tuto snažnou mou modlitbu uslyšel, přijal a mně život věčný udělil. Slyš a přimlouvej se za mne, o přesladká Panno Maria, Matko Boží a Matko milosrdenství. Amen.

485. Te, Mater alma.

Hymna církevní ku chválám.

Překlad J. P. 1906. — Hudba J. B. 1906.

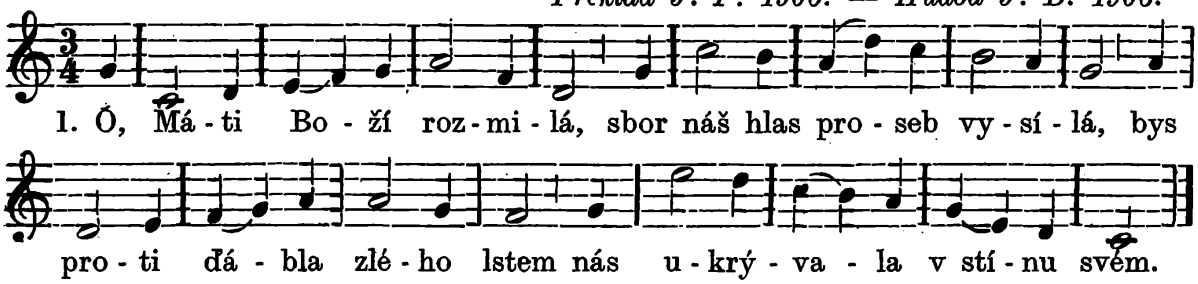

2. Náš pro rod vinou sklíčený, - v niž strh' jej Adam svedený, - tě k Matky svojí hodnosti - Král zvedl nebes výsosti.

3. Rač na nás shlédnout milostně, - již poklesli jsme žalostně; - když Syna ret tvůj požádá, - nechť hněv svůj přísný odkládá.

4. Buď Jezu Kristu sláva, čest, - jenž z Panny čisté zrozen jest, - čest Otci, Duchu svatému - buď věčně, Bohu mocnému. Amen.

486. Coelo Redemptor praetulit.

Hymna církevní k jitřní.

Překlad J. P. 1906. — Hudba J. B. 1906.

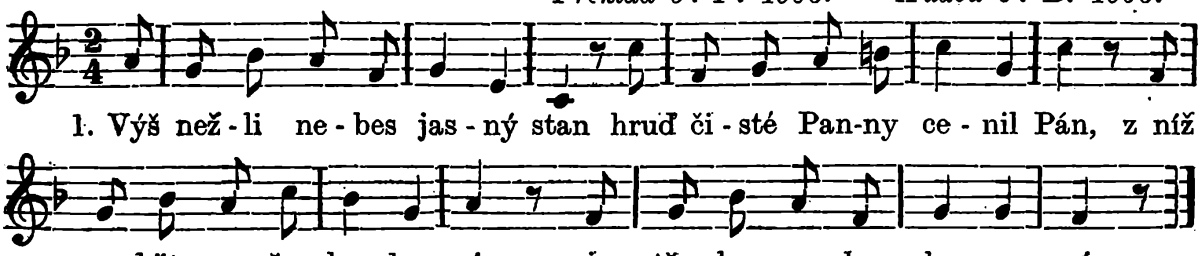

2. Ta Panna Toho dala nám, - jenž spásy naší zdroj jest sám, - jenž krví svou nás vykoupil - a muky kříže podstoupil.

3. Nechť jasná spásy naděje - s nás bázeň, úzkost odvěje, - neb ona Synu k podnoží - pláč náš a prosby předloží.

4. Syn prosby Matky vyslyší - a tužby její utiší; - ji každý sobě zamiluj, - k ní v nehodách se uchyluj.

5. Buď večná sláva Trojici, - hruď čistotou se skvějící - jež za pobyt si zvolila, - v niž símě blaha vložila.

Navštívení bl. Panny Marie.

(2. července).

Navštívení Panny Marie v brněnské diecesi zasvěceny jsou kostely farní v Pravlově, na Lomnici, v Martinkově, Obyčtově, Vranovicích, Lechovicích, Hlub. Mašůvkách; — filiální v Kostelním Vydří; — kaple v Nových Dvorech (f. Staré Hobzí), ve Zdenkově (f. Krásonice), v Nové Říši, v Červeném Hrádku (f. Nová Říše); zámecká soukr. v Mikulově.

Modlitba.

Svatá Panno Maria! Když ti byl archanděl zvěstoval, že vyvolena jsi býti Matkou Boží a když s tvým pokorným svolením zvěst stala se z Ducha svatého skutkem, chvátala jsi přes hory judské k tetě své Alžbětě, abys jí radostnou o tom donesla zprávu. Alžběta s tebou utěšeně plesala v Bohu. — Dej, požehnaná mezi ženami, abych po tvém a Alžbětině příkladu měl ve vážnosti příbuzenstvo a přátelství, rád obcoval s lidmi zbožnými, v uctivosti měl starý věk, podíl bral na bohumilých radostech lidí jiných, potěšoval a posilňoval se v přátelském a náboženském hovoru; dej, abych se neprotivil úmyslům Božím, nýbrž poddával se ochotně vedení Ducha svatého a odevzdával se řízení nejvyššímu ; dei, abych neopomíjel blahoslaviti tě mezi ženami, kořiti se tvému božskému Synu a pozdravovati vás oba, kdykoliv k tomu bývám ráno, v poledne a večer zvoněním vyzýván, slovy Alžbětinými : „Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš“. Amen.

Nešpory na den Navštívení Panny Marie.

Otče náš . . . Zdrávas . . .

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož bylo na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Ant. 1.: Povstavši Maria, odešla s chvátáním do města Judova.

Žalm 109. str. 51. Ton. VIII., 1.

Ant. 2.: Vešla Maria do domu Zachariášova, a pozdravila Alžběty.

Žalm 112. str. 52. Ton. II.

Ant. 3.: Jakž uslyšela Alžběta pozdravení Marie, zplesalo nemluvňátko v životě jejím, a naplněna jest Alžběta Duchem svatým, alleluja.

Žalm 121. str. 54. Ton. III., 3.

Ant. 4.: Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého.

Žalm 126. str. 55. Ton. VII., 1.

Ant. 5.: Jakž se stal hlas pozdravení tvého v uších mých, zplesalo radostí nemluvňátko v životě mém, alleluja.

Žalm 147. str. 59. Ton. I., 4.

Kapitola: Od počátku, a před věky stvořena jsem, a až do budoucího věku býti nepřestanu, a v příbytku svatém před ním posluhovala jsem.

R. Bohu díky.

Hymna (Ave Maris Stella) *viz na str. 242.*

V. Požehnaná ty mezi ženami.

R. A požehnaný plod života tvého.

Ant. k Magnif.: Blahoslavenou mne nazývati budou všickni národové: nebo na ponížení děvky vzhlédl Bůh, alleluja.

Magnificat na str. 59. Ton. VIII., 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Služebníkům svým, prosíme Pane, dar nebeské milosti propůjč: aby těm, pro kteréž narození blahoslavené Panny bylo počátkem spasení, žádoucí slavnost navštívení jejího udělila vzrůst pokoje. Skrze Pána . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve Regina“ *s* V., R. *a modlitbou, č. 30.—33., na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

487. O Navštívení P. Marie.

(Dříve: Rozvažujíce památku.)

Slova J. P. 1906. — Nápěv u Šteyra 1683.

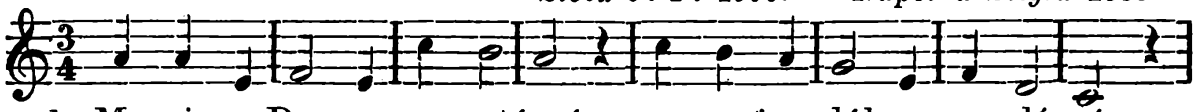

1. Ma-ri-a Pan-na po-vstá-vá, na pouť se dálnou vy-dá-vá;

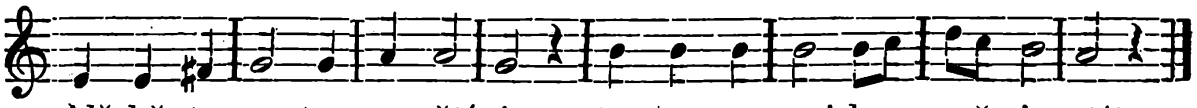

Alž-bě-tu svatou navštívit, te-tu svou mi-lou spě-je ctít.

2. Gabriel anděl zvěstoval,
jaký jí Pán Bůh úkol dal, - Syna
že zrodí slavného, předchůdce
Pána samého.

3. S chvátáním spěje na hory,
- vejde v dům plna pokory, -
Alžbětu svatou pozdraví, - srdce
jíž radost zaplaví.

4. Pod srdcem dítě plesalo, - Pána když svého poznalo; - Alžbětu Duch tu osvítil, - proroctví pronést podnítil.

5. Marii v ústret povstala, - velikým hlasem zvolala: - „Vítej ty, Panno zvolená, nade vše ženy vznešená.

6. Ode všech budiž žehnána, zvolena že jsi od Pána. Požehnán buď plod života, jejž ti dá Boží dobrota.

7. Odkud mi tato vzácná čest, - Matka že Páně u mne jest? Jak mi tvůj zavzněl v uši hlas, - zplesalo dítě mé v ten čas.

8. Blažena jsi, žes věřila, - k Božímu slovu svolila, - od věků Pán co slibuje, - tebou se, Panno, splňuje.“

9. Skromně se Panna zardívá, - v nadšení svatém zazpívá: „Duše má Boha velebí, kterýžto sídlí na nebi.

10. Na dívku svoji pohlédl, z nízkosti mé mne pozvedl, - za matku si mne vybírá, - panenství mého nestírá.

11. Slavit mne budou národy, - ochranu svojí svobody, - vzývati lidé v úzkosti, podporu, zdroj své radosti.

12. Učinil divy všeliké, - jenžto má jméno veliké: - milost svou všechněm udílí, - vůli kdož jeho plnili.

13. Se trůnu pyšné poníží, - bohaté v nouzi pohříží, - pokorné v nebe povýší, boly a žaly utiší.

14. Lačnící štědře nasytí, - hojností chudé zanítí, - potěší mile truchlící, nízké svou zvedne pravicí.

15. Slibů svých dávných pamětliv, největší koná spásy div: - pro lidí hříšných spasení - stalo se Boží vtělení.

16. Věčně jest milosrdný Bůh, - proto v něm zaplesal můj duch; národům jenž jest ke spáse, - pod srdcem mojím chová se!“

17. Za tebou, Panno, spějeme, s tebou zpěv díků pějeme, - pros, ať se v nebi zaskvíme, Boha tam s tebou slavíme.

Panny Marie cellenské.

(2. července.)

Jí zasvěcena je kaple v Hradišti nad Znojmem.

Píseň č. 459. „Chválu vzdejme svrchovaně“ *viz na str. 1216.*

Zasnoubení Panny Marie (se sv. Josefem).

(23. ledna.)

Zasnoubení Panny Marie zasvěcena je v brněnské diecesi kaple zám. v Jemnici a kaple v Macovicích (f. Fryšava).

Modlitba.

K. E.

Svatá Panno Maria, jejížto krásu velebí píseň Šalomounova, tys vyvolena byla za Matku Syna Božího, a počalas jej z Ducha svatého. Moudrost Boží postarala se o bezpečnost tvou a o nerušené narození dítka Božího, zasnoubivši tě se sv. Josefem. Tím poukázáno na tvůj i Josefův původ ze vznešeného rodu královského, zamezeno, aby ďábel a lidé zlí pomluvami neobtěžovali tebe, docíleno, že sv. Josef stal se svědkem tvého neporušeného panenství, dosaženo, že

jsi měla živitele a božské dítko tvé pěstouna, jenž tě chránil a těšil při útěku do Egypta a po celý život tvůj. Sv. Josef vešel na úmysly Boží, a byv poučen ve snách, že jsi počala z Ducha svatého, neopustil tebe, nýbrž k sobě přijal a vedl s tebou život panický až do své smrti. — Skrze všecku tu péči, kterou věnoval ti Bůh a pro něho panický manžel tvůj, sv. Josef, prosíme tebe. abys i ty byla naší ochranitelkou a záštitou proti ďáblu a zlým lidem, zvláště proti jich opovážlivému posuzování, bezdůvodnému podezřívání a bychom, stane-li se nám přece taková pohana, — vyšli z ní jako vítězové a pověst naše zase se skvěla ve své dřívější neporušenosti a bezvadnosti. Amen.

488. Zasnoubení P. Marie

Slova Jak. P. 1906. — Hudba Jos. Charváta 1906.

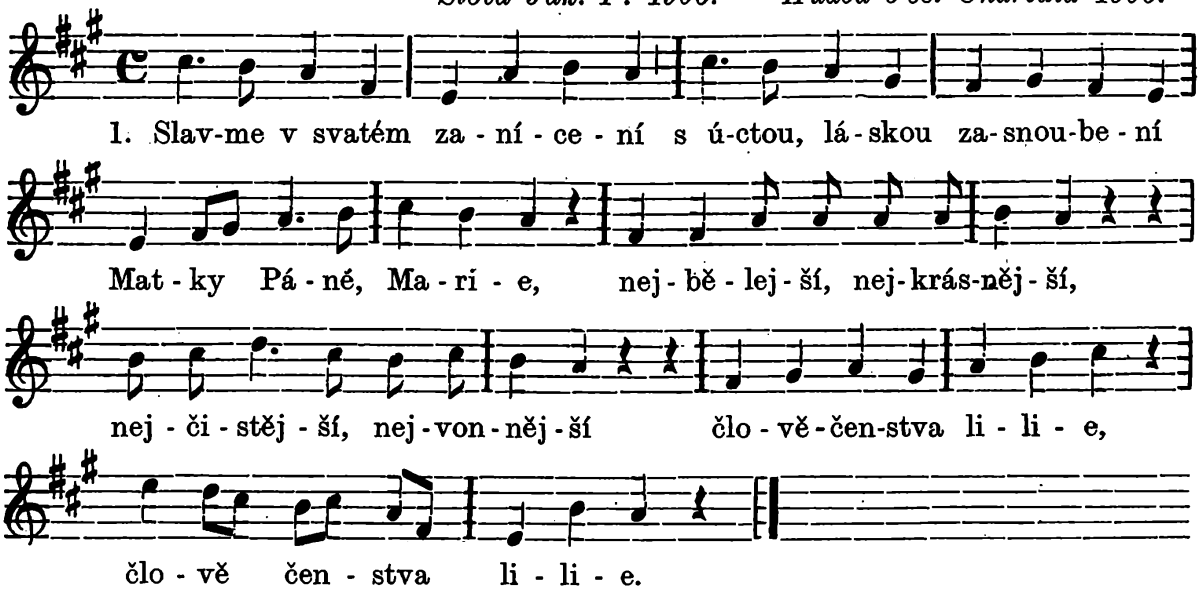

2. Spanilostí její tělo, - půvabem se milým skvělo, - jako růže něžné vděk, jasněji však tisíckráte - v její duši, ctnosti, pláte - [: nad sluneční paprsek. :]

3. Ty, již v ráji zaslíbená, - požehnaná, vyvolená, - bys moc ďábla zdrtila, - z neskonalé Boží rady - prosta hříchu, prosta vady - [: světu jsi se zrodila. :]

4. Lásce věčné, Bohu Synu připravil Bůh ve tvém klínu - bez poskvrny čistý stan, - k našich duší blahu, spáse - když se snížil v pravém čase - [: v lidském těle v zemský lán. :]

5. Prozřetelnost Boží znala zášť, jež v pekle žárem plála, - že nám světlo vychází: - Josefu tě zasnoubila, - aby jeho ctnost a síla [: chránila tě nesnází. :]

6. Za chotě Bůh Panně dává, - jehož ctnost jest jeho sláva, - pracovitost jeho čest, - svědka rodu královského, - jehož kmene vznešeného - [: Josef jasnou větví jest. :]

7. Pomluv bude chránit Pannu, - Kristu bude za ochranu, - chovat jej i živiti, - do Egypta doprovodí, - z běd a trudů vysvobodí, - [: práci bude učiti. :]

8. Anděl vzkaz mu Boží jeví, - by se ujal svaté děvy, do domu ji svého vzal, - ana nosí ve svém těle - všeho světa Spasitele, - [: jenž se za nás v obět dal. :]

9. Svatý Josef přivoluje, - s Marií se zasnubuje, - chotěm jejím již je zván. - Opatruje ji a chrání, - že ji zloba neporaní, - [: za to otcem zve jej Pán. :]

10. Zasnoubeni k naší spáse, - rozkvetli jste v ctností kráse, - Josefe i s Marií. - Za nás proste v nebes výši, - ať nám čelo v blaha říši - [: vínek slávy ovíjí. :]

11. Jejž jste z rukou Božích vzali, - jejž jste svatě odchovali, - nechať smíme Krista zřít, - s vámi v nebes jasném stanu, - v společnosti nebešťanů, - [: v slasti věčné podíl mít ! :]

Slavnost Očišťování Panny Marie

(2. února)

viz jako svátek Páně na str. 237. Zde pouze připomínáme, že o tomto svátku dle Motu proprio „Supremi disciplinae" ze dne 2. července 1911 věřící nejsou vázáni církevním přikázáním slyšeti mši sv. a zdržovati se od služebních prací.

Čistoty Panny Marie

slaví se u nás V. neděli v říjnu; není-li jí, nejbližší neděli volnou.

Beránek—Tidl.

Povzdechy křesťanské panny o slavnosti Čistoty Panny Marie.

Ó nejsladší Panno, ty srdce mého lásko od nejútlejší mladosti mé! K tobě, jižto jak Matku Boha a Pána svého ctím nade všecky tvory na zemi i na nebi, pozdvihuji srdce i mysl svou. Ó nejlaskavější ochrano a skvělý vzore panen, jak líbezně dojímá vůně tvých svatých příkladů všecky, kteří jdouce za praporem panenského slibu tvého, pod ochranou tvou přemáhají tělo a krev i světa vábení. Krásná jsi jako měsíc, jasná jako slunce, hrozná jako vojsko sešikované. Ano, ty jsi sama vůdkyní téhož vojska, sestávajícího ze všech panenských duší církve, kteréž ozbrojeny jsouce štítem a kopím víry svaté, přemáhají všecka smyslův a pekla pokušení; s tebou, slavnou královnou svou, jdou všude za Beránkem, kamkoli jde, a zpívají píseň, jež celý nebeský Jerusalem nadšením naplňuje, a jižto jedině panám lze zpívati: — panám, jež následují tvého skvoucího příkladu, vyvýšily květ čistoty leskem nejsvětějších ctností, v ustavičné jsouce živy pokoře, v poslušenství nejpřísnějším, v přepodivném mrtvení svých žádostí a v chudobě, ve svatém mlčení a lásce k bližnímu nejpřívětivější! Šlapajíce nohama svět, z celého srdce toužily po nebeské vlasti, kam dnem i nocí vysílaly modlitby, vzdechy a slzy své. Ach, jak zarděti se musím hanbou, když srovnávajíc život svůj se životem tvých světic uvažuji svou pýchu, vlažnost, neposlušnost a roztržitost neustálou! Ony zcela umřely světu a sobě samým, v mém srdci však plno jest myšlének světských a všecka mysl má dychtí po samolibém pohodlí a po všem, co lahodí smyslům mým. Tak rok života mého plyne za rokem, aniž se lepšiti počínám; ó jak velice jest se mi báti, že vyloučena budu s pošetilými panami od věčné svatby ženicha nebeského! Matko milosrdenství, útočiště hříšníků, smiluj se nade mnou, jež v pobožnosti a kajícné zkroušenosti tě vzývám: všecka má důvěra spočívá na tvém vlídném milosrdenství ke všem volajícím o svatou přímluvu tvou. Ó přijmiž mne do mateřské ochrany své, dodej z pokladů hojných přímluv svých, čeho trestnou leností svou, svým milováním světa a nedbalostí jsem byla zanedbala ve službě božského Syna tvého, a zjednej mně milost svaté zbožnosti, abych s obnovenou myslí jemu sloužíc někdy přijata byla do společnosti panen moudrých, které s hořícími lampami jdouce vstříc ženichu svému budou uvedeny od něho do království slávy jeho, aby patříce naň radovaly se nad nekonečnou jeho slávou a láskou na věky. Amen.

489. Gaude proles a Haec dies.

Církevní hymny na slavnost Čistoty Panny Marie.

Přeložil J. P. 1906. — Hudba J. B. 1906.

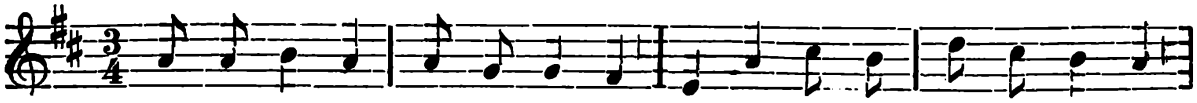

1. Ple-sej, plé-mě Da-vi-do-vo, mi-lo-stí jež o-zdo-be-no

Na konec

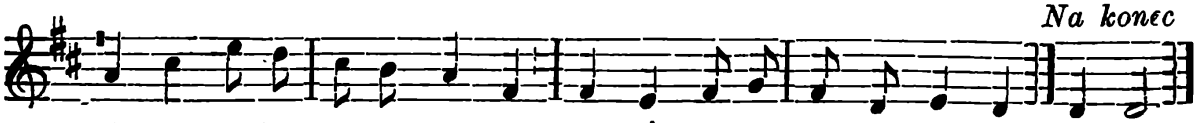

zře-lo o-ko pro-ro-ko-vo, než-li's by-lo vy-tvo-ře-no. A-men.

2. Slavný den dnes připomíná - svazek hodný věčné chvály, - s Josefem, jenž Pannu spíná, - kterou rodiče mu dali.

3. Josefovi zasnoubena - v manželství jsi zákonitém, - čistoty přec ozářena zůstala jsi, Panno, svitem.

4. Vzácné vaše zasnoubení staré ďábla klamy ruší, - jasnou bránu v oslavení - otevírá naší duši.

5. S panicem se druží Panna, - milují se duší čistou; - touhať jejich svrchovaná: - sloužit Bohu ctností jistou.

6. Spjati ctností sponou jasnou, - manželé ti nejvýš svatí, - „otcem", „dcerou", duší krásnou - volili se vezdy zváti.

7. Manželství to bylo milo - nejvyššímu světů Pánu, - od něho se na ně lilo - požehnání z nebes stanu.

8. Syn jim svěřen, poklad drahý, - který dán jim s nebes výše, - aby řídil naše snahy; - poslouchá jich slova tiše.

9. Toho Syna svatá Máti, - prosbu tobě předkládáme, - v nebe vejít rač nám dáti, - na věky kde zaplesáme.

10. Osvěž svojich sluhů hrudi, - když se v smutek ponořují, - odvrať, co jich srdce trudí, - ať tvou svatbu oslavují.

11. Chválu Pánu nesmrtnému, - Kristu, jeho Synu, vděky, - Těšiteli přesvatému - pějme po veškery věky. — Amen.

490. Praeclara custos.

Církevní hymna k nešporám o slavnosti Čistoty Panny Marie.

Překlad J. P. 1906. — Hudba J. B. 1906.

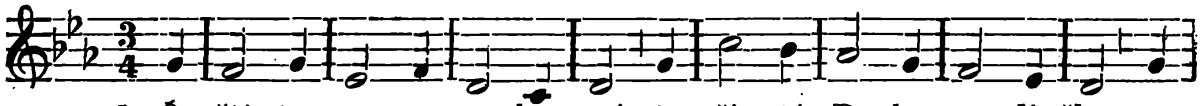

1. Ó ští-te pa-nen o-chran-ný, ty či-stá Bo-ho-ro-di-čko, ty

Na konec

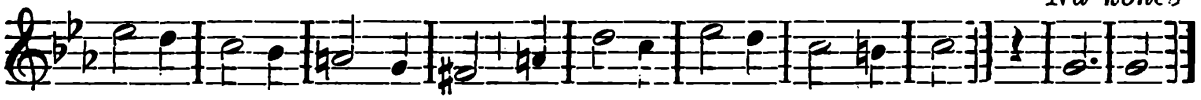

brá-no raj-ské dvo-ra-ny, cti ne-bes, spá-sy lo-di-čko. A-men.

2. Ty mezi trním lilie, - ty holubice spanilá, - jež květem z pně se rozvije, - by z našich ran nás zhojila;

3. ty, věži, v niž se nevtře drak, - ty, hvězdo plavcům příznivá, - chraň od zhouby náš bludný vrak, - veď v nebesa nás blaživá.

4. Tmy zhoubné bludů zapudiž - a odstraň zkázonosný vír, - vln bouřných hrozivý hluk stiš - a dej nám bezpečí a mír.

5. Buď Jezu Kristu oslava, - jenž z Panny čisté narozen, - vždy s Otcem, Duchem zůstává, jsa s nimi věčně věkův ctěn. Amen.

491. Na slavnost Čistoty Panny Marie.

Slova Fr. Sušila 1862. — Hudba Jos. Charváta 1905.

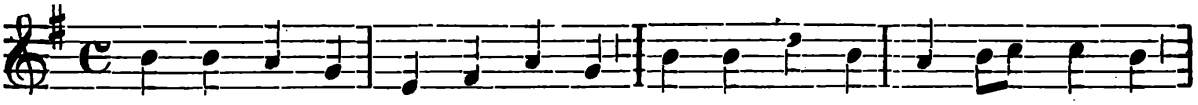

1. Vím já kvít-ko v Bo-žím sa-dě, žá-dná ji-ná v ta-ké vna-dě

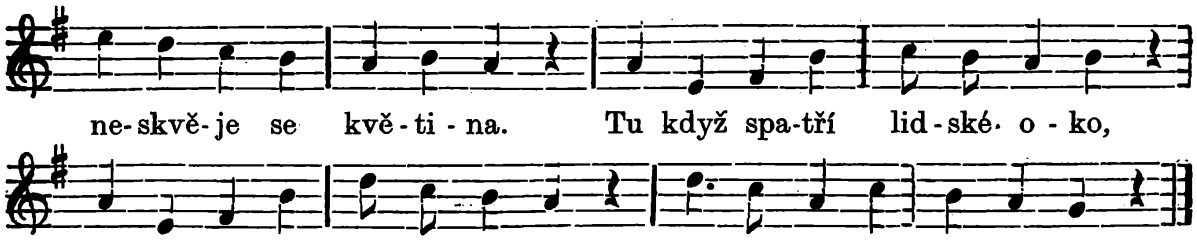

2. Kvítko to jest nebes slastí; - pro ně anděl blahé vlasti - zůstavuje komnatu; pohlédaje v jeho řásy - tone divem také krásy v přeradostném úchvatu.

3. Ó Maria! nebes růže! - který pak ret dosti může - vychválit tvou čistotu? - Před tebou se slunce skrývá, - patříc na te uzardívá - ve zbledlém se leskotu.

4. Rozvěj vůni nitra svého - v kraje světa veškerého, - by jí dýchal všechen vzduch, - a když vůni tuto dýchá, - sloužit Pánu chvatně spíchá - v svaté radosti náš duch.

5. Zasviť duši krásou svojí, - ať v ní jako v čistém zdroji - slávu Boží nazírá; - když tu bude slávu zříti, - nechť se láskou k Bohu vznítí, - nechť mu žije, umírá.

492. Na slavnost Čistoty Panny Marie.

Slova Fr. Sušila 1862. — Hudba Jos. Charváta 1905.

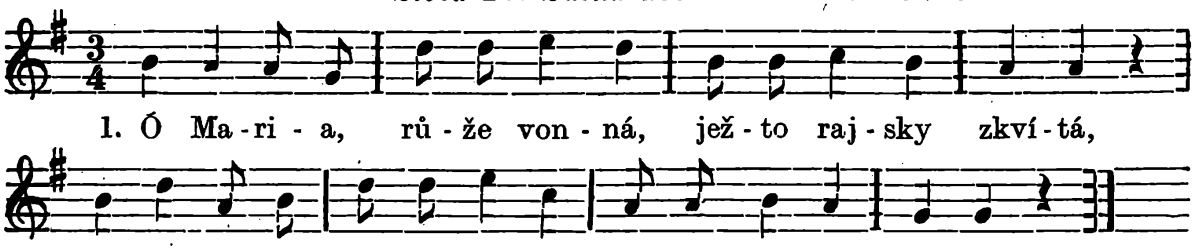

2. Po širém se světě z tebe - proudy slasti řinou, - a tam manna padá s nebe, - kde tvé oči kynou.

3. Rozvíjí se krása tvoje - přespanilým květem, - vůně z hrudí tvojí zdroje - vane širým světem.

4. Krása tvoje zaskvívá se - nad ztepilé palmy, - o tvé vůni, o tvé kráse kdož by nepěl žalmy?

5. Krása tvoje učinila, že Bůh sstoupil s trůnu, - a tvá duše ušlechtilá, - že ti bydlel v lůnu.

6. Lilie's a růže spolu, - kdy to bylo slýchat? - ó kdož nemá v zemském dolu - láskou k tobě dýchat?

7. Aj, svět celý po oboru - k tobě láskou plane, - a čest tvá z úst všechněch tvorů zníti neustane.

493. O, stella Jacob fulgida.

Hymna církevní k jitřní.

Překlad J. P. (Fr. Sušila). — Hudba Fr. Musila 1906.

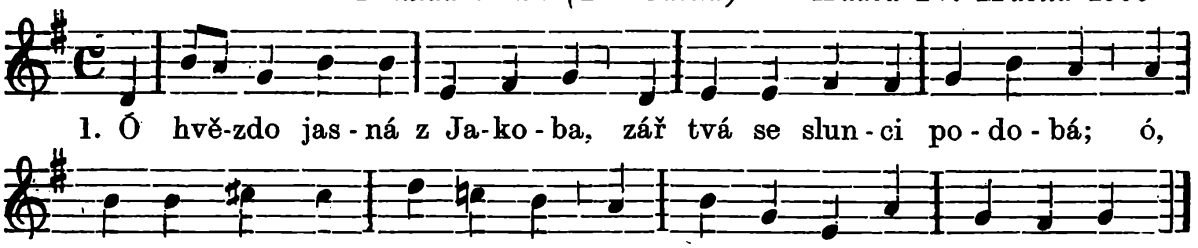

2. Sbor svatých, bíle oděný, tě slaví láskou nadšený, - a svaté panny v zápale - ti pějí stále k pochvale.

3. Sbor ctitelů ti uvíjí - květ šeříku a lilií; - než jejich bělost přemáhá hruď tvoje cudná, přeblahá.

4. I země obor nesmělý, - zněj tobě chvály s anděly, - hlas pozvedni až ku nebi, - ať Pannu panen velebí.

5. Buď Jezu Kristu sláva, čest, - jenž z Panny čisté zrozen jest, - čest Otci, Duchu svatému, - buď věčně Bohu mocnému. Amen.

Bolestné Panny Marie.

V pátek po V. neděli v postě v celé církvi a v neděli III. v září. Zářijový svátek byl povolen pro dědičné země rakouské, nyní slaví se také po celé církvi.

Veškeré duševní mučednictví Panny Marie obyčejně soustřeďují v sedmi hlavních bodech. Jsou to bolesti: 1. při proroctví Simeonově, 2. při úteku do Egypta, 3. při pracném, tři dny trvajícím hledání Ježíše 12letého, 4. při pohledu na Spasitele kříž nesoucího, 5. při ukřižování Ježíšove, 6. při snímání s kříže, 7. při jeho pohřbu. — Jinde i jinak vypočítávají bolesti Matky Boží; tak na př. píseň č. 62 v Poutní knize (kterou níže otiskujeme), předvádí tyto bolesti: 1. Ježíš v domě Pilátově. 2. Maria potká Ježíše na cestě křížové. 3. Ježíš na Golgotě obklopený zástupy krvelačnými. 4. Ježíš přibíjen na kříž. 5. Ježíš umírá na kříži. 6. Ježíš položen Marii na klín. 7. Ježíš vložen do hrobu.

Bolestné Panně Marii zasvěceny jsou kostely farní ve Sloupě a v Načeraticích; — kaple v Chotěbudicích (f. Horní Slatina), zám. na Sádku (f. Čáslavice), v Rácově (f. Batelov), v Dědkově (f. Měřín), nad hrobkou Lobkoviců v Netíně, na Lutrstegu (f. Slavkov), v Podmolí (f. Lukov — Luggau), v Čížově (f. Horní Břečkov), u Boskova Týnu (f. Hostím), v Hodonicích, soukr. v Mramoticích (f. Přímětice), ve Střelicích (f. Jevišovice); — modlitebna v Jiřicích (f. Hostím).

Sedmibolestné Panně Marii zasvěcena je kaple ve Vatíně (f. Obyčtov).

Bolestné Panně Marii zasvěcen je měsíc září.

Sv. Otec Pius IX. 3. dubna 1857 a 28. listopadu 1876 povolil odpustky: 1. 300 dní každý den těm, kdo v měsíci září ctí bol. Matku Boží zvláštními zbožnými cvičbami; 2. Lev XIII. 27. ledna 1888 povolil plnomocné odpustky v libovolný den v září nebo v prvních osmi dnech října; kdo pobožnosti konal po měsíc, přijme svátost pokání a nejsv. svátost oltářní a vykoná modlitbu na úmysl sv. Otce.

Beránek—Tidl: „Posvěť se jméno Tvé“.

Modlitby při mši svaté ke cti Matky Boží bolestné.

Při prvním díle mše svaté.

Vyznávaje před Tebou vinu svou, prosím Tě, ó Bože, račiž tuto obět mše sv. přijmouti ke cti a chvále své, k oslavení jména svého svatého, jakož i k oslavení nejčistší Panny a Matky Spasitele našeho Ježíše, kterouž jsi ze všech vyvolil požehnanou mezi ženami, kteráž však také ze všech největší bolesti snášela. Ach, popřejž mně, Pane, milosti, abych na bolesti Matky Marie s uctivostí pamatoval a tím zásluh umučení Ježíšova a mateřské přímluvy Marie hodným se stal!

Pane Bože, Otče nebeský, jenž jsi blahoslavenou Pannu Marii nevystižitelnými soudy svými za Matku Syna svého určiti a ji Matkou bolestnou učiniti ráčil, smiluj se nade mnou, a naplň srdce mé trpělivostí ke snášení všeho toho, co prozřetelnost Tvá nepříjemného na mne sešle.

Kriste, jehožto hořké umučení a smrt na kříži matce Tvé milé nesčíslných bolestí způsobila, smiluj se nade mnou a uděl mi ochoty, abych s radostí vstoupil na cestu kříže a i v kříži Tebe následoval.

Duše svatý, jenž jsi trpící Matku Boží ve všech bolestech nebeským potěšením občerstvovati ráčil, smiluj se nade mnou a neopusť mne s útěchou svou, když mne zachvátí utrpení.

Ó Matko milá, pros za mne, abych ve všech úzkostech svých v Boha doufal, a přímluvou tvou ode vší malomyslnosti zachráněn byl.

Ó věčný Bože! Uvaruj mne vší roztržitosti a pozdvihni srdce mé k pobožnosti, abych užitku a účinku této oběti svaté v hojné míře byl účasten. Popřej mně také, abych se srdečnou útrpností na Matku bolestnou si vzpomněl, na moře hořkosti, které se již tenkrát v její srdce vylilo, když nábožný Simeon jí pravil, že meč pronikne duši její, a na onen ještě větší strach a zármutek, kterým srdce její naplněno bylo, když Herodes král její nejsvětější dítě usmrtiti toužil. Obětuji Tobě, ó Bože, velikou starost a všechny ostatní bolesti, kteréž svatá Matka na úzkostlivém útěku svém do Egypta přestála, a prosím Tebe, ó Pane, propůjč mně milosti, abych skrze zásluhy Matky Syna Tvého ode vší úzkosti ducha, zvláště od úzkosti zlého svědomí byl osvobozen.

Při evangeliu. Chvála a díkůčinění budiž Bohu Otci za jeho lásku a milosrdenství, že nám Spasitele seslati ráčil. Chvála a díkůčinění budiž Bohu Synu, jenž ve svatém evangeliu tajemství vtělení, umučení, učení svého a zázraků svých zanechal. Chvála a díkůčinění budiž Duchu svatému, jenž v nás světlo víry rozžal, jenž nás osvěcuje, milostí svou k životu věčnému posvěcuje a posilňuje. Ó trojjediný Bože! Uděl mi milosti, aby učení svatého evangelia v srdci mém pevně se vkořenilo a hojný užitek neslo. Ó svatá Matko Maria! Jistě mateřské srdce tvé velikou úzkostí bylo naplněno, když jsi milého Synáčka svého ztraceného hledala a jej teprv po třech dnech v chrámě jerusalemském nalezla; pro tuto bolest svou vypros mně u Boha milost, abych, kdyby mne ono hrozné neštěstí potkalo, že bych Ježíše těžkým hříchem ztratil, jej zase slzami kajícnosti hledal, a ke svému spasení našel.

Při druhém díle mše svaté.

Obětování. Všemohoucí Bože a Pane! Požehnej tyto dary chleba a vína, které kněz na oltáři k Tobě pozdvihuje, a modlitbou posvěcuje. Způsobiž všemohoucí láskou svou, aby v nejsvětější tělo a krev božského Syna Tvého proměněny byly a nám k odpuštění hříchův a k odvrácení všeho zlého sloužily! Pomni, Otče nebeský, také na lásku, kterou Ježíš Kristus k nám hříšným v srdci svém choval, když nejukrutnější smrt kříže pro nás podstoupil. Ó Spasiteli! Poznávám velikost lásky Tvé, ale také těžkost hříchů svých. Ó Duše svatý, nebeský posvětiteli duše mé, rozněcuj v srdci mém plamen lásky k mému božskému Spasiteli, a zároveň i srdečnou a upřímnou lítost nad hříchy mými, kteréž byly příčinou jeho smrti přebolestné! Ó Maria, Matko bolestná! S velikou žalostí pamatuji na ono bolestné okamžení, kdežto jsi se potkala s přemilým Synem svým, těžký kříž na ramenou svých nesoucím. Ach, Matko milá, bolest, kterou jsi tenkráte cítila, zranila i srdce mé; žalost tvá jest i žalostí mou. Kořím se však při tom svatým soudům Božím, které pro tebe tento kořký kalich bolestí připravily, abys nám za příklad trpělivosti a odevzdanosti do jeho svaté vůle sloužiti mohla; ach, vypros i mně nebeskou sílu, abych kalich protivenství a trápení zavždy od Boha podaný

podle příkladu tvého do poslední krůpěje vypiti a s knězem i s církví říci mohl : Ano, hodno i slušno jest, vždycky a všudy chválu a díky vzdávati Otci věčnému, Synu Spasiteli a Duchu Posvětiteli našemu. Slušno a hodno jest, aby, když kněz na oltáři svatá tajemství koná, nebešťané i lidé, andělé i archandělé, serafové i cherubové k trůnu božské velebnosti hojnost chvalozpěvů odesílali. S nimi spojuji se i já a v památce bolestné Marie v největší žalosti pod křížem stojící, Tobě, Bože trojjediný, čest, chválu a díky vzdávám se všemi nebešťany volaje : Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů; plna jsou nebesa i země slávy jeho. Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně! Hosanna na výsostech !

K tiché mši, nebo k třetímu dílu mše svaté.

Ó svatý a neposkvrněný knězi Ježíši Kriste, jenž na slovo služebníka svého za několik okamžiků vskutku a v pravdě s božstvím a člověčenstvím na oltář tento sestoupíš, dejž mně milost, abych s vděčným srdcem na onen večer si vzpomněl, kdy chléb a víno ve své nejsvětější tělo a krev jsi proměniti ráčil, a abych spolu onu neskončenou lásku poznal a jí sobě náležitě považoval, kteráž Tebe s nebe k nám hříšníkům přivedla. Ach, jak drahá před Tebou jest duše má, žes ji krví svou vykoupiti a spasiti chtěl! Pomni, Pane, také na ty, za kteréž z lásky neb povinnosti se modliti mám, kteří ještě jako já na tomto světě o spasení své bojovati musí (totižto N. N.). Jim jako i mně propůjč živou a čistou víru a pravé křesťanské obcování, abychom po tomto životě Tebe tváří v tvář spatřili, jenž se nám na oltáři svém pod způsobami chleba a vína jeviti ráčíš.

Při pozdvihování. Ó Ježíši Kriste, Synu Boha živého. Klaním se Tobě, miluji Tebe a věřím, že zde ve velebné svátosti skutečně jsi přítomen. Ó předrahá krvi Ježíše Krista, kteráž za mne na kříži vylita byla, obmej, očisť duši mou a posvěť ji k životu věčnému. Amen.

Po pozdvihování. Ó Ježíši, nyní jsi znova sebe sama Otci svému nebeskému obětovati ráčil. Ach, obrať milostivou tvář svou i na nás své v prachu zde se kořící hříšné služebníky ! Dej tuto obět anděly svými až k samému trůnu božské velebnosti zanésti, aby Otec Tvůj nebeský jí oslaven byl, a my všichni, kteříž tělo a krev Tvou buď skutkem aneb aspoň v duchu přijímáme, požehnáním nebeským a milostí naplněni byli. Ó Bože ! Nepatř na to, co jsme zasloužili, ale uděl nám odpuštění hříchů našich skrze Pána našeho, Ježíše Krista Syna Tvého, skrze kteréhož jsi všechno stvořil, skrze něhož všechno posvěcuješ, žehnáš a rozdáváš; skrze něho a s ním a v něm jest Tobě, ó Bože, Otče všemohoucí, v jednotě Ducha svatého čest a sláva po všecky věky. Ó svatá Maria, a vy svatí přátelé Ježíše Krista, kteří jste na hoře Kalvarii pod křížem stáli a Syna Božího v největších mukách ducha vypustiti viděli, orodujte za nás, aby Otci nebeskému v této oběti naší se zalíbilo skrze zásluhy nejsvětější Matky Marie, jižto tenkráte meč bolesti duševně pronikl, když Longin kopím bok jejího Syna božského probodl.

Ke čtvrtému dílu mše svaté čili k přijímání.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi a uděl nám pokoje. Osvoboď mne, ó Ježíši, ode vší nepravosti i ode všeho zlého.

Dejž, bych se Tvých přikázání vždy věrně přidržel, aby nic mne od nich a od Tebe neodvrátilo. Svatá Maria, Matko bolestná, jaké hořkosti, jaké bolesti pocítilo tvé mateřské srdce, když tvého milého Syna s kříže sňatého tobě na klín položili. Ó Matko vší útrpnosti hodná, v oné smutné době mohla jsi hořekujíc v pravdě volati: Ó vy všichni, kteří jdete cestou, pozorujte a vizte, jestli jaká bolest jako bolest má!

Matko nejvýš zkormoucená! Syn tvůj obět smíření na kříži dokonanou zde na oltáři obnovil; ach, prosím tebe, spojuj bolesti, hořkosti a slzy své s modlitbou a s prosbami mými, a přednes žádosti a potřeby srdce mého Synu svému milému, jenž na památku pohřbu svého nyní do srdce knězova vejde. Ó kéž bych hoden byl, s knězem nejsvětější tělo Ježíšovo přijmouti! Ale že té milosti nehodným se uznávám, k tobě, ó Matko nejmilejší, se utíkám a prosím, abys za mne u božského Syna svého se přimluvila, by ráčil duchovním způsobem ke mně přijíti a mně posvětiti, abych při nastávajícím svatém přijímání jemu čisté srdce obětovati mohl. Oroduj za mne, Matko přemilá, abych následováním tvého svatého příkladu tobě a tvému Synu božskému vždy milejším a podobnějším se stal, a abych všecky bolesti, nesnáze a útrapy tohoto života s trpělivostí a odevzdaností do vůle Boží snášel. Obzvláště mně vymoz tu milost, abych jsa smířen s Bohem v laskavém políbení svatého kříže pod ochrannou rukou tvou svět ten opustiti a do vlasti své nebeské šťastně dospěti mohl. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Ó dobrotivý a trojjediný Bože! Otče, Synu a Duše svatý! Rač mne nebeským požehnáním v každé případnosti a v každém okamžení života mého navštíviti a oblažiti, tak jak jsi blahoslavenou Matku Spasitele mého požehnanou mezi ženami učiniti ráčil.

Ó Ježíši, Spasiteli můj nejmilejší! Pohnutým srdcem Tobě díky vzdávám za smrt Tvou na kříži, jejížto památka nyní na oltáři se obnovila. Skrze bolestnou Matku Tvou vzývám Tebe, bys mne užitků této svaté oběti ve vší hojnosti účastným učiniti ráčil. Ano, bolestná Matko Ježíšova, pro bolesti, které jsi, stojíc pod křížem Syna svého, pocítila, tebe žádám, abys mi vždy dobrotivou matkou a silnou pomocnicí býti a zůstati ráčila; ó vzpomeň na nejsvětější obět, kterou jsem ke cti tvé Bohu obětoval; vzpomeň na lásku a důvěrnost, s kterou jsem tebe při ní vzýval; a přispěj mně ku pomoci v každé potřebě, v životě i při smrti. Amen.

Modlitba církevní k sedmibolestné Panně Marii.

a) V pátek před Květnou nedělí.

Bože, při jehožto umučení podle Simeonova proroctví nejsladší duši slavné Panny a Matky Marie meč bolesti prošel: propůjč milostivě, abychom my, kteříž probodení její a utrpení ctíce oslavu-

jeme, na přímluvu slavných zásluh a modliteb všech svatých, kteří u kříže věrně stáli, šťastný výsledek umučení Tvého dosáhli. Který žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

b) O III. neděli v září.

Bože, při jehožto umučení, podle Simeonova proroctví nejsladší duši slavné Panny a Matky Marie meč bolesti prošel: propůjč milostivě, abychom my, kteří bolesti její ctíce oslavujeme, šťastný výsledek umučení Tvého dosáhli. Který žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Modlitba k Panně Marii bolestné.

Dle sv. Bonaventury.

Ó, nejsladší Panno Maria, prosím tě skrze onen meč bolesti, kterýž pronikl duši tvou, ana jsi nejmilejšího Syna svého obnaženého na kříži viděla vyvýšeného, jeho svaté ruce a nohy hřeby probodené a všecko tělo jeho krví a ranami pokryté, nadchni srdce mé útrpností k trpícímu Synu svému a hořkou lítostí nad hříchy mými, jimiž jsem ho křižoval, aby svatá krev jeho na mně nebyla zmařena, nýbrž mne očistila a srdce mé obohatila bohulibými ctnostmi. Pomni, ó milosrdná Panno, na ony muky, jež jsi trpěla při nejbolestnější smrti jednorozeného Syna svého a stůj při mně při skonání života mého. Když jazyk můj nebude se moci již pohybovati, by Tebe vzýval, když se kaliti budou oči mé, když se zavrou uši mé a když mne opustí všecky mohutnosti a smysly mé, tenkráte, nejsladší Panno, pomni na ony modlitby, které před dobrotivou tváří tvou jsem vyléval, a poroučej ducha mého nejmilostivějšímu Synu svému, Pánu našemu, abych mocnou přímluvou tvou skrze něho ode všech muk a všeliké hrůzy osvobozen jsa k žádoucímu odpočinutí přiveden byl tam, kde ty nyní v hojnosti své slávy panuješ: ať tam s tebou jej oslavuji, jenž s Otcem i Duchem svatým žije a kraluje na věky věkův. Amen.

Jiná modlitba k bolestné Panně Marii.

Ó nejzarmoucenější Panno a Matko Boží Maria, ty útočiště hříšníkův, útěcho zarmoucených, pomocnice utiskovaných! Ty žádného neoslyšíš, kdo u tebe pomoci hledá; ejhle, i já bídný hříšník obracím se důvěrně k tobě a pro všecky bolesti tvé tebe prosím, abys své milosrdné oči na prosbu mou obrátila. Ó ukaž mi, Matko přebolestná, že jsi útěchou zarmoucených a pomocnicí bídných. Vím sice a přiznávám se veřejně, že jsem tvého Syna Ježíše, svého nejvyššího Boha, často urazil, že též tvé mateřské přímluvy jsem nehoden a tím méně zasluhuji od tvého Syna vyslyšenu býti; avšak pomni, ó Maria, že jsouc Matkou Boží, jsi též Matkou všech kajících hříšníků; neopouštěj mne, Matko milosrdenství, nýbrž pros za mne, aby mně Pán Bůh hříchy mé a zasloužené tresty odpustil a já abych v pravé víře, v pevné naději, v úplné lásce posilněn jsa skrze neskončené zásluhy Syna tvého a skrze tvou mateřskou přímluvu obdržel vše, čeho potřebí jest ke spáse mé duše. Není-li však Pánu Bohu libo, abych byl zbaven všeho zlého a všech proti-

venství, vypros mi pravé trpělivosti, abych se nejsvětější vůli Boží, tak jako ty pod křížem, úplně podrobil. Ale především vypros mi šťastné hodinky smrti, abych v nebi s tebou a se všemi svatými na Boha tváří v tvář patřil a jemu věčně chválu a díky vzdával. Amen.

Odpustková pobožnost k bolestné Panně Marii.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

1. Upřímnou soustrast mám s tebou, bolestná Matko Maria, pro onu zkormoucenost, kterou tvé útlé srdce pocítilo při proroctví svatého starce Simeona. Ó nejmilejší Matko, pro zkormoucené srdce své vypros mi od Boha ctnosti pokory a daru svaté bázně Boží. — Zdrávas Maria.

2. Upřímnou soustrast mám s tebou, bolestná Matko Maria, pro onu úzkost, kterou tvé citlivé srdce pocítilo na útěku do Egypta i po čas tvého tam pobytu. Ó nejmilejší Matko, pro své úzkostí naplněné srdce vyžádej mi ctnosti štědrosti, zvláště k chudým, a daru pobožnosti. — Zdrávas Maria.

3. Upřímnou soustrast mám s tebou, bolestná Matko Maria, pro onu úzkost, kterou pocítilo tvé starostlivé srdce, když jsi ztratila svého přemilého Ježíše. Ó nejmilejší Matko, pro své starostlivé srdce vyžádej mi ctnosti čistoty a daru umění. — Zdrávas Maria.

4. Upřímnou soustrast mám s tebou, bolestná Matko Maria, pro ono zděšení, jež se zmocnilo tvého mateřského srdce, když jsi potkala Ježíše, těžký kříž nesoucího. Ó nejmilejší Matko, pro své tak prudkou bolestí naplněné srdce vyžádej mi ctnosti trpělivosti a daru síly. — Zdrávas Maria.

5. Upřímnou soustrast mám s tebou, bolestná Matko Maria, pro ono mučednictví, které vytrpělo tvé šlechetné srdce, když jsi přítomna byla smrtelnému zápasu Ježíšovu. Ó nejmilejší Matko, pro své tak ztrápené srdce vyžádej mi ctnosti střídmosti a daru rady. — Zdrávas Maria.

6. Upřímnou soustrast mám s tebou, bolestná Matko Maria, pro onu ránu, která zasazena byla tvému soustrastnému srdci, když bok Ježíše kopím proklán a nejmilejší srdce jeho probodnuto bylo. Ó nejlaskavější Matko, pro své tak zraněné srdce vypros mi ctnosti lásky bratrské a daru rozumu. — Zdrávas Maria.

7. Upřímnou soustrast mám s tebou, bolestná Matko Maria, pro onu duševní muku, kterou pocítilo tvé láskou největší naplněné srdce, když Ježíš do hrobu kladen byl. Ó nejmilejší Matko, pro své největší žalostí naplněné srdce prosím tebe, vyžádej mi ctnosti horlivosti a daru moudrosti. — Zdrávas Maria.

V. Oroduj za nás přeholestná Panno Maria.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Prosíme Tě, ó Pane Ježíši Kriste, nechť se za nás u Tvé dobroty přimlouvá nyní i v hodinu smrti naší blaho-

slavená Panna Maria, Matka Tvá, jejížto nejsvětější duši v hodinu smrti Tvé meč bolesti pronikl. Skrze Tebe, Ježíši Kriste, Spasiteli světa, jenž s Otcem i Duchem svatým žiješ a kraluješ po všecky věky věkův. Amen.

Racc.: Odpustky 300 dní za každé nábožné pomodlení této pobožnosti. (Pius VII. 14. ledna 1815).

Jiná krátká modlitba k bolestné Panně Marii.

Sedmkrát Zdrávas Maria a pa každém Zdrávas připojí se:

Učiň, svatá Máti Pána,
Ukřižovaného rána
ať se vtiskne v srdce mé!

Racc.: Odpustky: 1. 300 dní jednou za den, když se tuto modlitbu nábožně pomodlíme. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v kterýkoli den, když se ji po celý měsíc modlíme, sv. pokání a nejsv. svátost oltářní přijmeme a na úmysl sv. Otce se pomodlíme. (Pius VII. 1. prosince 1815 a Pius IX. 18. července 1876.)

Z Poutní knihy str. 177.

Růženec

ke cti a chvále sedmibolestné Panny Marie.

Růženec tento zaveden jest od řádu Servitů na památku sedmi bolestí Panny Marie, jež při tomto růženci krátce se rozjímají. Skládá se ze sedmi odstavců (desátkův) a každý odstavec z 1 Otčenáše a 7 Zdrávasů; ku konci přidávají se ještě 3 Zdrávasy k uctění slz bolestné Panny Marie. Obětovati jej můžeme na úmysl, abychom všecky kříže a protivenství s takovou trpělivostí a odevzdaností do vůle Boží snášeli, jako bolestná Panna Maria.*)

Ve jménu Otce † i Syna i Ducha svatého. Amen.

Vzbuzení lítosti. Ó jediný a nejlaskavější Pane můj, viz mne, jenž rozjímaje velké urážky, jimiž jsem Tě rozhněval, všecek zahanben před Tebou klečím. Prosím Tě vroucně, račiž mi je odpustiti, protože jich z pouhé lásky k Tobě lituji, a poněvadž

---

*) *Růženci tomuto udělili papežové Benedikt XIII. brevem ze dne 26. září 1724, Klemens XII. brevem ze dne 12. prosince 1834 a Pius IX. reskriptem svaté kongregace odpustků ze dne 18. července 1877 mnoho odpustků, z nichž aspoň některé zde uvádíme:*

1. 200 dní odpustků za každý „Otčenáš" a za každé „Zdrávas Maria" všem, kdož v pátek, ve dny čtyřicetidenního postu, na slavnost sedmi bolestí Panny Marie a po celý oktáv této slavnosti na kterémkoli místě se jej pomodlí.

2. 100 dní odpustků za každý „Otčenáš" a „Zdrávas" každému, kdož v jakýkoli den a kdekoli se jej pomodlí.

3. Odpustky 7 let a 7 kvadragen (7krát 40 dní) každému, kdo sám anebo s jinými tento růženec se pomodlí.

4. Plnomocné odpustky jednou za rok těm, kdo čtyřikrát za týden se jej modlívají, v jakýkoli den, ve kterýž po sv. zpovědi a sv. přijímání se jej pomodlí.

5. Plnomocné odpustky jednou za měsíc všem těm, kdož tento růženec po celý měsíc denně se modlí. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba na obyčejný úmysl sv. Otce.

K získání odpustků jest však potřebí, aby růženec posvěcen byl od kněze z řádu Servitův aneb od kněze k tomu oprávněného. — Mimo to jest (jak již svrchu podotknuto) třeba, by se jednotlivé bolesti rozjímaly a vyslovovaly. Papež Lev XIII. však dovolil (přípisem sv. kongregace odpustků ze dne 15. května 1886), že odpustky svrchu uvedené (mimo ty, které jsou naznačeny v odstavci 4.) mohou získati i ti věřící, kteří při modlitbě tohoto růžence z jakékoli příčiny jednotlivé bolesti ani čísti, ani rozjímati nemohou, vyplní-li jen podmínky ostatní.

si neskonalé dobro, je nade všecko zlo v ošklivosti mám a je zavrhuji. A jako bych si přál, abych tisíckrát byl raději zemřel, než Tebe urazil, tak jsem též pevně odhodlán raději tisíckrát život svůj ztratiti, než Tebe opět uraziti. Ó můj ukřižovaný Ježíši, činím opravdové předsevzetí, co nejdříve duši svou předrahou krví Tvou ve svátosti pokání očistiti. Tebe však, nejmilostivější Panno, Matko milosrdenství a útočiště hříšníků, prosím, račiž mi pro své přehořké bolesti zjednati přežádoucí odpuštění mých hříchův; a modle se dle úmyslu náměstků Kristových, abych odpustků růženci Tvému udělených účastným se stal, doufám zároveň, že jimi dosáhnu odpuštění trestů, za hříchy své zasloužených.

I. desátek. 1 „Otče náš", 7krát „Zdrávas Maria . a požehnaný plod života tvého Ježíš", kterého, Panno, pro naše spasení ve chrámě obětujíc, proroctví Simeonova jsi uslyšela, že meč pronikne duši tvou.

II. desátek. 1 „Otče náš", 7krát „Zdrávas Maria . . . Ježíš", kterého jsi, Panno, do Egypta utíkajíc, nesla.

III. desátek. 1. „Otče náš", 7krát „Zdrávas Maria . . . . Ježíš", kterého jsi, Panno, po tři dni s bolestí hledala.

IV. desátek. 1. „Otče náš", 7krát „Zdrávas Maria . . . Ježíš", kterého jsi, Panno, kříž nesoucího potkala.

V. desátek. 1 „Otče náš", 7krát „Zdrávas Maria . . . Ježíš", kterého jsi, Panno, na kříži umírati viděla.

VI. desátek. 1. „Otče náš", 7krát „Zdrávas Maria Ježíš", kterého jsi, Panno, s kříže složeného na klín přijala.

VII. desátek. 1 „Otče náš", 7krát „Zdrávas Maria . . Ježíš", kterého jsi, Panno, ke hrobu doprovázela.

Nyní modlí se ještě třikrát „Zdrávas Maria" k uctění slz, jež Panna Maria ve svých bolestech vyronila, a na úmysl, abychom dosáhli milosti zkroušeně hříchů svých litovati, jakož i abychom odpustkův účastnými se stali.

V. Oroduj za nás, bolestná Panno Maria.*)
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Prosíme Tě, ó Pane Ježíši Kriste, nech ať blahosl. Panna Maria, Matka Tvá, jejíž přesvatou duši v hodině utrpení Tvého meč bolesti pronikl, pro milosrdenství Tvé nyní i v hodině smrti za nás se přimlouvá; skrze Tebe, Ježíši Kriste, Spasiteli světa, jenž s Otcem i Duchem svatým žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

---

*) Závěrečná modlitba tato, jakož i přípravná modlitba (vzbuzení lítosti) může se dle libosti vynechati, protože nepatří k podstatným podmínkám, k získání odpustků potřebným.

Z poutní knihy.

Litanie*)
o bolestech Panny Marie.

(Pro pobožnost soukromou.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Jež jsi v Betlémě slušného příbytku nenalezla,
Jež jsi dítě Ježíše do jeslí položila,
Jež jsi od Simeona slyšela, že duši tvou proniknou žalosti jako meč ostrý,
Jež jsi s božským Synem svým do Egypta utéci musila,
Jež jsi dvanáctiletého Syna svého ztrativši, po tři dny s bolestí hledala,
Jež jsi nenávist zatvrzelých židů proti Ježíšovi hluboce cítila,
Jež jsi s bolestí slyšela, že Ježíš od Jidáše byl zrazen,
Jež jsi s bolestí slyšela, že Ježíš od nejvyšších kněží jako zločinec byl obžalován,
Jež jsi s bolestí slyšela, že Ježíš byl poličkován,
Jež jsi s bolestí slyšela, že Ježíš byl ukrutně trýzněn,
Jež jsi s bolestí slyšela, že Syn tvůj nad Barabáše vražedníka za horšího byl vyhlášen,
Jež jsi s bolestí slyšela, že Syn tvůj byl bičován a trním korunován,
Jež jsi s bolestí slyšela, že nad ním nespravedlivý ortel byl vyrčen,
Jež jsi ho na cestě utrpení křížem obtíženého potkala,
Jež jsi u kříže mečem bolesti byla proniknuta,
Jež jsi poslední slova Syna svého, na kříži pnícího, s bolestí slyšela,
Jež jsi až do jeho skonání s nepřemoženou myslí u kříže stála,
Jež jsi tělo Syna svého na své mateřské lůno vzala,
Matko bolestná,
Matko plačící,
Matko opuštěná,
Matko v hoři pohřížená,
Matko Syna svého zbavená,
Matko srdcem svým na kříž Syna svého přibitá,
Moře utrpení,
Zrcadlo trpělivosti,
Skálo stálosti,
Uzdravení nemocných,
Útočiště hříšníků,
Potěšení zarmoucených,
Poklade věřících,
Oko proroků,
Podporo apoštolů,
Koruno mučedníků,
Světlo vyznavačů,
Drahá perlo všech panen,
Královno všech svatých,
} orodují za nás!

Milostiv nám buď! Odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď! Uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od hněvu svého
Od náhlé a nenadálé smrti
Od úkladů ďábelských
Od ducha nešlechetného
} vysvoboď nás, Pane!

*) Jinou kratší litanii k bolestné P. Marii viz při májové pobožnosti str. 1243.

Od přestoupení svých svatých přikázání
Od časného a věčného zahynutí
Skrze zásluhy sedmibolestné Panny Marie
Skrze bolest, kterou jí proroctví Simeonovo způsobilo,
Skrze bolest, kterou jí útěk s Ježíšem do Egypta způsobil,
Skrze bolest, kterou jí hledání ztraceného Syna způsobilo,
Skrze bolest, kterou jí potkání se s Ježíšem na smrt jdoucím způsobilo,
Skrze bolest, kterou jí patření na Ježíše na kříži visícího způsobilo,
Skrze bolest, kterou jí složení těla Ježíšova do lůna jejího způsobilo,
Skrze bolest, kterou jí pohřbení těla Ježíšova způsobilo,
V den soudný
} vysvoboď nás, Pane!

My hříšníci! Tě prosíme, uslyš nás!

Abys nám pro bolesti Panny Marie odpustiti ráčil,
Abys nám pro bolesti Panny Marie milostiv býti ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie k pravému pokání přivésti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie svatou církev spravovati a zachovati ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie náměstka apoštolského i veškeren duchovní stav ve svatém náboženství zachovati ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie nepřátele církve svaté obrátiti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie králům a knížatům křesťanským pokoj a svornost dáti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie všemu lidu křesťanskému pokoj a jednotu uděliti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie církev katolickou ode všech bludův a kacířství ochraňovati ráčil,
Abys všecky ctitele sedmibolestné Panny Marie ve své milosti zachovati ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie od úkladů ďábelských ochraňovati ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie od nekajícnosti ostříhati ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie v pravé víře, naději a lásce zachovati ráčil,
Abys nám pro bolesti Panny Marie síly a trpělivosti v utrpení uděliti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie hlad, mor, vojnu od nás odvrátiti ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie v poslední hodince útěchou nebeskou občerstviti ráčil,
Abys nám pro bolesti Panny Marie blaženého skonání popřáti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie uslyšeti ráčil,
} Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš. — Zdrávas Maria.

V. Tvou vlastní duši, ó Maria, pronikl meč bolesti.
R. Aby zjevna byla mnohých srdcí smýšlení.
V. Oroduj za nás, Královno mučedníků.
R. Která jsi u kříže Syna svého stála.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Ó bolestná Matko ukřižovaného Pána našeho, Matko naše, sladkosti naše a první po Kristu naděje naše; vyslyš, prosíme tebe, nás vykoupené dítky Syna svého a spolu dítky své, již tebe o mocnou přímluvu žádáme, abys nám u Syna svého vyprosila, bychom brali ovoce ze zásluh jeho. A jako jsi, ó Matko nejsvětější, přítomna byla Synu svému na kříži umírajícímu, tak

stůj i při nás v hodinu smrti naší a v těch posledních úzkostech mateřským srdcem svým nás potěšuj, abychom se pod ochranou tvou s tímto životem rozžehnali a do blahoslavené věčnosti šťastně za tebou se dostali ke Kristu Ježíši, Synu tvému a Pánu našemu, jenž s Otcem a Duchem svatým žije a kraluje na věky věkův. Amen.

V pátek po neděli smrtné.

Nešpory na den sedmi bolestí blahoslavené Panny Marie.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas):*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Od neděle Devítníku do velikonoc: Chvála Tobě, Pane, Králi věčné slávy. *Jindy:* Alleluja.

Antif. 1. Půjdu k hoře myrrhové a k pahrbku kadidlovému.

Žalm 115. Ton. I, 10.

1. Uvěřil jsem, pročež mluvil jsem: * já pak snížen jsem byl velmi.

2. Jáť jsem řekl u vytržení svém: * že všeliký člověk lhář jest.

3. Čím se (tedy) odplatím Hospodinu * za všecko, co učinil mi?

4. Kalich spasení vezmu: * a jméno Hospodinovo vzývati budu.

5. Sliby své Hospodinu splním přede vším lidem jeho: * drahá ť jest před očima Hospodinovýma smrt svatých jeho.

6. Ó Hospodine, jáť jsem služebník Tvůj: * já služebník Tvůj a syn děvky Tvé.

7. Roztrhl jsi vazby mé: * Tobě obětovati budu obět chvály a jméno Hospodinovo vzývati budu.

8. Sliby své Hospodinu splním před obličejem všeho lidu jeho: * v síních domu Hospodinova a prostřed tebe, Jerusaleme.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Ant. 1. *(se opakuje).*

Antif. 2. Milý můj jest bílý a červený, vlasy hlavy tvé jako šarlat krále, svázaný v řásy.

Žalm 119. Ton. II.

1. K Hospodinu, když jsem soužen býval, volal jsem: * a vyslyšel mne.

2. Hospodine, vysvoboď duši mou od rtů nepravých, * a od jazyka lstivého.

3. Co bude dáno tobě, aneb co bude tobě přiloženo * za (tvůj) lstivý jazyk?

4. Střely Mocného ostré, * s uhlím do spuštění vypalujícím.

5. Běda mně, že tak dlouho pohostinu jsem: bydlil jsem s obyvateli Cedar: * dlouho pohostinu byla duše má.

6. S těmi, kteříž nenáviděli pokoje, byl jsem pokojný: * když jsem mluvíval jim, bojovali proti mně bez příčiny.

Sláva Otci, atd.

Ant. 2. *(se opakuje).*

Ant. 3. Kamž odešel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se uchýlil milý tvůj?

Žalm 139. Ton. III, 3.

1. Vysvoboď mne, Hospodine od člověka zlého: * od muže nepravého vytrhni mne.

2. (Od těch), již myslili na nepravosti v srdci, * celý den strojili války.

3. Naostřili jazyky své jako hadí: * jed hadů lítých jest pode rty jejich.

4. Ostříhej mne, Hospodine, od ruky hříšníka, * a od lidí nepravých vysvoboď mne.

5. (Od těch), kteříž myslili podtrhnouti kroky mé: * ukryli na mne pyšní osidlo.

6. A provazy roztáhli v osidlo, * podlé cesty léčku položili mi.

7. (Ale já) řekl jsem Hospodinu: Bůh můj jsi Ty: * vyslyš, Hospodine, hlas prosby mé.

8. Hospodine Pane, sílo spasení mého: * zastínil jsi hlavu mou v den boje.

9. Nevydávej mne, Hospodine, krom žádosti mé hříšníku: * myslili (zlé) proti mně: neopouštěj mne, aby se snad nepovýšili.

10. Hlava obcházení jejich: * usilování rtů jejich (ať) přiklopí je.

11. Padati na ně bude uhlí, do ohně svrhneš je: * v bídách neostojí.

12. Muž žvavý nepozvedne se na zemi: * muže nespravedlivého zlé věci polapí v zahynutí.

13. Poznal jsem, žeť učiní Hospodin soud nuzného, * a pomstu chudých.

14. A tehdáž spravedliví oslavovati budou jméno Tvé: * a upřímí přebývati budou před obličejem Tvým.

Sláva Otci i Synu: * atd.

Ant. 3. *(se opakuje).*

Ant. 4. Milý můj jest mi jako kytička myrrhy, (kteráž) mezi prsy mými odpočívati bude.

Žalm 140. Ton. IV. B 2.

1. Hospodine, k Toběť jsem volal, vyslyš mne: * pozoruj hlasu mého, když budu volati k Tobě.

2. Vznášej se modlitba má jako zápal (kadidla) před obličejem Tvým; * pozdvižení rukou mých (jako) obět večerní.

3. Polož, Hospodine, stráž ústům mým: * a dvéře vůkol rtům mým.

4. Nenachyluj srdce mého k slovům zlosti, * k činění výmluv v hříších.

5. S lidmi pášícími nepravost : * a nebudu bráti podílu na libostech jejich.

6. (Nechť) potresce mne spravedlivý v milosrdenství, a domlouvá mi: * olej pak hříšníka ať nezmastí hlavy mé.

7. Neboť ještě i modlitba má v dobrolíbeznostech jejich * pohlceni byli u skály soudcové jejich.

8. Slyšeli (pak) slova má, neboť mocná byla: * jako hrdá (kůra) země vytrhaná jest nad zemí.

9. Rozptýleny jsou kosti naše podlé hrobu: * ale k Tobě, Hospodine, Pane, (hledí) oči mé: v Tebe jsem doufal, neodjímej (mi) duše mé.

10. Ostříhej mne od osidla, které mi položili: * a od léček (lidí) činících nepravost.

11. Padnou do síti jako hříšníci: * schráněn jsem já, dokavádž nepřejdu.

Sláva Otci i Synu: atd.

Ant. 4. *(se opakuje).*

Ant. 5. Zpodpírejte mne kvítím, obložte mne jablky : nebo láskou umdlévám.

Žalm 141. Ton. I, 4.

1. Hlasem svým k Hospodinu volám: * hlasem svým k Hospodinu pokorně se modlím.

2. Vylévám před obličejem jeho modlitbu svou: * a soužení své před ním oznamuji.

3. Když omdlévá ve mně duch můj, * a ty znáš stezky mé.

4. Na cestě té, po kteréž chodím, * osidlo mi ukryli.

5. Ohlédal jsem se na pravo, a patřil jsem: * a nebyl, kdo by znal mne.

6. Zmizela přede mnou (možnost) utíkání: * a není, kdo by hledal (ochrániti) duše mé.

7. (Protož) volal jsem k Tobě, Hospodine, * řekl jsem: Ty jsi naděje má a díl můj v zemi živých.

8. Pozorujž pokorné prosby mé, * nebo snížen jsem přenáramně.

9. Vysvoboď mne od těch, kteříž stíhají mne: * nebo sesílili se nade mne.

10. Vyveď ze žaláře duši mou, abych oslavoval jméno Tvé: * na mne čekají spravedliví, až odplatíš mně.

Sláva Otci i Synu: * atd.

Ant. 5. *(se opakuje).*

Kapitola: Kdo uvěří slyšení našemu? A rámě Hospodinovo komu bude zjeveno? I vzejde jako proutek před ním, a jako kořen z země žíznivé.

R. Bohu díky.

Hymna: (Stabat Mater) *5 slok a na konec :*

Amen *(viz na str. 1297 a násl.)*

V. Oroduj za nás, Panno nejbolestnější.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Antif. k Magnificat: Uzřev Ježíš Matku, stojící blízko kříže, a učedníka, kteréhož miloval, dí Matce své: Ženo, hle, syn tvůj! Potom dí učedníkovi: Hle, Matka tvá!

Magnificat na str. 59. Ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, při jehožto umučení, podle Simeonova proroctví, nejsladší duší slavné Panny a Matky Marie meč bolesti prošel: propůjč milostivě; abychom my, kteříž probodení její a utrpení ctíce oslavujeme, na přímluvu slavných zásluh a modliteb všech svatých, kteří u kříže věrně stáli, šťastný výsledek umučení Tvého dosáhli. Který žiješ a kraluješ . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona marianská „Ave, Regina coelorum" *s* V., R. *a modlitbou č. 25. nebo 26. na str. 63. Pak*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

Na třetí neděli v září.

Nešpory k sedmi bolestem Panny Marie.

Otče náš. Zdrávas *(potichu; pak nahlas):*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen. Alleluja.

Ant. 1. Kamž odešel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se uchýlil milý tvůj? I budeme jej hledati s tebou.

Žalm 109. Str. 51. Ton. VI.

Ant. 2. Odstupte ode mne, hořce plakati budu, neusilujte, abyste mne těšili.

Žalm 112. Str. 52. Ton. I, 5.

Ant. 3. Nemá podoby, ani krásy, a viděli jsme ho, a nebylo vzezření.

Žalm 124. Str. 54. Ton. IV, B 2..

Ant. 4. Od zpodu nohy, až do vrchu hlavy, není na něm zdraví.

Žalm 126. Str. 55. Ton. II.

Ant. 5. Zpodpírejte mne kvítím, obložte mne jablky: nebo láskou umdlévám.

Žalm 147. Str. 59. Ton. I, 4.

K a p i t o l a : Komu přirovnám tebe? Anebo komu připodobním tebe, dcero jerusalemská? Komu tě rovnou učiním, a potěším tě, Panno, dcero sionská? Nebo veliké jest jako moře potření tvé.

R. Bohu díky.

Hymna: O quot undis lacrymarum.

494. O quot undis lacrimarum.

Hymna církevní v den Sedmibolestné Panny Marie. — Ze Španělska z 13. stol. — Přeložil J. P. 1906. — Nápěv K. E.

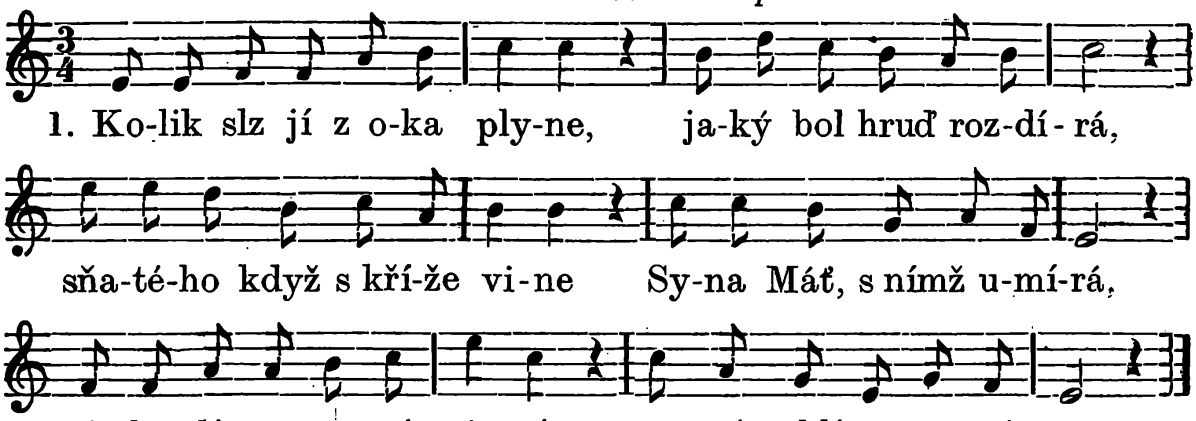

2. Ústa i hruď potřísněnou, i bok ranou zející, - pravici mu probodenou, - poraněnou levici, - nohu jeho zkrvavenou - slzou smáčí lkající.

3. Stokráte a tisíckráte - tiskne těsně v loktech svých hruď i rámě jeho svaté, - jež ran plny krvavých, - srdce její bolem zžaté - rozplývá se v polibcích.

4. Ejhle, Matko, tebe ždáme, - pro tvé rány bolestné, - pohřeb Syna, pro nějž lkáme, - pro ty rány ruměné: nechať bolem tvojím pláme, ať se srdcí našich tkne.

5. Otci, Synu ve Trojici - s Duchem zazni pochvala, - jižto věčně hlaholící - andělů říš vzdávala, - že nám láska zblažující - s kříže spásou zaplála. Amen.

V. Královno mučedníků.

R. Oroduj za nás.

A n t. k M a g n i f.: Potlačila mne bolest, a tvář má opuchla od pláče, a víčka očí mých zatemnila se.

Magnif. na str. 59. Ton. II.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

M o d l i t b a : Bože, při jehožto umučení, podle Simeonova proroctví, nejsladší duší slavné Panny a Matky Marie meč bolesti prošel: propůjč milostivě; abychom my, kteří bolesti její ctíce oslavujeme, šťastný výsledek umučení Tvého dosáhli. Který žiješ a kraluješ . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s* V., R. *a modlitbou č. 30.—33. na straně 65.—67. — Pak:*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

495. Mešní píseň ke cti a chvále Matky Boží sedmibolestné.

(Též pro dobu postní.)

Kyrie.

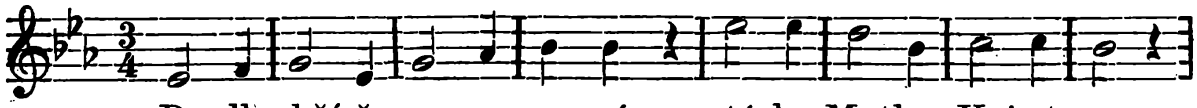

Po-dle kří-že zarmouce-ná stá-la Matka Kri-sto-va,

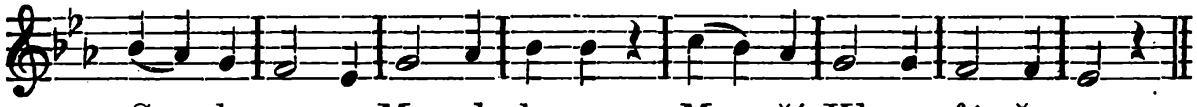

Sa - lo-me a Mag-da-le-na, Ma - ří Kle-o - fá - šo-va.

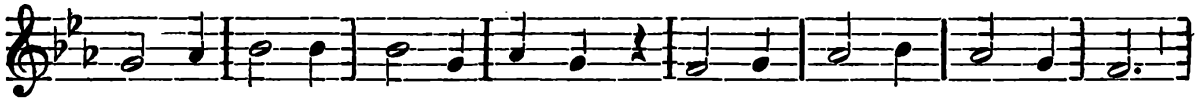

Kristus vo-lá s kříže do-lů: „Matko, hle, tu syn jest tvůj!“

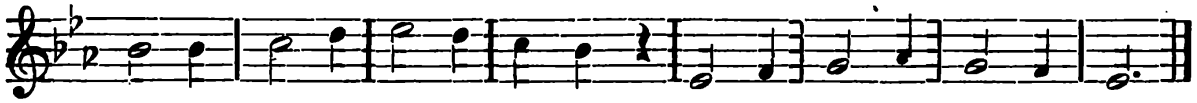

Po-tom pra-ví a - po-što-lu: „Matka tvá tu, sy-nu můj!“

Gloria. „Sláva Bohu na výsosti!“ - Matko, díky vzdáváme - za tvé boly, za žalosti, - tebe vroucně vzýváme: - přijmi, Matko, s Janem spolu - i nás za své za syny, - dej nám zkusit ostří bolu - pro zlé naše proviny.

Sequence. 1. Jak by Matka neplakala, - vidouc Syna na kříži, - jehož byla odchovala v starosti a obtíži; - jak se nemá oddat hoři - pro své dítě jediné, - které se tak dlouho moří - a teď zmírá nevinné?

2. Nám tu vlastně plakat sluší, - my té strasti příčinou; - pro nás proklál meč tvou duši - Bohu milou, nevinnou. - Panno, Matko, neplač více, - život dokonal tvůj Syn, - svaté zsinaly mu líce, - by nás těžkých zbavil vin.

Credo. Věřím v Boha, světa Pána, - v Syna jemu rovného, - jejž nám porodila Panna - mocí Ducha svatého; - snášel pro nás mnoho bolů, - umřel smrtí ukrutnou; - Matka jeho trpí spolu, duši jeví mohutnou.

Obětování. Vzpomeň na nás, Matko čistá, - mile za nás oroduj, - odvrať hněvy Pána Krista, - nás, své dítky, opatruj; - prosiž také svého Syna, - aby pro tvé žalosti - tuto obět chleba, vína, - přijal od nás v milosti.

Sanctus. „Svatý, svatý!“ nebes Pánu, - „svatý!“ třikrát zapějme, - pozdravme též svatou Pannu, - „zdrávas, zdrávas!“ volejme, aby zvláště v tuto chvíli - srdce naše chránila, - by, když přijde Kristus milý, - duši milost zrosila.

Po pozdvihování. Ó můj Jezu, pro mou duši - na oltář jsi přišel k nám, - „Hosanna!“ Ti, jak se sluší, - s nejvroucnější úctou vzdám. Pane, nehleď na mé zlosti, - změkči srdce kamenné, - popatř, popatř na žalosti - Matky svojí milené.

Agnus. Beránku, rač vysvobodit - církev i vlast od zlého, - ve dnech našich rač nás vodit - cestou míru blahého! - Matko křesťanského lidu, - bolestí svou sedmerou - zapuď všechnu naši bídu, nedej zhynout nevěrou.

Přijímání. Tebe požít nejsme hodni, - duší našich pokrme; neboť hřešíce den po dni - v nepravostech hyneme. Ó smiluj se nad člověkem - nade hříchy plačícím, - těla svého mocným lékem - dodej zdraví kajícím.

Ke konci. 1. Pode křížem když jsi stála - v srdci bolně zraněná, - mučednicí jsi se stala, - Matko Boží vznešená; - pros, ať života my strasti - trpělivě snášíme, - a tak jednou v nebes slasti - Boha věčně chválíme!

2. Vezmi na klín tělo drahé - a je vděčnou slzou smyj, tiskni k ňadrům rány blahé - a v nich naše duše skryj! - Ať smrt Páně a tvé žely - nepřijdou v nás k zmaření, - pros a volej k Spasiteli, - ať nás žehná k spasení!

496. I. Stabat Mater dolorosa.*)

(Stála Matka zarmoucená.)

*Hymna církevní od Jacopona (Jakoubka) z Todi, † 1306. — Překlad J. P. 1905. Hudbu dle oratoria Stabat Mater od Fr. Musila upravil K. E.**)*

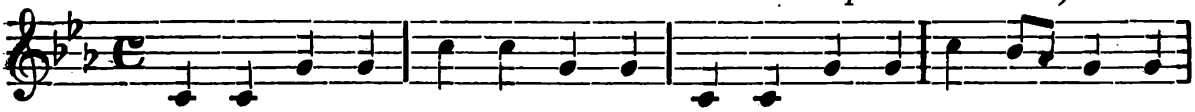

1. Stá-la Matka za-rmou-ce-ná po-dle kří-že u - sl - ze-ná,
1. Stabat Mater do - lo - ro - sa, juxta crucem la - cri - mo-sa,

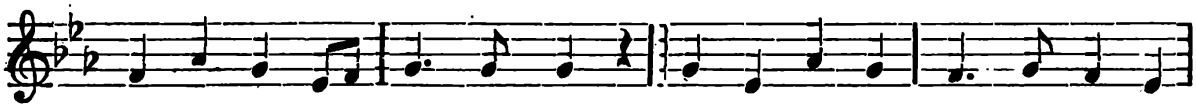

když Syn je - jí na něm pněl, v je-jíž du-ši sté - na - jí - cí,
dum pen-de-bat fi - li - us. Cu-jus a - ni-mam gementem,

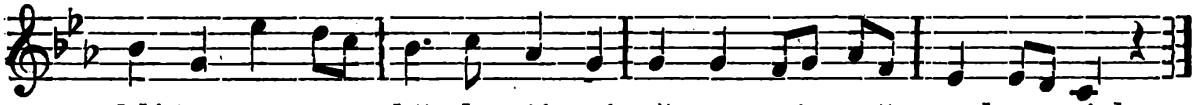

sklí-če-nou a bě - du - jí - cí pře-ost-rý meč prud-ce vjel.
con-tri-sta-tam et do-len-tem per-tran-si-vit gla - di - us.

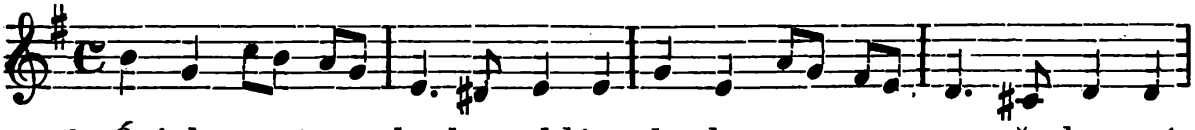

2. Ó jak smut-na, bo-lem sklána by-la o - na po - že-hna-ná
2. O quam tri-stis et af - fli - cta fu - it il la be - ne - di - cta

---

*) *Racc.: Odpustky 100 dní pokaždé, když se hymnu pomodlíme. — Pius IX. 18. června 1876.*

**) S povolením Fr. A. Urbánka v Praze, jenž převzal Musilovo „Stabat Mater“ v klavírním výtahu. (Dto. 16. června 1905.) — Celou hymnu lze také zpívati na první nápěv.

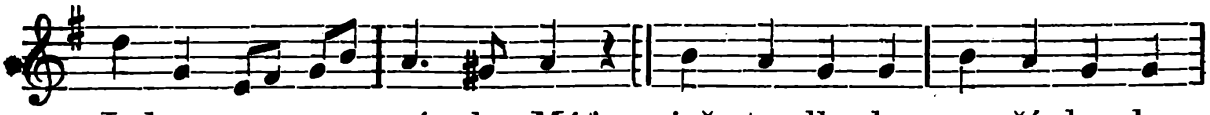

Jed-no-ro - ze - né - ho Máť, jež - to lka-la, na - ří - ka - la,
Ma-ter U - ni - ge - ni - ti! Quae moe-re-bat et do - le-bat,

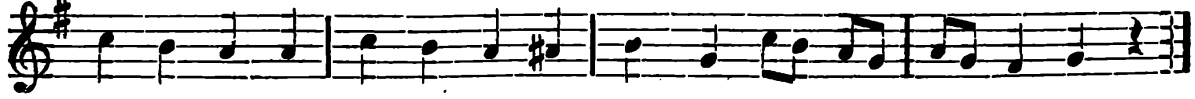

na mu-ky když po-zí - ra-la, v nichž je Sy - nu u - mí-rat.
pi - a Ma-ter dum vi-de-bat na - ti poe-nas in - cly - ti.

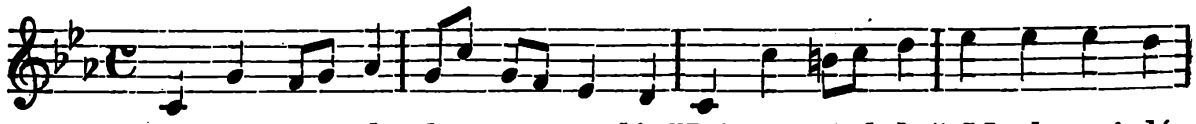

3. Kdo se za-pla - ka - ti stydí, Kri-sto-vu když Matku vi-dí
3. Quis est homo, qui non fleret, Matrem Christi si vi-de-ret

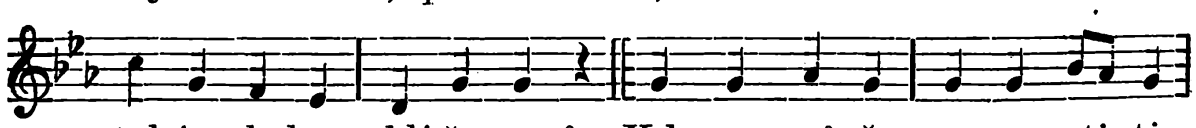

takým bolem sklí-če-nou? Kdo se mů-že ne-rmou-ti - ti,
in tan-to sup-pli - ci - o? Quis non posset con-tri-sta - ri,

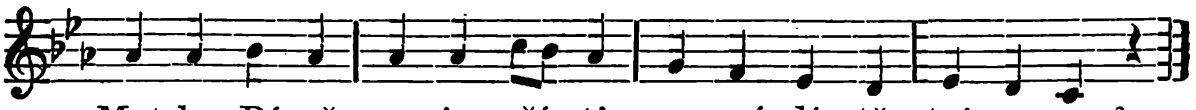

Mat-ku Pá-ně ma-je zří - ti pro své dí - tě ztrá-pe-nou?
Christi Matrem con-tem-pla-ri do-len-tem cum fi - li - o?

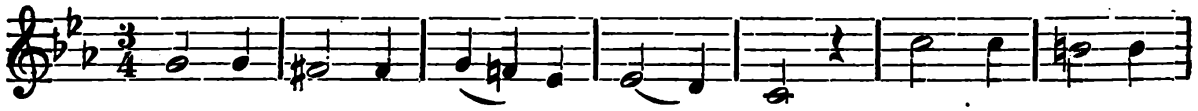

4. Je - ží - šo - vu vi - dí bí du, pro ne - pra-vost
4. Pro pec-ca - tis su - ae gen tis vi - dit Je-sum

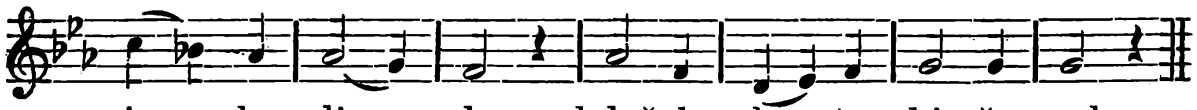

je ho li du když ho ka - tan bi - čo - val.
in tor - men tis et fla - gel - lis sub-di - tum.

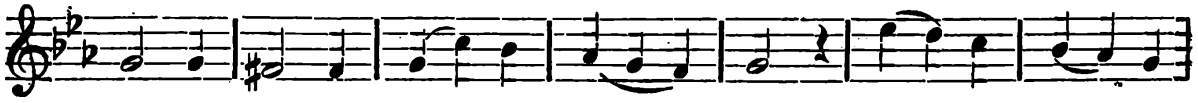

Pře-mi - lé - ho vi - dí Sy na, o pu - štěn an,
Vi - dit su-um dul-cem na tum mo - ri - en - do

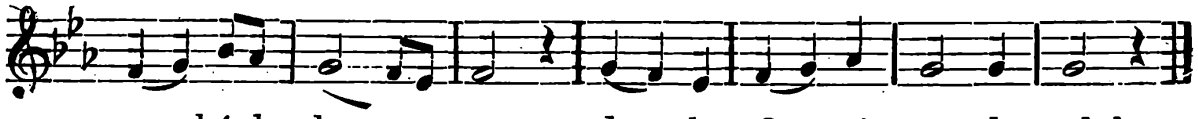

v mu-kách hy na, du - cha Ot - ci o - de-vzdal.
de so la tum, dum e - mi - sit spi - ri - tum.

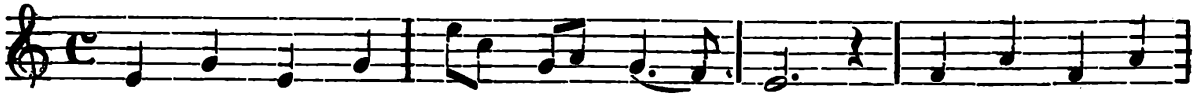

5. Nu - že, Mat - ko, lá - sky zdro ji, dej, ať cí-tím
5. E - ja, Ma - ter, fons a mo ris, me sen - ti - re

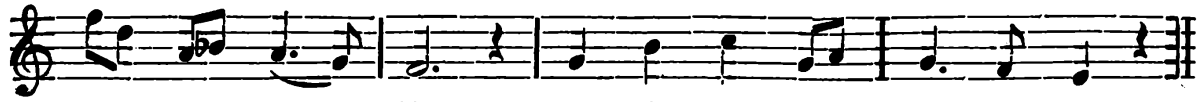

bo - lest tvo ji, sou - cit - ně ať s te - bou lkám!
vim do - lo ris fac, ut te - cum lu - ge - am.

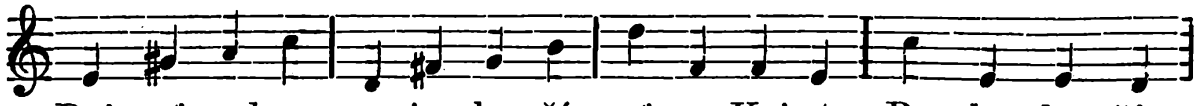

Dej, ať srd-ce mo-je ho - ří, ať se Kri-stu Bo - hu ko - ří,
Fac, ut ar - de - at cor me-um in a-man-do Christum De-um,

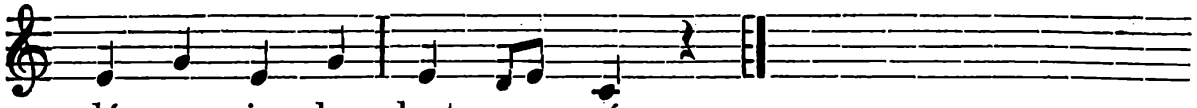

v lás - ce je - ho slast svou mám.
ut si - bi com - pla - ce - am.

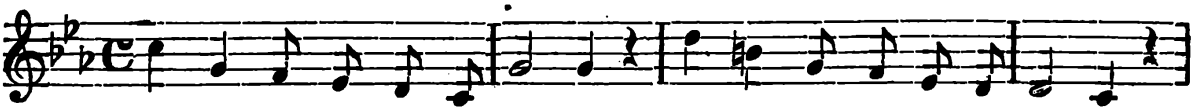

6. U-čiň, sva-tá Má-ti Pá - na, U - kři - žo - va-né-ho rá - na
6. Sancta Ma-ter, istud a - gas, cru-ci - fi - xi fi - ge pla-gas

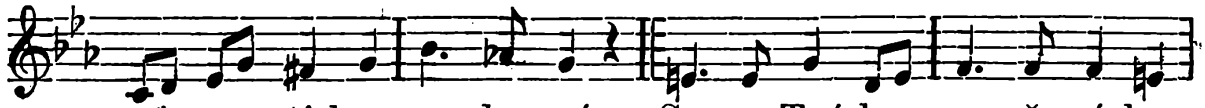

ať se vtiskne v srdce mé; Sy-na Tvé-ho ra - ně - né-ho,
cor - di me - o va - li - de. Tu - i na - ti vul-ne-ra-ti,

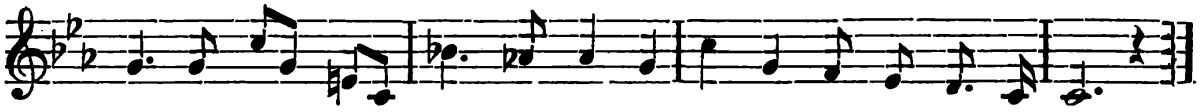

z lá-sky ke mně zmu-če - né - ho tre-sty sdílím bo-lest-né!
tam di-gna - ti pro me pa-ti, poenas mecum di-vi-de.

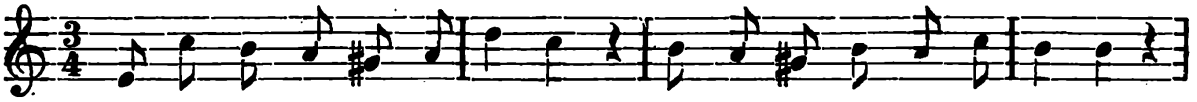

7. Dej mi s tebou zbožně lkáti, zmu-če-né-ho li - to - va - ti,
7. Fac me tecum pi - e fle-re, cru - ci - fi - xo con-do - le - re,

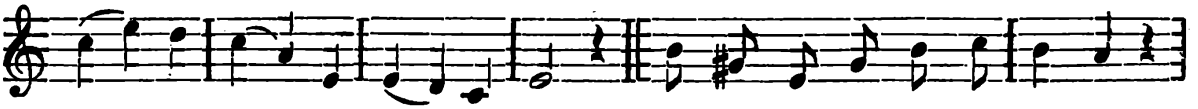

do - kud bu - du v tě - le živ. Po-dle kří-že s tebou dlí-ti,
do - nec e - go vi - xe - ro. Jux-ta crucem tecum sta-re,

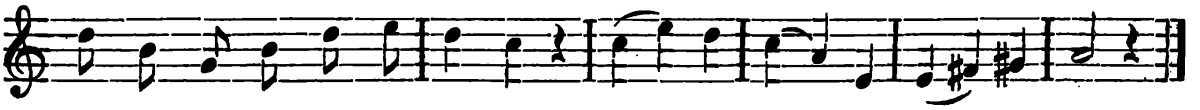

s tebou stá-le sdružen bý-ti ve sl - zách jsem žá-do-stiv.
et me ti - bi so - ci - a - re in plan-ctu de - si - de - ro.

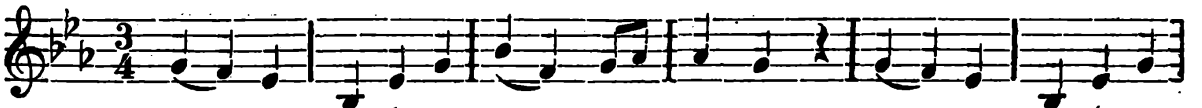

8. Na - de všech-ny slav - ná Panno, bez od - po - ru
8. Vir - go vir - gi - num prae - cla-ra, mi - hi jam non

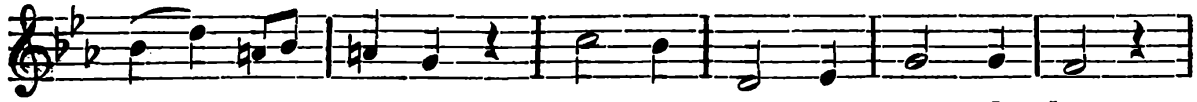

buď mi přá-no ve sou-stra-sti za-pla-kat.
sis a ma-ra, fac me te-cum plan-ge-re.

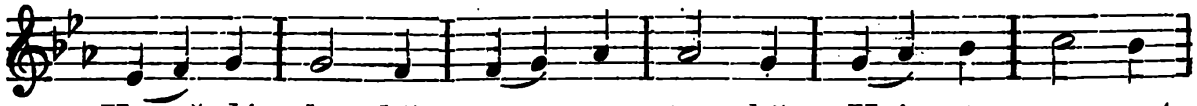

V kaž-dé do-bě, ro-ven to-bě, Kri-sto-vu smrt
Fac, ut por-tem Chri-sti mor-tem, pas-si o-nis

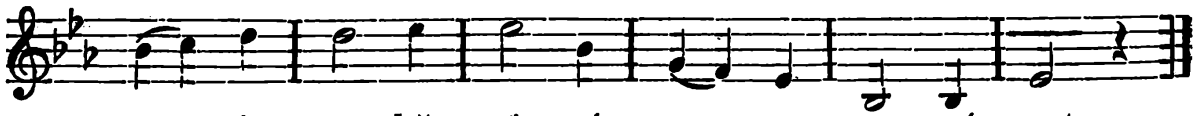

no-sit v so-bě ať smím a ran vzpo-mí-nat.
fac con-sor-tem, et pla-gas re-co-le-re.

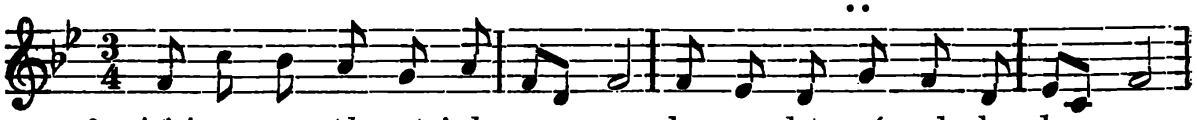

9. Ať jsem protknut jeho ra-nou, kr-ve, kte-ré z boku ka-nou,
9. Fac me pla-gis vul-ne-ra-ti, fac me cru-ce in-e-bri-a-ri

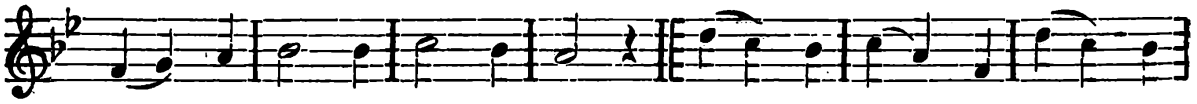

krů-pě-je-mi o-po-jen. Ne-chať oh-něm lá-sky
et cru-o-re Fi-li-i. Flam-mis ne u-rar suc-

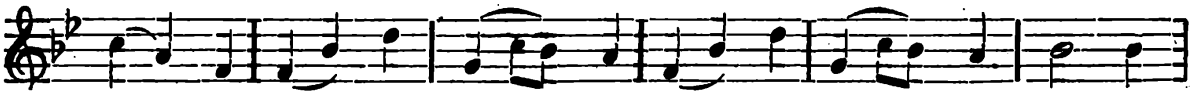

pla-nu, skryt tvou, Pan-no, pod o-chra-nu, bez-pe-
cen-sus, per te, Vir-go, sim de-fen sus in di-

čen jsem v soudný den.
e ju-di ci i.

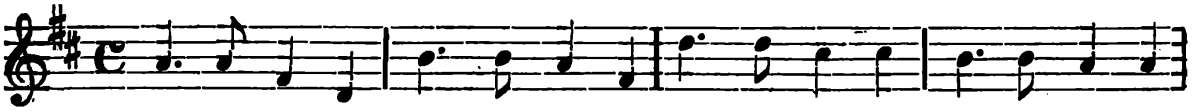

10. A když vyjdu v světy ji-né, pro Tvou Matku ať mi kyne,
10. Christe, cum sit hinc ex-i-re, da per Matrem me ve-ni-re

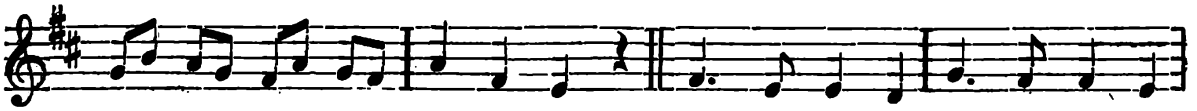

Kri-ste, pal-ma ví-těz-ná. Až smrt tě-lo mo-je schvátí,
ad pal-mam vi-cto-ri-ae. Quan-do corpus mo-ri-e-tur,

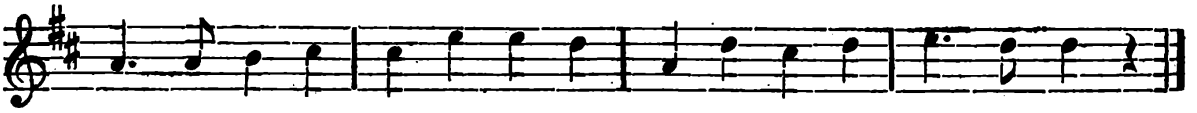

ra-čiž, Pa-ne, du-ši dá-ti v ne-be-sa vjít lí-bez-ná.
fac, ut a-ni-mae do-ne-tur pa-ra-di-si glo-ri-a.

496. II. Stabat Mater dolorosa.

„Stála Matka zarmoucená“ v jiné úpravě.

Lze zpívati hymnu střídavě na dva nápěvy, jak následuje:

Nápěv I.

Stabat Mater od Jacopona z Todi, † 1306. — Překlad J. P. 1905. — Hudbu dle oratoria Stabat Mater od Frant. Musila upravil K. E.

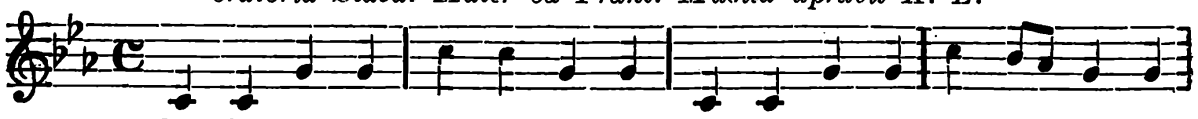

1. Stá-la Mat-ka za-rmou-ce-ná po-dle kří-že u - sl - ze-ná,

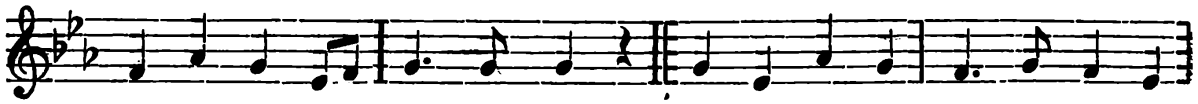

když Syn je - jí na něm pněl, v je-jíž du-ši ste-na-jí-cí,

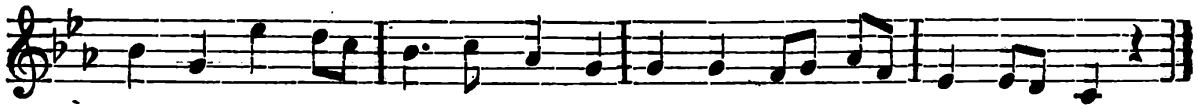

sklí-če-nou a bě-du-jí-cí pře-o-strý meč prud-ce vjel.

3. Kdo se zaplakati stydí, Kristovu když Matku vidí - takým bolem sklíčenou? - Kdo se může nermoutiti, - Matku Páně maje zříti pro své dítě ztrápenou?

5. Nuže, Matko, lásky zdroji, - dej, ať cítím bolest tvoji, - soucitně ať s tebou lkám! - Dej, ať srdce moje hoří, - ať se Kristu Bohu koří, - v lásce jeho slast svou mám.

7. Dej mi s tebou zbožně lkáti, - zmučeného litovati, - dokud budu v těle živ. Podle kříže s tebou dlíti, s tebou stále sdružen býti ve slzách jsem žádostiv.

9. Ať jsem protknut jeho ranou, - krve, které z boku kanou, - krůpějemi opojen. - Nechať ohněm lásky planu, - skryt tvou, Panno, pod ochranu, bezpečen jsem v soudný den.

Nápěv II. *Hudba V. Kudra 1905.*

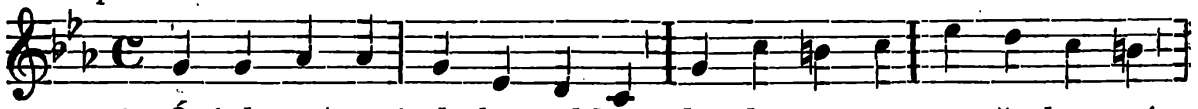

2. Ó jak smutná, bolem sklána by-la o - na po-že-hna-ná

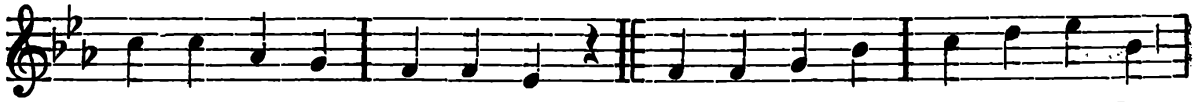

Je-dno-ro-ze - né-ho Máť, jež-to lka-la, na-ří-ka-la,

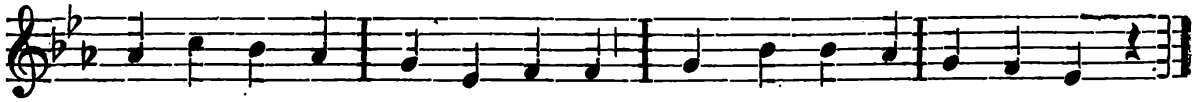

na muky když po-zí-ra-la, v nichž je Sy-nu u - mí-rat.

4. Ježíšovu vidí bídu, - pro nepravost jeho lidu když ho katan bičoval. - Přemilého vidí Syna, opuštěn an, v mukách hyna, - ducha Otci odevzdal.

6. Učiň, svatá Máti Pána, - Ukřižovaného rána - ať se vtiskne v srdce mé; - Syna tvého zraněného, z lásky ke mně zmučeného - tresty sdílím bolestné!

8. Nade všechny slavná Panno, - bez odporu buď mi přáno - ve soustrasti zaplakat. - V každé době roven tobě, Kristovu smrt nosit v sobě ať smím a ran vzpomínat.

10. A když vyjdu v světy jiné, - pro Tvou Matku ať mi kyne, - Kriste, palma vítězná. - Až smrt tělo moje schvátí, - račiž, Pane, duši dáti - v nebesa vjít líbezná.

496. III. Stabat Mater dolorosa.

(Stála Matka bolu vzdaná.)

Překlad K. Dostála-Lutinova 1904.

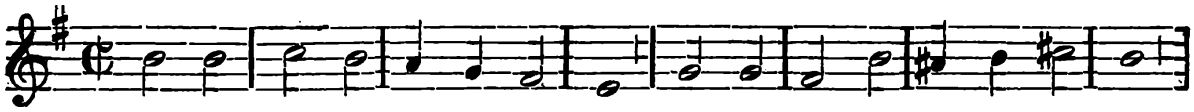

1. Stá-la Mat-ka bo-lu vzdaná po-dle kří-že, u-pla-ka-ná

v ne-vý-slov-ném ně-ště-stí. Je-jí du-ší za-rmou-ce-nou,

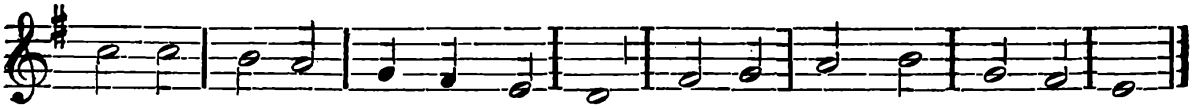

sté-na-jí-cí, skor-mou-ce-nou pro-ni-kal meč bo-le-sti.

2. Ó jak smutna, usoužena - byla požehnaná žena, - Matka Syna Božího! - Jaká bolest, jaká muka! Lítostí jí srdce puká, ana v trýzních vidí ho.

3. Kdož by zaplakat se styděl, - kdyby Matku Páně viděl - takým hořem schvácenou! - Kdož by ostal prostým bolu, milou Máti vida spolu s božským Synem ztrápenou.

4. Za provinu svého lidu - vidí Syna snášet bídu, rány biče, potup žal. - Spanilého svého Syna - viděla, jak steskem hyna, ducha svého Otci vzdal.

5. Eja, Matko, lásky zdroji, nechať žal mne s tebou spojí, - ať má líce ubledne! - Nechať celý láskou vzplanu - k svému Bohu, Kristu Pánu, - nech on na mne pohlédne.

6. Svatá Matko, ony rány, jimiž oudy Krista sklány, - hluboko mně v duši vtlač. - Všechny boly, všechno hoře, jež Pán snášel u pokoře, - se mnou mile sdílet rač.

7. Dej mi s tebou zbožně lkáti, - s ukřižovaným se bráti, - dokud tělo hostí mne. - S tebou podle kříže státi, - nad hříchem svým naříkati - žádám z duše upřímné.

8. Panno panen oslavená, - buď mi vroucně pozdravena, - nebuď hořkou, sladkou buď! - Dej, ať slzou oko rosím, - Krista nosím, o to prosím, - vděčně zlíbám jeho hruď.

9. Dej, ať v rány obláčím se, - dej, ať křížem opájím se, - vzácnou krví Synovou; - by mne nezachvátil plamen, hledám v ochraně tvých ramen v době soudu spásu svou.

10. Kriste, až má přijde chvíle, - dej mne od své Matky milé zavést v blahých palem háj. Až mé tělo ve prach klesne, - otevř duši mojí plesné svoji slávu, věčný ráj.

496. IV. Stabat Mater dolorosa.

(Stála truchlá v bolné ráně.)

Překlad Fr. Sušila 1859. — Nápěv u Šteyra.

Nápěv ke každé sloce vyzpívá se dvakrát.

1. Stá-la truchlá v bolné rá-ně po-dle kří-že Mat - ka Pá-ně,
du-ši je - jí pře - u-bo-hou, ža-lo-sti-vou pro strast mnohou

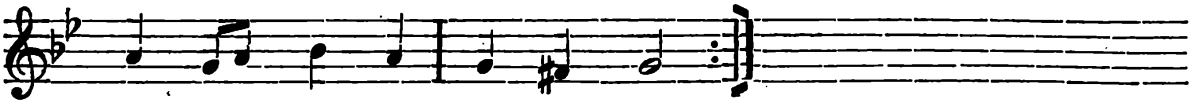

když Syn je - jí na něm pněl;
pře - o - strý meč o - te - vřel.

2. Ó jak smutná, zkormoucená - byla Máti oslavená - Syna svého pokutou! - Ó, jak mdlela, jak se chvěla, a jak tlela, když ho zřela - muku střádat překrutou.

3. Kdož by ronit pláč se styděl, - kdyby Matku Páně viděl - takým hořem zchvácenou! - Kdož by ostal prostým bolu, - milou Máteř vida spolu - se svým Synem strápenou!

4. Pro nepravost zlostných bratří - Jezu Krista v trýzněch patří, - jak ho katan biči dral; - přemilého zřela Syna, - opuštěn jak v mukách hyna - ducha svého Otci vzdal.

5. Eja, Matko, lásko zdroji, - dej, ať bol mne s tebou pojí, - ať se s tebou rozkvílím; - nechať všechen vzplanout mohu - láskou dlužnou Kristu Bohu, - ať ho sobě nachýlím.

6. Svatá Matko, tebe prosím, - nechať bolest Páně nosím, - mocně mně ji v duši vtlač! - Všechnu ránu, kterou sklánu - vidět Pánu ňáder schránu, se mnou hříšným dělit rač.

7. Dej, ať ráda duše strádá, - s Kristem snášet muka žádá, - pokad stává života; - podle kříže s tebou státi, s tebou spolu věrně lkáti, - vroucná jest má ochota.

8. Panno panen, slávo skvoucí, - svou mi prokaž lásku vroucí, - nechať s tebou rozplynu; v každé době roven tobě, - ať smrt Páně chovám v sobě - a v něm zcela spočinu.

9. Nechať cítím jeho prouhy, - s kříže piji podle touhy - láskou k Synu roztoužen, - a tím vzplana milováním - v přímluvách tvých nechť se chráním, - když zasvitne soudný den.

10. Nechť kříž jest mi za ochranu - a smrt Páně za obranu, - jeho milost v otavu; - a když tělo toto skoná, - dej, ať duše neúhonná přejde v rajskou oslavu!

497. O sedmi bolestech Panny Marie I.

(Dříve: Sedmero tvých bolestí, Maria.)

Sedmero bolestí Panny Marie v této písni (jak obyčejně) uvádí se takto: 1. Šimon ve chrámě prorokuje Marii, že srdce její pronikne meč. 2. Herodes hledá dítě, aby je zahubil. 3. Ježíš 12letý zůstane v Jerusalemě a teprve po třech dnech jest nalezen. 4. Maria potkává Ježíše, nesoucího kříž na horu Kalvarii. 5. Ježíš na kříži loučí se s Matkou svou Marií. 6. Maria drží mrtvého Krista na klíně. 7. Ježíš ukládán do hrobu.

Slova upr. J. P. — Štcyr 1683.

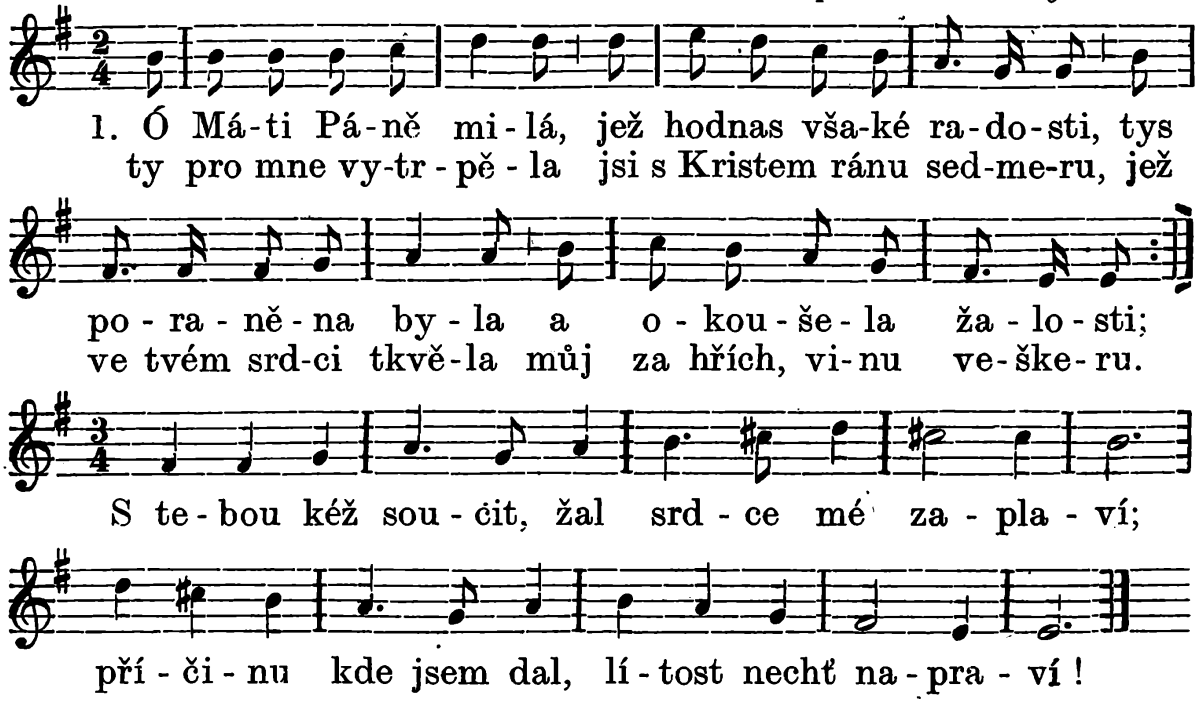

2. Když dítě svoje drahé - jsi nesla ve chrám k oběti, - meč sklál tvé srdce blahé, - když jest ti, Panno, slyšeti, - jak bolest a žal mnohý - ti věstí prorok Simeon, - i osud Synu strohý - a přebolestný křížem skon. - Kéž, jak ta starce řeč - srdce tvé proniká, bodne mne žalu meč, s tebou duch zavzlyká.

3. Král krutý, záštím štvaný, tvé dítě hledá zabíti, - ty prcháš bez ochrany, - je chtějíc zhoubě ukrýti; - svůj poklad, slunce světa, - jsi do Egypta zanesla, s tím, z něhož spása zkvétá, - v žal jsi a úzkost poklesla. Za tebou spějeme, s tebou žal cítíme, - k tobě se vineme, - tvojich slz želíme.

4. Když ve chrámě se ztratil - Syn tvojim zrakům pečlivým, bol nesmírný tě schvátil, - dny po tři průvodcem byl tvým, - když marně v celém městě - jej s Josefem jsi hledala, - a na každé jej cestě, - žel, darmo najít doufala. - Bolem mým bol tvůj buď, - touha ať zanítí - přesvatá moji hruď - Ježíše najíti.

5. Jde Kristus, kříž svůj nesa, - ty v úžasu jej potkáváš, - svým pod břemenem klesá, - že nesnadno ho poznáváš; - lid zuří, spílá, laje, - ač Pán již cestou umírá; - jak hruď tvá bolem plaje, jenž ukrutně ji rozdírá. - Tebe tu provázím - upřímnou soustrastí, - s tebou kéž vejít smím nebeské do vlasti.

6. Pní Syn tvůj umučený - již krutě přibit na kříži, - zrak jeho zkrvavený - v líc tvoji dolů pohlíží; - tě Janu odevzdává, - svou duši Otci poroučí. - Jak sevře strast tě žhavá, - když tak se s tebou rozloučí! - S tebou, hle, pláči, lkám, - mukou tvou vinen jsem, - umříti s ním si ždám - v zármutku hlubokém.

7. Hle, Ježíšovo tělo - již s kříže smutně snímají, jež za nás v mukách pnělo, - v klín tobě, Matko, skládají; - tu roní oko tvoje - slz žhavých nekonečný tok, jenž splývá bez úkoje - v líc jeho, probodený bok. S tebou kéž docela - žalem se rozplynu, - jež jsi tak trpěla, k tobě se přivinu!

8. V hrob vložen chladný, tmavý - tvůj jediný Syn přejasný, - jenž v nebi věčné slávy - stan uchystal nám překrásný. - Tu radost tvoje skryta, jíž bylas, Matko, zbavena, - tu jenom tiše škytá - tvá duše na smrt raněná. - V srdce mé vlož svůj bol, - hříchu je zapečeť, oslavy na vrchol - cestou mne ctnosti veď.

9. Ty se Synem jsi lkala, - s ním nesla břímě bolesti, - jež srdce pronikala - ti v zármutku a neštěstí, - bych mohl dojít spásy, - jsa ode hříchů očištěn, - a v sídle věčné krásy - byl Bohem samým věčně ctěn. - Vypros mi milosti - nad hříchy svými lkát, - v nebes se radosti - s Ježíšem radovat!

498. O sedmi bolestech Panny Marie II.

Bolesti v této písni opěvované jsou: 1. Ježíš spoutaný v domě Pilátově. 2. Ježíš potká Marii na cestě křížové. 3. Ježíš na Golgotě obklopený zástupy krvelačnými. 4. Ježíš přibíjen na kříž. 5. Ježíš umírá na kříži. 6. Ježíš položen Marii na klín. 7. Ježíš vložen do hrobu. — Těchto sedmero bolestí vybráno je z křížové cesty.

Poutní kniha č. 62. — Hudba Fr. Musila 1893.

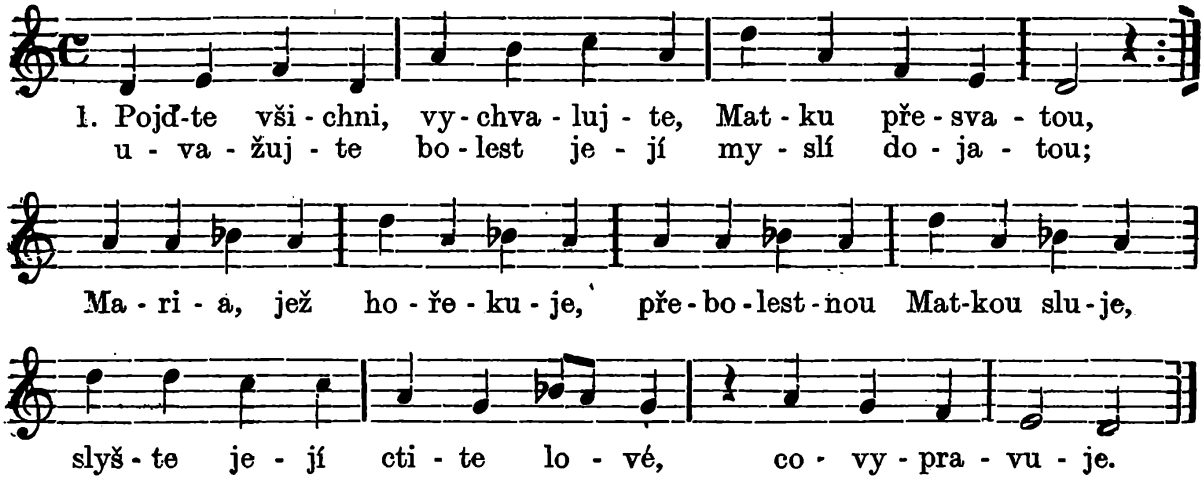

2. První bolest, hříšní lidé, - hruď mou schvátila, - když jsem v domě Pilátově - Syna spatřila; - stál tu v poutech před zlosyny, - ztrestaný jak pro zločiny, - ač můj Ježíš nejmilejší - byl bez proviny.

3. Druhá bolest, hříšní lidé, - hruď mou zbodala, - když jsem Syna nejdražšího - smutná potkala; - byl on všecek utrýzněný, - trním ostrým ověnčený, - pod břemenem kříže slabý - a zkrvavený.

4. Třetí bolest, hříšní lidé, - přeostrý byl hrot, - když Syn došel na Golgotu - těžkých za trampot; - kolem něho krve chtivý - zuřil zástup židů divý, - Pán však Beránek byl tichý - a trpělivý.

5. Čtvrtá bolest tlačila mě - jako kamení, - na dřevo když Syna kladli - lidé zmámení; - ruce, nohy rozepjali, - ku kříži je přikovali, - buřiče jak všeho lidu - jej v hanu dali.

6. Pátá bolest trápila mě, - největší to žal, - na kříži když nejmilejší - Syn můj dokonal; - klesla jeho mrtvá hlava - zmlkla ústa přebolavá, - na raněném drahém těle - krev usedává.

7. Šestá bolest ubodala - hruď mou na novo, - když mi na klín položili - tělo Synovo; - když tu ležel sesinalý, - oči mé se zalívaly, - horké slzy předrahou krev - z ran vymývaly.

8. Sedmá bolest duši moji - smutkem ranila, - když jsem tělo svého Syna - ve hrob vložila, - s Kristem vše mě opustilo, - co mi milo, draho bylo; - ó by to jen všemu světu - ráj navrátilo!

9. Bolesti mé uvažujte, - děti rozmilé, - ať již hříšné obměkčíte - tvrdé srdce své; - pojďte mého do náručí, - ať vás Matka doporučí - Synu, jenžto hříchy maří - a ctnostem učí!

*

499. Úzkost doma srdce mučí.

Před obrazem bolestné Matky Boží.

(Text změněn.) *Slova upr. J. P.*

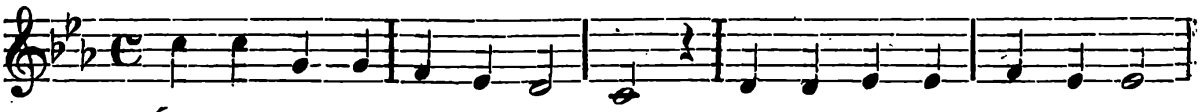

1. Úzkost do-ma srd-ce mu - čí, nu - tí chvátat do ná-ru-

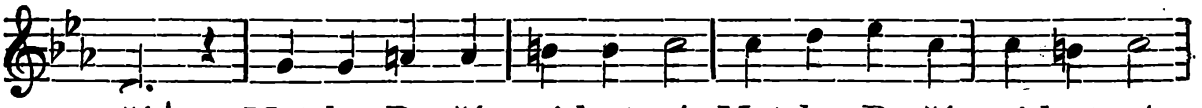

čí ' Mat-ky Bo-ží mi-lost-né, Mat-ky Bo-ží mi-lost-né.

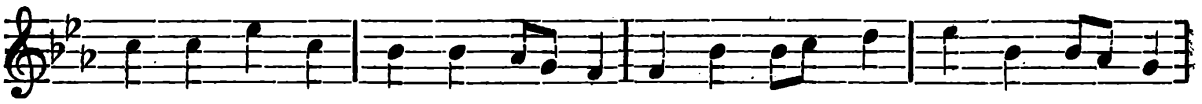

Pro-to trapných pé-čí nechám, do chrámu hned Pá-ně spěchám

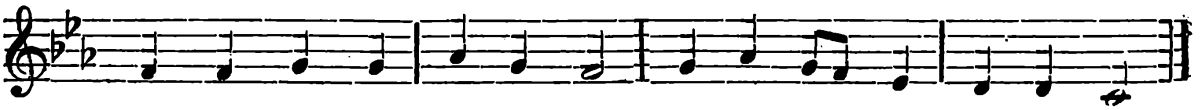

k Mat-ce sed - mi - bo-lest-né, k Matce sed - mi - bo-lest-né.

2. Duše velkým smutkem jatá - okřívá zde, Matko svatá, - [: milostným tvým pohledem. :] - Maria, ó čistá Máti, - vroucně přej se vyplakati - [: před tvým milým obrazem. :]

3. Nezavrhuj pláče mého, - ze srdce jejž bolavého - [: vycezuje zkroušenost. :] Neb jsi sama zakusila, - zbavenas když Syna byla, [: co jest bolest, sklíčenost. :]

4. Liljí trním ovinutou - sluješ pro svou bolest krutou, - [: která jala duši tvou. :] - Kristus, Syn tvůj přemilený, - hroznou smrtí umučený - [: kytkou byl ti myrtovou. :]

5. Kdož by tebe nelitoval, slzy své ti nevěnoval - [: srdce ze soucitného? :] - Toho, jímžs svět oblažila, - v němž tvá duše celá žila, - [: chováš v klíně mrtvého. :]

6. Žádné srdce netrpělo, - čím se v oné době chvělo - [: srdce tvoje mateřské. :] - Co jsi tehdáž pocítila, - trnový když věnec vila - [: láska Boží lásce tvé. :]

7. Pročež ti, kdož bol tvůj znají, - útrpně tě nazývají - [: Matkou Boží bolestnou ; :] - bezednéť a širé moře - prudkých úzkostí a hoře - [: potopilo duši tvou. :]

8. Ač tvé srdce bolem hyne, přece z něho těcha plyne [: srdci mému trudnému. :] - Tebou zase pookřeje, - volně podrobit se spěje - [: úsudku vždy božskému. :]

9. Matko, buď tvým utrpením - srdci mému povzbuzením - [: za tvým kráčet příkladem. :] - Ať jsem pevný, vytrvalý, - když Bůh sešle boly, žaly, - [: oddán jemu v kříži svém. :]

10. A když od tebe se loučím, - na vždycky se doporoučím [: srdce svého Královně. :] - V hodině zvlášť ve poslední - s láskou něžnou na mne shlédni, - [: k Synu svému doveď mne ! :]

500. Matka pláče, ruce spíná.

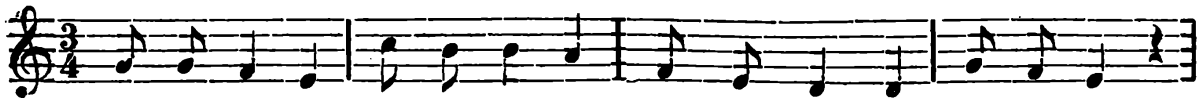

1. Matka plá-če, ru-ce spí-ná: „Ach, můj Bo-že roz-mi-lý!“

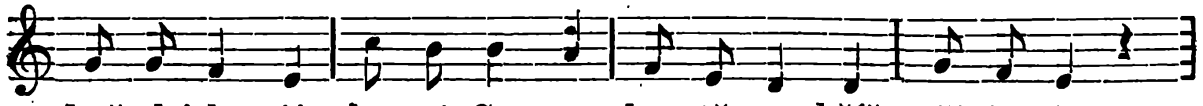

bož-ské-ho jí ka-ti Sy-na kru-tě na kříž při-bi-li.

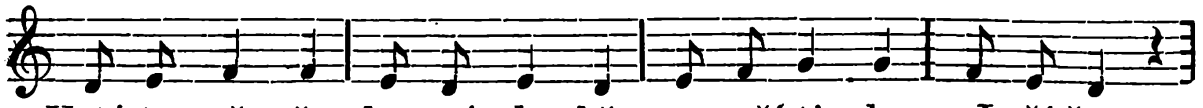

V té-to pře-ža-lost-né do-bě u-mří-ti chce s Je-ží-šem;

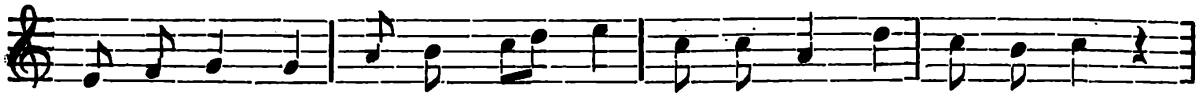

bledá k ze-mi kle-sá v mdlobě, lí-to jest Ma-ri-e všem.

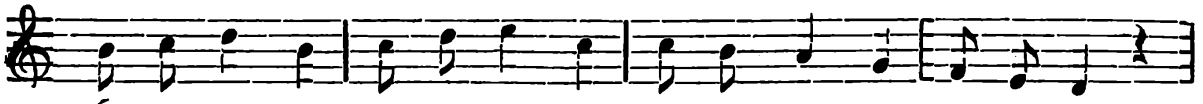

Ó bo-le-sti, ó, ža-lo-sti, srd ce tvé-ho či-sté-ho,

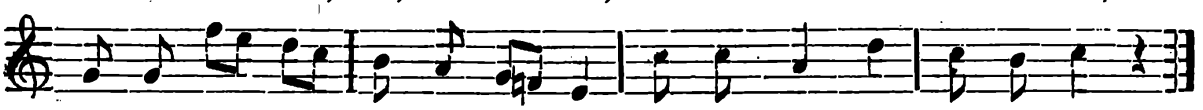

ach, ty na-še ne-pra-vo-sti vbodly meč ten do ně-ho.

2. Nyní opět pozdvihuje - oči pláčem zkalené, - kvílí zas, když pozoruje - nohy, ruce zraněné; - ruce, které líbávala, - které vždycky žehnaly, - nohy, které vídávala, - k ubohým jak spěchaly, - Ó bolesti, atd.

3. „Žízním“, prosí umíraje. - Matka nesmí k dítěti! - Každý kat když jemu laje, - musí s žalem slyšeti. - Velké bídy nesem sice, - velké boly trpíme, ta však nevýslovně více, - nad kteroužto kvílíme. - Ó bolesti, atd.

4. „Proč jsi opustil mne, Otče?“ - těžce voláš, Ježíši; - a Marii přehluboce - jímá bolest nejvyšší; - vidí sebe opuštěnou - od Synáčka milého, - vidí sebe povrženou - pro kříž od nás každého. - Ó bolesti, atd.

5. Jehož někdy s pečlivostí - po Sionu hledala, - toho jí teď s ukrutností - Kalvarie odňala! - Na kříži již dokonává - všecka její naděje; - Ježíš ducha odevzdává, - kam se Matka poděje? - Ó bolesti, atd.

6. Janovi jest poručena, - ale Jan sám opuštěn! - Jeho duše poraněna, - Ježíš že jest umučen. - Jan, ta duše přemilostná, - hořce musí kvíleti; - kdož tě tedy přebolestná - Matko, bude těšiti? - Ó bolesti, atd.

7. „Otče, přijmi ducha mého, - nebo vše jsem dokonal“: - byla ještě slova jeho - a pak ducha odevzdal. - Duše jeho k Otci vešla, - Marie však viděla, - jak mu svatá hlava klesla, - hrozným žalem omdlela. - Ó bolesti, atd.

8. Neměla již žádné síly, - přec se ještě vzchopila, - a v tu tajůplnou chvíli - novou hrůzu spatřila: - Srdce jeho probodeno, - s vodou krev se vylila. - „Ach, kéž mně tak učiněno!“ - ruce lomíc, pravila. - Ó bolesti, atd.

9. Potom s kříže dolů sňali - svaté tělo k pohřebu, - Matce na klín ukládali - poraněné od hřebů. - V Betlémě když andělové - slávu jemu zpívali, - na klíně tu její rtové - krásné dítě líbali. - Ó bolesti, atd.

10. Kde ta krása Tvého těla? - Kde ty růže tváří Tvých? - Kam se božská jiskra děla - Tvojich očí nebeských? - Tuhé údy, bledé líce, - nejsi sobě podoben; - krvavých ran na tisíce; - Pane, jak jsi zohaven. - Ó bolesti, atd.

11. S Marií chcem naříkati - nade svými vinami; - úpěnlivě k ní chcem lkáti: - Smiluj se, ach, nad námi, - abychom se z hříchů káli, - pro něž Ježíš křižován, bychom došli v nebi chvály, kde Bůh věčně milován. - Pro bolesti, pro žalosti - srdce tvého svatého - vypros, Matko, zkroušenosti v nebi bytu blahého.

501. O bolestech Panny Marie.

Plesy duch. č. 26.

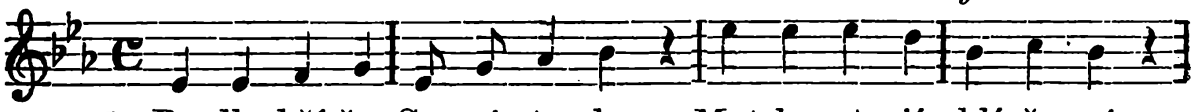

1. Po-dle kří-že Spa-si-te-le Mat-ka sto-jí sklí-če-ná:

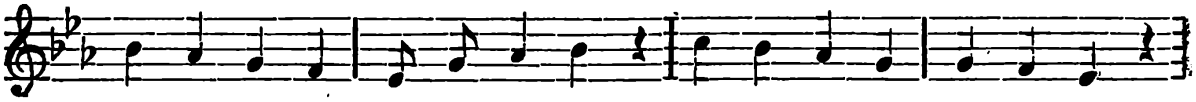

srd-ce je-jí pl-no že-le, hrozným hořem trý-zně-ná.

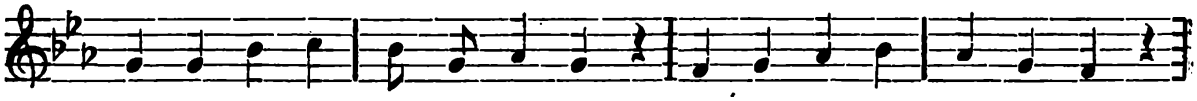

Na kříž, a zas k nebi hle-dí a zas k ranám Sy-ná-čka,

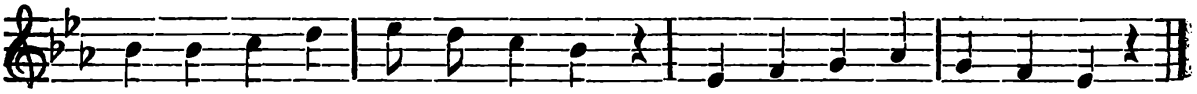

tichým pláčem sl-zy ce-dí u nohou tam mi-lá-čka.

2. Jakby matka neplakala, - Syna vidouc na kříži, - jehož mile odchovala - v starostech a obtíži; - jak se nemá oddat hoři - pro své dítě jediné, - které tone v bolů moři, - umírajíc bezvinné?

3. Srdce její každá rána ostrým mečem prorývá; v její duši každá hana - bolestně se ozývá; - slyší volat Syna v žízni, - nesmí však mu vody dát; - vidí klesat hlavu v trýzni, - nesmí však ji podkládat.

4. Ó žeť není matce přáno aspoň líce zulíbat! - Kde jste, dnové, kdy jí dáno - Syna v lůně kolíbat? - Což by dnes tu hlavu celou horkou slzou obmyla, jakby svoji bolest vřelou - tímto štěstím zchladila.

5. Aj, zde mizí, dokonává - její slast a naděje; - an Syn ducha odevzdává, - kam se matka poděje? - Je sic Janu poručena, avšak osiřel i Jan: - jeho duše zkormoucená - kvílí též, že trpí Pán.

6. Nuž jen, drahá Máti! Jana - ramenem svým obejmi, - a tak srdci svého Pána - jednu těžkost odejmi; - přiviň, Matko, s Janem spolu - k srdci i nás, zlosyny, - dej nám zkusit osten bolů - za vše naše zločiny.

7. Nám tu vlastně plakat sluší, - my té strasti příčinou; - pro nás projel meč tvou duši - Bohu milou, nevinnou. - Ty však, Panno! neplač více, - Syn tvůj život dokonal; - zesinala jeho líce, - dílo velké vykonal.

8. Vezmi na klín tělo drahé a je vděčnou slzou smyj; - tiskni k ňadrům rány blahé - a v nich naše duše skryj; - ať smrt Páně a tvé žele - nejsou na nás zmařeny; pros, pros za nás Spasitele, až nás uzříš spaseny.

Svátek Nanebevzetí Panny Marie.

(15. srpna.)

Korunování Panny Marie můžeš slaviti v týž den nebo v neděli příští.

Pannu Marii, „Královnu nebes“ podobně.

„Radujme se všichni v Pánu, slavíce svátek ke cti blahoslavené Marie Panny: z jejíhož Nanebevzetí radují se andělé a společně chválí Syna Božího“. Tak plesá církev sv. v Introitu dnešního dne. — Jest sice jen všeobecným míněním a ne článkem víry, že Maria Panna také s tělem do nebe vzata byla, ale křesťan každý ochotně tomu věří, neb poznává, že slušelo se, aby tělo, z něhož Syn Boží tělo na sebe vzal, porušení nevzalo.

Viz Acta C. Epp. Br. 1911, č. 12.

Na svátek Nanebevzetí Panny Marie světí se v kostelích (na mnohých místech) snopky krmiva, obilí a pěkné ovoce, aby dobytku a lidem nejen neškodilo, nýbrž prospěšno bylo v nemocech a různých potřebách jiných. Býváme tím také napomínáni, abychom krásné ovoce dobrých skutků hojně si nastřádali a jimi tam se dostali, kam Panna Maria pro své záslužné skutky byl vzata.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou mu kostely farní: voj. v Brně (f. sv. Jakuba), farní na St. Brně, kost. farní v Zábrdovicích; v Troubsku; v Ivančicích; v Předklášteří u Tišnova; ve Svatoslavi; v Šlapanicích; v Sebranicích; v Zámku-Žďáře; v Slavonicích; v Březníku; v Jihlavě (u Minoritů); v Netíně; v Hevlíně; v Pavlovicích; v Mikulčicích; v Blučině; v Bohdalicích; v Bučovicích; ve Ždánicích; v Křižanovicích; v Borkovanech; v Divákách; v Pozořicích; na Vranově (Frain); v Olbramkostele; ve Křtalku; v Olexovicích; v Rančířově (u Jemnice); v Rouchovanech; v Bohuticích; v Tasovicích; — kost. f. v Starém Hobzí zasv. Naneb. P. M. a sv. Ondřeji ap.; — kost. filiální v Jamolicích (f. Dobřinsko); v Čenvíru (f. Doubravník); v Telči; v Hunkovicích (f. Židlochovice); v Bukovince (f. Křtiny); v Mlíčovicích (f. Lukov—Luggau); — kost. kláštera „Brána Nebeská“ v Předklášteří u Tišnova; na hřbitově v Nov. Městě; — kaple v zemské věznici (f. Zábrdovice); v Hor. Heršpicích (f. Komárov); veř. v Mělčanech (f. Dolní Kounice); v Úsoší (f. Deblín); v Bauticích (f. Prostoměřice); — kaple veř. u hradu Veveří; v Markvarticích (f. Stará Říše); v Hrotově (f. Kněžice); v Popicích (f. Vilánec); zám. v Rájci; veř. zám. v Bítově; veř. v Nišovicích (f. Hostěradice); v Sumrakově (f. Mrákotín).

Modlitba o Nanebevzetí Panny Marie.

Dnes slaví církev svatá den, v němžto Maria zemi opustila a na nebesa jest vzata. Dnes dosáhla za čistý život svůj života nehynoucího, za pokoru svou vyvýšení nade všecka stvoření, za zbožnost svou patření na Boha, za svou odevzdanost do vůle Boží požívání věčné blaženosti, za hořká utrpení radostí věčných v nebesích. Rovněž prozpěvuje církev unešená radostí v introitu mše svaté: Radujme se všichni v Pánu, slavíce svátek blahoslavené Marie Panny, z jejíhož Nanebevzetí radují se andělé a společně chválí Syna Božího.

Prozpěvujmež i my radostně s církví svatou, ale nezapomínejme, že jen tehdy následovati budeme Marii do radosti nebeské,

jestliže jsme ji byli následovali ve ctnostech jejích. Život její nám budiž průvodem na cestě k nebesům. Z té pak příčiny často rozjímej o přeskvoucích ctnostech Mariiných, zvláště o dokonalé její poslušnosti, neposkvrněné čistotě, hluboké pokoře, o lásce k Bohu a bližnímu, o její horlivosti ve službě Páně a ve všech skutcích dobrých, o jejím se mrtvení a sebezapírání, o její zbožnosti a zachovávání každého slova Božího i o podivuhodné trpělivosti v přehořkých utrpeních — a následuj ji. Nebudiž také příliš pečliv o časné věci jako Marta, nýbrž vyhledávej jako Maria u nohou Kristových věci nebeské. Proto čte dnes církev evangelium na srdce ti kladouc, že jen jediného jest potřebí.

Jinou modlitbu: Chvalozpěv sv. Bonaventury viz na str. 1170.

Nešpory o Nanebevzetí Panny Marie.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

Antif. 1. Vzata jest Maria na nebe, radují se andělé, chválíce dobrořečí Pánu.

Žalm 109. str. 51. Ton. VII, 1.

Ant. 2. Maria Panna vzata jest do oblakového pokoje, v němž Král králů na hvězdnatém sedí stolci.

Žalm 112., str. 52. Ton. VIII, 1.

Ant. 3. Po vůni mastí tvých běžíme: mladíce milovaly tě velmi.

Žalm 121., str. 54. Ton. IV. B2.

Ant. 4. Požehnaná jsi ty, dcero, od Pána, nebo skrze tebe jsme plod života obdrželi.

Žalm 126., str. 55. Ton. VII, 4.

Ant. 5. Krásná jsi a pěkná, dcero jerusalemská, hrozná jako vojenský šik (k bitvě) spořádaný.

Žalm 147., str. 59. Ton. I, 6.

Kapitola: U všech hledala jsem odpočinutí, a v dědictví Páně přebývati budu. Tehdy přikázal, a řekl mi Stvořitel všech věcí: a kterýž stvořil mne, odpočinul v stánku mém.

R. Bohu díky.

Hymna: Ave Maris Stella, *str. 242.*

V. Vyvýšena jsi, svatá Boží Rodičko.

R. Nade sbory andělů do nebeských říší.

Ant. k Magnif. Dnes Maria Panna na nebesa vystoupila: radujte se, nebo s Kristem kraluje na věky.

Magnificat na str. 59. Ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Služebníkům svým, Pane, provinění odpusť: abychom my, kteří Tobě skutky svými líbiti se nemůžeme, na pří-

mluvu Syna Tvého, Pána našeho, spaseni byli. Který s Tebou žije a kraluje . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve Regina“ *s V. a R. a modlitbou, č. 30.—33. na str. 65.—67. Pak:*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

502. O Nanebevzetí Panny Marie.

Slova Vl. Šťastného 1892. — Hudba J. Šuderly, naduč. židlochovického, 1906.

Slavně.

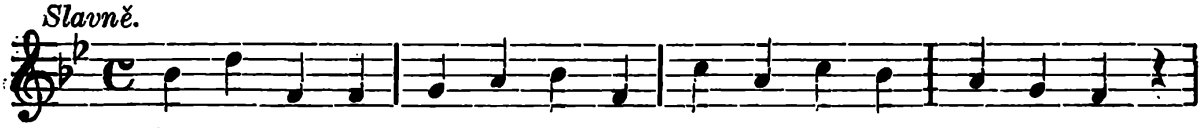

1. Dít-ky, viz-te mat-ku svo-ji, jak se vznáší k ne-be-sům,

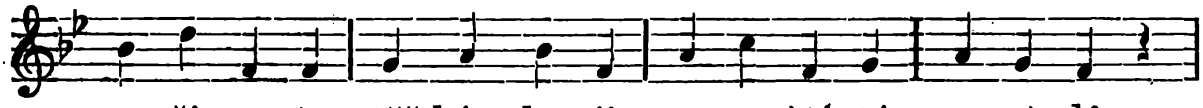

po ži-vo-ta těž-kém bo-ji o-pou-ští té ze-mě dům;

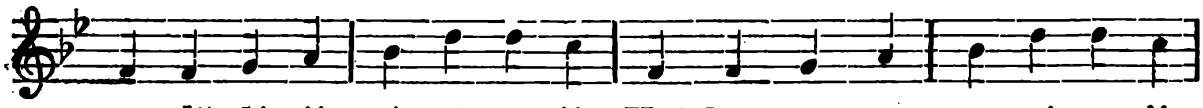

an-dě-lé jí pís-nè pě-jí, Krá-lov-nu svou pro-vá-ze-jí,

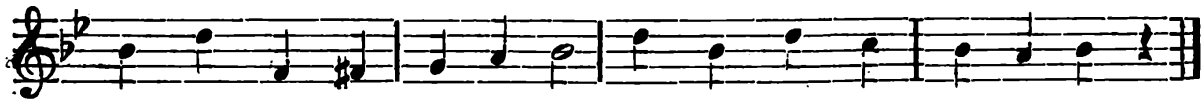

a vše tvorstvo ve-le-bí moc-nou Pa-ní na ne-bi.

2. Vzchází jako záře luny - nad červánků záplavou; - hvězdy jasné do koruny - řadí se jí nad hlavou; - spěchá z pozemského stínu - na perutech serafínů tam, kde z tváří Boží plá - sluncem věčná oslava.

3. Otvírá se nebes brána, - svatých duší světlý kůr - vítá Matku Krista Pána, - plesá všechen nebes dvůr. - Vítá Matku věčné Slovo - a to Srdce Ježíšovo - k sobě vine Marii, - korunu jí uvíjí.

4. Ó ty naše Matko milá, - na Synově Srdci dlíš, - naši zem jsi opustila, - ale o nás dobře víš: - zůstala jsi Matkou naší, - i když koruna se vznáší - nade svatou hlavou tvou, - andělé tě Paní zvou.

5. I když Páně učedníci - chvály tobě vzdávají, - a když tobě mučedníci - palmy k nohám skládají, - a sbor panen liliový - zpěv ti pěje věčně nový: - slyší Srdce tvé hlas náš, - za dítky se přimlouváš.

6. Vždyť to svaté Srdce tvoje - více všech zde trpělo, - než se u života zdroje - v slávě věčné zaskvělo; - ó stůj při nás v každé době, - podej ruky, přiveď k sobě - v poslední kdys hodinu - všecku svoji rodinu.

Dne 15. srpna nebo v neděli na to slaviti se může také, jak svrchu podotknuto,

Korunování Panny Marie,

jemuž zasvěcena je soukromá kaple ve Vlaskovci (f. Slavonice).

Dne 15. srpna lze též slaviti:

P. Marii jako „Královnu nebes".

Královně nebes a sv. Janu Nepom. zasvěcena je kaple v Rozdrojovicích (f. Bystrc).

503. Královně nebes.

Slova Fr. Sušila 1862. — Hudba Jos. Charváta 1905.

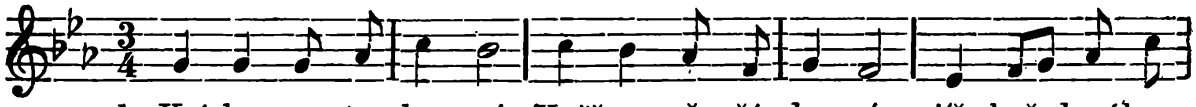

1. Krá-lov-no ty skvou-cí, Kněž-no pře-žá-dou-cí, jíž hvězd záhon

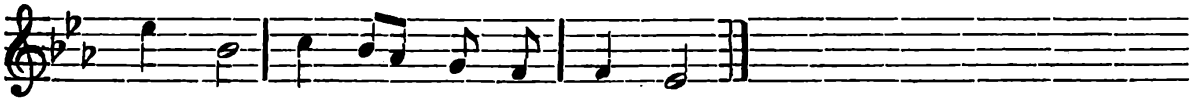

zkvet-lý stro-jí sto-lec svět-lý.

2. Právem opravdovou - Královnou tě zovou, - královský tys pupen - červem nepotupen.

3. Za Královnu tebe - veškero ctí nebe, - tobě, svojí Paní, - celý svět se klaní.

4. Pod křížem jsi stála, - ač hruď bolem plála, - s duší nepodvratnou, Královnou jsouc statnou.

5. Rod tvůj nese chválu - starodávných králů, - jež sám Pán Bůh zvolil - a svým duchem polil.

6. Však zář vyšší věje - tobě z obličeje: - královská hruď tvoje - nosí spásy zdroje.

7. Královně buď sláva, - když všem spásu dává, - když všem jak proud vodní - plyne blaho od ní.

8. Roň nám proudy k spáse, - ať duch odhodlá se - a též jak král vládne - každé vášni zrádné.

(V neděli po oktávě Nanebevzetí Panny Marie.)

Slavnost nejčistšího Srdce Panny Marie.

Jest nám vzorem čistoty, pokory a veliké lásky k Bohu a k bližnímu.

V diecesi brněnské zasvěcena jest mu kaple v Malém Pičíně (f. Dačice) a v Otnicích.

UPOZORNĚNÍ. Nejsvětějšímu Srdci Panny Marie zasvěcen jest celý měsíc srpen. Kongregace S. Officii povolila dekretem dto 13. března 1913 následující odpustky:

Věřící, kteří by po celý srpen každodenně nějaké modlitby veřejně nebo soukromě nebo jiné zbožné skutky ke cti neposkvrněného Srdce Panny Marie konali, získají odpustky 300 dní na každý z těch dnů srpnových, když skutky ty vykonali aspoň se srdcem zkroušeným; plnomocné jednou za ten měsíc, když k tomu přijmou svátost pokání a oltářní, navštíví veřejný kostel nebo kapli a pomodlí se na úmysl sv. Otce. Odpustky lze získati i pro duše v očistci.

Zasvěcení diecese nejčistšímu Srdci Panny Marie.

Poslední neděli v květnu v kostelích, v nichž koná se májová pobožnost, slouží se mše svatá ke cti nejčistšího Srdce Panny Marie a odpoledne přidá se (po růženci radostném) modlitba zásvětná, načež následuje litanie loretská a svaté požehnání. — (Kurr. 1901, 6.).

Modlitba zásvětná.

Panno nejlaskavější a Matko naše, Maria! Račiž shlédnouti na lid této diecese, nepatrnou částku veliké rodiny své, která zde před

tebou na tvář padá a tvému srdci mateřskému navždy se zasvěcuje! Vybízí nás k tomu netoliko dětinná k tobě oddanost, nýbrž i to, že všickni v těchto bouřlivých dobách zvláštního potřebujeme tvého přispění.

Ó Maria! Pohleď, jak ledem lhostejnosti a nevěry svatou víru chtějí v srdci našem uhasiti! Stolice moudrosti! Chraniž nás všecky ode lživé vědy tohoto světa a udržuj nás ve statečnosti a přesvaté víře Syna svého! Viz nástrahy, které se všech stran se strojí dobrému mravu tím, že se všecko poskvrňuje nečistou nevázaností smyslnou! Panno neposkvrněná! Očisť zemi od takové mrzkosti! Zachraň před ní aspoň všechny naše rodiny! Pohleď, kterak chtějí převrátiti celou společnost lidskou a uvrhnouti ji do víru vzpoury proti všemu zákonu a vší vrchnosti! Ó převznešená Královno! Udržuj bez pohromy ve všech vrstvách lidu svého řád Bohem ustanovený a nedopouštěj, aby záměry lidí bezbožných vítězství dobyly! Konečně, pomocnice křesťanů, slituj se nad církví svatou, slituj se nad ctihodnou hlavou její a urychli dobu, kdy by z dlouhého utlačování volně si oddechli v ovzduší míru a svobody!

Přijmiž, ó dobrá Máti, zasvěcení, kterým se tento lid dnes tvému mateřskému srdci oddává, a jakožto ovoce svého souhlasu dej nám všem zakoušeti své ochrany v životě i po smrti. Amen.

Svatá Maria! Pomáhej ubohým, posiluj malomyslné, potěšuj plačící, oroduj za lid, přimlouvej se za duchovenstvo, zastávej se Bohu zasvěceného ženského pohlaví, ať všickni zakoušejí tvé pomoci, kdo se tvému nejčistšímu srdci zasvětili.

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Všemohoucí, věcný Bože, kterýž jsi v Srdci blahoslavené Marie Panny důstojný Ducha svatého příbytek připravil: propůjč milostivě, abychom památku jejího nejčistšího Srdce znova slavíce, podlé Srdce Tvého žíti dostatečni byli. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Malá služba (hodinky) k Srdci Panny Marie.

Zdrávas, Maria...

V. Rtové moji, hlásejte — na vše světa strany.

R. Chválu, oslavu a čest — přeblažené Panny.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen. Alleluja.

504. Chvalozpěv. *Hudba Jos. Charváta 1907.*

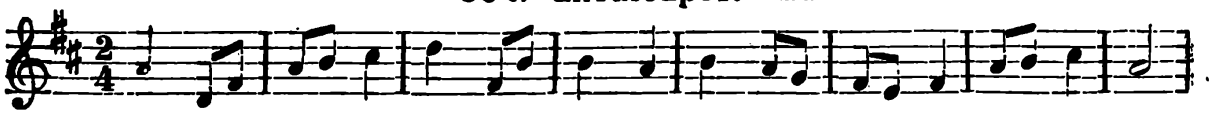

1. Srd-ce Ma-ri-e, tys by-lo po-ča-to již bez vi-ny,

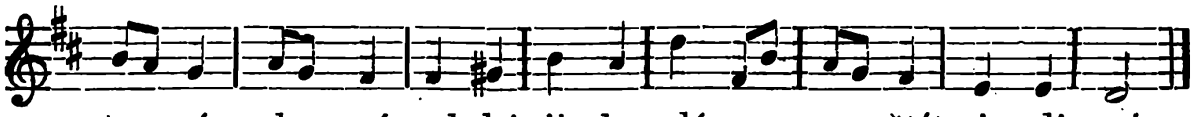

tys nám, bys nás ob-há-ji-lo, dá-no za štít je-di-ný.

2. Jitřenkou jsi miloskvoucí - byla v útlém věku svém; - plálať láska k Bohu vroucí - ve panenském srdci tvém.

3. Duch tvůj spěchal v rajské světy, - tam's ho láskou kojila, - tam jsi ctnoty vonné květy pro své srdce strojila.

4. Mateřské ty srdce čisté, laskavě vždy u nás stůj, - bychom došli spásy jisté, - u Synáčka oroduj!

Antif. Kteráž jest to, jež kráčí jako dennice vycházející, krásná jako měsíc, výborná jako slunce, a hrozná jako vojenský šik spořádaný.

V. Hodna mne učiň chváliti tebe, Panno posvěcená.

R. Dej mi sílu proti nepřátelům tvým.

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.

R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Ó Ježíši, věčná Moudrosti Boží, jenž jsi přeblahoslavenou Pannu Marii a její srdce působením milosti své k dokonalé lásce připraviti ráčil: propůjč nám na její milostivou přímluvu, abychom po cestě jejích ctností kráčeli a životem pobožným Tvé božské velebnosti se zalíbili, jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův.

R. Amen.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

K chválám.

Zdrávas Maria atd.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci me pospěš.

V. Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.

R. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Chvalozpěv.

1. Zdrávas míru holubice, Spásy studně přesvatá! Netrápí nás bol již více, - tebouť vina odňata.

2. U židů se ctnotě panny nevzdávala pochvala; - jenom plodné ušly hany, - tys přec pannou zůstala.

3. Srdce tvé, jež láskou plálo - v milém ctností rozkvětu, jako lampa ve tmách stálo, šíříc blažnou osvětu.

4. Vyslyš, čistá, moje lkání, - dej, bych za tvým vzorem šel, bych zde v čistém obcování - a tam v rajském plesu dlel.

Ant.: Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a poskvrny není na tobě. * Zahrada zamčená jsi a studnice zapečetěná.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Ó Ježíši! Synu Boha živého, jenž jsi bleskem své božské lásky srdce Marie za svůj příbytek posvětiti a v jejím svatém životě nám příklad úplné čistoty zanechati ráčil: propůjč nám na její milostivou přímluvu, aby se plamen lásky k Tobě v srdcích našich tak rozňal, že by všecky ohně žádostí tělesných mocně přemohl a ztrávil; abychom Tobě čistou láskou sloužili a neporušeným srdcem Tobě se zalíbili. Jenž jsi živ atd.
R. Amen.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Hodinka 1.

Zdrávas Maria. atd.
V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
V. Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému.
R. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Chvalozpěv.

1. Jitřenka již porozhání - smrtonosnou černou noc, - an se posel s nebe sklání - hlásaje ti Boží moc.

2. V životě tvém byt svůj vzalo věčné Slovo Otcovo, - jež se v tobě tělem stalo, - svatá lidstva obnovo!

3. Andělé tam na něj hledí, - v liliích jest jeho stan; - Královnou žes jejich, vědí, - Matkou zve tě Král a Pán.

4. Srdce sladké, přemilostné, - Synáčka pros božského, - by on, plod tvé lásky ctnostné, - do srdce všel našeho!

Ant.: Aj, Panna počne a porodí Syna, * a nazváno bude jméno jeho Emmanuel.*)
V. Anděl Páně zvěstoval Marii.
R. A ona počala z Ducha svatého.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Ó Ježíši, slovo a oblesku slávy Otce věčného, jenž jsi pro vysvobození naše od věčné smrti, velikým milosrdenstvím se snížiti a v nejčistším životě přeblahoslavené Panny Marie lidskou přirozenost na se vzíti ráčil, propůjč, prosíme, abychom ji jako pravou a svatou Boží Rodičku ctíce, na její milostivou přímluvu hojného podílu ve vykoupení Tvém dosáhli, a do království Tvého přijati byli, kde s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého žiješ a kraluješ, Bůh po všecky věky věkův.
R. Amen.

---

*) Emmanuel znamená: „S námi Bůh“.

V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Hodinka 3.

Zdrávas Maria atd.

V. Bože ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
V. Sláva Otci atd.

Chvalozpěv.

1. Srdci tvému nastal svátek: zákonu chtíc vyhovět, - s Beránkem dvé holoubátek - neseš Bohu za obět.

2. Obět hoří, krev již teče, - slyším věštná slova znět: - „Pocítí tvé srdce meče, - na kříži až bude pnět".

3. Meč ten na se čekat nedal, - v duši tvou se bolně vryl, - když ho s tebou pěstoun hledal, - an byl v chrámě Otce ctil.

4. Srdce svaté, ke cti Syna - dejž mi svatě žít a mřít; - dejž, ať spadne se mne vina, - a rač do nebe mne vzít.

Ant.: Plačíc, pláče v noci, a slzy její na lících jejích; * není, kdo by ji potěšil ze všech milých jejích.

V. Neboj se, Maria!
R. Neb jsi nalezla milost u Boha.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Ó Ježíši, Synu Boha a Panny, jenž jsi ve sladkém dětinství se obětovati a nám příklad dáti ráčil, abychom po těch věcech toužili, které jsou Tvého Otce nebeského a božskou jeho slávu rozmnožují: propůjč nám na milostivou přímluvu své svaté Rodičky, abychom všecky žádosti tohoto světa láskou k Tobě statečně přemáhali, sebe opravdově zapírali a časnými utrpeními k nesmrtelnému pokoji věčné blaženosti dospěti mohli. Jenž žiješ atd.

R. Amen.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Hodinka 6.

Zdrávas Maria atd.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
V. Sláva Otci i Synu atd.

Chvalozpěv.

1. Do srdce jsi svého skrýše - uložila v tichosti - slova jdoucí od Ježíše, - zdroje věčné moudrosti.

2. Pokory hle, klenot tebe - svatým leskem ozdobil, - proto ten, jenž řídí nebe - sám se tobě podrobil.

3. Že tvé srdce rozplývalo, Boha když tvůj chválil duch: proto Synem nazývalo - toho, jenž jest věčný Bůh.

4. Budiž tedy vezdy zdrávo, - Srdce Matky milostné, vyjednej nám jisté právo, do vlasti vjít radostné.

Ant.: Já jsem matka krásného milování, a bázně a poznání a svaté naděje. * Kdo by mne nalezl, najde život a obdrží spasení od Hospodina.

V. Kterýž stvořil mne.
R. Odpočinul v stánku mém.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Ó Ježíši, nejkrásnější mezi syny lidskými, jenž jsi chtěje nám příklad dokonalé poslušnosti dáti, panenské Matce a svatému pěstounu poslušen býti ráčil: propůjč nám na milostivou přímluvu přesvaté Rodičky své, aby svaté příklady Tvé nás obměkčily, a my abychom z lásky k Tobě Boha i lidí ve vší mírnosti poslouchajíce, věrným plněním svatých přikázání Tvých spasení věčného dojíti mohli, jenž s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého žiješ a kraluješ Bůh, po všecky věky věkův.

R. Amen.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Hodinka 9.

Zdrávas Maria atd.
V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
V. Sláva Otci i Synu atd.

Chvalozpěv.

1. Srdce sladké, lásky zdroji, - milostí jež oplýváš, - kdo tě vzývá ve svém boji, - k pomoci mu přispíváš.

2. Svědčíť o tom hosté v Káně, - kterak prosbám hovět znáš, - prosícím i divy Páně - přímluvou svou vymáháš.

3. Blažen, kdo v tě důvěřuje, - tohoť milost nemine; - útěcha, již potřebuje, - v nouzi jemu vyplyne.

4. Pročež v bídě, v bolu, v lkání - důvěru chci v tebe mít, - abych po tom putování - s tebou mohl v nebi dlít.

Ant.: Ve mně jest všeliká milost cesty, a pravdy; * ve mně všeliká naděje života a ctnosti.

V. Zdráva buď, Maria, milosti plná.
R. Pán s tebou.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Nejdobrotivější Ježíši, jenž jsi na milostivou přímluvu přeblahoslavené Panny, kterouž jako pomocnici křesťanů vzýváme, věřícím po všecky časy velikých milostí propůjčovati

ráčil, abys tím ukázal, že kdo ji ctí, Tebe samého, jejž ona porodila, ctí: prosíme Tebe pro její milostivé a neposkvrněné srdce, uděl nám milosti, bychom jí posilněni a chráněni jsouce od Tvé lásky nikdy se neuchylovali, nýbrž Tobě až do skonání svého věrně sloužili. Jenž žiješ atd.

R. Amen.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

K nešporám.

Zdrávas Maria atd.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

V. Sláva Otci atd.

Chvalozpěv.

1. Bolest srdce mateřského - kdož nám slovy vypíše, - pod křížem když stála svého - Syna, Krista Ježíše!

2. Krutý bol tvé srdce hlodal, - život tvůj s ním umíral, - ostrý meč tvou duši zbodal, - Syn když na tě pozíral.

3. Dejž mi s tebou, Matko milá, - vezdy dlíti v bolestech; - láska kříž mu připravila, - kvíliti mne s tebou nech!

4. Kříž mu dala moje vina, - kéž s ním mohu umříti! - U svého pros za nás Syna, - v ráji dejž ho uzříti!

Ant.: Ó vy všickni, kteříž jdete cestou, * pozorujte, a vizte, jest-li bolest, jako bolest má.

V. Nejmenujte mne pěknou, ale raději nazývejte mne hořkou.

R. Nebo hořkostí mne velmi naplnil Všemohoucí.

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.

R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Ó nejmilostivější Ježíši, jenž jsi, abys věčnou spravedlnost Otce nebeského smířil a nás od věčné smrti vysvobodil, smrt kříže podstoupiti ráčil: prosíme Tebe pro nesmírné utrpení a pro meč hrozné bolesti, kterýž srdce Tvé panenské Rodičky pronikl, posilni nás silou přehořkého umučení svého, abychom věčně nezahynuli, nýbrž věčné slávy, kterou jsi nám krví svou zjednal, s Tvými vyvolenými došli. Jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův.

R. Amen.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Ke kompletáři.

Zdrávas Maria atd.

V. Obratiž nás, Bože, Spasiteli náš!

R. A odvrať hněv svůj od nás.

V. Sláva Otci atd.

Chvalozpěv.

1. Srdce svaté, srdce Matky, - jež tam v nebi trůnuješ, - sešli na nás pohled sladký, - jímžto v nebi panuješ.

2. Královno, již v slastné bázni - andělové velebí, - smyj nám srdce rajskou lázní, - dejž nám toužit po nebi.

3. Tobě znějí lidstva hlasy: - Matko naše, zdráva buď! - Tebou Pán Bůh po vše časy - milost dává v naši hruď.

4. Protož, Panno, duše svoje - do tvé ruky skládáme, - bys nás v nebes bláhy*) zdroje - uvodila, žádáme.

Ant.: I ukázalo se znamení veliké na nebi: * Žena oděná sluncem, a měsíc pod nohama jejíma, na hlavě její koruna dvanácti hvězd.

V. Velebí duše má Hospodina.
R. Neboť veliké věci mi učinil.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Nejsladší Ježíši, jenž jsi přesvatou Rodičku svou k nejvyšší slávě povýšiti a nad sbory andělské, kteří ji jako svou Královnu chválí, postaviti ráčil: propůjč nám na přímluvu jejího laskavého srdce, kteréž my proto, že Tebe nevýslovně a nade všecky lidi a anděly milovalo, též milujeme, abychom někdy do věčné slávy přijati byli, a Tebe s ní a s veškerým nebeským dvorem věčně milovali, chválili a velebili, jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh, po všecky věky věkův. Amen.

V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Korunka ke cti neposkvrněného Srdce Panny Marie.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci atd.

1. Neposkvrněná Panno, jež bez hříchu jsouc počata, všechna hnutí svého nejčistšího Srdce k Bohu, ustavičnému předmětu lásky své, jsi obracela, a do jeho božské vůle jsi oddána byla: zjednej mi milosti, abych hříchu z celého srdce nenáviděl, a bych se od tebe naučil oddaně do vůle Boží živu býti.

1 Otče náš a 7 Zdrávas Maria.

Srdce vzňaté zármutkem,
lásku zapal v srdci mém.

2. Podivuji se, ó Maria, hluboké pokoře tvé, pro kterou požehnané Srdce tvé se znepokojilo, když archanděl Gabriel přinesl ti čestné poselství, že jsi vyvolena Matkou Syna Nejvyššího, kdežto tys sama nejnižší dívkou jeho býti se pravila; a se zahanbením

*) Bláha co blaženost.

pohlížeje na pýchu svou, prosím tě o milost zkroušeného a poníženého srdce, abych poznav bídu svou, došel kdysi oné blaženosti, jež zaslíbena jest těm, kdož pokorného jsou srdce.

1 Otče náš, 7 Zdrávas Maria.

Srdce vzňaté zármutkem,
lásku zapal v srdci mém.

3. Ó požehnaná Panno, jež jsi v sladkém Srdci svém slova božského Syna svého jako nějaký vzácný poklad skládala, a rozjímajíc vznešená, v nich obsažená tajemství, jen pro Boha žila, jak zahanbuje mne naproti tomu chladnost srdce mého! Ó drahá Matko má, zjednej mi milosti, abych zákon Boží vezdy v srdci svém rozjímaje, se snažil dle příkladu tvého všechny křesťanské ctnosti horlivě konati.

1 Otče náš, 7 Zdrávas Maria.

Srdce, vzňaté zármutkem,
lásku zapal v srdci mém.

4. Ó slavná Královno mučedníků, jejížto svaté Srdce při umučení tvého Syna krutě prokláno bylo oním mečem, jejž ti stařec Simeon předpověděl; vypros srdci mému síly a svaté trpělivosti, abych utrpení a protivenství tohoto bídného života snášel, tělo své se všemi žádostmi jeho křižoval a následuje tebe v mrtvení a v kříži, tvým pravým dítkem býti se osvědčil.

1 Otče náš, 7 Zdrávas Maria.

Srdce, vzňaté zármutkem,
lásku zapal v srdci mém.

5. Ó tajemná růže, Maria, jejíž lásky nejhodnější Srdce, rozníceno nejprudším žárem lásky pod křížem za dítky nás přijalo, a jež jsi tak naší nejněžnější Matkou se stala; ó nechať pocítím sladkost mateřského Srdce tvého a mocnost přímluvy tvé u Ježíše ve všech nebezpečenstvích života, obzvláště pak v hrozné hodině smrti své, aby srdce mé, vždy spojeno jsouc s tvým, Ježíše milovalo nyní i po všecky věky věkův. Amen.

1 Otče náš, 7 Zdrávas Maria.

Srdce, vzňaté zármutkem,
lásku zapal v srdci mém.

Obraťme se nyní k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, aby nás svou svatou láskou roznítilo.

Ó božské srdce mého Ježíše, obětuji se Tobě a proniknut jsa vděčností za tak mnohá dobrodiní, kterých se mi od nekonečné lásky Tvé dostalo a ustavičně dostává, děkuji Ti z celého srdce, žes mi i svou nejsvětější Matku daroval a mne v osobě milovaného učedníka svého jí za syna dal. Ó učiň, ať srdce mé vždy láskou k Tobě plane a v Tobě jediném pokoje a blaženosti nalézá.

1. 100 dní odpustků jednou za den za nábožné pomodlení této korunky. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v jakýkoli den, koná-li se tato pobožnost po celý měsíc. Podmínky: Zpověď a sv. přijímání, návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce. — (Pius IX. 11. prosince 1854.)

Modlitba k nejsvětějšímu Srdci Panny Marie.

Ó Srdce Marie, Srdce Matky Boží a naší Matky, nejlaskavější Srdce, předměte záliby nejsvětější Trojice, hodné vší úcty a nejvyšší lásky andělův i lidí. Srdce nejpodobnější Srdci Ježíšovu, jehož jsi nejdokonalejším obrazem. Srdce plné dobroty a útrpnosti s bídou naší: račiž ledová srdce naše rozehřáti a učiň, aby docela přilnula k Srdci našeho božského Spasitele. Vlij do srdcí našich lásku ke ctnostem svým; rozněť je oním svatým ohněm, jímž jsi ustavičně roznícena. Skryj u sebe svatou církev, ochraňuj ji a buď jí vždy sladkým útočištěm a nepřemožitelnou věží proti všem útokům nepřátel. Buď nám cestou vedoucí k Ježíši, buď nám prostřednicí, skrze niž nám plynou všechny milosti ku spáse naší potřebné. Buď nám pomocí ve všech potřebách, útěchou v zármutku, posilou v pokušeních, útočištěm v protivenstvích, pomocí ve všech nebezpečenstvích, zvláště pak v posledním zápase života našeho, v hodině smrti, když celé peklo proti nám se rozpoutá, aby uchvátilo duše naše v onom hrozném okamžení, v oné děsné chvíli, na které závisí celá naše věčnost; tenkrát, ano tenkrát, ó nejdobrotivější Panno, dej nám poznati sladkost svého mateřského Srdce a moc své přímluvy u Srdce Ježíšova, a otevři nám v této studnici všeho milosrdenství jisté útočiště, abychom se dostali do nebe a tam jej s tebou velebili po všecky věky. Amen.

Chvála svatých Srdcí Ježíše a Marie:

Budiž poznáno, chváleno, velebeno, milováno, ctěno a oslavováno po všecky časy a na všech místech božské Srdce Ježíše a neposkvrněné Srdce Marie. Amen.

Odpustky: 1. 60 dní jednou za den. 2. Plnomocné odpustky na slavnosti narození, nanebevzetí a Srdce Panny Marie pro všechny, kdo tuto modlitbu každodenně po celý rok konají, o těchto slavnostech ze hříchů se vyznají, ke stolu Páně přistoupí, kostel aneb oltář zasvěcený Panně Marii navštíví a na úmysl svatého Otce se modlí. 3. Plnomocné odpustky v hodině smrti, koná-li se tato modlitba každodenně. (Pius VII. 18. srpna 1807 a 1. února 1816.)

Povzdechy.

Naše milá Paní nejsvětějšího Srdce, oroduj za nás!

Odpustky 100 dní pokaždé. — Pius X. dne 28. června 1904.

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou!

Racc. Odpustky 300 dní pokaždé. Odpustky plnomocné jednou za měsíc v den libovolně zvolený získají, kdož se jej modlí každodenně po celý měsíc. Podmínky: zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu a modlitba na úmysl sv. Otce. — (Pius IX. 30. září 1852.)

Litanie o nejsvětějším Srdci Panny Marie pro soukromou pobožnost viz při májové pobožnosti na str. 1241.

Nešpory o nejčistším Srdci blahoslavené Panny Marie.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

*

Sláva Otci
Jakož byla . .

Ant. 1.: Táhniž mne, * za tebou poběhneme po vůni mastí tvých.

Žalm 109., str. 51. Ton. III, 3.

Ant. 2.: Milý můj mluví ke mně: Vstaň, pospěš, přítelkyně má.

Žalm 112., str. 52. Ton. VII, 1.

Ant. 3.: Zpodpírejte mne kvítím, obložte mne jablky : nebo láskou umdlévám.

Žalm 121., str. 54. Ton. I, 4.

Ant. 4.: Zavazuji vás přísahou, * dcery jerusalemské, abyste nebudily milé, dokudž by sama nechtěla.

Žalm 126., str. 55. Ton. III, 2.

Ant. 5.: Já spím, * ale srdce mé bdí.

Žalm 147., str. 59. Ton. III, 1.

Kapitola: Polož mne jako pečeť na srdce své, jako pečeť na rámě své, nebo silné jest milování jako smrt, tvrdé jako peklo horlení, lampy jeho jsou lampy ohně a plamenů.

R. Bohu díky.

Hymna: (Ave Maris Stella) *na str. 242.*

V. Cestou přikázání Tvých běžel jsem.

R. Když jsi rozšířil srdce mé.

Ant. k Magnif.: Zplesal duch můj v Bohu, Spasiteli mém: neboť veliké věci mi učinil ten, jenž mocný jest.

Magnificat na str. 59. Ton. VIII, 2.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Všemohoucí věčný Bože, jenž jsi v Srdci blahoslavené Marie Panny důstojný Ducha svatého příbytek připravil: propůjč milostivě, abychom památku jejího nejčistšího Srdce znova slavíce, podle Srdce Tvého žíti dostatečni byli. Skrze Pána v jednotě téhož Ducha

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou č. 30.—33. na str. 65.—69. Pak:*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

Arcibratrstvo svatého a neposkvrněného Srdce Mariina na obrácení hříšníků.

Účel jeho jest: 1. Uctívati zvláštním způsobem neposkvrněné Srdce Mariino. 2. Prositi božské milosrdenství pod ochranou a na přímluvu blahoslavené Bohorodičky za obrácení hříšníků.

Bratrstvo bylo r. 1836 od faráře Des Genettes v Paříži u kostela „Naší milé Paní vítězství“ kanonicky zřízeno a od Řehoře XVI. a Pia IX. schváleno a odpustky obdařeno.

Kdo by bratrstvo zaříditi chtěl, obratiž se na ústředí v Paříži pod adressou: M. le curé de Notre-Dame des Victoires à Paris.

Členové dostávají svěcenou medailii, aby ji nosili, a mají častěji opakovat modlitbičku na ní vyrytou: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří u tebe útočiště hledáme“. Dále se žádá, aby členové obětovali ve spojení se srdcem Mariiným všechny dobré skutky své na obrácení hříšníků. Mají zachovávati čistotu.

Viz: Beringer, str. 691.—693; Kurr. 1854, 4 (?), 1877, 5.

505. Píseň k nejsv. Srdci Marie Panny.

Dle Zv. n. č. 260. — Plesy duch. č. 80.

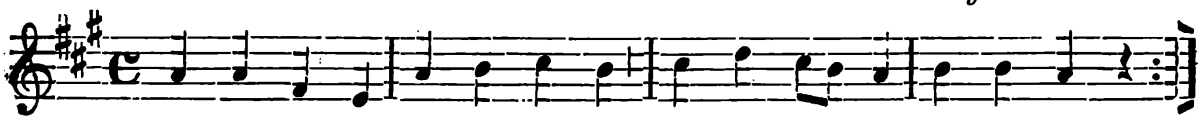

1. Srd-ce Krista, Boha svého, ten ctí, kdo je mi-lu-je,
a kdo Srdci Matky je-ho čest a chvá-lu vě-nu-je.

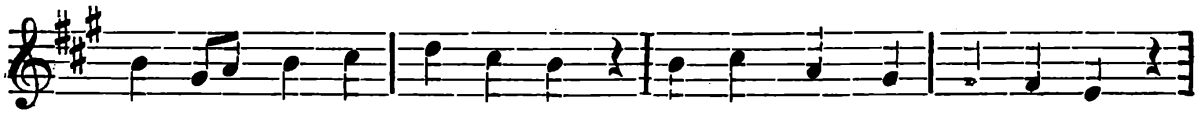

Má-ti mo-je na ne-bi, láskou nadchni srd-ce mé,

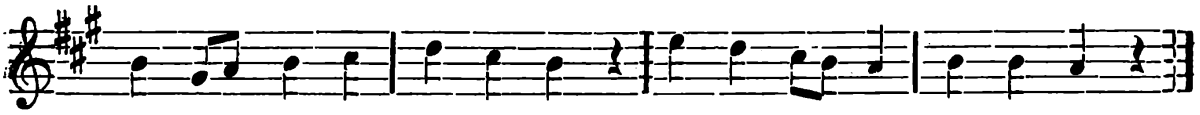

dů-stoj-ně ať ve-le-bí, o-sla-vu-je Srd-ce tvé.

2. Srdce tvoje nejčistější, - vyzdobené svatostí, - Bůh si za stan nejmilejší - zvolil, sstoupiv s výsosti. - Máti moje atd.

3. Vina hříchu prvotného - tebe neposkvrnila; - chtělť Bůh, aby Syna jeho - čistá Panna nosila. - Máti moje atd.

4. Srdce tvoje archou bylo,
v nížto Bůh sám spočíval;
v něm se jemu zalíbilo, - v něm on slastmi oplýval. - Máti moje atd.

5. Svaté lásky oheň planul
z tvého srdce čistého, - a ten plamen vzhůru vanul, - k sídlu Boha věčného. - Máti moje atd.

6. Srdce tvoje, Máti, proklál - ukrutný meč bolesti, - v hrozných mukách Syn když skonal - za všech lidí neřesti. Máti moje atd.

7. Srdce Matky žalostivé - s Synem pro nás trpělo, - a to zřídlo lásky živé - ctěno být by nemělo? - Máti moje atd.

8. Před trůn srdce tvého padám, nezamítej bídného; - chraň mne, Máti, vroucně žádám, - všeho pádu hříšného. - Máti moje atd.

506. Ó, Maria, v každé době.

Z písní poutních. — Slova upr. J. P. 1905.

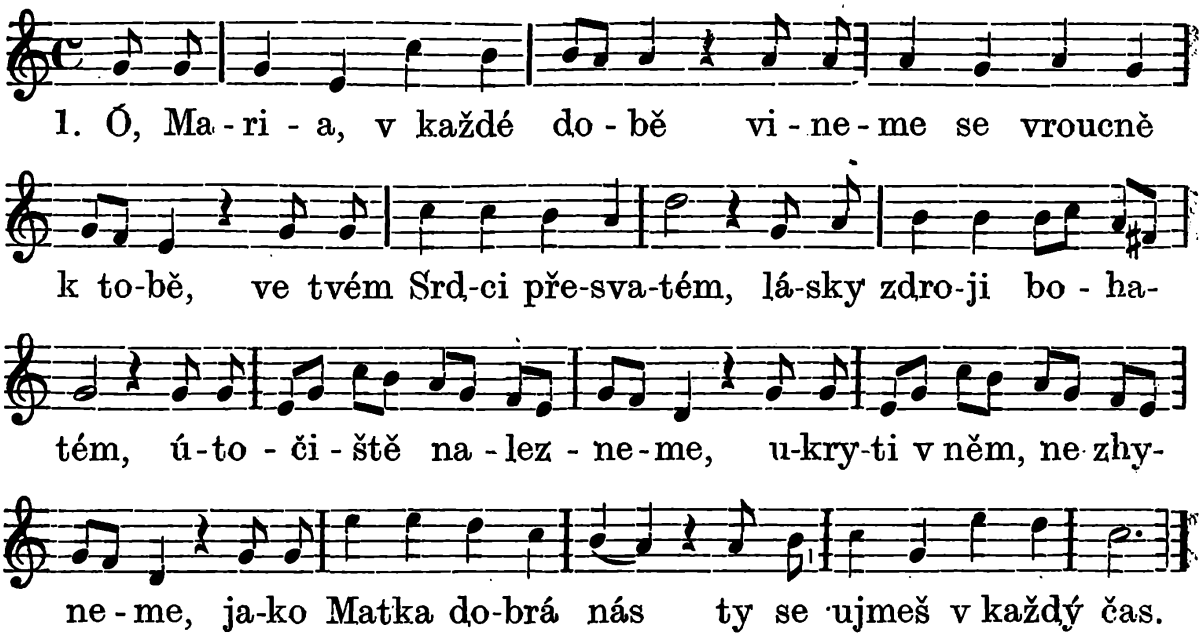

2. Lásky plné srdce tvoje, - na naše zříc boly, boje, - na kříž, který jest nám nést, - útrpností jato jest. „Pojďte," voláš, „moje děti, pojďte mého do objetí, - najdete v něm ochranu, - já se vás vždy zastanu."

3. Pohleďme k ní jasným okem, - pospěšme k ní bystrým krokem, - nezadržuj marný svět - našeho k ní ducha vzlet! - Svět nás láká, ale sklame, - v ní však nejlepší vzor máme, - kterak dobře činiti, - Bohu věrně sloužiti.

4. Srdce tvoje zasloužilo, - aby Bohu stanem bylo, - na zemi, když přijít chtěl - dobrotivý Spasitel, - pro tvých ctností záři jasnou, - duši nevinnou a krásnou, - tebe sobě vyvolil, - Matkou svou tě učinil.

5. Proto tvoje srdce svaté hodno písně láskou vzňaté, již ti, Matko, zpíváme, - chvály vroucí vzdáváme. Účast dej nám v lásce tvojí, - napoj srdce v míru zdroji, - miluj nás a ochraňuj, neb nás vykoupil Syn tvůj!

6. Srdce tvoje bolest sklála, - když jsi pode křížem stála, - na němž Syn tvůj umíral, - za děti nás tobě dal, - abys měla soucit s námi, - chránila nás přímluvami, - jejichž síla veliká k nebes trůnu proniká.

7. Pro tu ránu srdce svého, - pro smrt Syna mileného, - pro slzy, ježs ronila, - pro tíž, jež tě sklonila, - rač se za nás, drahá Máti, - vezdy vroucně přimlouvati, - nechať zbožně žijeme, lítostí hřích smyjeme!

8. Láskou tvoje srdce hoří, - jíž se andělové koří, - pro ni svatí tebe zvou - nebeskou svou Královnou, - pro ni Syn tvůj i tvé tělo, - aby v hrobě nesetlelo, - na nebesa k sobě vzal, - slávy korunu ti dal.

9. I nám vypros lásku pravou, - bychom spěli za tou slávou, - již nám vykoupil tvůj Syn, shladiv množství našich vin, bychom jednou vešli v nebe, - Boha uzřeli i tebe, - šťastně slávy dospěli v neskonalém veselí!

507. Srdce Panny Marie.

Slova B. M. Kuldy (Legendy). — Hudba Josefa Charváta 1907.

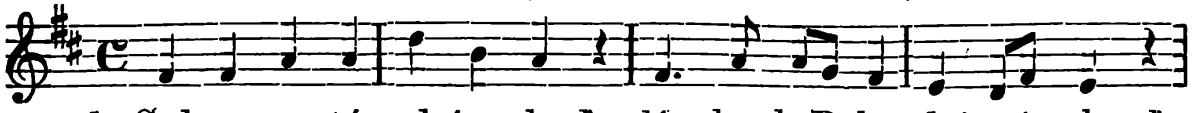

1. Srd-ce sva-té, zdrávo buď, lá-sku k Bohu dej mi v hruď;

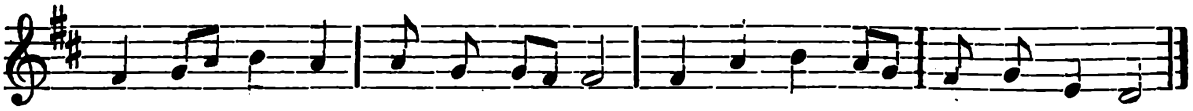

to-bě, rajské slun-ce jas-né, za-zní-vej-te zpě-vy hlasné.

2. Srdce něžné, pokorné, - všemi ctnostmi výborné, - vyhub z mého srdce pýchu, - dejž, ať želím všech svých hříchů.

3. Milovnice chudoby, - posvětiž mé útroby, - aby pohrdaly světem, jeho slastí, planým květem.

4. Srdce plné čistoty, plné skvělé jasnoty, - tebou andělové Boží nebeské své blaho množí.

5. Poslušnosti tvojí vzor - nezakalil nikdy vzdor; - v každém žalu, v každém kříži - pokojně jsi neslo tíži.

6. Tvoje Srdce Ježíši - bylo ze všech nejbližší; - z bohatého svého zdroje obohať i srdce moje.

7. Kdo chce věčně blažen být, - po Tvých cestách musí jít; - Tebe všem jest zapotřebí, - tyť jsi pravou branou k nebi.

8. Po Bohu má naděje, - v tobě duch můj okřeje; - buď mi útočištěm jistým, - učiň moje srdce čistým.

Panny Marie Sněžné.

(5. srpna.)

Za papeže Liberia (352—366) odhodlali se bohatý a bezdětný šlechtic římský Jan a jeho manželka, že věnují své jmění Panně Marii. K jejich přání označila jim ve snu, že si z něho přeje míti kostel tam, kam napadne 5. srpna, kdy bývají v Římě největší horka, sníh. Týž sen měl též papež. Sníh napadl na pahorek Esquilin a tam vystavěna pak krásná basilika. Zove se u Panny Marie větší (maggiore) nebo sněžné, nebo u jesliček, protože se v ní chovají zbytky jesliček, v nichž Ježíš Kristus ležel ve chlévě betlzmském.

V brněnské diecesi jsou Panně Marii Sněžné zasvěceny kaple: v Sichotíně (farn. Kunštát); v Žerůtkách (f. Lysice); veř. v Měříně; v Tvarožné; v Šakvicích (farn. Olexovice).

Modlitba k Panně Marii Sněžné.

Antifona: Blahoslavená jsi, Maria, žes uvěřila: nebo vykonány budou (na tobě) ty věci, kteréž jsou předpovědíny tobě ode Pána, alleluja.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Popřej nám, služebníkům svým, prosíme, Pane, abychom se ze stálého duševního i tělesného zdraví radovali: a na slavnou přímluvu blahoslavené Marie, vždy Panny, od vezdejšího osvobozeni byli zármutku a věčné požívali radosti. Skrze Pána...

508. Eja, sponsa Christi, gaude.

O Panně Marii Sněžné.

Z rukopisu krakovského z XV. století (knihovna Jagell.). — Překlad Jak. P. 1906. Hudba C. M. Hrazdiry 1906.

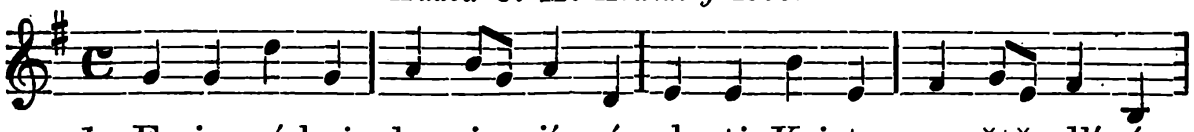

1. E - ja, církvi bo - ju - jí - cí, cho-ti Krista v světě dlí-cí,

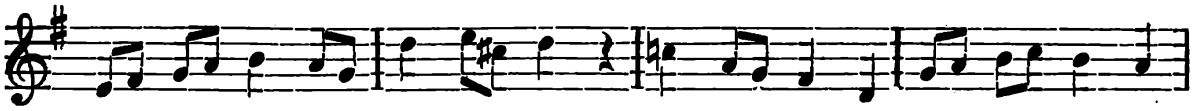

srd-cem, zpěvem za - já - sej; jas - ný sbo-re ne - be - šťa-nů,

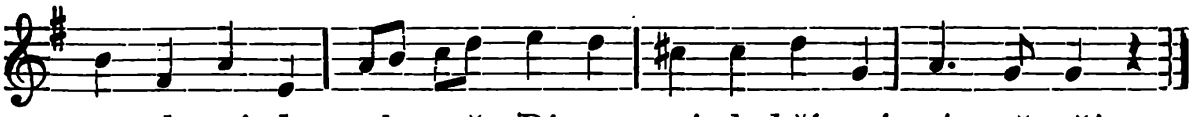

za - ple-sej dnes slav-ně Pá-nu, nej-slad-ší své pís - ně pěj.

2. Plesej spolu, širý světe, duchů svatých vonný květe, hlásej Bohu slávu, čest: - Matky Páně vyvolené, - Panny svaté přeblažené - sněžný svátek zas tu jest.

3. Nad zákony světů věčné plod nám ceny nekonečné - porodila maličká; - člověk Boha, Otce dcera, - hvězda slunce, jas, noc šerá, - odvěkého mladičká!

4. Nový zázrak Panna tvoří: - prostřed léta slunce hoří - nejžhavějším úpalem: - z její vůle sníh tu padne, - od něhožto náhle chladne horkem rozžhavená zem.

5. Uvádí Řím do úžasu - letního sníh spadlý času, - kde ho nikdy nebývá; - nevěděl prv, co to značí, - ale pohnout přec jej stačí, - že tě, Panno, uctívá.

6. Tvého chrámu o stavění - poučen jest u vidění - Liberius, velekněz; - co Máť Boží přikázala, - když s ním v noci rozmlouvala, - vykonat jde ještě dnes.

7. Divném ve snu ve tvář tváří - Matku Boží vidí v záři - s chotí svojí šlechtic Jan; - velebnou ji oba zřeli, - ana stavěti jim velí - ku své poctě skvělý stan.

8. Překrásný chrám zbudovali, k její poctě věnovali, - Marii v něm vzývají; - zázraky jest proslavený, - jež v něm byly učiněny, - a moc její hlásají.

9. Vzývejme ji srdcem vroucím, před plamenem nechať žhoucím - duše naše zastíní; - a je v sídlo přeblažené - mezi Boží vyvolené - zvedne nebes do síní.

509. O nive candidior.

K Panně Marii Sněžné. (Dreves: Anal. hymn. t. X.).

Prosa z psaného missalu římsko-františkánského ze stol. XIV. — Přel. Jak. P. 1906. — Nápěv dle J. Charváta 1907.

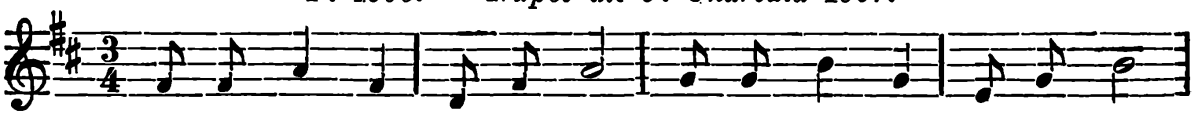

1. Nad sníh pad-lý bě - lej - ší, na - de slun-ce jas-něj - ší

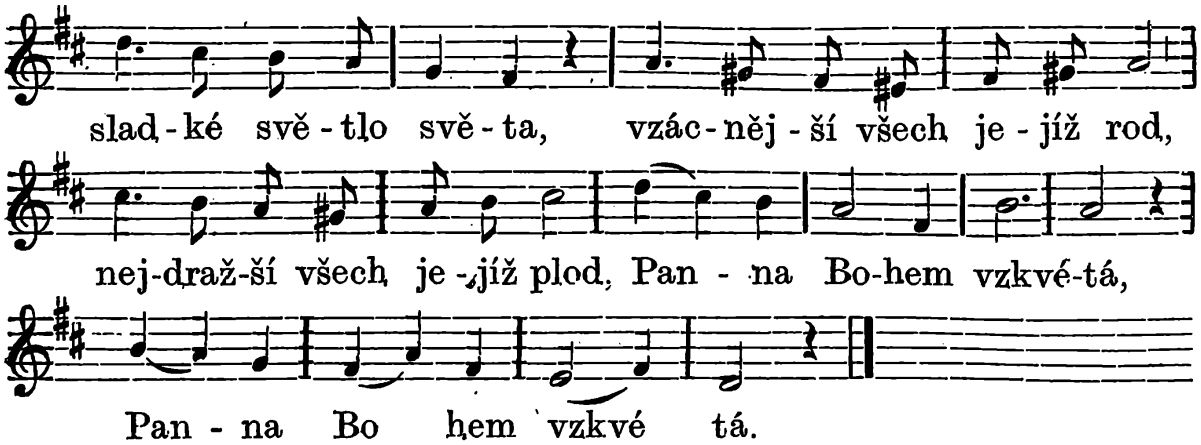

2. Sněhu, osvěžení všem - ty dáš proti neřestem - skvoucí září svojí, - když Syn Boží sstupuje, - pracující svlažuje - a vše boly hojí.

3. Sněhu s nebe ronící, - bělostný a tající ve slunečním žáru, - když Syn Boží milostný - na svět přišel žalostný - k spáse všem a zdaru.

4. Sněhu, jenž se v paprscích vznášíš k nebi slunečních, odkuds padl z rána, kdežto rukou Kristovou - na spanilou hlavu tvou - koruna jest dána.

5. Panno, jejíž hlásá ctnost - ušlechtilou vznešenost - sníh ten padlý v létě: - ochrany nám svojí přej, - vezdejšího chleba dej, - vroucně prosíme tě !

Blahoslavená Panna Maria na hoře Karmelské.

Dne 16. července oslavuje církev katolická blahoslavenou Pannu Marii jako patronku řádu Karmelského, založeného r. 1156 ve Svaté Zemi na hoře Karmelu, na které v jeskyni zdržoval se kdysi prorok Eliáš, a na jejímž vrcholu vyprosil lidu israelskému déšť, kterého pro odpadlictví byli postrádali tři a půl roku. Řád Karmelský, jsa pod ochranou Panny Marie, obzvláštně ji ctí. Dle zbožné pověsti obdržel od ní počátkem XIII. století jako roucho řeholní škapulíř (t. j. roucho náplecní) a slib, že kdo v tom rouše zemře (jsa v posvěcující milosti), nepozná muk očistcových. — Papežové obdařili nošení škapulíře různými odpustky.

V brněnské diecesi je od r. 1700 poutní místo (farní) „Hora Karmelská“ u Kostelního Vidří zasvěcena Karmelské Panně Marii. Jsou při ní zase Karmelitáni přísnější observance ustanoveni. Viz „Poutní knihu“ I. 2., 293; píseň o jejím založení II. 704.; dále kaple v Braslavci (f. Kunštát).

Modlitba k nejblahosl. Panně Marii na hoře Karmelu.

Ó nejblahoslavenější, neposkvrněná Panno, okraso a lesku hory Karmelské, kteráž obličejem obzvlášť milostivým pohlížíš dolů na ty, kteříž oděni jsou tvým úctyhodným rouchem, pohledni dobrotivě také na mne a přikryj mne pláštěm své mateřské ochrany. Posilni slabost mou svou mocí; osvěť temnotu mého srdce svou moudrostí; rozmnož ve mně víru, naději a lásku. Ozdob duši mou milostmi a ctnostmi tou měrou, aby vždy byla drahou tvému božskému Synu a tobě. Stůj při mně v živobytí, potěš mne ve smrti svou přesladkou přítomností, a představ mne nejsvětější Trojici jako své dítko a svého věrného sluhu, abych tě pak mohl věčně chváliti a velebiti v nebi. Amen.

Třikrát Zdrávas Maria a jednou Sláva Otci.

Racc. Odpustky 200 dní jednou denně. — Lev XIII. 16. ledna 1886.

Nešpory o Panně Marii Karmelské.

Vše jako o nešporách na Jméno Panny Marie na str. 1266, až na

Antif. k Magnif.: Sláva Libanu dána jest jí, okrasa Karmelu a Sáronu, alleluja.

Magnificat na str. 59. Ton. VIII, 2.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž jsi zvláštním jménem Karmelu řád přeblahoslavené vždy Panny a Rodičky své Marie ozdobil: propůjč milostivě; abychom, které dnes památku slavnou službou slavíme, její bezpečni jsouce ochranou, k radostem věčným přijíti zasloužili. Který žiješ a kraluješ...

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících ...

R. Amen.

Antifonu mariánskou „Salve regina" s V. R. a modlitbou viz na str. 65 až 67.

Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

510. Mater Christi, porta coeli.

Na Pannu Marii Karmelskou.

Sequence z rukopisu Karmelitů Vibordských z r. 1418. (Dreves: Analecta hymnica, XL, p. 120.) — Překlad J. P. — Hudba A. Foerstera 1906.

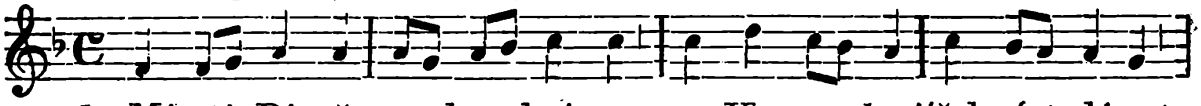

1. Má-ti Pá-ně, ne-bes brá-no, na Kar-me-lu jíž kvést dáno,

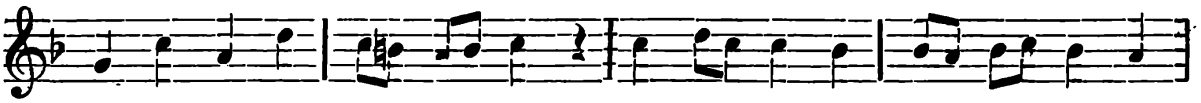

zdrávas pl-na mi-lo-sti, slad-ký zdro-ji E li-á-še,

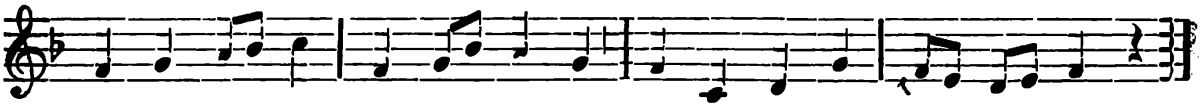

jež-to zdo-bíš du-še na-še ne-ko-neč-nou ra-do-stí.

2. Zdrávas, jež nám radost dáváš, - srdce naše odpoutáváš - od tísnivých hříchů pout! Útěchy ty sladký zdroji, - posiluj nás se zlem v boji, - nedej věčně zahynout.

3. Ochránkyně naše svatá, - Rebeko ty láskou vzňatá, - ovlaž, osvěž sluhy své; uděl stádci svému rosy, - o niž pokorně tě prosí, - a zmař síly protivné.

4. Na Karmelu vrch, ždám tebe, jímž jest Kristus, život nebe, - Maria, nás račiž vést, - bychom s tebou kralovali, - úctou k tobě plápolali, věčně tobě pěli čest.

Panny Marie Růžencové.

O první neděli v říjnu.

O původu této slavnosti a o sv. růženci poučení viz na str. 1113 a následujících.

Slavnost Panny Marie Růžencové konala se první neděli v říjnu. Dle nových pravidel ustanoven jest pro ni den 7. října. Je však na neděli, kdy se slavnost sv. Růžence konala, dovoleno, všechny mše svaté mimo jednu konventní, nebo za farníky, sloužiti o Růžencové Panně Marii.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou Panně Marii Růžencové: kaple v Prosatíně (f. Deblín); zámecká v Boskovicích; veř. v Boraci (f. Doubravník); ve Strhaři (f. Lomnice) a v Jindřichovicích (f. Krásonice).

Modlitba k blahoslavené Panně Marii, Královně růžence.

Ó Královno svatého růžence, kteráž tenkráte, kdy bezbožnost pyšně se vyvyšuje, vznešeným znamením vítězství okrášlená se zjevuješ, shlédni milostivě s nebe, kde odpuštění a milost rozdávajíc trůníš, na církev svého božského Syna, na náměstka jeho zde na zemi a na všechny duchovní a světské stavy v jejich nynějších těžkých zkouškách.

Urychli, ó mocná přemožitelko kacířstev, urychli hodinu milosrdenství, třeba by i nesčíslné hříchy naše každodenně hodinu spravedlnosti vyzývaly. Mně však, nejbídnějšímu ze všech, jenž před tebou klečím, vypros oněch milostí, jichž mi nejvíce třeba, abych zde na světě spravedlivě živ byl a jednou v nebesích se svatými se radoval, jenž nyní se všemi věřícími celého světa tě pozdravuji a k tobě volám: Královno svatého růžence, oroduj za nás!

Odpustky: 100 dní jednou denně, když se tuto modlitbu nábožně pomodlíme. (Lev XIII. 3. července 1886.)

K Panně Marii, Pomocnici křesťanů a Královně sv. růžence.

Nejmocnější Panno, láskyplná Pomocnice křesťanského lidu! Jakými díky zavázáni jsme ti za mocnou pomoc otcům našim poskytnutou, když ohrožováni jsouce nevěřícími Turky, vzývali mateřskou tvou pomoc zbožnou modlitbou r ů ž e n c e m! Tys s nebe viděla nebezpečí a slyšelas jejich slova smilování budící; mile zněla do uší tvých pokorná modlitba, kterou velký a svatý papež Pius V. odporučil, a ochotně chvátala jsi na jich pomoc. Ach učiň, drahá Matko, aby i nynější a dlouhé vzdychání nevěsty Ježíše Krista (církve svaté) příjemně dospělo až k trůnu tvému; dej se znovu pohnouti k soucitu s ní a zase se zvedni, abys ji vysvobodila od tolikerých nepřátel, kterými jest obklopena.

Vždyť i nyní vznáší se z každého koutka pozemského ona drahá modlitba vzhůru k trůnu tvému, aby tě, jako druhdy, i v přítomných útiscích nám naklonila. Ovšem zamezují nebo aspoň zadržují hříchy naše až příliš účinek její. Pročež vymoz nám, ó nejdražší Matko, opravdivou bolest nad nimi, a pevné předsevzetí, raději zemříti, než znovu hřešiti; nebo příliš trápí nás, že skrze nás nedostavuje se nebo odložena jest pomoc, která jest potřebna měrou tak svrchovanou.

Nakloň se tedy, ó drahá Máti, milostivě k prosbám katolického okrsku zemského a skroť hrdost oněch bídníků, kteří ve své zpup-

nosti Boha potupují a rádi by viděli zničení církve té, kterou dle neomylného slova Ježíše Krista nikdy nepřemohou brány pekelné. Kéž by i nyní svět uviděl, že, když ty povstaneš k ochraně církve, vítězství je jisté, a že i když se opozďuje, přece nikdy nesklame, jak víra nás ubezpečuje: kterouž proniknuti doufáme, že skrze tebe od Boha milostivě budeme vyslyšeni. Amen.

Racc. Odpustky 200 dní jednou denně. — Lev XIII. 20. června 1891.

Růžencové pobožnosti v říjnu.

Kurr. 1883, 9; 1885, 13; 1899, 8.

Svatý Otec Lev XIII. okružním listem ze dne 1. září 1883, a pak každoročně skoro až do své smrti úsilovně napomínal, aby na vyprošení mocné a často osvědčené ochrany Panny Marie konala se po celý říjen, totiž od 1. října do 2. listopadu růžencová pobožnost tímto způsobem: O neděli sv. růžence co nejslavnější služby Boží; po celý měsíc růženec aspoň peti desátků a litanie loretská ráno nebo odpoledne, mezi mší sv., nebo mimo ni před vystavenou velebnou svátostí se svatým požehnáním na konec. Kdo nemohou jíti do kostela, mohou pobožnost konati doma.

Racc. Odpustky: 1. 7 let a 7 quadragen na každý den října pro všechny věřící, kteří veřejně v kostele nebo soukromě třetinu růžence (5 desátků) se pomodlí. — 2. Plnomocné na slavnost růžencovou nebo v její oktávě těm, kdo v den slavnosti a v oktávě každodenně aspoň třetinu růžence se pomodlí; podmínky: zpověď, přijímání, návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce. — 3. Plnomocné v den libovolný těm, kdož po té oktávě během října aspoň po 10 dnů se modlili po třetině růžence. Podmínky jako u 2.

Modlitba k sv. Josefu pro měsíc říjen.

Po celý měsíc říjen (z rozkazu sv. Otce Lva XIII.) po růženci máme se modliti modlitbu k sv. Josefu, spojenou s odpustky 7 let a 7 quadragen pokaždé.

K tobě, svatý Josefe, v tísni své se utíkáme, a jako jsme právě o pomoc volali k nejsvětější nevěstě tvé, tak i od tebe ochrany důvěrně žádáme. Pro vroucnost, která tě s neposkvrněnou Pannou a Rodičkou Boží spojovala, a pro otcovskou lásku, kterou jsi k božskému dítku choval, pokorně prosíme: shlédni milostivě na dědictví, které Ježíš Kristus krví svou sobě zjednal, a pomoz nám v potřebách našich mocí svou.

Starostlivý strážce svaté rodiny, ostříhej vyvolených dítek Krista Ježíše; nejlaskavější otče, odvrať od nás všelikou nákazu bludův a nemravnosti; přemocný ochránce náš, milostivě nám s nebe přispěj v tomto boji s mocí temnosti, a jako jsi druhdy božské dítko z největšího nebezpečenství života vysvobodil, tak i nyní nepřátelské úklady a všeliká protivenství od církve Boží odrážej, nás pak všechny přijmi pod stálou ochranu svou, abychom podle příkladu tvého a pomocí tvou svatě živi byli, nábožně zemřeli a věčného blahoslavenství na nebesích dosáhli. Amen.

Nešpory na slavnost přeposvátného růžence blahosl. Panny Marie.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu atd.

Ant. 1.: Která jest tato, * krásná jako holubička, jako růže vsazená nad potoky vod?

Žalm 109., str. 51. Ton. VIII, 1.

Ant. 2.: Panna mocná, * jako věže Davidova; na tisíc štítů visí z ní, všeliké odění silných (mužů).

Žalm 112., str. 52. Ton. VI.

Ant. 3.: Zdráva buď, Maria, * milosti plná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami.

Žalm 121., str. 54. Ton. I, 5.

Ant. 4.: Požehnal tebe Pán * v moci své, nebo skrze tebe na nic přivedl nepřátele naše.

Žalm 126., str. 55. Ton. VII., 1.

Ant. 5.: Viděly ji dcery Sionské kvetoucí mezi květy růžovými, a nejblahoslavenější ji nazývaly.

Žalm 147., str. 59. Ton. III, 2.

Kapitola: Ve mně jest všeliká milost cesty a pravdy, ve mně všeliká naděje života a ctnosti: já jako růže vsazená nad potoky pučela jsem.

R. Bohu díky.

Hymna: (Te gestientem gaudiis).

511. Te gestientem gaudiis.

Hymna církevní na slavnost Růžencové Panny Marie.

Přel. J. P. 1906. — Hudba J. B. 1906.

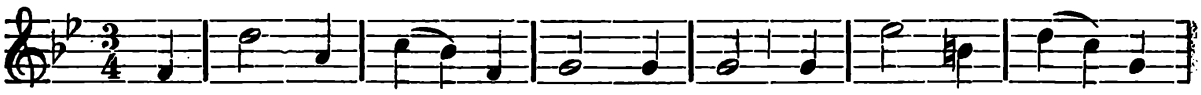

1. Jež o - plý - va - las ra - do - stí, jež ra - ně - na jsi

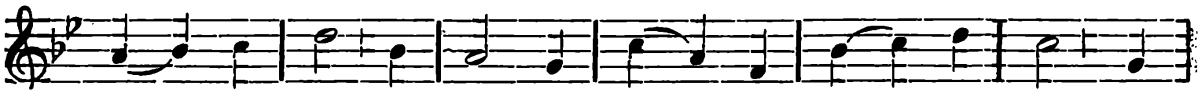

ža lo - stí, jež věč-nou slá - vou v ne - bi pláš, tě,

Na konec:

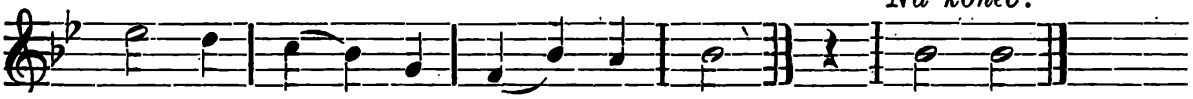

Pan-no, Mat - ko, ctí zpěv náš. A - men.

2. Buď zdráva, jíž dán plesu svit, - když's počala, šla navštívit, - když's zrodila a nesla v chrám, - zas našla jej, jenž dán byl nám.

3. Buď zdráva, jižto zarmoutil - pot, jenž se Synu s čela lil, - bič, z trní koruna a kříž, - jímž, mučňů Kněžno, mřít jej zříš.

4. Buď zdráva v slávě Synově - i světa Duchem v obnově, - ty slávou nebes zdobená, - ó Královno ty blažená!

5. Ty růže, lidé, trhejte, z nich Matce věnce svíjejte, ať milost svou nám poskýtá, jež v tajemstvích těch ukryta.

6. Buď, Jezu, od nás vroucně ctěn, - jenž z Panny čisté's narozen, - jenž s Otcem, Duchem kraluješ - a věčně věků panuješ. Amen.

V. Královno přeposvátného růžence, oroduj za nás.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Ant. k Magnif. Blahoslavená Matko * a nedotknutá Panno, slavná královno světa, kéž pociťují všichni podporu tvou, kteřížkoliv světí tvou slavnost přesvatého růžence.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jehož Jednorozený skrze život, smrt a zmrtvýchvstání své nám odměnu života věčného vyzískal: propůjč prosíme; abychom slavíce tato tajemství v přesvatém růženci blahoslavené Marie Panny, i následovali, co obsahují, i co slibují, dosáhli. Skrze Pána . .

(Následuje vzpomínka na neděli.)

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská: „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou č. 30.—33. na str. 65—67. — Pak:*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

512. Coelestis aulae nuntius.

Nápěv jako: „Jež oplývalas radostí“ *č. 511 v nešporách.*

HYMNY CÍRKEVNÍ.

I.

Tajemství růžence radostného:

1. Hle, posel, jenž se nebem skví, - Marii jeví tajemství; ó Panno plná milosti, - v tvém lůně Bůh se uhostí.

2. Jde panna k rodem zpřízněné - své tetě do hor milené. - Jan, pod srdcem jenž přebývá, - již Krista poznav, uctívá.

3. Jež vzešlo z mysli Otcovy, - věk jehož nikdo nepoví, - se Slovo z Panny zrodilo, - když člověkem být svolilo.

4. V chrám nést se Pacholíček dal, - Král zákonů svých poslouchal, - jenž vykoupit nás sestoupil - se dárkem chudým vykoupil.

5. Jejž ztraceného plakala, s tím Máť se šťastně shledala, - an neznámo co učeným, on hlásá rozhovorem svým.

6. Buď, Jezu, od nás vroucně ctěn, jenž z Panny čisté's narozen, - jenž s Otcem, Duchem kraluješ - a věčně věkův panuješ. Amen.

Poznámka. Kdyby zpívalo se všech patnáct tajemství po sobě, vynechají se závěrečné sloky (6.) „Buď, Jezu“, po růženci radostném a bolestném.

II.

Tajemství růžence bolestného: „Iam monte olivis consito“.

1. Kde hora kvete v olivách, - kles' Vykupitel v modlitbách, lká, leká se a omdlévá, krev místo potu prolévá.

2. Jest ode zrádce zaprodán, - jest na soud vlečen Bůh a Pán, - jej pouty tuho svazují a do krve jej bičují.

3. Jež z trnů ostrých svinuta - jest koruna mu vtisknuta, - jej rota nachem odívá - se surově mu posmívá.

4. Kříž, který příliš těžký jest, - jest krutým bitím nucen nést - až na vrch hory, vzdychaje - a v potu tona, padaje.

5. Jsa na kříž přibit, Nevinný - pní mezi dvěma zlosyny, - se modlí za své za vrahy - a zmírá Ježíš předrahý.

6. Buď, Jezu, od nás vroucně ctěn, - jenž z Panny čisté's narozen, - jenž s Otcem, Duchem kraluješ - a věčně věků panuješ.

III.

Tajemství růžence slavného: „Iam morte victor obruta".

1. Smrt kříže slavný překonal a slavně z mrtvých Kristus vstal; - an pouta hříchu potírá, - nám nebes bránu otvírá.

2. Dost smrtelným se zjevuje, - již na nebesa vstupuje, - dlí na Otcově pravici, - s ním o slávu se dělící.

3. Jejž slíbil, Ducha svatého - že pošle trůnu se svého, - již leje v ohně jazycích hle, v srdce učňů truchlících.

4. Již, tíže těla sproštěna, - jest Panna v nebe nesena, - kde jásotem jest vítána - i anděly i od Pána.

5. Kol hlavy Matky rozmilé - hvězd dvanáct září spanile, - jí všeho světa korunu - Syn nebeském dal na trůnu.

6. Buď, Jezu, od nás vroucně ctěn, - jenž z Panny čisté's narozen, - jenž s Otcem, Duchem kraluješ - a věčně věků panuješ. Amen.

Poznámka: Jinou píseň o 15 tajemstvích sv. růžence č. 513 viz na str. 1119.

Slavnost Ochrany Panny Marie (Patrocinii).

(Poslední neděle po sv. Duchu.)

Slavnost ta byla povolena r. 1679 pro Španělsko, r. 1725 zavedena v celé církvi na oslavu Panny Marie spojené účinně s církví bojující a jejími členy.

Modlitba.

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko; prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich, nýbrž ode všeho nebezpečenství vysvoboď nás vždycky, slavná a požehnaná Panno, paní naše, prostřednice naše, orodovnice naše! Se Synem svým rač nás smířiti, Synu svému rač nás poroučeti, k Synu svému rač nás přivésti.

Poznámka. K této modlitbě nápěv viz na str. 908 č. 388; (mezi modlitbami večerními).

514. Matičko Boží rozmilá.

Dříve: K tobě, Matko Boží milá.

Text upr. J. P. 1906. — Nápěv dle Šteyra 1683.

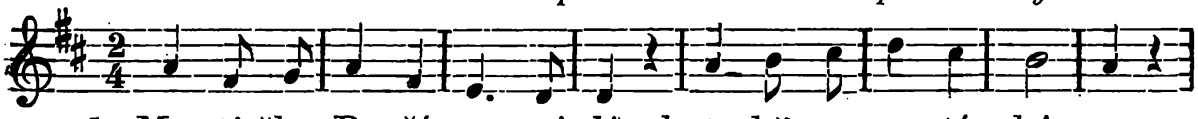

1. Ma - ti-čko Bo - ží roz - mi - lá, k to-bě se u - tí - ká - me,

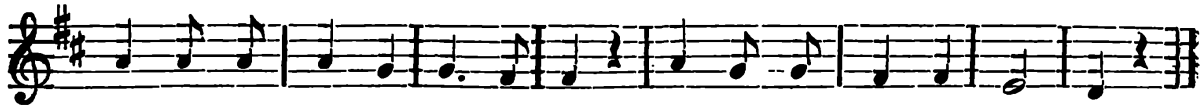

a-bys nás bí-dné chrá-ni-la, po-kor-ně k to-bě lká-me.

2. V nouzi a žalu, v úzkosti - nerač nás oslyšeti, - s mateřskou svojí milostí na pomoc rač nám spěti.

3. Nehodni ač jsme lásky své, - nerač nás zamítati, - v potřebě naší všeliké račiž nám pomáhati.

4. Rukou nás mocnou vysvoboď, - úklady kde vrah strojí, - bezpečně duši naši voď - blahému ku pokoji.

5. Panno ctná, Bohem žehnaná, - prameni smilování, chraň nás a pros vždy u Pána - za nás, zvlášť při skonání.

„Memorare“. *Z Katechismu.*

Dle písně sv. Bernarda. Nejstarší zápis známý ze století XV.

Pomni, ó nejdobrotivější Panno Maria, že od věků není slýcháno, bys koho byla opustila, kdo pod ochranu tvou se utíkal aneb o pomoc tě vzýval či za přímluvu tě žádal. Důvěrou touto jsa posilněn, k tobě, Panno panen a Matko, spěchám, k tobě přicházím a jako lkající hříšník stojím před tebou. Ó Matko Slova, slovy mými nezhrdej, nýbrž milostivě slyš je a vyslyš. Amen.

Racc.: 300 dní odpustků pokaždé; plnomocné odpustky jednou za měsíc v kterýkoli den, když modlitba tato koná se denně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu Páně aneb veřejné kaple a modlitba na úmysl sv. Otce. (Pius IX. 11. prosince 1846.)

515. Rozpomeň se, Panno slavná.

Dříve: Vzpomeň, ó Královno milá !

U Bečáka. — Slova J. P. dle pův. něm. textu od Fr. Weningera, T. J.

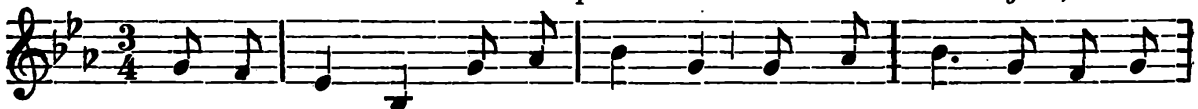

1. Roz-po-meň se, Pan-no slav-ná, že jsi na-še o-chra-

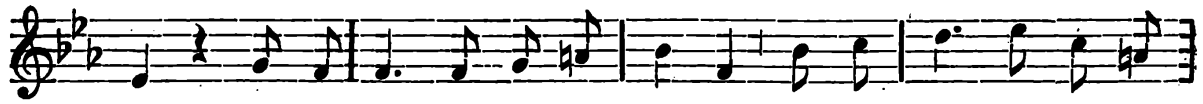

na, zku-še-nost jak u-čí dávná, všecko zmů-žeš u Pá-

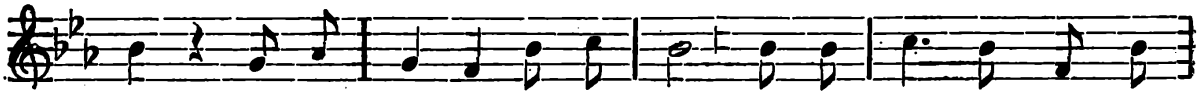

na. Mat-ko Bo-ží roz-mi-lá, dů-věr-ně se k to-bě

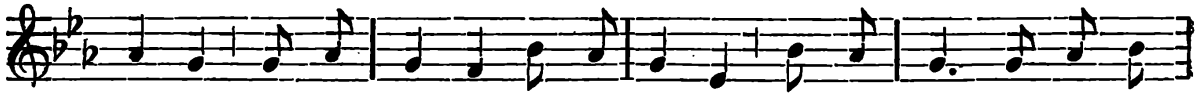

vinem, v světa zmatcích ne-za-hynem, tys nás ve-zdy chráni-

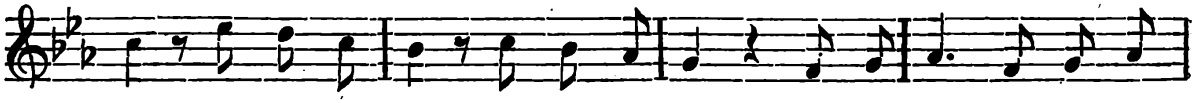

la, neb láskou pláš a bol náš znáš, za nás vždy se přimlou-

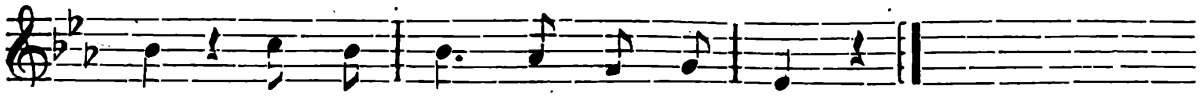

váš, za nás vždy se při-mlou-váš.

2. V širém světě neslýcháno, - že by oslyšen kdy byl, - kdo se k tobě, panen Panno, - o přímluvu uchýlil. - Matko Boží atd.

3. Pomoci ty neodpíráš - trpícímu, nuznému, - slzu s oka s láskou stíráš - lkajícímu, hříšnému. - Matko Boží atd.

4. Protož i já spěchám k tobě - v přímluvu tvou doufaje, - odpuštění hříchů sobě - od Ježíše žádaje. - Matko Boží atd.

5. Nejsem hoden lásky tvojí, - poskvrnil mne mnohý hřích; - ubohou mou duši zhojí - milost tvá z ran přemnohých. - Matko Boží atd.

6. Nepohrdej mojím káním, prosby moje vlídně slyš, - s nekonečným smilováním - svědomí mé, Panno, ztiš! - Matko Boží atd.

7. Doporuč mne svému Synu, - aby mně byl milostiv, - na věky ať nezahynu, - ale jsem vždy v nebi živ! - Matko Boží atd.

Modlitba sv. Aloisia k Matce Boží.

Ó Paní má, svatá Panno Maria, ó Matko Boží a Matko má! V náruč tvého milosrdenství se vrhám, duši svou a tělo své dnes, jakož i po všechny dny do tvé požehnané ochrany odevzdávám a tvé zvláštní ochraně se poroučím. Do tvých rukou kladu všechny své naděje a radosti, všechny své starosti a žalosti, život svůj celý, obzvláště pak jeho skončení, aby pro tvou přesvatou přímluvu a tvé zásluhy všechna moje konání svatou vůlí tvou a Syna tvého se řídila a spravovala. Amen.

Panny Marie Pomocnice.

Arcibratrstvo „Naší milé Paní nejsvětějšího Srdce Ježíšova“ bylo 29. ledna 1864 kanonicky zřízeno v Issoudunu ve Francii při missionářské kapli nejsv. Srdce a r. 1879 přeloženo do Říma ke kostelu Naší milé Paní nejsv. Srdce Ježíšova, který missionáři vystavěli na náměstí Circo agonale.

Účel spolku jest: dosáhnouti na mocnou přímluvu Panny Marie, která jest Paní Srdce Ježíšova, pomoci ve všech potřebách i nejobtížnějších a zdánlivě beznadějných, duševních i tělesných dle výroku sv. Efréma, jenž Pannu Marii nazývá: „Nadějí beznadějných (zoufajících)“.

Hlavní slavnost koná spolek 31. května.

V kurr. 1873, 6 udány jsou výhody, podmínky a odpustky (Beringer 638).

Pro členy doporučeno je vzývání na každý den ráno a večer:

„Naše milá Paní nejsvětějšího Srdce Ježíšova, oroduj za nás.“

a modlitba, která se i jiným doporučuje:

Pamatuj, ó naše milá Paní nejsvětějšího Srdce, na nevyslovitelnou moc, kterou tvůj božský Syn tobě svěřil nad svým srdcem nejvyššího uctívání hodným. Plni důvěry ve tvé zásluhy přicházíme, abychom prosili o tvou ochranu. Ó nebeská klíčnice pokladu Srdce Ježíšova, toho Srdce, které jest nevysýchajícím zdrojem všech milostí, a kteréž ty dle libosti můžeš otevírati, abys z něho na všechny lidi, všechny poklady lásky a milosrdenství, světla a spásy, jež v sobě zavírá, nechala prouditi, popřej nám, prosíme snažně, svých

milostí, o které tě žádáme... Ne, od tebe nemůžeme dostati odpovědi odmítavé; a jelikož jsi naší Matkou, ó naše milá Paní nejsvětějšího Srdce, přijmi milostivě prosby naše a rač je vyslyšeti. Amen.

Panny Marie Pomocnice křesťanů.

Když r. 1571 byla námořní moc Turků u ostrovů euchinadských poražena, vřadil papež Pius V. do loretské litanie chválu: „Pomocnice křesťanů". Slavnost pak zvanou „Pomocnice křesťanů" nařídil papež Pius VII. (1800—1823), když byl po dvakráte vyproštěn z moci Napoleona I., ponejprv z pětiletého zajetí v Savoně u Janova a ve Fontainebleau, podruhé z Janova, kam se byl papež uchýlil před jeho násilím. Den slavnosti určen na výroční den prvního návratu papežova do Říma, na 24. května (r. 1814). — Slavnost vztahuje se na veškeru pomoc Panny Marie, křesťanstvu skýtanou, které se i náš národ povždy těšil (na př. na Hostýně).

Panně Marii Pomocnici zasvěceny jsou: kaple v Nové Vsi (f. Vlasatice), v Budči (f. Nové Veselí), veř. v Marýži (f. Slavonice), v Radešíně (f. Horní Bobrová), v Lukách, v České Olešné (f. Popelín), v klášteře v Divákách, v Novém Petříně (f. Starý Petřín), v Ječmeništi (f. Dyjákovičky), v Kravsku (f. Přímětice).

Panně Marii, Pomocnici křesťanů, zasv. kostel v Odrovicích (f. Malešovice).

Modlitba: Zdrávas nejvznešenější (Ave augustissima).

Zdrávas, nejvznešenější Královno pokoje, nejsvětější Matko Boží, pro nejsvětější Srdce Ježíše, Syna svého, knížete pokoje, učiň, aby hněv jeho se utišil, a by nad námi kraloval v pokoji. Pomni, ó nejdobrotivější Panno Maria, že od věků není slýcháno, bys koho byla opustila, kdo za přímluvu tě žádal. Důvěrou touto jsa posilněn, k tobě přicházím. Ó Matko Slova, slovy mými nezhrdej, nýbrž slyš je milostivě a vyslyš, ó milostivá, ó přesladká Panno Maria!

Racc.: Odpustky: 300 dní pokaždé, kdykoliv se tuto modlitbu nábožně pomodlíme. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v kterýkoliv den, když se ji po celý měsíc aspoň jednou za den modlíme za obyčejných podmínek (zpověď, sv. přijímání, návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce). Pius IX. 5. srpna 1851.

Modlitba k Panně Marii, Pomocnici křesťanů.

Nejsvětější a neposkvrněná Panno Maria, Matko naše nejsladší, mocná pomocnice křesťanů, zasvěcujeme se docela tvé svaté lásce, tvé svaté službě. Tobě věnujeme rozum svůj s jeho myšlenkami, srdce své s jeho city, tělo své s jeho smysly a všemi jeho silami a slibujeme, že pracovati budeme vždy pro větší čest Boží a pro spásu duší.

Ty pak, jediná Panno, která jsi vždy byla pomocnicí křesťanského lidu, osvědči se pomocnicí zvláště za našich dnů. Pokoř nepřátele našeho svatého náboženství, znič úmysly jejich zloby. Osvěť a posilni biskupy a kněze, zachovej je vždy v poslušnosti sjednocené se sv. Otcem, učitelem neomylným; uchovej nerozvážnou mládež nevěry a nepravosti; podporuj svaté povolání ke stavu kněžskému a rozmnož počet Bohu zasvěcených sluhů Kristových, aby jejich prací říše Ježíše Krista mezi námi byla zachována a rozšířila se až na nejzazší hranice světa.

Prosíme také, ó nejsladší Maria, rač své laskavé oči obrátiti ku mládeži zlo netušící, která vydána je tolikerému nebezpečí, jakož

i k ubohým hříšníkům a umírajícím; budiž všem, ó Maria, sladkou nadějí, Matkou milosrdenství, bránou nebeskou.

Než, i za sebe samy prosíme tebe, vznešená Matko Boží; nauč nás nápodobiti v sobě ctnosti tvé, zvláště tvou andělskou čistotu, tvou hlubokou pokoru, tvou horoucí lásku, abychom celým svým chováním, svými slovy i svými příklady uprostřed světa skýtali obraz tvého božského Syna; bychom tak lidi naučili tebe znáti a milovati a tak zachránili mnoho duší.

Ó Maria, pomocnice křesťanů, přijmi nás všechny pod svůj mateřský ochranný plášť; dej, abychom v pokušeních ihned vzývali tě s pevnou důvěrou a dej, aby pomyšlení na tebe, na tvou dobrotu a milosrdnost, vzpomínka na tvou lásku, kterou jsi k svým ctitelům měla vždycky, nás mocně sílila, abychom vítězně odolali nepřátelům svých duší v životě i smrti, až budeme v ráji tvým komonstvem. Amen.

Ber.: Odpustky 300 dní pokaždé. Lev XIII. 10. března 1900. I pro duše v očistci.

Modlitba k Marii dobré Matce a naší pomocnici.

Panno svatá, Boží Máti,
přej mi dítkem tvým se zváti!
Ve dnech žití, v smrti chvíli,
v dobách štěstí i když kříž
rámě tlačí, srdce kvílí,
k tobě chci se vinout blíž,
jen přej, Panno, Boží Máti,
ať smím dítkem tvým se zváti!

Matko, v tobě naději svou mám,
Matko, k tobě volám, k tobě lkám,
Matko dobrotivá, při mně stůj,
Matko mocná, ty mne ochraňuj!
Matko, přijď a modlit se mne uč,
Matko, přijď a zápasit mne uč,
Matko, přijď a trpěti mne uč,
Matko, přijď a již se neodluč!

Můžeš přispět, vždyť jsi nejmocnější,
chceš mi přispět, vždyť jsi nejvlídnější,
musíš přispět, vždyť jsi nejvěrnější,
jistě přispěješ, jsiť nejmilosrdnější.
Matko milosti, slyš naše hlasy,
ty nám hříšným záříš v cestu spásy,
země nadějí jsi, nebes zdobou,
chráníš všechny přede světa zlobou.

Kdo tě marně o pomoc kdy žádal?
Oslyšen kdo tebou lkal a strádal?
Proto v každém bolu, obtíži
Marii jen skládám naděj svou,

věře, i když smrt se přiblíží,
Maria že bude ochranou,
a že nebes blahá zář mi svitne,
Mariať mých proseb nezamítne.

Panno svatá, Boží Máti,
přej mi dítkem tvým se zváti!
Ve dnech žití, v smrti chvíli
v dobách štěstí i když kříž
rámě tlačí, srdce kvílí,
k tobě chci se vinout blíž,
jen přej, Panno, Boží Máti,
ať smím dítkem tvým se zváti!

Povzdech.

Ó, Maria, naděje naše, proukaž se k nám milostivou.

Odpustky 300 dní pokaždé. — Pius X. 3. ledna 1906.

Litanie (pro soukromou pobožnost) k Panně Marii „Pomocnici křesťanů“ je při májové pobožnosti na str. 1233.

516. Te Redemptoris Dominique nostri.

Církevní hymna k chválám.

Překlad J. P. — Hudba Ant. Förstera 1906.

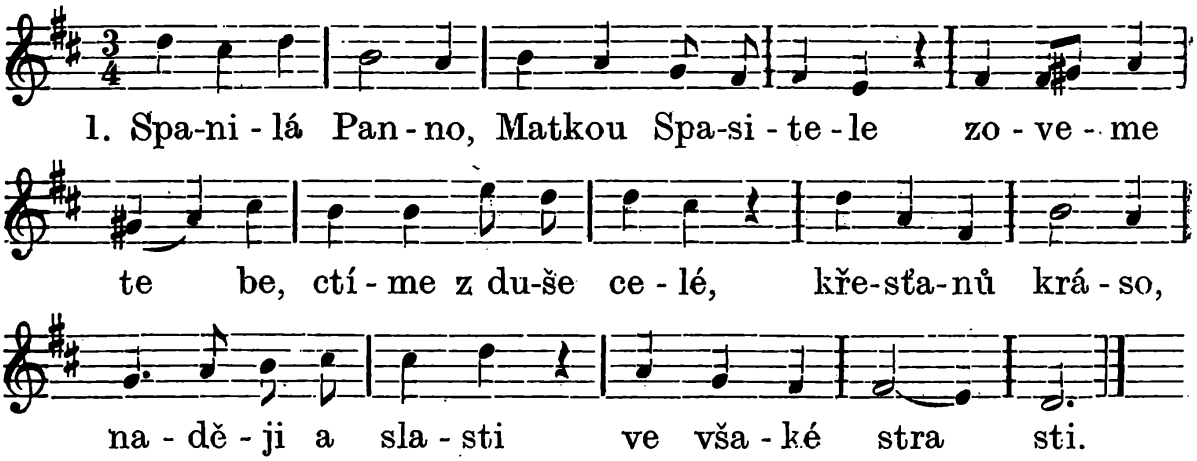

2. Pekelné brány nechť se pobouřily, - nepřítel spásy nechať hněvem šílí, Boží by nivy v srdci našem splenil, - zuby už cenil.

3. Nemohou snahy jeho uškoditi, - čistotným srdcím na záhubu býti, - přímluvou svou je chrání mocná Panna, - o pomoc ždána.

4. Ona když mocnou přímluvou nás chrání, - ustanou války hluk a potýkání, - zástupů tisíc v boji poustává, - v útěk se dává.

5. Svatá jak věž se na Sioně zvédá, - jako hrad pevný, jenž se stéci nedá, - město jak silné Davidovo voji, - štíty se zbrojí.

6. Panna tak rukou Páně posilněná, - bez počtu dary nebes obdařená, - odvrátí od nás, jež nás zničit měly, - ďáblovy střely.

7. Trojici božskou v úctě svrchované - na věky slavit duch náš touhou plane; - srdce ctí věrou, jazyk písní vděčnou - slávu tvou věčnou.

517. Saepe dum Christi populus.

Nápěv č. 516. K nešporám.

1. Často když tiskly věrný národ Páně - nepřátel krutě krvelačných zbraně, - s pomocí k nám se s nebe nachýlila - Boží Máť milá.

2. Památky otců zvěstují to dávné, - svědčí i chrámy bohaté a slavné, - svědčí i svátky, v nichž se písně pějí - ku poctě její.

3. Nuže dík nový novou písní vzdejme, - Marii Panně přelahodně pějme, - nechať svět širý u radosti jásá, - díky jí hlásá.

4. Blahéhoť dne chcem vděčně vzpomínati, v Petrovo sídlo v němž se moh' zpět bráti Učitel víry trudném po zajetí, po letech pěti.*)

5. Jinoši cudní, panny ctností skvoucí, - kněžstvo i lide, s pobožností vroucí - Královnu nebes spějte velebiti, - o závod ctíti.

6. Panno všech panen, Matko Ježíšova, - rozmnož své dary, prosíme tě znova, - stádo by svoje mohl pastýř vésti - k spáse a štěstí.

7. Trojici božskou v úctě svrchované - na věky slavit duch náš touhou plane, - srdce ctí věrou, jazyk písní vděčnou slávu tvou věčnou. Amen.

Pozdrav Matce Boží Hostýnské.

Zdráva buď, ó Maria, Pomocnice křesťanů! Srdečně pozdravuji tě na této hoře Hostýnské, kdež předkové naši poznali podivnou moc ochrany tvé. Zde jsi zachránila množství lidu křesťanského a na tvé orodování ovobodil všemohoucí Bůh Moravu od zdivočilých nepřátel. Za to tě zvelebuje vděčný lid moravský, a obrací očí svých k této svaté hoře a k svatyni tvé, kde jsi si oblíbila přívětivě přijímati poklony a prosby ctitelů svých.

Ó přeslavná Paní a Pomocnice naše! Nepřestávej bdíti nad námi a milou vlastí. Obnovuj zde podivné skutky pomoci své, aby každý, kdo se zde o tvou ochranu uchází, vyslyšením prosby potěšen byl. — Patř s této hory na všechny končiny země naší, a ochraňuj ji svou přímluvou u svého milého Syna, Pána našeho, Ježíše Krista. Amen.

Jiný pozdrav Matce Boží Hostýnské.

Tisíckráte pozdravujeme tebe, předrahá Matičko naše Hostýnská! Rozestři plášť mateřské ochrany své nad vlastí naší; zachovej nám drahocenný poklad svaté víry katolické, abychom v přikázáních jejích kráčeli a s ní na rtech umřeli. Slyš a vyslyš prosby ctitelů svých k mateřskému srdci tvému se vinoucích a budiž ti na hoře Hostýnské po všecky časy rozkoší býti se syny lidskými. Amen.

---

*) Pius VII. 24. května 1814.

518. Pomocnice křesťanů.

Slova Vl. Šťastného 1905. — Hudba J. Bádala 1905.

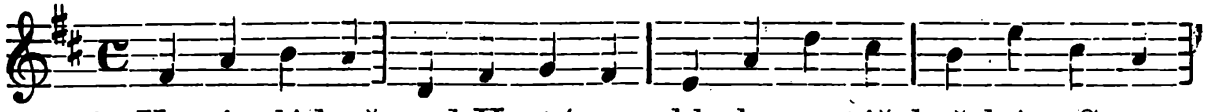

1. Která vládneš nad Hostýnem, blesky metáš božským Synem.

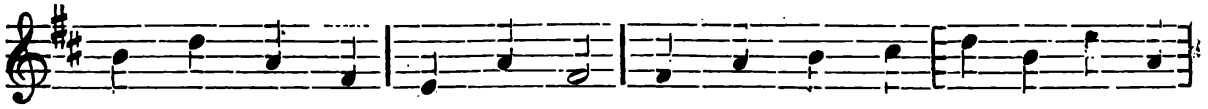

do ta - tar-ských do sta-nů: kdy vrah no-vý ú-tok stro-jí,

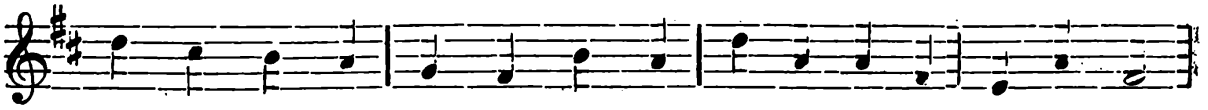

ne - dej vla - sti klesnout v bo-ji, Po-moc-ni-ce kře-sťa-nů,

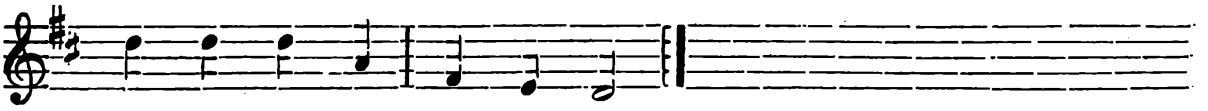

Po - moc - ni - ce kře - sťa - nů.

2. Apoštolé naši svatí - učili nás ctít a znáti - mocnou tvoji ochranu. - Dnem i nocí lkáme k tobě, - budiž s námi v každé době, - Pomocnice křesťanů.

3. Nové pohanstvo se blíží, - tobě i svatému kříži - hlásá vzdor a pohanu: - nedej víry bráti lidu, - zachovej ho v ctnosti, klidu, - Pomocnice křesťanů.

4. Potřela jsi hlavu hadu, - pomáhej nám od úkladu, - skýtej v boji obranu: - nepřátel se tábor množí, - neopusť nás, Matko Boží, - Pomocnice křesťanů.

5. Panno, ze tvé svaté tváři - sluníčko tvým dítkám září, - ale blesky satanu; - rač svou mocí při nás dlíti, - dej nám slavně zvítěziti, - Pomocnice křesťanů.

6. Panno, na níž skvrny není, - kterou Jan zřel u vidění - nad měsícem pohanů; - posil církve voj i vůdce, - svrhni draka, zlého škůdce, - Pomocnice křesťanů.

519. Máti Páně přesvatá.

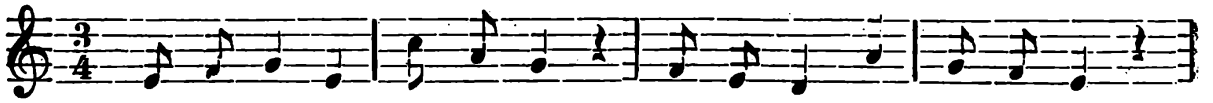

1. Má-ti Pá-ně pře-sva-tá, bez po-skvr-ny po-ča-tá.

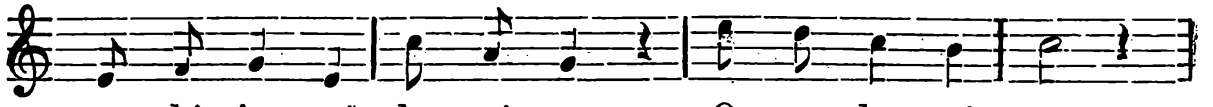

v ne - bi jas - ná den - ni - ce, O - ro - dov - ni - ce.

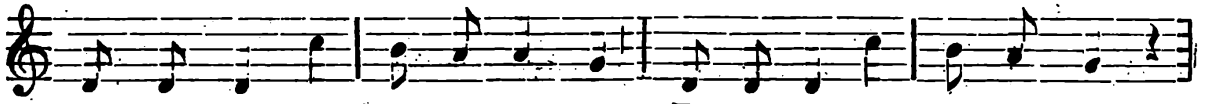

Pros za nás, ó Pan-no moc-ná, Po-moc-ni-ce v každý čas,

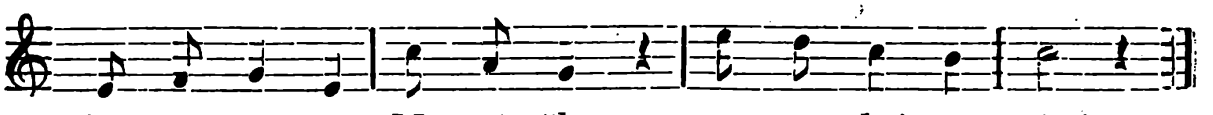

Ma - ri - a, ó Ma - ti - čko, o - ro - duj za nás!

Jiný nápěv k téže písni: *Od J. Bádala.*

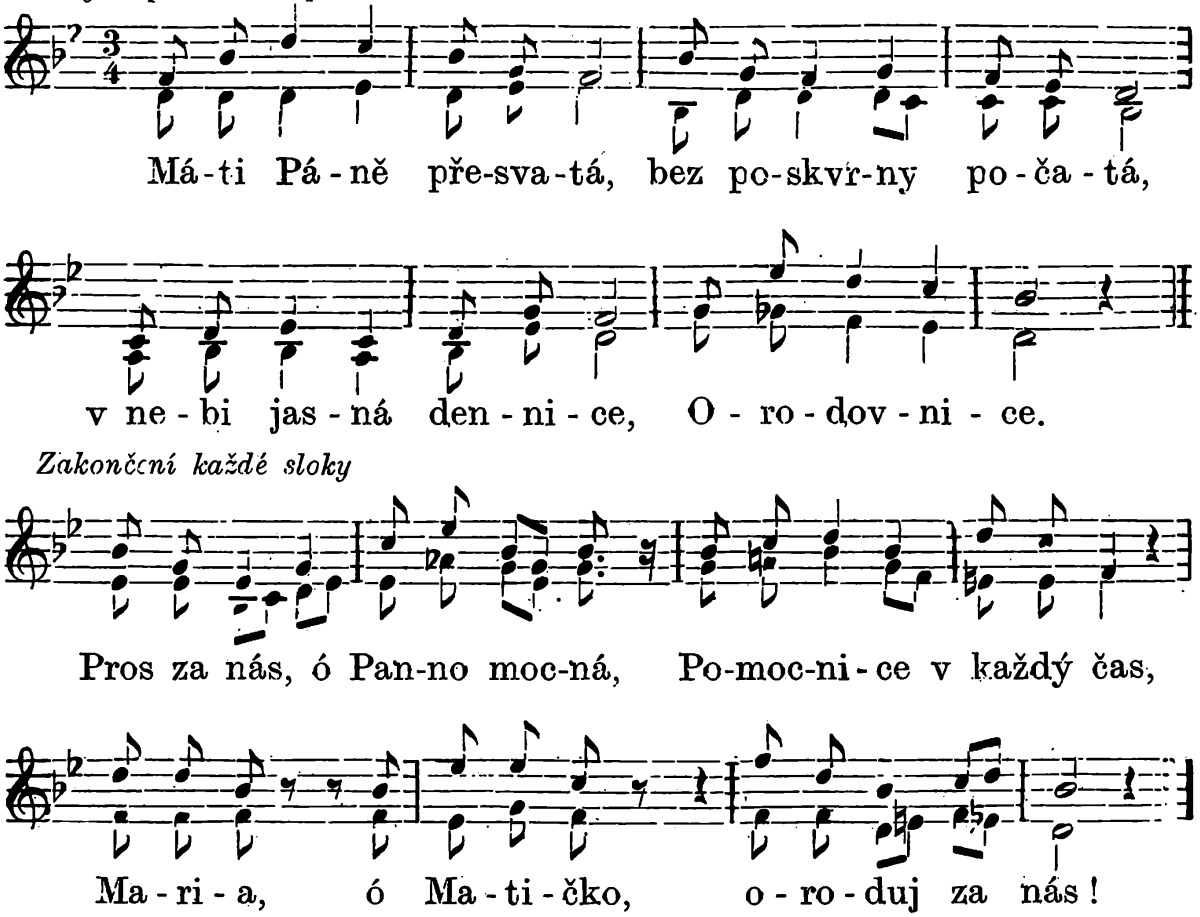

2. Hned jak začne slunko plát, - rač nám, Matko, požehnat, - aby prací celý den. - Bůh byl veleben. - Pros za nás, ó Panno mocná, atd.

3. Vypros nám té milosti, bychom s tichou radostí - ctili Krista milého, - Pána našeho. Pros za nás, ó Panno atd.

4. Milá Matko v nebesích, zapuď od nás hněv a hřích, nedej, by k nám přístup měl lidstva nepřítel. - Pros za nás, ó Panno atd.

5. Tvoje svatá mocná dlaň celou naši obec chraň, - volej za nás k Ježíši, - on tě vyslyší. Pros za nás, ó Panno atd.

6. Vypros, čeho třeba nám, - našim dětem, rodinám; - zachraň poli úrodu, - žehnej národu. Pros za nás, ó Panno atd.

7. Methodějův národ haj, naši farnost, širý kraj! Vypros k dobru milosti, - síly v starosti! - Pros za nás, ó Panno atd.

8. A až kraj se bude tmít, - po práci nám vypros klid, - aby dřímal tichý sen, - kdo je nešťasten. - Pros za nás, ó Panno atd.

9. Vzhlédni na nás, Matičko, - Krista Pána Rodičko, - vyslyš naše volání - za smilování. - Pros za nás, ó Panno atd.

10. A až budem umírat, - při nás rač, ó Matko, stát, - ke Kristu nás pozvedni - v době poslední. - Pros za nás, ó Panno atd.

11. Před trůn božské Trojice - doprovoď nás, řečnice, - tam se za nás přimlouvej, - k nám se mile znej! Pros za nás, ó Panno atd.

12. Pros, ať tvoje rodina Krista tvého u Syna - s tebou věčně přebývá, - blahem oplývá. - Pros za nás, ó Panno atd.

Panny Marie ustavičné pomoci.

V neděli před Narozením sv. Jana.

Arcibratrstvo „Naší milé Paní ustavičné pomoci a sv. Alfonsa z Liguori“ zřízeno v Římě ve chrámě sv. Alfonsa, redemptoristům patřícího, při starožitném milostivém obrazu Panny Marie r. 1871 23. května. — Účelem jeho je zvláštní uctívání Panny Marie pomocné a sv. Alfonsa, vroucího ctitele jejího. O spolku, nyní už v celém světě rozvětveném, podají zprávy potřebné ct. Otcové Redemptoristé (v Brně, Dominikánská ulice).

Tři modlitby ke cti blahoslavené Panny Marie „ustavičné pomoci“ (de perpetuo succursu).

I.

Viz, ó Matko ustavičné pomoci, u nohou svých bídného hříšníka, jenž k tobě se utíká a v tebe důvěřuje. Ó Matko milosrdenství, smiluj se nade mnou: slyším, ani tě všichni nazývají útočištěm a nadějí hříšníků: budiž tedy útočištěm a nadějí mou. — Přispěj mi pro lásku Krista Ježíše: podej ruky hříšníku padlému, jenž se ti doporoučí a zasvěcuje se navždy tvé službě. Velebím Boha a děkuji mu, že v milosrdenství svém daroval mi tuto důvěru v tebe, již považuji za záruku svého věčného spasení! Ach, až příliš často v životě minulém jsem poklesl, protože jsem se neutekl k tobě. Vím, že s tvou pomocí zvítězím; vím, že mi pomůžeš, budu-li tě vzývati; ale bojím se, že ve příležitostech ke hříchu opomenu k tobě volati a tak zahynu. O tuto milost tedy žádám, o tuto tě zapřísahám ze všech sil, abych totiž při útocích ďábelských vždycky se utekl k tobě a řekl ti: Maria, pomoz mi; Matko ustavičné popomi nedopusť, abych ztratil svého Boha.

II.

Ó Matko ustavičné pomoci, dopřej mi, abych mohl vždycky vzývati tvé přemocné jméno, neboť toto jméno jest pomocí žijících, spásou umírajících. Ach! Maria nejčistší, Maria nejsladší, učiň, aby tvé jméno bylo od nynějška útěchou mého života. Paní má, neváhej přispěti mi pokaždé, kdykoliv k tobě volám: neboť ve všech pokušeních, které na mne dolehnou, ve všech potřebách, které mi nastanou, nikdy neopomenu vzývati tebe, opakuje vždycky: Maria, Maria. Jakou posilu, jakou sladkost, jakou důvěru, jakou něžnost cítí duše má, když tě jen jmenuji, když jen na tebe myslím! Děkuji Hospodinu, že k mému prospěchu dal ti jméno tak sladké, tak líbezné a tak mocné. Nedostačuje mi však, pouze tě jmenovati; chci tě jmenovati z lásky; chci, aby láska mi připamatovala, bych vzýval tě vždycky: Matko ustavičné pomoci!

III.

Ó Matko ustavičné pomoci, ty jsi rozdavatelkou všech milostí, jež Bůh uděluje nám ubohým, a proto učinil tě tak mocnou, tak bohatou, tak dobrotivou, abys nám přispěla v našich bědách. Ty jsi přímluvkyní vinníků nejbídnějších a nejopuštěnějších, kteří se k tobě utíkají: přispěj tedy i mně, jenž se tobě doporoučím. do tvé ruky kladu svou věčnou spásu; tobě svěřuji svou duši. Připočti

mě ke svým zvláštním sluhům, přijmi mě pod svou ochranu, a to mi dostačí: neboť přispěješ-li ty mně, nebojím se ničeho: nebojím se svých hříchů, neboť ty mi vyprosíš odpuštění; nebojím se duchů zlých, neboť ty jsi mocnější než celé peklo; nebojím se ani samého Soudce svého Ježíše, neboť jedinou prosbou tvou jest usmířen. Bojím se pouze, abych nedbalostí svou neopomenul tobě se doporoučeti a tak nezahynul. Paní má, vyžádej mi odpuštění hříchů, lásku k Ježíši, vytrvalost až do konce a milost, abych se vždycky utíkal k tobě, Matce ustavičné pomoci.

Odpustky 100 dní jednou za den za každou modlitbu. (Pius IX. 17. května 1866.)

Povzdech k Panně Marii ustavičné pomoci.

Acta C. Epp. Brun. 1914. č. 6.

Matko ustavičné pomoci, oroduj za nás.

nebo

Paní naše ustavičné pomoci, oroduj za nás.

Odpustky 100 dní pokaždé, i pro duše v očistci. Pius X. 29. ledna 1914.

520. Maria, naše máti!

(U obrazu Panny Marie ustavičné pomoci.)

Slova dle: „Geleite durch die Welle". — Hudba C. Aiblingera.

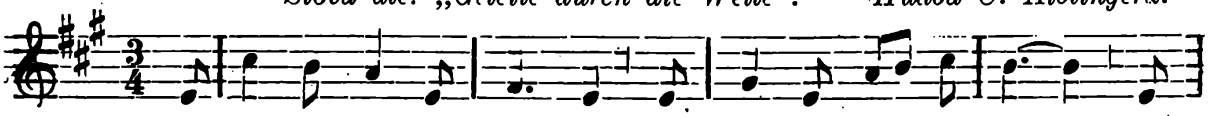

1. Ma-ri-a, na-še Má-ti! Ty pl-na mi-lo-sti, nás

před o-bra-zem stá-ti chceš vi-dět s vroucno-stí. Ó,

viz, jak z blízka z dá-li tvé dít-ky jdou, tě chvá-lí. Ó

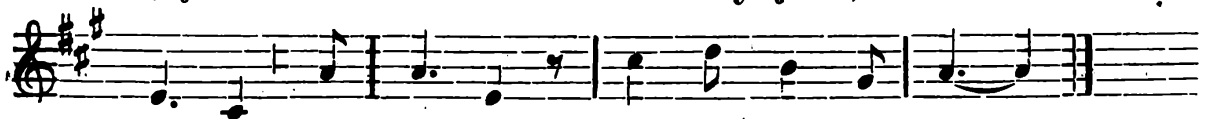

po-moz, ó po-moz, po-moz, Ma-ri-a!

2. Tvé děti pospíchají - tvůj trůn zřít milostný a na stav povzdychají - si bídný, žalostný; - jich boly, žaly, kříže - ty sejmeš bez obtíže. - Ó pomoz atd.

3. Vždyť vědí dítky tvoje, že nad vším vládu máš, - a z lásky svojí zdroje - všem ráda pomáháš. - Nuž, důvěru jich silni - a k prosbám uchom přilni. - Ó pomoz atd.

4. Ach, utiš vlny bouře, jež bijí v církve loď, - nechť nezmohutní v zpouře, - je v jinou stranu voď. - Hle, vlny jak se týčí! - jen slovo tvé je zničí. - Ó pomoz atd.

5. Chraň svatého nám Otce, jejž tísní světa moc; - ztup nepřátelské hrotce; - jež chystá zloby noc, by církev znova zkvétla, by klesly moci pekla. - Ó pomoz atd.

6. Kyň lidem pobloudilým svým libým pohledem - a k ovcím Kristu milým - je zase přivedem, - by stádo jedno bylo - a v Kristu vůdce ctilo. - Ó pomoz atd.

. Voď hříšníky ke kříži, - kde pní tvůj milý Syn - a k nebes krásné mříži, - kdo v srdci nemá vin; - všem bídným v utrpení - buď hvězdou k povzbuzení. Ó pomoz atd.

8. Kde vidíš slzu v oku, - a vzdechem dmout se hruď, - ach, pospěš k jeho boku - a útěchu v něm vzbuď, by snášel svoje kříže - a necítil jich tíže. Ó pomoz atd.

9. Chraň drahé naší vlasti - všech pohrom záhubných - a dej jí pravé slasti - dob předků nábožných, - ať poklad víry svaté - jí dává plody zlaté. - Ó pomoz atd.

10. Ó Matko, při skonání - nám přispěj mocí svou, - ať v časném putování - smrt najdem blaženou. - Až oči budou hasnout, - nech ústa ještě hlesnout: Ó pomoz atd.

521. Maria, hvězdo stkvoucí.

(Dříve: Maria, zdroj milosti.)

V neděli před narozením sv. Jana. *Poutní kniha č. 170.*

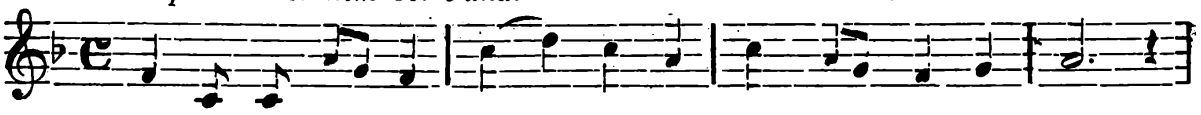

1. Ma-ri-a, hvě-zdo stkvou-cí, ó skloň se vlíd-ně k nám!

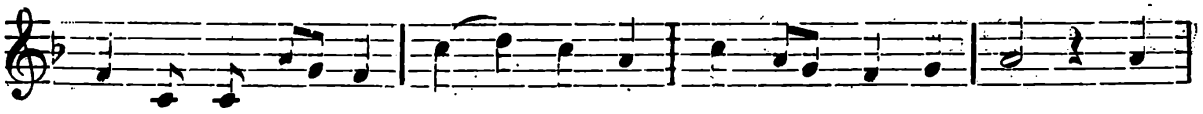

Tvé Srd-ce pře-žá-dou-cí jest raj-ský dra-ho-kam tak

po-div-né-ho le-sku, že tě-chy po-dá v ste-sku.

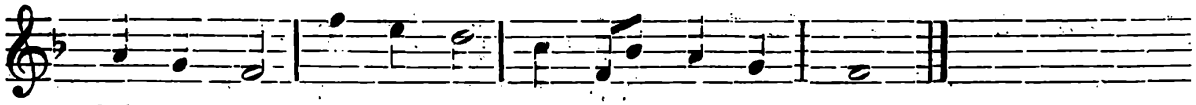

Ma-ri-a, Ma-ri-a, Mat-ko, při-spěj nám!

2. Kdy srdce smutek svírá, hruď tone v soužení, - kéž slzu hořkou stírá - tvé mocné přispění; - uč bráti za vděk tíže - a nositi jho kříže! Maria, Maria atd.

3. Kdo v propast hříchu padnou, - ty k Srdci Páně veď, - ať ctnosti neuvadnou, - též starostlivě hleď; - kde nemoc, žal a bída, - tam též tvá láska hlídá! Maria, Maria atd.

4. Dbej církve o pastýře, - rač zachovati jej, - a k spasitelné víře lid všecek připoutej; zmař nevěru a bludy - a všecky hříchu trudy. - Maria, Maria atd.

5. Kéž kráčí cestou míru - náš milý císař král! - By v trudných časů víru - vždy věrně k Bohu stál, - řiď věhlas jeho slavný - tvůj pokyn neunavný. - Maria, Maria atd.

6. Veď k zřízenosti správné - vlast naši milou zpět, - by doby starodávné - zas oblažily svět, - by víra předků svatá - již nebyla nám vzata. - Maria, Maria atd.

7. Dej síly v slední strasti, - chraň v smrti hodinu - a přiveď k věčné vlasti - svou věrnou rodinu, - jež v díku, prosbě, chvále - dí k tobě neustále: - Maria, Maria atd.

K Panně Marii dobré rady.

Modlitba.

Ó nejslavnější Panno, věčným určením Nejvyššího vyvolená za Matku věčného Slova člověkem učiněného, strážkyně pokladu milostí božských a orodovnice hříšníků! Já, tvůj nejnehodnější služebník, utíkám se k tobě, abys milostivě stala se mi vůdkyní a rádkyní v tomto slzavém údolí. Vypros mi pro předrahou krev svého božského Syna odpuštění hříchů, záchranu mé duše a všechno, co mi je potřebno nebo užitečno k jich dosažení. Pros také za vítězství svaté církve nad jejími nepřáteli a o rozšíření říše Ježíše Krista po celé zemi.

Racc.: Odpustky 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 23. listopadu 1880.

522. Píseň k Panně Marii dobré rady.

Nápěv jako při písni č. 515.: („Zpomeň, o Královno milá") „Rozpomeň se, Panno slavná".

Poutní kniha 169.

1. Matko svatá dobré rady, Maria ty žehnaná, - ty jsi pomocnicí všady - mocná tvá jest ochrana! - Kdo jen k tobě pospíchá, - když ho žalost v duši svírá, - srdce své ti otevírá, vroucně k tobě povzdychá; - ty laskavě jej uvítáš, - rady své mu poskytáš, - rady své mu poskytáš.

2. Když si otec rady neví, - o zdar dítek chvěje se, - tobě ať svou tíseň zjeví, - starost svou ti přednese. - K tobě ať se přivine - matka, jíž tvář slzy smáčí, - že jí dítky hladem pláčí, - z tebe slast jí vyplyne, - ty z bolestí je vyhojíš, - [: radou dobrou ukojíš. :]

3. A když dítko osiřelé - v stesku hloubném žaluje, - že mu úsměv lásky vřelé - matky drahé chybuje, - k tobě ať jen pospíší, - v tvém se poukryje plášti, - ty je světa sprostíš zášti, - látka svá je utiší; - ty matičku mu nahradíš, [: dobře vždy mu poradíš. :]

4. Manžel aneb choť když věrná - s druhem druh se rozdvojí, - že je světa závist černá - vedla k sporům, k rozbroji: - K tobě ať se obrátí, - na tě vznesou spory svoje, - z tebe jako z míru zdroje - pokoj k nim se navrátí, - ty láskou svou svár zaplašíš, - [: radou svou je usmíříš. :]

5. Mládež když jsouc vůle slabé - stav svůj sobě volit má, - síle jejich ducha chabé - radu skýtá moudrost tvá: - Důvěrou ať roznítí - srdce své jen vroucí k tobě, - v této poradíš jim době, - pokyn tvůj je osvítí, - je ke ctnosti ty povzneseš, [: radou dobrou povedeš. :]

6. Nemocný když sobě stýská, - sténá, bolně naříká, - tebou úlevy si získá, - trpět bol svůj uvyká, - když jen s tebou rozjímá, - jak jsi muky svoje nesla, - bolem sklaná pod kříž klesla, - to mu síly dodává: - neb prosbami ty nezhrdneš: - [: dobrou radu poskytneš. :]

7. Rodiče když naříkají - nad nezdárným synem svým; - vášně koho přemáhají, - k hříchům vábí svodem zlým, - kdo jen v sebe spoléhá, - pýchou zaslepit se dává: - povinnosti zanedbává, - hříchu snad již podléhá: jim zahynout ty zabráníš, - [: radou svou je zachráníš. :]

8. Nepřítel když v zemi bývá, - schází pravá rozvaha; - nemoc, bída lid když svírá, - nevěra se rozmáhá; - když se tupí víra, ctnost, - domyslům se lichým věří, - vše dle bludných smyslů měří, té nás, Matko, zloby sprosť, - ty bludů zlých voj přemáháš, - [: radu dobrou podáváš. :]

9. K stanům věčným naší spásy, - Matko, radou svou nás veď : - k bytům neskonalé krásy - náš ať vznáší vždy se hled. - Z tvé u Boha přímluvy - ať se povždy těšíváme, - v tobě dobrou Matku máme, - spasnou archu úmluvy: - Slyš, Matko, hlas náš převroucí, - [: dejž nám radu žádoucí ! :]

* * *

Pobožnosti k sv. andělům.

Poučení o andělích viz na str. 23.

Andělská koruna ke cti sv. archanděla Michala a všech andělů.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci atd.

1. Pozdravení prvního kůru andělského.

Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a nebeského kůru serafů učiň nás, Bože, hodnými, abychom ohněm dokonalé lásky rozníceni byli. Tak se staň !

2. Pozdravení druhého kůru andělského.

Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a nebeského kůru cherubů uděliž nám, Bože, milosti, bychom cestu hříchů opustili a cestou křesťanské dokonalosti kráčeli. Tak se staň !

3. Pozdravení třetího kůru andělského.

Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a nebeského kůru trůnů, vlej, Bože, v srdce naše ducha pravé a upřímné pokory. Tak se staň!

4. Pozdravení čtvrtého kůru andělského.

Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a nebeského kůru panstev, propůjč nám, Bože, milosti, abychom smysly své a nezřízené žádosti na uzdě měli. Tak se staň !

5. Pozdravení pátého kůru andělského.

Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a nebeského kůru mocností račiž, Bože, duše naše proti úkladům a pokušením ducha zlého ochraňovati. Tak se staň!

6. Pozdravení šestého kůru andělského.

Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a podivuhodných sil nebeských nedopouštěj Bože nikdy, abychom v pokušeních poklesli, nýbrž račiž nás ode všeho zlého zbaviti. Tak se staň!

7. Pozdravení sedmého kůru andělského.

Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a nebeského kůru knížat, naplniž, Bože, duše naše duchem pravé a upřímné poslušnosti. Tak se staň!

8. Pozdravení osmého kůru andělského.

Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a nebeského kůru archandělů propůjčiž nám, Bože, daru setrvalosti ve víře a v dobrých skutcích, abychom slávy nebeské dosáhli. Tak se staň!

9. Pozdravení devátého kůru andělského.

Třikrát Otče náš a třikrát Zdrávas Maria.

Na přímluvu sv. Michaele a nebeského kůru všech andělů račiž nám, Bože, propůjčiti milosti, abychom od nich v tomto životě ochraňováni a po smrti k věčné slávě přivedeni byli. Tak se staň!

Konečně čtyřikrát Otče náš; — první ke cti sv. Michaele, druhý ke cti sv. Gabriele, třetí ke cti sv. Rafaele, čtvrtý k sv. andělu strážci.

Pobožnost se dokončuje následující antifonou:

Antifona: Svatý Michaeli, přeslavné kníže, hlavo a vůdce nebeských zástupů, vůdce duší, vítězi nad odbojnými duchy, dvořeníne v paláci Božím, po Ježíši náš podivuhodný vůdce, nadlidskou mocí a dokonalostí obdařený: račiž nás všecky, ježto k tobě důvěry plni útočiště své béřeme, ode všeho zlého vysvoboditi, a pomoz nám svou přemocnou ochranou, abychom každodenně na duchu prospívali.

V. Oroduj za nás, přeblahoslavený Michaeli, kníže církve Ježíše Krista.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení jeho.

Modlitba: Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi v přepodivné dobrotě a milosrdnosti své k všeobecnému spasení lidu slavného a svatého archanděla Michala knížetem církve své vyvoliti ráčil: prosíme Tebe, učiň nás hodny, abychom jeho dobrotivou ochranou ode všech nepřátel svých osvobozeni byli, tak, aby žádný z nich v hodinu smrti nás neznepokojoval, nýbrž abychom milosti účastni

se stali, od něho samého před tvář Tvé vznešené velebnosti Boží přivedenu býti. Pro zásluhy Ježíše Krista, Pána našeho. Tak se staň!

Racc. Odp. 7 let a 7 quadragen pokaždé. — Odp. plnomocné v den libovolný onoho měsíce, v němž jsme se každodenně korunku modlili. Podmínky: Zpověď, přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. — Plnom. odp. za těchže podmínek na sv. Michaele 8. května a 29. září, sv. arch. Gabriele 18. března, Rafaele 24. října a sv. anděla strážce 2. října. — Pius IX. 8. září 1851. — Odpustků těch však lze získati jen tehdy, když při modlení korunky používáme korunky (růžence) k tomu účelu svěcené.

523. Mešní píseň k sv. andělům.

Slova J. P. — Nápěv dle P. Křížkovského (?).

Introit.

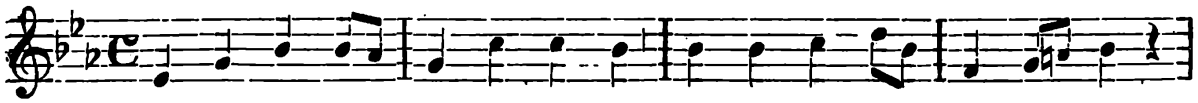

Kte-ří v ne-bi Bo-ha zří-te v sva-to-zá-ři pře-skvě-lé

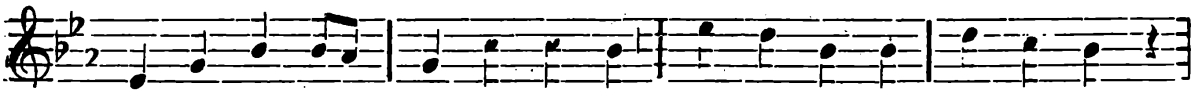

a jej vděčně ve-le-bí-te pře-bla-že-ní an-dě-lé,

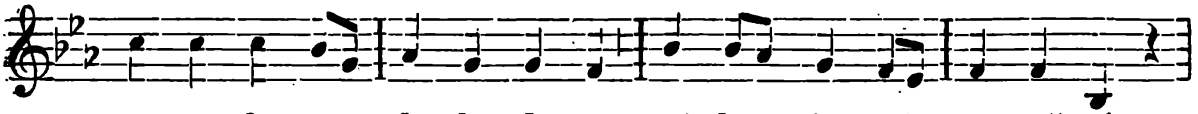

pro-ste, by nám by-la dá-na mi-lost, jež nás po-svě-tí,

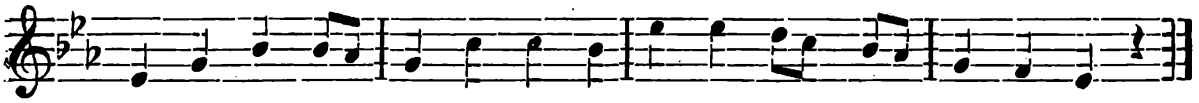

bychom s vámi vroucně Pána mohli ctít svou o-bě-tí.

Gloria. Vy jste Bohu slávu pěli, - když Syn jeho sestoupil, - aby z hříchu, v němžto mřely, - duše lidské vykoupil; - družíce k vám svoje hlasy, - pějem' svatých ve plesích: - Sláva Bohu, dárci spásy, - sláva Bohu v nebesích!

Graduale. Vy jste Panně zvěstovali, - když měl přijít Kristus Pán, - mrtvé vyzvete, by vstali, - až věk bude dokonán: - andělé, nám buďte stráží, - veďte cestou života, - by nám světlo, jež vás blaží, - skytla věčná dobrota.

Credo. Jejž zří vaše zraky jasné, - v Boha Tvůrce věříme, - s touhou v nebe milokrásné, andělé, k vám vzhlížíme, - kdežto mocně světu vládne - trojjediný věčný Bůh, - kam, až tělo smrtí schladne, - náš se na soud vznese duch.

Offertorium. Andělové, z našich rukou - chléb a víno vezměte, - s písní svojí sladkozvukou - před Pána je zvedněte, - proste za nás Hospodina, - by je ráčil přijati, - pro zásluhy svého Syna - snahám našim žehnati.

Sanctus. „Svatý, svatý!" vaši rtové - v nebi Bohu zpívají v slasti, lásce věčně nové - srdce vaše plesají: k nám se sneste v této chvíli, - za nás pějte s vroucností, - přicházíť k nám Král váš milý s neskonalou milostí.

Po pozdvihování.

Hudba E. Bartoníčka v Mor. Ostravě.

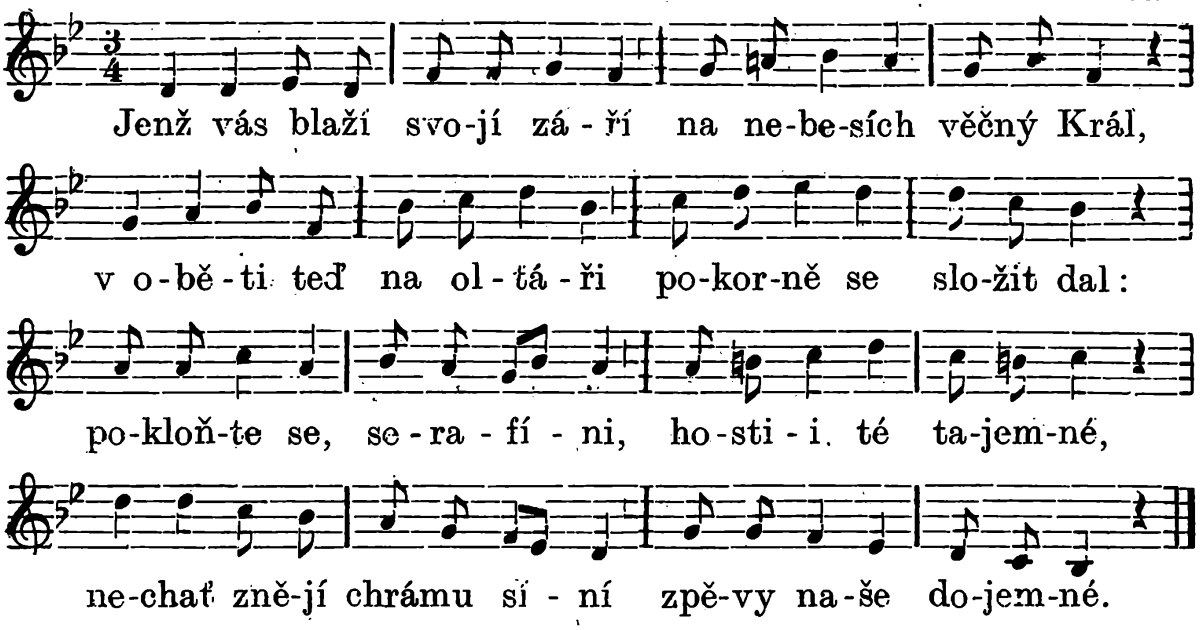

K přijímání. 1. Proroka rty uhlem žhavým - očistil jsi, anděle, - vznítil bleskem plápolavým srdce jeho nesmělé: očisť, vzněť i duši moji - v lásky mocné plameny, - neboť se v ni vejít strojí Kristus, Král náš vznešený.

2. Jezu, králi cherubínů, - jenž jsi všaké spásy zdroj, - sejmi s mojí duše vinu, - rány její zcel a zhoj, - a v ní, Tebou nasycené, - trvale se ubytuj, - aby v sídlo zaslíbené - za Tebou duch vešel můj!

Ke konci. Andělé, nás provázejte, - i když z chrámu vyjdeme, - duše, těla ostříhejte, - kdekoliv se octneme; - vyproste nám požehnání, - bychom spěli za vámi, - kde se skvíte bez skonání - nad jasnými hvězdami.

524. Christe, sanctorum decus angelorum.

Hymna církevní od Rabana Maura, † 856.

(K chválám o sv. Michalu.)

Překlad J. P. 1906. — Nápěv u Šteyra.

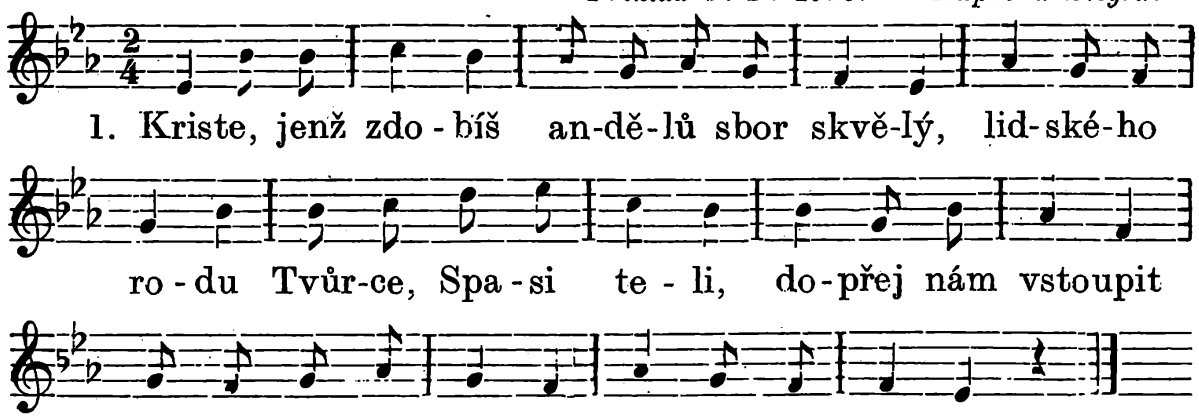

2. Pokoje anděl, Michael nechť svatý - sestoupí s nebe v chudé naše chaty, - pokoje kníže zapudí vše války - do pekel dálky.

3. Gabriel, anděl silný, vrahy dávné - zažeň a navštěv chrámy Boží slavné, - které nám jím jak Vítězem jsou dány do nebes brány.

4. Rafael, anděl, lékař naší spásy, na zem kéž sstoupí s nebes jasné krásy, - uzdraví choré, cestou pravou řídí - skutky všech lidí.

5. Vládkyně míru, Světla Matko svatá, - s tebou kéž k nám sbor andělů všech chvátá, - na pomoc nám kéž jasného dvůr nebe provází tebe.

6. Dopřej nám toho, božství přeblažené - Otce i Syna, s Duchem stejně ctěné, - jimžto se stále po všem světě vzdává chvála, dík, sláva. Amen.

Svatý Michael, archanděl.

(29. září, bývalý zasvěcený svátek.)

Michael znamená: „Kdož jest jako Bůh?“ — Michael byl vůdcem dobrých andělů v boji proti zlým, kteří byli svrženi do pekla. Byl ochrancem národa israelského a od Nového zákona počínaje, je ochrancem katolické církve; pomáhá umírajícím, na soudu Božím drží vážky, na nichž spravedlivě váží a duše do nebe přivésti se snaží. — Za příčinou jeho zjevení se na hoře Garganu jest mu též 8. květen zasvěcen. Církev však ctí jej obzvláště 29. září.

V brněnské diecesi jsou mu věnovány kostely farní: ve Vískách, Želetavě, Dyjákovicích, v Dolních Vystonicích, Novém Přerově, Šardicích, Horních Kounicích; — kostely filiální v Brně (f. stoliční), ve Vítochově (f. Bystřice n. P.), ve Znojmě; — kaple v Lanštorfě, Edenthurnu (f. Horní Břečkov), v Jazovicích (f. Starý Petřín).

K sv. Michaeli archandělu.

B. M. Kulda.

Jméno tvé je heslo skvělé
Michael: „Kdož jako Bůh?“
Ty jsi strážcem církve celé,
krotíš její škůdců ruch.
Ty jsi vůdcem lidských duší
jdoucích k branám nebeským;
satan-li jim pokoj ruší,
ty je chráníš mečem svým.
Archanděle bleskoskvoucí,
konej u mne úřad svůj
odvrať ďáblův útok žhoucí,
za mou duši oroduj.

Modlitba k sv. archandělu Michaeli.

Ó nejslavnější kníže nebeských zástupů, svatý archanděle Michaeli, chraň nás v boji a v strašné půtce, kterou vésti musíme s panstvími a mocnostmi, s vládci světa v této temnotě, se zlými duchy. Přispěj ku pomoci lidem, jež Bůh učinil nesmrtelné, podle obrazu svého a podobenství stvořil a drahou cenou z krutovlády ďáblovy vykoupil. Řiď dnes s vojskem svatých andělů bitvy Páně, jako jsi kdysi bojoval proti luciferovi vůdci pyšných, a proti andělům odpadlým, kteří byli malomocni v odporu proti tobě, a pro něž nebylo nadále místa v nebi. Ano, ten netvor, ten starý had, jenž sluje ďáblem či satanem, který celý svět svádí, svržen byl do propasti i se svými anděly.

Než, hle, ten starý nepřítel a vražedník lidí zase zpupně povstal. Proměnil se na anděla světla a obchází s celým zástupem zlých duchů, aby se zmocnil okrsku zemského a z něho vymýtil jméno Boží a Pomazaného Páně; aby uchvacoval, vraždil, a do věčné záhuby uvrhoval duše, které určeny jsou pro korunu věčné slávy. Ten zlomyslný drak vylévá jako řeku naprosto nečistou na lidi, jejichž rozum již pustý a srdce zkažené jest, jed zlomyslnosti, ducha lži, bezbožnosti a rouhání, ano morový dech chlípnosti a všech náruživostí a zločinů. Nepřátelé plní zlých obmyslů naplnili hořkostí církev, nevěstu Beránka neposkvrněného, a napojili pelyňkem; bohaprázdně vztáhli ruce po jejích nejsvětějších majetcích. I na posvátném místě, kde zřízen byl stolec sv. Petra a učitelská stolice pravdy jako světlo světa, i tam postavili ošklivý trůn své bezbožnosti, majíce neblahý úmysl, bíti pastýře a rozptýliti stádce.

Vzhůru tedy, o nejnepřemoženější kníže, chvátej na pomoc lidu Božímu proti útokům zavržených duchů a propůjč nám vítězství. Vždyť lid ten tě ctí jako ochrance a patrona; v tobě že má svého zastance proti zlomyslným mocnostem pekelným, právem chlubí se církev; tobě Bůh svěřil duše, abys je uvedl do blaženosti věčné. Ach, pros Boha pokoje, aby ďábla přemoženého položil pod nohy naše, by nemohl déle lidstvo držeti ve svém otroctví a církvi škoditi. Zanes před obličej Nejvyššího naše modlitby, aby slitování Boží brzy nás předcházela; zmocni se draka, starého hada, jenž jest ďábel a satan, a zase ho svrhni svázaného do propasti, aby už nesváděl národy. Amen.

V. Ejhle, kříž Páně; prchněte, strany nepřátelské.
R. Zvítězil lev z pokolení Judova, kořen Davidův.
V. Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine.
R. Jakož jsme doufali v Tobě.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modlitba. Ó, Bože a Otče Pána našeho Ježíše Krista, vzýváme Tvé svaté jméno a vroucně prosíme Tvou dobrotu, abys na přímluvu Panny Marie, vždy neposkvrněné Panny a naší Matky, a slavného svatého archanděla Michaele, ráčil přispěti nám ku pomoci proti satanovi a všem ostatním nečistým duchům, kteří celý svět obcházejí ke škodě lidského pokolení a na záhubu duší. Amen.

Racc. Odp. 300 dní jednou denně. Lev XIII. z vlastního popudu 25. září 1888.

Jiná modlitba k sv. Michaeli archandělu.

Pozdraven buď, slavný kníže nebeský, svatý Michaeli archanděle. Tys nanejvýš zavázán, abys chválil svého Stvořitele — pro milosti, které ti udělil, když tě ustanovil vůdcem nesčíslných zástupů andělských, obdařil tě moudrostí, krásou, silou a mocí a svěřil ti duše všechny, abys je uváděl do ráje.

Veškeré tyto milosti připomínám ti, abys, když jednou bídnou mou duši z tohoto světa převezmeš, nenakládal s ní podle přísné

spravedlnosti, nýbrž podle milosrdenství. Vzpomeň si, že jsem tě dnes vroucně vzýval, a duši svou pod ochranu tvou poroučel, abych skrze tebe milosrdný soud a rozsudek k věčnému životu dosáhl. Amen.*)

Jiná modlitba k sv. Michaeli archandělu.

Nejvyššího trůnu služebníče, kníže nebeského vojska a praporečníku sboru nadzemského, svatý Michaeli, anděle předobrý, archanděle přelaskavý, tobě tělo i duši odevzdávám ku všestranné ochraně: tobě zvláště po Bohu a Matce Boží poroučím péči o život i smrt mou: tebe dnes a každodenně za přítomnosti celého nebeského sboru volím si za zvláštního patrona, ochrance a obhájce svého. Zapřísahám tě tedy při slávě, které na nebi již používáš, abys toto předsevzetí mé a čistou tuto lásku k tobě mile přijal.

Ó služebníče Boha nejvyššího, sv. Michaeli, buď při mně nyní i vždycky a nejvíce na konci života mého; smrt svou ti bedlivěji poroučím; dobrotivě mne tedy těš, posiluj a chraň; vymož mi úplné všech hříchů mých odpuštění, pravou a hlubokou pokoru a jiné ctnosti všechny; učiň svými slavnými přímluvami a zásluhami, aby duše má zcela čistá odtud odešla. Nad to prosím tě, abys v poslední den laskavě přijal duši mou do lůna svého přesvatého a za průvodu mého anděla strážného a svých andělů k pokoji věčnému v radosti přivedl. Amen.

Povzdech k sv. archandělu Michaelovi.

Svatý Michaeli, archanděle, chraň nás v boji, abychom nezahynuli při hrozném soudě.

Racc. Odp. 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 19. srpna 1893. — Vzývání to je vyňato z graduale mše o sv. Michaeli 29. září.

Nešpory o sv. Michaeli archandělu.

Otče náš. Zdrávas Maria *(potichu, pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen. Alleluja.

Ant. 1. Postavil se anděl před oltářem, maje kadidelnici zlatou v ruce své.

Žalm 109., str. 51., ton. IV B 2.

Ant. 2. Když bojoval Michael archanděl s drakem, slyšán byl hlas řkoucích: Spasení Bohu našemu, alleluja.

Žalm 110., str. 51., ton. VII, 1.

---

*) Výborné duchovní cvičení v pravém křesťanském obcování dle naučení Missionis neboližto duchovního vyslání. Všem o spasení a dokonalost duší svých pečujícím na ruku dané skrze jednoho kněze Tovaryšstva Ježíšova. — Cum gratia et speciali privilegio suae caesareae regiaeque Majestatis. (Rukopis ve Velké Meziříči.)

Ant. 3. Archanděle Michaeli, ustanovil jsem tě knížetem nad dušemi, které mají býti přijaty.

Žalm 111., str. 51., ton. VIII, 1.

Ant. 4. Andělé Hospodinovi, Hospodinu dobrořečte na věky.

Žalm 112., str. 52., ton. per.

Ant. 5. Andělé, archandělé, trůnové a panstva, knížatstva a mocnosti, síly nebeské, chvalte Pána z nebes, alleluja.

Žalm 137., str. 57., ton. VII, 3.

Kapitola: Oznámil Bůh, které věci mají se díti brzo, mluvě skrze anděla svého služebníku svému Janovi: kterýž osvědčil slovo Boží, a svědectví Ježíše Krista, cožkoli viděl.

R. Bohu díky.

Hymna (Te splendor, et virtus Patris).

525. Te splendor et virtus Patris.

Církevní hymna k nešporám od pap. Urbana VIII., † 1644.

Přel. J. Pavelka 1906. — Nápěv K. Eichlera.

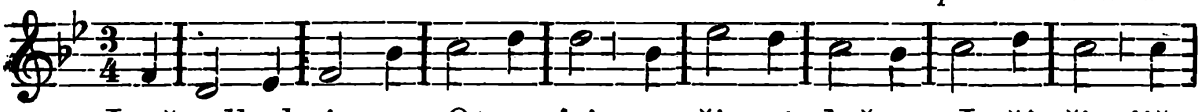

1. Jenž odlesk i moc Ot-ce jsi a ži-vot dušem, Je-ží-ši, již

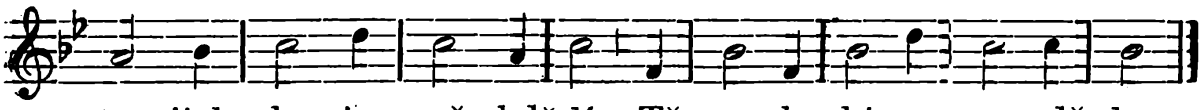

tvo-jich slov jsou pře-bdě-lí, Tě ve-le-bí-me s an-dě-ly.

2. Jde s Tebou nespočetný voj, - jde s Tebou u vítězný boj, - než Michael Tvůj nese kříž, jímž k naší spáse vítězíš.

3. On hlavu draka potírá, - jenž poslušnost Ti odpírá, - jej s nebes výše strhuje - a s druhy v propast svrhuje.

4. V boj proti vůdci pyšnému - se řaďme k vůdci dobrému, - by Beránek nám se trůnu - dal věčné slávy korunu.

5. Zniž Otci píseň zbožných chval - i Synu, který z mrtvých vstal, - i Duchu, který těší hruď; jim věky věků sláva buď!

V. Před obličejem andělů žalmy zpívati budu Tobě.

R. Klaněti se budu k chrámu svatému Tvému, a oslavovati budu jméno Tvé.

Antif. k Magnif.: Kníže přeslavný, Michaeli archanděle, budiž pamětliv nás: zde a všudy vždycky pros za nás Syna Božího: alleluja, alleluja.

Magnif. na str. 59., ton. I, 3.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba. Bože, kterýž podivným řádem služby andělů i lidí rozvrhuješ: propůjč milostivě; aby těmi, kteří sloužíce Ti, v nebi

vždy jsou Ti blízci, na zemi život náš byl chráněn. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého

Amen.*)

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *č. 30.—33. na str. 65.—67. s V. a R. a modlitbou.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

526. Prosba o pomoc k sv. Michaeli. I.

(Zjevení 8. května. Posvěcení 29. září.)

Text Fr. Sušila. — Hudba Jos. Charváta.

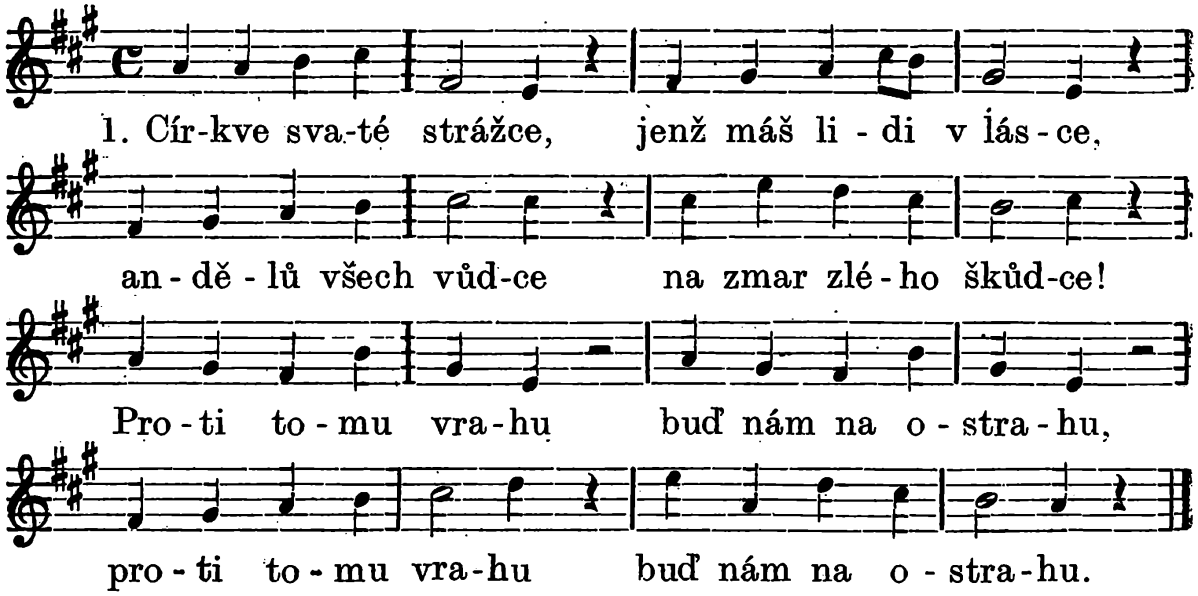

2. Ty jsi na počátku, - když vrah počal hádku, jej a jeho bloudy - shodil v ohně proudy; - proti tomu vrahu - buď nám na ostrahu.

3. Na příkaz jsi Páně - staré církve chráně - zničil ďábla chloubu, - když jí koval zhoubu. Proti tomu vrahu - buď nám na ostrahu.

4. Pán teď v nové době - církev oddal tobě, - bys ji snažně strážil, - by vrah nepřevážil. - Proti tomu vrahu - buď nám na ostrahu.

5. Proti záští ďábla - moc tvá neochábla; - o boji když slýcháš, - ku pomoci spícháš; - proti tomu vrahu - býváš na ostrahu.

6. Ducha s laskavostí, - když se těla zhostí, - vedeš k nebes trůnu, - by dlel v Božím lůnu. - Řid i nás v ráj Boží, - až duch tělo složí!

---

*) *Racc.: Odp. 200 dní jednou za den získá, kdo se pomodlí hymnu: Jenž odlesk i moc Otce jsi, Antif. Kníže přeslavný... V. Před obličejem... s R. a Modlitbu: Bože, kterýž podivným... 2. Odp. plnomocné jednou za měsíc v libovolný den, kdo se tak modlí po celý měsíc každodenně; další podmínky: Zpověď, přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. — Pius VII. 6. května 1817.*

7. V posled přijdeš s hůry - s andělskými kůry - jako skvělý kníže se znamením kříže. - Skrze nebes bránu uveď nás vše k Pánu.

527. Prosba o pomoc k sv. Michaeli. II.

Dříve: O vejvodo skomonilý.

Štcyr. — Slova upr. J. Pavelka.

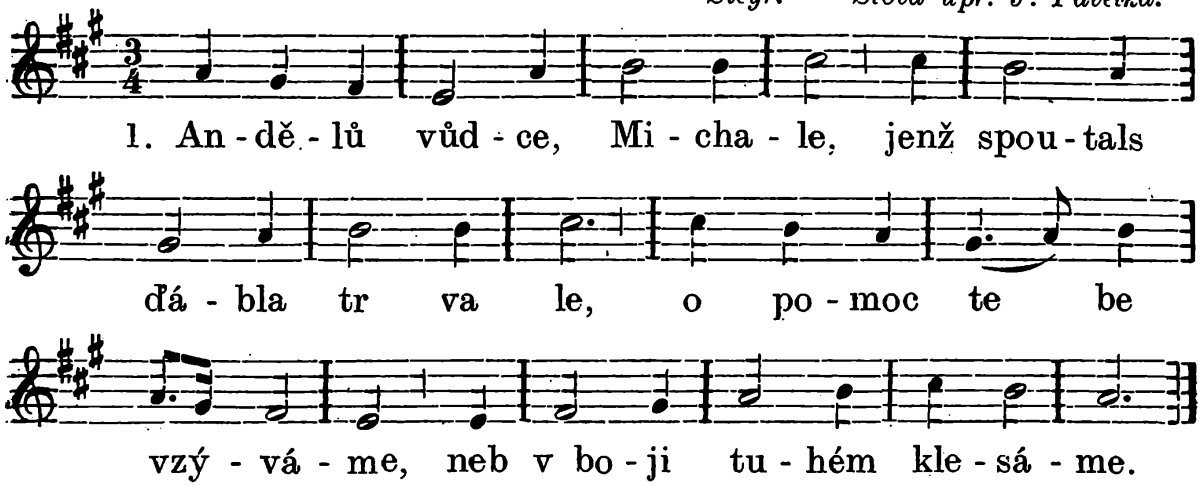

2. Tělo, svět, ďábel doráží, - jít cestou ctnosti překáží, - nástrahy strojí přemnohé, - nás bije, ničí ubohé.

3. Církve též svaté ochrana - jest svěřena ti od Pána, nepřátel šiky přemáháš, - jí zvítěziti v boji dáš.

4. I my jsme církve údové, - jež obkličují vrahové, - bojovat stále musíme, - že klesneme, se bojíme.

5. Vévodo svatých zástupů, nám nedej padnout v potupu, - pomoci své nám poskytuj, chraň zápasící zástup svůj.

6. Pomoz nám v boji se světem, - ať za ctnost v nebi rozkvetem, nebeským vládnem údělem, když zvítězíme nad tělem.

7. Pomoz nám ďábla přemáhat, - ať můžem v nebi slávou plát, - koruny dojdem vítězné, - pět budem písně líbezné.

Zjevení se sv. Michaele archanděla.

(8. května).

Svatý Michael archanděl častěji zjevil se lidem, aby měli na zřeteli ochrance církve. Tak zejména císaři Konstantinu Velikému a za času papeže Gelasia I. (koncem V. století) na hoře Garganu v jeskyni — biskupovi té krajiny a velikému zástupu lidí, připomínaje, že ono místo je pod zvláštní ochranou jeho a žádaje, aby jeskyni tu upravili na chrám. Což se i stalo. — Proto ctí se 8. května památka sv. Michaele a všech andělů Božích.

Zjevení sv. Michaele zasvěcena je kaple hřbitovní v Bohuticích.

Církevní modlitba.

Antif.: Stalo se mlčení na nebi, když drak počal válku: a Michael bojoval s ním a zvítězil, alleluja.

V. Postavil se anděl podle oltáře chrámového, alleluja.

R. Maje kadidelnici zlatou v ruce své, alleluja.

Modlitba. Bože, který podivným řádem služby andělů i lidí rozvrhuješ: propůjč milostivě; aby těmi, kteří sloužíce Ti, v nebi vždy jsou Ti blízci, na zemi život náš byl chráněn. Skrze Pána

Pobožnosti k sv. andělům strážcům.

(V neděli bližší 1. září.)

Anděly, které zvláště Bůh ustanovil k naší ochraně, jmenujeme anděly strážci. Jim jsme povinni tím, že je máme ctíti a vzývati, jejich vnukání poslouchati a jim vděčni býti.

Svatým andělům strážcům v brněnské diecesi zasvěceny jsou kaple v Sinalově u Lomnice, v Novovicích u St. Hobzí, ve Zvěrkovicích u Hostěma a náhrobní kaple v Divákách.

Modlitba církevní.

Antif.: Navrátil se anděl, který mluvil se mnou, a vzbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého.

V. Před obličejem andělů žalmy zpívati budu Tobě.

R. Klaněti se budu k chrámu svatému Tvému, a oslavovati budu jméno Tvé.

Modlitba. Bože, kterýž nevypravitelnou prozřetelností svaté anděly své k naší ochraně posílati ráčíš: uštědři snažně prosícím Tebe; abychom i jejich povždy ochranou byli hájeni, i věčné společnosti se těšili. Skrze Pána .

Modlitba k sv. andělu strážci.

Snažně prosím tebe, andělský duchu, jehož péči já nehodný hříšník jsem svěřen, abys mne nepřetržitě opatroval, chránil, očišťoval a posiloval proti všem nájezdům ďábelským, ať bdím, ať spím, ať kdekoliv se nalézám. Odvrať ode mne mocí sv. kříže veškerá pokušení ďábelská, a čeho nemohu dosíci svými zásluhami, vymoz přímluvou u nejvyššího Soudce, aby u mně nenalezla místa směsice hříchů nebo kvas špatnosti. A uzříš-li, že jsem po srázích hříchů přišel na scestí, zaveď mne po cestě spravedlnosti opět ke Spasiteli mému. A spatříš-li mne v jakémkoliv utrpení a soužení, kéž pociťuji pomoc Boha všemohoucího, když se na tebe odvolám. Prosím tě, můj strážce, může-li to býti, oznam mi konec můj a den smrti mé. A když duše z těla vyvedena bude, nedopusť, abych ohrožován byl zlým duchem a veden do propasti zoufalství. Neopusť mne, andělský duchu, dokud mne nepřivedeš k nazírání na samého Stvořitele, kde za Boží pomoci já za skutky a ty za stráž kéž spolu se radujeme s přeblahoslavenou Bohorodičkou Marií a všemi svatými. Amen.

V. Slavným ukázal jsi se před obličejem Páně.

R. Proto krásou oblékl tě Bůh.

Modlitba. Všemohoucí a milosrdný Bože, jenž jsi člověka podle obrazu svého stvořil a jemu anděla jako strážce duše i těla přidělil, propůjč, abych já andělu mi poslánému patřičnou čest vzdával, a aby on mne ochranou svou oživoval a hájil ode všech

nájezdů ďábelských, ať bdím, ať spím, ať se modlím a bohoslužbami Tebe ctím, každou hodinu a každý okamžik, a aby zvláště v hodinu smrti ode mne odpudil anděly zlé a přidružil mi dobré a duši mou k Tobě (jenž vskutku rájem jsi) šťastně přivedl. Skrze Pána našeho

Jiná modlitba k andělu strážci.

Zdráv buď, anděle Boží, kníže vznešený, strážce můj a ochrance přemilostný, zdráv buď! Raduji se, že udělil ti Bůh takovou vznešenost a posvětil tě svou milostí, v níž jsi přese všechno pokušení setrval. Díky vzdávám všemohoucímu Bohu za dobrodiní tobě prokázaná a tobě děkuji za dobrodiní, jež mně prokazuješ, a za lásku a ochotu, se kterou mne ostříháš. Poroučím ti dnes a navždy tělo, srdce i duši svou, paměť, rozum, a vůli, žádosti a smysly své; abys mne střežil, vedl, chránil a řídil a spolu očišťoval a osvěcoval a zdokonaloval tak, abych naplněn jsa od tebe všemi dobry, setrval vždy v milosti, až bych spolu s tebou Boha svého uzřel a jeho požíval ve slávě. Amen.

Povzdech k andělu strážci

(již v XV. století známý).

Anděle Boží, jenž strážcem jsi mým, mne Tobě svěřeného s laskavostí nadzemskou osvěcuj, ostříhej, řiď a spravuj. Amen.

Racc. Odp. 100 dní pokaždé. — Plnom. na slavnost sv. andělů strážců pro ty, kdo se ji modlí každodenně ráno a večer po celý rok. Podmínky další: zpověď přijímání, návštěva kostela s modlitbou na úmysl sv. Otce. Pius VI. 2. října 1795. Plnomocné v hodinu smrti těm, kdo se ji často za živobytí modlili. Pius VI. dne 11. června 1796. — Plnom. jednou za měsíc, kdo se ji modlí každodenně po celý měsíc. Podmínky jak svrchu. Pius VII. 15. června 1821.

Litanie k sv. andělům strážcům.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi,
Synu Vykupiteli světa Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatý Michaeli, oroduj za nás!
Svatý Gabrieli, oroduj za nás!
Svatý Rafaeli, oroduj za nás!

Všickni svatí andělé i archandělé,
Všickni svatí blahoslavených duchů řádové,
Kteří vždycky vidíte tvář Otce nebeského,
Kteří bez přestání zpíváte: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh zástupů,
Kteří jako služební duchové lidem rady Boží zvěstujete,
Kteří modlitby naše do nebe donášíte,
Kteří nám ve všech potřebách pomáháte,
Kteří nás ode všeho zlého chráníte,
Kteří se z pokání našeho radujete,
Kteří jste Lota z prostředí hříchů vysvobodili,
Kteří jste narození Kristovo zvěstovali,
Kteří jste Kristu na poušti sloužili,
Kteří jste služebníky Boží z okovů a z nebezpečenství smrti často vysvobodili,
} orodujte za nás!

Kteří jste mučedníky Páně v mukách a smrti těšili,
Kteří jste Lazara do lůna Abrahamova donesli,
Kteří jste vzkříšení Ježíšovo zvěstovali,
Kteří s Kristem k poslednímu soudu přijdete,
Kteří při posledním soudu spravedlivé od bezbožných oddělíte, } orodujte za nás!

Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od všelikého nebezpečenství
Od úkladů ďábelských
Od náhlé a nenadálé smrti
Od časného i věčného zahynutí } vysvoboď nás, Pane!

My hříšníci
Abys nám odpustiti ráčil,
Abys nám vždy svatou vůli svou poznati dal,
Abys nám vůli Tvou tak ochotně plniti dal, jako ji andělé v nebi plní,
Abys svou svatou církev spravovati a zachovati ráčil,
Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a svornost dáti ráčil,
Abys všemu lidu křesťanskému pokoj a jednotu uděliti ráčil,
Abys úrody zemské dáti a zachovati ráčil,
Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,
Abys nás na přímluvu svatých andělů uslyšeti ráčil, } Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš . . .

V. Dobrořečte Hospodinu všickni andělé jeho.
R. Dobrořečte Hospodinu všecky mocnosti jeho.
V. Andělům tvým přikázal o tobě.
R. Aby ostříhali tě na všech cestách tvých.
V. (Jako) na rukou ponesou tě.
R. Abys snad neurazil o kámen nohy své.
V. Před obličejem andělů žalmy zpívati budu Tobě.
R. Že ostříhal mne anděl Tvůj.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Bože, kterýž nevypravitelnou prozřetelností svaté anděly své k naší ochraně posílati ráčíš: uštědři snažně prosícím Tebe; abychom i jejich povždy ochranou byli hájeni, i věčné společnosti se těšili. Skrze Pána . . .

528. Custodes hominum.

Hymna církevní z XVI. století. — Do breviáře přijata od papeže Pavla V. r. 1608.
Dle církevního nápěvu hymny: „Custodes hominum".

Nápěv I. *Překlad J. P. 1907. — Hudba A. Hromádky 1907.*

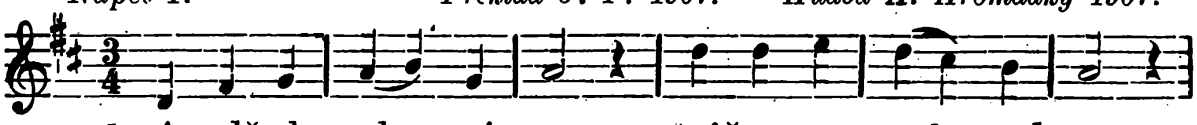

1. An-dě-ly sla - ví - me, stráž-ce a prů - vod - ce,

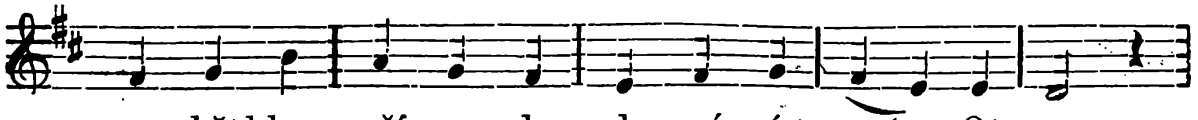
pro křehkou pří - ro - du da - né nám od Ot - ce,

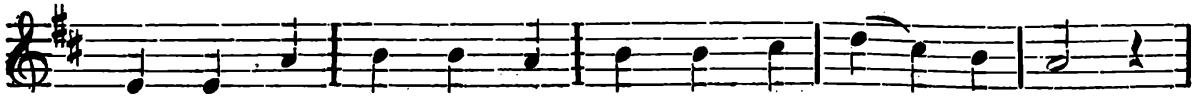
a - by-chom u - ni - kli ne - přá - tel ná - stra - ze,

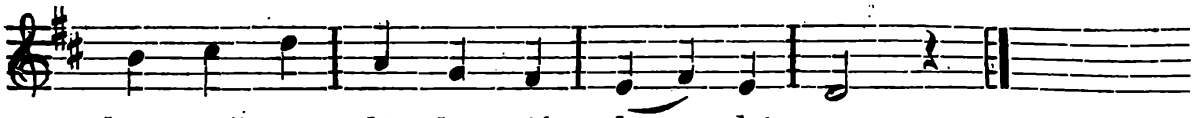
kte-rouž nás lá - ka - jí ke zká - ze.

Nápěv II. *Hudba A. Hromádky 1907.*

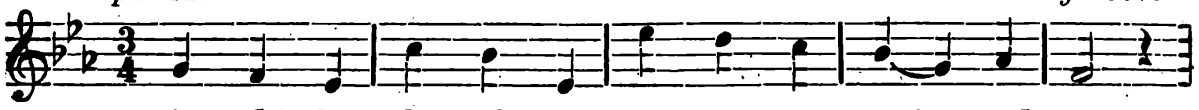
1. An - dě - ly sla - ví - me, stráž-ce a prů - vod - ce,

pro křeh-kou pří - ro - du da - né nám od Ot - ce,

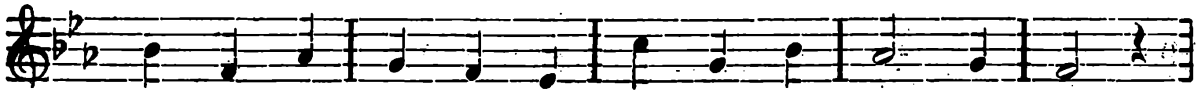
a - by-chom u - ni - kli ne - přá - tel ná - stra - ze,

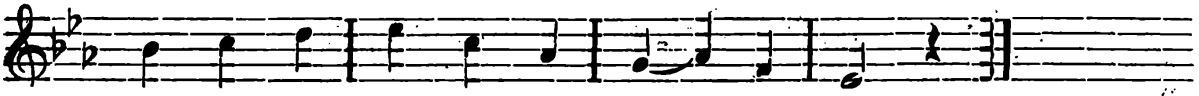
kte-rouž nás lá - ka - jí ke zká - ze.

2. Zbaven že právem byl anděl ten zpyšnělý - slávy, jež dána mu, ztrativ trůn přeskvělý, - závistí zanícen dychtí teď zahubit, - jež chce Bůh do nebe k sobě vzít.

3. Protož se, přebdělý strážce náš, s nebe schyl, - od vlasti svěřené tobě bys odvrátil - neduhy ducha i všecko, co nedává - v míru žít, jehož Pán dopřává.

4. Trojici svaté buď vzdávána zbožná čest, - jejížto mocí svět veškeren řízen jest, - jejížto sláva se ve tvorech zjevuje, slavně jež na věky panuje.

529. Aeterne rector siderum.

Hymna církevní ku chválám. — Do breviáře přijata od pap. Pavla V.

Překlad J. P. 1907. — Hudba Jos. Šerého, řed. kůru ve Slavkově.

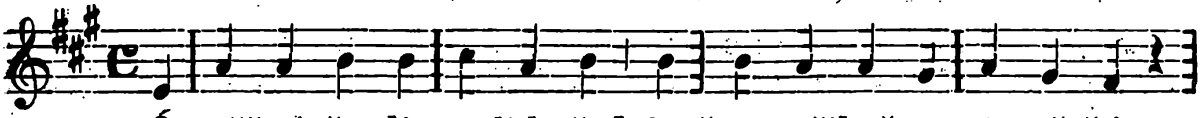
1. Ó, věčný ře - di - te - li hvězd, jenžs stvořil vše, co v světě jest,

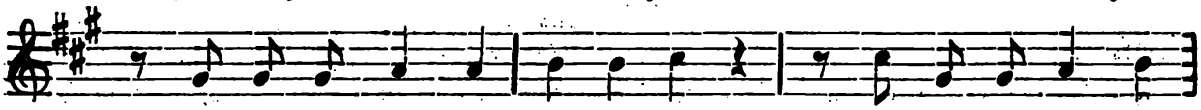
vše stejnou mo - cí o - vlá - dáš, vše stejně moudře

Na konec

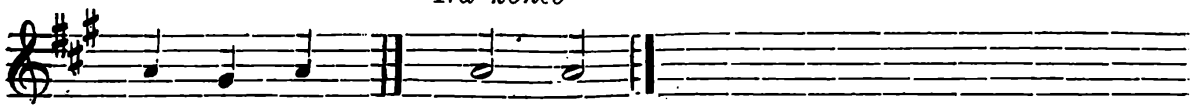

po - řá - dáš. A - men.

2. Schyl prosících se ke sboru, viz provinilých pokoru, a v nového dne svítání - přej nové mysli zaplání.

3. Buď při nás anděl milený, - nám ku ochraně zvolený, - by od nákazy hříchu nás - vše ochraňoval v každý čas.

4. Kéž draka, jenž nám závidí, lest všecku od nás odklidí, - ať podvodů svých do sítí - nás nezkušené nechytí.

5. I přede vrahy všechen strach - kéž zmaří v našich končinách, - a pokoj zjedná občanům - a moru chrání všaký dům.

6. Buď slaven Otec Hospodin, - nechť všecky, ježto spasil Syn, - jež posvětil Duch přeskvělý, - nás chrání svými anděly. Amen.

530. Vy, co v nebi dlíte.

(O svatých andělích strážných.)

Slova Fr. Sušila. — Hudba dle Svatoj. kanc. č. 488. Olom. kanc. č. 224.

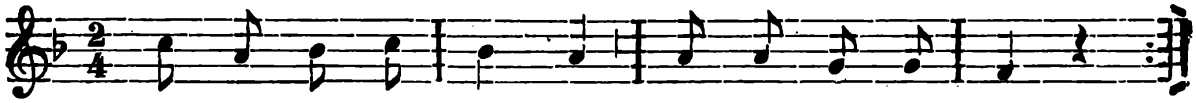

1. Vy, co v ne-bi dlí - te, sva - tí an - dě - lé,
vy jste na - ši mi - lí, věr - ní přá - te - lé;

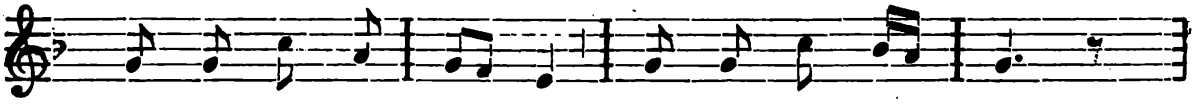

v ne - bi na tvář Bo - ží stá - le pa - tří te,

v sla - sti ne - vý - slov - né tam se bla - ží - te.

2. Ve dne, v noci na zem - sstupujete k nám, - o spasení naše - věrná péče vám; - zbožné prosby naše, - naše vzdychání - přijímáte s láskou - zlatých do bání.

3. Kladete je v nebi - zlatý na oltář, - by jich vůně Bohu - vinula se v tvář; dnem i nocí bdíte - věrně na stráži, - když ten zlý vrah z pekla - na nás doráží.

4. Nejsme sice hodni - vaší ochrany, - my lid nepobožný, - hříchům oddaný; - ale vaše láska - k nám jest veliká, - přesmutný stav náš vám - srdce proniká.

5. Ó jak odměníme - vám tu úsluhu, - že tak v mysli máte - spásu soudruhů? - Stůjte v boji s vrahem - nám vždy po boku, - odrážejte mocnost - jeho útoků.

6. Vnukejte nám v duši - svaté zásady, - proste, bychom žili - ctnostně, bez vady; - a když těla svého - duše zanechá, - uveďte ji v kraj, kde - věčná útěcha.

531. K sv. andělu Strážci.

Slova z Poutní kniky č. 237. — Hudba Fr. Musila 1905.

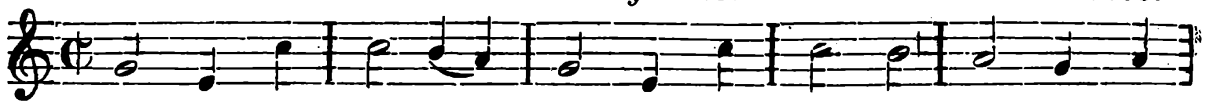

1. Du - še má chvá - tá po - zdra - vit te - be, by - to - sti

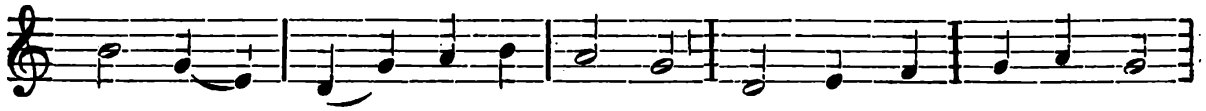

sva - tá, An dě - le s ne - be; neb tys štít o - chran - ný

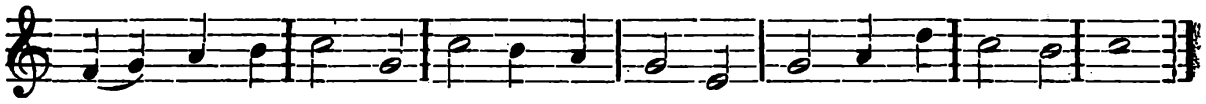

na pou - ti mo - jí v přemnohém bo - ji, od Bo - ha po - sla - ný.

2. Anděle milý, - mocný můj strážce, - každou ty chvíli, - při každé srážce - s odpůrcem spasení - na pomoc pílíš, - zdatně mne sílíš - ku jeho potření.

3. Často již prudce - lákal mne k zlému, - tys mi byl k ruce, překážel jemu - štítem svým přemocným; - bych se svést nedal, - sám jsi zbraň zvedal; - tak's mi byl pomocným.

4. Často i lstivě - pekel had hladký - mluvil mi lživě, - jak je hřích sladký; - bych se mu ubránil, - tys mi dal radu: - „Nevěřiž hadu!“ - Tak jsi mne ochránil.

5. Kéž bych tvé rady - býval vždy dbalý! - Hříchů však vnady - v pouta mne jaly, - že přec jsem poklesl: - že jich teď želím - srdcem svým celým, - tys mne zas povznesl.

6. Neměl jsem klidu, - neměl jsem stání, - tys zřel mou bídu, - slyšel mé lkání, z duše mé úzkosti; - tys mne veď k zdroji, - kde se hřích hojí, v pokání svátosti.

7. Za služby tvoje - co ti mám dáti? - Srdce řiď moje, - dej mi vždy státi - ve ctnosti všeliké; - ať jsem vždy dbalý - tvé cti a chvály, - lásky tvé veliké.

8. Řídiž mé kroky, - ať se míst chrání, - hříchů kde stoky k Bohu jít brání, - vlci kde hltaví, - na kořist každou - čekají s vraždou, - draci ti sžíraví.

9. Zvláště pak v době - nejvíce právě, - kdy Pán mne k sobě - povolá k správě, - rač se mne zastati, - by mne Pán v milosti - do věčné radosti - ráčil též přijati.

532. Anděle Boží, strážce můj.

Nápěv I. *Slova u Šteyra. — Hudba L. Holaina. Plesy duch. č. 100.*

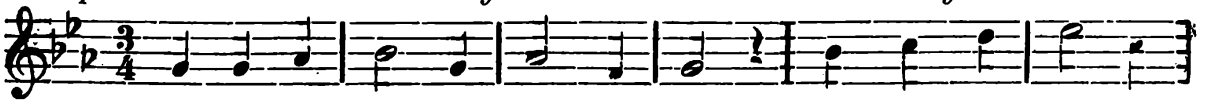

1. An - dě - le Bo - ží, stráž - ce můj! Rač vždycky být o -
2. Tě - lo, svět, ďá - bla pře - má - hám, na tvá vnuk - nu - tí

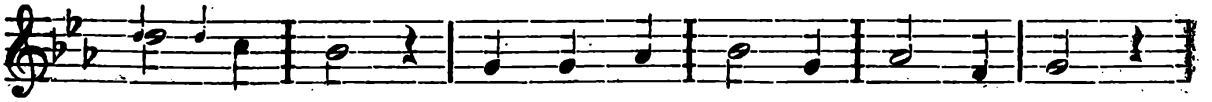

chrán - ce můj, mne vždycky řiď a na - pra - vuj,
po - zor dá - vám. A v tom sva - tém ob - co - vá - ní

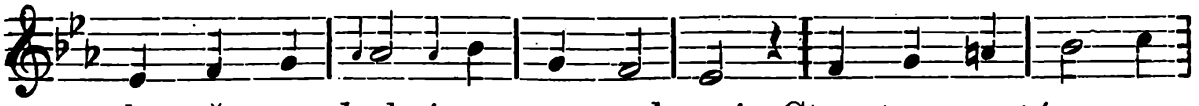

ke vše-mu do-bré-mu mne vzbuzuj. Ctnostem svatým mne
ať se - tr - vám do sko - ná - ní, po smr - ti pak v ne-

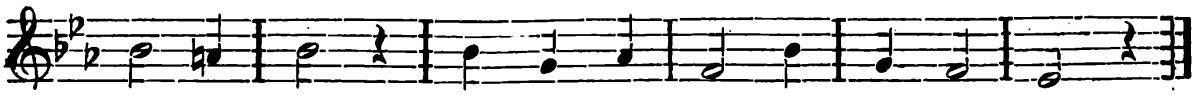

vy - u - čuj, ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj.
bi věč - ně, chvá-lím Bo - ha u sta - vič - ně.

Nápěv II. *Slova u Šteyra. — Nápěv z Velké Meziříče.*

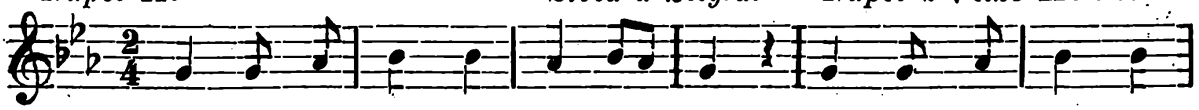

An - dě - le Bo - ží, stráž-ce můj, rač vždycky být o-
Ctnostem svatým mne vy - u - čuj, ať jsem tak živ, jak
A v tom svatém ob - co - vá - ní ať se - tr - vám do

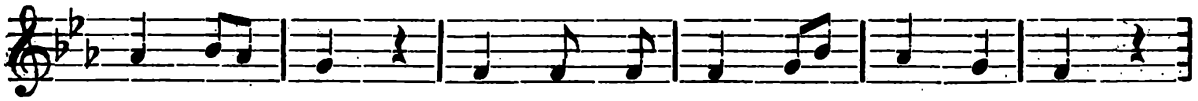

chrán-ce můj, mne vždycky řiď a na - pra - vuj,
chce Bůh můj; tě - lo, svět, ďá - bla pře-má-hám,
sko - ná ní, po smr - ti pak v ne - bi věč - ně

ke vše-mu do-bré-mu, ke všemu do-bré-mu mne vzbu-zuj.
na Tvá vnuk-nu-tí, na Tvá vnuk-nu-tí po-zor dá-vám.
chvá-lím Bo - ha, chvá-lím Bo - ha u - sta-vič-ně.

* * *

Ke všem svatým.

(Zasvěcený svátek 1. listopadu.)

Poučení.

V Římě býval chrám zvaný Pantheon. Byl zasvěcen všem pohanským bohům. Když víra Kristova v Římě se rozšířila, chrám onen pohanský byl proměněn ve chrám křesťanský. Papež Bonifac IV. zasvětil jej Panně Marii a všem svatým. Papež Řehoř IV. r. 834 ustanovil pak slavnost všech svátých. Důvod, proč slavnost byla zavedena, je, že mnozí svatí nám jsou neznámi a tímto svátkem se všem dostává zasloužené pocty.

V brněnské diecesi „Všem svatým“ zasvěceny jsou: kostely farní v Mor. Krumlově, v Oujezdě (děk. Kuřím), Ořechově, Mohelně, Staré Říši, Rájci; — kostely filiální na hřbit. v Boskovicích, ve Starých Hvězdlicích (f. Nové Hvězdlice), v Dobročkovicích (f. Milonice); — kaple veřejná v Troubsku, zámecká v Telči, kaple v Josefově (f. Dolní Bojanovice), veř. hřbit. v Dražovicích, hřbit. v Přeskačích (f. Běhařovice).

Úvaha.

Duše křesťanská, povznes se alespoň dnes k nebi. Vstup do paláce vyvolených, jehož stavitelem je Bůh. Pozoruj tu vznešenou společnost, ve které nalezneš místa, ač nebudeš-li tak pošetilým,

že bys vyloučil se z ní sám. Pohledni na sbory andělů, archandělů, cherubů a serafů, na velebný sněm patriarchů, proroků, apoštolů, na slavné shromáždění mučedníků, vyznavačů, panen. Předmětem jejich blaženosti jest Bůh sám, nevyčerpatelné zřídlo pravého štěstí. On ozařuje rozum jejich a vyplňuje všechny jejich tužby. Oni vidí krásu nesmírnou a úžasem jásají, znají jeho dobrotu a milují jej vroucně. Ó město Boží, příbytku svatých, kde vše trvá věčně, nic nemíjí, kde je všeho hojnost, ničeho není nedostatek. Ó nebe překrásné, nemohu-li tě pochopiti, alespoň mohu si tě zasloužiti následováním těch, kteří se v tobě radují.

Modlitby k uctění všech Svatých.

1. Blahoslavené Panny Marie.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi blahoslavenou Pannu Marii nesčíslnými dary a milostmi ozdobil a za Matku jednorozeného Syna svého vyvolil, a tím nade všecky anděly a vyvolené v království svém povýšil: račiž nám popřáti, abychom, kteříž ji na zemi ctíme, jejím orodováním slávy věčné dosáhli. Skrze téhož Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

2. Svatých andělů.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž velebnost svou v množství a svatosti andělů svých zjevuješ a nám za strážce a učitele jsi je ustanovil: račiž nám popřáti, abychom dle jejich příkladu Tobě tak sloužili na zemi, abychom věčně s nimi Tebe velebiti mohli na nebi. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého. Amen.

3. Svatých patriarchů.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž svaté patriarchy Starého zákona za věrné zachovávání příkazů svých a za důvěru jejich v přislíbeného Vykupitele světa, království svého jsi účastnými učinil: popřej milostivě, abychom s podobnou stálostí a důvěrou na cestě přikázání Tvých setrvali a pak k zírání Tvé božské velebnosti přijíti zasloužili. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého atd. Amen.

4. Svatých proroků.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi proroky své, milostí Ducha sv. osvícené a posilněné, přemnohým protivenstvím tohoto života k věčnému světlu slávy své přivedl: popřej milostivě, abychom týmž světlem Tvého Ducha sv. osvíceni, Tebe, Boha pravého, a kteréhož jsi poslal, Pána Ježíše Krista, tak na zemi poznávali a velebili, abychom i v nebesích Tebe dokonale zříti a požívati zasloužili. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista atd. Amen.

5. Svatých apoštolů.

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi nový zákon lásky do srdcí našich svatými apoštoly svými vlíti ráčil: popřej nám na přímluvu jejich, abychom sladké jho Nového zákona Tvého ochotnou vůlí přijímali

a skutky dokonale plnili. Jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého na věky věkův. Amen.

6. Svatých mučedníků.

Pane Ježíši Kriste, jakož všichni svatí mučedníci pro zásluhy přehořkého umučení a smrti Tvé přehojných milostí obdrželi, takže ochotně krev svou pro jméno Tvé prolili, tak popřej i nám, abychom hojností týchže zásluh a na přímluvu sv. mučedníků stále víru vyznávali a vždy umučení Tvé sobě připomínali. Jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem atd. Amen.

7. Svatých vyznavačů.

Pane Ježíši Kriste, jakož dle učení a příkladu Tvého vyznavači Tvoji tichými a pokornými se stali, a pokoje dušem svým v tomto i v onom životě nalezli: dej i nám milosti, abychom jejich šlépějí tak pokorně zde následovali, abychom konečně království pokoje věčného šťastně dojíti zasloužili. Jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem atd. Amen.

8. Svatých panen.

Pane Ježíši Kriste, ženichu a zvláštní milovníče duší čistých, kteréž v království svém před ostatními svatými zvláštní korunou ozdobuješ, uděl nám milosti, abychom jejich příkladů následujíce i jejich odměny dosáhli. Jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem atd. Amen.

Modlitba ke všem Svatým.

(Od sv. Augustina.)

Ó šťastní všichni svatí Boží, kteří jste již překročili moře smrtelnosti vezdejší a zasloužili přijíti do přístavu věčného odpočinku, bezpečnosti a pokoje; vy jste již bezpečni a blaženi, a bez přestání plesáte a radujete se. Pro lásku vaši prosím vás — jelikož již pro sebe úplnou máte jistotu — starejte se o nás; vy máte již pojištěnu nepomíjitelnou slávu svou, a proto mějte péči o nás v mnohonásobné bídě naší. Pro toho prosím vás, jenž vás vyvolil, šťastnými učinil, krásou svou nasytil, nesmrtelností svou nesmrtelnými učinil, a na něhož patříce nevýslovné blaženosti ustavičně požíváte. Amen.

Litanie k svatým.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Maria, oroduj za nás!
Svatá Boží Rodičko, oroduj za nás!
Svatá Panno panen, oroduj za nás!
Svatý Michaeli, oroduj za nás!

Svatý Gabrieli, oroduj za nás!
Svatý Rafaeli, oroduj za nás!
Všickni svatí andělé i archandělé, orodujte za nás!
Všickni svatí blahoslavených duchů řádové, orodujte za nás!
Svatý Jene Křtiteli, oroduj za nás!
Svatý Josefe, oroduj za nás!
Všickni svatí patriarchové a proroci, orodujte za nás!

Svatý Petře,
Svatý Pavle,
Svatý Ondřeji,
Svatý Jakube,
Svatý Jene,
Svatý Tomáši,
Svatý Jakube,
Svatý Filipe,
Svatý Bartoloměji,
Svatý Matouši,
Svatý Šimone,
Svatý Tadeáši,
Svatý Matěji,
Svatý Barnabáši,
Svatý Lukáši,
Svatý Marku,
} oroduj za nás!

Všickni svatí apoštolové a evangelisté, orodujte za nás!
Všickni svatí učedníci Páně, orodujte za nás!
Všechna svatá neviňátka, orodujte za nás!
Svatý Štěpáne, oroduj za nás!
Svatý Vavřinče, oroduj za nás!
Svatý Vincenci, oroduj za nás!
Svatí Fabiáne a Šebestiáne, orodujte za nás!
Svatí Jene a Pavle, orodujte za nás!
Svatí Kosmo a Damiáne, orodujte za nás!
Svatí Gervási a Protási, orodujte za nás!
Všickni svatí mučedníci, orodujte za nás!
Svatý Silvestře, oroduj za nás!
Svatý Řehoři, oroduj za nás!
Svatý Ambroži, oroduj za nás!
Svatý Augustine, oroduj za nás!
Svatý Jarolíme, oroduj za nás!
Svatý Martine, oroduj za nás!
Svatý Mikuláši, oroduj za nás!
Všickni svatí biskupové a vyznavači, orodujte za nás!
Všickni svatí učitelé, orodujte za nás!
Svatý Antoníne, oroduj za nás!
Svatý Benedikte, oroduj za nás!
Svatý Bernarde, oroduj za nás!
Svatý Dominiku, oroduj za nás!
Svatý Františku, oroduj za nás!

Všickni svatí kněží a jáhnové, orodujte za nás!
Všickni svatí mniši a poustevníci, orodujte za nás!
Svatá Maří Magdaleno, oroduj za nás!
Svatá Háto, oroduj za nás!
Svatá Lucie, oroduj za nás!
Svatá Anežko, oroduj za nás!
Svatá Cecilie, oroduj za nás!
Svatá Kateřino, oroduj za nás!
Svatá Anastásie, oroduj za nás!
Všecky svaté panny a vdovy, orodujte za nás!
Všickni svatí a světice Boží, přimluvte se za nás!
Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od hněvu svého
Od náhlé a nenadálé smrti
Od úkladů ďábelských,
Od hněvu, nenávisti i ode vší zlé vůle
Od ducha smilného
Od hromobití a bouřky
Od biče zemětřesení
Od moru, hladu a války
Od věčné smrti
Skrze tajemství svatého vtělení svého
Skrze své příští
Skrze své narození
Skrze křest a svatý půst svůj
Skrze kříž a umučení své
Skrze smrt a pohřeb svůj
Skrze svaté vzkříšení své
Skrze podivné nanebevstoupení své
Skrze příští Utěšitele Ducha svatého
V den soudný
} vysvoboď nás, Pane!

My hříšníci
Abys nám milostiv býti ráčil,
Abys nám odpustiti ráčil,
Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil,
Abys svou církev svatou říditi a zachovati ráčil,
Abys apoštolského nejvyššího pastýře a všecky duchovní řády ve svatém náboženství zachovati ráčil,
Abys nepřátele církve svaté ponížiti ráčil,
Abys císaře a krále našeho chrániti ráčil,
Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a pravou svornost dáti ráčil,
Abys veškerému lidu křesťanskému pokoj a svornost uštědřiti ráčil,
Abys nás ve svaté službě své posilniti a zachovati ráčil,
} Tě prosíme, uslyš nás!

Abys myslí našich k nebeským žádostem pozdvihl,
Abys všem dobrodincům našim věčným zbožím odměnil,
Abys duše naše, bratrů, přátel, rodičů a dobrodinců od věčného zatracení vysvobodil,
Abys úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil,
Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,
Abys nás vyslyšeti ráčil,
Synu Boží,
} Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš atd.

V. A neuvoď nás v pokušení!
R. Ale zbav nás od zlého!

Žalm 69. (Prosba o pomoc proti nepřátelům.)

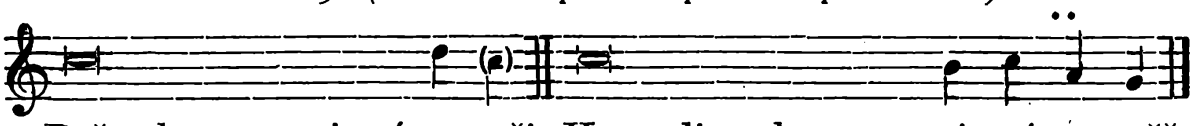

Bože, ku pomoci mé vze-zři, Hospodine, ku pomo-ci mé po-spěš.

Ať se zahanbí a **za**stydí, * kteříž hle**da**jí duše mé.

Zpět ať se obrátí, a zastydí **se,** * kteří žáda**jí** mi zlého.

Ať se odvrátí ihned zahanbeni **jsou**ce, * kteříž říkají mi: **Ha**há, hahá!

Ale ať se veselí a radují se v Tobě všichni, — kteříž hledají **Te**be, * a ať říkají vždycky: — veleben budiž Hospodin, — ti, kteříž milují **spa**sení Tvé.

Já pak nuzný a chudý **jsem:** * Bože, **spo**moziž mi.

Spomocník můj a vysvoboditel můj jsi **Ty,** * Hospodine, **ne**prodlévej.

Sláva Otci i **Sy**nu: * i Du**chu** svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i **vždy**cky * a na věky **věk**ův. Amen.

Zakončení na slabiky sudé.

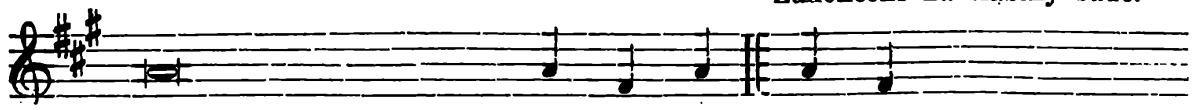

V. Spaseny učiň služeb - ní - ky své.

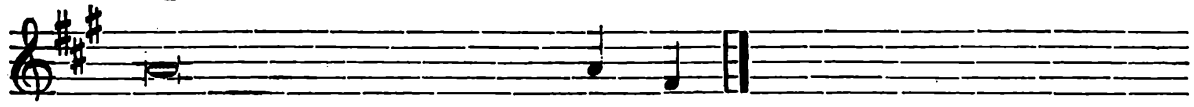

R. Bože, můj, doufající v Te - be.

V. Budiž nám, Pane, věží silnou.
R. Před nepřítelem.

V. Nechť ničeho nevykoná nepřítel proti nám.
R. A syn nepravosti ať neuškodí nám.
V. Pane, ne dle hříchů našich učiň nám.
R. Aniž dle nepravostí našich odplať nám.
V. Modleme se za nejvyššího pastýře svého N.
R. Hospodin zachovej ho, — a obživ ho, — a blahoslaveného učiň ho na zemi, — a nevydávej ho do vůle nepřátel jeho.
V. Modleme se za císaře a krále svého N.
R. Hospodine, spasena učiň císaře a krále, — a vyslyš nás v den, — v kterýž vzývati budeme Tebe.
V. Modleme se za dobrodince své.
R. Račiž, Hospodine, životem věčným odplatiti všem, — kteří nám dobře činí pro jméno Tvé. Amen.
V. Modleme se za věrné zemřelé.
R. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, — a světlo věčné ať jim svítí.
V. Ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.
V. Za bratry své nepřítomné.
R. Spaseny učiň služebníky své, Bože můj, — doufající v Tebe.
V. Sešliž jim pomoc se svatyně.
R. A ze Sionu ochraňuj je.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Bože, jehož vlastností jest smilovati se vždycky a ušetřiti: přijmiž snažnou prosbu naši, aby nás a všecky sluhy Tvé, které hříchů řetěz svírá, smilování Tvé laskavé milostivě rozvázalo.

Uslyš, prosíme, Pane, prosících modlitby, a ušetři vyznávajících Tobě hříchy; abys současně odpuštění nám udělil dobrotivě i pokoj.

Nevýslovné nám, Pane, milosrdenství své laskavě ukaž: a nás spolu i všech hříchů sprosť, i od trestů, kterých za ně zasluhujeme, osvoboď.

Bože, jenž hříchem uražen, pokáním smířen býváš, na modlitby svého prosícího lidu milostivě shlédni: a metly hněvu svého, kterých za své hříchy zasluhujeme, odvrať.

Všemohoucí, věčný Bože, smiluj se nad služebníkem svým, nejvyšším pastýřem naším N., a řidiž jej dle dobrotivosti své na cestu spasení věčného: aby s milostí Tvou to, co se Tobě líbí, žádal a ze vší síly konal.

Prosíme, všemohoucí Bože, aby služebník Tvůj N., císař a král náš, jenž z Tvého slitování obdržel vládu říše, také ve ctnostech všech prospíval, kterýmiž slušně ozdoben mohl by se všeliké zrůdy hříchů vystříhati, nad nepřáteli vítěziti a k Tobě, jenž cesta, pravda a život jsi, v milosti Tvé se dostati.

Bože, od něhož svaté žádosti, pravé rady a spravedlivé skutky pocházejí, dej služebníkům svým pokoj, jehož svět dáti nemůže, aby i srdce naše přikázáním Tvým byla oddána, i časové strachu před nepřáteli zbaveni, pod Tvou ochranou byli pokojni.

Zapal ohněm Ducha svého ledví i srdce naše, Pane, abychom Ti cudným tělem sloužili a čistým srdcem se líbili.

Bože, věřících všech Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníků a služebnic svých odpuštění všech hříchů uděl: aby prominutí, jehož vždycky si přáli, skrze nábožné prosby obdrželi.

Skutky naše, prosíme, Pane, vnuknutím předcházej a pomocí doprovázej: aby veškeré naše mluvení a jednání od Tebe vždy počínalo a skrze Tebe počaté končilo.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž nad živými panuješ i spolu nad mrtvými, a nade všemi se smilováváš, o nichž napřed víš, že věrou a skutkem budou Tvými: pokorně Tě žádáme, aby ti, za kteréž modlitby konati jsme si umínili, ať je tento svět ještě v těle zdržuje, anebo budoucí již zbavené těla přijal, na přímluvu všech svatých Tvých z vlídné Tvé dobroty dosáhli všech svých hříchů odpuštění. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého: který s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po věky věkův. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Vyslyš nás všemohoucí a milosrdný Hospodin!

R. Amen.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

(Tím se končí.)

I. a II. nešpory ke všem svatým.

Otče náš. Zdrávas *(potichu; pak nahlas)*:

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen. Alleluja.

Ant. 1. Viděl jsem zástup veliký, jehož žádný přečísti nemohl, ze všech národů, ani stojí před trůnem.

Žalm 109. na str. 51., ton. I. 4.

Ant. 2. A všickni andělé stáli kolem trůnu, i padli před trůnem na tváři své a klaněli se Bohu.

Žalm 110. na str. 51., ton. I, 4.

Ant. 3. Vykoupils nás, Pane Bože, svou krví ze všeho pokolení a jazyku, i lidu, i národu, a učinil jsi nás Bohu našemu královstvím.

Žalm 111. na str. 51., ton. VIII, 1.

Ant. 4. Dobrořečte Pánu všickni vyvolení jeho, čiňte dny veselosti, vyznávejte se jemu.

Žalm 112. na str. 52., ton. VIII, 1.

Ant. 5. Píseň všem svatým jeho, synům israelským, lidu přibližujícímu se k němu: sláva ta jest všechněm svatým jeho.

Žalm 115. na str. 53., ton. VIII, 1.

Kapitola: Aj, dí Jan, viděl jsem jiného anděla vystupujícího od východu slunce, majícího znamení Boha živého: i volal hlasem velikým na čtyry anděly, kterýmž dáno jest, aby škodili zemi a moři, řka: Neškoďte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž nepoznamenáme služebníků Boha našeho na čelích jejich.

R. Bohu díky.

Hymna (Placare, Christe, servulis).

540. Placare, Christe.

Hymna círk. ze XIV. století k nešporám o všech svatých.

Překlad J. P. 1906. — Hudba dle J. Bádala 1906.

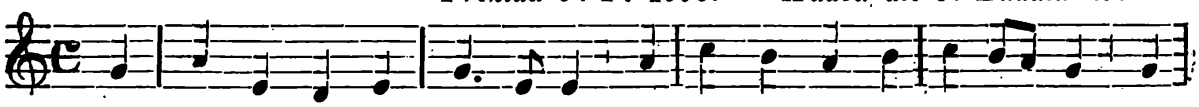

1. K svým sluhům rač se sklo-ni-ti, ó Kriste, za něž pro-si-ti Máť,

Na konec

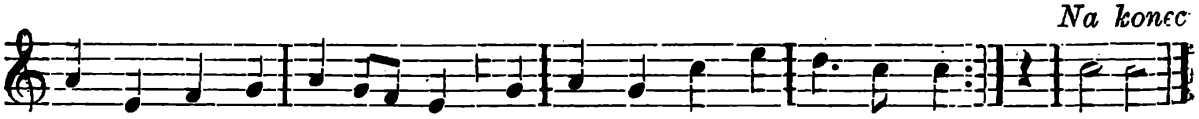

Panna rá-čí v ne-be-sích, ať hodnými jsme slibů Tvých. A-men.

2. Vy voje duchů blažené, - v sbor devaterý zřízené, zla všeho navždy zbavte nás, - jak v přítomný, tak příští čas.

3. Ó apoštolé, proroci, - nám přichvátejte k pomoci, - by odpustil nám Hospodin - a břemene nás sprostil vin.

4. Vy mučni, krví zbrocení, mzdou vyznavačů zdobení, - nás, u vyhnanství bloudící, - v říš veďte věčně blažící.

5. Vy cudné panen skupiny i ctitelové pustiny, - kde pláte nebes velebou, - nás pozvedněte za sebou.

6. Z niv věřících lež veškeru - vy zapuďte i nevěru, - by jeden všechněm Pastýř byl, - by ovčinec jej jeden ctil.

7. Buď Bohu Otci sláva čest - i Kristu, jenž Syn jeho jest, - i Duchu Utěšiteli - zni díků prozpěv převřelý. Amen.

K I. nešporám:

V. Radujte se v Hospodinu a plesejte, spravedliví.

R. A honoste se všickni upřímného srdce.

Ant. k Magn.: Andělé a archandělé, trůnové a panstva, knížatstva a mocnosti, síly, cherubíni a serafíni; arciotcové a proroci, svatí učitelé zákona, apoštolové všichni, mučedníci Kristovi, svatí vyznavači, panny Páně, poustevníci a všichni svatí, orodujte za nás.

II. nešporám:

V. Plesati budou svatí v slávě.

R. Veseliti se budou na ložcích svých.

Ant. k Magn.: Ó jak slavné jest království, ve kterémž s Kristem se radují všichni svatí; oblečeni v bílé roucho, následují Beránka, kamžkoli jde.

Magnif. na str. 59., ton. I, 1. ton. VI.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi nám dal zásluhy všech svatých svých jednou slavností ctíti: prosíme, abys žádoucí nám svého smilování hojnost, pro přemnohé přímluvčí uštědřil. Skrze Pána . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve Regina“ *s V., R. a modlitbou č. 30.—33. viz na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

536. Mešní píseň k uctění všech svatých.

Kyrie.

Mírně. *Slova J. P. 1905. — Hudba M. Janíčka 1905.*

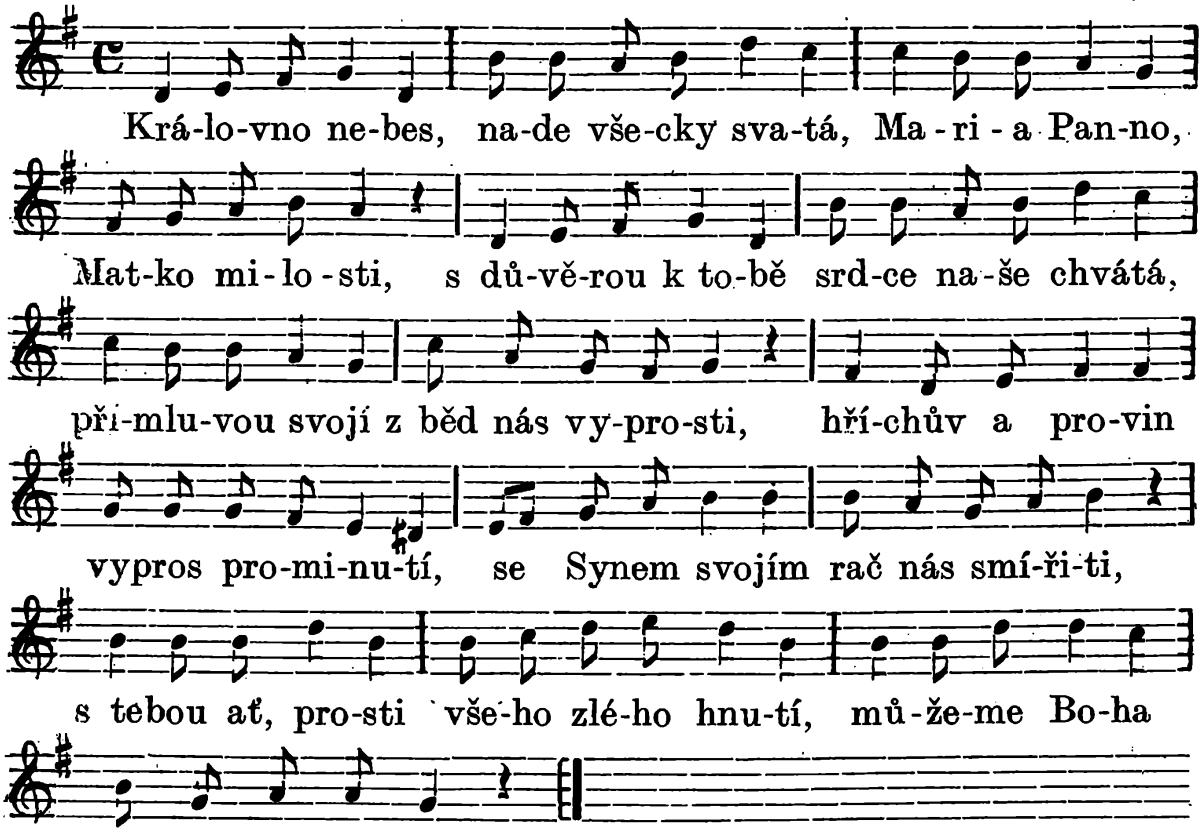

Gloria. „Sláva buď Bohu vzdávána vším světem!“ - pějete vroucně, svatí andělé; - za vámi spěje duch náš touhy letem, šeptaje city svoje nesměle; proste, ať smíme s vámi pěti hodně - v údolí zemském Pánu dobrému, - v nebeských výších ať se přelahodně - přidruží zpěv náš k zpěvu vašemu!

Graduale. P r o r o c i Tvoji, Bože, věčné Světlo, - zákon Tvůj lidem mocně hlásali; Synem Tvým světlo větší krásy vzkvetlo, - jímž jsme Tě, Pane, i my poznali. - Proste vy za nás, prorokové svatí, - ať nám zde pravda jasně plápolá, - ochotni ať jsme Krista poslouchati, - svádění hříchu ať nás nezdolá.

Credo. Věříme pevně, směle vyznáváme, - Kriste, co's svěřil a p o š t o l ů m svým; - ve Tvojí církvi hradbu pevnou máme - oproti zlostným vztekům ďáblovým; - Pane, rač sílit víru v našem duchu, - ať si ji v čase zachováme zlém, - kráčíme jistě v světa vírném ruchu, - za nimi šťastně k Tobě dospějem!

K obětování. Tělo, krev svoji dali m u č e d n í c i za víru Tvoji vzácnou ve obět; - na smrt šli rádi s blaha září v líci, - Tyť jsi jim více nežli celý svět; - kéž i nás, Pane, stejný oheň vznítí, - obětí ať jsme Tebe důstojnou, příklad náš svatý všemu světu svítí, - milostí svojí dař nás přehojnou!

Sanctus. Nesčetné sbory, svatí v y z n a v a č i, - s anděly v nebi pějí chvalozpěv, - za nimi zbožný vytrvale kráčí, - nedbaje na soptící ďábla hněv; - Pane, dej, bychom Tebe velebili - skutky zde svými, lásky plápolem, - v jejich sbor v nebi připočteni byli, „Svatý" Ti pěli jasným hlaholem!

Po pozdvihování. Přečistý Pane, sešed z nebes brány - na oltář v chlebě mezi věrný lid, - dej, ať Tě můžem, jako svaté p a n n y, - bezvadnou myslí, čistým srdcem ctít; - k Tobě vždy vroucně celou duší lneme, - v Tebe svou všecku kladem naději, tváří v tvář Tobě jednou pohlédneme, - duše se naše slávou zaskvějí.

Agnus. Statečné ž e n y, které Písmo chválí, - ze zdrojů Tvojich sílu čerpaly, věrností k choti, láskou k Bohu plály, - o děti své se věrně staraly; - jejich vzor svatý kéž nám jasně plane, k Tobě nás vede cestou života, - Beránku Boží, srdcí našich Pane, - stan kde nám chystá Tvoje dobrota!

K přijímání. Ježíši Kriste, duší našich Chlebe, tělem svým sytils svaté k zápasu, - kterým si věrně zasloužili nebe, - korunu slávy, duše okrasu; - dej, ať i my Tě hodně požíváme, - s Tebou již zde jsme láskou spojeni, - za Tebou jdeme, Tebe posloucháme, - Tebou jsme v nebi věčně blaženi.

Ke konci. Chránilo svaté Tvoje požehnání, - sílilo k práci, s hříchem, strastí v boj, - blaží je nyní v nebi bez skonání, - Tebe kde mají všeho blaha zdroj; - také nám žehnej, ochrany nám skýtej, - a až nás smrtí na soud zavoláš, - na prahu ráje milostně nás vítej - v místo, kde díl nám ve své slávě dáš!

537. Na den Všech svatých.

Slova Fr. Sušila 1862. — Hudba Jos. Charváta 1905.

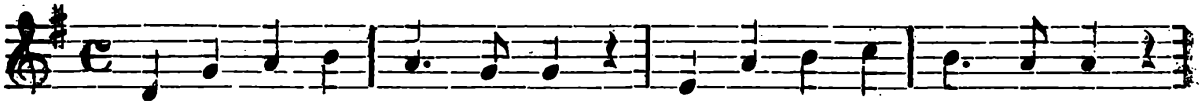

1. Vztyčte palmy ví - těz-né, vztyčte sva-té pra - po - ry!

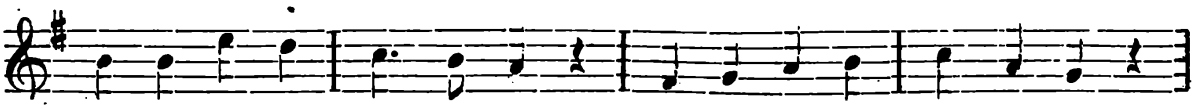

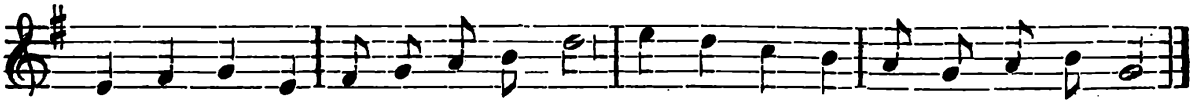

2. Přerozkošné slavnosti - dnes se doba vyskytla, - záře svaté radosti - pro svět celý zasvitla; - dnes se svatí, dnes se světice skvějí skvostně jako dennice.

3. Silami ti všechněmi, - ač jsou pouhá slabota, - píleli tu na zemi - posvátného života. - Páně duch jim v srdci přebýval, - milost svou v ně hojně rozlíval.

4. Toť jsou byli knížata, - to jsou byli vítězi! Hruď jich Bohem projatá - protkla všechny řetězy. - Před nimi jal zlého ducha strach, hradby jeho padly jimi v prach.

5. Ó kdož skutky vypraví, - jimiž jste se zaskvěli? - Pro lesk vaší oslavy - celý svět se veselí. - Vy jste naše sláva, naše čest, příklad váš nám světlem blahým jest.

6. Blazí nebes měšťané, - oslavenci vznešení! - Slasti nepostíhané - pořád se vám pramení. Bůh vám věčnou blahost ustrojil, - všechnu tužbu vaši ukojil.

7. Tam vám nyní domov dán, - kde se slunko pravdy skví, - kde svou slávu jeví Pán, - kde zpěv slastí věčných zní. - Za břemena volně snášená dána jest vám věčná odměna.

8. My tu ještě na pouti - podnikáme tuhý boj, - a duch náš se kormoutí - pro stálý zde nepokoj; - v divém valu mořských náběhů - zápasíme pracně ku břehu.

9. Ó vy světci blažení, - buďte nám vždy zástupci, - ať nás do zlých trápení - nejmou lidstva záhubci! - Pro nebezpečenství přemnohá - vyproste nám milost u Boha.

10. Víra naše posiluj ve mdloby nás počasu, - láska vaše nachyluj k nám se v tuhém zápasu; ať i nám se druhdy zaskvěje nekonečných slastí naděje.

538. Ke všem svatým.

Dříve: Všickni Boží vyvolení.

Štcyr. — Slova upr. J. P. 1906.

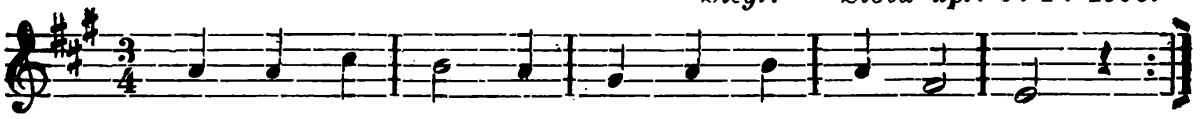

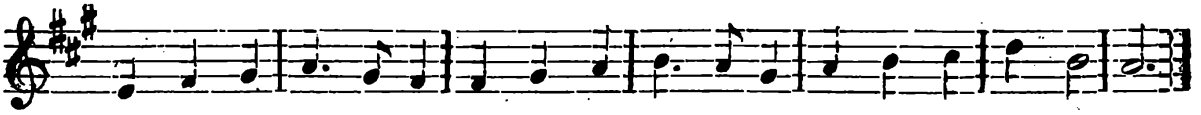

2. Zvoleni Bohem, blaho své zvěstujte, - v plesání mnohém srdečně děkujte - milému Ježíši, - dobrému Ježíši, sladkému Ježíši!

3. Vnadami světa zmást jste se nedali, - radost vám zkvétá, neboť jste hledali - milého Ježíše, - dobrého Ježíše, - sladkého Ježíše.

4. Ctností jste spěli k nebeským výšinám, - za vzor jste měli, jasně jenž svítil vám, - milého Ježíše, - dobrého Ježíše, - sladkého Ježíše.

5. Štěstím teď pláte, stkvíte se radostí, - všecko to máte z přehojné milosti - milého Ježíše, - dobrého Ježíše, - sladkého Ježíše.

6. Přímluvou svojí pomoc nám skýtejte, - aby nás v boji ochránil, žádejte - milého Ježíše, dobrého Ježíše, sladkého Ježíše.

7. V slávě kéž věčné s vámi se setkáme, - prozpěvy vděčné radostně zpíváme - milému Ježíši, - dobrému Ježíši, - sladkému Ježíši.

539. O šťastní Boží sluhové.

Dříve: Přešťastní jste všickni svatí.

Plesy duch. č. 89.

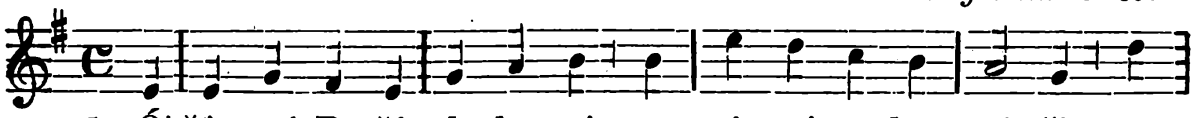

1. Ó šťastní Bo-ží slu-ho-vé tam v jasné ne-bes vý-ši, vy

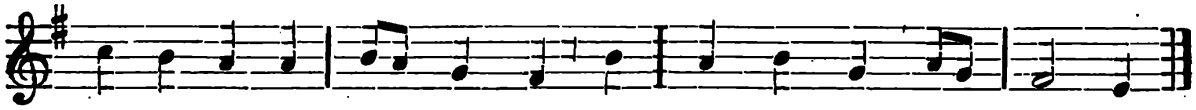

an-dě-lů jste dru-ho-vé, jste s Kristem v je-ho ří-ši.

2. Co rmoutilo vás na světě, - to změnilo se v štěstí; - tam kříž vás více nehněte, - jejž zde vám bylo nésti.

3. Již vaše slzy netekou, - ty změnily se v perly, - a jimi ozdobeny jsou - vám Bohem dané berly.

4. Již za svou práci velikou - mzdu hojnou v rukou máte; vyť blažeností všelikou tam v nebi oplýváte.

5. Váš lesk se bude jasněji vždy nade slunce skvíti, - a píseň vaše liběji - než naše Bohu zníti.

6. Ó pomáhejte, přátelé, - nám svými přímluvami, - ať Bůh nás, vaše ctitele, též jednou spojí s vámi.

* * *

K sv. patronům.

Patronové a jejich slavnosti.

Poučení.

Každá země, každý kostel, ano každý křesťan atd. poručen jest ochraně a zvláštní přímluvě některého svatého, jenž se proto jejich ochrancem nebo patronem nazývá. Slavnost církevní jemu věnovaná nazývá se patrocinium, to jest svátek svatého patrona (namnoze také hody a pout).

Patronem celé katolické církve je svatý Josef, pěstoun Ježíše Krista a hlava svaté Rodiny.

Patrony Moravy jsou sv. Cyrill a Methoděj, v Čechách sv. Václav a sv. Jan Nep., ve Slezsku sv. Hedvika, v Dolních Rakousích sv. Leopold, v Horních Ra-

kousích sv. Florian, v Solnohradsku sv. Rupert, v Štyrsku, Korutanech, Krajině Solnohradech, Tyrolích a Vorarlberku sv. Josef; v Korutanech také sv. Jiljí, v Krajině sv. Jiří, v Jižních Tyrolích sv. Vigil.

Patrony naší brněnské diecese jsou: sv. Cyrill a Methoděj, Klement Maria, Klement, Vojtěch, Vít, Václav, Kristin a jeho soudruhové, Jan Nep., Prokop a sv. Kordula a sv. Ludmila.

Patronové kostelů jsou též patrony farností.

Modlitba k sv. patronům zemským.

Ó Bože, prosíme, buď nám služebníkům svým milostiv skrze slavné zásluhy svatých svých Cyrilla a Methoděje, Klementa Marie, Klementa, Vojtěcha, Víta, Václava, Kristina s bratřími, Jana Nepomuckého a Prokopa, jakož i světic Korduly a Ludmily, našich patronů a všech svatých, jichžto ostatky tuto odpočívají: abychom jejich zbožným a stálým orodováním ode všeho zlého ochráněni byli. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba za vlast k patronům českým, moravským a slezským.

Květná kytka z vonného kořeni, 1737. Rukopis z Rajhradu.

Vy všickni naší vlasti — Čech, Moravy a Slezska — patronové a vůdcové, mučedníci a vyznavači, mniši a poustevníci, kteříž jste Ježíši, ukřižovanému Mistru a Učiteli svému životy své věnovali, a kteříž jste rozmanitá utrpení, muky a protivenství snášeli, abyste se s ním jednou radovali — rozpomeňte se na nás, chráněnce své, a poroučejte nás Bohu prosbami a přímluvami svými. Utvrďte vlast naši v náboženství starobylém, jediné pravém, vám dobře povědomém, katolickém. Obnovte vlast, setřete s ní všelikou nečistotu, uhlaďte vrásky, odstraňte skvrny, aby v pobožnosti a pravém náboženství omládla, v něm rostla a v něm zůstala. Vyproste Božího požehnání, kterým by naplněna jsouc oplývala vším dobrým, aby její hory, doly, role, zahrady, vinice, louky, lesy a všechen její okrsek nesl hojně úrody a užitku, a nouze z vlasti vymizela. — Opatrujte místa vaší činností i krví posvěcená, ochraňujte budovy vaší památce věnované, zachovejte všechny řády a řehole církevní, své ctitele i všecky věřící. Rozmnožte pobožnost křesťanskou, rozžehněte v nás oheň lásky a horlivosti, abychom po celý čas života svého vyhledávali a množili čest a slávu Boží, zvelebovali a povznášeli církev Kristovu krví založenou, krví rozšířenou a krví rostoucí. Vzbuďte v nás zbožnost, horlivost a stálost Bohu milou, svatým vzácnou a světu podivnou. Vzpomeňte na nás se svými prosbami, k dobrému nás zde mějte a pak do nebe k životu věčnému přiveďte. Amen.

Modlitba k sv. patronům naší vlasti.

V čas nakažlivých nemocí, hladu, války, drahoty i za ochranu před nepřátely.

Vy šťastní nebešťané a přátelé Boží, svatý Cyrille a Methoději, Klemente Marie, Klemente, Vojtěchu, Víte, Václave, Kristine s bratřími, Jene Nepomucký, Prokope, Kordulo a Ludmilo se všemi vyvolenými Božími, pro veliké a slavné, od Boha nám dané milosti a zásluhy prosíme vás pokorně a důvěrně, račte v těchto nebezpeč-

ných časích mocným orodováním svým u Pána Boha nám ubohým hříšníkům nápomocnými býti, aby hněv jeho byl ukrocen, aby všecky pokuty, jimiž hříchy naše trestati ráčí, jako morovou ránu, válku, hlad, drahotu a všelikou bídu a nebezpečí těla i duše od nás ráčil milostivě odvrátiti tak, abychom před skonáním života svého hříchů svých litovali, svátosti umírajících přijali, do poslední hodiny rozum a dobrou vůli zachovali a po smrti křesťanského pohřbu a života věčného dojíti mohli. Amen.

533. Chvalozpěv.

Památka všech sv. patronů česko-mor.-slezských.

Přel. B. M. Kulda (Círk. rok). — Hudba J. Bádala.

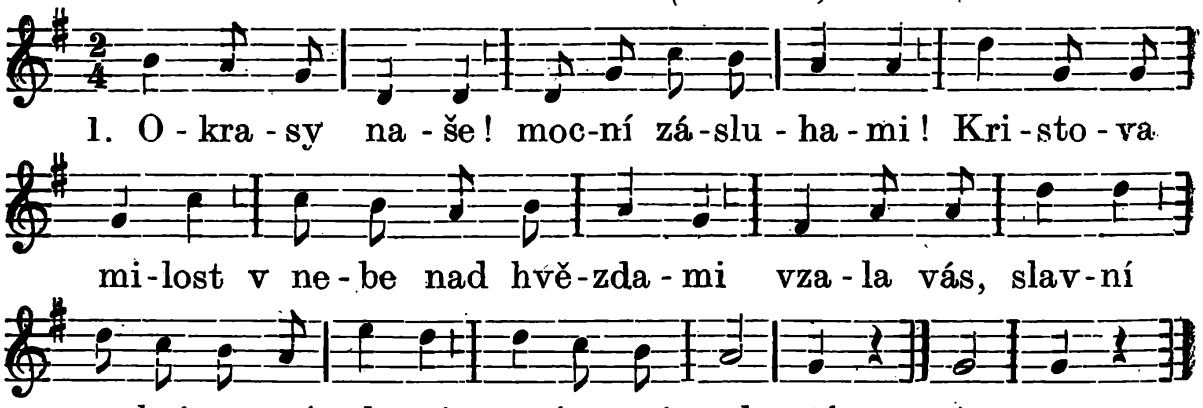

2. Žijete stále v ráji věčné krásy, - bezpečnost blaží vlastní vás tam spásy; - spojencům Božím, vám, vy rodu světla, blaženost vzkvetla.

3. Přímluvou svou nám Boha nakloňujte, - s hojnými při nás zásluhami stůjte; - vyslyšíť Pán Bůh pro vás naše prosby, - odvrátí hrozby.

4. Milenou vlast nám zachovejte v míru, národu svému hajte ryzí víru, - pro niž jste dali růžovou krev svoji v rekovném boji.

5. Kdykoli mysl matou zlí nám škůdci, - rodákům buďte bezpečnými vůdci; v hodinu smrti přímluvnou svou mocí voďte nás k Otci!

6. Budem tam s vámi Hospodina stálou - velebit věčně slávou, ctí a chválou; z toho nám všechněm bude spása jistá v království Krista.

7. Otci i Synu s Duchem rovná sláva - vzdávati ať se nikdy nepřestává; - jeden Bůh roniž milost nekonečnou v duši nám vděčnou! Amen.

534. Prosba k patronům diecese brněnské.

Slova J. P. 14./2. 1907. — Hudba J. B. 1896.

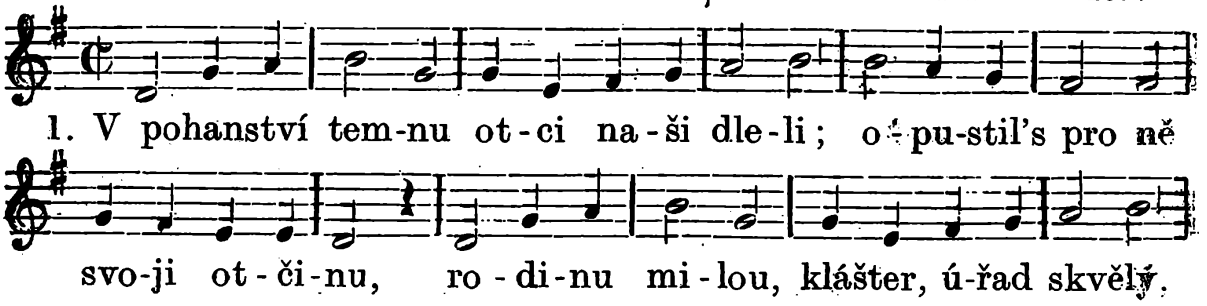

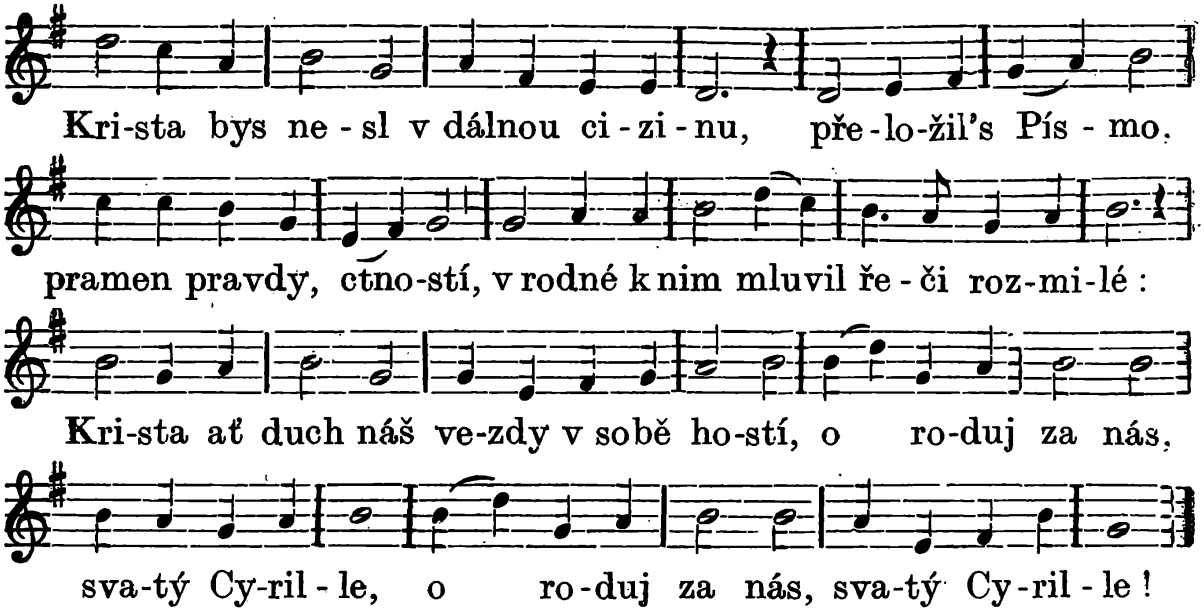

2. Procházel's pilně vlastí našich nivy, - Boha znát učil, jemu sloužiti, - stavěl jsi chrámy, podával chléb živý, jímžto nás Kristus ráčí sytiti: - kéž nám vždy plynou milostí těch zdroje, - ve krajích našich víry původe, biskupe prvý, chraniž stádce svoje, - [: oroduj za nás, svatý Methode ! :]

3. Ostatky tvoje jako poklad drahý - Cyrill a Method s sebou nosili, - provázels všude svaté jejich snahy, - Krista když otcům našim věstili; - posléze svoje drahocenné břímě - složili, kde stál kdysi prestol tvůj, - ve středu církve, v staroslavném Římě: - [: Klemente svatý, za nás oroduj! :]

4. Nadšením svatým celou duší plana, - očistit toužils vlast svou z neřestí, - milostí Boží aby omývána - národu duše mohla rozkvésti, - zvěstovat Krista spěl jsi do ciziny, - pro něj jsi umřel, v něm měl útěchu, - abychom žili prosti hříchu viny, - [: oroduj za nás, svatý Vojtěchu ! :]

5. Položils v obět útlého květ mládí - za víru svoji v Krista Ježíše, - ztrátu On světa bohatě ti hradí, - přijav tvou duši nebes do říše; - na srdci vlasti spočívá tvé tělo, - na stráži při nás přímluvou svou stůj, - srdce by naše ctností k nebi spělo, - [: ó svatý Víte, za nás oroduj ! :]

6. Dědici velký, kníže české země, - ozdobo její, štíte, ochrano, - koruna moci zdobila tvé témě, - slavnější v nebi nést ti dopřáno: - mrákavy tmavé nad námi viz plouti, - bludičky svítat, lákat klamavé, - nedej nám v svárech, bludech zahynouti, - [: oroduj za nás, svatý Václave! :]

7. Spanilé květy rodu bratrského, - Vojtěchu s láskou druži oddaná, - účastná věrně díla trudu jeho, korunou mučňů ctěná od Pána, nad kmeny nechať všemi slovanskými - jednotné víry duha spočine, - v nebesích vroucně se bratřími svými - [: oroduj za nás, svatý Kristýne! :]

8. Tajemství svaté věrně ostříhaje, - muky a smrt jsi hroznou podstoupil, - za to jsi došel věčné slávy ráje, - který nám Kristus smrtí vykoupil: - v příboji doby bychom pevně stáli, - živi vždy byli, jak žil jazyk tvůj, - k národu svému láskou vroucí pláli, - [: svatý náš Jene, za nás oroduj! :]

9. V zátiší lesů vzdělával jsi půdu, - zázraky mnohé v Pánu působil, - vystříhal národ hříchů jsi a bludů, - mnohými ctnostmi duši ozdobil: - nechať lid všechen ctností tvou se skvěje, - bídného sobě hrobu nekope, - za tebou v slávu nadehvězdnou spěje, - [: oroduj za nás, svatý Prokope! :]

10. Otčina naše život tobě skýtá, - v srdce tvé klade símě zbožnosti, - po mnohých poutích Řím tě vlídně vítá, - kde ti Bůh hojné popřál milosti; - bez počtu duší přivedl jsi k spáse, - zvednuv je z hříchu trudné hlubiny, - Klemente svatý, sídle v nebes jase, [: za blaho nyní pros své otčiny! :]

11. Panenství své jsi, víru ostříhala, - nežli bys hříchem sebe znectila, - raději jsi život v oběť živou dala, - pod meč jsi katův hlavu sklonila: doráží steré na nás pokušení: - bez škody by nás věčné minulo, - bez duše, těla hanbou poskvrnění, - [: oroduj za nás, svatá Kordulo!]

12. Přemilá kněžno naší vlasti milé, - statečná ženo, Boží světice, - svého jež vnuka v ctnosti ušlechtilé - pěstila něžně, země dědice: - na prosby tvoje kéž se nebe sklání, - dary by svými rod náš blažilo, - mírem i slávou v hojném požehnání, - [: oroduj za nás, svatá Ludmilo! :]

13. Ochránci naši, jejichž svatá těla - v oltářích našich klidně dřímají, jejichžto srdce, kam svým tepem spěla, - blažené díky Pánu vzdávají: - patříce na tvář jeho na nebesích, věčné kde máte slávy korunu, - abychom s vámi spojili se v plesích, - [: Božího za nás proste u trůnu! :]

Litanie k sv. patronům diecese brněnské.

(K soukromé pobožnosti. — Ve výroční dny svatých patronů.)

Jak. Macan: „Rukověť chrámových pobožností“, 1840.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatý Cyrille,
Svatý Methoději,
Svatý Klemente Maria,
Svatý Klemente,
Svatý Vojtěchu,
Svatý Víte,
Svatý Václave,
Svatý Kristíne se soudruhy,
Svatý Jene,
Svatý Prokope,
Svatá Kordulo,
Svatá Ludmilo,
} oroduj za nás!

Všichni svatí patronové, orodujte za nás!
Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od hněvu svého
Od náhlé a nenadálé smrti
Od moru, hladu a války
Ode všeho nebezpečenství těla i duše,
Od věčného zahynutí
} vysvoboď nás, Pane!

My hříšníci — Tě prosíme, uslyš nás!
Abys nám odpustiti ráčil,
Abys nám milostiv býti ráčil,
Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil,
Abys nás ve svaté víře posilniti ráčil,
Abys nás k milování Tebe a bližního stále rozněcovati ráčil,
Abys nás v milosti své zachovati ráčil,
Abys nás do počtu vyvolených svých přijmouti ráčil,
Abys nás na přímluvu svých vyvolených a patronů našich uslyšeti ráčil,
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš .

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Orodujte za nás, naši svatí patronové.
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Ó Bože, buď nám, služebníkům svým, milostiv skrze slavné zásluhy svých svatých a patronů našich: Cyrilla a Methoděje, Klementa Marie, Klementa, Vojtěcha, Víta, Václava, Kristina a soudruhů, Jana, Prokopa, Korduly a Ludmily, abychom skrze neustálé orodování jejich ode všeho zlého ochráněni byli.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi v zásluhách patronů našich svatých přepodivný: Tvou nesmírnou dobrotivost pokorně žádáme, aby, jako jsi je slávou věčnou korunoval, i nám na mocné orodování jejich nekonečného milosrdenství svého popřáti ráčil. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Tebou a s Duchem svatým žije a kraluje Bůh na věky věkův.

R. Amen.

535. Vzývání sv. patronů diecesních.

(Poutní.) *Dle Štcyra 1687.*

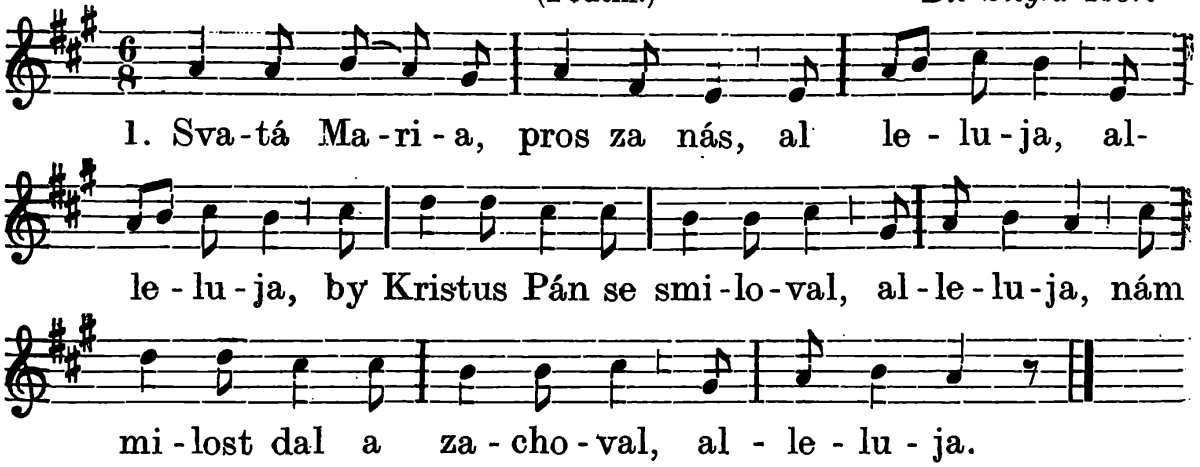

2. Boží Rodičko, pros za nás, alleluja, alleluja, by Kristus atd.
3. Panno panen, pros za nás, alleluja.
4. Svatý Cyrille, pros za nás, alleluja.
5. Svatý Methode, pros za nás, alleluja.

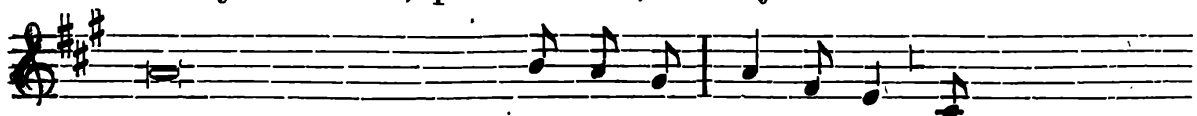

6. Svatý Klemente Ma-ri-a, pros za nás, alleluja.

7. Svatý Klemente, pros za nás, alleluja.
8. Svatý Vojtěchu, pros za nás, alleluja.
9. Svatý Víte, pros za nás, alleluja.
10. Svatý Václave, pros za nás, alleluja.

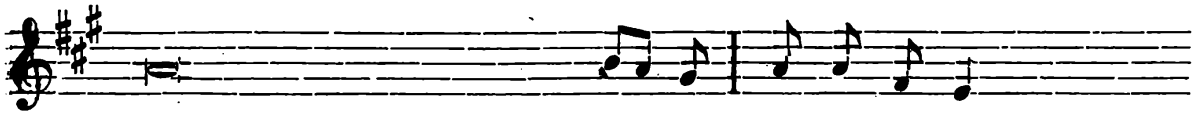

11. Svatý Kristine a soudru-ho-vé, proste za nás, alleluja.

12. Svatý Jene, pros za nás, alleluja.
13. Svatý Prokope, pros za nás, alleluja.
14. Svatá Kordulo, pros za nás, alleluja.
15. Svatá Ludmilo, pros za nás, alleluja.

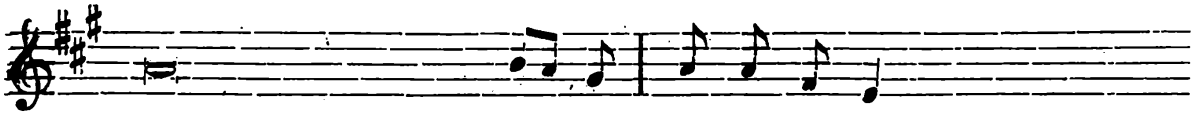

16. Všichni svatí patro-no-vé, proste za nás, alleluja.
17. Všichni svatí, proste za nás, alleluja.

Pak se přidá některá modlitba k sv. patronům.

* * *

Pobožnosti společné některým svatým.

a) K apoštolům.

Modlitba ku kterémukoliv sv. apoštolu, jenž od Ježíše Krista byl vyvolen. *Úplný Nebeklíč.*

Ó vyvolený učedníku a apoštole, svatý N.! Dnes tě uctivě pozdravuji a srdečně se raduji z veliké slávy, kterou ti dnes církev bojující vzdává. Dnes svatí andělé s radostí doprovázeli tě do slávy věčné a nejmilejší Mistr tvůj, Pán Ježíš Kristus, tebe korunou věčného blahoslavenství ozdobil. Dnes na tobě svou božskou přípověď splnil, že totiž v jeho království budeš panovati a splní také, že při posledním soudě budeš s ním seděti na stolici a souditi dvanáctero pokolení lidu israelského. Ó šťastný svatý apoštole N.; utrpení tvé již skončilo a co jsi pro Krista pracoval a snášel na světě, to je ti stonásobně nahraženo nyní ve slávě věčné.

Protož vesel se a raduj se v Bohu, Spasiteli svém, a těch nebeských radostí a rozkoší na věky požívej. Ale pamatuj na mne v království Božím a ujednej mi u Pána Ježíše, abych do počtu vyvo-

lených jeho byl přijat. Rozpomeň se také při mé smrti, že jsem se dnes důvěrně k tobě utíkal, a s tělem i duší jak v životě, tak i při smrti věrně se ti poroučel. Amen.

541. I. Mešní píseň o sv. apoštolích.

Nápěvy I. *A. Před pozdvihováním.*

Slova Jak. P. 1907. — Hudba Ládě Kožušníčka 1907, op. 23.

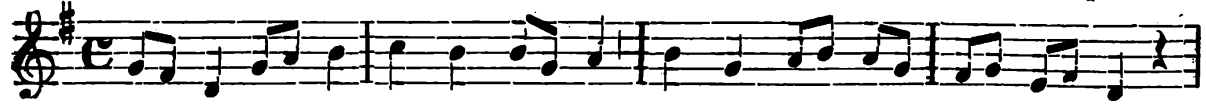

Vy-vo-lil si a-po-što-ly Kristus Je-žíš, Bo-ží Syn,

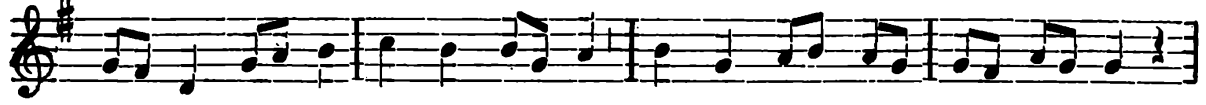

srd-ce je-jich za svou ro-li o-či-stiv všech chyb a vin.

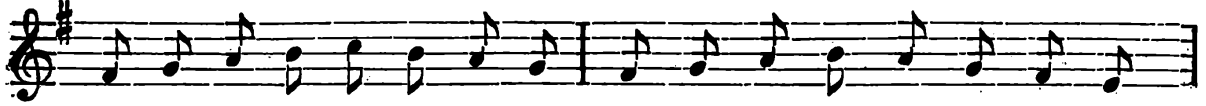

I nás ra-čiž o-či-sti-ti, mi-lost v naše srd-ce vlí-ti,

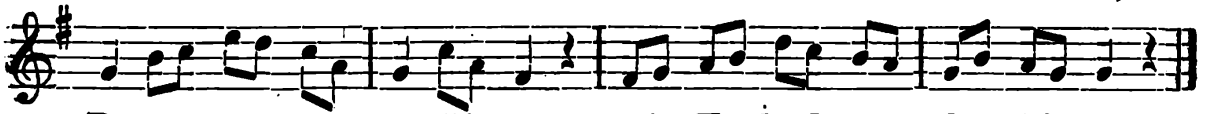

Pa-ne, vroucně tou-ží-me, ať Ti hod-ně slou-ží-me.

Gloria. Slávu Boží vy jste zřeli, - již Syn Boží zjevoval; - slávu tu jste věstit spěli, - apoštolé, jak vás slal. - Slávu Bohu na nebesích - pějete teď v rajských plesích, - slávu Boží v širý svět - buď nám dáno hodně pět.

Graduale. Svěřil vám Pán slovo svoje, - símě pravdy odvěké; seli jste je v proudech znoje v světa kraje daleké. V jeho světle chodit chceme, - bohaté kéž klasy žneme - z Boží ctností vinice, - dobro vezdy činíce.

Credo. Víru v Boha všemocného - od Krista jste přijali, - života se pro ni svého - odhodlaně vzdávali. - Tutéž víru vyznáváme, - ať v ní věrně vytrváme, - kéž nás Kristus posílí, - apoštolé rozmilí.

Obětování. 1. Co jste měli, co jste byli, - rodiny i živnosti, - pro Krista jste opustili - s vroucí láskou, s radostí; - nahradil vám tisíckráte - slávou, jížto věčně pláte, - apoštolé, na nebi, - kde jej duch váš velebí.

2. Ve způsobách chleba, vína - život, statek i cit svůj ku ochraně Hospodina, - duše moje, obětuj, - ať tvá píseň zahlaholí - se svatými apoštoly v nebes výši přejasné, - kde svit slunce nehasne!

Sanctus. Svatý, svatý, svatý Pane, - jak Ti díky vzdávají, - kdož z Tvé lásky svrchované - věčně v nebi plesají. - Svatý, svatý, svatý věčně, - dovol, bychom i my vděčně - s apoštoly, s anděly, - slavu Tobě zapěli!

Ad libitum. *B. Po pozdvihování.*

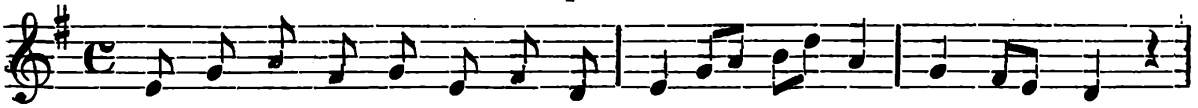

Kristus, jejžto věč-ně zří-ti, a-po-što-lé, dá-no vám,

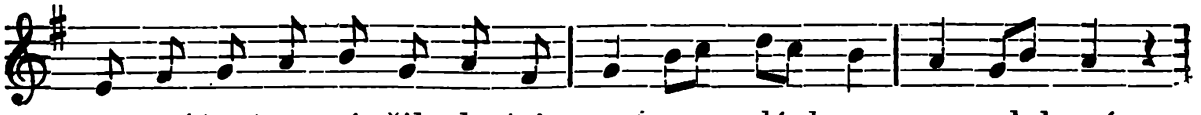

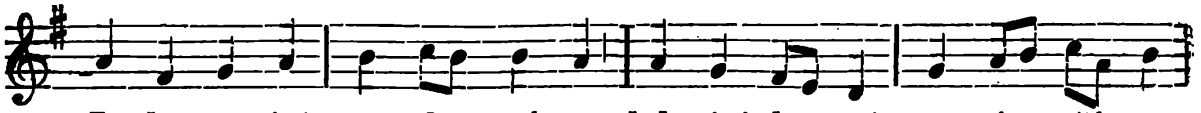

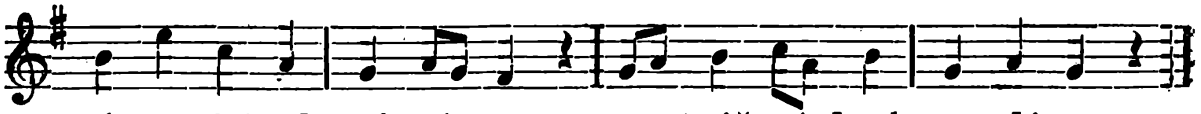

Agnus. Beránku náš, jemuž koří - apoštolů ctný se sbor, - neskonalou úctou hoří - před ním cherubínů zor; - srdce naše zbav vší viny, - zapuď svárů, hříchů stíny, - ať v Tvou smíme zřít kdys tvář, - jak zde zříme na oltář!

K přijímání. Jak se tehdy srdce chvělo - v apoštolech úžasem, - když jim Pán dal svoje tělo - před smrtelným zápasem! - I nás nyní ve svátosti - tělem svým a krví hostí; - očisť, Pane, naši hruď, - stále jejím hostem buď!

Ku konci. Vystoupil jsi, Pane, v nebe, - apoštolům žehnaje; - žehnej i nám, prosí Tebe - lid Tvůj, v úctě klekaje. - Kéž nás Tvoje požehnání - blaží vždy a zlého chrání, - a nás vede v nebes říš, - kde se slávou věčnou skvíš!

541. II. Nápěv jiný k téže písni.

Hudba Jana Bádala 1907.

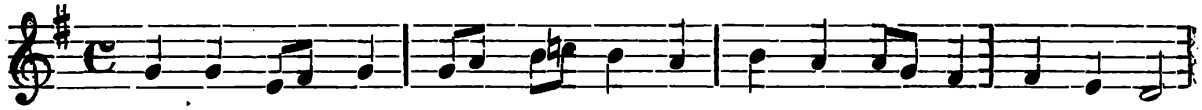

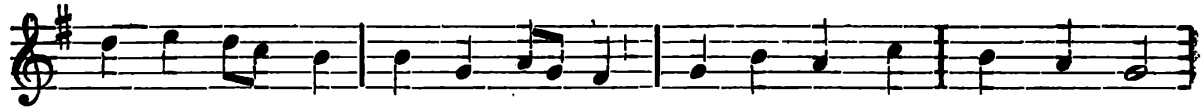

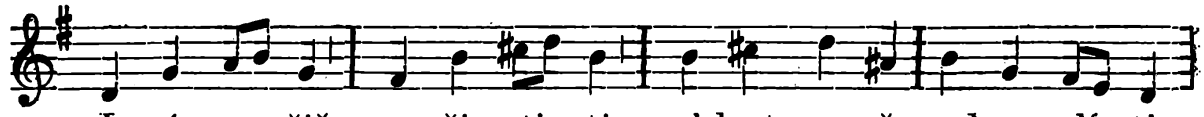

542. Exultet orbis.

Hymna církevní z XII. stol. — K nešporám o slavnosti apoštolů.

Překlad J. P. 1906. — Hudba Fr. Musila 1906.

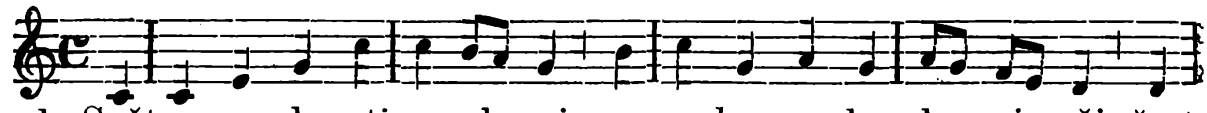

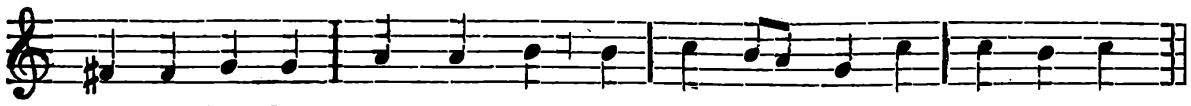

a - po-što-lům pě - je zem i hvě-zdy v le-sku ve-leb-ném.

2. Vás, všechněch věků soudcové - a pravé světlo světové, - hle, s vroucím srdcem prosíme, - hlas slyšte, jímž k vám úpíme.

3. Vy zavíráte nebes chrám, - i otevřít jej dáno vám, nás sprosťte pout, vás žádáme, v nichž pro své viny strádáme.

4. Jichž příkazu se podrobí - tak zdraví, jako choroby, - nám chorou mysl uzdravte, - a ctností větší oslavte.

5. Až Soudce Kristus přijde zpět, - kdy konec schvátí šírý svět, - kéž v neskonalé radosti - nás milostivě uhostí!

6. Buď Otci, Synu trvalá - i Duchu sláva, pochvala, - jak od věků jest vzdávána, - tak po vše věky zpívána. Amen.

543. Tristes erant apostoli.

Hymna círk. z V. stol.; k nešporám na sv. apoštoly a v čas velikonoční.

Přel. J. Pavelka a Al. Dvořák. — Hudba Fr. Musila 1906.

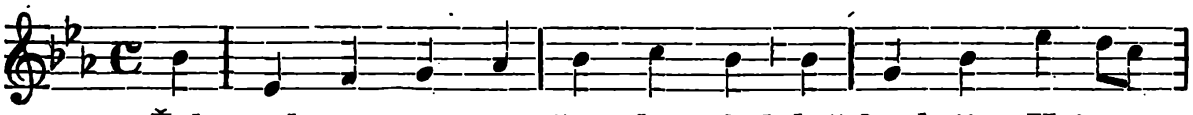

1. Žal srd - ce a - po - što - lů jal, když hrob jim Kri-sta

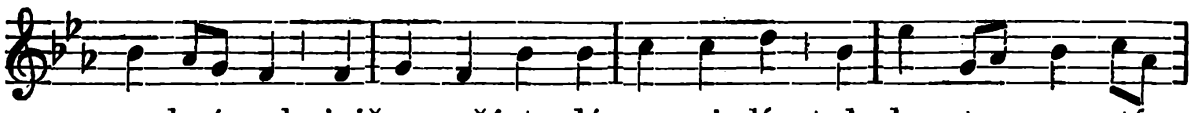

u - krý-val, jejž ne-přá-te-lé za - vi - lí tak kru-tou smr-tí

Na konec

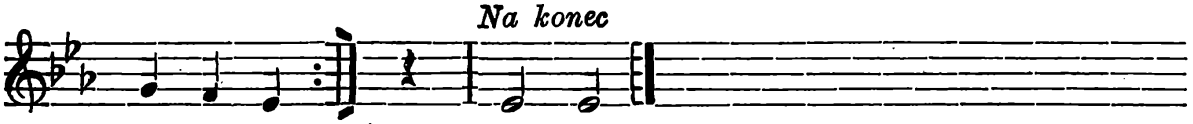

za - bi - li. A - men.

2. Děl anděl s tváří milostnou - zvěst ženám, pravdu radostnou, - že přijde záhy Kristus sám - dát radost věrným ovečkám.

3. Když k apoštolům truchlivým - hned s poselstvím šly těšivým, - hle, stopy Páně uzřely, - jež v úsvitu se zaskvěly.

4. Kde vrchy Galilejských hor, - tam chvátá apoštolů sbor, - tam Kristus, touhy vroucí cíl, - jim vzkříšený se objevil.

5. Bys duši naší k věčnosti - byl velkonoční radostí, - nás od vin smrti osvoboď - a k životu nás znovu zroď.

6. Zni Bohu Otci píseň chval - i Synu, který z mrtvých vstal, - i Utěšitel budiž ctěn - a do věčnosti veleben. Amen.*)

*) Od Nanebevstoupení Páně do svatodušních svátků zní poslední sloka 6.: „Čest vítězi buď, Ježíši, - an spěje nebes do říší, - i Otec, svatý Duch buď ctěn, - a do věčnosti veleben. Amen.“

b) K sv. mučedníkům.

544. Deus tuorum militum.

Hymna círk. od sv. Ambrože, † 397. — (K nešporám mučedníka.)

Překlad J. P. 1906. — Dle nápěvu círk. upr. K. E.

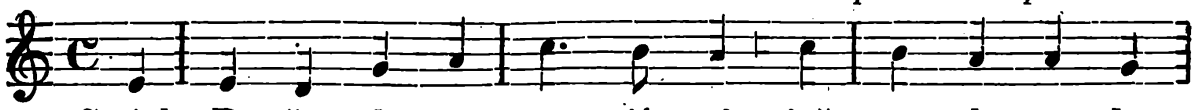

1. Svých, Bo-že, slá-vo vo-jí-nů, jež vzne-sls v ne-bes

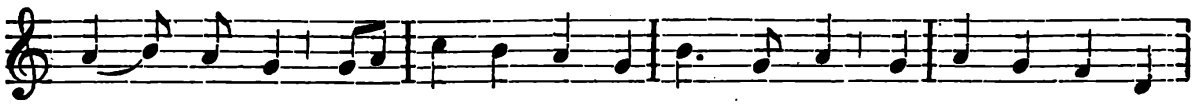

vý ši-nu, nás ne-pra-vo-stí pou-ta sprosť, již pějem mučně

Na konec

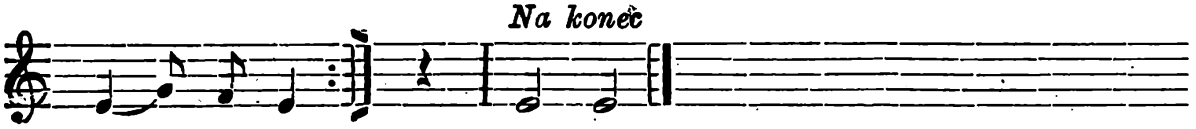

sta-teč-nost. A-men.

2. Onť světa klamné radosti, - lest, lichocení sladkosti - měl za hořknoucí otravu, - tak dospěl v nebes oslavu.

3. Trest podstupoval statečně - a snášel muky výtečně; že krev svou za tě v bolu lil, - má věčné statky za podíl.

4. Nuž, pokorně Tě prosíme, - když ctnosti mučně slavíme, bys projevil se milostným - a odpustil hřích sluhám svým.

Obyčejné zakončení :

5. Zniž Otci, Synu sláva, čest, - i Duchu, Těšitel jenž jest, - z úst, srdcí našich pověčně, - již vzdáváme teď společně. Amen.

O sv. Štěpánu a v oktávě svátků mariánských :

5. Buď Ježíšovi sláva, čest, - jenž z Panny čisté zrozen jest, - i Otci, Duchu nechť náš hlas čest pěje po veškeren čas. Amen.

V čas velikonoční.

5. Zni Bohu Otci píseň chval - i Synu, který z mrtvých vstal, - i Utěšitel budiž ctěn - a do věčnosti veleben. Amen.

Od Nanebevstoupení Páně do sv. Duchu :

5. Čest vítězi buď, Ježíši, - an spěje nebes do říší, - i Otec, svatý Duch buď ctěn - a do věčnosti veleben. Amen.

545. Invicte martyr, unicum.

Hymna církevní ku chválám na sv. mučedníka z XII. století.

Přel. Fr. Sušil. — Nápěv K. E.

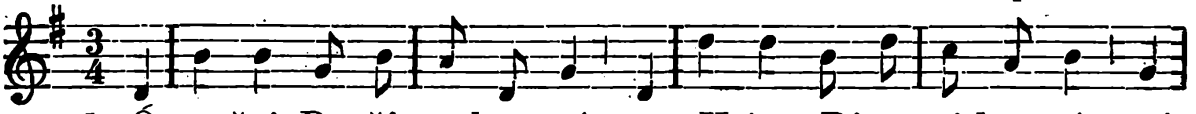

1. Ó mučni Bo-ží re-kov-ný, cest Krista Pána mi-lov-ný, vrah

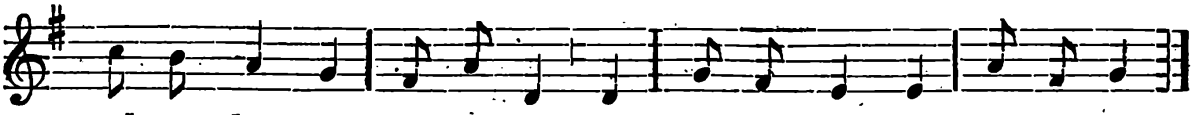

od te-be již pře-mo-žen, dar to-bě v ne-bi u-lo-žen.

2. Ó světče, prosby za nás važ - a viny hříchů našich smaž, - nás od nákazy zlého chraň - a nechutenství v žití straň.

3. Již těla pout jsi nyní prost, - v němž duše bydlela jak host! - nás Božím darem též zbav pout, - jež nedají nám k Bohu lnout.

4. Ó Kriste, jenž jsi spásy zdroj, - nás věčně s mučni svými spoj - tam na přestkvoucím na nebi, - kdež svatí Tebe velebí.

Je-li mučedníků více.

546. Sanctorum meritis.

Hymna církevní z VIII. století k nešporám mučedníků.

Překlad J. P. 1906. — Nápěv K. E.

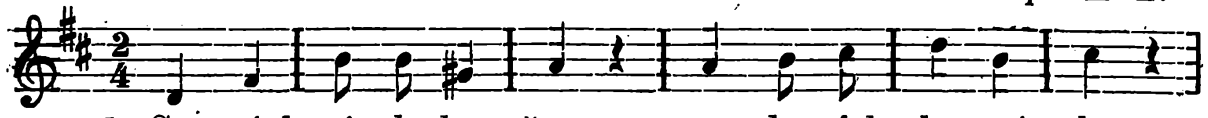

1. Sva-tých zá-slu-hy, čest, v ne - be-sích slav-ný ples,

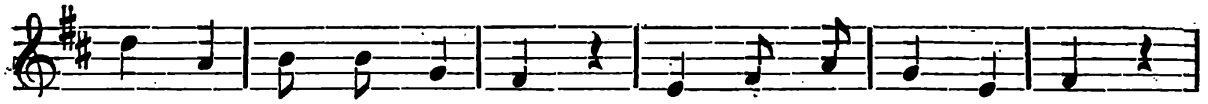

či - ny sta - teč - né jich, dru - ho - vé, pěj - me dnes:

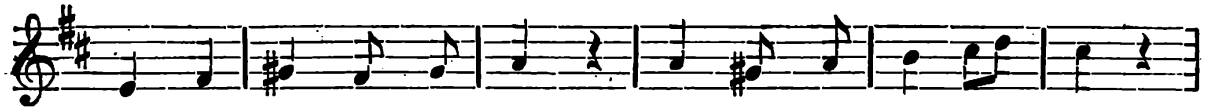

tou-žíť vzní - ce - ný duch, a - by zpěv lí - bez - ný

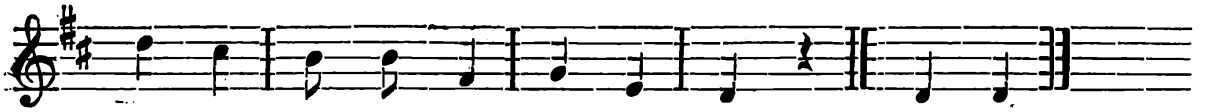

sla - vil je - jich sbor ví - těz - ný. A - men.

2. Jich se v slepotě své nemoudře štítil svět: - oni pohrdli jím, nevábí jeho květ, - ani ovoce jich; jejich duch Tobě živ, - Jezu, nebeských Králi niv.

3. Pro Tě nedbali zlých hrozeb a krutých ran, - zlosti nebáli se, jimi strach pošlapán, - dravcův unavil se, dera je, ostrý spár, - přec v nich neshasil lásky žár.

4. Jako oveček tlum zbíjí je katův meč; - nezní nářek, ni vzdor, - nevolá msty jich řeč, srdce nezlomné v nich, svědomí pokojné - skýtá síly jim přehojné.

5. Čí hlas vysloví mzdu, jazyk čí vypraví, - kterou mučně ty své Hospodin oslaví? - Vínek z vavřínu ty ovíjí spanilý, - kteří pro něj krev prolili.

6. Bože, prosíme Tě, nejvyšší jenž jsi Král, - hříchů uvaruj nás, nástrahy od nás vzdal, - uděl sluhům svým mír, ať se v něm zaskvějí, - píseň věčnou Ti zapějí. Amen.

c) K sv. vyznavačům.

547. Iste confessor.

Hymna církevní z XI. století k nešporám o vyznavači, biskupu.

Překlad J. P. 1906. — Hudba dle círk. hymn. (ton. VIII.) upr. K. E.

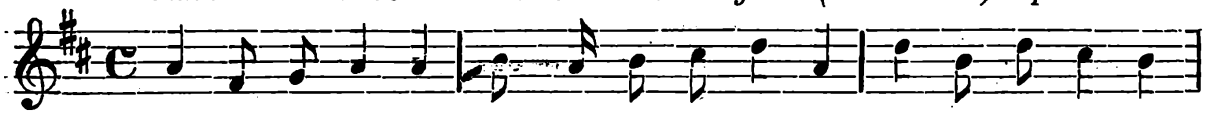

1. Vy-zna-vač Pá-ně, jejž-to v ú-ctě sla-ví ná-ro-dů zbožných

*

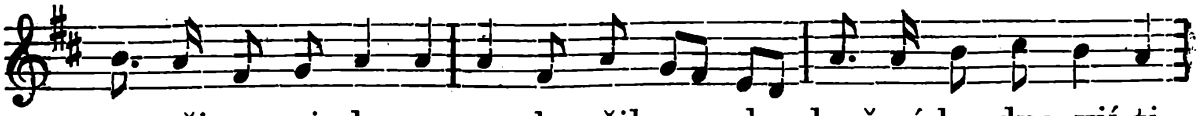

po vši ze-mi da-vy, za-slou-žil v ne-be dneš-ní-ho dne vjí-ti.
(za-slou-žil chválen dneš-ní-ho dne býti *)

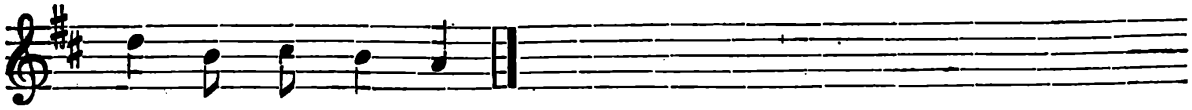

slá - vou se skví - tí,

2. Zbožný a moudrý, pokorný a cudný, - bez skvrny prožil život skrovný, trudný, - dokavad v údech pozemského těla - duše se chvěla.

3. Pro jeho skvělých ctností pro zásluhu - v údech, jež mřely, vážném u neduhu, - nemoc se často u postupu staví, - vládne zas zdraví.

4. Proto my nyní chvály pějem v sboru, - odměnu, kterou přijal v nebes dvoru, - abys nás vezdy přímluvou svou chránil, od zlého bránil.

5. Vzdána buď tomu chvála, čest a sláva, - s trůnu jenž nebes zářit neustává, - v Trojici jeden světů čety třídí, vodí a řídí. Amen.

d) K sv. pannám.

548. Jesu, corona virginum.

Hymna círk. od sv. Ambrože, † 397. — K nešporám na slavnost panen.

Překlad J. P. 1906. — Hudba J. Bádala 1906.

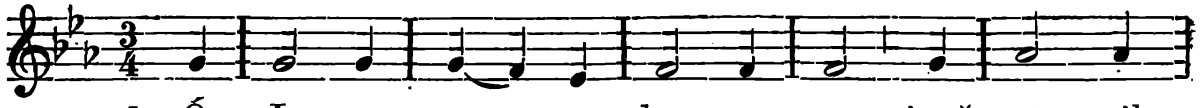

1. Ó Je - zu, pa - nen ko - ru - no, jenž sstou-pils

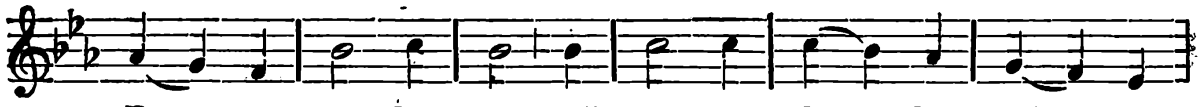

Pan - ny ve lů - no, jež pan-nou by la vše - chen

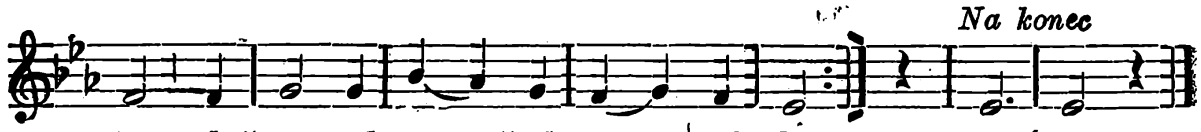

čas, slyš proseb na - šich vrou - cí hlas. A - men.

2. Jenž chodíš v sadě lilií, - kde panen sbor Tě ovíjí, - jich ženich krásný, slávou pláš - a snoubenkám mzdu podáváš.

3. Kam kráčíš nebes velebou, - jdou Panny čisté za Tebou, - čest, chválu Tobě vzdávají - a písně sladké zpívají.

4. Tě u pokoře žádáme, - ať porušení neznáme, - nás milostí svou posiluj - a ode hříchů chraň lid svůj.

Obyčejné zakončení :

5. Zni Otci, Synu pospolu i s Duchem Utěšitelem věk zpěv chvály v lásky plápolu, - věků světě po celém. Amen.

---

*) Zpívá se mimo den úmrtí světce.

Zakončení v čas velikonoční:

5. Zni Bohu Otci píseň chval - i Utěšitel budiž ctěn, - a do věčnosti veleben. Amen.
i Synu, který z mrtvých vstal, -

Od Nanebevstoupení Páně do sv. Ducha:

5. Čest vítězi buď, Ježíši, - a Duch buď ctěn, - a do věčnosti
spěje nebes do říší, - i Otec, svatý veleben. Amen.

V oktávách svátků mariánských:

5. Buď Ježíšovi sláva, čest, - i Otci, Duchu nechť náš hlas
jenž z Panny čisté zrozen jest, - čest pěje po veškeren čas. Amen.

e) K nepannám.

549. Fortem virili pectore.

Hymna církevní od kard. Silvia Antoniana, † 1603.

Překlad J. P. 1906. — Nápěv K. E.

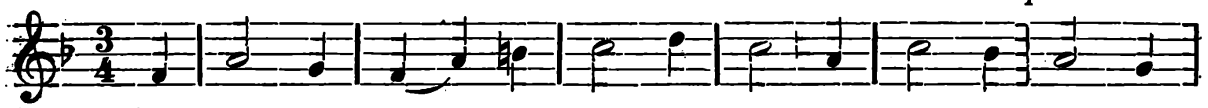

1. Hruď že - ny muž - né sta - teč - nou, aj, ctě - me pís - ní

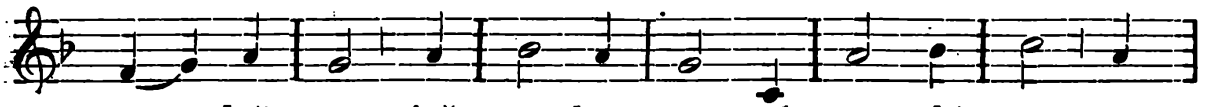

sr - deč - nou, jež mno - hou ctno - stí o - plý - vá a

Na konec

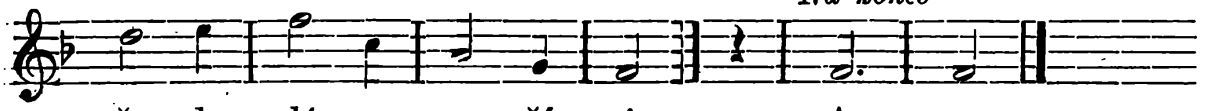

všu - de slá - vy po - ží - vá. A men.

2. Jest svatou láskou raněna - a lásky světské vzdálena, - jde příkrou stezkou v nebesa, - kde oslavena zaplesá.

3. Své tělo posty krotila, - svou duši hody sytila, - jež modlitba jí poskýtá, - tak slavně v nebe zavítá.

4. Ó, Kriste, sílo udatných, Ty Tvůrce světů úchvatných, - slyš pro ni naše úpění: - dej duši naší spasení.

5. Buď Bohu Otci sláva, čest, - i Synu, jenž s ním jedno jest, - i Duchu Utěšiteli - teď i věk věků po celý. Amen.

* * *

Slavnosti jednotlivých svatých.

Sv. Ondřej, apoštol.

(30. listopadu, bývalý zasvěcený svátek.)

Sv. Ondřej, apoštol, byl bratrem sv. Petra. Hlásal evangelium ve Skythii, Thrakyi, Epiru a Řecku, a obrátil mnoho pohanů na víru. Naposled zvolil si sídlem město Patras v Achaji. Tamější místodržitel Egeas dal sv. Ondřeje uvězniti a když se zdráhal obětovati bohům, přivázati na (šikmý) kříž, na němž třetího dne skonal — roku 62.

Sv. Ondřeji zasvěcen jest v brněnské diecesi kostel farní v Popicích u Hustopeče; je spolupatronem kostela farního ve Starém Hobzí (viz Nanebevzetí Panny Marie).

Modlitba.

Svatý Ondřeji, bratře Petrův, učedníku sv. Jana Křtitele! Když Jan u Jordanu, vida Ježíše, řekl: „Hle, Beránek Boží", následoval jsi Ježíše a přivedl jsi i bratra Šimona-Petra k němu; a když později jsi s bratrem lovil ryby v moři Galilejském a Ježíš chodě podle moře vás dva uzřel a k vám pravil: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí", ihned jsi ty i Petr uposlechli a rybářské sítě zanechavše v moři, šli za ním a stali se věrnými jeho apoštoly; a když byl Ježíš ukřižován a z mrtvých vstal, podnikl jsi apoštolské cesty a hlásal v mnohých krajinách víru Kristovu, až ti bylo podstoupiti mučednickou smrt na kříži — ó budiž nám orodovníkem u Boha, abychom i my Krista a jeho učení hledali, když nás svými božskými slovy a svými zázraky i různým způsobem i utrpením na nás dopouštěným k sobě volá, zanechali svých chyb a jej následovali a ochotni byli i smrt pro víru podstoupiti, a to ochotně, jak jsi ty učinil, velebě nástroj svého umučení nadšeným pozdravem: „Ó dobrý kříži, který jsi obdržel okrasu z údů Páně, dlouho želaný, horlivě milovaný, bez ustání hledaný, a kdysi toužícímu duchu připravený: přijmi mne od lidí a vrať mne učiteli mému, aby skrze tebe mne přijal, jenž skrze tebe mne vykoupil." Následování příkladu tvého, svatý apoštole, budiž nám cestou ke spasení věčnému. Amen.

*

Nešpory o sv. Ondřeji, apoštolu.

Otče náš a zdrávas *(potichu; pak hlasitě):*

V. Bože ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Antif. 1. Zdráv buď, kříži drahocenný, přijmi učedníka toho, jenž visel na tobě učitel můj Kristus.

Žalm 109. na str. 51., ton. VII, 3.

Antif. 2. Blahoslavený Ondřej modlil se, řka: Pane, Králi věčné slávy, přijmi mne visícího na dřevě (kříže).

Žalm 112. na str. 52., ton. VIII, 1.

Antif. 3. Ondřej, Kristův služebník, hodný apoštol Boží, bratr Petrův a v umučení soudruh.

Žalm 115. na str. 53., ton. VIII., 1.

Antif. 4. Maximilla, Kristu milá, vzala tělo apoštolovo; a na nejlepším místě s vonnými věcmi pochovala.

Žalm 125. na str. 54., ton. VIII., 1.

Antif. 5. Kteříž pronásledovali spravedlivého, pohřížil jsi je, Pane, do pekla, a na dřevě kříže vůdcem spravedlivého jsi byl.

Žalm 138. na str. 58., ton. VIII, 1.

Kapitola: Bratři. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy se děje vyznání k spasení. Nebo praví Písmo: Žádný, kdož v něho věří, nebude zahanben.

R. Bohu díky.

Hymna: (Exultet orbis gaudiis) *na str. 1382. č. 542.*

V. Ohlašovali skutky Boží.

R. A činům jeho srozuměli.

Antif. k Magnificat: Když byl přišel blahoslavený Ondřej k místu, kde kříž připraven byl, zvolal a řekl: Ó dobrý kříži, dlouho želaný, a již toužícímu duchu připravený: bezstarostně a raduje se přicházím k tobě, tak i ty ochotně přijmiž mne, učedníka toho (mistra), jenž visel na tobě.

Magnif. na str. 59., ton. I, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba. Velebnost Tvou, Pane, pokorně prosíme, aby, jako církvi Tvé, v níž blahoslavený Ondřej apoštol byl kazatelem a správcem: tak u Tebe byl za nás stálým přímluvcem. Skrze Pána našeho . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská Salve, Regina *s V., R. a modlitbou č. 30.—33. na straně 65.—67. V čas adventní* Alma Redemptoris Mater *č. 23. nebo 24. na str. 61., 62.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

550. Život a umučení sv. Ondřeje.

Slova J. Pavelky 1907. — Hudba J. Charváta 1905.

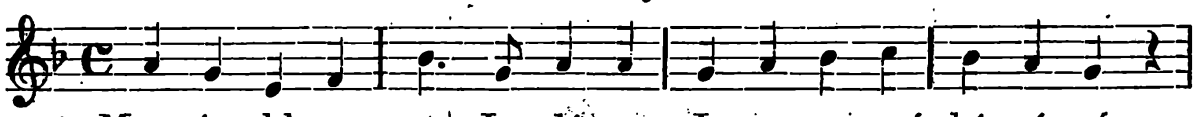

1. Mocným hlasem u Jor-dá-nu Ja-no-vo zní ká-zá-ní,

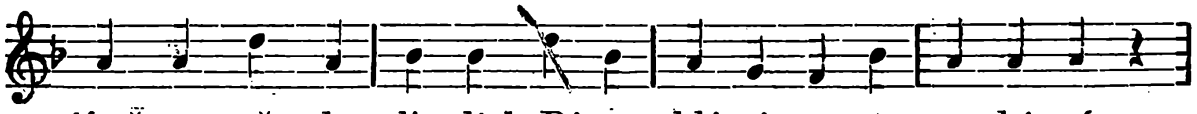

jímž zve vše-cky li-di k Pá-nu, hlá-sá ce-stu po-ká-ní,

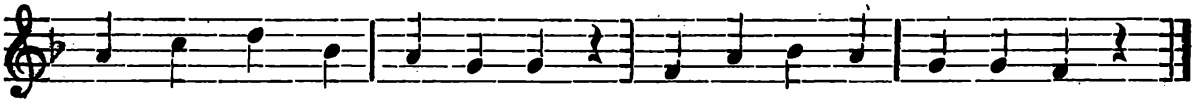

jíž lze k Bo-hu do-spě-ti, věč-ně v ne-bi by-dle-ti.

2. Ondřej s Janem přichvátali, - hlasem jeho vábeni, - pozorně ho poslouchali, hledajíce spasení; - obmyti jsou jeho křtem - s nejčistějším úmyslem.

3. Tu se Kristus z pouště vrací, - posilněn, čist, odhodlán - nejsvětější začít práci. - Svědčí o něm lidu Jan: - „Ejhle, Boží Beránek, - který zlomí pekla vztek“.

4. Ondřej za ním s Janem kráčí - ostýchavě, povzdáli. - Otázati Pán se ráčí, - čeho by si žádali. - Laskavě je s sebou vzal, - domov svůj jim ukázal.

5. Uvěřivše, bratry svoje přivádějí k Ježíši, - jenž má vody živé zdroje, - touhu všecku utiší, - jenžto s nebe sestoupil, - aby lidi vykoupil.

6. Nechal Ondřej ryb a sítí, - co měl, všecko opustil, - světlem, jímž nám Kristus svítí, - k pravdě, ctnosti veden byl, - nadějeť jím blaživá - Ondřeji se zaskvívá.

7. Ducha Páně po seslání - prošel mnohou krajinu, - věstě Boží smilování, - slastnou spásy novinu, - slova sílí zázrakem, - dobře činí lidem všem.

8. V Patras přijde do Acháje, - kde je vládcem Egeas, který, pravdy nechápaje, - utlumit chce její jas, - velí o ní mlčeti, - modlám klásti oběti.

9. Odpovídá Ondřej jemu: „Obět dávám každý den - Bohu, Pánu jedinému, - Beránku, jenž usmrcen - za lid svůj byl na kříži; - na ni Bůh rád pohlíží.“

10. Tyran hrozí apoštolu, - že jej na kříž přibije. - Nebojí se Ondřej bolu, - v němž krev svoji prolije. - „V kříži,“ dí, „mám naději, - nad kříž nic si nepřeji“.

11. Ku kříži jej přivádějí, který mu byl připraven. - Jím jej potupiti chtějí, - křížem bude oslaven. - Když kříž uzří, zaplesá, na kolena poklesá.

12. „Zdráv buď, kříži vytoužený, - kříži dávno žádaný, - ó, jak plesám přeblažený, - že jsi mi již schystaný, - tys byl Kristem ozdoben, - tebou jsem mu podoben.

13. Přijmi mne, ó svatý kříži, - na svá drahá ramena, - ježto nesla Krista tíži, - dražší nad vše břemena, - tebou já nic neztratím, - ke Kristu se navrátím!“

14. Na kříži pní dva dny celé, Boha vroucně velebí, - lidu z duše rozechvělé - hlásá cestu ku nebi; - to se mu již otvírá, - v ně se s kříže ubírá.

15. A tam za nás prosí Pána - přímluvami vroucími, - by nám milost byla dána, - bychom kříži nad svými - slavně mohli zvítězit, - branou kříže v nebe vjít.

551. Smrt sv. Ondřeje, úcta jeho k sv. kříži.

Dříve: O všickni netrpěliví.

Štcyr. — Slova upr. J. P.

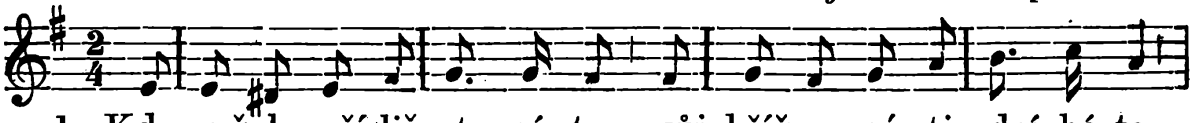

1. Kdo v žalu pří-liš ste-ná-te, svůj kříž se né-sti zdrá-há-te,

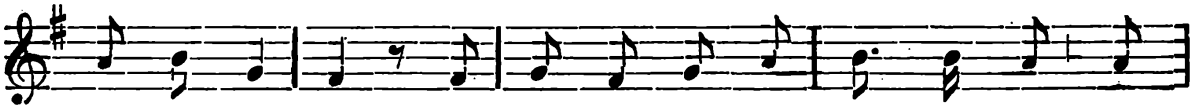

po-zo-ruj-te a vzor, jejž sva-tý On-dřej dal, když

ra-dost-ně kříž u-ví-tal, ná-sle-duj-te!

2. Když křížem jemu hrozili, - tu plesal Ondřej rozmilý, neboje se. - „Nic, vladaři, se nelekám, pnět na kříži já sobě ždám, - umru v plese".

3. Jak směle kráčí ke kříži, jak s láskou na něj pohlíží, rozjímejte, - jak nadšeně jej pozdraví, jej slovem vroucím oslaví, - poslouchejte :

4. „Buď zdráv, ó kříži, na němž pněl - Syn Boží, světa Spasitel - milostivý, - jejž krví svojí pokropil, - by s duše naší hříchy smyl - dobrotivý!

5. Buď zdráv, ó kříži milený, - ó, hledaný a toužený, - vítám tebe! - Mne přijmi na svá ramena, - ať duše těla zbavena spěje v nebe !

6. Tě, kříži, vida, neklesám, neb vím, že tebou zaplesám - po obtíži. - Jenž's nesl Mistra svatého - i učně přijmi bídného, svatý kříži !

7. Jenž pro mne ráčil's v mukách pnít, - mne račiž s tebe k sobě vzít - do radosti; - mne učiň jemu podobným, - ať po boku se jeho skvím - blažeností!"

8. Dva dni pněl na kříž přivázán, - a za milost, již dal mu Pán, - díky vzdával, - lid shromážděný učiti, - jak třeba Bohu sloužiti, - neustával.

9. Lid vida Ondřejovu ctnost - a poznav jeho nevinnost - mocně volá, - že nedá jemu zahynout, - ať sejmou s kříže, zbaví pout - apoštola.

10. Než světec touží umříti a křížem slavně přijíti - ku Ježíši; - jím brána se mu otvírá, - jíž radostně se ubírá - v nebes říši.

11. Všem záhy vypros, Ondřeji, - ať trpělivě snášejí - kříže svoje, - ať po bolestech vezdejších - jít smějí v svatých stopách tvých - v blaha zdroje.

552. Povolání a působení sv. Ondřeje.

Dříve: Všickni lidé Kristu králi

Štcyr. — Slova upr. J. P.

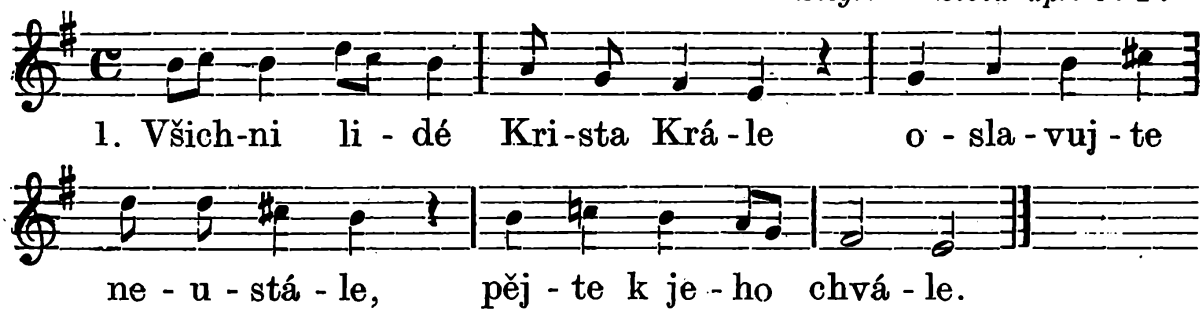

2. Marně Ondřej s Petrem v noci - lovil, až jim Pán svou mocí - přispěl ku pomoci.

3. Zalovili na úsvitě; - k slovu Páně ryby hbitě - hrnuly se v sítě.

4. Opustivše ihned lodi, - s Kristem stále, věrně chodí, - lidi k němu vodí.

5. Vodí lidi od neřestí, - k věčnému jim dráhu štěstí - pravdou Boží klestí.

6. Mužně Ondřej modly kácí, - po mnohé pak těžké práci - duši Bohu vrací.

7. Za Kristem kříž oba nesli, - smrtí kříže oba klesli, - do nebe se vznesli.

8. Ondřeji, pros za nás Pána, - ať nás mine hříchu hana, - milost jest nám dána.

9. Ať nás k přátelům svým čítá, - milosti zde hojně skýtá, - v nebi slavně vítá !

Svátky svatých v prosinci.

Sv. František Xaverský, missionář z T. J.

(3. prosince).

S. František, z rodičů vznešených, byl sv. Ignácem z Loyoly jako universitní studující získán pro nový řád jeho. Vydal se r. 1541 do Východní Indie; zde, na různých ostrovech a v Japonsku kázal jako missionář a pokřtil přes 1,000.000 pohanů. Když se vydal do Číny, aby i tam působil, zemřel horečkou na ostrově Sancianu 2. prosince r. 1552. — Papež Pius X. ustanovil jej 25. března 1904 patronem spolku a díla de Propaganda Fide (na šíření víry).

V brněnské diecesi zasvěcena je mu kaple zámecká s hrobkou v Plavči (f. Únanov).

Modlitba církevní k sv. Františku Xaverskému.

Antif. k Benedictus: To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím; vejdiž v radost Pána svého.

V. Spravedlivého provedl Hospodin cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, kterýž jsi národy Indie kázáním a zázraky blahoslaveného Františka církvi své přidružiti chtěl, propůjč milostivě, abychom, jehož slavné zásluhy ctíme, také následovali ctností jeho příklady. Skrze Pána...

Modlitba sv. Františka Xaverského za obrácení nevěřících

nalezá se na str. 537.

Modlitba za obrácení Číňanů a Mongolů.

Pane Ježíši Kriste, jediný Spasiteli veškerého člověčenstva, který již „panuješ od moře až k moři a od řeky*) až do končin okršku země“, otevři milostivě nejsvětější Srdce své také přeubohým obyvatelům říše Čínské a také Mongolska, kteří dosud v temnosti a stínu smrti sedí, aby na přímluvu nejlaskavější Panny Marie, Matky Tvé neposkvrněné, a svatého Františka Xaverského, zanechajíce modloslužby, před Tebou se poklonili a církvi Tvé svaté byli přidruženi. Který žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci...

Odpustky 300 dní pokaždé. Kdo modlitbu tu říká každodenně po celý měsíc, může v den libovolný získati odpustky plnomocné, přijme-li ještě svátost pokání a oltářní, navštíví kostel a pomodlí se na úmysl sv. Otce. — Kongregace S. Officii 27. května 1909. — Sv. Otec Pius X. povolil tytéž odpustky těm, kdož čísti neumějí nebo nemají tu modlitbu po ruce, když se místo ní pomodlí na týž úmysl dvakrát Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci. — Acta Apostolicae Sedis 1909,

553. Život sv. Františka Xav.

Dříve: Chvalme všickni s pobožností.

Nápěv u Šteyra. — Slova J. P. 1906.

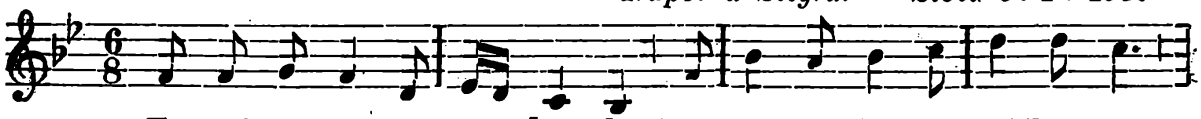

1. Za-pěj-me pís-ní po-chva-ly čest Františko-vi z Xaveru,

*) Rozuměj řeku Eufrat.

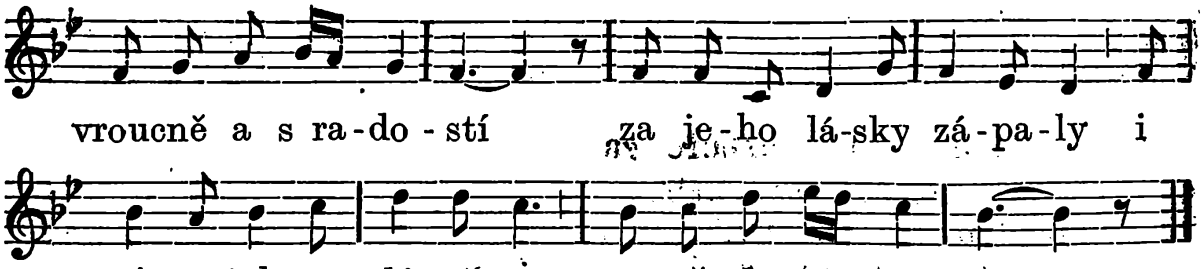

2. Jasného rodu vzácný kmen, - Bůh jak chtěl předobrý, jej dal - Španělsku k okrase. - Po vědách touhou zanícen, - se do Paříže odebral, - dospěl tam ku spáse.

3. Ignác jej k sobě přidružil - a probudil v něm lásky žár, o spásu snažení; - srdce v něm Kristus utužil, - vlil rozjímání vzácný dar, - po nebi bažení.

4. Modlitbou, posty přísnými - duch jeho k nebi zalétá, - pýchy plam uháší; - nepoután chtíči hříšnými, - v květ nejkrásnější rozkvétá, - k nebi se povznáší.

5. Španěly, Vlachy prochází, - zve všecky k spáse jeho hlas, - nemocným pomáhá, - sprošťuje hříchu nákazy - a v srdce leje ctnosti jas, - sloužit všem neváhá.

6. Chtěje vše přivést ku Pánu - se vydal v dálné zámoří, - v bolestech cestoval, - v Indie luzích v Japanu - hlad trpě, žízeň, příkoří, - Ježíše zvěstoval.

7. Děti se k němu sbíhají - a čistým srdcem vroucně lnou - ku poslu Kristovu, - radostně všechněm hlásají - zvěst o spasení milostnou, - duší všech obnovu.

8. Žehná Bůh jeho podniku, - moc dal mu divy činiti - k úžasu lidí všech, - poskytl dar mu jazyků, - dal sílu mrtvé křísiti - tlející ve hrobech.

9. Vyvedl z půdy vody zdroj, - zrak oslepléhu navrátil, - utišil bouře vztek, - nepřátel rozzuřených voj - svým slovem v útěk obrátil, - nemocným skýtl lék.

10. Každý krok jeho požehnán, - že získal duší tisíce: - zachránil křesťany, na cestu, v nebes jasný stan - by spěli, díky činíce, - uvedl pohany.

11. Zanícen touhou přesvatou - dál ještě símě pravdy sít, - chystá se do Číny, - odplatu však již bohatou - jde z Boží štědré ruky vzít v nebeské výšiny.

12. Duše se vznesla do výšin, - než tělo v hrobě netlelo, - zázračně chráněno; - projevil Kristus, Boží Syn, - že srdce hříchu nemělo, - a je s ním blaženo.

13. Františku svatý z Xaveru, - pros za nás Boha v nebesích, - aby tak vedl nás, - bychom, jak máme důvěru, - kdys s tebou zřeli ve plesích - veleby jeho jas!

Svatá Barbora, panna a mučednice.

(4. prosince).

Svatá Barbora, panna a mučednice, byla dcerou zámožného pohana Dioskora v Nikomedii v Malé Asii. Byla pro víru týrána různým způsobem a konečně od vlastního otce sťata r. 420. Je patronkou proti nepředvídané smrti, ochranitelkou dělostřelců, horníků, různých cechů atd.

Sv. Barboře zasvěceny jsou kostely farní v Pyšelu, Šakvicích, na Palavě, v Adamově, v Komořanech, Častohosticích; kostely filiální v Přísece (u Brtnice), ve Vele-

šovicích (u St. Rousinova); kaple na hřbitově v Zábrdovicích, v Rozseči (u Nové Říše), hřbitovní v Batelově, na starém hřbitově v Urbanově, kaple veřejná ve Žďáře-Městě, veř. zámecká v Křižanově, v Kloboukách, v Mokré (u Tvarožné).

Modlitba k sv. Barboře za šťastnou hodinku smrti.

Ó Pane, jenž jsi sv. Barboru k útěše živých i zemřelých vyvolil, uděl nám na její přímluvu, abychom vezdy ve Tvé lásce žili a všechnu svou naději skládali v zásluhy přebolestného utrpení Syna Tvého; aby nás nikdy smrt v hříchu nepřekvapila, ale abychom posilnění sv. svátostmi pokání, svátostí oltářní a posledního pomazání beze strachu nastoupiti mohli cestu do věčné slávy. O to Tě snažně prosíme skrze zásluhy téhož Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Racc. 100 dní odpustků jednou za den. (Lev XIII. 21. března 1879).

Nešpory o sv. Barboře, panně a mučednici.

Otče náš a Zdrávas *(tiše, pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Antif. 1. Tatoť jest panna moudrá a jedna z počtu opatrných.

Žalm 109. na str. 51., ton. I, 4.

Antif. 2. Tatoť jest Panna moudrá, kterou Pán nalezl, ana bdí.

Žalm 112. na str. 52., ton. I, 4.

Antif. 3. Tatoť jest, kteráž nepoznala lože s proviněním: budeť míti užitek v ohledu na duše svatých.

Žalm 121. na str. 54., ton. III, 3.

Antif. 4. Pojď, vyvolená má, a postavím na tobě trůn svůj, alleluja.

Žalm 126. na str. 55., ton. I, 4.

Antif. 5. Tatoť jest krásná mezi dcerami jerusalemskými.

Žalm 147. na str. 59., ton. III, 2.

Kapitola: Bratří. Kdo se chlubí, v Pánu se chlub. Nebo ne, kdo sám se chválí, zkušený jest, ale koho Bůh chválí.

R. Bohu díky.

Hymna: (Jesu, corona Virginum) *č. 548. na str. 1386.*

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Antif. k Magnificat: Pojď, choti Kristova, přijmi korunu, kterou tobě Pán připravil na věky.

Magnificat na str. 59., ton. VII, 3.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Přímluva, prosíme Pane, blahoslavené Barbory, panny a mučednice, ode všeho nás protivenství ochraňuj: abychom

skrze její veleslavné prostřednictví svátost nejsvětějšího těla a krve Ježíše Krista přede dnem skončení našeho po opravdovém pokání a upřímné zpovědi přijmouti zasloužili; který s Tebou žije a kraluje

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská Alma Redemptoris Mater *čís. 23. anebo 24. s V., R. a modlitbou na str. 61. a 62.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

554. Umučení sv. Barbory.

Dříve: Blahoslavená, ty panenko milá.

Nápěv u Šteyra. — Slova upr. J. P. 1906.

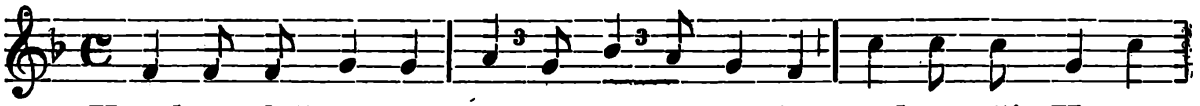

1. V nebes pláš stanu, pan-no Bo-hu mi-lá, srdce jež's Kristu

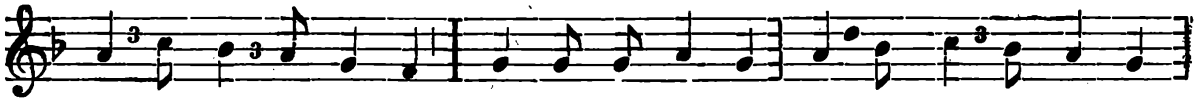

Pá-nu za-svě-ti-la, zře-kla se sňatku i všech světa statků,

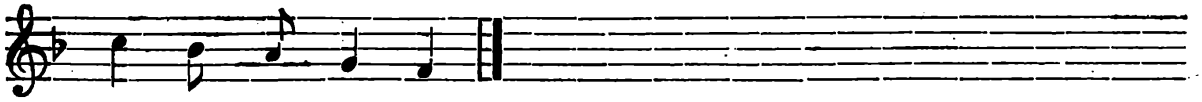

Bar-bo-ro sva-tá.

2. Nedalas víry zbaviti se svojí, ctnosti skvost čirý uhájila's v boji, Ježíše Krista zůstala choť čistá, - Barboro svatá.

3. Prchla jsi z domu, opustilas věno, - věrna jsouc Tomu, jehož ctila's jméno, - otec tě lapil, ukrutně tě trápil, Barboro svatá.

4. Zničit tě práhne otec nelítostně, - k soudci tě táhne, jenž tě čeká zlostně, - u víře's stála jako pevná skála, - Barboro svatá.

5. Soudce tě svádí Krista opustiti, - modly ti radí vzývati a ctíti, - marná ta snaha tebe nepřemahá, - Barboro svatá.

6. Rozlícen zlobou, dal tě obnažiti, - drásati skobou, biči, kyji bíti, - na zem tě vrhá, prsy z ňader trhá, - Barboro svatá.

7. Nezmohl ctnosti veškerou tou mukou, - otec tu v zlosti vlastní sťal tě rukou, - Kristus však tebe přijal v blahé nebe, - Barboro svatá.

8. Za nás pros, panno, Krista, chotě svého, - ať jest nám dáno vejít v slávu jeho, - s tebou jej vděčně ctít a slavit věčně, - Barboro svatá!

555. K sv. Barboře jako patronce ve smrtelném zápasu.

(U Schlossera: „Lieder der Kirche".)

Překlad J. P. 1906. — Hudba J. Bádala 1906.

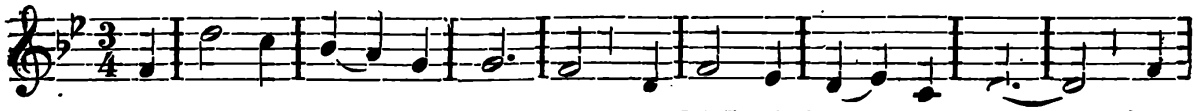

1. Ty smrtném u zá - pa - se nás bědných pod-po - ro, jež

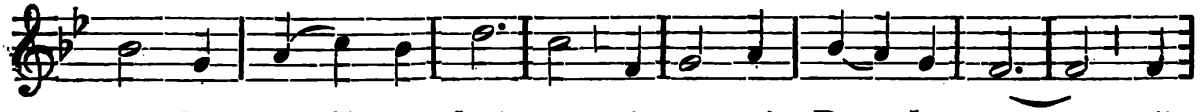

v ne-bes stkvíš se krá - se, ó, sva-tá Bar - bo - ro, až

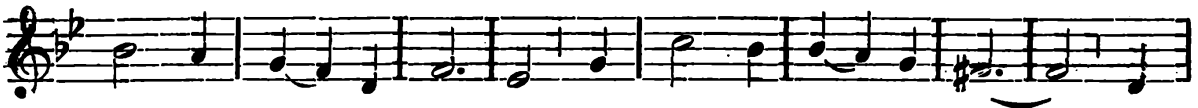

se - vře srd - ce mo - je smrt děs-nou úz - ko - stí, kéž

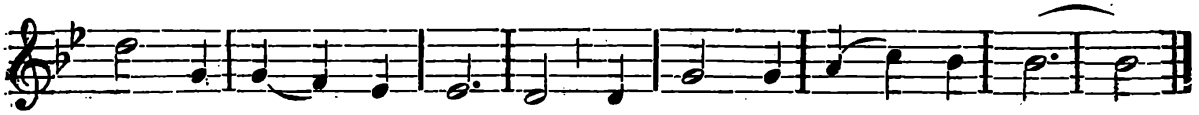

pří-mlu-va mne tvo - je z ní moc-ně vy - pro - stí.

2. Zář tvojí nevinnosti - jest nad běl lilií, - jimž v lesku, spanilosti květ slunce rozvíjí: kéž po tvém vzoru, panno, - vždy čistotou se stkvím - a srdci mému dáno být cudným, nevinným.

3. Tvá duše krví rdí se, - jež byla prolita, - jí jako růže stkví se - dnes v sadě rozvitá, - květ v nebe přesazený - ty krásou věčnou pláš. - Ó, květe přeblažený, kéž na mne vzpomínáš!

4. Jak s oblohy nám plane - zář v jasné noci hvězd, - déšť, po parnu jenž kane, - jak osvěživý jest: - tak láska tvoje svítí - nám světlem přemilým, - duch čistoty se třpytí - tvůj květem spanilým.

5. Tvou mocnou pomoc znají, - kdož úpí v bolestech, - a marně nežádají, bys zmírnila jich vzdech: až smrt mne bude rváti - a údy tuhnouti, - rač při mém loži státi mně pomoc skytnouti.

6. Až oko mé se skalí, a zmlkne siný ret, ~~- až ďábel~~ neurvalý - mne bude zničit chtět: - v tvé ruce duši vložím, - rač se mnou soustrast mít - a na soudě se Božím - rač za mne přimluvit.

7. Chci milovat tě, ctíti, - vždy, dokavad jsem živ, - víc ještě velebiti, - až rajských dojdu niv, - až v nebes blahé sady - mne, panno, provodíš, - v nichž, plna svaté vnady, se láskou Boží stkvíš.

8. Rač přijat prosby moje, ó svatá Barboro, - jež kladu v ruce tvoje, - má mocná podporo: - rač přímluvami svými - mi vezdy pomáhat, - bych v nebi se svatými zřel tebe slávou plát! — Amen.

556. Pevná víra a hrozná muka sv. Barbory.
Surge turba, manu sona.

Sequence od Rogera († po r. 1247), převora sv. Barbory v Algii. (Psaný missál tamže). — Viz Dreves: Analecta hymnica, t. VIII.

Přel. J. P. 1906. — Hudba J. Charváta 1906.

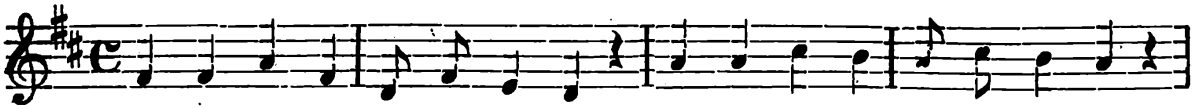

1. Vstaňte ru-če, za-ple-sej-te, chvály hlasné za-zpí-vej-te

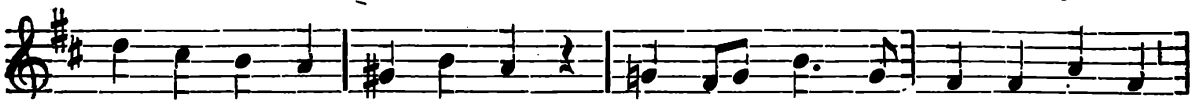

sva-té pan-ně Bar-bo-ře, kte-rá vládne s Pánem Kristem,

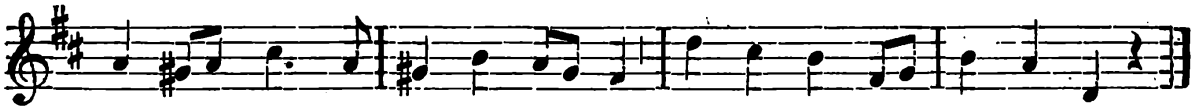

s nímž se snou-bí v svazku čistém v jasném ne-bes pro-sto-ře.

2. Jestiť ona jasné světlo, kvítko jest, jež v nebi vzkvetlo, - z města Nikomedie, - v andělů je sbory vzata - duše její ctná a svatá, - nevinností lilie.

3. Krásu její otec střeží, - uzavřev ji v pevné věži, - v modlitbách tam panna dlí, - sňatky světské zavrhuje, - Ježíši se zasnubuje, - nezkazí jí příklad zlý.

4. Pohanských se mravů vzdala - víru v Krista vyznávala, - obrozena svatým křtem, - potupila modly liché, - v komůrce ctí Boha tiché, - slouží jemu v srdci svém.

5. Zřídil otec okno dvoje, - panna káže zřídit troje - k poctě Boží Trojice; - na význam se otec táže, - vznešenou mu pravdu káže - v zanícení světice.

6. Otec zuří, spílá, laje, - hněvu uzdy nedávaje - hned chce dceru zahubit: - smrt jí strojí nelítostně, - potrestat ji chtěje zlostně - meč se chystá v bok jí vrýt.

7. Co meč břitký otec tasí, - dcera v běhu hledá spásy, - zeď se před ní otvírá; - útěku jež v cestě stála, - propouští ji tvrdá skála, - za ní zas se zavírá.

8. Otci pastýř zaslepený - zjeví pobyt utajený, - nad ztrátou zač stáda lká; - nalezenou, upoutanou, - usmýkanou, utýranou - otec soudci odevzdá.

9. Marně soudce mluví, láká, marna je i hrozba všaká, - marna bolest krutých ran: - uvrženou do žaláře - posiluje sladká záře, - v níž se zjeví Kristus Pán.

10. Zas ji mučí, v boky pálí, - prsy její usekali, - kat ji drze obnažil: - nevěstu svou Kristus chrání, - drzý hled jí neporaní, - milostí jí svojí kryl.

11. Katané se unavili, - modlitbou se panna sílí, - soudce velí hlavu sklát: - vlastní otec proti právu - dceři svojí setne hlavu, - vlastní krve krutý kat.

12. V tom však blesk se mrakem mihá, - ukrutného otce stíhá, - za hřích přišel náhlý trest: - života však pozbavená, - věčnou slávou obdařená - dcera v nebi živa jest.

13. Mučednice štěstím plane: - v nebes slávě svrchované, - čeho ždála, dostala, - za nás prosí, přimlouvá se, - by i naše v nebes jase - duše blahem zaplála.

V den sv. Barbory.

Popěvek o nejsv. svátosti oltářní viz č. 343, str. 726.

Čtrnáct sv. pomocníků.

4. prosince.

Jim zasvěcen je farní kostel v Radkovicích; jim a nejsvětějšímu Vykupiteli kaple nemocnice v Mikulově.

POZNÁMKA. *V Radkovicích slaví památku 14 svatých pomocníků v den sv. Cyriaka, jáhna a mučedníka, dne 8. srpna.*

Bamberger Pastoralblatt 1879, č. 49.

Seznam potřeb,

v nichž 14 svatých pomocníků zvláště bývá vzýváno, dle významu jejich odznaků; s udáním dnů od církve k jich uctívání ustanovených.

1. Sv. Jiří, muč., † 303, 23. dubna. — Odznak: Boj s drakem. — Vzývání: v pochybnostech u víře.

2. Sv. Blažej, b. m. r. 316; 3. února. — Odznak: evangelium a hořící svíce. — Vz.: při nemocech krčních a o milost upřímné zpovědi.

3. Sv. Erasmus, b. m. r. 303; 2. června. — Odzn.: Střevoví ovinuté kol hůlky. — Vz.: v bolestech života a v potřebách vdov a sirotků.

4. Sv. Pantaleon, m., IV. stol.; 27. července. — Odzn.: hřebík v hlavě. — Vz.: patron v těžkých nemocech.

5. Sv. Vít, hošík muč. r. 304; 15. června. — Odzn.: Stojí v kotli nebo vedle něho. — Vz.: patron křesťanských mladíků. Proti kousnutí vzteklých psů.

6. Sv. Kristofor (Krištof), m. r. 254; 25. července. — Odzn.: nese dítko Ježíše na ramenou. — Vz.: proti krupobití, ohni, moru, hladu a ďábelskému pokušení.

7. Sv. Diviš, aeropagita, b. m. v I. století; 9. října. — Odzn.: nese svou sťatou hlavu s mitrou na knize. — Vz.: při nepokojném svědomí.

8. Sv. Cyriak, jáhen, m. ve IV. stol.; 8. srpna. — Odzn.: hady ovinut. — Vz.: proti nakaženému vzduchu a ďábelským pokušením.

9. Sv. Achác, m. r. 311; 8. května. — Odzn.: voják se štítem a praporcem. — Vz.: v úzkostech smrtelných.

10. Sv. Eustach, m. r. 120; 20. září. — Odzn.: s jelenem, který má kříž mezi rohama. — Vz.: v zapletených okolnostech a v nebezpečích vody.

11. Sv. Jiljí, op. a poust. v VII. stol.; 1. září. — Odzn.: s laní. — Vz.: proti falešnému studu při zpovědi.

12. Sv. Markéta, p. m. r. 351; 20. července. — Odzn.: s drakem. — Vz.: při těžkém porodě, hladu a moru.

13. Sv. Kateřina, p. m. r. 307; 25. listopadu. — Odzn.: zlomené kolo. — Vz.: na obdržení pravé lítosti a pokání.

14. Sv. Barbora, p. m. v III. stol.; 4. prosince. — Odzn.: Věž a kalich. — Vz.: o přijetí svátostí umírajících a šťastnou smrt.

V. Oroduj za nás, svat. N. N.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, chválíme a velebíme nevýslovnou dobrotu Tvou, kterou nám osvědčuješ pro zásluhy a na přímluvu svých svatých: propůjč nám, prosíme, pro zásluhy a na přímluvu sv. N. N., kterého (kterou nebo které) v nynější své potřebě vzýváme, abychom dosáhli (zde se může vložiti vzývání dle svrchu uvedeného seznamu) a pak milost Tvou a po životě tomto věčné blaženosti. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho.

R. Amen.

Vzývání čtrnácti svatých pomocníků.

Ó vy slavní přátelé Boží, svatí pomocníkové v bídách, buďte s láskou a upřímnou uctivostí pozdraveni. Do našich svatých přímluv a hojných zásluh se poroučíme, prosíce vroucně, abyste pohlédli na naši důvěru dětinnou, jakou jsme k vám naplněni, a nás se ujali, aby všemohoucí Bůh se smiloval nad námi.

Hleďte, vyvolení Páně, ve svých potřebách všech utíkáme se k vám; pomozte nám tedy svými přímluvami u trůnu Božího, abychom křesťansky dobře žili, blaženě zemřeli a někdy k vám do nebe se dostali.

V. Orodujte za nás, svatí pomocníci v bídách.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi milé vyvolence své svaté Diviše, Blažeje, Erasma, Řehoře, Krištofa, Víta, Achatia, Eustácha, Pantaleona, Cyriaka, Jiljího, Kateřinu, Barboru a Markétu zvláštními dary milosti své ozdobiti ráčil, aby byli prostředníky našimi u trůnu velebnosti Tvé, propůjč nám na přímluvu jejich milosti, abychom bídy duševní a tělesné zproštěni jsouce Tebe jako svrchovaného Pomocníka svého ve všech strastech života vezdejšího chválili a velebili. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Litanie k uctění čtrnácti svatých pomocníků.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatý Jiří, vojíne a mučedníku,
Svatý Blažeji, biskupe a mučedníku,
Svatý Erasme, biskupe a mučedníku,
Svatý Pantaleone, lékaři a mučedníku,
Svatý Víte, český patrone a mučedníku,
Svatý Krištofe, mučedníku,
Svatý Diviši, biskupe a mučedníku,
Svatý Cyriaku, jáhne a mučedníku,
Svatý Jiljí, opate a vyznavači,
Svatý Acháci, vojíne a mučedníku,
Svatý Eustachu, mučedníku,
Svatá Markéto, panno a mučednice,
Svatá Kateřino, panno a mučednice,
Svatá Barboro, panno a mučednice,
} oroduj za nás!

Čtrnácte svatých pomocníků,
Všickni svatí a světice Boží,
Abychom pochybnostem u víře se nepoddávali,
Abychom proti všelikému pokušení dobrý boj bojovali,
Abychom nešlechetných myšlenek, řečí a skutků se varovali,
Abychom v nepokojném svědomí netrvali,
Abychom ve svaté zpovědi z falešného studu hříchů nezamlčovali,
Abychom za své hříchy pravé pokání činili,
} orodujte za nás!

Abychom v tělesných bolestech a nemocech žádoucí pomoci nalézali,
Abychom v nesnázích a souženích mysli nepozbývali,
Abychom od moru, hladu a války ochráněni byli,
Abychom od požáru a povodně, od hromobití a krupobití ušetřeni byli,
Abychom od náhlé a nenadálé smrti vysvobozeni byli,
Abychom ve smrtelné nemoci svátostí účastnými se stali,
Abychom v úzkostech smrtelných útěchou nebeskou občerstveni byli,
Abychom od věčného zahynutí vysvobozeni byli,
Abychom v nebeské slávě s vámi se shledali, } orodujte za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš . Zdrávas . .
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se Bože, jenž se smilováváš nade všemi, kteří v soužení svém o pomoc Tě vzývají, uděl nám na přímluvu blahoslavené Panny Marie, jakož i na přímluvu čtrnácti svatých Pomocníků milosti své, abychom ode všeho zlého na duši i na těle ochráněni byli.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi potěšení všech zarmoucených a posilnění všech bídných a nuzných, vyslyš milostivě modlitbu všech, kteří v úzkostech a potřebách svých k Tobě volají, aby z milosrdenství Tvého a z pomoci Tvé se radovati mohli. Pro Ježíše Krista, Pána našeho. — Amen.*)

557. Vzývání 14 sv. pomocníků.

Nápěv K. E. — Slova J. P. 1907.

1. Strastem, křížům pod-lé-há-me, bo-le-stí nás sví-rá noc,

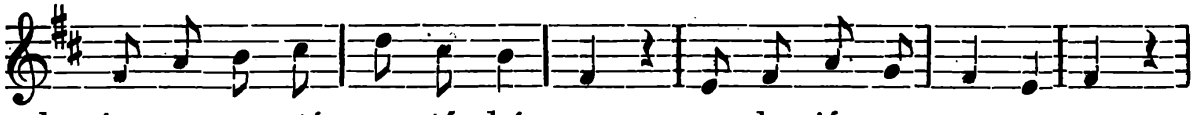

k vám se, sva-tí, u - tí - ká - me, vo - la - jí - ce o po-moc:

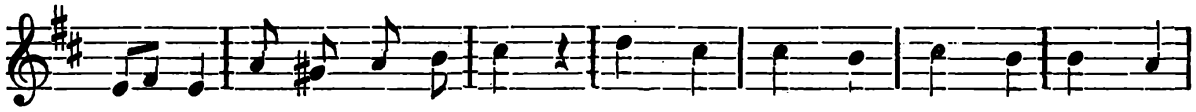

ny-nou-ti nám ne-dej-te ! Bůh vás sly - ší v ne-bes vý - ši,

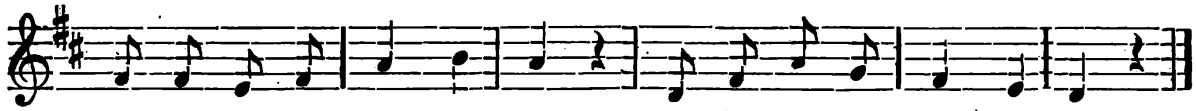

mi-lost je-ho, vzý-vej-te, po-mo-ci nám ský-tej-te !

*) Z »Rukověti« odpol. pobožností od Jos. Němečka, Praha—Stýblo, str. 458.

2. Plný vděku statný reku, - jenž jsi draka překonal, - který, zuře v hrozném vzteku, - soptil z tlamy jedu kal: - doráží-li pochyb drak, svatý Jiří, - kde boj víří - nad námi kéž bdí tvůj zrak, - zapuď bludů černý mrak.

3. Svíce v církvi rozžehnutá, - svatý mučni Blažeji, - když krk tísní bolest krutá, - k tobě oči vzhlížejí: - nemocí nás osvoboď, - kajícností, - cestou ctnosti - duše naší vrátkou loď - do přístavu spásy voď!

4. Erasme, ó, mučedníku, světče divem živený, - zlému moru nedej vzniku, - horečné has plameny. - Chudí, vdovy, sirotci - naříkají, - k tobě lkají - jako svému ku otci, rač jim přispět k pomoci!

5. Léčiteli duše, těla, - svatý Pantaleone, - pros, by duše neumdlela, - tělo nechať nestone, ať zde Bohu sloužíme, po vzkříšení - oslaveni - v nebesích jej spatříme, věčně se s ním těšíme.

6. V útlém věku, svatý Víte, - byl jsi krutě umučen; - nezbaví tě zvíře líté - víry, v níž jsi vyučen: - mládež naši ochraňuj, nechať čistě - v každém místě - jedná, jak vzor učí tvůj, - v nebezpečí při ní stůj.

7. Krista's nesl, Kristofore, - vzbouřenými vlnami; - pros, by pro tě, síly vzore, - smiloval se nad námi: - aby nehod chránil nás, - dal nám síly, - bychom žili - bez úhony v každý čas, - přenesl nás v nebes jas.

8. Hlava tobě byla sťata, velký světče Diviši, - přímluva tvá přispěj svatá, - ať nás Kristus vyslyší: - čisté dá nám svědomí, - viny prosté, - v němž květ roste blaha, jehož nezlomí žádné v světě pohromy.

9. Musils, jáhne Cyriaku, - těžkou práci konati, - že's se nebál v oči draku - pravou víru vyznati: posilou nám věrnou buď, - porušení, - pokušení - nevnikne ať v naši hruď, - lásku živou k Bohu vzbuď!

10. Veď nás Krista pod praporem - v poslední boj, Acháci, - nechať, kdož jsme jeho sborem, - nikoho z nás neztrácí; - smrtelné ať úzkosti - překonáme, - vytrváme, - v ctnosti jeho milostí - dojdem věčné radosti.

11. Nad parohy jeleními - kříž jsi uzřel, Eustachu, nade strastmi veškerými k Bohu spěješ ze prachu: - ve zmatcích nám pomáhej - radou svojí; ku pokoji - dospěti nám, Bože, dej, milostí nás provázej!

12. Jiljí, ty se chvále skrýváš, - jež by duši škodila, - na poušti kde Boha vzýváš, - laň tě krotká živila: - studu rač nás zbaviti nepravého, - hříchu všeho - ve zpovědi zjeviti - jenž by mohl vaditi.

13. Vábný slib ni krutá muka, Markéto, tě nesvedla, - za to tebe Boží ruka - na trůn věčný pozvedla: - chraň nás v bolu úpalu, bychom směle, - neochvěle - stáli v bouří návalu, - pěli Bohu pochvalu.

14. Kateřino, podrobena - byla's hrozným útrapám, - víra tvoje nezmožená - jasnou hvězdou září nám: vypros hříchů poznání, - napravíme, - odčiníme - ve zkroušeném pokání - všecko své zlé konání!

15. Barboro, pros, svatá panno, - přijat svaté svátosti před smrtí ať jest nám dáno, - dojít Boží milosti, - v milosti jít ze světa - s duší vděčnou, - v slávu věčnou, - jež nám, Kristem zaseta, - věčným blahem rozkvétá.

*

16. Všemohoucí, dobrý Pane, - jenž jsi ráčil v nebe vzít - svaté z lásky svrchované, - na věky je oslavit: přímluvy jich za nás slyš, vyplň prosby, odvrať hrozby, - všecky žaly, stesky stiš, - ve svoji nás přijmi říš!

Sv. Mikuláš, biskup.

(6. prosince.)

Narodil se v Pataře v Malé Asii. Již v mládí vyznamenával se zbožností a dobročinností a zachránil tak mnohou rodinu od nemravnosti. Stal se biskupem v Myře. Zemřel r. 345.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou mu kostely farní v Deblíně, Něm. Kynicích, Oslavanech, Lhotě, Bedřichově, Heřmanově, Velké Meziříči, Pouzdřanech, Perné, Tvrdonicích, Šaraticích, Brankovicích, Nevojicích, Šitbořicích, Letonicích, Tvarožné, ve Znojmě; — kostel hřbit. v Olešnici, fil. v Němčicích (f. Sloup), fil. v Něm. Kněnicích (f. Miroslav).

Modlitba.

Svatý Mikuláši, biskupe zázraky za živa i po smrti nad jiné proslulý, vypros nám u Boha, abychom s jeho milostí skvěli se ctnostmi, jež tebe tak bohatě zdobily: štědrostí, kterou jsi mírnil bídu spolubližních, žije sám v naprosté chudobě a zachránil čistotu tří panen, když otec jejich již již hodlal je vydati hanbě a nepočestnému životu; abychom zachovávali cudnost a přiměřenou svému stavu vážnost, abychom se horlivě modlili, bděli a se postili jako ty, jenž jsi od svého nejútlejšího mládí každou středu a každý pátek do večera se všeho pokrmu zdržoval, abychom byli k druhým pohostinní, při napomínání vlídní, ale pevní, vdovám a sirotkům radou i skutkem pomáhali, utiskovaných se ujímali, ve vyznávání víry výmluvnými zůstali a setrvali v dobrém až do skonání jako ty, jenž jsi ještě na smrtelném loži modlil se pln důvěry slovy žalmisty Páně: „V Tebe, Hospodine, jsem doufal, nechť nejsem zahanben na věky: v spravedlnosti své vysvoboď mne. Nakloň ke mně ucha svého, pospěš, abys vytrhl mne. Buď mi Bohem ochranitelem a domem útočiště, abys spasena mne učinil. Nebo síla má, a útočiště mé jsi Ty: a pro jméno své povedeš mne i nakrmíš mne. Vyvedeš mne z osidla, kteréž na mne nastrojili: nebo Ty jsi obránce můj. V ruce Tvé poroučím ducha svého“, — a vyžádej nám u Boha, by duše naše hříchů prostá uvedena byla po těch slovech do nadzemské vlasti. Amen.

*

Nešpory o sv. Mikuláši, biskupu a vyznavači.*)

Potichu: Otče náš a Zdrávas. *Pak hlasitě:*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

---

*) V závorkách přidaná »alleluja« se zpívají jen v čas velikonoční.

Antif. 1. Aj hle, kněz veliký, jenž za dnů svých líbil se Bohu, a nalezen jest spravedlivý (alleluja).

Žalm 109. na str. 51., ton. VII, 3.

Antif. 2. Nebylo nalezeno podobného jemu: kterýž by byl zachovával zákon Nejvyššího (alleluja).

Žalm 110. na str. 51., ton. VII, 3.

Antif. 3. Protož s přísahou dal jemu Hospodin, aby rostl v lid svůj (alleluja).

Žalm 111. na str. 51., ton. VIII, 1.

Antif. 4. Kněži Boží, dobrořečte Hospodinu: služebníci Hospodinovi, píseň chvály vzdejte Bohu, (alleluja).

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 3.

Antif. 5. Služebníče dobrý a věrný, vejdiž v radost Pána svého (alleluja).

Žalm 131. na str. 56., ton. III, 4.

Kapitola: Ajhle, kněz veliký, jenž za dnů svých líbil se Bohu: a nalezen jest spravedlivý, a v čas hněvu učiněn jest smířením.

R. Bohu díky.

Hymna (Iste confessor Domini) *na str. 1385. č. 547.*

V. Spravedlivého vedl Hospodin po cestách pravých (alleluja).

R. A ukázal mu království Boží (alleluja).

Antif. k Magnificat: Miloval jej Hospodin a ozdobil jej: v roucho slávy oděl jej, a u bran ráje korunoval jej (alleluja).

Magnif. na str. 59., ton. I, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, kterýž jsi blahoslaveného biskupa Mikuláše nesčetnými ozdobil zázraky: propůjč, prosíme; abychom jeho zásluhami a prosbami od pekelných plamenů byli vysvobozeni. Skrze Pána .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Alma Redemptoris Mater" *s V., R. a modlitbou č. 23. a 24. na str. 61. a 62.* (nebo jiná dle doby církevní).

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

558. Život a působení sv. Mikuláše.

(Náhrada za píseň: „Patrone lidu (města) našeho, ó svatý Mikuláši).

Velmi mírně. *Slova J. P. 1905. — Hudba Jos. Nešvery 1905.*

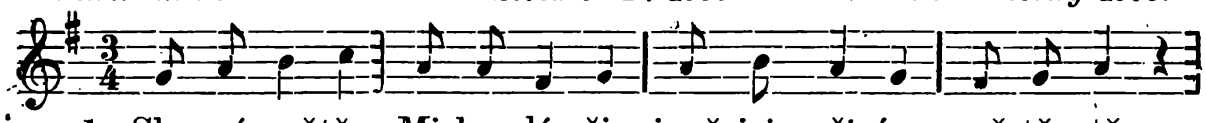

1. Slavný světče, Mi-ku-lá-ši, jenž jsi v širém svě-tě ctěn,

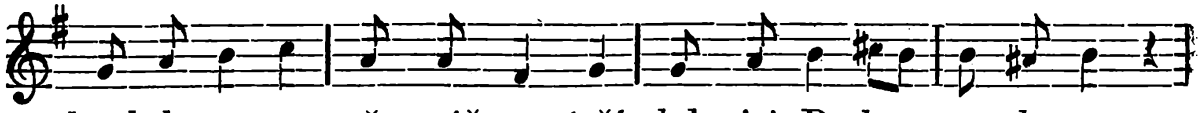

k ob-lo-ze se zpěv náš vzná-ší, kde jsi Bo-hem o-sla-ven.

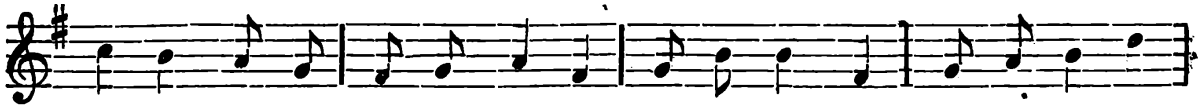

Vrou-cí pís-ní te-be ctí-me, sla-ví-me a ve-le-bí-me

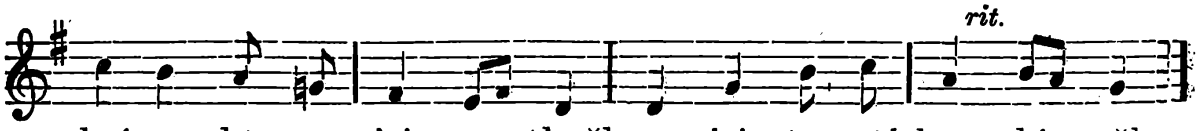

krá-su, kte-rou jsi se stkvěl, an jsi ctno-stí k ne-bi spěl.

Kde je sv. Mikuláš patron, lze zpívati I. sloku následovně: 1. Slavný světče, Mikuláši, - jenž jsi v širém světě ctěn, - od praotců obci naší - za ochránce vyvolen, — atd.

Jiný nápěv: *Slova J. P. 1905. — Hudba Ant. Foerstera.*

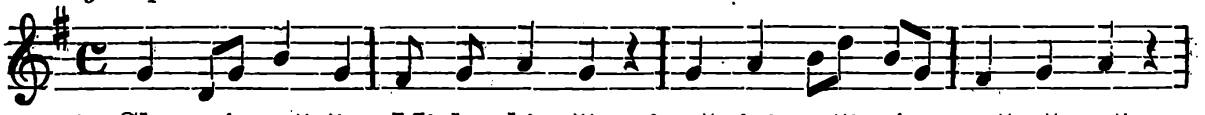

1. Slavný světče, Mi-ku-lá-ši, jenž jsi v ši-rém svě-tě ctěn,

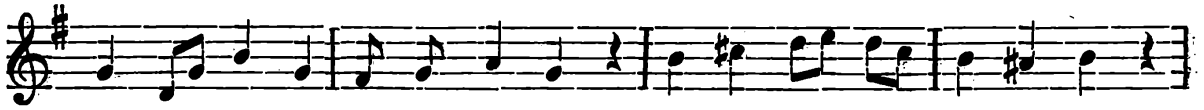

k ob-lo-ze se zpěv náš vznáší, kde jsi Bo-hem o-sla-ven.

Vrou-cí pís-ní te-be ctí-me, sla-ví-me a ve-le-bí-me

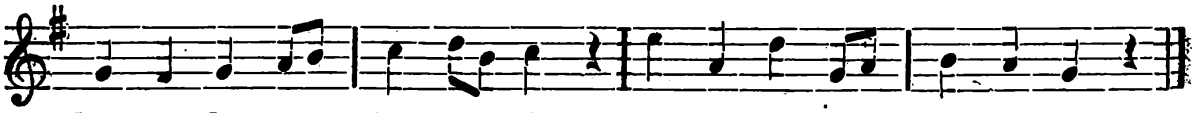

krá-su, kte-rou jsi se stkvěl, an jsi ctno-stí k ne-bi spěl.

2. Vzpomínáme mládí tvého, - jež jsi prožil nevinně, - uctívaje Boha svého, - jemu slouže jedině; - od dětinství tvými hosty - modlitby jsou, tuhé posty, - nezkalená čistota, - laskavost a dobrota.

3. Rozdával jsi štědrou rukou, - čeho Bůh ti požehnal; - kde kdo tísněn nouze mukou, ochotně jsi pomáhal, - obětoval statky svoje, - na věno jsi dal je troje, - panny hanby uchránil, šlechetnost svou světu skryl.

4. Netoužil jsi po cti, chvále, - dobré skutky konaje, - rád, že's uctil nebes Krále, - jemuž mysl známa je, proto pravé u pokoře - díky působí ti hoře, - opustiv svou otčinu prcháš raděj v cizinu.

5. Moře šlehá bouře lítá, - hučí, řve a burácí, - skořepinou loď se zmítá, - s boku na bok potácí, - plavící se hrůzou trnou; - s důvěrou se k tobě hrnou; - prosba nebi přemilá - divou bouři zkrotila.

6. Dospěl's požehnané země, v níž žil Kristus, Boží Syn, - uctil's oné hory témě, - kde sňal křížem tíži vin; - v tajemství se svatá noříš, - vroucí láskou k Pánu hoříš, - křídla rostou duši tvé - k letu v kraje nadhvězdné.

7. Ale širší roli tobě určil vzdělávati Bůh, do vlasti tě v oné době - zavedl zpět svatý Duch. - Biskupem tě vyvolili, - ač se zdráháš, posvětili, poslouchat tě, vroucně ctít za jásotu slíbil lid.

8. Jasným sluncem vzor tvůj svítí, slovo tvoje nadšené - k pravdě, ctnosti, Bohu nítí - lásky city plamenné, - dobrodiním stíráš trudy, - přísně káráš hřích a bludy, - požehnání seješ v kraj, - duše lidu vedeš v ráj.

9. Že jsi káral nepravosti, - ku pravdě lid přiváděl, zuřil, soptil v slepé zlosti zarytých dav nepřátel, - z domova tě na poušť štvali, - v žalář vrhli, utýrali, - kde jsi snášel mnoho let - útrap bez počtu a běd.

10. Snášel's strasti trpělivě - a když's uzřel svobodu, - hojíš opět dobrotivě - boly svého národu, - uče, tiše povzbuzuje, - dobrodiní prokazuje - požehnání's rozséval, - tisícerý stišil žal.

11. Jako prudké krupobití, jež v kraj sype pláč a stesk, - divý boj se ve kraj řítí, - nářek zní a zbraní třesk: - tvoje slovo mocné, vlídné - pokoj vrací v chaty bídné, - odhání smrt hrozící, - zkázu všeho drtící.

12. Bohat ctností, zásluhami - opustil jsi země lán, vešel's v nebe svaté chrámy, kde ti uchystal mzdu Pán. „Vejdi", vece, „v radost moji, - těš se věčném u pokoji, - přijmi slávy korunu - na nebeském na trůnu".

13. A tam s Bohem radost sdíle, - Ochránče náš milený, - naše hlasy vyslyš mile, - chraň lid strastí sklíčený, vyprosiž nám pevnou víru, - v světa víru dopřej míru, - bezúhonně, svatě žít, - dobrým skutkem Boha ctít.

14. Pros, ať věrně mladí, staří kráčíme v tvých šlépějích, - duše naše jasně září - v ctnosti stkvělých paprscích, po tvém vzoru ať jsme živi, pokorni a dobrotivi, - a až šťastně skonáme, v nebi věčně plesáme.

15. Za tvé ctnosti ctíme tebe, - láskou k tobě planeme, - s tebou sdílet slasti nebe - vroucí touhou prahneme. - Milý, svatý Mikuláši, přímluvou svou touze naší ku pomoci rád vždy spěj, s tebou shledati se dej!

559. Prosba o pomoc k sv. Mikuláši.*)

Vážně. *Slova Jos. Navrátila 1906. — Hudba Jana Bádala 1907.*

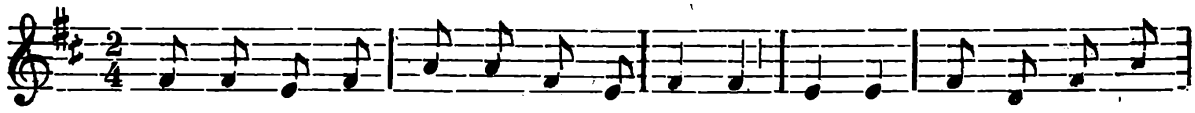

1. Pa-tro-ne náš, sva-tý Mi-ku-lá-ši, te-be po-zdra-vu-jem

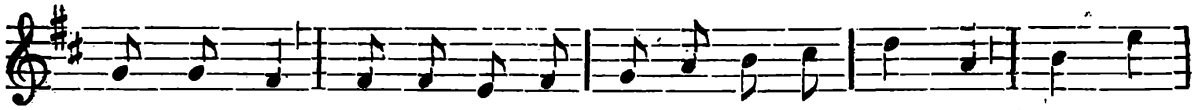

v dnešní den, ra-čiž při-jat vrou-cí ú-ctu na-ši, jenž jsi

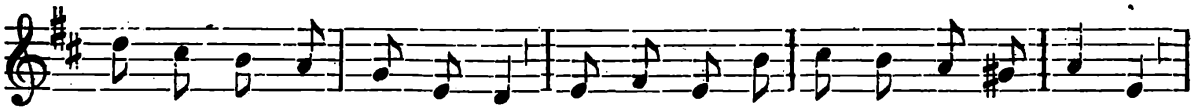

Bohem samým o-sla-ven, že jsi ctnosti žil a umřel svě-tu,

*) Se svolením „Jednoty sv. Mikuláše" v Žalkovicích ze dne 22. února 1907.

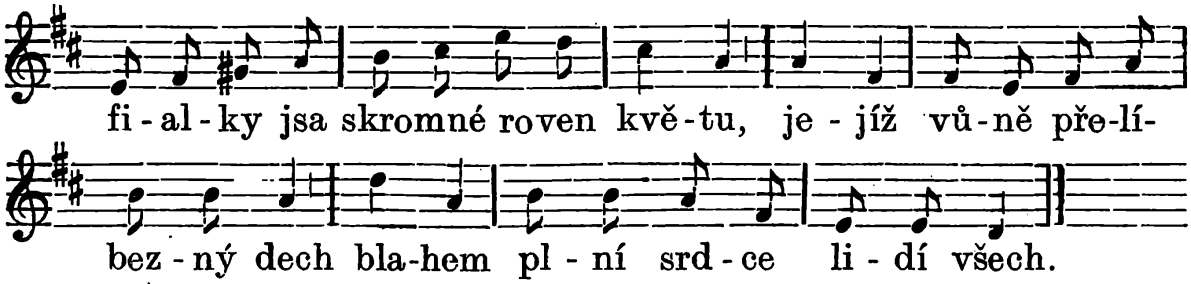

2. Jako dítky přicházíme k tobě,
abys v mocnou ochranu nás
vzal, - přítelem byls dítek v každé
době - a je laskavě jsi k sobě
zval; po příkladu svého Spa-
sitele - učils malé, učils neumělé,
uč i nás, jak jíti životem, -
cestu k nebi ukaž dítkám všem!

3. V modlitbách jsi vroucích
prosil Boha, - aby povždy chrá-
nil tebe sám, nejraději spěla
tvoje noha - tam, kde kynul
svatý jeho chrám; v chrámě
biskupem tě pozdravili, když
tě na modlitbách překvapili,
vypros dar nám pravé zbožnosti,
bychom prospívali ve ctnosti.

4. Lilie květ pěstils nevinnosti,
- abys Beránku kdys blízko byl,
- aby všichni žili této ctnosti
pečoval jsi povždy ze všech sil, -
chudičké tři děvy z hříchu moci
- vyrval's, přispěv věnem ku po-
moci, - neviny květ v naší duši
chraň, - proti svůdcům mocnou
skytni zbraň.

5. Přemáhal jsi těla pyšnou
zvůli - modlitbou a krátkým noci
snem, - abys věrně plnil Boží
vůli, - jež ti byla žití údělem,
hvězdy slýchaly tvé zbožné vzde-
chy, - nenechal tě Kristus bez
útěchy, vypros i nám v nebi
posily, bychom všecky vášně
krotili.

6. Chudým utíral jsi slzy s tváře,
- tišil bídu jejich, zhoubný hlad,
- aby všude svitla štěstí záře, -
štědrou ruku otvíral jsi rád,
dal jsi příklad křesťanskému lidu,
- aby láskou hojil bol a bídu, -
jako činil Kristus, milý Pán,
dokud pozemský jej hostil lán.

7. K studni pravdy ovce své
jsi vodil, - a je vírou svatou na-
pájel, - třeba hořký vzal jsi za to
podíl, - nevinně i v žaláři jsi dlel,
- maje za vzor svého Spasitele, -
světu celému jsi hlásal směle :
ač vám tělo ničí rukou zlou,
duší zabíti vám nemohou !

8. Biskupe náš, svatý vyzna-
vači, - milost pravé víry vypros
nám, - bychom poznali, co k štěstí
stačí, - duši vede k nebes výši-
nám, - nevěry nás zhoubné ochraň
stínu, - bychom Bohu věrni, jeho
Synu, vyznávali víru, svatý
kříž, - a tak vešli jednou v ne-
bes říš.

9. Od smrti jsi strašné osvobo-
dil - nevinné tři kdysi měšťany, -
s popraviště v chrám je dopro-
vodil, - do Boží je svěřil ochrany;
- vypros také milost pro své děti,
- smrt by měli vždycky na pa-
měti, - aby s Kristem všichni
smířeni - slíbeného došli spasení.

10. Mořem zrádným jsi se jed-
nou plavil, - když je bouře děsná
zvlnila, - plavců sbor tu u tebe
se stavil, - když už smrt je stra-
chem plnila; - jako Kristus kdysi
tišíš moře, - radost seješ tam, kde
bylo hoře, - buď i naším stráž-
ným lodníkem, - veď nás k nebi
jistým chodníkem !

11. Patrone náš, svatý Miku-
láši, - bezpečně veď vrátkou naši
loď, - kéž nás bouře žádná neza-
straší, - k přístavu nás nebes
doprovoď, - ať nás přivítá tam
Kristus milý - v tesklivé kdys,
trapné smrti chvíli, - abychom
jej s tebou chválili, - na věky
tam na něj patřili!

Sv. Tomáš, apoštol.

(21. prosince; bývalý zasvěcený svátek).

S. Tomáš ap. narodil se v Galileji a byl přijat Kristem za apoštola. Nechtěl věřiti, že Kristus vstal z mrtvých, dokud nevložil prstů svých a ruky své v rány jeho. — Kázal v Ethiopii a Habešsku a jinde. Ve východní Indii byl kopím probodnut. —

Sv. Tomáši zasvěcen jest v brněnské diecesi kostel farní v Brně a kaple zámecká ve Starém Hobzí.

Jaké naučení můžeme z pochybování sv. Tomáše o vzkříšení Páně čerpati pro víru svou.

(Výklad evangelia podle sv. Jana 20, 24—29).

Za onoho času „Tomáš, jeden ze dvanácti, kterýž slove Blíženec, nebyl s nimi, když přišel Ježíš. Tedy řekli jemu ostatní učedníci: Viděli jsme Pána. On pak řekl jim: Leč uzřím v rukou jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vložím v bok jeho, neuvěřím. A po osmi dnech byli učedníci opět vnitř, a Tomáš s nimi. Přišel Ježíš zavřenými dveřmi a stál v prostřed a řekl: Pokoj vám. Potom dí Tomášovi: Vlož prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpusť v bok můj; a nebudiž nevěřící, ale věřící. Odpověděl Tomáš: Pán můj a Bůh můj! Řekl jemu Ježíš: Že jsi mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi: blahoslavení, kteříž neviděli a uvěřili.“

Svatý papež Řehoř I. Veliký († 604) podává k tomu evangeliu pro naše poučení následující výklad: Co, bratří nejmilejší, na tom pozorujete? Což věříte, že stalo se náhodou, že vyvolený onen učedník tehdy scházel, potom však přišed uslyšel, slyše pochyboval, pochybuje dotýkal se a dotýkaje se uvěřil? Nestalo se to náhodou, nýbrž božským řízením. Působila totiž podivným způsobem nejvyšší laskavost, že učedník onen pochybující, když na svém Mistru dotýkal se ran tělesných, v nás rány hojil nevěru. Více nám totiž Tomášova nevěra prospěla, než víra věřících učedníků: neboť když on k víře dotýkáním zase jest přiveden, naše mysl, odkládajíc všeliké pochybování, ve víře se utvrzuje.

Tak sice Pán po svém zmrtvýchvstání dopustil, aby učedník pochyboval, než, v pochybování jej neopustil, a tím stal se učedník pochybující a dotýkající se svědkem skutečného zmrtvýchvstání.

Dotekl se a zvolal: „Pán můj a Bůh můj!“ Řekl jemu Ježíš: „Že jsi mne viděl, uvěřil jsi“. Když apoštol Pavel dí: „Jest pak víra nadějných věcí podstata, důvod neviditelných“: patrně z toho následuje, že je víra důvodem oněch věcí, které nemohou se ukázati. Co se může ukázati, již nepotřebuje víry, nýbrž nazírání. — Když tedy viděl Tomáš, an se dotýkal, proč se mu praví: „Že jsi mne viděl, uvěřil jsi?“ Než, něco jiného viděl, něco jiného věřil. Od smrtelného totiž člověka božství viděno býti nemohlo. Člověka tedy viděl, a Boha vyznal, řka: „Pán můj a Bůh můj!“ Nazíráním tedy uvěřil, an vida pravého člověka, jej nazval Bohem, kterého viděti nemohl.

Velmi potěšuje, co následuje: „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili". V tom výroku patrně my jsme zvláště označeni, kteříž toho, jehož jsme tělesně neviděli, v mysli chováme. My jsme označeni: avšak jen když víru svou dokazujeme skutky. Onen totiž v pravdě věří, kdo skutkem koná, co věří. —

Nešpory na sv. Tomáše apoštola.

Otče náš. Zdrávas *(potichu; pak hlasitě):*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky, a na věky věkův. Amen.

Antif. 1. Přisáhl Hospodin, a nebude toho želeti: Ty jsi knězem na věky.

Žalm 109. na str. 51., ton. VIII, 1.

Antif. 2. Posadiž ho Hospodin s knížaty lidu svého.

Žalm 112. na str. 52., ton. VIII, 2.

Antif. 3. Roztrhl jsi, Hospodine, vazby mé, Tobě obětovati budu obět chvály.

Žalm 115. na str. 53., ton. VII, 1.

Antif. 4. Jdouce šli a plakali, mecíce semena svá.

Žalm 125. na str. 54., ton. VIII, 2.

Antif. 5. Posilněno jest knížectví jejích, a ctěni jsou přátelé Tvoji, Bože.

Žalm 138. na str. 57., ton. VII, 4.

Kapitola Bratři. Již nejste hosté a příchozí: ale jste (spolu-)měšťané svatých a domácí Boží: vzděláni na základ apoštolů a proroků, kdež jest nejhlubší úhelní kámen sám Kristus Ježíš.

R. Bohu díky.

Hymna (Exultet orbis) *s 5. slokou v času vánočního. Č. 542* „Svět u radosti zaplesej" *na str. 1382.*

V. Ohlašovali skutky Boží.

R. A činům jeho srozuměli.

Antif. k Magnificat: Že jsi mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi: blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili, alleluja.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 4.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Dej nám, prosíme Pane, honositi se slavnostmi blahoslaveného apoštola Tvého Tomáše: abychom i jeho povždy ochranou byli podporováni, i víru patřičnou zbožností následovali. Skrze Pána

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Antifona mariánská „Alma Redemptoris Mater“ *s V., R. a modlitbou viz na str. 61. a 62.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

560. Ráznost a přímost sv. Tomáše, ap. Páně a m.

Slova B. M. Kuldy („Legendy“). — *Hudba J. B. 1906.*

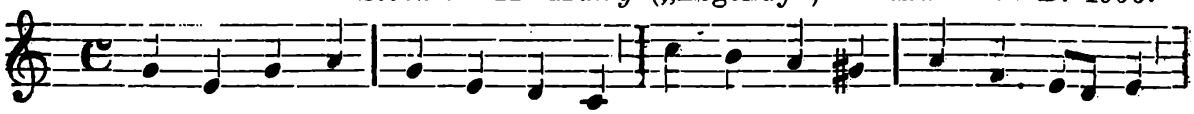

1. Svatý Tomáš, ry-bář prostý, v rázné hrudi choval skvo-sty,

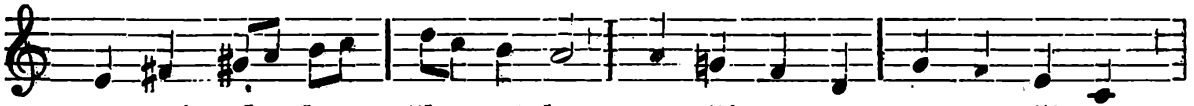

vzác-né zdo-by člo-vě-ka; pro přímost a pro zmu-ži-lost

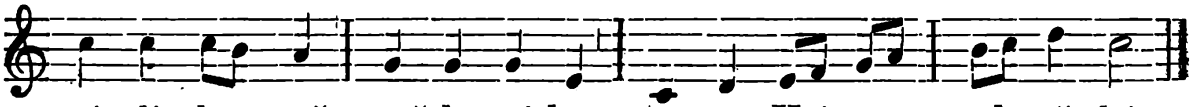

zá-li-bu v něm mě-la mi-lost Je-zu Kri-sta od-vě-ká.

2. Hrozilo-li sebe větší - Kristu Pánu nebezpečí, - Tomáš mluvil k druhům svým: - „Mistru strojí nepřátelé - úklady a pikle smělé; pojďme všickni umřít s ním!“

3. Pochybnost-li zlá jej hnětla, - bez okolků hledal světla, - poučení u Krista: - „Nevíme my, kam Ty kráčíš, - jaký záměr míti ráčíš; - zjev nám cestu dojista!“

4. Pán dí: „Můj ret pravdu hlásá, ve mně život, ve mně spása, - jáť jsem cestou bezpečnou. - Mým kdo spravuje se vzorem, - nezahyne hříchu morem, najde mzdu svou výtečnou.“

5. Jazyk lidský nevypoví, kterak bylo Tomášovi, - na kříži když umřel Pán. Nevěřil, že povstal z hrobu, - nepřemohl víry mdlobu, - až mu zjevný důkaz dán.

6. „Nespatřím-li rány v rukou - otevřené hřebů mukou: - nejistotu trapnou mám; až svou ruku v ránu vložím, - způsobenou v boku Božím: - uvěřím pak svědkům vám!“

7. Jemu k vůli Pán zas přišel. Tomáš výtku Páně slyšel: „V bok můj tu svou ruku vlož! - Ohledej mých rukou rány, - jak mi pro hřích lidstva dány, - a svou blahou víru zmnož!“

8. Hořký žal mu duši svírá, - kajicně se jeví víra: - „Pane můj a Bože můj!“ - Pán dí: „Věříš, že mne vidíš; - z víry věčný život sklidíš, - ve víře své pevně stůj.“

9. Pro svou víru v Krista Boha - utrpení snášel mnohá - den co den a rok co rok. - Mistrovy se nevzdal stopy, - až i jemu ostré kopí prorazilo věrný bok.

10. Shlédni na nás, apoštole, - v slzavém tom zemském dole, - naši víru v Krista tuž; po Kristu jak ty jsi toužil, - a jak věrně tys mu sloužil, - tak z nás každý Kristu služ.

Sv. Štěpán, prvomučedník.

(26. prosince.)

Hned po Narození Páne slaví se svátek sv. Štěpána. Děje se tak proto, že sv. Štěpán první zpečetil víru v Krista Ježíše svou krví. Byl jedním ze sedmí jáhnů, které sobě vyvolili apoštolové hlavně proto, aby jim svěřili chudé. Pln Ducha sv. kázal ve škole židovské o Kristu. Když pak nemohli odolati jeho moudrosti, vyvedli jej ven z města a kamenovali ho, an se za ně modlil: „Pane Ježíši Kriste, nepokládej jim toho za hřích".

Tělo umučeného sv. Štěpána bylo zůstaveno dravcům za lup. Ale někteří bohabojní mužové přišli v noci a odnesli je. Dle svědectví sv. Jana bylo tělo sv. Štěpána pohřbeno na pozemku Gamalielově blízko Jerusalema. Tam zůstalo do r. 415, kdy kněz Lucian byv viděním poučen o místě, kde odpočívalo, je nalezl. I dal tehdejší biskup jerusalemský Jan ostatky sv. Štěpána přenésti do chrámu na hoře Sionu. Za papeže Pelagia (555—560) byly kosti sv. Štěpána převezeny do Říma a uloženy v hrobce sv. Vavřince. — Výroční památka nalezení těla sv. Štěpána koná se 3. srpna.

O svátku sv. Štěpána nejsou věřící vázáni církevním přikázáním, slyšeti mši sv. a zdržovati se od služebných prací. (Viz Motu proprio „Supremi disciplinae" ze dne 2. července 1911, na str. 840.)

Sv. Štěpánu zasvěcen jest v brněnské diecesi farní kostel v Malešovicích a v Hrušovanech (a býval také filiální kostel ve farnosti sv. Maří Magdaleny v Brně — tam kde na Křenové skoro na témže místě stojí nový farní chrám Neposkvrněného Početí Panny Marie.)

Antifona a modlitba k sv. Štěpánu, prvomučedníku.

Antif. Vyvolili apoštolové Štěpána za jáhna, plného víry a Ducha svatého, kteréhož kamenovali Židé modlícího se a řkoucího: „Pane Ježíši, přijmi ducha mého, a nepokládej jim toho za hřích!"

V. Pro zásluhy a prosby blahoslaveného Štěpána.

R. Milostiv buď, Pane, lidu svému.

Modlitba: Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi prvotiny mučedníků v krvi blahoslaveného jáhna Štěpána ustanovil: uděl, prosíme, aby byl naším přímluvčím, jenž i za své pronásledovníky prosil Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého: který žije a kraluje na věky věkův. Amen.

Odpustky (i pro duše v očistci): 300 dní jednou denně. — Plnomocné 3. srpna a 26. prosince nebo některý den v oktávě těch slavností, pro ty, kdo modlitbu vykonají každodenně po 9 dní předcházejících. Podmínky: Zpověď, přijímání, návštěva kostela nebo veřejné kaple a tam modlitba na úmysl sv. Otce. (Pius X. 23. ledna a dne 8. června 1904).

Nešpory na slavnost sv. Štěpána, prvomučedníka.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Antifony „S tebou panování" *a žalmy jako o Narození Páně, str. 140.*

Kapitola: Štěpán pak, jsa pln milosti a síly, činil veliké divy a zázraky v lidu.

R. Bohu díky.

Hymna (Deus tuorum militum) *č. 544 na str. 1384.*

V. Štěpán viděl nebesa otevřená.

R. Viděl a vešel: blahoslavený člověk, jemuž nebesa stála otevřína.

Antif.: Pochovali Štěpána muži bohabojní, a učinili pláč veliký nad ním.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Dej nám, prosíme Pane, následovati to, co ctíme, abychom naučili se i nepřátele milovati: neboť onoho památku slavíme, jenž uměl i za pronásledovatele modliti se k Pánu našemu, Ježíši Kristu, Synu Tvému, který s Tebou žije a kraluje . . .

(Vzpomínka sv. Jana, ap. a ev.).

Antif.: Tentoť jest Jan, kterýž na prsech Páně při večeři odpočíval: blahoslavený apoštol, jemuž zjeveny byly tajnosti nebeské.

V. Velmi ctěn býti má blahoslavený Jan.

R. Který na prsech Páně při večeři odpočíval.

Modlitba: Církev svou, Pane, dobrotivě osvěcuj aby naukami blahoslaveného Jana apoštola a evangelisty osvícená, ke statkům přišla věčným.

(Vzpomínka na Narození Páně).

Antif. Dnes Kristus narodil se: dnes Spasitel zjevil se: dnes na zemi prozpěvují andělé, radují se archandělé: dnes plesají spravedliví, řkouce: Sláva na výsostech Bohu, alleluja!

V. Známé učinil Hospodin, alleluja.

R. Spasení své, alleluja.

Modlitba: Popřej, prosíme všemohoucí Bože: aby Jednorozeného Tvého nové narození z těla osvobodilo nás, které pod hříchu jhem staré otroctví drží.

(Vzpomínka všech svatých mučedníků).

Antif.: Radují se v nebi duše svatých, které šlépějů Kristových následovaly: a jelikož z lásky k němu krev svou prolily, proto s Kristem plesají bez konce.

V. Plesati budou svatí v slávě.

R. Veseliti se budou na ložcích svých.

Modlitba: Bože, jenž nám dáváš památku všech svatých mučedníků svých ctíti: popřej nám, abychom se ve věčné blaženosti z jejich společnosti radovali. Skrze Pána . . .

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Alma Redemptoris Mater", *s V., R. a modlitbou na str. 61. a 62.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

561. Čemu nás učí smrt sv. Štěpána, prvomučedníka.

Nápěv dle Šteyra. — Slova a úprava nápěvu z Olom. kanc. č. 155.

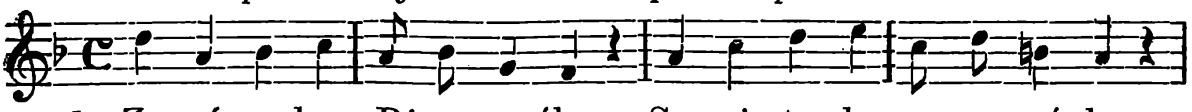

1. Za ví-ru dnes Pá-na svého, Spa-si-te-le zro-ze-né-ho,

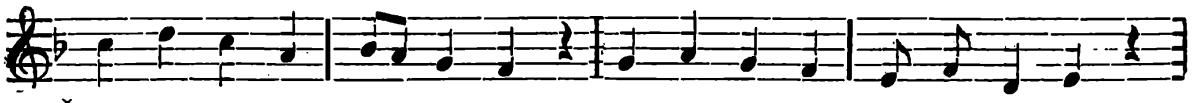

Ště-pán prv-ní ži-vot dal; na ko-le-nou k ne-bi zí-rá,

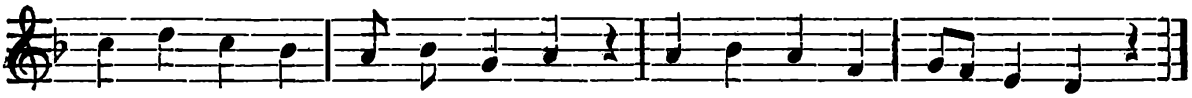

a-no se mu o-te-ví-rá, a-by vě-nec slá-vy vzal.

2. Jak's Ty, Pane, nepřátelům, na kříži svým mučitelům, - vraždu Boha odpustil: - tak on prose za ně klesnul, - kamenován v Pánu zesnul, - ducha svého vypustil.

3. Umíraje, volal k Tobě: „Bože, odpusť jim v té době, za hřích jim to nečítej; pro Krista rád život skládám, - za své vrahy Tebe žádám: - pravdu poznati jim dej."

4. Kéž i my s touž horlivostí, - neoblomnou rekovností - v Tebe, Kriste, věříme; víru pak, již v srdci máme, - kéž i skutkem vyznáváme, - na světci jak vidíme.

5. Z liché bázně mnohý z lidí - vyznat víru svou se stydí, - křesťanství své zapírá; - jak jej příklad zahanbuje, - jejž nám Štěpán poskytuje, - za víru an umírá!

6. S vírou také lásku mějme, - přikázaní Páně dbejme, - zlým se za zlé nemstěme; - podobni tak Otci svému, - k chybujícím slitovnému, - v dědictví své vejdeme.

Sv. Jan, apoštol a evangelista.

(27. prosince; bývalý zasvěcený svátek).

Sv. Jan, miláček Páně, byl bratrem Jakuba st., apoštola. S ním a Petrem byl od Krista vyznamenáván. Kázal v Malé Asii a stal se biskupem v Efesu. Panna Maria žila na blízku pod jeho péčí. Roku 95. byl do Říma poslán a mučen, vyšel však z vařícího oleje neporušen. Pak žil na ostrově Pathmu a na konec zase v Efesu, kde ještě jako stařeček dával se nositi do kostela a tam napomínal věřící: „Synáčkové, milujte se vespolek". Zemřel 100letý. — Máme od něho v Písmě svatém evangelium, 3 listy a Zjevení.

Sv. Jan ev. je spolupatronem kostelů farních: ct. OO. Minoritů v Brně a v Bystrci.

Modlitba k sv. Janu ap. a evang.

Slavný apoštole, jenž jsi pro svou panickou čistotu Ježíši tak milým byl, že jsi na jeho prsa položiti směl hlavu a jenž jsi byl za hodna uznán, aby tě místo sebe Matce nejblahoslavenější jako syna poručil; dej mi, snažně prosím, abych Ježíše a Marii nejhoroucnější láskou obejmul. Učiň, prosím, svou přímluvou u Boha, abych i já očistiv srdce ode všeho světského smýšlení, jako věrný učedník na zemi vždy lnul k Ježíšovi a jako syn milující k Marii, abych s nimi na věky spojen býti zasloužil v nebi. Amen.

Racc. Odp. 200 dní jednou denně. — Lev XIII. 8. prosince 1897.

Jiná modlitba k sv. Janu, ap. a evang.

Zlatý Nebeklíč.

Pro obzvláštní lásku, kterou k tobě měl Ježíš Kristus, jehož miláčkem jsi byl, odevzdávám se tvé přímluvě a pomoci. Nezahanbuj a neopouštěj mne ve veliké důvěře mé k tobě, ale dej mi pocítiti, že jsi ustavičně mým orodovníkem. A jako Pán Ježíš Kristus svou nejmilejší Matku tobě poručil, tak také i já, nyní i při smrti své, duši svou ti poroučím, žádaje, abys mi při všech potřebách a zvláště v hodinu smrti milostivě byl přítomen, jako jsi byl při smrti Pána Ježíše Krista. Amen.

Viz také modlitbu k Panně Marii a sv. Janu Evangelistovi, kteří stáli pod křížem, když Kristus umíral, na str. 335.

Nešpory na sv. Jana, ap. a evang.

Otče náš, Zdrávas *(tiše; pak hlasitě;)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Antif. „S Tebou panování“ *atd. a ostatní antifony a žalmy jako na slavnost Narození Páně na str. 140.*

Kapitola: Kdož se bojí Boha, činiti bude dobré: a kdož se přidržuje spravedlnosti, dosáhneť jí, a vyjde jemu vstříc jako matka počestná.

R. Bohu díky.

Hymna (Exultet orbis) *na str. 1382 č. 542.*

V. Velmi ctěn býti má blahoslavený Jan.

R. Jenž na prsech Páně při večeři odpočíval.

Ant. k Magnif.: Vyšla řeč mezi bratřími, že učedník ten neumře. A neřekl Ježíš: Neumře; ale: Chci, aby on tak zůstal, dokudž nepřijdu.

Magnif. na str. 59., ton. VI.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba Církev svou, Pane, dobrotivě osvěcuj: aby naukami blahoslaveného Jana, apoštola a evangelisty osvícená, přišla ke statkům věčným. Skrze Pána

R. Amen.

Vzpomínka Mláďátek:

Antif.: Toť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni: nebo panicové jsou a následují Beránka, kamžkoli jde.

V. Herodes rozhněvav se, zavraždil mnoho pacholat.

R. V Betlemě Judském, městě Davidově.

Modlitba Bože, jehož chválu dnešního dne nevinní mučedníci ne slovem, nýbrž smrtí vyznali: umrtvi všechna v nás hříchů

zla; aby víru Tvou, kterou jazyk náš osvědčuje, také mravy (svými) život náš vyznával.

Vzpomínka na Narození Páně:

Antif.: Dnes Kristus narodil se: dnes Kristus zjevil se *atd. na str. 1411.*

Vzpomínka na sv. Štěpána:

Antif.: Pochovali Štěpána muži bohabojní, a učinili pláč veliký nad ním.

V. Štěpán viděl nebesa otevřená.

R. Viděl a vešel: blahoslavený člověk, jemuž nebesa stála otevřína.

Modlitba: Dej nám, prosíme Pane, *atd. na str. 1411.*

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská: „Alma Redemptoris Mater" *s V., R. a modlitbou na str. 61. a 62.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

562. Záslužný život sv. Jana, ap. a ev., miláčka Páně.

Slova Jak. Pavelky. — Nápěv K. E.

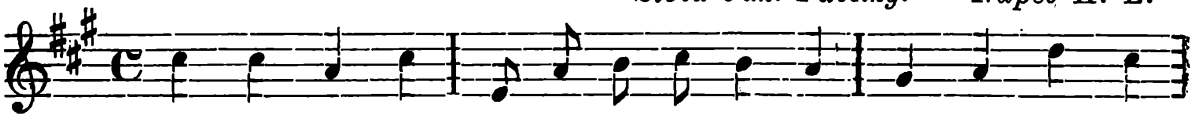

1. Sva - tý Je - ne, Mi - lá-čku ty Pá - ně, sy - nu Ze - be-

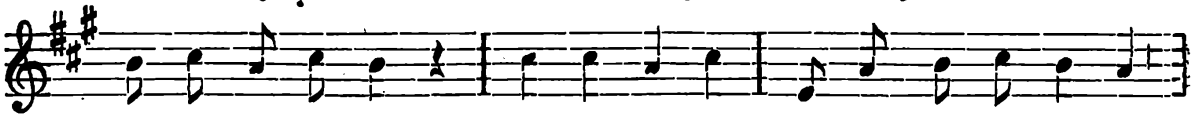

da a Sa - lo-my, jak tě ví - tá Kristus v nebes bráně,

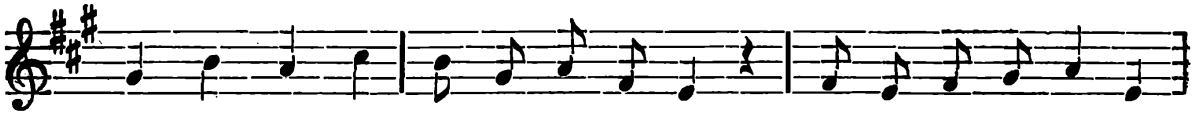

u - chrá-niv tě vša-ké po-hro-my! Ne-vi-ny a zá-sluh

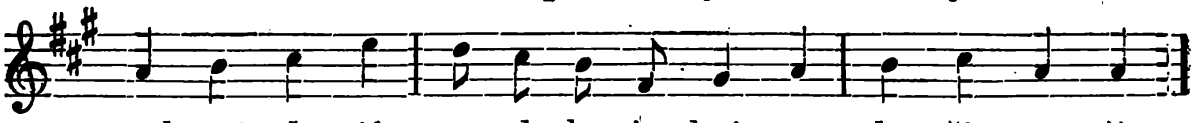

pal-mou dvo-jí o - zdo-bu-je krásnou du - ši tvo - ji.

2. Křtitele jsi o něm slyšel svědčit na pobřeží slunném Jordánu, - že již přišel rány duše léčit, spravit cestu nebes do stanu, - Beránek on že jest Boží tichý, - který snímá všeho světa hříchy.

3. Za ním šel jsi s duší důvěřivou, - s jeho rtů jsi pravdu vděčně ssál, - k němu pevně přilnul věrou živou, - apoštolem jeho jsi se stal, - po jeho dlel věrně vezdy boku, - provázeje při každém jej kroku.

4. Tys jej viděl, an plál nebes slávou - proměněný, jasný na hoře; - tys jej viděl, se skloněnou hlavou - an lkal, sklíčen žalem v pokoře, - tys jej na Golgotu doprovodil, - kde nás z moci pekla osvobodil.

5. Svěřena tvé péči Boží Máti, - tys jí synem milujícím byl, - jakého jen lze si matce přáti, - tys jí sloužil, opatroval, ctil, ona k tobě lnula jako k synu, - až se vznesla nebes na výšinu.

6. Širé procházel jsi světa kraje, - víru Páně všude zvěstuje, - krásnější než milé květy máje - ctnosti v srdcích lidských pěstuje, - potíral's blud, upevňoval víru, - hlásal zvěsti nebeského míru.

7. Domicián velel vrhnout tebe - v kotel vařícího oleje, - zkázy však tě uchránilo nebe, - vyšels ze vroucího peřeje, - oděn v novou mladost, novou krásu, s duší plnou nebeského jasu.

8. Na Pathmos tě pustý vyhostili v nehostinné, drsné úskalí; - tu ti nebe otevřel Pán milý, - andělé tě, svatí vítali, - provázeli Božím u zjevení - slávou, jížto v světě rovno není.

9. Vysvobozen z pouště nehostinné - v Efesu zas řídíš svatý sbor, - slovo Páně mile s rtů ti plyne, učíc k nebi povznášeti zor, - povrhovat rozkošemi světa, - spěchat tam, kde blaho věčné vzkvétá.

10. Věřící jsi sytil slovem spásy - a nám odkaz drahý zůstavil: - knihy svaté neskonalé krásy, útěchu v nich srdci připravil, již z nich čerpat budou všecky věky, - vzdávajíce za ně Bohu vděky.

11. Tělo tvé když poklesalo v stáří, - vodit jsi se dával v milý chrám, - „Milujte se!“ říkal's jasnou tváří, - „největší to Vykupitel nám - dal své pro vše lidi přikázání, - jak sám s láskou vždycky k nám se sklání.“

12. Lásky žár plál, Jene, ve tvé hrudi, - lásky k Bohu, k církvi, k lidem všem; - k tobě vinuli se děti, chudí, - opuštěným byl jsi ochráncem, - lásku's čerpal z hrudi Jezu Krista, na níž dlela hlava tvoje čistá.

13. Panicem jsi zůstal život celý, bez poskvrny lilie jak květ, - proto v nebe vzlétal duch tvůj smělý, - v taje Boží nořils smrtný hled, - a tam nesmrtelný žiješ nyní - v nejčistšího blaha zářné síni.

14. Tam pros za nás Pána, svatý Jene, - bychom žili svorně, čistotně, - našli nebe sobě otevřené - a v ně smrtí vešli radostně, - k vyvoleným byli připojeni, slastí netušenou nasyceni!

563. Přednosti a zásluhy sv. Jana, ap. a ev.

Dříve: Miláček Boží, svatý Jan. (Rozenplut 1601.)

Slova Jak. Pavelky 1907. — Nápěv u Šteyra 1687.

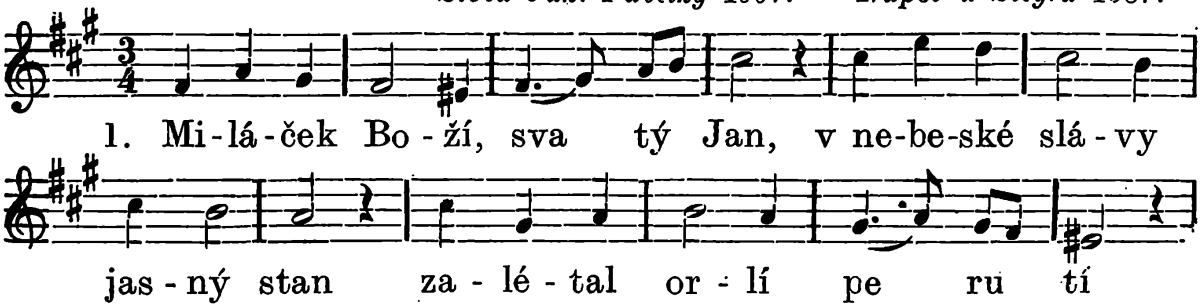

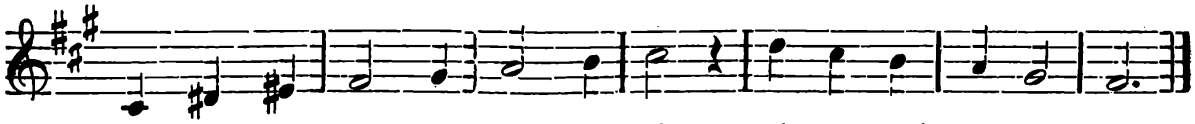

2. Učněm byl Jana Křtitele, v řeči jenž kázal přesmělé - království Páně svítání, - k pravému volal pokání, - dobrého konání.

3. Opustiv břehy Jordánu, druží se věrně ku Pánu, - uslyšev Jana svědčiti, - Kristus že ráčil přijíti, všecky chce spasiti.

4. Pro jeho lásku, nevinnost, - pro jeho svatou horlivost - nejvíc jej Kristus miloval, - na svou hruď hlavu složit přál, v zahradu s sebou vzal.

5. Na kříži vise opuštěn, Kristus zřel s Matkou Jana jen, - jediný, jenž mu z učňů zbyl, - bolesti jeho trpkých chvil v srdce své věrně skryl.

6. Svěřil mu Kristus Marii, Matku svou, Růži, Lilii; - Jana jí dává za syna, - pokojně potom usíná - za hříchy Nevina.

7. Marii jak syn miloval, k smrti ji něžně dochoval, - na nebe slavném po vzetí - přečasto za ní zaletí - v lásky duch rozpjetí.

8. Rybářem byv dřív na moři, - láskou když k Bohu zahoří, duší se stává rybářem, - mořem mu k lovu širá zem, pravdu když nese všem.

9. Krajiny mnohé prochází - nedbaje trudů, nesnází, - království Boží hlásaje, - ztracené ovce hledaje, - ku pravdě volaje.

10. V olej ho vroucí hodili, - do vína jedu nalili, - oheň ni jed ho neraní, - neb sám ho Ježíš zaclání, pohromy uchrání.

11. Z mučení divem vyproštěn, - na Pathmos Jan byl vyhoštěn, - tam se mu nebe otvírá, - tam svůj zrak v Boha upírá, - v příští věk pozírá.

12. V taje tam Boží zázračné - ve výši dáno oblačné - okem mu čistým hleděti, - anděly, svaté viděti, - Bohu se klaněti.

13. K pustému Pathmu úskalí - větry loď bludnou přivály; dřív než se Efes naděje, - plesem se velkým zastkvěje, - když v něj Jan dospěje.

14. V knihy tká svoje vidění, - Ježíšův život, učení, - věřící moudře spravuje, - otcovsky o ně pečuje, - lásku jim zvěstuje.

15. Sklonil věk jeho ramena, - splněna touha plamenná: - vyproštěn z těsných těla pout, mohl duch v nebe zalétnout, v Ježíši spočinout.

16. Na hlavě slávy korunu, k Božímu přijat ke trůnu, - vyžádej i nám milosti, - která nás od zla vyprostí, - v nebesích uhostí!

Svěcení vína. *Z Dodatku k Agendě.*

Na svátek sv. Jana evangelisty světí se víno na památku, že pil jed, aniž by mu uškodil.

V. Pomoc naše ve jménu Hospodinovu.
R. Kterýž učinil nebe i zemi.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání me přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Požehnati † a posvětiti † račiž, Pane Bože, pravicí svou tento kalich vína a jakéhokoliv nápoje a uděl, aby pro zásluhy sv. Jana, apoštola a evangelisty, všichni v Tebe věřící a z kalichu tohoto pijící byli požehnáni a opatrováni. A jako blahoslavený Jan, z kalichu napiv se jedu, neporušeným docela zůstal, tak ať z kalichu tohoto pijící pro jeho zásluhy, vší choroby z jedu a všelikých škodných věcí jsou uchráněni a tělem i duší se obětujíce, ode vší viny jsou osvobozeni.

R. Amen.

Požehnej, † Pane, toto stvoření nápoje; aby byl spasitelným prostředkem všem jej přijímajícím a uděl na vzývání svatého Jana svého, aby, kteříž ho okusí, jak duševního, tak tělesného zdraví z Tvé štědroty požívali. Skrze Krista, Pána našeho.

R. Amen.

Závěrek: A požehnání všemohoucího Boha Otce † i Syna † i Ducha † svatého sestoupniž na toto stvoření vína, a jakéhokoliv nápoje, a zůstaň na něm vždycky. Amen.

Mlaďátka.

(28. prosince, bývalý zasvěcený svátek).

Dnes slaví se, o čem vypravuje sv. Matouš v kap. 2, 16: „Tehdy uzřev Herodes, že by oklamán byl od mudrců, rozhněval se náramně, a poslav zavraždit všecka pacholata, kteráž byla v Betlemě, i ve všech končinách jeho, od dvouletých a níže podlé času, na kterýž se byl pilně vyptal od mudrců“.

Antif. k Bened.: Toť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni: nebo panicové jsou a následují Beránka, kamžkoli jde.

V. Herodes rozhněvav se, zavraždil mnoho pacholat.

R. V Betlemě Judském, městě Davidově.

Modlitba: Bože, jehož chválu dnešního dne nevinní mučedníci ne slovem, nýbrž smrtí vyznali: umrtvi v nás všechna hříchů zla; aby víru Tvou, kterou jazyk náš osvědčuje, také mravy (svými) život náš vyznával. Skrze Pána

564. Salvete flores martyrum. Audit tyrannus.

(O zavraždění pacholat.)

Hymny círk. od Prudentia (žil r. 348—405).

Přel. J. Pavelka (Fr. Sušil). — Hudba J. Bádala 1906.

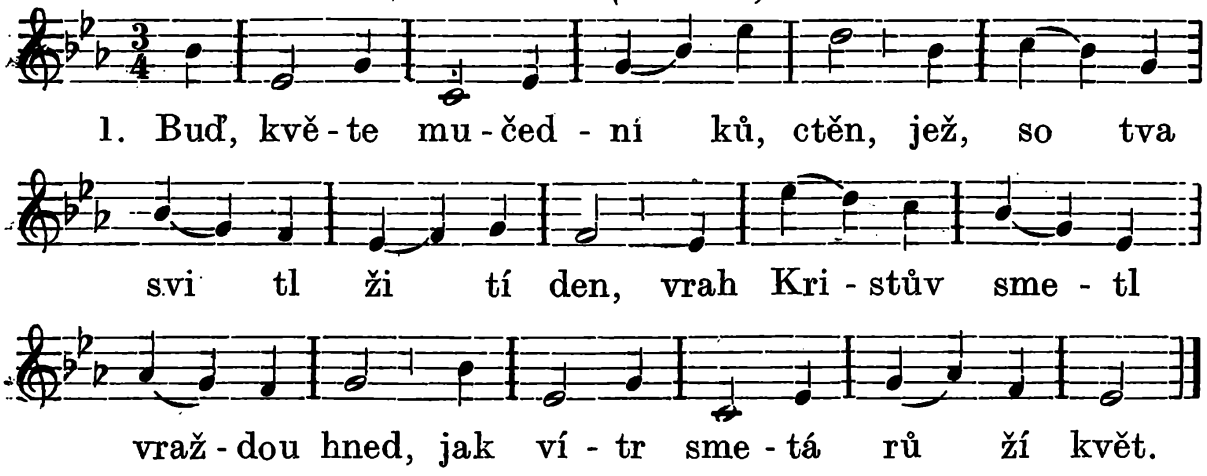

*

2. Vy, první žertvo Kristova, - vy mučňů druži přeněžná, - vy pod oltářem prostou hrou - si hráte s palmou, korunou.

3. Aj, slyší tyran s úzkostí: Král králů přibyl s výsosti, jenž Israele ovládne, - trůn Davidův mu připadne.

4. I křičí v hněvu zaplání: - „Již nástupce mne zahání. - Jdi, drábe, hned se meče chop a kolébky vše v krvi stop!

5. Hoch každý budiž zavražděn, - a prohlédněte náruč žen, - ať pachole, kde které jest, - vám neutají hbitá lest.“

6. Hned ukrutný kat tasí meč - a zuřivě se vrhá v seč - a sotva v dítě stopil hrot, - hned druhé vraždí o překot.

7. Jest divadlo to přesmutné: - vrah vraždí v zlobě urputné, - ač sotva může naleznout, - kde v údy útlé měl by tnout.

8. Co zločin taký prospěje - a jaká z něho naděje? - Jest tolik pohřbů v tento den, - přec zdráv jest Kristus odnesen.

9. Ó, Jezu, buď Ti sláva, čest, - jenž z Panny čisté zrozen jest, - i Otci, Duchu ať náš hlas - čest pěje po veškeren čas! Amen.

Sv. Silvester, papež.

(31. prosince; bývalý zasvěcený svátek.)

Pobožnosti na skončení občanského roku viz na str. 200 a násl.

Svátky svatých v lednu.

Blah. Zdislava z III. řádu sv. Dominika.

2. ledna.

Otec její Přibyslav hr. Berka, jsa ve službě královské, střežil zemský hvozd, rozkládající se na hranicích českomoravských od Libače v Čechách až přes Žďár na Moravě, skrze který vedla také stezka zemská z Čech do Brna. Bydlel s manželkou Sibyllou ve Strčanově*) na českých hranicích. Tam asi se jim narodila Zdislava r. 1208. — Od malička vynikala svatostí a jen z poslušnosti k rodičům provdala se za Havla z Jablonného v Čechách. Bydleli na hradě Lemberku u Jablonného a r. 1223 založili spolu v Jablonném za pomoci Ol. Česlava, dominikána, klášter dominikánský, načež Zdislava se svolením manželovým přijala roucho III. řádu sv. Dominika.

Otec její Přibyslav za zásluhy své dostal od krále českého Václava II. r. 1234 část župy brněnské a vystavěl si na cestě od Žďáru k Brnu pevný hrad Křižanov, stal se pak purkrabím na Veveří (1238) a v Brně (1239). Pochován u Minoritů v Brně.

Po příkladě své zbožné dcery pojal úmysl vystavěti klášter cisterciácký ve Žďáru, což však provedl teprv jeho zeť po jeho smrti († 1251).

Zdislava, naplnivši dny života svého svatého dobročinností a jinými ctnostmi, zemřela 1. ledna 1252.

Její památka se slavila 30. května, kdy poprvé její ostatky byly vyzdviženy. Nyní přeložena byla na den 2. ledna.

Za blahoslavenou prohlášena byla od sv. Otce Pia X. dne 28. srpna 1904 z té příčiny, že požívala úcty církevní v Čechách od nepaměti. Ostatky bl. Zdislavy uloženy jsou v hrobce kostela farního (Dominikánského) v Jablonném.

Bl. Zdislavě zasvěcena je útulna v Brně na Vídeňce.

---

*) Strčanov leží v Čechách, ale patří k farnosti Zámek-Žďár, čili klášter v brněnské diecesi.

Modlitba k bl. Zdislavě.

Antifona: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel: a když nalezl jednu drahou perlu, odešel a prodal vše, což měl, a koupil ji.

V. Sličností svou a krásou svou.

R. Počni, šťastně pokračuj a kraluj.

Modleme se: Bože, kterýž jsi blahoslavené Zdislavě propůjčiti ráčil, aby o Tobě bedlivou myslí stále rozjímala a spolubližnímu upřímnou a starostlivou péči věnovala; popřej nám, abychom na její přímluvu nebeským věcem s horlivostí se oddali a bratrskou lásku skutky osvědčovali. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

625. O blah. Zdislavě.

Slova Jak. Pavelky 1909. — Hudba Aloise Ručky v Dačicích 1909.

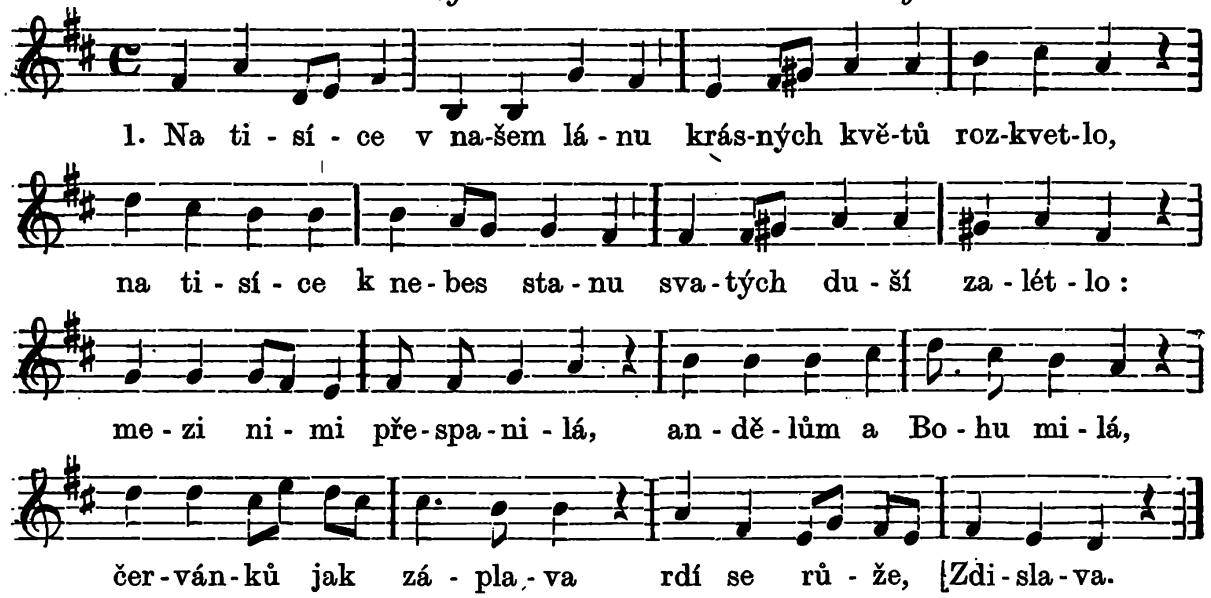

2. Prvým citem, kterým raší - srdce její mladistvé, - do nebe se k Bohu vznáší, - v nitro své jej vroucně zve, - miluje jej, po něm touží, - v tajemství se jeho hrouží, - v pravdách jeho hloubává - svaté dítě, Zdislava.

3. Aby ušla světu víru, - ďábla lstivým nástrahám, - Bohu mohla sloužit v míru, - vyhnula se plesům, hrám, - vyšla z domu v šeré lesy, v jeskyni skal pod útesy - modlitbám se oddává - svatá panna Zdislava.

4. Rodičů však vůle dbalá - opět se k nim vrátila, - odprosila, poslouchala, - ochotně jim sloužila, a když přísný otec velí, panenské ač srdce želí, - muži ruku podává - svatá dcera, Zdislava.

5. Snáší prudkost muže svého, - příkoří a hrubosti, - krotí ducha hněvivého - nepřebernou mírností, - po boku mu věrně stojí, - učí, mírní, těší, hojí, - pokorná a laskavá, svatá žena, Zdislava.

6. V Dominika rouše prostém - bosa ve chrám chodívá, - kdo jest chud, jest jejím hostem, - jejžto sytí, odívá, - zarmoucené potěšuje, choré s láskou ošetřuje, - ubohých se zastává - svatá paní, Zdislava.

7. Ku života cíli spějíc, - s manželem se rozloučí, - s radostí svět opouštějíc, - duši Bohu poroučí, - k nebes výši s plesem chvátá, - kde ji vítá záře zlatá, - píseň duchů jásavá, přeblažená Zdislava.

8. Nyní jasným vzorem svítí, - prosí za svou vlast, svůj lid, - by mu dáno blaze žíti, - ctností se a slávou stkvít, - by byl v pravé víře sdružen, - svatou láskou k dobru vzpružen, - by mu vzešla oslava, v nížto plesá Zdislava.

626. Chvalozpěv ke cti bl. Zdislavy.

Slova Jak. Pavelky. — Hudbu viz: Život bl. Zdislavy od P. Bart. Vrátného 1908.

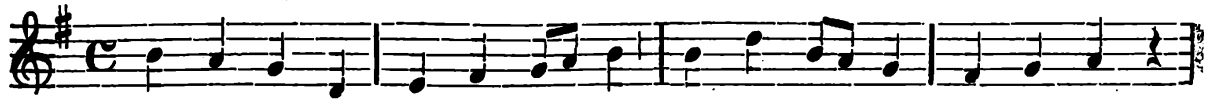

1. Po-div-ný jsi, Ho-spo-di-ne, ve všech dí-lech ru-kou svých,

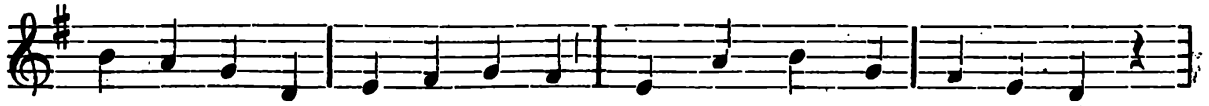

a-le pře-ce nad vše ji-né moc tvá pla-je ve sva-tých,

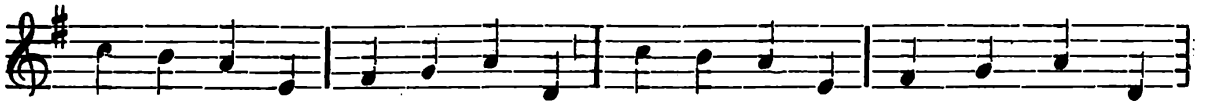

jas-ně-ji než slun-ce jas-né, něž-ně-ji než hvě-zdy krás-né

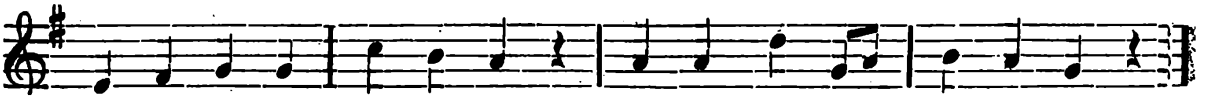

Te-be sla-ví je-jich ctnost i již dals jim, bla-že-nost.

2. Tys je učil, Tys je sílil - v tuhém žití zápase, - milosti proud v duši vylil - ku věčné's jim okrase, - vedl jsi je pravdy drahou, - odměnou's jim nejvýš blahou, - nad níž věčně plesají, - chválu Tobě vzdávají.

3. Mezi nimi, hle, se stkvěje - přeblažená Zdislava! Jak jí vděčnost srdcem chvěje, - tryská láska sálavá! - Tys ji vedl od počátku, - chránil vášní, bludů, zmatku, - až's ji v smrti hodinu - vznesl v nebes výšinu.

4. Touhou jsi jí srdce vznítil, - že jen Tebe hledala, - milostí's ji hřál, jí svítil, - pro nebe by vzrůstala, - rodiče ctí, věrna choti, - vášně jeho láskou zkrotí, - dobrotivá, pokorná, paní, matka výborná.

5. A když službu dokončila, - k níž jsi ji zde povolal, jaká slast jí dána byla, - když sám mzdou ses její stal, - v řadě světic po Tvém boku věčná krása svítá oku, - kam se jenom podívá, blažeností oplývá.

6. Tobě, Bože, díky vzdává - za nebeskou svoji slast, - prositi kéž neustává - za náš národ, naši vlast, - by náš milý národ celý, - jak Tvůj svatý zákon velí, - s Zdislavou Tě velebil, - zdravý, silný šťastně žil!

Sv. Antonín, poustevník, opat.

(17. ledna.)

Antonín Veliký, syn vznešených rodičů v Egyptě, rozdal své jmění a žil v samotě jako poustevník. Je praotcem řádu poustevníků, jimž předepsal pravidla. — Mnohá pokušení přemohl, mudrce poučoval, bojoval proti Ariánům, kteří popírali božství Kristovo. Zemřel 105letý r. 356. Sv. Antonín jest patrónem proti nemocem domácího dobytka.

Sv. Antonínu, op., zasvěcena je kaple v Němčanech u Slavkova.

Modlitba.

Antifona: To dobře, služebníče věrný a dobrý: že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím; vejdiž v radost Pána svého.

V. Spravedlivého provedl Hospodin cestami přímými.
R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Přímluva nás, prosíme Pane, blahoslaveného Antonína, opata, doporučuj: abychom, seč nejsme vlastními zásluhami, jeho ochranou dosáhli. Skrze Pána

565. Chvalozpěv na sv. Antonína, poustevníka.

Dle sequence: „Pia voce praedicemus“ z ms. Coelestin. Ambianensium z. r. 1572 (Dreves, A. h. XLIV., p. 52.).

Přel. J. P. 1906. — Hudba Jos. Charváta 1906.

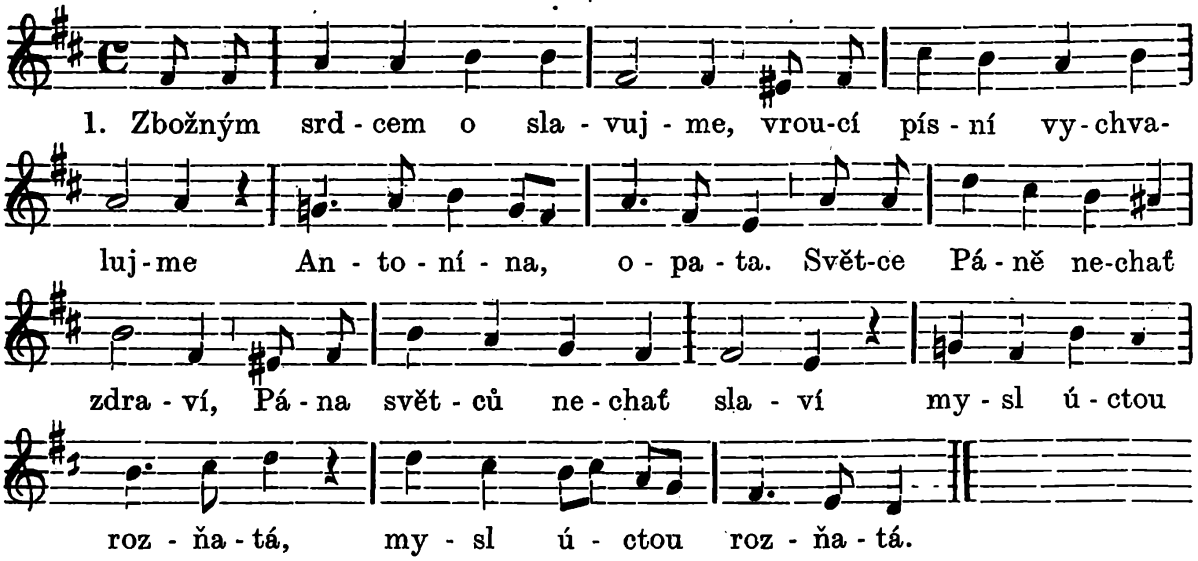

2. Pohrdltě vábným světem, bohatství i slávy květem, - Kristových slov poslušen. - Marně v světě nebojuje, - do pouště se uchyluje, - [: Bohu slouží nerušen. :]

3. Z moci, jížto Bůh jej daří, nesčetnými divy září - slavný Boží poustevník, - ale ďábel v zlobě svojí - mnohými jej týrá boji, - [: do pouště až za ním vnik'. :]

4. Úskokem se na něj vrhá, - krutě šlehá, bije, trhá - ďáblů zlostných divý vír. - Antonín však odolává, - zač mu Bohem dána sláva [: a vlit v srdce sladký mír. :]

5. V podobě zas sličné ženy, - v hrudu zlata zakuklený, - ďábel strojí úklady, ale marno namáhání, - marně nové léčky shání, [: marny pekla porady. :]

6. Tisíc lstí a tisíc klamů - zmařeno a pekla mamů, - prchá ďábel překonán. Vojína se statečného, ducha jeho zmužilého - [: leká kníže temných bran.:]

7. Nemá krunýř na svém těle, - odrážeje nepřítele, - nepřemožný hrdina; - země lože, nápoj voda, - modlitba mu síly dodá, - [: jež zbraň jeho jediná. :]

8. Bylina mu skýtá jídlo, - se zvěří má v poušti bydlo, - oděvem mu palmy list; - na modlitbách vytrvalý, - v práci pilný, řádu dbalý [: krotí vášně, je vždy čist. :]

9. Skrotiv hrdé Ariány, - v Pavlovy jde samostany, od něho se učí žít. Vidí jeho duši svatou - na nebesa Bohem vzatou, - [: tělo vloží v hrobu klid. :]

10. Ďábla lsti jež překonala, - duší jeho láskou plála, - zastkvěla se milostí: - svitlo s nebe světlo jasné, - slovo Bože znělo hlasné, [: věštíc mu mzdu za ctnosti. :]

11. „Že jsi tuhém u zápase - statně válčil v každém čase, jméno tvé buď slaveno, bude tebe vzývat, ctíti, útočiště u tě míti [: lidstvo bolem sklíčeno.“ :]

12. To již zříme vyplněno, - jméno tvoje oslaveno, - neb je vzývá širý svět, - lid tě slaví láskou žhoucí, - vzývá tebe prosbou vroucí, - [: ty jej chráníš žalů, běd. :]

13. Antoníne, v nebes slávě, - záře, blaha u záplavě jenž se nyní šťasten stkvíš, - ochrany nám neodpírej, - slzy s našich očí stírej, - [: k blahu veď nás, v němž sám dlíš. :]

14. Nad námi svou vztáhni ruku, - ochraňuj nás v světa hluku, ať nás peklo neschvátí, - ať muk jeho uchráněni, - věčnou slávou ozdobeni, - [: můžem' s tebou plesati ! :]

Sv. Fabián I., papež a mučedník, † r. 250.

(20. ledna. — Životopis viz v písni.)

V brněnské diecesi je spolupatronem kaple v Dolních Kounicích.
Sv. Fabiána ctíme se sv. Šebestiánem. Proto tuto je společná modlitba:

Modlitba církevní.

Antifona: Vaši vlasové na hlavě spočteni jsou; protož nebojte se: lepšíť jste vy nad mnoho vrabců.

V. Plesati budou svatí v slávě.

R. Veseliti se budou na ložcích svých.

Modlitba: Na slabost naši pohlédni, všemohoucí Bože: a jelikož břímě vlastního jednání nám přitěžuje, slavná přímluva blahoslavených mučedníků Tvých, Fabiána a Šebastiána nás ochraňuj. Skrze Pána

566. Působení a smrt sv. Fabiána.

Slova B. M. Kuldy 1894. — Hudba Fr. Musila 1906.

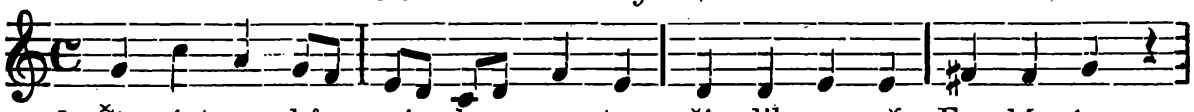

1. Čtr-náct ro - ků cír - kev sva - tou ří - dil pa - pež Fa - bi - án,

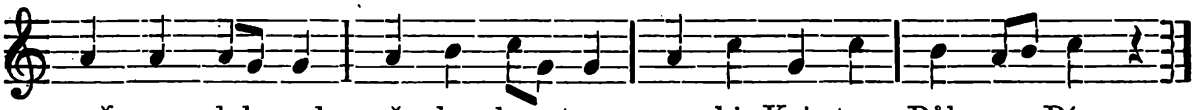

než mu dal mzdu pře - bo - ha - tou v ne-bi Kri-stus, Bůh a Pán

2. Sedmi jáhnům kázal dbáti - o výživu chudiny, - notářům pak velel psáti - mučedníků dějiny.

3. V Africe blud vzešlý mýtil, - biskupům tam schválil sněm; - v Gallů vlasti víru vznítil - missiemi obcím všem.

4. Pro křesťany hrozná doba - v říši římské nastala; - Deciova běsná zloba - strašný rozkaz hlásala:

5. „V kterékoli říšské zemi - každý křesťan budiž jat; - bohům našim tresty všemi - navrať jej neb zahub kat!

6. Vůli mou plň každý sudí - vždy a všude do slova; - hněv můj proti sobě vzbudí, - kdo se jinak zachová!“

7. Soudce stihl první mukou - Fabiána papeže; - kat mu vyrval z věrných rukou - svatovlády otěže.

8. Pros tam, svatý Fabiáne, - za náš národ u Boha, - ať jej zhoubou neovane nevěrecká mátoha.

9. Nedopouštěj na vlast naši - těla ani duše mor; - vyrvi kořist satanáši, - udus v duších hříšný vzdor.

Sv. Šebestián, mučedník.

(20. ledna).

Rodem z Narbonny ve Francii, jako velitel císařovy osobní stráže v Římě uvolňoval křesťanům útrapy ve vězeních. Císař jej kázal pro víru ke stromu přivázati a šípy prokláti. Šebestián však zůstal ještě na živě a byl vyléčen. Císař jej pak dal olověnými kyji utlouci r. 288. — Šebestián jest ochráncem proti moru a nakažlivým nemocem.

Je spolupatrónem kostela farního v Archlebově, kaple v Dolních Kounicích, kaple na starém hřbitově v Telči, kost. fil. v Hostěhrádkách a fil. kost. u Mikulova.

K sv. Šebestiánu.

Šebastiáne statečný,
vojvodo mučňů výtečný,
stalo se šípů protknutí
k nebi ti mocnou perutí;
v nákazy čase žalostném
v soucitu shlédni milostném,
úpění našich vyslyš hlas,
vypros nám opět zdravý čas!

Antifona: Ó, sv. Šebestiáne, muži veliké víry, bojovníku přeblahoslavený, na jehož prosby a pro jehož zásluhy celá otčina lombardská osvobozena byla od smrtonosného moru: přimlouvej se za nás u Pána našeho Ježíše Krista, aby nás tvým blahým prostřednictvím ráčil osvoboditi a uchrániti od nakažlivých nemocí, od nenadálé srmti, ode všeho utrpení těla i duše a poskytl nám toli času a takové odčinění našich hříchů, abychom po tomto vyhnanství pro tvé svaté modlitby s Kristem se radovali.

V. Oroduj za nás, svatý mučedníku Šebestiáne.

R. Abychom nakažlivé nemoci přečkali neporušení a zaslíbení Kristových dosáhli.

Modleme se: Uděl, prosíme, všemohoucí Bože, abychom na přímluvu sv. Šebestiána, mučedníka Tvého, i ode všeho protivenství osvobozeni byli na těle, i od zlých myšlenek očištěni byli na mysli.

Bože, jenž nám popřáváš, abychom slavně konali památku mučedníka Tvého, sv. Šebestiána; dej nám, abychom podobně ve věčné blaženosti v jeho společnosti se radovali. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Litanie k sv. Šebestiánu.

(Pro pobožnost soukromou.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatá Maria, Královno mučedníků,
Svatý Šebestiáne,
Velikomyslný pohrdateli světem,
Horlivý přivrženče víry křesťanské,
Ohnivý milovníku koruny mučednické,
Pod šatem vojenským skrytý bojovníku Kristův,
Horlivý pracovníku pro církev svatou,
Živý kazateli slova Božího,
Utěšiteli uvězněných,
Učiteli nevědomých,
Podporo kolísajících,
Mocný hrdino slovem i skutkem,
Silný hrdino víry,
Veliký hrdino lásky k nepřátelům,
Věrný služebníče Páně,
Ó svatý Šebestiáne, náš mocný patrone,
Jenž jsi křesťany v mukách a trápeních sílil,
} oroduj za nás!

Jenž jsi malomyslné u víře zachoval,
Jenž jsi ve jménu Ježíšově divy činil,
Jenž jsi znamením svatého kříže němým řeč vrátil,
Jenž jsi nemocné silou pravé víry uzdravil,
Jenž jsi za obrácení jiných se postil a modlil,
Jenž jsi Ježíše Krista veřejně a odhodlaně vyznal,
Jenž jsi všecky muky trpělivě snášel,
Jenž jsi šípy smrtelně byl zraněn,
Jenž jsi ukrutnými ranami byl usrmcen,
Jenž jsi od Boha korunou mučednickou byl ozdoben,
Jenž jsi šatem slávy věčné byl oděn,
Slavný mučedníku,
Veliký přímluvce u Boha,
Zvláštní ochránce od moru a nakažlivých nemocí, } oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš. — Zdrávas Maria.

V. Oroduj za nás, svatý Šebestiáne!
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, jenž svého slavného služebníka Šebestiána na zemi ustavičně oslavuješ a těm, kteří ho vzývají, na jeho přímluvu pomáháš: propůjč nám milostivě, bychom to, oč pro jeho zásluhy pokorně prosíme, jeho přímluvou jistě obdrželi.

Milosrdný Bože, jenž jsi před časy na přímluvu svého slavného mučedníka Šebestiána mor a jiné nakažlivé nemoci od lidí odvrátil: uděl všem, kdož Tě pokorně prosí, aby pro jeho zásluhy a na přímluvu jeho ode všech nebezpečenství těla i duše, zvláště pak od nakažlivých nemocí zachráněni byli. Amen.

Nešpory ke sv. Šebestiánu, mučedníku.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci:

Ant. 1. Kdo mne vyzná před lidmi, toho i já vyznám před Otcem svým.

Žalm 109. na str. 51., ton. I, 4.

Ant. 2. Kdo mne následuje, nechodí ve tmě, ale bude míti světlo života, praví Pán.

Žalm 110. na str. 51., ton. III, 2.

Ant. 3. Kdo mi slouží, následujž mne: a kdež jsem já, tuť i můj služebník budiž.

Žalm 111. na str. 51., ton. I, 4.

Ant. 4. Bude-li mi kdo sloužiti, poctí ho Otec můj, jenž jest na nebesích, praví Pán.

Žalm 112. na str. 52., ton. I, 4.

Ant. 5. Chci, Otče, aby kde já jsem, tuť byl i služebník můj.

Žalm 115. na str. 53., ton. I, 9.

Kapitola: Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení: nebo když bude zkušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Bůh těm, kteříž ho milují.

R. Bohu díky.

Hymna: (Deus tuorum militum) Svých, Bože, slávo vojínů *č. 544 na str. 1384.*

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libánu rozmnoží se.

Ant. k Magnif.: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.

Magnificat na str. 59., ton. I, 4.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Popřej, prosíme, všemohoucí Bože, abychom my, kteří narozeniny blahoslaveného Šebestiána, mučedníka Tvého, slavíme, na jeho přímluvu v lásce k jménu Tvému byli posilněni. Skrze Pána .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská Alma Redemptoris Mater *čís. 23. anebo 24. s V., R. a modlitbou na str. 61. a 62.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

567. Sv. Šebestián obrací pohany na víru a je za to umučen.

Slova Jak. Pavelky. — Nápěv K. E.

1. Zla-té slun-ce u-smí-vá se nad tem-ný-mi ml-ha-mi,

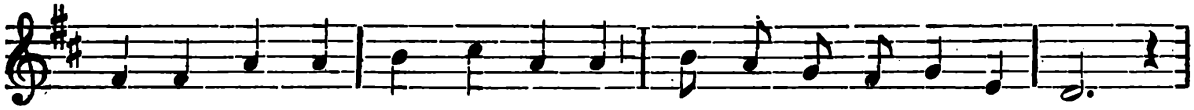

v bě-lost-né květ stkví se krá-se nad kal-ný-mi vo-da-mi.

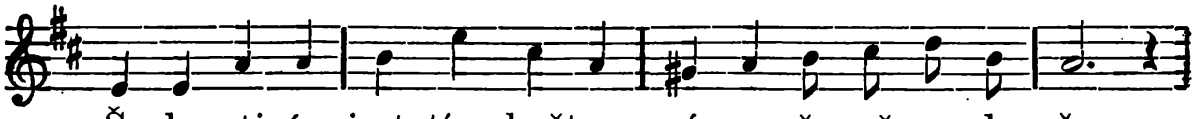

Še-be-sti-án jest tím květem cí-sa-ře-vě na dvo-ře;

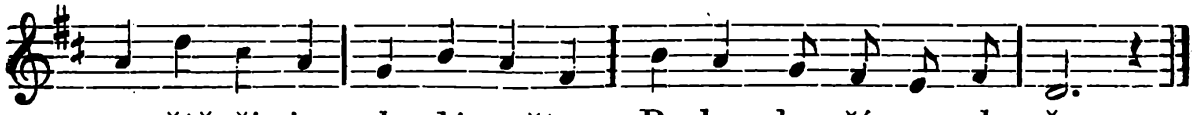

v světě ži-je, zhr-dá světem, Bo-hu slou-ží v po-ko-ře.

2. Kde se všichni modlám kloní, - Bůh že jeden, vyznává; - za statky kde vše se honí, - štědře chudým rozdává; - čistý mezi zhýralými, prostý prostřed přepychu, - nade smysly vládne svými, - duši chrání od hříchu.

3. Mocí, jež mu byla dána, - dvorních stráží velitel, nad těmi, kdo věří v Pána, - pečlivě jak otec bděl, - těší je a ochraňuje, navštěvuje v žaláři, - u víře je posiluje, doporoučí císaři.

4. Marek, Marcelián byli*) - do žaláře vrženi, - aby sobě rozmyslili, - nezli budou mučeni, - zdali chtějí vytrvati, - pro Krista smrt podstoupit, - čili modlám obět dáti, - život zradou vykoupit.

5. Starý otec, matka prosí, - pláčí choti mladistvé, - slza bratrům oko rosí, - ani vidí děti své, - všichni prosí je a lkají, - aby život chránili, - přesvědčují, přemlouvají, aby modly uctili.

6. Bouře zmítá srdcem jejich, - rodina když truchlící - slz tu žhavých ve peřejích - tone, sténá prosící. - Kde tu najít síly dosti, - jak tu prosbám odolat? - Pane, dárce statečnosti, - pomoci své rač jim přát!

7. Šebestián do vězení, o jich zkoušce uslyšev, přinášeje posílení, - vchází jako nebe zjev, - nadšenými svými slovy - srdce jejich uchvátí, - všecky získá Ježíšovi, - žalářníka obrátí.

8. Na soudě když bratří stanou, víru směle vyznají, - láskou k Bohu, kterou planou, - soudce pravdě získají. - Šebestián jemu zdraví duše, těla udělí. - Kristus v četná srdce slaví příchod blahý, přeskvělý.

9. Jasná záře pravdy světla - budí závist pohanů, - a že jeho prací vzkvetla - v Římě obec křesťanů, - Šebestián, jejich síla, u císaře osočen. - Zášť ho zradou obvinila, krutým mukám dala v plen.

10. Ke sloupu jej přivázali. - Vojsko luky napíná, - roje šípů vylétaly, - v tělo šíp se zatíná, - krev se řine z jeho těla, - z nesčíslných tryská ran, - v modlitbách co duše dlela, až kles' v mdlobu, ubodán.

11. Opuštěn an v mdlobě leží, - nalezen jest Irenou. - Uzdraví se, vstane svěží - s ranou sterou scelenou. - Předstupuje před císaře, - ukrutnost mu vytýká, marně že své síly maře - zápas s Bohem podniká.

12. Neobrátí zarytého - Šebestián tyrana; - ten již velí statečného - zavražditi křesťana; hněvem zrudne, volá stráže, - bez odkladu spoutati velitele čet svých káže, - katům na smrt vydati.

13. Dokonají kati dílo, - tělo kyji ubijí, - srdci, ježto Kristu žilo, - slast se věčná rozvíjí, - a Pán, jemuž věrně sloužil, - dá mu vínek na hlavu, - po němž celý život toužil: - radost svou a oslavu.

14. Za nás prosí v nebes výši, - nad námi bdí jeho zor, - rány léčí a žal tiší, - zapuzuje krutý mor. - Jeho svatou paměť ctěme - s myslí zbožnou srdečně, - jeho stopou k nebi jděme - vytrvale, statečně!

*) Sloku 4.—8. lze vynechati.

Sv. Anežka římská.

(21. ledna.)

Byla krutě umučena pro víru v 13. roce věku svého roku 304.

Modlitba církevní.

Antifona: Blahoslavená Anežka uprostřed plamenů s rozevřeným náručím se modlila: „Tebe vzývám, všemohoucí Pane, jemuž náleží klanění, čest i bázeň, jelikož skrze svatého Syna Tvého unikla jsem hrozbám svatokrádežného tyrana a nečistotu tělesnou jsem prošla stezkou neposkvrněnou: a hle, přicházím k Tobě, jehož jsem milovala, jehož jsem hledala, po němž jsem vždy toužila.“

V. Sličností svou a krásou svou.

R. Počni, šťastně pokračuj a kraluj.

Modlitba: Všemohoucí, věčný Bože, který slabé ve světě volíš, abys udatné všechny přemohl: popřej milostivě; abychom my, kteříž svátek blahoslavené Anežky, panny a mučednice Tvé, slavíme, její ochranu u Tebe cítili. Skrze Pána

Modlitby k sv. Anežce římské, p. a m.

Ó, výtečný vzore ctnosti, slavná sv. Anežko, pro onu živou víru, kterou jsi byla od nejútlejšího mládí oduševněna a jež tě činila Bohu tak milou, že jsi zasloužila korunu mučednickou, vypros nám milost, abychom katolickou víru neporušenou zachovávali v srdcích svých a jako křesťané se osvědčovali netoliko slovy, nýbrž i skutky, aby Ježíš, kterého otevřeně před lidmi vyznáváme, kdysi se přimluvil za nás milostivě u svého věčného Otce.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Ó, nepřemožená mučednice, slavná svatá Anežko! Když římský místodržitel pronesl nad tebou rozsudek, že lilie tvé čistoty má býti poskvrněna a nohama pošlapána, spolehla jsi se bez bázně a úleku pevně na Boha, jenž anděly své vysílá na ochranu těch, kteří v něj důvěřují; pro tuto tvou svatou naději v božskou pomoc prosíme tě: vymož nám svou přímluvou od Boha milost, abychom žárlivě ctnost tu v srdcích svých zachovávali a tak vyhnuli se při svých četných hříších už spáchaných nedůvěry v božské milosrdenství, která před Bohem jest tak ošklivá.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Ó, statečná panno, přečistá sv. Anežko! Tvé srdce tak rozpálilo se láskou, že oheň hranice a nečisté rozkoše, kterou nepřátelé Ježíše Krista vynasnažili se vydati tě záhubě, tobě neublížily; pro tu svou horoucí lásku vypros nám u Boha milost, aby v nás shasl každý plamen ne docela čistý, a jen onen žár v našich srdcích hořel, který Ježíš Kristus na svět přišel roznítit, abychom po životě neposkvrněni v konání té krásné ctnosti ztráveném, účastnými státi se mohli oné slávy, kterou jsi sobě zasloužila čistotou svého srdce a mučednictvím.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Racc. Odpustky 200 dní jednou denně. — Lev XIII. 16. ledna 1886.

Ke cti svaté Anežky římské.

Ó nejsladší Pane Ježíši Kriste, zdroji všech ctností a milovníku panenských duší, nejmocnější vítězi nad pekelnými duchy, který se vší přísností nešlechetnosti vykořeňuješ, ach, pohlédni milostivě na slabost mou! Na přímluvu své nejblahoslavenější Matky, Panny Marie, a své milované nevěsty, ctihodné panny a mučednice, svaté Anežky, propůjč mi pomoc své nebeské milosti, abych pozemskými věcmi pohrdal, nebeské pak miloval. Dej, abych vzdoroval nepravostem a nikdy nesvolil v pokušení, po stezkách ctnosti kráčel statečně, nehledal cti a slávy, vyhýbal se zábavám, hříchy spáchané oplakával, vzdaloval se příležitosti ke hříchu, zlé společnosti se vystříhal, s dobrými obcoval a ve ctnosti setrval, abych se pomocí té milosti stal hodným míti korunu života se svatou Anežkou a se všemi svatými ve Tvé říši na věky věkův. Amen.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně. — Pius IX. vlastnoručním listem dne 30. října 1854.

Obrácení sv. Pavla.

(25. ledna).

Šavel pocházel ze židovských rodičů v Tarsu v Malé Asii. Pronásledoval křesťany v Jerusalemě a vymohl si plnou moc na stíhání křesťanů v Damašku. Na cestě sražen byl bleskem s koně a oslepl. Hlas volal z mraků: „Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ?“ — „Kdo jsi, Pane?“ — „Jsem Ježíš, kterého pronásleduješ.“ — „Pane, co chceš, abych učinil?“ — Pán na to: „Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co konati máš.“ — A ze Šavla stal se Pavel, apoštol národů.

Události té v diecesi brněnské zasvěcena jest kaple zámecká na Pernštýně (f. Nedvědice).

Modlitba církevní.

Antifona: Vy, kteříž jste následovali mne, budete seděti na dvanácti stolicích, soudíce dvanáctero pokolení israelské, praví Pán.

V. Ty jsi nádobou vyvolenou, svatý Pavle apoštole.

R. Hlasatelem pravdy po veškerém světě.

Modlitba: Bože, kterýž jsi veškerý svět kázáním blahoslaveného Pavla apoštola učil: dej nám, prosíme; abychom my, kteříž dnes jeho Obrácení ctíme, skrze jeho k Tobě příklady kráčeli. Skrze Pána

568. O obrácení sv. Pavla.

Slova Jak. Pavelky 1907. — Hudba Jos. Charváta 1906.

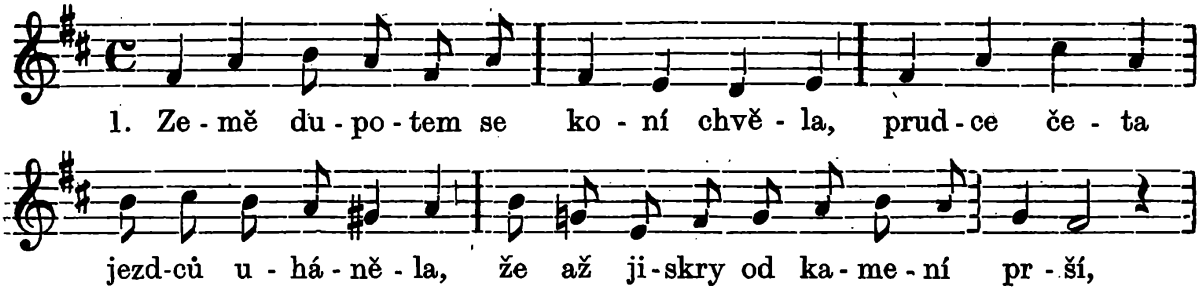

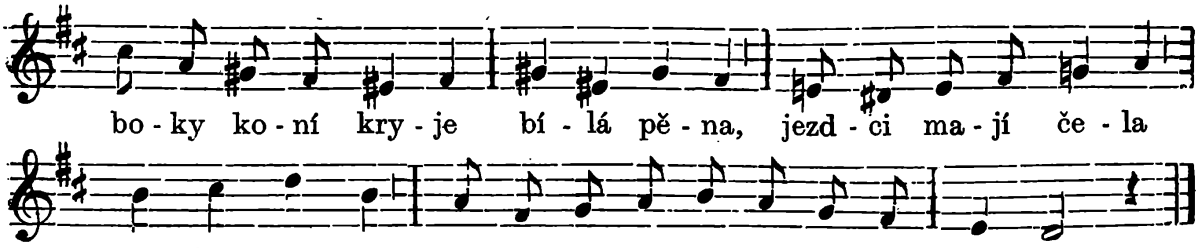

2. Šavel z Tarsu do Damašku jede, - pochopy si na křesťany vede, - srdcem jeho divá zloba zmítá. - Chvíle nemůže se dočekati, - až je bude vázat, zajímati - katů jeho dravých smečka lítá.

3. Obrazy mu steré hlavou víří: Zří se, an mlád v Jerusalém míří, - poznání a pravé vědy chtivý. Gamaliel se tam slávou skvěje, - v pravdu Boží žáky uváděje, moudrosti jsa svaté pramen živý.

4. Poslouchaje u nohou mu sedí, - jindy v chrámě na oběti hledí, - nadšení a víru pevnou ssaje. - V duchu zří, jak Říma moc se tříští, - lidu svého vidí slávu příští, - radostí mu srdce v hrudi taje.

5. Jižjiž vidí lid svůj opět volným, - který dosud sténá pod jhem bolným; - opět kromě Boha nemá pána a ten k nohám pohany mu složí - za otroky, sluhy, za podnoží; nad vším světem moc mu bude dána.

6. Ale zvěst se šíří dál a dále, - mysli bouří, zůstavuje v žale. - „Ježíš, prý, jest slibů vyplnění!“ Ten, jenž na potupném umřel kříži! - Před ním křesťané svá čela níží, - učí, mimo něj že spásy není.

7. Vykupitel, otrok zbičovaný, - potupený, na kříž přikovaný, - slabý, mírný, pokorný a tichý? - A lid dosud u poddanství hyne, - dosud se kol rukou okov vine, - a Řím dosud pln je moci, pýchy!...

8. Ne! To nelze, nelze uvěřiti. - Víru otců padat nechce zříti. - Kdo to věří, ten se Bohu rouhá. - Nelze-li mu lepší vštípit víru, - nechať není skvrnou všehomíru, - nechať zhyne! Šavlova je touha.

9. Již však paprsk naděje mu tryskne. - Velekněží list již k prsům tiskne, - jenž mu stíhat křesťany moc dává, - vyhladí je všecky s tváře světa - a když vyrvána ta hlíza kletá, - vstane opět Israele sláva.

10. Myšlénky ty kolem něho krouží, - hloub a hlouběji se duch v ně hrouží; - nemůže se dočkat cesty cíle, - každé chvíle, zdá se mu, je škoda, - do krve že oře svého bodá, nenávistí proti Kristu šíle.

11. Ale nenadálé zablesknutí - celý průvod zastavit se nutí. - Šavel s koně klesá, a hlas slyší: - „Šavle, Šavle, proč mne stíháš v hněvu?“ - „Kdo jsi, Pane?“ ptá se Šavel zjevu, - který sstoupil s nebes jasných výší.

12. „Já jsem Ježíš, jejž ty stíháš, biješ, - jemuž v pouta šíj i ruce viješ, - marno však se ostnu spěčovati.“ - „Pane, co chceš, abych činil, řekni!“ - „Do města jdi, tam svou zlobu svlekni, - a co činit, dám ti tamo znáti.“

13. Průvodcové stojí ohromeni. Nezří nic a slyší hovoření. - Povstav Šavel, oči otevírá - přede světlem prudkým uzavřené, - ježto plálo z tváře ozářené, ale slepým je a neprozírá.

14. Zvolna do města se jenom berou, - pochybnosti Šavlu srdce derou. - V Damašku se skrocen ubytuje - a Pán zatím plný smilování - za zlost všechnu, všechno za rouhání - křest již jemu v lásce připravuje.

15. Ananiáš slovo Páně vnímá: - „V ulici jdi, která slove přímá, - Šavla nalezneš tam tarsenského, - již dny tři tam modlí se a postí“. - „Pane, proti Tobě zuří zlostí, - věřícím též činí mnoho zlého“.

16. „Nádobou mi vyvolenou bude, - aby nesl jméno moje všude, - mezi pohany i přede krále. - Ukážiť mu, jaké trudy, boje - vytrpěti pro jméno má moje - a co činit k mojí cti a chvále.“

17. I jde Ananiáš, jak Pán žádá, žehnaje mu, ruce na něj skládá: - „Šavle, bratře, Pán mne poslal k tobě, - abys prohlédna, šel cestou pravou, - by Duch svatý vznítil lásku žhavou - v srdci tvém a sílil tě v tvé mdlobě“.

18. Spadly slupky s očí mu v tu chvíli, - spadl se srdce hněv zarputilý, - a křtem svatým pro nebe se rodí; - jenž byl vlkem dravým, neskroceným, - beránkem se stává ochočeným, - za Pánem jenž všude věrně chodí.

19. Jak dřív zlobou, nyní láskou plane, - z úst mu slovo Ježíšovo vane, - jak dřív tupil, nyní Krista slaví, - pro něj trpí, zmírá a v něm plesá, - jeho víru ve svět širý nesa, - získává mu nespočetné davy.

20. Pro něj tělo svoje tresce, maře, - pro něj spoután, vržen do žaláře, - pro něj klade hlavu pod meč katu, nalezl v něm blaho své a spásu, - v nebeské mu slávy věčném jasu - nahradil Bůh práci vši i ztrátu.

21. Pane, jenž jsi Šavla láskou schvátil, - že rád pro Tě statky, život ztratil, - rač i srdce naše obrátiti, bychom jak on Tebe milovali, Tebe ctili, Tebe poslouchali, Tebe mohli věčně v nebi zříti!

Svátky svatých v únoru.

Sv. Blažej, b. m.

(3. února.)

Když Blažej v Sebaste v Armenii svatým životem vynikal, zvolen byl tamním biskupem. Proslul zázračným uzdravováním nemocných a mučednictvím i smrtí za víru. † 316.

Modlitba k sv. Blažeji, biskupu a mučedníku.

Ó, slavný svatý Blažeji, jenž jsi krátkou modlitbou docela zase uzdravil dítko, které rybí kostkou do hrdla se dostavší už bylo na zadušení, rač nám dáti pociťovati účinnou svou ochranu ve všech krčních nemocech, především však učiň, abychom věrným plněním přikázání církve svaté ukládali si umrtvování v jídle a pití tak potřebné. Svou smrtí mučednickou zanechal jsi církvi vznešené svědectví víry: ó vypros nám i milost, abychom ten dar Boží věrně střežili a abychom bez ohledu na lidi slovem i skutkem hájili pravdy téže svaté víry, která za naší doby vystavena je tolikým nepřátelům a pomlouvačům. Amen.

Odpustky (i pro duše v očistci) 300 dní jednou denně. — Lev XIII. 16. srpna 1902 (13. května 1903).

Svěcení svící na slavnost sv. Blažeje, b. a m.

V. Pomoc naše ve jménu Hospodina.
R. Kterýž učinil nebe i zemi.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Všemohoucí a nejdobrotivější Bože, který jsi všech na světě věcí rozmanitosti pouhým slovem stvořil, a k nápravě lidí chtěl, aby totéž Slovo věčné a nestvořené, skrze něž učiněno jest všechno, se vtělilo: který veliký jsi a nesmírný, hrozný a chvalitebný, a činící divné věci; pro jehož vyznávání slavný mučedník a biskup Blažej, neboje se různých druhů mučidel, mučednické koruny šťastně dosáhl, a který jsi jemu mezi jinými milostmi i tu přednost propůjčil, že všeliké krční nemoci Tvou mocí vyléčí: velebnost Tvou snažně prosíme, abys nehledě na hříchy naše, nýbrž jeho zásluhami uspokojený a přímluvami — tento vosk — Tvé stvoření — požeh†nati a posvě†titi svou úctyhodnou dobrotou ráčil, svou milost do něho vlévaje, aby všichni, jejichž krků jím s pravou vírou bude dotknuto, od jakékoliv krční nemoci pro zásluhy umučení jeho byli osvobozeni, a v církvi své svaté zdraví a veselí Tobě díkůvzdání konali, a chválili jméno Tvé slavné, jež požehnáno jest na věky věkův. Skrze Krista Pána našeho.
R. Amen.

Pokropí svíce svěcenou vodou.

Po mši svaté složí kněz dvě svíce přes sebe na způsob kříže svatoondřejského a přidržuje je pod bradou ke krku těm, kteří mají býti požehnáni a před oltářem klečí, modle se:

Skrze přímluvu sv. Blažeje, biskupa a mučedníka, osvoboď tě Bůh ode zla krčního a od jakéhokoliv jiného zla. Ve jménu Otce, † i Syna, † i Ducha † svatého. Amen.

Sv. Dorota, p. a m.

(6. února).

Pochází z Caesaree v Malé Asii. Jsouc pro víru mučena, toužila dostati se brzy k Ježíši do ráje, „kde jsou zahrady neustále plny drahocenných plodů, kde lilie, růže kvetou a duše blažených radostí v Kristu požívají". Když byla vedena na popraviště, žádal ji posměšně notář Theofil, aby mu z krásných růží a jablek poslala, až je bude v zahradě svého miláčka trhati. Světice přislíbila. Na popravišti přistoupil k ní hošík (anděl) s třemi rozkošnými růžemi a třemi jablky v košíku, které na její prosbu zanesl Theofilovi. Tím pohnut jsa Theofil stal se křesťanem a mučedníkem. Dorota byla sťata r. 300.

V brněnské diecesi zasvěcena je sv. Dorotě kaple v Rebešovicích (f. Rajhrad).

Modlitba církevní.

Antifona: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel: a když nalezl jednu drahou, odešel a prodal všecko, což měl, a koupil ji.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Všemohoucí, věčný Bože, v jehož jméně slavná panna a mučednice Dorota mnohých utrpení způsoby přemohla: Tebe pokorně prosíme; abychom pro její zásluhy a prosby nade všemi nebezpečími vítězili, a jako naši rychlou pomocnici v našich potřebách ji zakoušeli. Skrze Pána...

569. Mučednická smrt sv. Doroty.

Dříve: Dnes společně vychvalujme.

Slova J. P. 1907. — Nápěv u Šteyra.

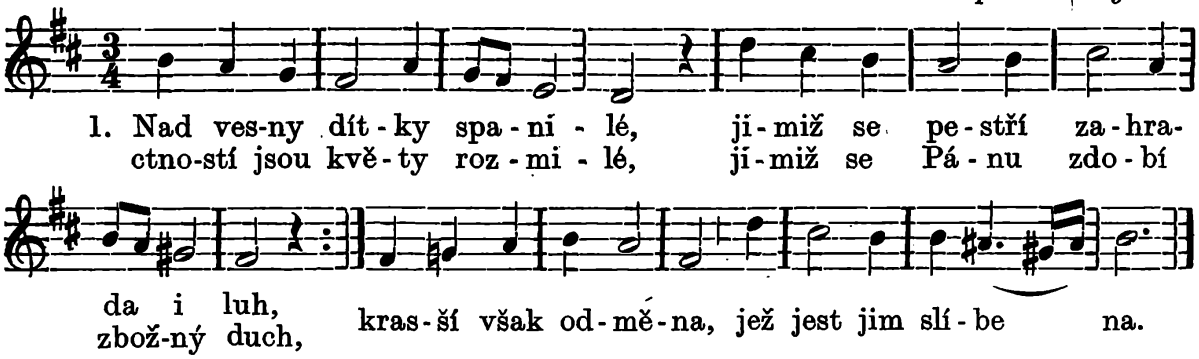

2. Takový květ jest Dorota, - která se radostí a slávou skví - ve věčném sídle života, - korunu kde má za své vítězství, - za něž jí dáno jest - ctí věčnou v nebi kvést.

3. Rodičům, Bohu k radosti - od mládí její duch se rozvíjí, - čistotou plane, moudrostí, - záhon jak sněhobílých lilií. - Nad družky vyniká ctnost její veliká.

4. S krutými v město rozkazy - křesťany Apricius jímat, bít, - císařem poslán, přichází, - s povrchu zemského je vyhladit. - Dorotu zajat dal - a k hříchu přemlouval.

5. „Neváhej bohům oběť dát!“ „Jednomu smím jen Bohu sloužiti“. - „Bohy ctít naučí tě kat“. - „Krátce mne jenom můžeš mučiti, - muk tvých se neleknu - a Krista nezřeknu.“

6. Na skřipec kat ji napíná, - rozkoše, statky soudce slibuje. - Odpírá panna nevinná, - pro Krista trpí a se raduje: - „Nevěsta Páně jsem, - jenž trůn má v srdci mém“.

7. Sestrám ji dává zbloudilým, - které se byly bázní zachvěly - před soudce krutým násilím, - Ježíše, Pána svého, zapřely. - „Jestli ji obrátí, - mzdu hojnou neztratí“.

8. Změnil Bůh jejich úlohy: - Dorota otvírá zrak svedeným, - pravdu zří duch jich ubohý, - nad hříchem lkají, nad bloudění svým, - Krista zas vyznají - a za něj zmírají.

9. Spínají ruce v plamenech: - „Shlédni, ó Kriste, Pane milostný, - na naši lítost, slyš náš vzdech, - odpust nám zradu, pád náš žalostný, - duši nám očisti - a spásu zajisti!“

10. Hněvem se soudce rozlítí, - Dorotu láme, pálí pochodní; - radost v ní muky roznítí, - radostná píseň se rtů jejích zní, - o Kristu svědčila - a soudci pravila:

11. „Radost mi srdce zalívá, - že jsem dvě duše Kristu získala, - v nebesa jsem jim zářivá - ztracenou cestu opět zjednala; - zasednou k hostině již v Boží rodině.

12. Spějte mi hlavu utíti, - abych již za nimi též v nebesa - radostně mohla vejíti, - kde duch můj sproštěn těla zaplesá - s proroky, anděly, - kde věčné veselí.“

13. Dorota kráčí k popravě. - Sype se sníh a vítr burácí. - Hrozí jí soudce rouhavě; - radosti, klidu srdce neztrácí - nevěsta Kristova, - jsouc umřít hotova.

14. „Vizte, jak zem je nevlídna“, - průvodu vece, „odkud kráčím dnes; - odejdu v šídla poklidná, - radost kde věčná, věčný kde zní ples, - v šťastnější vejdu kraj, kde věčný kvete máj“.

15. „Do kraje vejdu blahého, - mraky kde neskrývají blankytu, - v zahrady Chotě drahého, které vždy kvetou v slunce úsvitu, - růže vždy vzkvétají, - plod stromy dávají.“

16. Slyše to, vece Theofil: - „Nevěsto Kristova, z té zahrady - ke mně se potom vlídně schyl, - záhy mi odtud pošli bez vady - růží těch kytici - i plody zářící“.

17. Vážnými slovy slíbila, - pokorně klekla zemi na holé, - vroucně se chvíli modlila. - Sličné k ní přistupuje pachole, - kytku má růžiček, - koš svěžích jablíček.

18. „Sestřičko milá, ženich tvůj posílá ti, hle, s nebe tento dar“. - „Zanes ten dárek, bratře můj, - zanes jej Theofilu; pochyb spár - srdce mu otrávil, by se jím napravil.“

19. Bělostnou šíji naklání - do vůle Boží panna oddaná. - Mečem již kat se ohání. - Přijata duše v nebe od Pána, - oslavy korunu - má Božím při trůnu.

20. Theofil žasne nad darem, - který mu hošík s nebe přináší; - pohanských bludů nad zmarem - světlo mu vzešlo, které nesháší, - Ježíše vyznává, - jenž spásu podává.

21. Marně jej soudce odvrací, - slibuje, hrozí, trápí mukami; - důvěry v Krista neztrácí; - jenž mu byl k smíchu, jsa mu neznámý, - za toho umírá, - jenž ráj mu otvírá.

22. Pro ctnosti svaté Doroty - dopřej nám, Bože, v ctnosti vytrvat, - požívat Tvojí dobroty, - v milosti Tvojí žít, Tvou slávou plát, - jíž stkví se na nebi - a Tebe velebí!

Sv. Školastika, abatyše.

(10. února.)

Byla sestra sv. Benedikta. Zemřela r. 543.

Jí zasvěcena je kaple v Rajhradicích (f. Rajhrad).

Modlitba církevní.

Antifona: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel: a když nalezl jednu drahou, odešel, a prodal všecko, což měl, a koupil ji.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.
R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Bože, kterýž jsi učinil, že duše blahoslavené panny Tvé Školastiky, ukazujíc cestu nevinnosti, ve způsobu holubice do nebe vnikla; dej nám, ať pro její zásluhy a na její prosby tak nevinně žijeme, bychom do věčných zasloužili radostí vejíti. Skrze Pána

570. O sv. Školastice.

Slova J. P. 1907. — Hudba Jos. Charváta 1906.

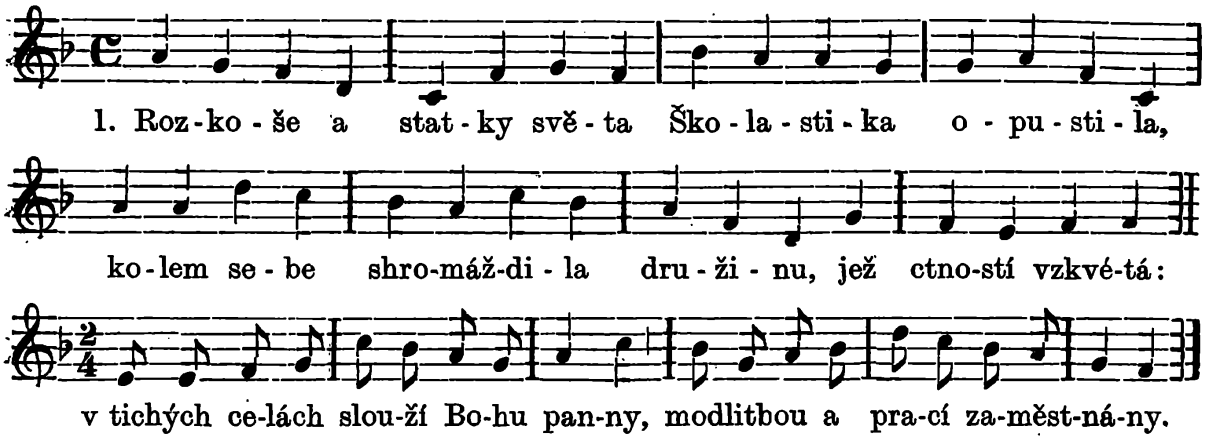

2. Montekassina kde hlavu - korunuje klášter bratří, - na úpatí ve kraj patří - odrážeje světa vřavu - samostan, v němž život vedou nový - věrné družky sestry Benešovy.

3. Na půl cesty k monastýru - rozkládá se dvorec bílý. - Se sestrou tam bratr milý - každý rok se sejde v míru, - potěší ji a s ní pohovoří. - Co den vznítil tím rok srdce hoří.

4. Boha spolu vroucně chválí, - svaté písně spolu pějí, - duše k nebi pozvnášejí, - v žáru lásky strast se spálí, - a co od bratra tam uslyšela, - z toho sestrám těchy udílcla.

5. Ramena jí léta tíží, - těžko se již oddychuje, - přece k dvorci vystupuje, - v rozmluvu se svatou hříží, - s bratrem svatým Boha vroucně slaví; - to jí nikdy, nikdy neunaví.

6. Jak by letěl, den tu plyne, - v kterém jí tak dobře bylo. - „Již se slunce rozloučilo, - i den mého žití mine, - kéž zas sejdeme se, bratře, spolu - tam, kde není rozloučení bolu.“

7. Na nebi již hvězdy plají, - bratr k návratu se strojí. - „Nezamítej prošby mojí“, - sestřiny rty šepotají, - „bychom rozmlouvali do svitání - o radostí věčných jasném plání.“

8. „Nemůže to, sestro, býti, - řehole mi přísně velí, - již jsem šetřil život celý, - ve klášter se navrátiti. - Nelze déle s tebou prodlévati, - dost jsem zůstal, třeba pospíchati.“

9. Školastika hlavu skloní - v ruce na stůl položené; - srdce touhou rozníceně - modlí se a slzy roní, - a kde dosud jasné nebe bylo, náhle ve mraky se zahalilo.

10. Vítr prudce zaburácí, - hrom již duní, z mraků blýská - a již náhlý příval tryská, - v zátopě se cesta ztrácí, - údolí je všecko zatopeno, - Benediktu jíti zabráněno.

11. „Ejhle, bratře“, sestra vece, - „tys mi nechtěl vyhověti, - Bůh mne ráčil vyslyšeti, - zůstaneš tu se mnou přece“. - „Bůh ti odpusť,“ bratr odpovídá, - smuten, že své cely neuhlídá.

12. Podrobiv se Boží moci, - hovoří zas řeči svaté, - plamem čisté lásky vzňaté - prozpěvují žalmy v noci. - Na modlitbách oba stihlo ráno, - jasným sluncem mile zahříváno.

13. Rozešli se potěšeni, - bratr v klášter, sestra v celu, prosta starostí a želu. - Poslední to navštívení - ozářilo svaté její zraky. - Třetí den jde k Bohu nad oblaky.

14. Benedikt zří holubici, duši sestry, ana spěje, - kde se věčnou slávou skvěje, - se slzou i plesem v líci; - tělo její zbožně pochovává, kde své z mrtvých vstání očekává.

15. Po krátkém sám na to čase - s bratřími se loučí všemi, - opouštěje opat zemi; - shledal se s ní v nebes kráse. - Ježto láska věrná spojovala, - láska Boží spolu být jim dala.

16. Dej nám, Bože dobrotivý, - nevinně tak, svatě žíti, - zbožností těvroucně ctíti: - ať tu jsouce svorně živi, - k Tobě, zdroji lásky, dospějeme, - blaha Tvého v nebi dosáhneme.

571. Na den úmrtí sv. Cyrilla.

(14. února).

Slova J. Soukopa. — Hudba P. Křížkovského.

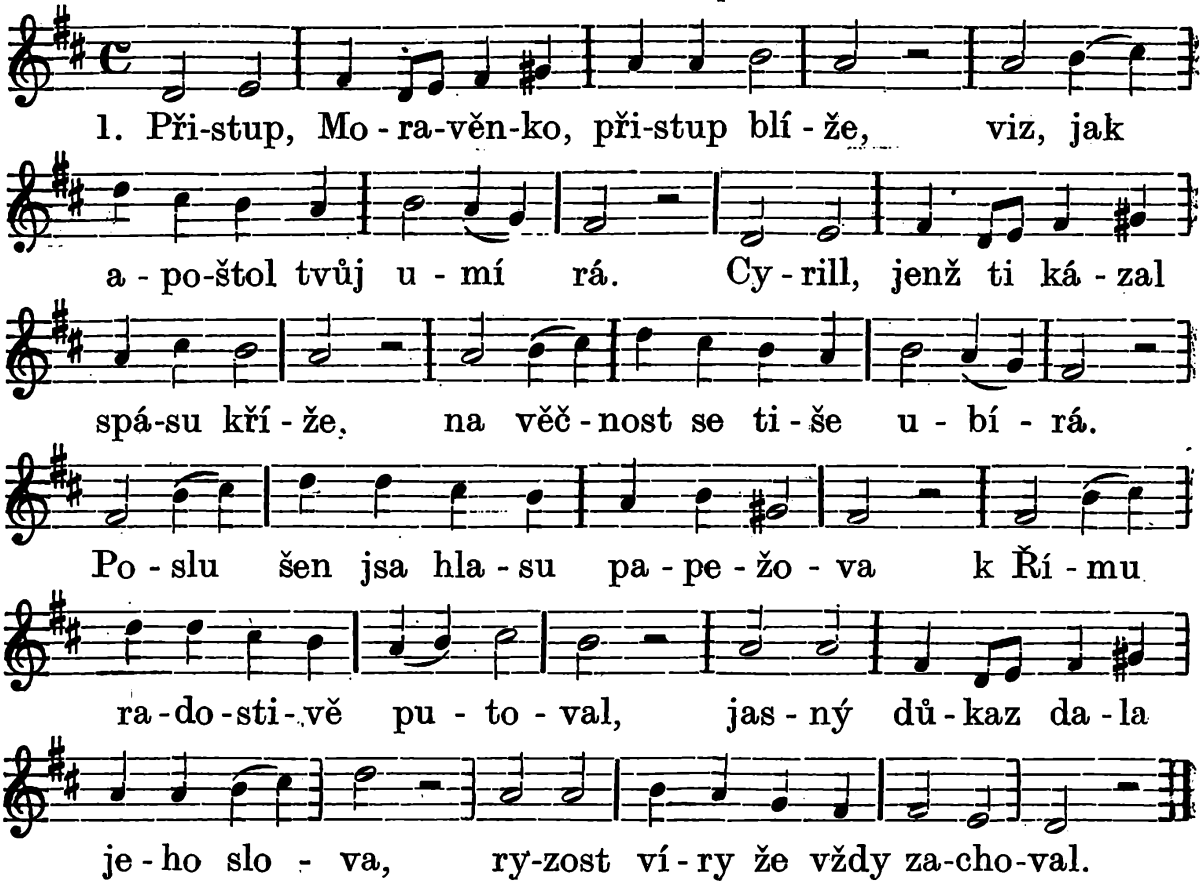

2. S bratrem Methodějem zbožným spolu - k Petrově se skále dostavil, - a tam k Moravanů věrných bolu - jeho duch se k hvězdám odplavil. - Ajhle lože, na němž tělo klesá, - sešlé na moravské vinici, - Cyrill nenaříká, nýbrž plesá, - k nebeské an chvátá květnici.

3. Zdřímnuv jedné doby, spatřil Krista, - an mu kyne tváří milostnou, - a tak věštba zpravila ho jistá, - že již skoná dráhu žalostnou. - Proto svolal kolem lůžka svého - bratra, učedníky milené, „S Bohem“ jim dal z nitra upřímného, - dřív než zašel v kraje vzdálené.

4. Vzácný klenot na srdci mu leží, - těžce od něho se odloučí; - víš-li, Moravěnko, oč mu běží? - slyš, co bratru svému poroučí: - „Methoději, soudruhu můj statný - dva jsme byli posud spřeženi, - úkol týž jsme měli blahodatný: - Moravanův milých spasení.

5. Hospodin mne nyní k sobě volá, - tělem zemdlen, padám na líše, - bez nás lid ten zkáze neodolá, - nepozná klid Pána Ježíše. - Nuže, vrať se na Moravu drahou, - neostavuj mladé štěpnice, - vzdělávej ji dále stejnou snahou, - by ji nezvrátila vichřice.

6. Já pak tamto v nadehvězdné báni - přimluvím se za tě u Boha, - aby žehnal tvému namahání, - až nás krásná spojí obloha". - Domluvil tak věrný sluha Páně, - rajský mír mu v tváři rozkvétá, - oko hasnouc od pozemské pláně k svatým horám s touhou zalétá.

7. Method zatím v žalu přehlubokém tiskne ruku bratra zlatého, - přísahá mu, že se rychlým krokem - uchopí zas pluhu svatého. Nato pozvedá se Cyrill blahý, žehná žákům svým i bratrovi, - poslední pak hlahol šepce drahý: - „Moravany získej Kristovi!"

8. Slyš to, Moravo, slyš rode celý, - kterak tebe Cyrill miloval, - poslední dech svaté lásky vřelý - umíraje, tobě věnoval. - Tisíc let již dozněla ta slova, neumřel však srdce jeho hlas, - rozléháť se po Moravě znova, - žádný nezmaří ho více čas.

9. „Poslyš, národe můj přežádoucí", volá s jasné podnes výšiny, „žádáš-li si slávy nehynoucí, - v Kristu hledej základ jediný. - Spustíš-li se skály jeho věčné, bezedné tě moře pochová, - vrah tě vydá trýzni nekonečné, - na věky pak shasne svíce tvá.

10. Kristus vyhojí však tvoje rány, - napojí tě tokem života, - otevře ti ráje svého brány, kdežto sláva věčná bleskotá; sláva, které na odchodu žádal jsem ti, národe můj slovanský; - prosby za tebe jsem Bohu skládal, - by tě spojil v Sion křesťanský". —

11. Ó, kéž naplní se touha tvoje, - oslavený apoštole náš, kéž nás všechny u Kristova zdroje - dítky jedné matky uhlídáš. - Pros, ať bratří, podvedení zlobou, k Petrově se lodi navrátí, - ať se všechen přemilostnou dobou - slovanský rod k pravdě obrátí.

12. Otče svatý, jenž již deset věků - chválíš Pána v nebi s Methodem, - vypros, po dlouhém ať bouře vzteku - vzejde slunce nad tvým národem; - slunce, ježto nikdy nezapadá, - které z Velehradu svitlo nám, - jehož sláva nikdy neuvadá, - nechať zlatí celé vlasti chrám.

Sv. Valentin, biskup a mučedník.

(14. února).

Byl šlechticem římským a stal se biskupem v Terně r. 203. Jelikož uzdravil zázračně syna pohana Kratona v Římě a Kraton s jinými přijal víru, byl Valentin sťat. — Je patronem proti pakostnici a padoucnici.

Sv. Valentinu zasvěcena je kaple domácí v chorobinci v Brně (f. sv. Tomáše) a v nemocnici v Brankovicích.

Modlitba církevní.

Antif.: Kdo nenávidí života svého na tomto světě, k životu věčnému ostříhá ho.

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libánu rozmnoží se.

Modlitba: Na slabost naši pohlédni, všemohoucí Bože, a jelikož břímě vlastního jednání nám přitěžuje, slavná přímluva blahoslaveného mučedníka Tvého Valentina nás ochraňuj. Skrze Pána .. Amen.

572. O sv. Valentinu b. m.

Slova J. P. 1907. — Hudba Jos. Charváta 1906.

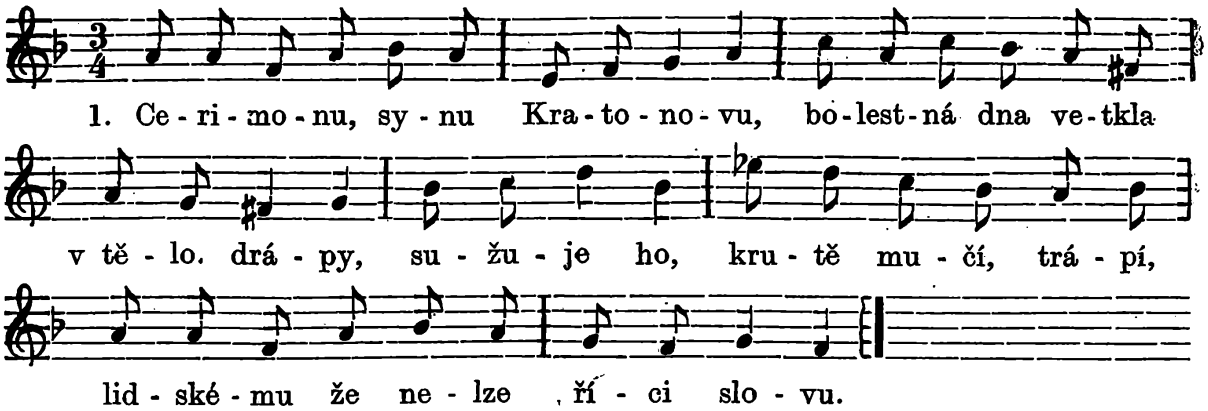

2. Obloukem se křiví jeho záda, - nohy, ruce divně pokrouceny, - všeliké jsou síly pozbaveny, hlava mdlá až na kolena padá.

3. Matka nad ním pláče, spíná ruce, - otec zamyšlen a smuten chodí, - lékaře a zaříkače vodí: - žádný neuleví jeho muce.

4. O biskupu slyší Valentinu, - který všude vděk a slávu klidí, - který uzdravil již na sta lidí, - snad dá zdraví také jejich synu.

5. Zhrdal dotud věrou v Krista Pána, - ty, kdož věří, z pověr, bludů viní: - co však otec, matka neučiní, dítěti-li čáka zdraví dána ?

6. Se synem svým spěje Kraton v Terni, - Valentina prosbou zapřísahá: - „Zbav nás hoře, jež nám duši zmáhá!“

7. Žíněný šat ubožáku stele, - u bdění noc celou nad ním prodlí, - k Bohu, zdroji života, se modlí. - Vyslyšel Bůh prosby jeho vřelé.

8. Prchá nemoc před modlitbou vroucí, - bolesti hned kruté povolují, - údy zkřivené se napřimují, - v srdce vchází radost nehynoucí.

9. „Uzdraven syn!“ Plesá otec, matka, - v Krista se synem svým uvěřili, - křtem se svatým v Bohu obrodili, - a všem vzešla spásy zoře sladká.

10. Cerimon i jeho soudruhové opustili vědu svoji lichou, jež jen srdce vzněcovala pýchou, - oddali se spásy vědě nové.

11. Slovem nadšeným i svojí ctností - věští, hájí víru v Jezu Krista, - čemu učil, co nám v nebi chystá, sterá srdce vedou ke svatosti.

12. Abund také, Placidův syn, s nimi - obmyt vodou, která viny smývá, - Krista vyznává a vroucně vzývá, - pohrd pověrami pohanskými.

13. Ale Placid, jak jen o tom slyší, - Valentina na soud povolává. - Zalila mu srdce zloba žhavá, - již krev jenom biskupova stiší.

14. „Jakou mocí“, ptá se, „dáváš zdraví?“ - „Jenom mocí, již mi Kristus skýtá, - z něhož spása všemu světu svítá, - jenž jest Boha Otce Syn, Bůh pravý ;

15. jenžto nedá v žale zahynouti, - z něhož blaho v srdce věrné plyne, jenžto zachová i, kdo již hyne, - v nebe vede po vezdejší pouti ;

16. jenžto s námi nese utrpení, - korunu dá slávy duši svaté, - láskou blaží srdce láskou vzňaté - a v slast nevýslovnou boly mění!“

17. Mučit velí Placid Valentina, - bičovat a vrhnout do žaláře, - nepřát chleba, ani slunce záře, až kat bezcitný jej mečem stíná.

18. Tělo učedníci pohřbívají, - duši ctností mnohou ozdobenou - v nebes sídla jasná uvedenou - andělové s láskou uvítají.

19. Kéž nás, Bože, trpělivost sílí, - bychom nepodlehli mdlobě, žalu, - než i v kříži Tobě pěli chválu, - v nemoci i zdraví Tebe ctili,

20. bychom našli v nebi zdraví věčné, - pravý klid a radost bez bolesti, - v Tobě slast a nehynoucí štěstí, - jenžto sám jsi blaho nekonečné.

Sv. Valentin, kněz, mučedník.

(14. února).

V Římě na silnici Flaminiově mučen a sťat byl kněz Valentin za císaře Claudia. Proslul uzdravením slepé dívky a učeností.

Modlitba: Popřej, prosíme, všemohoucí Bože, abychom my, kteří narozeniny blahoslaveného Valentina, mučedníka Tvého, slavíme, na jeho přímluvu v lásce k jménu Tvému byli posilněni. Skrze Pána

R. Amen.

Sv. Matěj, ap.

(24. února, bývalý zasvěcený svátek).

Sv. Matěj byl na místo Jidáše, jenž zradiv Pána oběsil se, zvolen losem za apoštola. Hlásal víru v Judsku, Kapadocii a Ethiopii. Vrátiv se do vlasti, byl kamenován a pak sťat.

Antif.: Vy, kteříž jste opustili vše, a následovali mne, stokrát více vezmete a životem věčným vládnouti budete.

V. Ohlašovali skutky Boží.

R. A činům jeho srozuměli.

Modlitba: Bože, kterýž jsi blahoslaveného Matěje sboru apoštolů svých přidružil: uděl, prosíme; abychom na jeho přímluvu srdečnou dobrotu Tvou k nám povždy cítili. Skrze Pána . . .

573. O sv. Matěji, ap. m.

Dříve: Jak veliké, jak divné.

Šteyr. — Slova upr. J. P.

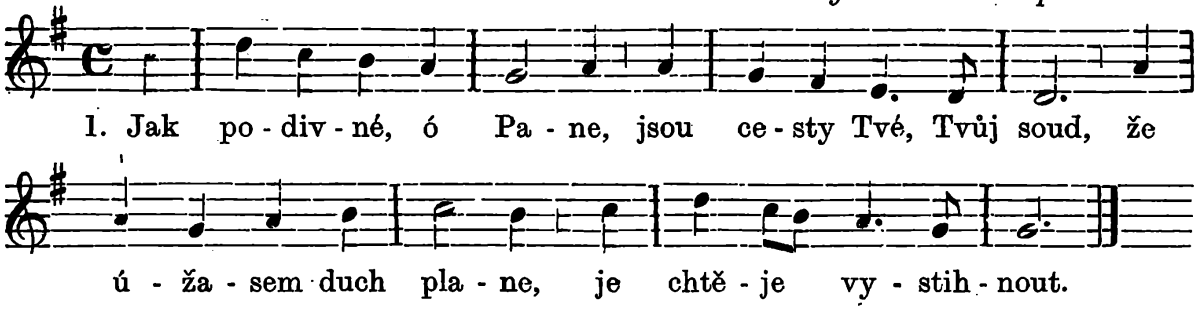

2. Kde škodu utrpěti - se zdála Tvoje říš, - již ráčíš v pomoc spěti, - ji stokrát nahradíš.

3. Když padl s nebes trůnu voj pyšných andělů: - hned tvoříš v země lůnu - si zástup ctitelů.

4. Když Jidáš Krista zradil, - Tys zvolil Matěje, - ten za víru, již's sadil, - krev svoji proleje.

5. Co Jidáš bídný zmařil, - to Matěj napravil, - Tys milostí jej dařil a v nebi oslavil.

6. Dal Jidáš pohoršení: - zve Matěj ke spáse, - plá v svatém roznícení - a ctností u jase.

7. Byv učedníkem Pána, - se apoštolem stal, - a silou, jež mu dána, Tvé símě pěstoval.

8. Jde dálné do ciziny, - vsi, města prochází - a plaší bludů stíny - a nedbá nesnází.

9. Vjezd v duše lidí slaví - Pán Ježíš vítězný, - kdo před ním kloní hlavy, - mír najdou líbezný.

10. Dal Kristu žití celé - i s láskou veškerou - a za to nepřátelé - jej sťali sekerou.

11. Byl do poslední chvíle - Ti věrným, Ježíši, - s nímž ve vlasti teď milé - dlí v slasti nejvyšší.

12. Kdo věrně k Pánu stojí, - kde los má určený, jej s Pánem na vždy spojí los nad vše blažený.

13. Již jemu's ráčil dáti, - nám dopřej milosti, - vždy v ctnosti prospívati, - Tvé dojít radosti. —

Sv. Markéta z Kortony, kajícnice.

(26. února).

Narodila se v Lavianu v Tuscii. Až do 27. roku věku svého oddána byla světským rozkoším. Když pak spatřila mrtvolu svého milence usmrceného od nepřátel v jámě pod hranicí dříví, zohavenou, obrátila se a celý další život až do smrti věnovala pokání. Zemřela 50letá v Kortoně r. 1297.

Církevní modlitba.

Antifona: Jak poznala, zmoudřela serafského řádu Magdalena: odpuštěny jí byli hříchové mnozí, neboť milovala mnoho.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Bože, kterýž jsi služebnici svou Markétu s cesty záhuby na stezku spásy milosrdně převedl: z téhož milosrdenství nám propůjč, abychom, kterou jsme dříve se nestyděli následovati chybující, brzy se chlubili, že ji kajícnou neunavně sledujeme. — Skrze Pána

R. Amen.

Modlitba k sv. kajícnici Markétě z Kortony.

Ó, slavná svatá Markéto! Tebe vskutku lze přirovnati drahé perle,*) kterou Pán Bůh s velkou láskou vytrhl z rukou ďábelského vraha, jenž tě již nazýval svou, aby všem hříšníkům v podivuhodném obrácení tvém, ve tvém svatém životě a úmrtí dal mocnou pružinu, by zanechali hříchu, dobré konali a varovali se každé příležitosti ke zlému. Ó, vypros nám, svým ctitelům, s velebného trůnu tvé slávy, na niž povznesly tě tvé slzy a skutky kající, milost opravdového obrácení našich srdcí a živé lítosti a bolesti nad hříchy; dej, abychom po svatém životě, jejž bychom ztrávili dle tvého vzoru v lásce ke Spasiteli za nás ukřižovanému, zemřeli smrtí dobrou a stali se účastnými koruny slávy ve věčné blaženosti. Amen.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 12. ledna 1897.

Svátky svatých v březnu.

Blah. Anežka česká, abatyše, † 1282.

(2. března).

Byla třetí dcerou krále českého Otakara I. Vychována byvši v klášteře v Třebenicích od sv. Hedviky, zamítla sňatek s Jindřichem III., králem anglickým, a pak s Bedřichem II., císařem římským (německým), a vstoupila do kláštera Klarissek**) v Praze, v němž dle řehole sv. Františka z Assisi a sv. Kláry vedla život plný strádání a naprosté chudoby. Zemřela 77letá r. 1282.

Jméno bl. Anežky české nese Útulna pro terciářky sv. Františka Ser. v Brně.

---

*) Markéta čili Margareta znamená perlu.

**) Sv. Klára † r. 1253.

Modlitba církevní.

Antifona: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel: a když nalezl jednu drahou, odšel, a prodal všecko, což měl, a koupil ji.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.
R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Bože, kterýž jsi blahoslavenou Anežku pannu pro odmítnutí královských rozkoší a pro pokorné následování Tvého kříže na nebe povýšil: uděl nám, prosíme, abychom na její prosby a jejím napodobením věčné slávy zasloužili býti účastnými. Který žiješ a kraluješ

574. O bl. Anežce české Přemyslovně, panně.

Slova Václ. Štulce (úprava olom. kanc.) — Hudba Jos. Charváta 1907.

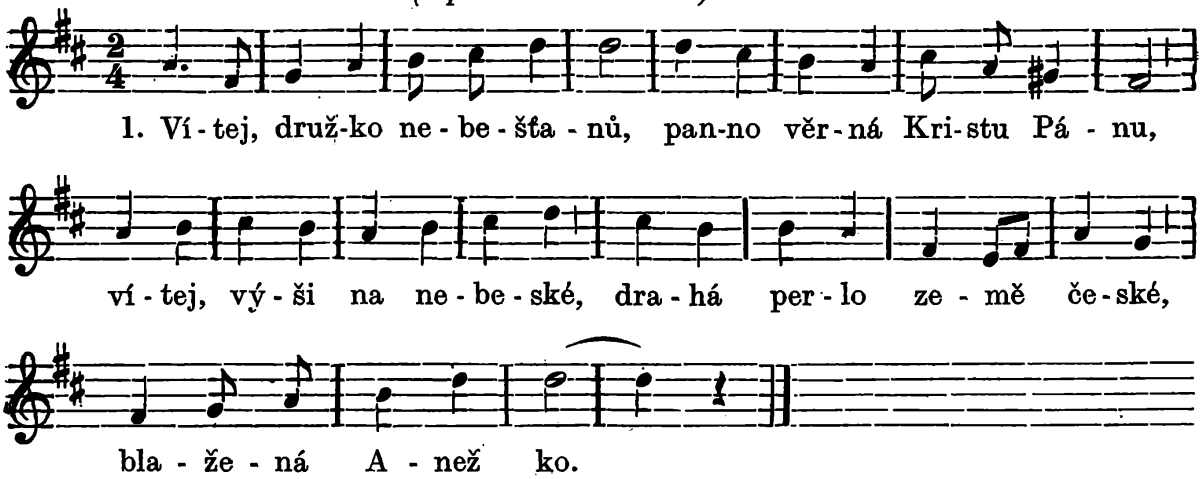

2. V útlém mládí, v jaře věku, - láskou k Bohu, ku člověku, - ctnostmi tvoje duše celá lilií se rozvíjela, blažená Anežko!

3. Přepych dvoru královského - neomámil srdce tvého; - s duší čistou vroucí, něžnou, - v Bozí službě bylas kněžnou, blažená Anežko!

4. Otci, matce dobrou dcerou, chudým bylas plnou měrou pomocnicí, těšitelkou - povždy milou, jemnou, velkou, - blažená Anežko!

5. Šťastná Boží lásky květem, - zhrzela jsi klamným světem - a chtíc dospět v Boží škole - chvátala jsi do řehole, - blažená Anežko!

6. Chrám i klášter povstal nový ke cti světci Františkovi, - a zde Kristu, blaha zdroji, - zapsala jsi duši svoji, - blažená Anežko!

7. Matka „chudých sester" sboru - podle svaté Kláry vzoru, - prožila's let padesáte - v chudobě a kázni svaté, - blažená Anežko!

8. A tvůj klášter, Boží stánek, - sídlo svatých radovánek, - na svícnu jak svíce svítí, - Čechy učí Bohu žíti, - blažená Anežko!

9. Nesjas břímě křížů, strastí - z lásky k Bohu, z lásky k vlasti; - kde jsi vládla, žila, stála, - všude láska tvoje plála, - blažená Anežko!

10. Život svatý, pracný, dlouhý - božský ženich dle tvé touhy - korunoval smrtí krásnou, - vzal tě ve svou říši jasnou, - blažená Anežko!

11. Již v té slávě nehynoucí - z lásky k lidu svému vroucí - nad námi rač stále bdíti, - o nás věrnou péči míti, blažená Anežko!

12. Vezmi lid svůj do ochrany, - ať dle tebe, svaté panny, - vezdejší svůj život celý - zasvětíme Spasiteli, blažená Anežko!

575. Působení bl. Anežky české.

Slova Jak. Pavelky 1907. — Hudba Jos. Charváta 1906.

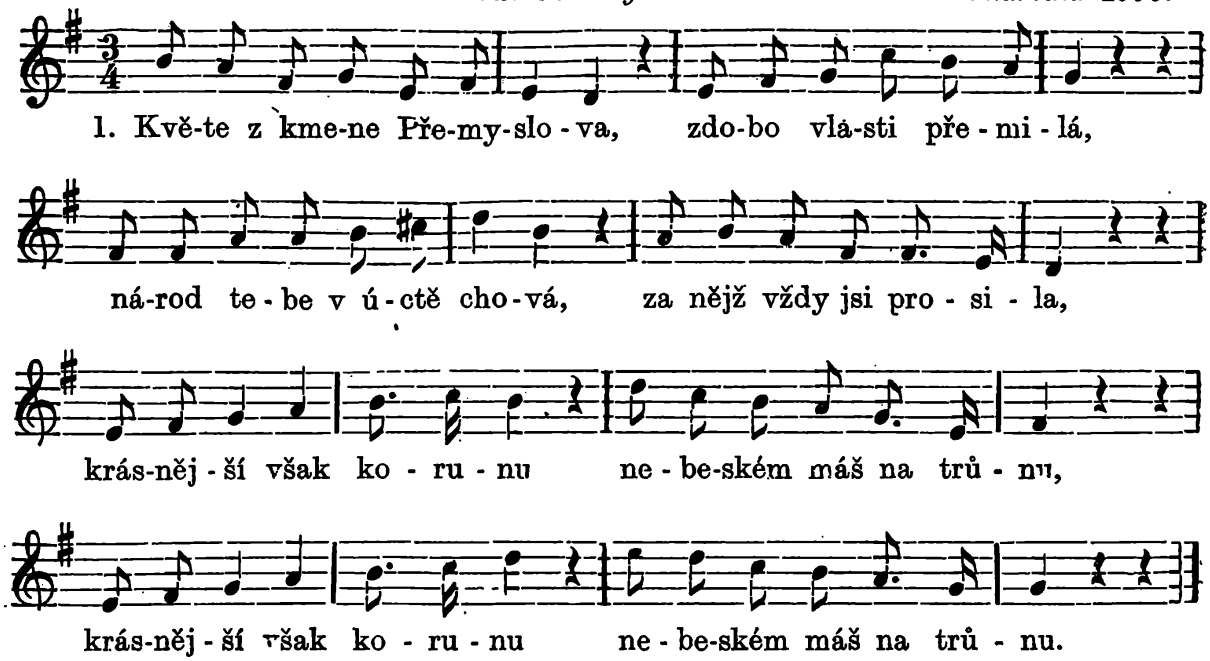

2. Anežko, tys vzešla z kmene, který nám dal Václava, - v Ludmile mu přeblažené - prvá dána oslava: - [: s nimi se dnes v nebi stkvíš, - za nás prosby přednášíš. :]

3. Útlé dítě pěstovala - svatá teta Hedvika, - a již tehdy vynikala - nad vše ctnost tvá veliká, - [: jížto v svatém nadšení spělas cestou spasení. :]

4. Pohrdla jsi světa statky, - které ti svět poskýtá, - s císaři a králi sňatky - srdce tvoje odmítá, - [: tvá jest touha jediná: - Krista choť být nevinná. :]

5. Jako Václav navštěvuješ - v noci chrámy, chudinu, - šatíš, sytíš, zachraňuješ - mnohou z bídy rodinu, - [: skvostným rouchem ukrýváš žíni, jíž se odíváš. :]

6. Stavíš chrámy, nemocnice, - zdobíš Prahu kláštery, - sama halíc v závoj líce, - odříkáš se nádhery, - [: svatých panen ve sboře - sloužíš Bohu v pokoře. :]

7. Nechceš slouti abatyší, - jako matka vládneš jen, kde jest svatém u zátiší - Pán Bůh vroucně veleben. - [: Venku šumí, hýří svět, - u vás voní spásy květ. :]

8. Ale s láskou svého lidu - i v své cele vzpomínáš, - co mu k dobru jest a klidu - pečlivá jak matka dbáš, - [: tu se modlíš za národ, by byl chráněn běd a škod. :]

9. Dobré rady dáváš králi, - ostříháš ho neřestí, - začež národ tebe chválí, - jemuž žiješ pro štěstí, - [: pro tvých ctností, zásluh jas vzešel jemu míru čas. :]

10. Bůh tě divy odměňuje, - jež ti dáno konati, - budoucnost ti objevuje, - taje mnohé poznati, - [: tento vzácný Boží dar - zasloužil tvé lásky žár. :]

11. Moravské když krví pole - Přemysla se zardělo, - jak se chvělo srdce v bole, - když ji téci vidělo, - [: jak jsi tehdy zalkala, - k Bohu za vlast volala ! :]

12. Po smrti co toho reka - česká země zkoušela, - v níž vrah řádí a se vzteká! - Co tvá duše trpěla, - [: když jsi zřela milou vlast - uvrženou v hroznou strast ! :]

13. Jak jsi lkala, naříkala, - za všecky se modlíla, - kde jsi mohla, pomáhala, - chránila a těšila, - [: andělem tě zovou svým, útočištěm jediným. :]

14. Ze strastí tě toho času - do nebe Bůh k sobě vzal, - věčnou radost, věčnou krásu - za odměnu tobě dal, - [: tam se vroucně přimlouváš, - za vlast naši, národ náš. :]

15. Anežko, ty hvězdo skvoucí, k tobě vzhlíží národ tvůj - s důvěrou a láskou vroucí, - prosbou svou jej ochraňuj! - [: Hlasy naše vlídně slyš, - míru, zdaru vyprosiž ! :]

Sv. Kunhuta, císařovna, panna.

(3. března).

Jsouc dcerou hraběcí, zasnoubila se po přání svých rodičů s vévodou Jindřichem bavorským. V den sňatku složili oba slib panenské čistoty. Jindřich stal se později císařem. Bezbožní utrhači podezřívali sv. Kunhutu z manželské nevěrnosti. Aby svému manželi dokázala svou nevinnost, přešla bosýma nohama 15 krků po radlicích do běla rozžhavených bez úrazu. Po smrti chotě vstoupila do kláštera, kdež zemřela r. 1040.

Sv. Kunhutě zasvěceny jsou v brněnské diecesi kostely farní v Nedvědici, v Nov. Městě, v Kostelci (Wolframs), ve Frelichově, v Čejkovicích, v Nížkovicích, v Hostěradicích, ve Vedrovicích a kostel filiální v Hlíně (f. Neslovice).

Modlitba k sv. Kunhutě, císařovně.

Pod ochranou Bohorodičky stalas se velikou světicí. Vedle jiných ctností stkvělas se panenskou čistotou, ve které žíti do smrti umínilas si již v útlém věku. Ji zachovalas, i když donucena jsi byla od rodičů, provdati se; manžel tvůj s tím souhlasil. Ji dokázalas způsobem zázračným, když bylas podezřívána z nevěry manželské. Ji dosvědčil i manžel tvůj, jenž blízek smrti pravil k udiveným knížatům a příbuzným tvým: „Jakou jste mi ji dali, takovou vám ji dávám; pannu jste dali, pannu vracím". Ji zachovalas po skonu manžela svého, vstoupíc do kláštera. Jako druhá veliká ctnost tě zdobila štědrost vpravdě císařská, která se jevila v zakládání duchovních obročí, stavbách kostelů a klášterů a v podporování chudých.

Dej, svatá Kunhuto, abychom i my na tvou přímluvu vynikali ctnostmi, které tě obzvláště zdobily — čistotou v myšlení, řečích i skutcích, a štědrostí na účely církve katolické a pro chudé a tak nasbírali si v časném životě zásluh pro život věčný. Amen.

*

Nešpory o sv. Kunhutě, p.

Vše jako při nešporách o sv. Barboře na str. 1394. až na následující:

Po hymně zanotí se

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Antif. k Magnif.: Pojď, choti Kristova přijmi korunu, kterou ti Hospodin připravil na věky.

Magnificat na str. 59., ton. VII, 3.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, kterýž jsi sv. Kunhutě panně udělil, aby pozemskými věcmi pohrdala, a po vrcholu nebeské říše dychtila: propůjč, prosíme; abychom jejími zásluhami a následováním, šlapajíce po požitcích světa, k radostem věčným dojíti bezstarostně mohli. Skrze Pána našeho

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Antifona mariánská „Ave, Regina coelorum“ *s V., R. a modlitbou na straně 63. a 64.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

576. Chvalozpěv na sv. Kunhutu.

Slova Fr. Sušila 1859. — Nápěv K. E. 1905.

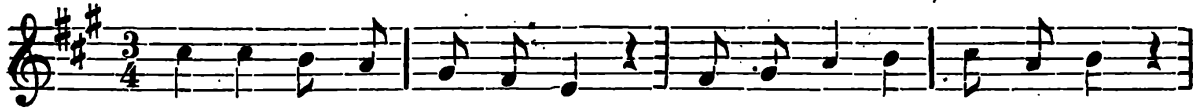

1. Jas-ná Bo-ží ob-lo-ha cho-vá svě-tla pře-mno-há,

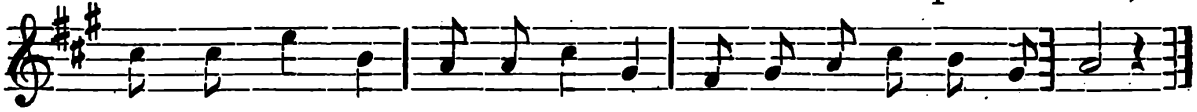

jichž sbor v kráse za-skví-vá se, jak jim dáno od Bo-ha.

2. I ty k nim jsi přijata Kunegundo přesvatá. - Stkvíš se jasně - a díš hlasně, jak jsi ctností bohata.

3. Podivná tvá čistota - překrásně se bleskotá; - s tvojí tváře - jak hvězd záře svítí svatost života.

4. Čistou láskou anděla - milovalas manžela, - a v tom stavu - ve svém mravu - se's jak panna záskvěla.

5. Jako divá žížala - pomluva tě stíhala, - ústa lživá - slova křivá - na tě zrádně vydala.

6. Bůh tvou cudnost ocenil, - nepřátele vyplenil, - ve zlé době - anděl tobě - oheň ve chlad proměnil.

7. Kdož tě dosti vychválí? - Divil se svět nestálý, - že tak zkvětle - v Božím světle - ctnosti tvoje zaplály.

8. Ó ty čistá světice, - jasná jako denice! Záři jasnou, - milost spasnou do naší lej temnice.

9. Duše naše temna jest, - skličuje nás klam a lest. - Ó pros Krista, - ať nám chystá - světlo do tmy našich cest.

10. Ať duch hoří v čistotě - pro věčného pro chotě - a když schřadne - tělo chladné, - přijmi nás k své blahotě.

Sv. Tomáš Aquínský.

(7. března).

Tomáš narodil se ze šlechtických rodičů v Aquíně. Jako šestiletý hoch svěřen byl výchově Benediktinům na Hoře Kassinské (Monte Cassino). Byv pak dán na studie do Neapole, odkud pocházela jeho matka, vstoupil již jako mladík do řádu sv. Dominika (kazatelského). Matka a bratři to těžce nesli a poslali jej na další studie do Paříže; avšak na cestě jej bratři přepadli a zavlekli do vězení na hradě sv. Jana, kde se o to všemožně přičiňovali — ano i k smilstvu jej sváděli, jen aby jej přiměli k zanechání řehole. Mladík statečně odolal a když brzy na to kleče před křížem se modlil, viděl ve snu, jak andělé opásali jej — od kteréhož času zbaven byl veškeré náklonnosti k chlipnosti. Sestry, které též jej přijely přemlouvat, on sám přemluvil, že vstoupily do klášterů. — Oknem byv spuštěn z hradu, studoval pak dále v Neapoli, Římě a v Paříži (zde u velikého učitele Alberta) filosofii

a bohosloví. V 25. roce sám počal učit v Neapoli, při čemž horlivě kázal a spisoval. Jeho spisy vynikají nejen množstvím a rozmanitostí, nýbrž lehkostí u výkladu věcí nejnesnadnějších, začež od církve poctěn jest titulem doktora. Také složil překrásné hymny o nejsvětější svátosti oltářní. Hodností ve své pokoře nepřijímal. Jsa poslán od papeže na koncil Lyonský, zemřel na cestě padesátiletý r. 1274. — Lev XIII. ustanovil jej patronem katolických škol.

Modlitba k sv. Tomáši Aquínskému,

jehož papež Lev XIII. ustanovil patronem katolických škol. (Kurr. 1888, č. 8.)

Učiteli andělský, svatý Tomáši, bohoslovců kníže a filosofů vzore, přejasná křesťanského okrsku ozdobo a svíce církve, všech škol katolických patrone nebeský, který jsi moudrosti neklamné se naučil a ji bez závisti sdílíš, pros snažně samu Moudrost, Syna Božího, za nás, abychom obdržíce ducha moudrosti na to, čemu jsi učil, rozumem nazírali, a co jsi konal, napodobíce plnili a účastnými se stali učenosti a ctnosti, kterými jsi na zemi jako slunce zářil, a konečně na jejich přesladkém ovoci nepřetržitě s tebou si pochutnávali v nebesích, božskou Moudrost spolu chválíce po nekonečné věky věkův. Amen.

Racc. Odp. 200 dní jednou denně. (Lev XIII. 3. července 1887).

Modlitba církevní k sv. Tomáši Aquínskému.

Ó učiteli výborný, světlo církve svaté, blahoslavený Tomáši, božského zákona milovníku, přimlouvej se za nás u Syna Božího!

Modleme se: Bože, jenž podivuhodnou učeností blahoslaveného Tomáše, vyznavače svého, církev svou ozařuješ: dej nám, prosíme, abychom nejen jeho učení rozumem chápali, ale i skutků jeho v životě následovali. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Modlitba k sv. Tomáši Aquínskému, patronu škol.

Obzvláště pro studující.

Ó svatý Tomáši, patrone škol, víru nepřemoženou, lásku horoucí, život nejčistší, vědu pravou od Boha nám dosáhni, skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Latinsky:

O sancte Thoma, scholarum patrone, fidem invictam, caritatem fervidam, vitam castissimam, scientiam veram a Deo nobis obtine, per Christum Dominum nostrum. Amen.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně pro všechny, kdož se tak pomodlí před přednáškou nebo studiem. — Lev XIII. 14. prosince 1889.

577. Život a působení sv. Tomáše Aquínského.

Slova J. Pavelky 1907. — Hudba J. Bádala 1907.

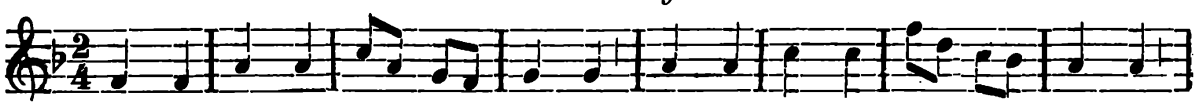

1. Jas-né svě-tlo cír-kve sva-té, ve pa-prs-cích Kri-sta vzňaté,

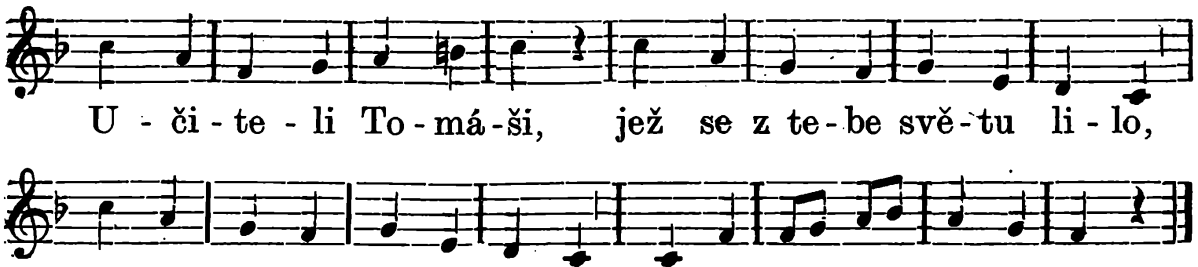

2. Víc než rodu moc a sláva - učenost a zbožnost dává - jménu tvému věčnou čest, - jimi's vnikal v Boží taje, - za ně duch tvůj v nebi plaje, - jimi's zlomil ďábla lest.

3. K Matce Boží v útlém věku - byl jsi již pln úcty, vděku, pro ni's vezdy horoval, - za jejího bojovníka - ve šlépěje Dominika - nadšen jsi se v mládí dal.

4. Duch tvůj dary nebeskými, - srdce ctnostmi andělskými - ku podivu oplývá, - příští zdoba zbožných mnichů - ve klášterní cely tichu - co se světu ukrývá.

5. Příbuzní tví hněvem vzplanou - rodu svého nad pohanou, - již v tvém rouše viděli, - že tvá hlava oholena, - čest prý jejich potupena, za tebe se styděli.

6. Nadarmo když přemlouvali, bratří tebe mocí jali, - vrhli v pevné vězení, jež by vzlet tvůj umlčela, - vznítit hnusnou žádost těla - pokoušet se nelení.

7. Překonal jsi pokušení, vděčném mysli v roznícení přede Kristův klesl kříž, - andělé tu přišli s nebe, - obrnili pasem tebe, - žádostí že necítíš.

8. Jež tě měly obrátiti, - naučil jsi sestry jíti - ctností svatých za září, - po příkladě po Pavlově, - jenž tvým vzorem v duchu, slově, - unikl jsi žaláři.

9. Z Albertových úst med ssaješ, - nad vše jeho žáky plaješ, - palma jeho štěpnice; - posvěcení zdoben září, - přistupuješ ku oltáři Nejsvětější Trojice.

10. Mlád se stáváš učitelem - a tvé jméno v světě celém - od úst k ústům zalétá, tebou hradu Aquínského - nad lesk rodu císařského sláva pravá rozkvétá.

11. Učeným i neučeným - slovem Bohem zaníceným - pravdy věčné vykládáš, - modlitbou se připravuješ, - kázní, posty posiluješ, - v kříži zdroj své vědy máš.

12. Ke cti svého Spasitele - o přesvatém jeho těle - básníš zpěvy převroucí, - k jeho lásce láskou plana, - nevystihle chválíš Pána - ve Svátosti přeskvoucí.

13. Tvoje spisy hloubky žasné - otvírají v řeči jasné - pravdy Boží tajinu, - dosud mysli povznášejí, - proniknout kdož dobře chtějí - záhad šerých hlubinu.

14. Odmítal jsi důstjonosti, - na Ježíši maje dosti, - jejž jsi zvolil v odměnu, - žes psal dobře, sám ti svědčí, - v nebi se ti v slasti větší - zřít dá v slávy plamenu.

15. Kleslo tělo práce tíží, - ale duch se v Kristu shlíží, - jejž jsi hlásal, jemuž s žil, - jehož s lásky žárem tryskal, - jemuž sta jsi duší získal, - stánek mu v nich připravil.

16. V šlépějích kéž tvojich jdeme, - vědou tvou se pozvedneme - k nebes jasným výšinám, - jejžto ty již vidíš v plese, - na nebesích dostane se - kéž zřít Krista také nám.

578. Te candor casti pectoris.

Hymna bohoslovců brněnských k svatému Tomáši Aquínskému.

Slova Dra Jos. Eiselta. — Přel. J. P. — Hudba Fr. Musila 1907.

Nápěv I.

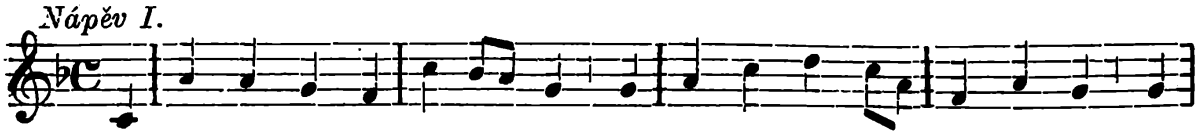

1. Tys pro vítězství nad tělem již na ze-mi byl an-dě-lem. Zář
1. Te can-dor ca-sti pe-cto-ris in car-ne fe-cit an-ge-lum. Coe-

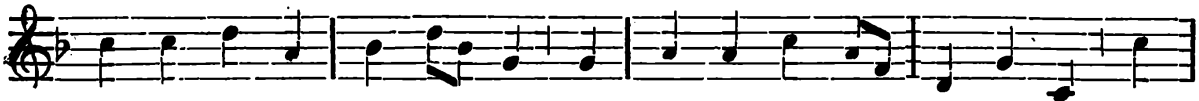

vě-dy te-bou sví-ti-la, tě krá-lem ško-ly či-ni-la. Lev
le-stis lux sci-en-ti-ae te scho-lae de-dit prin-ci-pem. Le-

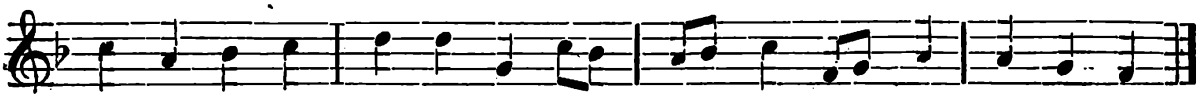

z mo-ci, kterou v církvi plál, tě za o-chrán-ce školám dal.
o-nis di-vo mu-ne-re pa-tro-nus scho-lis prae-si-des.

2. Nám ve studiu vzorem buď, - sil učňů dosud slabou hruď. - Jsme šťastni, že ti svěřeni, - tě ctíme v svatém nadšení, - náš hlas ti pozdrav donáší, náš vzore, svatý Tomáši!

2. Sis lumen forma studii - et robur fer tironibus. - O fausta sors clientibus! - Praesentem per effigiem - te sancte Thoma voeibus - et salutamus cordibus.

Nápěv II. *Hudba K. Orla, varhaníka na dómě v Brně 1909.*

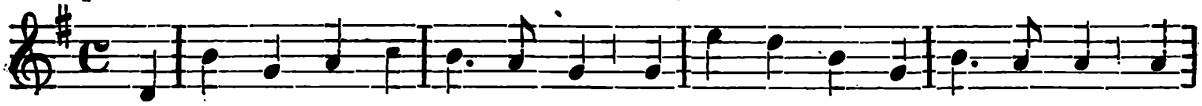

1. Tys pro vítězství nad tělem již na ze-mi byl an-dě-lem, Zář

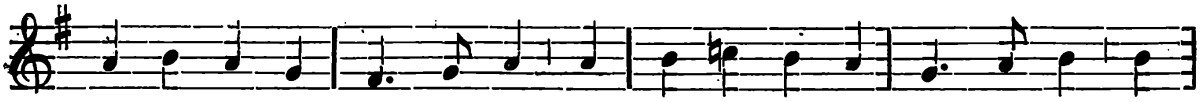

vě-dy te-bou sví-ti-la, tě krá-lem ško-ly či-ni-la. Lev

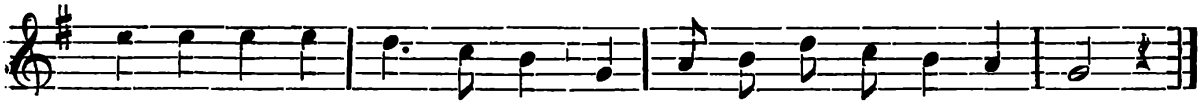

z mo-ci, kterou v cír-kvi plál, tě za ochránce školám dal.

Sv. Řehoř Veliký (I.), papež, vyzn. a učitel církve.

(12. března.)

Řehoř pocházel z Říma a zastával po ukončených studiích filosofie světský úřad. Po smrti svého otce vystavěl šest klášterů na Sicilii a sedmý u sv. Ondřeje v Římě, do něhož sám vstoupil, a stal se jeho opatem. Proti své vůli zvolen byl papežem. Působil pak velmi horlivě proti různým bludům, vydal četné zákony na povznesení církve a jejích bohoslužeb a mezi jiným také ustálil církevní zpěv. Zemřel r. 604.

Modlitba církevní.

Antifona: Ó učiteli výborný, světlo církve svaté, blahoslavený Řehoři, božského zákona milovníku, přimlouvej se za nás u Syna Božího.

Modleme se: Bože, který jsi duši služebníka svého Řehoře odměnu věčné blaženosti udělil: propůjč milostivě; abychom my, kteříž břemenem hříchů svých jsme obtíženi, jeho u Tebe prosbami byli povznešeni. Skrze Pána

579. Chvalozpěv na sv. Řehoře Velikého.

Slova Fr. Sušila. — Hudba Jos. Charváta.

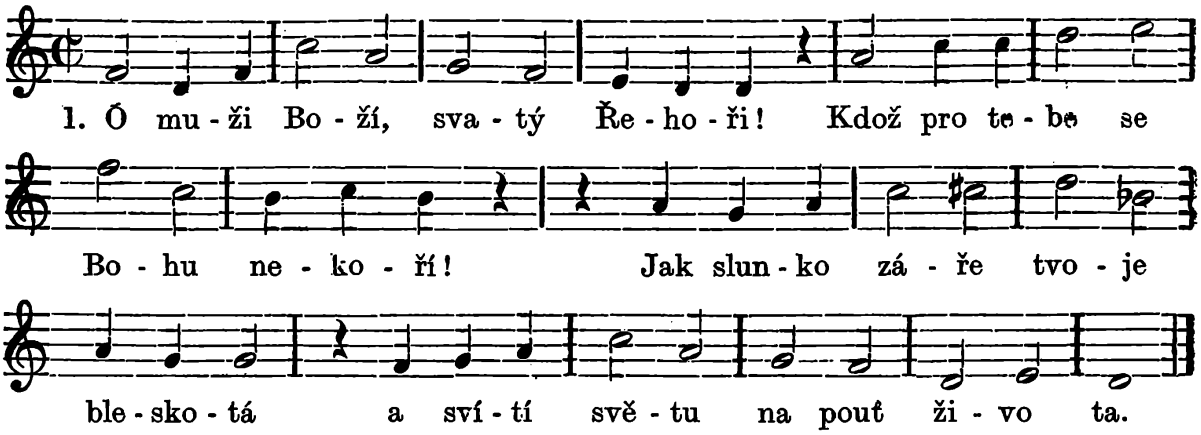

2. Byls mysli útlé jako pachole - a neznals hněvu, neznal nevole. - Tvá duše jasná jak ta obloha - své sídlo měla povždy u Boha.

3. Ten duch tvůj býval sloupem z věčných skal, - on odrážíval bouří všechněch val; - i složil vichor zlobu veškeru - jak v galilejském druhdy jezeru.

4. Tvůj život býval s Kristem v Bohu skryt, - a bylo nebe žádostí tvých byt; - tu na zemi byls jako cizinec, - zde třímal tě jen Páně ovčinec.

5. Všem sloužit bylo tobě rozkoší, - jak uzřeli to s divem divoši, - an's těla jejich z vazeb vybavil, - a duše jejich vírou oslavil.

6. Lid chudý lásky tvojí zakusil, - jim dát se k službě sobě's nehnusil; - i navštívil tě pro tu lásku Pán, - a věnec slávy od něho ti dán.

7. Tys ostkvěl církev svatou ozdobou - a obohatil božskou zásobou; - tvá zbožná píseň věčně v církvi zní, - tvé moudré slovo čte se vděčně v ní.

8. Ó muži Boží, svatý papeži, - hleď k starcům, dětem a hleď k mládeži! - Pros za veškery církve za stavy, - ať dojdem všickni věčné oslavy.

Sv. Klement Maria Hofbauer (Dvořák).

(15. března.)

Narodil se v Tasovicích na Moravě 26. prosince 1751 a vyučil se ve Znojmě pekařství. Ztrávil nějaký čas v klášteře luckém (u Znojma) a poustevničil asi rok v Milifroně. Třikráte putoval do Říma, kde vstoupil do kongregace nejsv. Vykupitele (1785) a vysvěcen byl na kněze, odbyv potřebná studia dříve částečně už v Louce a ve Vídni. Na to založil klášter kongregace ve Varšavě a delší dobu tam horlivě a blahodárně působil, vystavěv sirotčinec a ústav pro výchovu studujících; odtud i jiné kláštery zakládal, také v Německu. Když byl řád z Polska r. 1808 vypuzen, usadil se sv. Klement ve Vídni, kde působil napřed u italského kostela a pak jako duchovní správce Voršilek. Činnost jeho na kazatelně, ve zpovědnici, u nemocných, ve vyučování byla tak horlivá, že podlehlo jí tělo; zemřel 15. března 1820, podav nedlouho před tím císaři Františkovi I. žádost, aby kongregace nejsv. Vykupitele byla připuštěna do Rakouska. Žádosti bylo brzy na to vyhověno a Redemptoristé usadili se u Panny Marie Na nábřeží, kam r. 1862 tělo Hofbauerovo

(z dosavadního hrobu v Maria-Enzersdorfě) přenesli. — Za blahoslaveného prohlášen byl od Lva XIII. r. 1888, za svatého od Pia X. dne 20. května 1909, roku 1910 za spolupatrona diecese brněnské.

Rodný jeho domek v Tasovicích zakoupili a přiměřeně upravili ctih. OO. Redemptoristé a odevzdali jej péči sester sv. Hedviky. V domku je jedna světnice upravena za kapli. Jinak je útulkem dětí školou ještě nepovinných. (A. C. Ep. Br. 1911. 2.)

Biskupské napomenutí všem věřícím diecese brněnské:

1. Oslavujte svátek světcův každoročně se srdcem zkroušeným a myslí kajícnou.
2. Uctívejte v každém domě obraz sv. Klementa.
3. Svátek sv. Klementa v posvátnou dobu velikonoční připadající Vás pamatuj, abyste vykonali dobrou velikonoční zpověď a přijali hodně nejsvětější svátost oltářní.
4. Modlete se často růženec, který náš světec tak miloval.

(Kurr. ddto 15. III. 1909).

Modlitba církevní.

Antif.: To dobře, služebníče dobrý a věrný: že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, kterýž jsi blahoslaveného Klementa Marii podivuhodnou pevností u víře a ctností stálosti nepřekonané ozdobil: jeho zásluhami a příklady učiň nás, prosíme, tak silnými u víře a láskou roznícenými; abychom odměn dosáhli věčných. Skrze Pána . . .

580. Život a působení sv. Klementa Marie Dvořáka (Hofbauera), redemptoristy, patrona pekařů. † 1820.

Slova J. Pavelky 1907. — Hudba Jos. Charváta 1906.

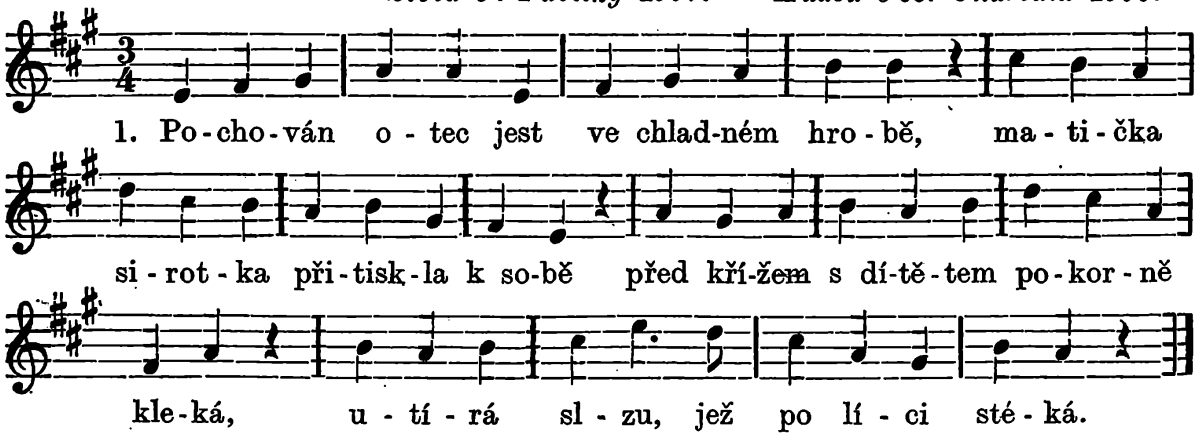

2. „Bude ti, synu můj, od toho času - otcem, jenž tuto pní pro naši spásu, - kráčej vždy po cestě, jež jest mu milá, - aby s ním duše tvá pro nebe žila!“

3. Utkvěla v paměti matčina slova, - po celý život je v srdci svém chová, - ve škole, v řemesle Bohu vždy slouží, - jemu se docela oddati touží.

4. Pekařem vyučen, pracuje s chutí, - vědám však oddat se srdce jej nutí, - s prací tak zasnoubí studie milé, - modlitba posvětí oddechu chvíle.

5. V poustevně prodlévá, na pouť se dává, - Říma jej vábila posvátná sláva, - Klement tam nové mu dáno je jméno, které dnes všude je vzýváno, ctěno.

6. Opět se do Vídně studovat vrátí, - knězem se horoucně žádaje státi, - odmítá se sličnou nevěstou sňatek, - odmítá zábavy, rozkoše, statek.

7. Podruhé do Říma pobožně spěje, - z hlubšího zdroje věd čerpati chtěje, - cestu mu ukáží jasnými tóny - za jitra do chrámu zovoucí zvony.

8. Alfons jej přijímá v rodinu svoji, - touha se po kněžství Klementu skojí; - Varšavu navštíví s věrnými druhy, přijímá na bedra úkol tam tuhý.

9. Sbořený kostel a příbytek bídný, - nouze a starosti po mnohé týdny; - obnoví kostel a klášter tam staví, - stará se, pracuje, apoštol pravý.

10. Sirotkům staví dům, slzy jim stírá, - chleba jim, oděvu po domech sbírá, - přijímá pro ně i políček, hanu, - sirotkům chleba, strast v oběť dá Pánu.

11. Přivedl ke pravdě tisíce duší, - neřestí okovy tisícům ruší, - pokorný, pobožný příkladem svítí, - ku Bohu, ku ctnosti lásku v nich nítí.

12. Polsku když orlové na kusy rvali, - Klement a druhové s národem lkali, - vyhnáni z chrámu i z polské jsou země, - opustit musejí týrané plémě.

13. Marně lid naříká, prosí a úpí, násilím vlekou je pochopů tlupy, - aby lid poslední útěchy zbaven, - snadněji mohl být cizotou zdáven.

14. Žalostně odchází z Varšavy drahé, - práce kde tolik byl vykonal blahé, - do Vídně vrací se obtížen lety, - v mládí kde kochal se umění květy.

15. Neshaslo nadšení v přívalu strastí, - neumí ruce své líně v klín klásti, - sotva že ve Vídni pobude krátce, - rozlévá blaho již z jeho se práce.

16. Ohnivé ve chrámu promlouvá řeči, - raněné duše zas v zpovědi léčí, - ztracené hledá a bloudící volá, - nevěru, nepravost modlitbou zdolá.

17. Líto mu květu jest útlého mládí, - jejž tu svět láká a ke hříchu svádí, - o víru obírá, srdce mu kazí, - jako květ na stromě májové mrazy.

18. Stává se stráží mu mocnou a bdělou, - chrání a pěstuje s láskou je vřelou, - o chléb, šat, příbytek s hochy se sdílí, - pečuje o ně jak tatíček milý.

19. Bída kde doléhá, Klement rád spěchá, pomoc s ním přichází, rada i těcha, - ze zhoubných zoufalství zachrání spárů, nenechá nikoho podlehnout zmaru.

20. Nepřátel neujde záští a vzteku, - hrozby jej stíhají na místo vděku, oddán vždy zůstává do vůle Boží, - pšenici seje, kde bujelo hloží.

21. Jediné jenom si náhrady žádá, - aby řád Alfonsův uznala vláda, - pro spásu duší a pro blaho lidu, - aby směl pracovat v pokoji, klidu.

22. Obnovil Vídeň a vyrval ji zkáze, - přívalu nevěry postavil hráze, - když se smrt dotekla znavených skrání, - pokorně hlavu jí do dlaní sklání.

23. S pláčem lid provází jeho v hrob tělo, - ale vstříc nebe mu radostně pělo, - v náruč svou Kristus jej laskavě vítá, - odměnu bohatou, přeblahou skýtá.

24. Za vlast tam naši pros, Klemente svatý, - od zhouby časné i věčné chraň chaty, - srdce nám ostříhej od hříchu zloby, abychom došli cti, tebe jež zdobí;

25. abychom s tebou kdys v nebeské říši - mohli pít nejsladší radosti číši, - jaká ti za tvoje zásluhy dána - za ctnosti, činy tvé od Krista Pána.

581. Prosba o pomoc k bl. Klementu Marii Dvořákovi.

Slova P. Jos. Miklíka, SS. R. — Hudba Fr. Musila 1907.

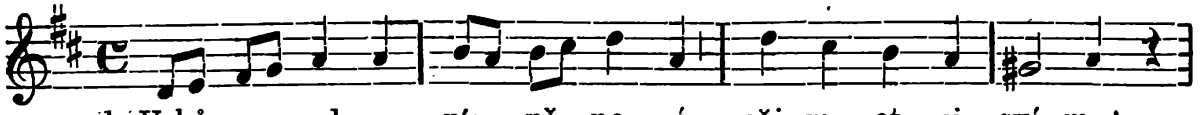

1. Vzhů - ru, srd - ce, pís - ně no - vé pěj - me ot - ci své - mu!

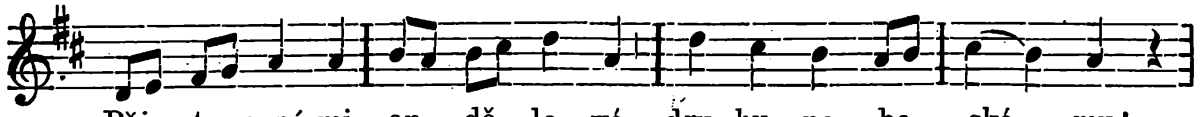

Pěj - te s ná-mi, an - dě - lo - vé, dru - hu ne - be ské mu!

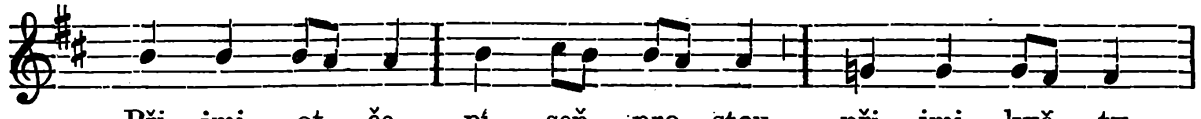

Při - jmi, ot - če, pí - seň pro - stou, při - jmi kvě - ty,

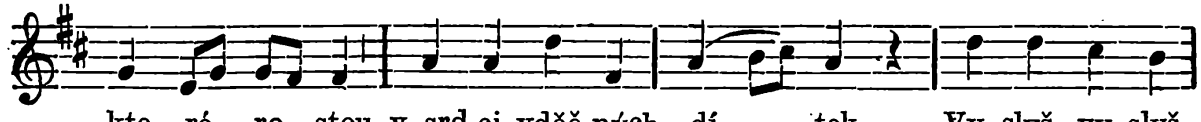

kte - ré ro - stou v srd-ci vděč-ných dí tek. Vy - slyš, vy - slyš

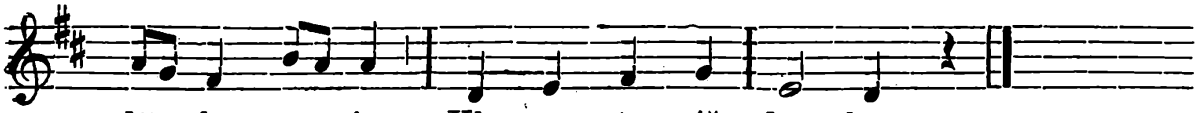

2. Při víře tvá mysl stále - v každém bludu světa, - srdce tvého nezdolala - nikdy pýcha kletá. - Vlej nám v duši víru čistou, - veď nás k Bohu stezkou jistou - na pozemské pouti! - Zachraň, zachraň dítky svoje, - Klemente náš drahý.

3. Když tvá duše bázní bledla - v boji s peklem, s tělem, - pevná důvěra tě vedla - k nebi v žití celém. - Dej, ať Pán nás těší v kříži, sejme s duše, co ji tíží, - na tvou svatou prosbu. - Přispěj, přispěj dítkám svojim, - Klemente náš drahý.

4. „Miluji Tě, Kráso věčná", - duše tvoje lkala, - v srdci tvojím láska vděčná - povždy jasně plála. - Povznes naše srdce k Pánu, - zahoj v duši hroznou ránu, - dej nám čistou lásku! - Rozpal, rozpal dítky svoje, - Klemente náš drahý.

5. „Pojďte ke mně, dítky moje!" - zval jsi k sobě chudé, - „pojďte, z čisté lásky zdroje - každý z vás pít bude". - Spějme tedy k otci svému, - čerpejme lék proti zlému, - z jeho čisté duše! Přijmi, přijmi dítky svoje, - Klemente náš drahý.

6. Maria tvou byla matkou, - ty jí něžným synem! - Veď i naši loďku vrátkou, - veď, ať k Matce plynem! - Do tvých, Matko, svatých rukou - kladem život s jeho mukou, - kladem srdce celé. - Veď nás, veď nás k naší Matce, - Klemente náš drahý.

7. Shlédni, otče, s nebes říše - na své rodné plémě; - žehnej vlasti, ujmi s výše - slovanské se země! - Zachraň svoje věrné děti, - ať vždy k nebi vzhůru letí - naše srdce čistá. - Žehnej, žehnej dítkám svojim, - Klemente náš drahý.

8. A když tváře naše zblednou - na smrtelném loži, zapuď od nás bázeň lednou, - vypros milost Boží! - Na tvou pomoc spoléháme, - k tobě, otče, vroucně lkáme - v životě i v smrti: - Nikdy, nikdy neopusť nás, Klemente náš drahý!

Blahoslavený Jan Sarkander, muč.

(17. března.)

Narodil se v Skočově na Těšínsku. Studie konal v Příboře, Olomouci, Praze a Štyrském Hradci, odtud vrátiv se jako kněz, ustanoven byl za duchovního správce v Holešově, kde po 80 let panovaly bludy. Tam horlivě na vinici Páně pracoval, slovem i příkladem ke zbožnosti naváděl, bloudící u víře do lůna církve přijímal, práva její hájil, naukám sněmu Tridentského stanoveným pilně učil, čímž popudil na se hněv kacířů. Nějaký čas dlel mimo Holešov, vrátil se však. Jsa pak stíhán, skrýval se nějaký čas v Tovačově; ale brzy byl jat v lesích u Olomouce a v Olomouci souzen. Snášel pomluvy a ústrky kacířů s podivuhodnou vytrvalostí a trpělivostí a trpěl muka pro horlivé potírání bludův a také proto, že nechtěl prozraditi zpovědní tajemství Ladislava z Lobkovic, muka tak strašná, že i líčiti je hrozné jest. Byltě opětovně na skřipec natažen a pochodněmi pálen. Zemřel po 33denním utrpení 17. března 1620 v stáří 43 let. Duši svou vrátil vítězně nebi se slovy žalmisty (114. 7—9): „Obratiž se duše má v odpočinutí své: neboť Hospodin dobře učinil tobě. Nebo vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slz, nohy mé od pádu." — Za blahoslaveného jej prohlásil papež Pius IX. r. 1870. Nad mučírnou jeho byl vystavěn kostelík.

Modlitba k blahosl. Janu Sarkandru.

Bože, jenž jsi blahoslaveného Jana, mučedníka svého, u vyznání pravé víry a v ostříhání svátostné mlčelivosti nezlomnou statečností utvrdil: uděl nám, prosíme, abychom proti všem protivenstvím příkladem jeho obrozeni a jeho pomocí chráněni byli. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

*

Květná kytka 1737.

Jiná modlitba k blahosl. Janu Sarkandrovi.

Bože, jenž zvelebuješ velebící Tebe, a v uctívání svatých svých ctěn býváš, propůjč milostivě, abychom my, kteří chválíme zásluhy velebného Tvého kněze Jana Sarkandra — jenž pro nejvroucnější lásku k Tobě a pro mlčelivost zpovědní od ukrutníků nevinně byl umučen — ve všech potřebách, nebezpečích a nemocech svých orodování jeho zakoušeli, milosti a pomoci dosáhli, v bázni a lásce Boží živi byli, mravy své polepšili, v pokání utišení mysli a pokojného svědomí dosáhli, od bližního svého, jemuž láskou jsme zavázáni, všecka zla odvraceli, a také pro sebe v úzkostech tajných, v strachu a stíhání potěchy docházeli, nepřátelům nepodlehli, v pokoře a svornosti Bohu sloužili, abychom po tomto pracném životě spolu se slavným knězem Tvým Janem Sarkandrem a se všemi svatými Tebe na věky chváliti mohli. Amen.

582. Chvalozpěv na bl. Jana Sarkandra.

Slova R. Stupavského (Jos. Navrátila).
Hudba Jos. Čapky-Drahlovského 1906.

Vážně.

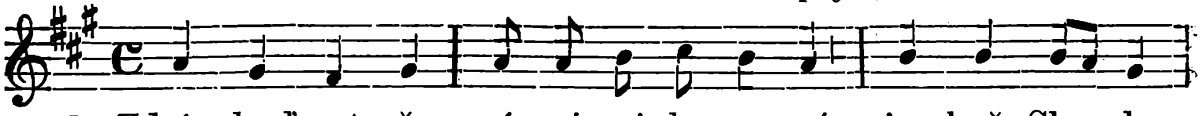

1. Zdráv buď, ot - če, ná - mi mi - lo - va - ný, je - hož Slez-sko

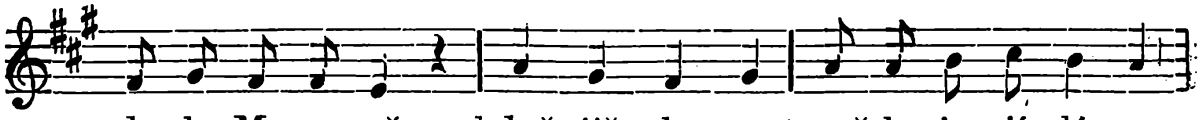

da - lo Mo - ra - vě, když již zhy-nout mě-ly je - jí lá - ny

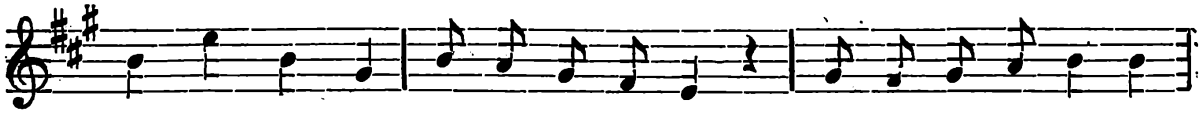

v ne - vě - ry a hří-chu zá-pla-vě; ja - ko slun-ce pla-ší

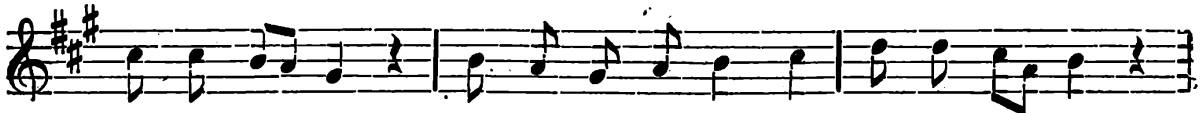

noč-ní stí - ny, o - sví-til jsi lu - hy do-mo - vi - ny,

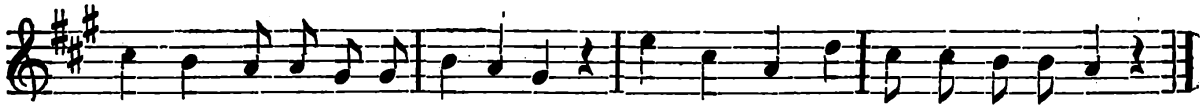

zlo-by nedbaje a ú-na-vy, sva-tý Je-ne, per-lo Mo-ra-vy.

2. Matka lásce tebe naučila, - v níž se srdce Bohu oddává, a tvá duše těchu nebes pila, jež té lásky svatá zástava; maje Boha v srdci stálým hostem, - učils lid svůj nehynoucím ctnostem, - o vlast svou jsa plný obavy, - svatý Jene, perlo Moravy.

3. Maria ti byla hvězdou jasnou, - v cesty tvoje sila milou zář, - v její ochranu jsi doufal spasnou, - zármutek když halil tvoji tvář; - k ní jsi učil vznášet srdce lidu - a jí žalovat svou strast a bídu, - vysílat k ní vřelé pozdravy, svatý Jene, perlo Moravy.

4. S nevěrou jsi vedl stálé boje, - stíny její plašil vždy tvůj ret, proti škůdcům chránils stádce svoje, vlky smělé odrážel jsi zpět; za to kříž tě čekal Spasitele, - jejž jsi na ramenou nesl směle, - bys byl hoden nebes oslavy, - svatý Jene, perlo Moravy.

5. Rtové tvoji nijak nezjevili, - co jsi zvěděl jako zpovědník, - ač tvé tělo skřipcem hanobili, nevydala ústa žalný vzlyk; zraky upíral jsi k nebes výši, jménem volal jenom po Ježíši, - jenž bol každý láskou uzdraví, - svatý Jene, perlo Moravy.

6. Nepřátel tak smečka rozezlená po třikráte zkouší sílu svou, - jejich pomsta není ukojena, - na skřipec tvé tělo znova pnou; - mlčení však ústa tvoje světí, - nikdo slova nesmí vyzvěděti, - andělé tě za to oslaví, - svatý Jene, perlo Moravy.

7. Měsíc dlouhý trávíš v teskném bolu - v zatemnělé síni žaláře, - nejsi sám, máš Ježíše tu spolu, jenž ti naděj leje do tváře, - když tvůj jazyk bolem neznavený - Bohu obět dává velké ceny, - modliteb to svaté pozdravy, - svatý Jene, perlo Moravy.

8. A když Pán ti kyne s nebes říše, - a zář hasne tvojich zřítelnic, - duše tvoje čistá plyne tiše - tam, kde bolů, smrti není víc; anděl s palmou vítěznou tě vítá, - mezi Slovanů tě světce čítá, - k českému tě bratru postaví, - svatý Jene, perlo Moravy.

9. Nezapomeň, otče, lidu svého, - oroduj tam za nás u Pána, - ať lid moravský vždy chrání zlého, - ve víře ať jeho záchrana; - veď nás s Cyrillem a Methodějem, - k vlasti nebeské ať povždy spějem, - kde náš ret tě jednou pozdraví, - svatý Jene, perlo Moravy!

583. O bl. Janu Sarkandrovi.

Slova J. Soukopa. — Hudba ze Svatoj. kanc. č. 511.

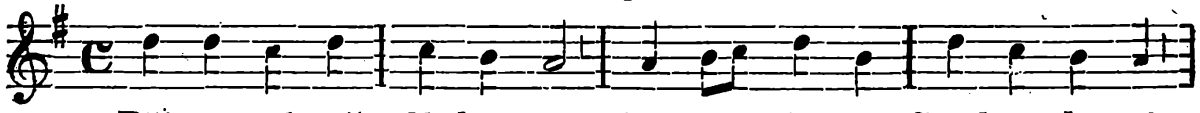

1. Pěj-me pí-seň lí-bez-nou kně-zi Ja-nu Sar-kan-dro-vi,

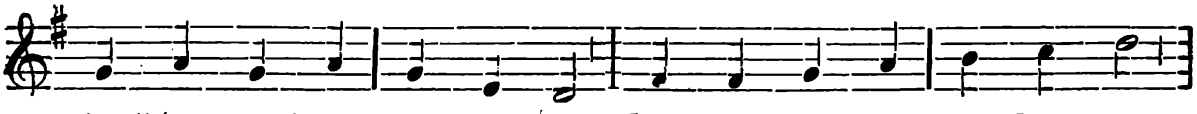

jenž-to s pal-mou ví-těz-nou bra-nou smr-ti že-lez-nou

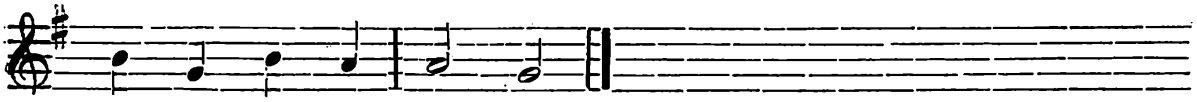

ve-šel v ži-vot no-vý.

2. Pán ho na svět povolal, ve Skočově, městě v Slezsku, aby láskou vzplápolal a za Krista život dal - beze všeho stesku.

3. Po moravských lučinách pastýř ovečky své vodil, po horách a dolinách - v nebezpečných končinách věrně s nimi chodil.

4. Bludův mor se rozžíral v stádci jeho v Holešově, Sarkander jej potíral, - v Častochov se ubíral - k Matce Ježíšově.

5. Posíliv tam duši svou, k tuhému se pásá boji, - potěšiv se s Matičkou - s milou Boží Rodičkou, - na smrt se tam strojí.

6. Již ho jali vrahové, - již ho k Olomúci vlekou, - lítí bludu sluhové - zuří naň jak vlkové, - proudy krve tekou.

7. Ohněm, skřipcem na reka - ženou, aby zpověď zradil; - avšak Jan se neleká, - ač smrt není daleká, - ústa křížem hradil.

8. Život zemský položil - v oběť vzplála duše čistá, - slávu Církve rozmnožil, skonal, aby věčně žil v lůnu Pána Krista.

9. Jene! přispěj také nám, bychom jak ty k pravdě stáli; - a pak vešli v nebes chrám, - k přeblaženým výšinám, - k sídlu Boží chvály.

584. O působení a smrti blahosl. Jana Sarkandra.

Jako: Bože, chválíme Tebe, nebo: Tebe, Bože, chválíme č. 5.

V Mathonově Úplném kanc.

1. Slavnou chválu zpívejme - v širé vlasti každém stanu, - povinnou čest vzdávejme - blahoslavenému Janu, - kterýž milé Moravě k největší jest oslavě.

2. V nebezpečné době Jan, - statný vůdce lidu svého, - národu byl Bohem dán, - by jej chránil jedu zlého, - kterýž kazil mrav i stud, - rozsévaje zhoubný blud.

3 Co byl Cyrill s Methodem - v dávném věku vybudoval, - zlého ducha návodem - nepřítel teď vyvracoval - na zkázu a na škodu v milém našem národu.

4. Svaté pravdy hlasatel mečem slova ozbrojený, - s nepřítelem v boje šel, duchem Páně opojený; jako Kristův předchůdce odvážil se na škůdce.

5. Mnohé město, mnohá ves - uposlechla hlasu jeho; - proto také vzpoury běs - vzdát se musil zisku všeho, - zahanbená bludu zlost nezvrátila lidu ctnost.

6. Nepřátelé divocí - pekelným se hněvem dmuli, - praví ďábla otroci - knězi Páně zkázu kuli; - nevinná a čistá krev měla chladit jejich hněv.

7. V olomouckém žaláři - sluha Kristův snášel trýzeň; - nové doby modláři - strojili mu hlad i žízeň; - chtěliť zpověď přesvatou - zvědět zlobou proklatou.

8. Jan však jako skála stál - i v té nebezpečné době, za příklad si Jana vzal, - ve vodním jenž umřel hrobě, - na mysli měl Bozí soud, - když se zdvihal hněvu proud.

9. Katem když byl obnažen, - pevně hleděl na mučidla, - skřipcem strašně roztažen, - takže krev mu v žilách stydla! - Duše Boha vzývala, svatá jména říkala.

10. Se skřipce byv odvázán, - klesl na zem v žízni žhoucí, - skálou proud mu vody dán, - aby svlažil ústa mroucí; - Hospodin jej posilnil, - nových muk by schopen byl.

11. Lidských duší nehodně - kat mu novou bolest strojil, - krutým ohněm pochodně - neslýchané muky zdvojil, - z nichžto Jan náš třetí den - skonáním byl vyveden.

12. Věčný Bože na nebi! - Uslyš naše vroucí prosby, - dejz nám, čeho potřebí, - odvrať od nás trestů hrozby. - Ty pak Jene, za lid svůj - na nebesích oroduj!

585. Záslužný život a mučednická smrt bl. Jana Sarkandra.

Nápěv jako: Ejhle, oltář Hospodinův září.

Mathon: Úplný kancional, 1883.

1. Stotisíckrát pozdravujem tebe - a tě zveme vlasti ozdobou, - rodáku náš, jemuž dáno nebe, - krásných ctností žes byl nádobou. - Ejhle, druhem Jana z Nepomuku - naše vlast tě slaví v zpěvném zvuku! - Vás dvou příklad v rajské výšiny - rod náš voď v dvou zemích jediný.

2. Srdce otcem šlechtěno a matkou - a duch světla nabyl školami, - rodná Olomouc a Praha sladkou, - krásnou stravu dala vědami; - andělskými cvičen učiteli, - nebi zasvětil jsi život celý: - dávný milovník jsa národu - ráj chtěls tvořit v jeho obvodu.

3. Surové se rozmáhaly bludy - a zlý koukol v zemích sesterských, - rázná výmluvnost jak plamen rudý - šlehala hned se rtů rázně tvých; - a již bludem mnohou duši jatou - naučil jsi znáti pravdu svatou; - díky tobě vzdávat toužili, - rádi Bohu v církvi sloužili.

4. Slavná Opava tě v lůně měla - a též Uničov i Charváty, - radostně se města tebou stkvěla, - kázalť jim tvůj život přesvatý; - a tvou láskou Zdounky, Boskovice - neodpadly římské od stolice; daný tebou pravé víry med sušil smrtný podlých bludů jed.

5. Statně's v Holešově úřadoval, - anděl-člověk, Kristův bojovník. - Rozlil hněv se, který ďábel choval, - k boji stavěl protivníky v šik; - ano, věděliť jsou nepřátelé, - že má nebe tebou výhry stkvělé; - dala rozkaz jejich slepota, - rádce tě že zbaví života.

6. Zašel's v Častochov tam k Matce Boží, - abys hledal rajské posily, - ruce spínals za nebeské zboží, - kanul z očí pláč ti spanilý; avšak navrátiv se k stádci svému - neušel jsi vrahu divokému. - Dlouho slouživ svatě oltáři, rád jsi pro Krista byl v žaláři.

7. Skřipcem tebe, hladem, ohněm smolným, - abys zpověď zradil, nutil vrah, - rád by tě měl ve svůj prospěch volným, - krutou mukou pouštěl na tě strach; - ale ty jak svatý soudruh český zřetel měl jsi na ráj na nebeský; - v zpovědi co tobě řečeno, - rovu věčně bylo svěřeno.

8. „Slyš mne Ježíš, Maria a Anna: - Aj, váš sluha!“ volál v mukách Jan, - rychle přišla pomoc vyžádaná, k občerstvení vody proud mu dán, aby v mukách v neslýchané trýzni - nezahynul záhy velkou žízní; - dalších muk mu bylo potřebí, ráj by lepší shledal na nebi.

9. Slavně krutým nepřátelům zdolal - a rád snášel muky, katů ruch, - radostně, když Bůh jej k sobě volal, - vzlétl z těla mučeného duch; - a hned slavně bral se na nebesa, - nesčetný kde zástup světců plesá, - davy svatých jej tam vítaly, - rozkošnou mu chválu vzdávaly.

10. Sláva tobě, oslavený Jene! - Viz svůj národ, jejž jsi miloval! - Račiž shlédnout k vlasti přeblažené! - k tobě voláme, jimž Bůh tě dal. - Nedej, aby národ v bludy klesl, - z něhož ty ses kdysi k nebi vznesl, - dejž, ať, již tě v světě slavíme, - v ráji zpěvem Boha chválíme.

Slavná vzpomínka na sv. Josefa, ženicha P. Marie.

(19. března, bývalý zasvěcený svátek.*)

Ve středu před III. nedělí po velkonocích, na konci dubna, je druhá slavnost sv. Josefa.

Pocházel z královského rodu Davidova. Byl chudým tesařem. Zasnoubiv se s Pannou Marií a zpozorovav, že jeho nevěsta je požehnána, nechtěl ji soudu udati, nýbrž tajně opustiti. Anděl mu však zjevil podivuhodné tajemství vtělení Ježíše Krista. Svatý Josef se staral pečlivě o Pannu Marii a Ježíše. Žili ve svatém míru v Nazaretě. Zemřel 70letý v náručí Panny Marie a Ježíše. — Sv. Josef jest (od r. 1870) patronem církve svaté, jest ochráncem jinochů, manželů, sirotků, dělníků, zvláště tesařů a spolků tovaryšských. Je též vzýván jako patron umírajících.

Březen budiž zasvěcen sv. Josefu každodenní pobožností (jak se již někde děje); kde se to snadno státi nemůže, alespoň žádoucno jest, aby před jeho svátkem v hlavním kostele každého města třídenní konána byla pobožnost. Tato pozůstává z radostného růžence, litanie loretské a sv. požehnání. V den sv. Josefa mají se věřící hojně súčastniti služeb Božích (Kurr. 1889, p. 101., 143.; 1890 p, 13). Jelikož nyní již má sv. Josef litanii schválenou pro celou církev, vezme se tato. Začátek modlitby k sv. Josefu, jenž se připojuje, měl by se změniti a zníti: „K tobě, svatý Josefe, v tísni své se utíkáme a od tebe ochrany důvěrně žádáme“ atd.

---

*) Dle rozhodnutí S. R. C. dto 6. prosince 1912 měly se slavnosti kostelního titulu sv. Josefa pokud možno slaviti o III. neděli po velikonocích o slavnosti sv. Josefa, chotě blahosl. Marie Panny a celé církve patrona a vyznavače. Dle rozhodnutí S. R. C. ze dne 20. října 1913 přeložen je svátek ten na středu před třetí nedělí po velikonocích. — Viz níže na konci měsíce dubna.

Kde sv. Josefa (19. března) není zasvěceným svátkem, napomíná svatý Otec Lev XIII. všechny, aby den ten ke cti nebeského patrona soukromou pobožností, pokud lze, jako přikázaný svátek světiti se nezpěčovali. (Kurr. 1889, 4.).

Po celý měsíc březen buď k modlitbám po mši svaté tiché předepsaným ráno při svaté mši hlavní nebo odpoledne po litanii přidávána modlitba k sv. Josefu.

Sv. Josefu v brněnské diecesi zasvěceny jsou: Kostely farní v Dolních Dubňanech; v Jevišovicích; — kostel konventní Voršilek v Brně; — kaple v II. vyšším něm. gymn. v Brně (f. OO. August.); v Jundrově (f. Komín); v domě mil. sester sv. Karla Bor. v Líšni; zámecká v Kunštátě; v Malém Dešově (f. Velký Oujezd); v Budiškovicích (f. Horní Slatina); v Komárovicích (f. Domamil); veř. v Jaroměřicích; v blázinci v Jihlavě; soukr. ve Vysoké (f. Vilánec); ve Znětínku (f. Pavlov); v nem. v Jejkově (Třebíč); na hřbit. v Hodoníně; veř. v Senetářově (f. Jedovnice); v hrobce v Lechovicích; v něm. realce v Hodoníně.

K sv. Josefu, snoubenci bl. P. Marie.

Antif.: Aj hle, služebník věrný a opatrný, kteréhož ustanovil Pán jeho nad čeledí svou.

V. Oroduj za nás, svatý Josefe.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Bože, jenž jsi v nevýslovné prozřetelnosti blahoslaveného Josefa za snoubence nejsvětější Rodičky své vyvoliti ráčil: propůjč, prosíme, abychom, jehož jako ochránce ctíme na zemi, přímluvcem míti zasloužili na nebi: jenž žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Racc. Odpustky 1 roku pokaždé. — Pius VII. 6. září 1804.

586. Responsorium: Quicumque sanus vivere.

Slova přel. J. P.

Nápěv dle „Sendbote d. hl. Joseph" od D. J. Deckerta, III. ročník.

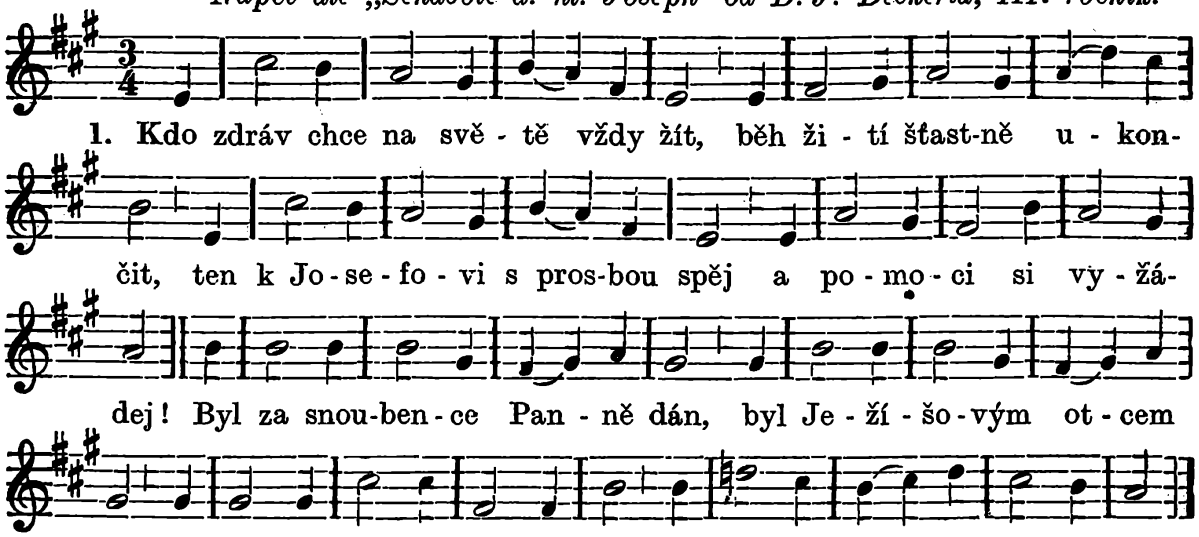

2. Kdo zdráv chce atd. *(až po slovo „vyžádej!")* Ctí Dítě v jeslech ležící - i do vyhnanství spějící - lká ztraceného hledaje, - a nalezne je plesaje.

3. Kdo zdráv chce atd. - Pán, Tvůrce světa nejvyšší - hlad prací jeho utiší a nebeského Otce Syn jest poslušen ho na pokyn.

4. Kdo zdráv chce atd. - A když mu smrt již nastává, - tu Krista s Matkou poznává - a mezi nimi s jásotem - jest těla sproštěn sladkým snem.

5. Kdo zdráv chce atd. - Dík, chvála, oslava i čest ať Otci, Synu vzdána jest, - i Duchu s nimi společně zní Těšiteli pověčně. - Kdo zdráv chce atd.

Modlitba k sv. Josefu,

která se přidává po celý říjen každodenně k litanii loretské *(Kurr. 1889, 7)* a po celý březen *(Kurr. 1890, 2)* buď ráno po hlavní mši svaté, nebo odpoledne po litanii loretské.

K tobě, sv. Josefe, v tísni své se utíkáme, a (jako jsme právě o pomoc volali k nejsvětější nevěstě tvé, tak i) od tebe ochrany důvěrně žádáme. Pro vroucnost, která tě s neposkvrněnou Pannou a Rodičkou Boží spojovala, a pro otcovskou lásku, kterou jsi k božskému Dítku choval, pokorně prosíme: shlédni milostivě na dědictví, které Ježíš Kristus krví svou sobě zjednal, a pomoz nám v potřebách našich mocí svou.

Starostlivý strážce svaté rodiny, ostříhej vyvolených dítek Krista Ježíše; nejlaskavější otče, odvrať od nás všelikou nákazu bludův a nemravností; přemocný ochránce náš, milostivě nám s nebe přispěj v tomto boji s mocí temnosti, a jako jsi druhdy božské Dítko z největšího nebezpečenství života vysvobodil, tak i nyní nepřátelské úklady a všeliká protivenství od církve Boží odrážej, nás pak všechny přijmi pod stálou ochranu svou, abychom podle příkladu tvého a s pomocí tvou svatě živi byli, nábožně zemřeli a věčného blahoslavenství na nebesích dosáhli. Amen.

Odpustky: 7 let a 7 kvadragen získá pokaždé, kdo modlitbu tuto v říjnu, a odp. 300 dní, kdo ji jindy nábožně se pomodlí. (Lev XIII. 15. srpna 1889). — Kurr. 1889, 10. I pro duše v očistci. Kurr. 1889, 10.

Modlitba k svatému Josefu,

patronu církve katolické.

Ó přemocný arciotče, sv. Josefe, patrone celé katolické církve, jež tě vždy ve svých potřebách a protivenstvích vzývala, shlédni milostivě se vznešeného trůnu slávy své na celý katolický svět. Kéž jest pohnuto otcovské srdce tvoje, když patříš na tajemnou nevěstu (církev) a na náměstka Kristova, kteří bolestí sklíčeni a od mocných nepřátel jsou pronásledováni. Pro přetrpké strasti, jakých jsi na zemi zakusil, setři milostivě slzy ctihodného velekněze, ochraňuj ho, vysvoboď ho a přimlouvej se za něho u dárce pokoje a lásky, aby po odstranění všelikého protivenství a po vykořenění všech bludů celá církev Bohu s úplnou svobodou sloužiti mohla. Amen.

Racc. 100 dní odp. jednou za den. (Lev XIII. 20. března 1882.)

Jiná modlitba k sv. Josefu

jako patronu katolické církve.

Ó slavný sv. Josefe, od Boha vyvolený za pěstouna Ježíše Krista, za nejčistšího manžela Marie vždy neposkvrněné Panny, za hlavu sv. Rodiny, — jenž jsi proto od náměstka Ježíše Krista také za nebeského patrona a ochránce církve od Ježíše založené byl vyvolen;*) s největší důvěrou snažně prosím v tuto hodinu o mocnou ochranu tvou pro celou církev bojující. Ostříhej zvláštním způsobem s láskou svou v pravdě otcovskou našeho sv. Otce, papeže a všechny

*) Stalo se 8. prosince 1870. *(Kurr. 1873, 1.)*

biskupy a kněze, kteří spojeni jsou se sv. Stolicí. Budiž zastavatelem všech těch, kteříž pracují o spásu duší uprostřed útiskův a trampot tohoto života a veď všechny národy světa k učenlivému podrobení se církvi, která je pro všechny potřebnou prostřednicí k dosažení věčné spásy.

Rač tedy, o nejdražší sv. Josefe, přijati zasvěcení, jímž ti sebe sama obětuji. Posvěcuji se ti celý, abys stále byl mým otcem, mým ochráncem a vůdcem na cestě ku spáse. Vymož mi velkou čistotu srdce a horlivou lásku k vnitrnému životu. Učiň, aby dle příkladu tvého všechny mé skutky směřovaly k větší slávě Boží, ve spojení s božským srdcem Ježíšovým, a neposkvrněným srdcem Mariiným a s tebou. Konečně prosím pro sebe, abych účastným se státi mohl pokoje a radosti, kterýž jsi okusil při své svaté smrti. Amen.

Racc. Odp. 300 dní jednou za den. (Lev XIII. 18. července 1885.)

„Memorare“ k sv. Josefu.

Vzpomeň, ó nejčistější ženichu Panny Marie, ó můj nejmilostivější ochránce, sv. Josefe, že nebylo nikdy slýcháno, že by kdo, ochranu tvou vzývaje a o pomoc tě prose, nebyl potěšen. Touto důvěrou jsa proniknut, přicházím a představuji se tobě, vroucně se ti poroučeje. Ach, nezavrhuj proseb mých, ty pěstoune Spasitelův, nýbrž přijmi mne milostivě. Amen.

100 dní odp. jednou za den. (Pius IX. 26. června 1863).

Modlitby ke cti sedmera bolestí a radostí svatého Josefa.

Sepsal Januarius Sarnelli († 1744), žák sv. Alfonsa z Liguori.

1. Ó nejčistší ženichu nejsvětější Panny Marie, přeslavný svatý Josefe! Jako veliký byl zármutek a úzkost srdce tvého, když jsi byl na rozpacích, máš-li opustiti neposkvrněnou nevěstu svou, tak nevýslovná byla též radost tvá, když ti od anděla vznešené tajemství vtělení Božího bylo zvěstováno.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe, račiž srdce naše i nyní i ve smrtelných úzkostech potěšiti útěchou ctnostného života a svaté smrti, aby smrt naše podobna byla smrti tvé u přítomnosti Ježíše a Marie.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

2. Ó nejblaženější patriarcho, přeslavný svatý Josefe, jenž jsi byl vyvolen k důstojnosti pěstouna vtěleného Slova! Bolest, kterou jsi pocítil, když jsi dítko Ježíše v takové chudobě narozené spatřil, proměnila se ti hned v nebeskou radost, když jsi uslyšel chvalozpěvy andělské a spatřil slávu oné stkvěle ozářené noci.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: račiž nám zjednati milosti, abychom dokonavše pouť tohoto života, hodni byli slyšeti chvalozpěvy andělské a se radovati ze slávy nebeské blaženosti.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

3. Ó nejposlušnější plniteli božského zákona, přeslavný svatý Josefe! Nejdražší krev, kterou dítě, Spasitel náš, při obřezání prolil,

zranila srdce tvé, ale jméno Ježíš zase tě občerstvilo a radostí naplnilo. —

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: vyžádej nám milosti, abychom nyní ve vezdejším životě svém všeho hříchu se zbavili a pak nejsvětější jméno Ježíš v srdci a ústech majíce, radostně ducha vypustili.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

4. Ó nejvěrnější světče, jenž jsi do tajemství vykoupení našeho byl zasvěcen, přeslavný svatý Josefe! Ač proroctví Simeonovo o bolestech, jež Ježíš a Maria přetrpěti měli, smrtelnou ti způsobilo bolest, přece opět spása a slavné vzkříšení nesčíslných duší, jež dle téhož proroctví z onoho utrpení povstati mělo, blaženou naplnilo tě radostí.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: vypros nám, abychom byli z těch, již pro zásluhy Ježíše a na přímluvu Marie jedenkráte slavně vzkříšeni budou.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

5. Ó nejpečlivější strážce a nejupřímnější důvěrníku vtěleného Syna Božího, přeslavný svatý Josefe! Co námahy tě stálo, abys Synu Nejvyššího opatřil potřebné výživy a jemu sloužil, obzvláště když jsi s ním do Egypta utíkati musel; jak veliká však byla též radost tvá, žes mohl ustavičně býti s Bohem a viděti, jak modly egyptské před ním na zem padaly.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: vypros nám milosti, abychom pekelného nepřítele, zvláště útěkem před nebezpečnými příležitostmi, vždy se uvarovali, aby všecky modly pozemských náklonností ze srdcí našich vymizely, abychom zcela jen službě Ježíše a Marie oddáni jsouce jen jim a pro ně žili a s nimi blaženě zemřeli.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

6. Ó pozemský anděle, přeslavný svatý Josefe, jenž jsi s úžasem pozoroval, kterak Král nebes každého pokynu tvého poslušen byl; ač radost tvá, že jsi jej z Egypta zpět přivedl, strachem před Archelaem zkalena byla, přece's byl andělem upokojen a přebývals radostně s Ježíšem a Marií v Nazaretě.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: vypros nám, aby srdce naše byla sproštěna vší škodlivé bázně, abychom vždy z dobrého svědomí se těšili a s Ježíšem a Marií bezpečně živi jsouce, též s nimi z tohoto života vykročili.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

7. Ó vzore veškeré svatosti, přeslavný svatý Josefe! Ztrativ bez viny své pachole Ježíše, hledal jsi jej s největší bolestí po tři dni, až jsi jej, život svůj, k největší své radosti ve chrámě mezi učiteli nalezl.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme srdcem a ústy svými, račiž se za nás přimlouvati, abychom Ježíše nikdy těžkým hříchem neztratili; kdybychom však k svému největšímu neštěstí ho přece ztratili, pak učiň, abychom jej tak dlouho s bolestí neunavně hle-

dali, až bychom jej a milost jeho opět nalezli, zvláště v okamžení smrti naší, bychom pak do nebeské blaženosti vejíti a tam věčně s tebou božské smilování jeho opěvovati mohli.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

Antifona. A on Ježíš počínal býti as ve třicíti letech, jak mnín byl syn Josefův.

V. Oroduj za nás, svatý Josefe.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Bože, jenž jsi v nevýslovné prozřetelnosti blahoslaveného Josefa za snoubence nejsvětější Rodičky své vyvoliti ráčil: propůjč, prosíme, abychom, jehož jako ochránce ctíme na zemi, přímluvcem míti zasloužili na nebi: jenž žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Nejhlavnější odpustky: 1. 100 dní jednou za den. 2. 300 dní každou středu celého roku a každý den v devítníku před slavností sv. Josefa (19. března) a ochrany sv. Josefa (3. neděli po velikonoci). 3. Plnomocné odpustky o těchto dvou slavnostech po vykonané svaté zpovědi a sv. přijímání. 4. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v libovolný den získá, kdo tyto modlitby po celý měsíc každodenně se modlí, z hříchů svých se vyzná a ke stolu Páně přistoupí. (Pius VII. 9. prosince 1819.)

K sv. Josefu za dar svaté čistoty.

Strážce a otče panen, sv. Josefe, jehožto věrné ochraně sama Nevinnost, Kristus Ježíš a Panna panen, Maria, svěřena byla; tebe pro tuto dvojí předrahou záruku, Ježíše a Marie, snažně prosím a zapřísahám, učiň, abych ode vší nečistoty uchován, myslí nenakaženou, čistým srdcem a cudným tělem Ježíši a Marii povždy co nejcudněji sloužil. Amen.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně. (Pius IX. 4. února 1877.)

Modlitby ke cti sv. Josefa za umírající.

Věčný Otče, pro lásku, kterou máš k sv. Josefu, jehož jsi přede všemi vyvolil, aby místo Tvé zastupoval na zemi, smiluj se nad námi a nad ubohými umírajícími.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Věčný Boží Synu, pro lásku, kterou máš k sv. Josefu, jenž Tě na zemi co nejvěrněji ochraňoval, smiluj se nad námi a nad ubohými umírajícími.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Věčný Duše svatý, pro lásku, kterou máš k sv. Josefu, jenž tak pečlivě opatroval Tvou nejsvětější a vroucně milovanou nevěstu Marii, smiluj se nad námi a nad ubohými umírajícími.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Racc. Odp. 300 dní jednou denně. (Lev XIII. 17. května 1884).

Modlitba k sv. Josefu

od sv. Bernhardina ze Sieny.

Pamatuj na nás, blahoslavený Josefe, a přimlouvej se prosbou své modlitby u Syna Božího, svého schovance; učiň též, aby nejblahoslavenější Panna, snoubenka tvá, nám byla milostivou, kteráž

Matkou jest Toho, jenž s Otcem a Duchem svatým žije a kraluje po nekonečné věky věkův. Amen.

Racc. Odpustky 100 dní jednou za den. (Lev XIII. 14. pros. 1889).

Povzdechy k sv. Josefu.

Ó sv. Josefe, pěstoune Pána našeho Ježíše Krista a pravý manželi Panny Marie, oroduj za nás!

Racc. Odpustky 300 dní jednou za den. — (Lev XIII. z vlastního popudu 15. května 1891.)

Ó svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů nejsvětějšího Srdce Ježíšova, oroduj za nás!

Racc. Odp. 100 dní jednou za den. (Lev XIII. 19. prosince 1891. — Viz katechismus.)

Dej, Josefe blažený, bychom životem šli nevinně; kéž tvá stráž učiní pouť naši bezpečnou!

Racc. Odpustky 300 dní jednou denně. (Lev XIII. 18. března 1882.)

Litanie ke cti sv. Josefa.

Litanie schválená pro celou církev k soukromým i veřejným pobožnostem s odpustky 300 dní jednou za den, také pro duše v očistci. — Pius X. 18. března 1909. (Acta Curiae Epp. Brun. 1909, IX. — Viz také Acta C. Ep. Brun. 1910, strana 310.)

Hudba K. Eichlera.

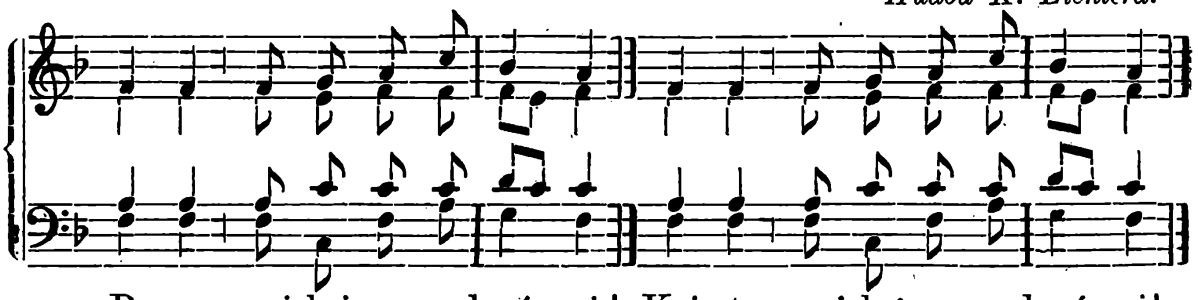

Pa-ne, smi-luj se nad ná-mi! Kri-ste, smi-luj se nad ná-mi!

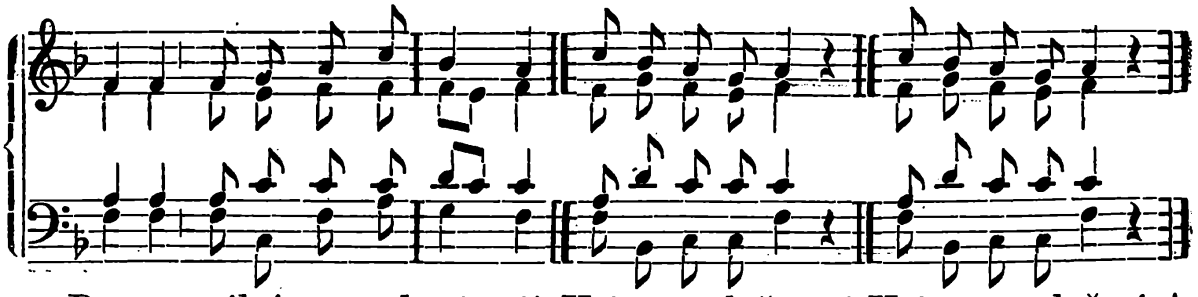

Pane, smiluj se nad ná-mi! Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

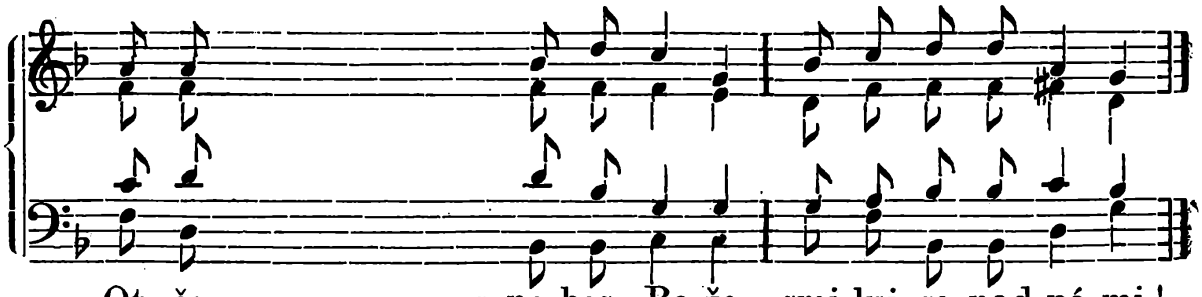

Ot-če s ne-bes, Bo-že, smi-luj se nad ná-mi!
Synu, Vykupiteli svě-ta, Bo-že, „
Du-še sva-tý, Bo-že,
Svatá Trojice, je-den Bo-že,

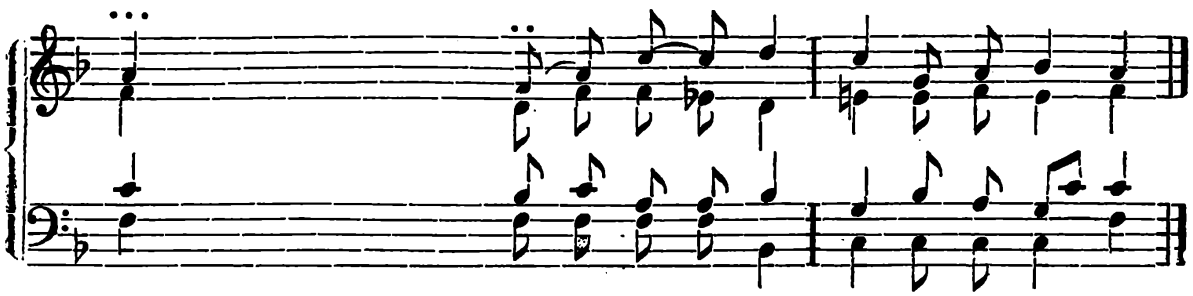

Sva tá Ma-ri - a, o - ro-duj za nás!
Sva - tý Jo-se-fe,
Slavný po - tomku Da-vi-dův,
Světlo pa-tri - ar - chů,
Snoubenče Bo-ží Ro-di-čky,
Cudný ochránce pře - sva-té Pan - ny,
Pěstoune Sy-na Bo-ží-ho,
Bedlivý stráž-ce Kri - stův,
Hlavo sva-té Ro-di-ny,

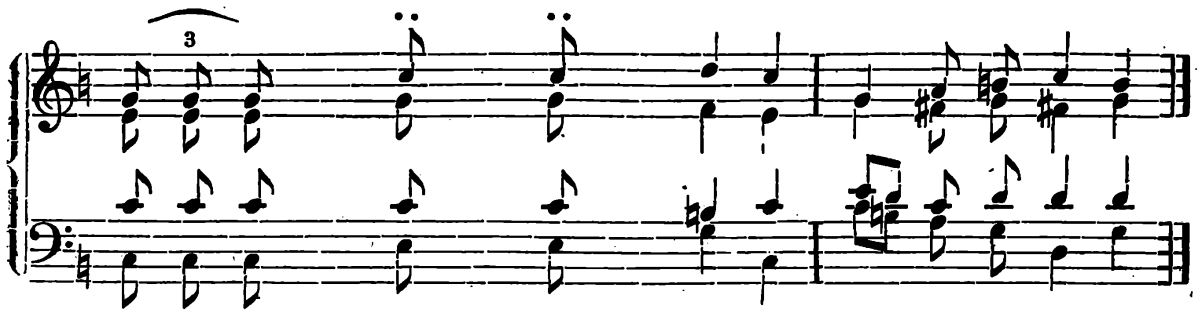

Jo-se-fe nejspra - vedli věj-ší, o - ro-duj za nás!
Jo-se-fe nej čistot něj-ší,
Jo-se-fe nej mou dřej-ší,
Jo-se-fe nej stateč něj-ší,
Jo-se-fe nej posluš něj-ší,
Jo-se-fe nej věr něj-ší,

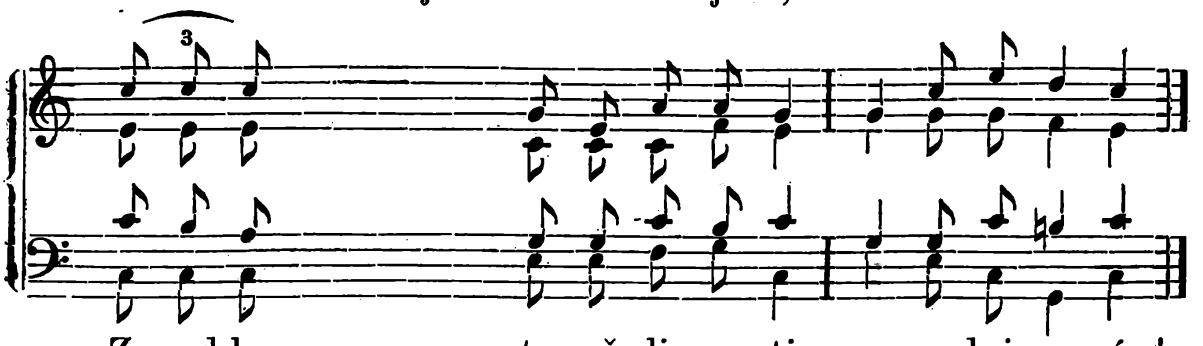

Zr-cad-lo tr-pě-li-vo-sti, o - ro-duj za nás!
Mi-lov ní-ku chu-do-by,
Vzo - re děl-ní-ků,
Ozdobo života do-má-cí - ho,
O chrán-ce pa nen,
O po-ro ro - din,
Ú - tě-cho u-bo-hých,
Na dě-je ne-moc-ných,
Patrone u-mí-ra-jí-cích,
Postra chu zlých du - chů,
Záštito cír-kve sva té,

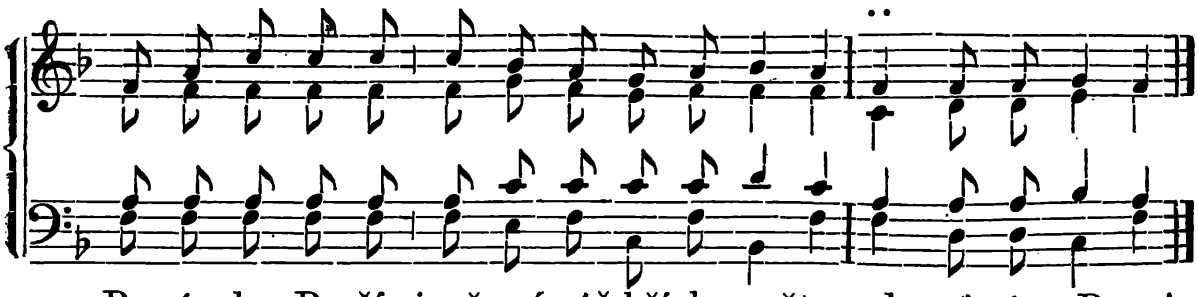

Be-rán-ku Bo-ží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Be-rán-ku Bo-ží, jenž snímáš hříchy světa, vyslyš nás, Pane!
Be-rán-ku Bo-ží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

V. Ustanovil ho pánem domu svého.
R. A knížetem všeho statku svého.

Modleme se: Bože, jenž jsi v nevýslovné prozřetelnosti blahoslaveného Josefa za snoubence nejsvětější Rodičky své vyvoliti ráčil: propůjč, prosíme, abychom, jehož jako ochránce ctíme na zemi, přímluvcem míti zasloužili na nebi: jenž žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Růženec ke cti a chvále sv. Josefa.

1. tajemství: Ježíš, který sv. Josefa za svého pěstouna vyvoliti ráčil.
2. Ježíš, který sv. Josefa jak otce ctíti a milovati ráčil.
3. Ježíš, který svatému Josefu oddán a poslušen býti ráčil.
4. Ježíš, který blažené smrti sv. Josefa přítomen býti ráčil.
5. Ježíš, který svatého Josefa v nebi obzvláštní slávou korunovati ráčil.

Nešpory na sv. Josefa, chotě blahosl. Panny Marie.

Otče náš a Zdrávas *(tiše, pak nahlas:)*
V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci . . .

Ant. 1. Chodívali rodičové Ježíšovi po všecka léta do Jerusalema, na den slavný velikonoční.

Žalm 109. na str. 51., ton. I, 10.

Ant. 2. Když se navracovali, zůstalo pachole Ježíš v Jerusalemě, a nevěděli rodičové jeho.

Žalm 110. na str. 51., ton. II.

Ant. 3. Nenalezše Ježíše, navrátili se do Jerusalema, hledajíce ho, a po třech dnech nalezli ho v chrámě, an sedí mezi učiteli, poslouchaje jich, a otazuje se jich.

Žalm 111. na str. 51., ton. III, 3.

Ant. 4. I řekla matka jeho k němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já, s bolestí hledali jsme tebe.

Žalm 112. na str. 52., ton. IV. A 2.

Ant. 5. I sstoupil s nimi, a přišel do Nazareta, a byl jim poddán.

Žalm 116. na str. 54., ton: VIII, 1.

K a p i t o l a : Muž věrný velmi chvále ubude. A kdo strážcem jest Pána svého, oslaven bude.

R. Bohu díky.

Hymna (Te, Joseph, celebrent agmina coelitum.)

587. Te Joseph celebrent.

Hymna církevní z XVI. století.

Přel. J. P. — Hudba Fr. Musila 1906.

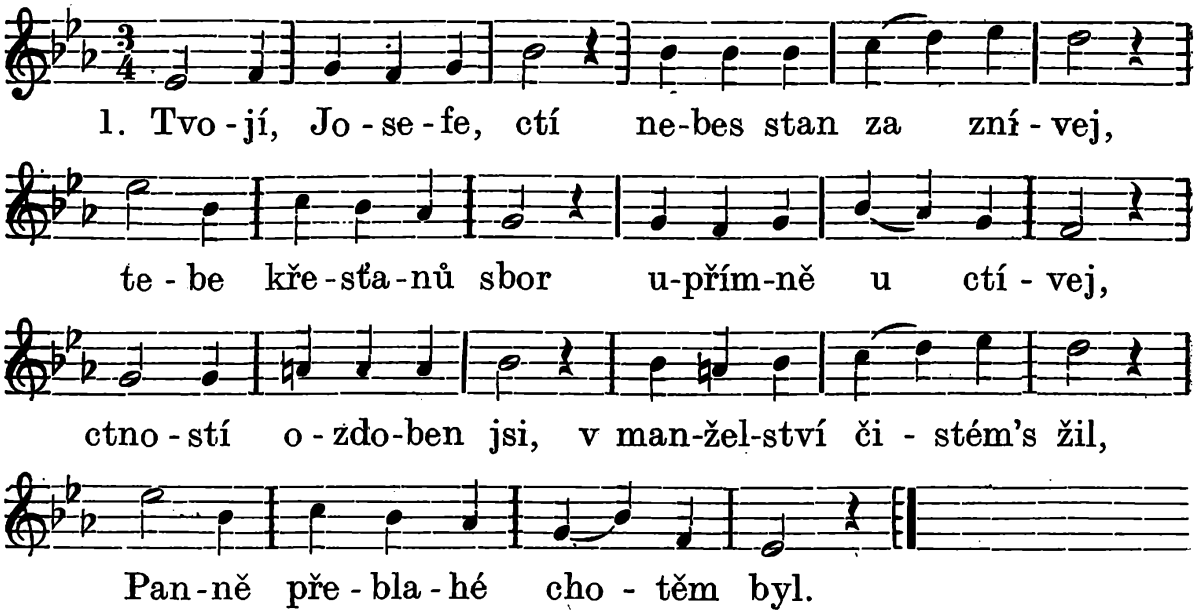

2. Vida panenskou choť pod srdcem nésti tíž, - žasem, pochybou jat, bázní se divnou chvíš; - anděl zvěstuje ti, z nebe jejž poslal Pán, - že již Spasitel světu dán.

3. Když se narodil Pán, chováš jej, objímáš, - v Egypt provází jej bezpečná tvoje stráž; - v chrámě ztracen když byl, hledals jej, našel zas, - bolest vystřídá plesu jas.

4. Jiné teprve smrt ku Bohu přivádí, - strasti, útrapy jim odměnou nahradí: - ty však na zemi jsa s Bohem již přebýváš, - slastí nebeských požíváš.

5. Vyslyš, Trojice, nás, ani Tě prosíme, - pro ctnost Josefa ať do nebe vstoupíme, - bychom zapěli tam u věčném hlaholu chválu v lásky Ti plápolu. — Amen.

V. Sláva a bohatství v domě jeho.

R. A spravedlnost jeho zůstane na věky věkův.

A n t i f. k M a g n i f. Aj hle, služebník věrný a opatrný, kteréhož ustanovil Pán jeho nad čeledí svou.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

M o d l i t b a. Prosíme Tě, ó Pane, by nám pro zásluhy a na přímluvu ženicha Tvé nejsvětější Rodičky uděleno bylo, čeho pro svou nedostatečnost sami dosáhnouti nemůžeme. Jenž žiješ a kraluješ s Bohem . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Antifona mariánská „Ave, Regina coelorum“ *s V., R. a modlitbou na str. 63. (v čas velikonoční* „Regina coeli“ *na str. 64. a 65).*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

Spolek ke stálému uctívání sv. Josefa. *Kurr. 1881, 6.*

Účel jeho jest, aby svatý Josef po celý rok každý den aspoň od jedné osoby zvláštním způsobem byl ctěn.

Založen byl 12. prosince 1854 v Miláně. Schválen pro vídeňskou arcidiecesi r. 1870. Spojen r. 1877 s arcibratrstvem sv. Josefa v Římě. Pro brněnskou diecesi byl doporučen biskupem Karlem Nöttigem 20. května r. 1881. (Viz Kurr. 1881, 6, kde způsob úcty a odpustky jsou uvedeny).

588 a 589. Coelitum, Joseph a Iste, quem laeti.

Hymny církevní k jitřní a ku chválám ze XVI. století.

Překlad J. P. 1907. — Hudba K. E.

Coelitum, Joseph. Na sv. Josefa k jitřní.

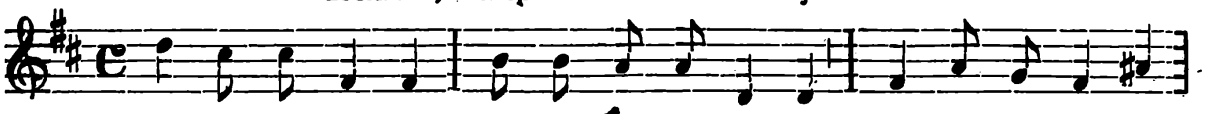

1. Jo-se-fe, vzácná zdo-bo ne-bes sta-nů, na-dě-je na-še,

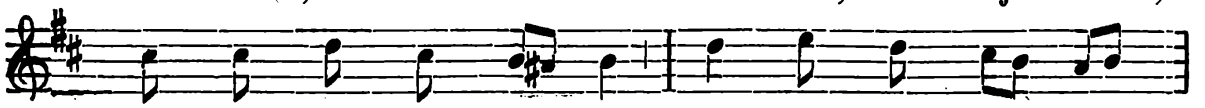

slou-pe zem-ských lá-nů, při-jmi, jejž pě-jem,

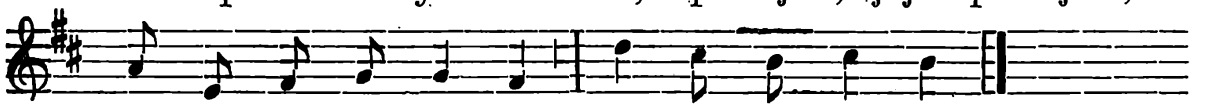

ot-če pře-la-ska-vý, to-bě zpěv slá-vy.

2. Zvolil tě chotěm panny Tvůrce světů, strážcem jsi věrným kněžně rajských květů, - otcem tě zvalo Slovo věčné krásy, - naší zdroj spásy.

3. Proroků sbor jejž věštil v slavném zpěvě, - na seně v jeslích Spasitele v chlévě s radostí vítáš, novorozeného Boha ctíš svého.

4. Král a Bůh králů, vládce světa říší, - na jehož pokyn vztek se pekla tiší, - jemužto slouží u pokoře nebe, poslouchá Tebe.

5. Trojici božské vzdána budiž chvála, - která ti poctu svrchovanou dala, - kéž i nám přeje tvoje pro zásluhy - v rajské jít luhy. Amen.

Iste, quem laeti. Na sv. Josefa k chválám.

1. Josef, jejž myslí radostnou dnes ctíme, - zásluhy, ctnosti jehož velebíme, požívá blaha v nebes výši jasné, - v radosti slastné.

2. Nade vše šťastný, nad vše přeblažený, - u jehož lože Kristus přemilený - s Marií bdějí, vyjít když se chystá - duše tvá čistá.

3. Nad peklem vítěz, zbaven jsa pout těla, tichým snem vešel's v nebes sídla stkvělá, - koruna drahá z milosti ti Páně - ovíjí skráně.

4. V nebi jenž vládne, prosme v zanícení, - aby nám přispěl, získal odpuštění, smířil nás s Bohem, mír nám blahý skýtal, - v nebi nás vítal.

5. Budiž Ti chvála, budiž Tobě sláva, Trojice božská, ježto s láskou dává korunu zlatou světci spanilému, - sluhovi svému. Amen.

590. Zdráv buď, strážce Jezu Krista.

Svatoj. kanc. č. 516.

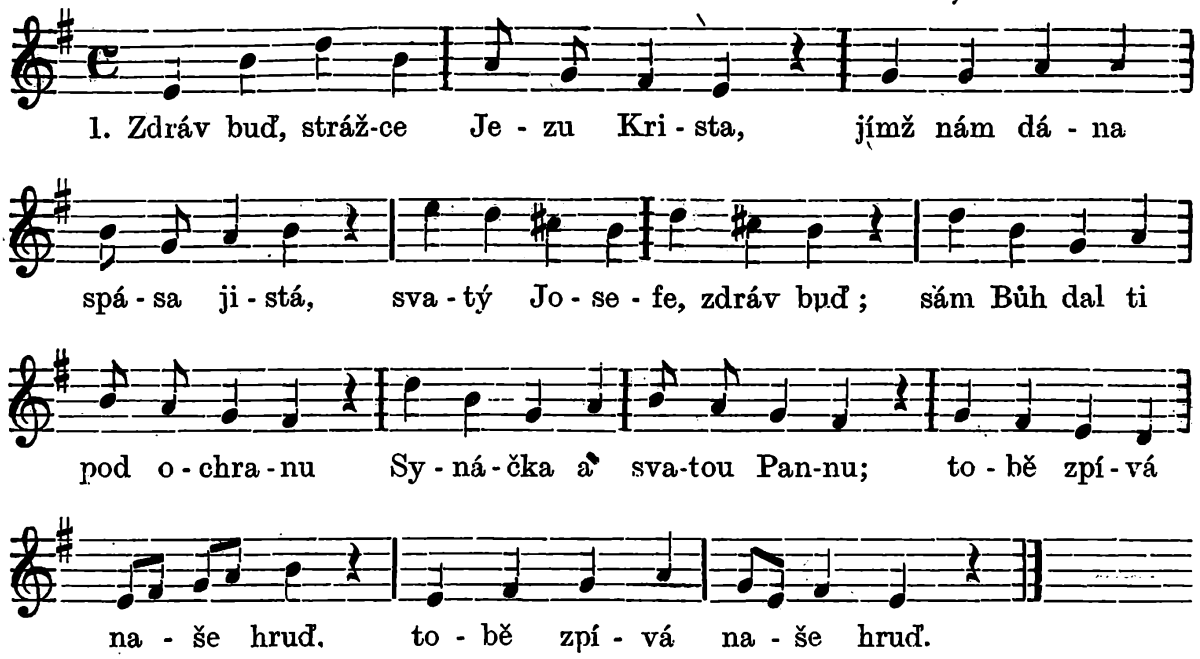

2. Jaká radost ušlechtilá - v tvojí čisté duši žila, - když jsi Krista v náruč bral - a ho kladl do jesliček, - zíraje mu do očiček, - [: tak ho mile pěstoval.:]

3. Tyť jsi choval Jezulátko, - nejkrásnější pacholátko, - cítě radost nebeskou. - Hned jsi jeho ústa líbal, - hned jsi vroucně hlavu shýbal - [: prokazuje úctu svou. :]

4. V koření se neustálém - jmenovals ho nebes králem - každodenně nastokrát; - Syna Otce nebeského - z Panny svaté zrozeného - [: tobě dáno synem zvát! :]

5. V rukou tvojích tiše dlíval, - na tebe se vděčně díval - v lidském těle věčný Bůh; - a když jsi ho něžně choval, - tvářinky mu poceloval, - [: co tvůj cítil zbožný duch ! :]

6. Kdož by nechtěl celovati, - kdož by nechtěl objímati - Jezulátko spanilé? - Většího si nemůž' blaha - představiti lidská snaha - [: nad to štěstí rozmilé. :]

7. Nejvroucnější cti a chvály - po veškeré světa dáli - ty jsi hoden nad jiné; - obdivujem tvé se ctnosti - a tvé slavné důstojnosti, - [: kteráž nikdy nezhyne. :]

8. Za blažené sebe máme, - za čest sobě pokládáme, - že tě smíme dlužně ctít, - i tě v každém bolném kříži, v každé nouzi, v každé tíži [: za ochránce můžem mít. :]

9. Divotvornou přímluv mocí - ochraňuj nás ve dne v noci - ve všech zemských trampotách; - zvlášť buď naším prostředníkem, - naším mocným pomocníkem - [: v hrozných smrti mrákotách. :]

10. Kéž se líbí Hospodinu, - by s nás smazal těžkou vinu - pěstounovou přímluvou, - bychom po vezdejší cestě - ve tvém věčném, rajském městě - [: mohli patřit ve tvář tvou ! :]

591. Tisíckráte pozdravujem tebe.

Text z Telče. — Hudba Frant. Musila.

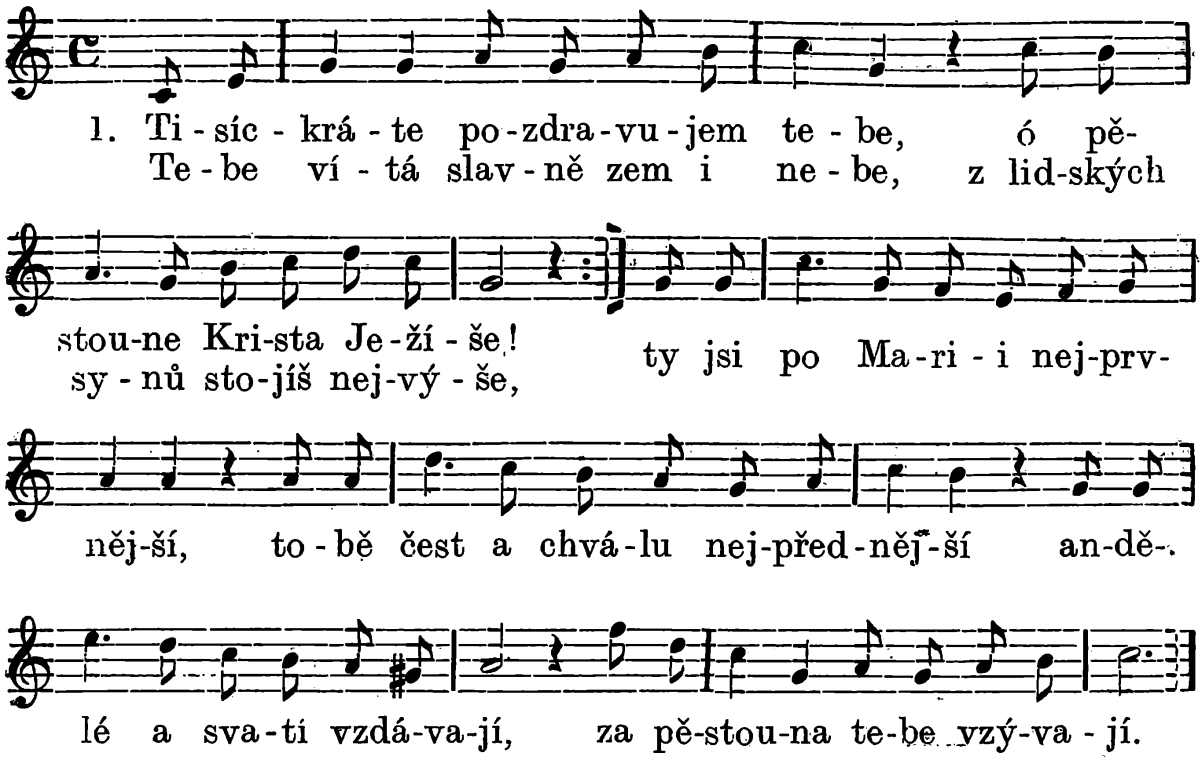

2. Vzhlédni na nás, ó Josefe svatý, - srdcem vroucím tebe žádáme, Boží milostí tys přebohatý, v tebe důvěru svou skládáme; - chvalozpěv ti budem prozpěvovat, - tvoje jméno vděčně zvelebovat, - tebe chválit sluší nejvíce - po Marii, Boží Rodičce.

3. Neboť mocný Tvůrce země, nebe, - za pěstouna tebe vyvolil, - když Syn věčný pro nás snížil sebe, - z Panny Marie se narodil
a se jako útlé, slabé robě,
v ochranu dal Marii a tobě,
takže otcem toho býval jmín,
- jenž jest od věčnosti Boží Syn.

4. Tys též vyvolen byl od věčnosti - za snoubence Panny Marie, - pod tvou ochranou a pečlivostí
zkvétala jak něžná lilie, až
nám přišla doba slitování - a
Bůh milostivý shlédl na ni,
Gabriel když k Panně poslán
jest, - aby ohlásil jí blahou zvěst.

5. Ty jsi Pannu čistou opatroval, - ty jsi vychovával Ježíška, - plesaje jsi na loktech jej choval, - pěstoval a chránil z malička; - vypros rodinám všem požehnání - a všem dítkám ctného vychování, - aby mohly, jak ty s Marií, - víti věnce z rajských lilií.

6. Vzhlédni na sirotky opuštěné, - které rodičů již neznají, - pohleď na vdovy též uslzené, které za pomoc tě žádají; ty jsi rodin strážce dobrotivý, - o jich blaho stále starostlivý, - z bídy, neštěstí a žalostí - svojí přímluvou nás vyprosti!

7. Přimlouvej se, pěstoune ty milý, za nás všechny, vděčné dítky své, - bychom ctnostně na tom světě žili, chraň nás na duši i na těle; - zvláště až nám bude umírati, - s Matkou Páně račiž při nás státi, - ať hlas poslední se ozývá: - „Ježíši, Josefe, Maria!“

*

592. O svatém Josefu, pěstounu Páně.

Nápěv I. *Plesy duch. č. 81. — Dle Štcyra, Svatoj. kanc. čís. 514.*

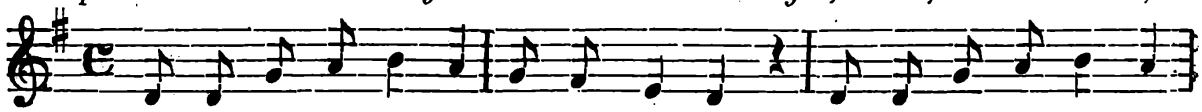

1. Slavný ne-be-šťa-ne, to-bě s ple-sem nej-von-něj-ší kyt-ku

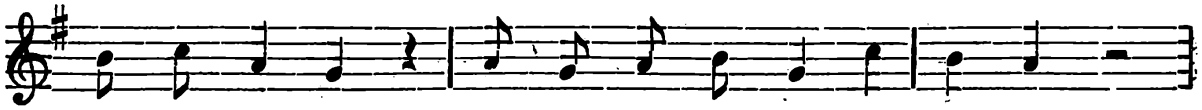

ja - ra ne - sem : li - li - i a kon - va - lin - ku,

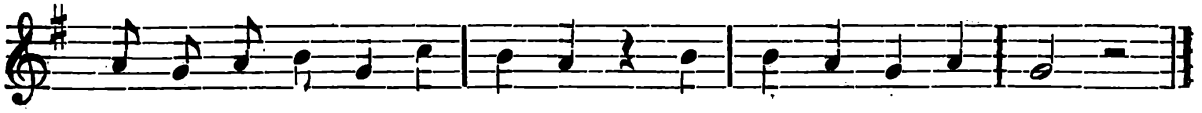

pro-sto-mi-lou fi - a - lin - ku, ó sva-tý Jo - se - fe !

Nápěv II. P. Křížkovského (viz u Poimona-Mathona).

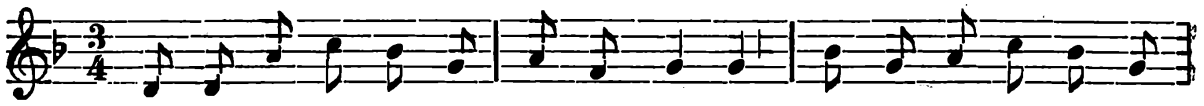

Slav-ný ne - be - šťa-ne, to-bě s ple-sem nej-von-něj-ší kyt-ku

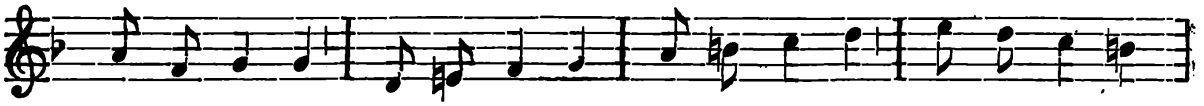

ja - ra ne-sem : li - li - i a kon-va-lin-ku, pro-sto-mi-lou

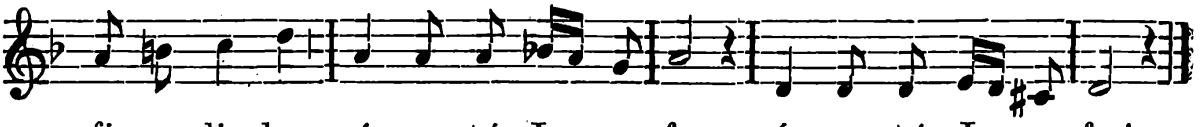

fi - a - lin-ku, ó sva-tý Jo - se - fe, ó sva-tý Jo - se - fe !

2. Ty jsi šťastný pěstoun Krista Pána, - Bohem tobě péče o něj dána; - tobě svěřen z věčné rady - Ježíš dražší nad poklady, - ó svatý Josefe!

3. Jakým blahem srdce tvé se chvělo, - když jsi nejsvětější choval tělo, - útlounce je objímaje, - svatou láskou rozplývaje, - ó svatý Josefe !

4. Ty jsi Pánu svému věrně sloužil, - vždy jen po milosti jeho toužil; - nyní, vzata na nebesa - duše tvá s ním věčně plesá, ó svatý Josefe !

5. S důvěrností pevnou k tobě lneme, - dej, ať povždy cestou spásy jdeme; - dej nám jak ty sloužit Pánu - a kdys vjíti v nebes bránu, - ó svatý Josefe!

6. Vyžádej nám milost, zde na zemi - jako ty se stkvíti ctnostmi všemi; - přimlouvej se u Ježíše, - by nás přijal do své říše, - ó svatý Josefe !

593. Magne Joseph, fili David.*)

Prosba k sv. Josefu.

U Schlossera: Die Kirche in ihren Liedern, I. 341. — Volný překlad J. P. 1907. — Hudba Hippolyta Hoppa 1907.

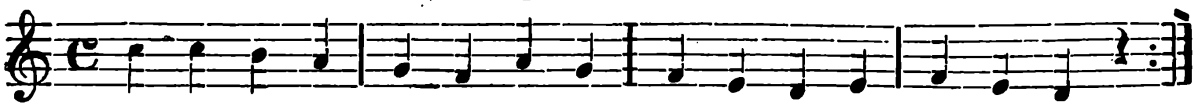

1. Sy-nu ro-du Da-vi-do-va, jejž Bůh Panně strážcem dal:
je-hož Panna v ú-ctě chová, a jejž Kristus ot-cem zval:

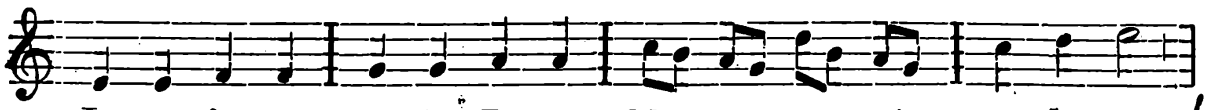

Jo-se-fe, ó slu-ho Pá-ně, hla-vo sva-té ro-di-ny,

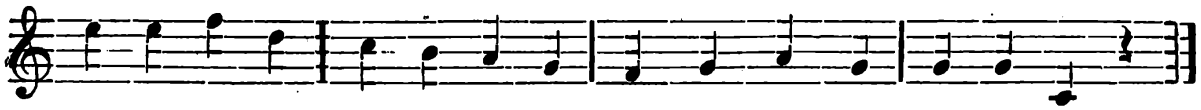

ty mi při-spěj ku o-chra-ně, střez mne vša-ké pro-vi-ny.

2. Proměnu když čisté matky - oko tvoje uzřelo, - bázní o čest tvojí chatky - srdce tvé se zachvělo: srdce tvoje pochyb zbaví anděl, Bohem s nebe slán, dej, ať v radost žal se taví, - jímž můj duch je tísněn, rván.

3. Spěl jsi s Pannou do Betlema, - jí jsi věrným strážcem byl, - Bůh, jenž sobě rovna nemá, - tam se světu narodil; - jejž jsi v jeslích ležícího - uctil v slasti záplavě, na nebesa vstoupivšího - prosiž za nás laskavě.

4. Herodově's ušel síle, - napomenut andělem, Matičku i Dítě milé - v Egypt veda, v cizí zem: pro zármutek, jenž tě svíral, - ve vyhnanství když jsi dlel, - abych žalem neumíral, kéž mne sílí Spasitel!

5. Z Egypta jdeš v Galileji, - v tichý, skrovný Nazaret, - kroky tvoje v chatku spějí, - jež ti víc než širý svět; - tam ti dáno Jezu Krista - jak květ něžný pěstovat, - dej, ať mysl má je čistá - jako ctností květný sad.

6. Jak jsi truchlil, když jsi hledal - ztraceného Ježíše! - Když's jej našel, jak se zvedal - slastí duch, kdo popíše? - Ježíše, svých očí světlo, - dej, ať nikdy neztratím, - by mé srdce ctností kvetlo, smělo je vždy zváti svým.

7. V Ježíšovy, Mariiny - ruce čisté, nevinné - duši vydechl ret siný, - jež jde v nebe hostinné. - K Ježíši a ku Marii - přidružiž se a mne chraň, - až kdys na soud, před nímž nyji, povede mne smrti dlaň.

8. Chválu tobě vroucně pěji, - poroučím se v ochranu, - tebe vzývám, jíž si přeji, - milost tu kéž dostanu: - života kéž po skonání - pro přímluvu pro tvoji - žiji slastně bez ustání - v nebes věčném pokoji.

---

*) Píseň hodinková: 1. sloka k jitřní, 2. k primě, 3. k terci, 4. k sextě, 5. k noně, 6. k nešporám, 7. ke kompletáři, 8. poroučení se.

594. Popěvek k svatému Josefu.

Slova J. P. 1905. — Hudba K. E. 1907.

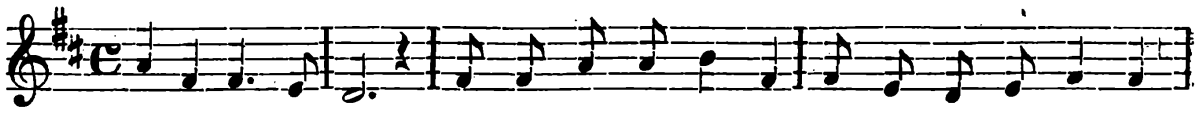

1. Svatý Jo-se-fe! Bůh tvé svě-řil pé-či Krista Mes-sí-á-še.

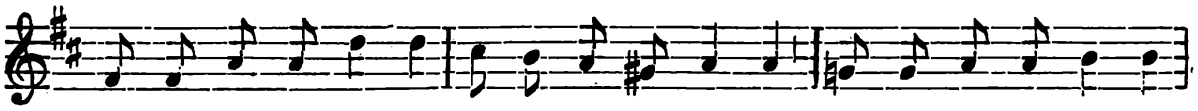

Pros, ať vlídně lé-čí ne-du-hy vše na-še, bychom k nebi spěli,

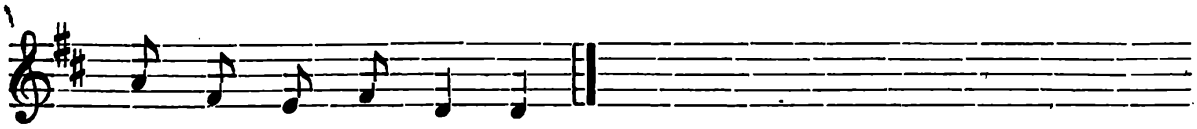

s te-bou se tam skvě-li!

2. Svatý Josefe! - Bůh ti pod ochranu - svěřil Matku svoji. - Pros, ať v nebes bránu - vede k blaha zdroji, - andělé kde pějí, - přímluva nás její.

3. Svatý Josefe! - Bůh ti ráčil dáti - podíl ve své slávě. - Rač se přimlouvati, bychom žili právě, s tebou došli cíle v nebes vlasti milé!

Sv. Benedikt, opat.

(21. března.)

V Narsii ze vznešeného rodu se narodiv, studoval v Římě, a aby se Kristu zcela mohl oddati, odebral se k Subiaku do hluboké sluje a zde tři léta žil neznám nikomu až na jednoho římského mnicha, který mu opatřoval potraviny. Život vedl svatý, plný odříkání a sebezapírání. Přes jeho odloučenost pověst o jeho svatosti dostala se do obcí a mnozí mnichové kol něho se shromáždili ke společnému životu, takže vystavěl pro ně 12 klášterů a sepsal jim výbornou řeholi. Na konec zbudoval ještě klášter Monte Cassino, kde zemřel a pochován byl r. 543. — Řád benediktinů dosud rozmnožuje zásluhy svého zakladatele.

V brněnské diecesi je benediktinský klášter v Rajhradě od r. 1048.

Modlitba církevní.

Antifona: To dobře, služebníče věrný a dobrý: že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím; vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Hospodin cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Přímluva nás, prosíme, Pane, blahoslaveného Benedikta, opata, odporučuj: abychom, seč nejsme vlastními zásluhami, jeho ochranou dosáhli. Skrze Pána

595. Hymna na sv. Benedikta (z Monte Cassina).*)

Hymna jedná o těch okamžicích sv. Benedikta, které jej slaví už za živa jako průvodce duší do nebe. Na Monte Cassině ji zpívají nad hrobkou po večerní pobožnosti. Je to tedy poslední pozdrav mnichů montecassinských před spánkem.

Přel. J. P. — Harm. K. E.

1. Jenž's ne-sl prapor ví-těz-ný, voj svatých ve-dl lí-bez-ný, nás,

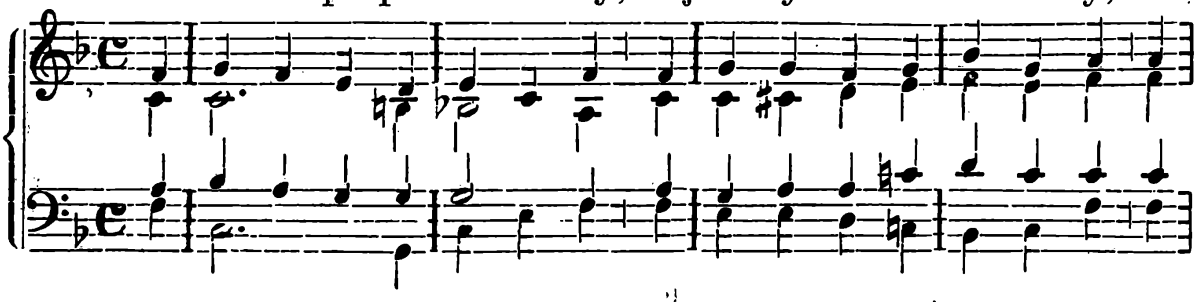

Be-ne-dik-te, mocnou svou chraň přímluv svojích záštitou. Amen.

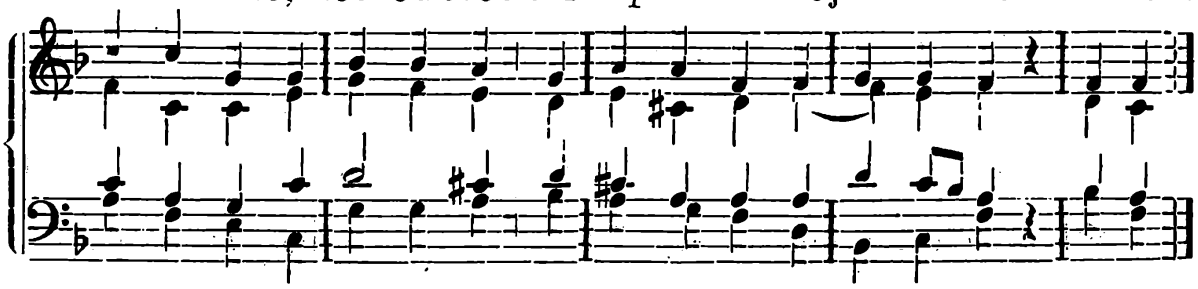

2. Ty v taje nebes vnikaje - a v božské věci zíraje, - jsi Germanova**) ducha zřel, - an přeradostně v nebe spěl.

3. Zřels ducha sestry milené, - skvrn hříchů zcela sproštěné, an holubicí bílou vznes' - se nad oblaky v rajský ples.

4. Teď těla vaše přesvatá - zde hrobka kryje bohatá, - již jedno měli smýšlení, touž oslavou jste blaženi.

5. Vás, otče, matko, prosíme, - jimž hluboce se koříme, - kéž jak vy světem zhrdáme - a s vámi v nebi zplesáme.

6. Ó svatosvatá Trojice, - s níž plesá tato dvojice, - čest, chvály, díky srdečné - ti zněte věky po věčné. Amen.

Odpustková modlitba k sv. Benediktu za šťastnou hodinku smrti.

Antifona: Stoje v modlitebně miláček Pána Benedikt, tělem a krví Páně posílen, o rámě učedníků svých slabé údy opíraje, s pozdviženýma k nebi rukama slova modlitby na rtech, vypustil ducha, jehož do nebe vystupovati viděli po cestě koberci pokryté a nesčetnými světly zářící.

V. Slavný zjevil jsi se před pohledem Páně.

R. Protož ozdobou přioděl tě Pán.

Modleme se Bože, jenž jsi vzácnou smrt přesvatého Otce našeho Benedikta ozdobil tolika a tak velikými přednostmi:

---

*) Tuto hymnu a následující dvě modlitby poskytl prelát Prokop B. Šup z Rajhradu.

**) Germanus, biskup z Kapuy, jehož duši, aniž o smrti věděl, sv. Benedikt v noci na modlitbách trvaje, viděl v ohnivé kouli vznášeti se do nebe. Poslal se poptat po stavu biskupově a uslyšel, že právě tou dobou skonával.

propůjč nám, prosíme, abychom blahoslavenou přítomností toho, jehož památku slavíme, při skonu svém od úkladů ďábelských ochráněni byli. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Odpustky 100 dní jednou za den získají ti, kdo nosí penízek sv. O. n. Benedikta. Odpustky plnomocné na svátek téhož sv. O. n. Benedikta získají, kdož po devět dní před tím tuto modlitbu denně jednou se pomodlí a ostatní podmínky k získání odpustků potřebné vyplní. — Pap. Lev XIII. 12. května 1879.

Jiná modlitba k sv. Benediktu za šťastnou hodinku smrti.

Z rukopisu kláštera v Lerině (4, c. 21). Vydána v Modeně k jubileu roku 1880.

Antifona: Svatý Benedikt pravil jednoho dne u vidění svaté Gertrudě, že když někdo mu připomene zbožně milost, že umřel stoje a modle se, on za to věrně bude státi při něm v hodině smrti a že jej brániti bude před nepřítelem, zvláště v té chvíli, kdy útok jeho bude nejhroznější.

Modlitba: Sv. Benedikte, otče můj milý, prosím tě pro milost, že tě ráčil Pán tak slavným skonáním poctíti a oblažiti, abys laskavě přítomen byl při smrti mé a vyplnil na mně všecky sliby svaté Gertrudě učiněné. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

596. »Laudibus cives«, »Quidquid antiqui«, »Inter aeternas«.

Hymny z hodinek řádu sv. Benedikta.

Přeložil J. P. 1908. — Nápěv K. E.

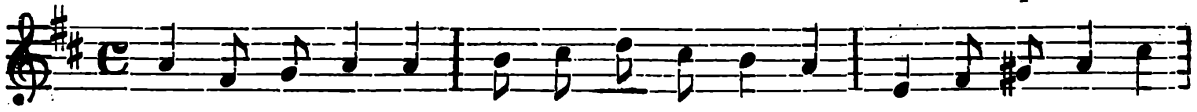

1. Kře-sťa-né, chvály li-bo-zvuč-né pěj-te slav-ný-mi zpě-vy

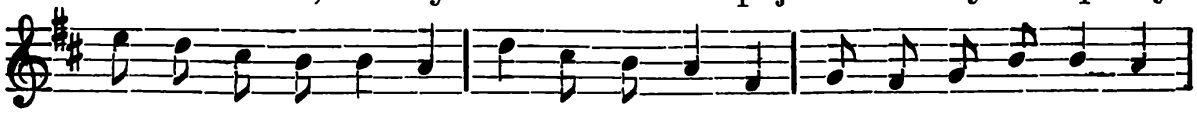

chrá-my za-zní-vej-te: Be-ne-dikt v sídle zlatém nad ne-be-sy

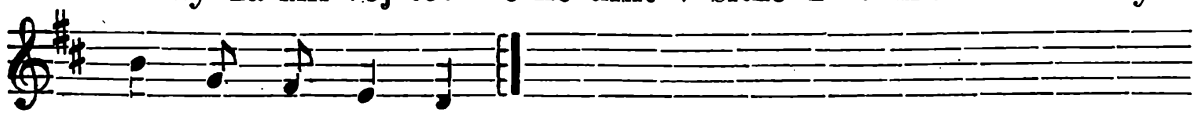

o-plý-vá ple-sy.

2. Máj když mu mládí kvetl přespanilý, - opustil jinoch domovu práh milý, v sluji se tiché, jež se v horu vrývá, před světem skrývá.

3. Uprostřed kopřiv, v trní bodajícím, - bujarost krotí s chtíčem vzněcujícím; - pravidla žití napsati pak chvátá - krásná a svatá.

4. Hanebnou sboří sochu Apollina, - Venuše háje potom pozvytíná, - na hoře staví Janu Křtitelovi - zbožně chrám nový.

5. Bouře kým světa nelítostně zmítá, - tomu on pokoj blahodárný skýtá, - dává mu sladký oddech ode strázně, - prostý vší bázně.

6. Dlouho se nelze v skrýši utajiti, - znamení všude dobrých činů svítí, - jako blesk rychlým dobrá pověst letem šíří se světem.

7. Cokoliv věští dávní prorokové, - cokoliv svědčí Písem pomníkové, - našeho otce život v sobě pojí ku chvále svojí.

8. Mojžíše zbožnost, dobročinnost milá, - Abrama čeleď hojná proslavila, - Isáku s chotí poslušnosti krása - ke cti se hlásá.

9. Každému z nich co zvlášť je ku ozdobě, - Benedikt všecko spojuje sám v sobě, - dostoupiv vrchu zbožnosti a ctnosti, - v srdci jež hostí.

10. Koruna slávy Benediktu skvělá - vine se v nebi jasně kolem čela, - které si dobyl mnohém u zápase, - v nestihlé kráse.

11. Sláva buď Otci, Synu budiž sláva, - sláva i Tobě, jenž jim roven, vzdává - Duchu se svatý, Bože neskonalý, hodný cti, chvály. Amen.

Sv. Jan Kapistrán, františkán, vyzn., † 1456.

28. března.

Pocházel z Kapistry v Abruzzích v Neapolsku. Stal se sudím a v 30. roce vstoupil do řádu sv. Františka. Vyznamenával se nejvíce kazatelskou činností. Působil napřed proti bludařům v Italii, pak v našich krajinách a na konec v Uhrách, kde s Janem Korvínem stál v čele vojska, jež 22. července 1456 porazilo Turky u Bělehradu. — Jako kazatel obrátil velmi mnoho bloudících na víru katolickou, ač kázal vlašsky a řeč jeho musila býti přetlumočována. Posluchačů míval ohromné množství. Město Brno zvolilo si ho r. 1738 za zvláštního ochrance.

Modlitba církevní.

Antif.: To dobře, služebníče dobrý a věrný, že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost Pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, jenž jsi skrze blahoslaveného Jana učinil, že věřící Tvoji mocí nejsvětějšího jména Ježíš nad nepřátely kříže zvítězili: propůjč, prosíme, abychom na přímluvu jeho přemohli nástrahy duševních nepřátel a korunu spravedlnosti od Tebe přijmouti zasloužili. Skrze téhož Pána . . .

R. Amen.

711. Sv. Jan Kapistrán, františkán, missionář, patron města Brna, † 1456.

Slova J. P. 1908. — Hudba Jos. Charváta 1907.

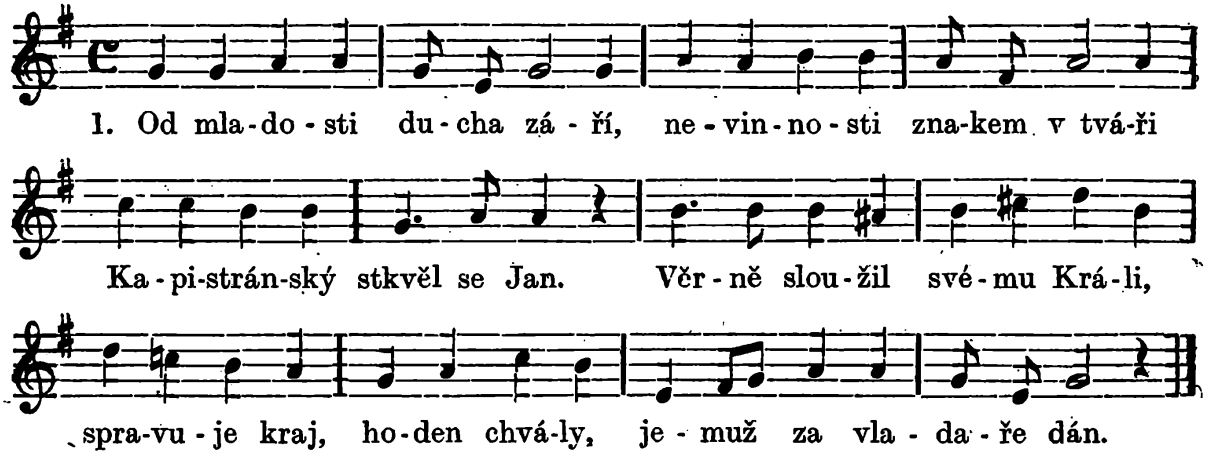

2. Sirotky a vdovy hájí, chudiny hlad poukájí, - tiší svár, mír obnoví. - V kraj když vtrhli nepřátelé, - do boje se vydal směle, - jat jest, vržen v okovy.

3. Ve vězení trpě trýzeň, - smuten cení světa přízeň, - kterou za svou věrnost měl: - sloužil králi s ochotností, - silou svou i učeností, - a král na něj zapomněl.

4. Řetěz ruce, nohy svírá, - kalně oko ve tmu zírá, - nesvítá mu naděje. - Vše dal v službu králi svému, - ten však nyní ubohému - ku pomoci nespěje.

5. Na jiného myslí Krále, - který nedá hynout stále - bez útěchy sluhům svým; - ten ho volá v službu svoji, ke své práci, k svému boji - nenadálým viděním.

6. Statky Jan hned prodat dává, - s vězniteli vyjednává, sám se z pout svých vyplatí, - ale ve službu se lidí, - od nichž jenom nevděk klidí, - nikdy, za nic nevrátí.

7. By spěl jistě k věčné spáse, v roucho chudé odívá se - Františkova řádu syn. - Božské vědy zdroje hledá, - mezi žáky skromně sedá, které učí Bernardin.

8. Pod praporem jména Páně, - s jeho učni — zlému bráně - hlásá hříšným pokání, - pravdy světlem mraky bludů, - lásky teplem mrazy trudů z duší lidských rozhání.

9. Neodolá srdce žádné, - když v ně zahřmí slovo pádné, - aby hříchů želelo. - Evropou jak vítr sviští, - který smetá suché listí, - aby nové pučelo.

10. Prochází i naší vlastí, - vybavuje z bludu pasti - duší sta a tisíce, - jež mu za svou spásu vděčí, - na nebesích rodnou řečí Bohu chvály pějíce.

11. Čtyřicet let pravdu hlásá, - volá v církev, v níž jest spása, - kraje, jimiž prochází, - jeho slova svými divy - Pán Bůh nejvýš dobrotivý hojně všude provází.

12. Turek lítý pýchou hýří, - zkázu dál a dále šíří, - porážeje křesťany, - proti němu v boj Jan volá, - v boj, jenž zpupnost Turka zdolá, shladí skvrnu pohany.

13. S vojskem na pochod se dává, - v čele jeho křížem mává, sílí rekův odvahu. Turek dosud nezmožený, - před ní prchá poražený - bělehradských od prahů.

14. Nesčíslnou tuhou prací - síly svoje tělo ztrácí, - ač duch bystrým zůstává, - jemuž v lásce neskonalé - Kristus nové sídlo stálé po svém boku dopřává.

15. Tam pros, Jene, stálou pílí, - ať Bůh dává vlasti síly - bouří sterou zmítané; - kéž vír stichne bludů, svárů, v Boží lásky v blahém jaru - míru den jí zaplane!

Svátky svatých v dubnu.

597. Úmrtí sv. Methoděje.

6. dubna.

(Nápěv jako: Ejhle, svatý Velehrad už září.) *Z kanc. olom.*

1. Zvony velehradské zahučely, - rozvila se květná neděle, - píseň jarní probouzí svět celý, - moravský háj pěje vesele. - Proč vy, zvony, proč tak smutně lkáte, - proč dnes přežalostně naříkáte? - Hlas váš bolestí se zachvívá, - srdce vlasti širé rozrývá.

2. Ejhle, do svatyně Páně vchází - Methoděj, náš apoštolský kmet, - kněží sbor jej bolně doprovází, - k oltáři ho vede naposled. - Velepastýř věkem hlavu kloní, s věží truchlivá zvěst krajem zvoní: - „Milé děti, spějte v Boží chrám, - naposled by otec žehnal vám“.

3. A těch dítek chvátá na tisíce - na Velehrad s palmou zelenou, - perla slzí polévá jim líce, - a chrám smutkem zastírá tvář svou; - Method zatím za příkladem Krista - na modlitbách k smrti své se chystá, - v nejsvětější kříže oběti - oroduje za své za děti.

4. „Hospodine, jenž jsi Syna svého - k spáse světa seslal's výšiny, - a mne sluhou zvolil nehodného - věrověstem velké rodiny - slovanského mileného lidu, k slovu Tvému odejdu již v klidu, - s radostí se chystám k odchodu, - vida Tebe v srdci národu.

5. Co's mi dal, zas odevzdávám Tobě, - opatruj tu mladou štěpnici, - aby odolala bouři zlobě, - chraniž ji svou mocnou pravicí; - přiviň ovečky mé k srdci svému, - by lvu nepropadly zuřivému, - který stádce Boží obchází, - nechť je anděl Tvůj vždy provází.

6. A vy, moje milované děti, - hodina se přibližuje má, - naposled vám ratolesti světí - ruka moje věkem zemdlená, - byste s palmou v ústrety šli Pánu, - šťastně kdysi vešli v rajskou bránu, - po vítězném světa po boji - ve věčném se octli pokoji.

7. Lodi Petrovy se nespouštějte, kterou řídí ruka Kristova, - v bouři do náručí jeho spějte, - pokyne Pán a vás zachová; - moci jeho celý svět se koří, - rozkážeť on vzbouřenému moři, - vlnobití rázem ustane, - hvězda míru vlasti zaplane.

8. Posledně vás, dítky drahé, žádám, - bděte ž se mnou do třetího dne, - prosbu na vás poslední již skládám, - modlitbami provázejte mne - k Bohu Kristu, Spasiteli mému, - sluhovi by milostiv byl svému, - a vám pastýře vždy věrné dal, - ovečky mé v lásce zachoval".

9. A již třetí zavítalo ráno, - smutkem zakrývá se obloha, - Method volá: „Dílo dokonáno. - Děti, na shledanou u Boha!" - A duch jeho k hvězdám se již nese, - slovanská se lípa kolem třese; - plačte, děti, pro smrt Methoda, - apoštola, otce národa.

10. Tisíc let již bouřných přeletělo, - na nebi, co otče, přebýváš, - oko tvé však nad námi vždy bdělo, - u Boha se za vlast modlíváš; - neumřel jsi, podnes žiješ s námi, - přispěj, ať nás peklo neomámí, - v novém tisíciletí při nás stůj, - zachraň, zastaň vděčný národ svůj!

11. Ovečky, jež bouře rozptýlila, - na poušti jež hynou truchlivé, kterých s pláčem hledá matka milá, - do náručí přiveď blaživé; - jeden ovčinec ať národ spojí, - jeden pastýř strážně nad ním stojí, - kterého Pán církvi svojí dal, - by svět celý v lásce objímal.

12. Jasní bratří, hvězdy zlatoskvoucí, - svatí Cyrille a Methode, - slyšte prosby milionů vroucí, - sviťte věčně zbožně vlasti své, bychom s pravdy cesty nezbloudili, - kterou vámi zjevil nám Bůh milý; cesta spásy naší Kristus jest, - budiž jemu věčná sláva, čest!

598. Jubilejní mešní píseň sv.-methodějská (1885)

v den úmrtí sv. Methoděje; zemřel 6. dubna 885 na Velehradě.

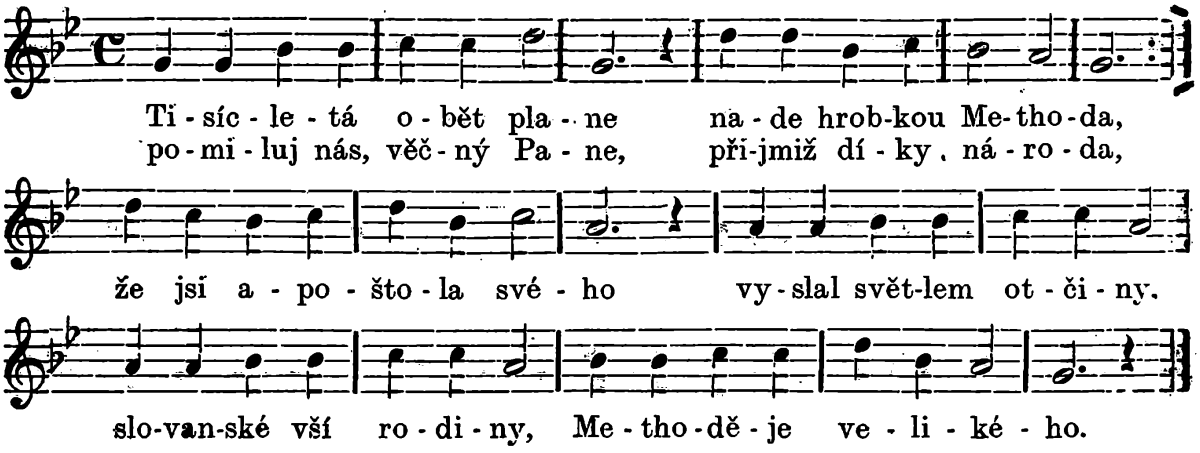

Sláva. Deset věků Boží sláva - po vlasti se rozlíhá, a Pán s nebe rosu dává, - vinice své ostříhá; - ke slávě nás vede věčné, - kde již plesá Methoděj, - národe můj, za ním spěj - k výši nebes nekonečné.

Evangelium. Ústy Soluňanů svatých - promluvil k nám Hospodin, - cestu do rajských bran zlatých - ukázal nám Boží Syn; - dráhy té se nespustíme, - kterou naši otcové - kráčívali k spáse své, - k nebesům že vede, víme.

Věřím. Víra Kristova nám svítí hvězdou pravdy tisíc let, - z víry této chceme žíti, - onať Boží lásky květ, - jímž vlast naši ozdobili - svatí bratří před věky, - Slovanův kraj daleký - páskou věkověčnou svili.

Obětování. Skloň se, Otče všemohoucí k dnešní svaté oběti, - kterou koná myslí vroucí - Tvůj lid vděčnou pamětí, - Methoděj že život drahý - v obět Tobě položil, - království Tvé rozmnožil, v stánek vešel věčně blahý.

Svatý. Pějí na tvář padajíce - andělové na nebi, - s nimi od let od tisíce - Method Pána velebí; - pěj s ním, národe, náš celý: - „Svatý, svatý, svatý Pán, - věrně budiž milován, - přijď k nám, Kriste, Spasiteli".

Po pozdvihování. Methodějem Pán se snížil, - k otcům našim zavítal, - aby hřích, jenž nás byl tížil, - na bedra svá svatá vzal; - na oltáři se, hle, rodí - Kristus a zas umírá, ovečkám ráj otvírá, - pobloudilé k sobě vodí.

Beránku. Pije hora Kalvarie - Beránka krev nevinnou, - hříšník okřívá a žije, - v Kristu zírá, spásu svou; - „odpusť, Pane, lidu mému" - prosí otec Methoděj, - „ztracenou mu milost dej, - přiviň jej zas k srdci svému."

Závěrka. Oběť svatá nechať hřeje - vlasti naše na věky, - pro Cyrilla, Methoděje - vyslyš naše nářeky; - kdy se nade vlastí stmívá, - při dědictví při svém stůj, - bezpečně ať národ Tvůj - v stínu kříže odpočívá.

Sv. Rudolf, muč.

17. dubna.

Rudolf jako 17letý pacholík byl v Berně ve Švýcarsku rodičům tajně odveden a pro víru ve sklepě umučen r. 1288.

Sv. Rudolfu zasvěcena je kaple v Nové Říši.

Antifona. Dcery jerusalemské, pojďte a patřte na mučedníky s korunami, kterými korunoval je Pán, v den slavnosti a radosti, alleluja, alleluja!

V. Drahát jest před očima Hospodinovýma, alleluja!

R. Smrt svatých jeho, alleluja!

Mimo čas velikonoční.

Antif. Kdo nenávidí života svého na tomto světě, k životu věčnému ostříhá ho.

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libánu rozmnoží se.

Modlitba. Popřej, prosíme, všemohoucí Bože: abychom my, kteříž blahoslaveného Rudolfa, mučedníka Tvého, narozeniny slavíme, na přímluvu jeho ve Tvého jména lásce utvrzeni byli. Skrze Pána .

599. O sv. Rudolfovi.

Slova dle B. M. Kuldy. — Hudba Jos. Charváta 1906.

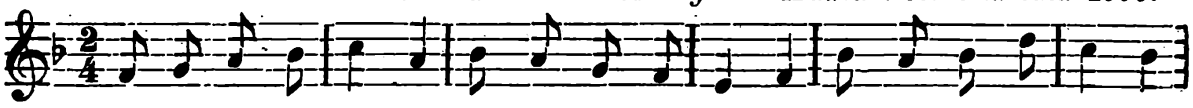

1. Ve švýcarském mě-stě, v Bernu sta-ro-slavném, v hlavním chrámě sto-jí

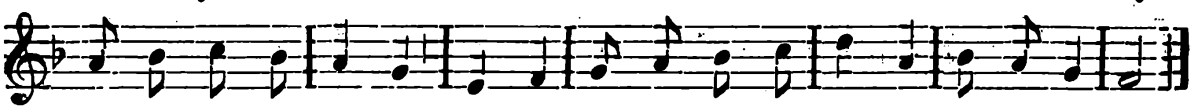

ol-tář v slo-hu dáv-ném, teh-dy na-zván no-vým jmé-nem Ru-dol-fo-vým.

2. Nepřátele kříže před šesterým věkem, - srotili se k vraždě, - štváni pekla vztekem; - město pro zlý skutek - halilo se v smutek.

3. Pro víru jej v sklepě - krutě umučili - a svůj zločin hnusný - ostražitě kryli; - avšak vyzrazeni byli popraveni.

4. Rudolf pro svou víru přestál hrozné tíže, - pochován byl slavně - pod oltářem kříže. - Jej Bůh dobrotivý - velkými ctil divy.

5. Mučedníku svatý, - mladý, chrabrý reku, mládeži haj víru - za našeho věku, - ať nám neuvadá - šalbou svůdce hada.

Sv. Vojtěch, b. m. (956—997), patron diecese brněnské.

23. dubna.

Pocházel ze vznešené rodiny české. Roku 983 stal se biskupem pražským. Žil velmi přísně. Když se mu nepodařilo ve své diecesi kázeň a pořádek zavésti, odebral se do Říma a papež Jan XV. dovolil mu, aby se vzdal biskupství svého a vstoupil do kláštera. Po pěti letech jej papež zase dosadil do Čech. Cestou domů kázal v Uhrách a pokřtil krále Štěpána. Z Čech vydal se do Polska a pak do Pruska hlásat víru, a tu nedaleko Královce sedm pohanů prohnalo svá kopí jeho tělem r. 997. Tělo jeho převezeno do Hnězdna a pak do Prahy.

V brněnské diecesi zasvěcen jest mu kostel filiální ve Studnici (f. Telč).

Antif. Dcery jerusalemské, pojďte a patřte na mučedníky s korunami, kterými korunoval je Pán, v den slavnosti a radosti, alleluja, alleluja!

V. Drahát jest před očima Hospodinovýma, alleluja.

R. Smrt svatých jeho, alleluja!

Modlitba. Tvé nám smilování, prosíme, Pane, blahoslavený Vojtěch, biskup a mučedník, vyprošuj: abys pro slavné jeho zásluhy nám i provinění dobrotivě odpouštěl, i dobrodiní žádaná propůjčoval. Skrze Pána

Jiná modlitba k sv. Vojtěchu.

Bože, jenž jsi sv. Vojtěcha, mučedníka svého a biskupa, slávou a ctí korunovati ráčil: uděl nám, prosíme, abychom, jehož jsme prostředníkem věčné spásy měli na zemi, zasloužili míti orodovníkem v nebesích. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

600. Chvalozpěv ke cti sv. Vojtěchu.

Slavně a pomalu. *Slova Fr. Sušila. — Hudba Jos. Charváta.*

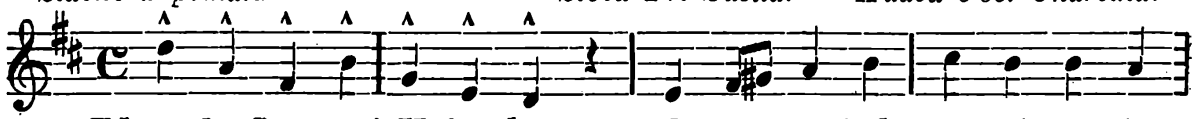

1. Zdráv buď, svatý Vojtěchu, vla-stí na-šich mocný strážce,

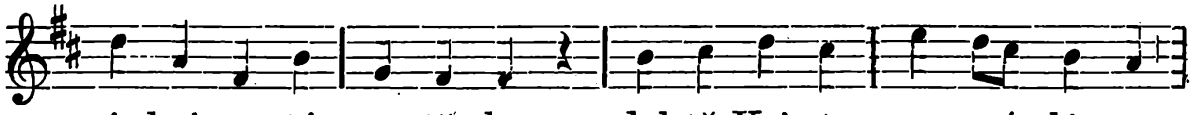

cír-kvi sva-té v po-tě-chu dal tě Kri-stus ve své lás-ce.

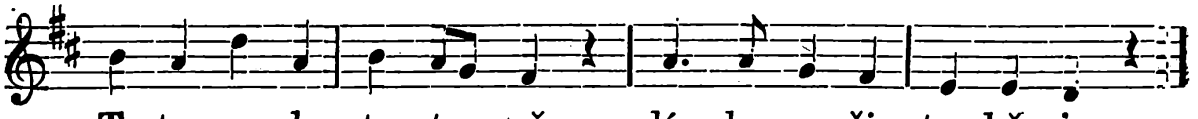

Ta-to pros-ba, ten-to zpěv lá-sku na-ši to-bě zjev.

2. Tys byl rosou za rána, ježto s nebe na zem padá, poslán byl jsi od Pána, - aby vzrostla jeseň mladá. - Svatý Duch tě připravil, by vlast naši oslavil.

3. Bojovat jsi neváhal - proti tmám a proti noci, - škůdce's zlého přemáhal, - posilněn jsa Boží mocí. - Za zbroj's slovo Páně měl, - proto se's jak vítěz stkvěl.

4. Divých strastí povodeň - stíhala tě neustále, - všemocná však pochodeň - svítila ti nebes Krále; - proto's v každém náběhu - přistál šťastně ke břehu.

5. Z nadhvězdové studnice - naplňoval's ducha číši, - duše tvá jak orlice - vznášela se k nebes výši; - tam, kde nebes obloha, - bydlel's myslí u Boha.

6. Biskupe ty svatý náš! drahá perlo naší vlasti! - tys jak prorok Eliáš - oblažoval ve zlé strasti; - v suchu's zbožně vyprosil, - že déšť zemi orosil.

7. Svět, jenž v Krista uvěřil, - těsný býval tvému duchu, - k pohanům jsi zaměřil, - aby pravdě přáli sluchu: - tam se's Krista kázat jal, - za víru's tam život dal.

8. Již jsi v blahou oslavu - k nebeskému vešel Pánu; - vysvoboď nás z nemravu, - otevř volnou ctnostem bránu! - Oroduj tam za svůj lid, - vypros nám tam věčný byt.

9. V paměti měj národ svůj, - jsme my posud stádo tvoje, - s pomocí svou při nás stůj, - přispěj znikat zlého boje! - Až pak pod Tvou ochranu - přijdem nebes do stanu.

Jiný nápěv.

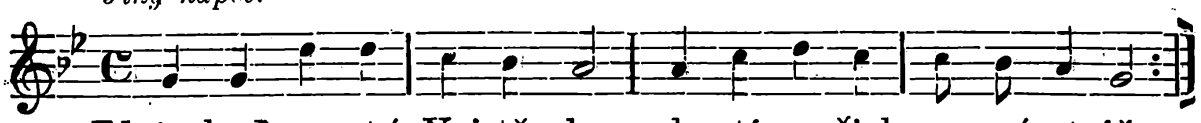

Zdráv buď, sva-tý Voj-tě-chu, vla-stí na-šich mocný strážce,
cír-kvi sva-té v po-tě-chu dal tě Kri-stus ve své lás-ce.

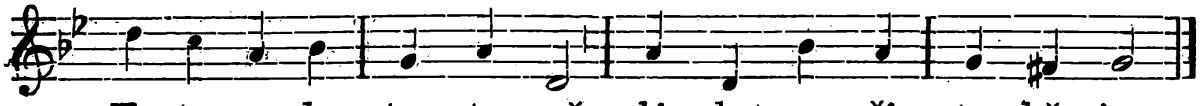

Ta-to prosba, ten-to zpěv lá-sku na-ši to-bě zjev.

601. O sv. Vojtěchu, patronu království českého.

Chvalozpěv nešporní.

Překlad B. M. Kuldy 1880. — Hudba Jos. Charváta 1906.

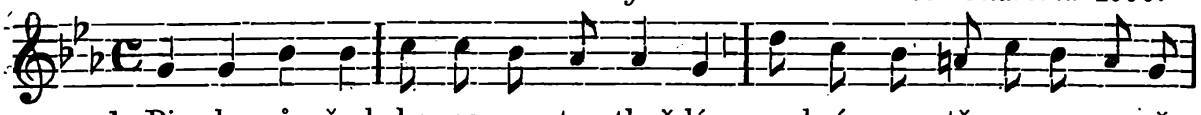

1. Bi-sku-pů všech ko-ru-no ty stkvě-lá, o-chrán-cem tě zo-ve ze-mě

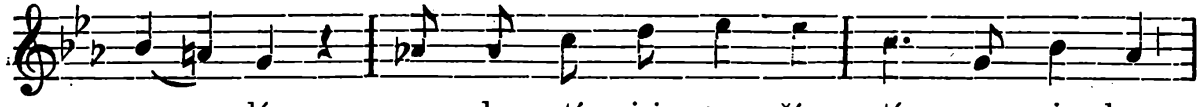

ce lá, ra do-stí jsi na-ší, ctí a si-lou,

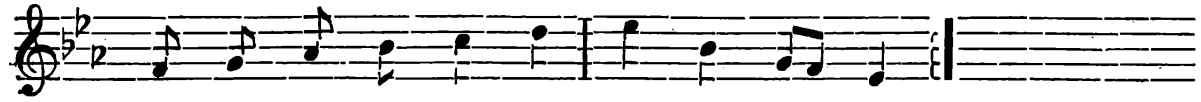

o-zdo-bou a slá-vou pře-spa-ni-lou.

2. Věnoval jsi Bohu život mladý, osvěcoval's věrou města hrady; - abys blaho zjednal všemu lidu, - nikdy sobě nepopřál jsi klidu.

3. Rodáka tě národ český slaví, pod ochranu tvou se Polsko staví; Uhři vděčným slovem chválí tebe, - žes jim zjevil jistou cestu v nebe.

4. Přednes Bohu ctitelů svých prosby, - odvrať od nás jeho trestů hrozby; - nepřítel zlý ať se od těch vzdálí, - kdož tvé jméno znají, vroucně chválí.

5. Ku spasnému v národě svém dílu - vypros kněžstvu z rajských výšin sílu, vlasti milé zjednej pevnou shodu, rozbrojů by lid tvůj nevzal škodu.

6. Ať nás všecky pravá pojí víra, - v ní ať každý blaze odumírá; - zač jsi růžovou krev prolil svoji, - v nebezpečném posiluj nás boji.

7. Věčná sláva Otci Hospodinu, - věčnému též jeho Bohu Synu, - který, slavně povstav z hrobu svého, - s nebe seslal Ducha přesvatého.

Sv. Jiří, muč.

23. dubna.

Pocházel z Kapadocie v Malé Asii a dosáhl jako voják pro statečnost hodnost plukovníka. Za císaře Diokleciána, vida jak jsou křesťané pro víru trestáni, předstoupil před císaře a velebil hlasitě Krista Pána. Císař dal kazatele zatknouti, strašně mučiti a na konec stíti, což se stalo r. 303, Sv. Jiří představuje se jako rytíř s pekelným drakem zápasící, protože zmužile podstoupil mučednictví a bůžků pohanských nenáviděl. Jest patronem a vzorem vojínů, zvláště jezdců.

Sv. Jiří v brněnské diecesi zasvěceny kostely farní v Čebíně, ve Štikovicích, v Klentnicích, v Kobylí, ve Štítarech, v Litobratřicích, v Strachotíně; — kostel filiální v Kochově (f. Letovice).

Nešpory na sv. Jiří, mučedníka.

Jak níže na sv. Marka až na žalmy, kteréž jsou 109, 110, 111, 112 a 115 na str. 51. a násl. Ton. VIII 1, VII 1; II; VIII 1, II.

Hymna (Deus tuorum militium) Svých, Bože, slávo vojínů *č. 544 na str. 1384.*

Magnificat, str. 59., ton. VIII, 1.

Modlitba. Bože, jenž nás svatého Jiří, mučedníka svého, zásluhami a přímluvou potěšuješ: propůjč milostivě; abychom Tvá dobrodiní, která skrze něho žádáme, darem Tvé milosti obdrželi. Skrze Pána našeho . . .

602. Chvalozpěv na sv. Jiří.

Slova upr. J. P. 1907. — Nápěv dle Svatoj. kanc. č. 523 upr. K. E.

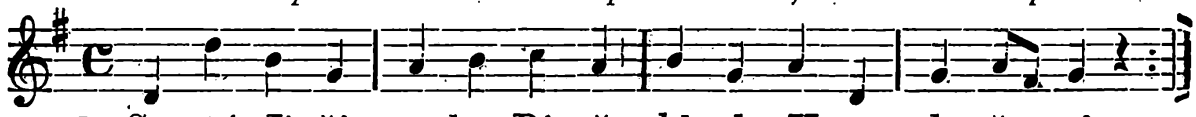

1. Sva-tý Ji-ří, re-ku Pá-ně, chloubo Ka-pa-do-ča-nů,
slavně's dospěl k nebes bráně, stal seští-tem kře-sťa-nů.

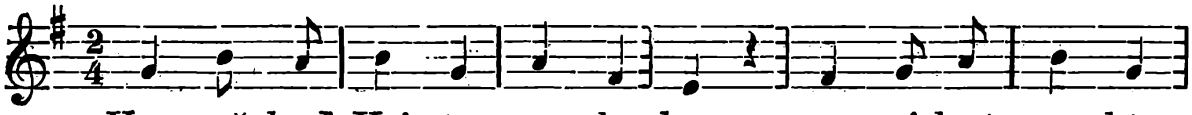

Vroucně buď Kri-stus ve-le-ben za mi-lost, pro kte-

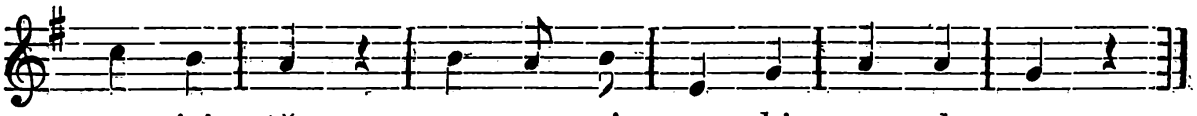

rou jsi ctěn, na ze-mi, v ne-bi o-sla-ven.

2. Silou tvojí byla víra, - kterou hlásal Boží Syn, - v němž kdo žije neumírá, - neupadne v bludu stín, - ve víře této pevně stál, - i když boj krutý pro ni vzplál, jakož ti velel věčný Král.

3. Ve tvém srdci láska plála, - již v ně vštípil svatý křest, rozkoší tvou Boží chvála, - pravdy rozkvět, církve čest, - netřísnil srdce tvého květ - vlnami chtíčů, hříchů svět, - Kristus jen směl v něm stále dlet.

4. Darmo vrh' tě do žaláře - císař Dioklecián, - paprsky své blahé záře - rozjasnil jej Kristus Pán, - jejžto jsi věrně miloval, - jeho boj dobrý bojoval, - milost si jeho zachoval.

5. Blaze tobě, Boží reku, - vybojovals slavný boj, - nelekl se vrahů vzteku, - potřels lítých příšer roj: - korunou za to vznešenou, - pojav tě v říši blaženou - věnčí Bůh duši spasenou.

6. V blahé říši Krista Pána - na nás slabé pamatuj, - by nám milost byla dána, - jížto duch se zastkvěl tvůj: - nevěstu Páně, církev, chraň, - od draka ďábla duši braň, - pomoz nám potřít hříchu saň.

7. Mnoho ctnost tvá v nebi váží, - za nás se tam přimlouvej, - buď mdlým dušem věrnou stráží, - zvítězit nám v boji dej, - po věrném aby zápase - zastkvěla nebes ve kráse - duše se v blahém úžase.

603. Mučenictví sv. Jiří.

Slova Jak. P. 1907. — Nápěv národní (Sušil, str. 39).

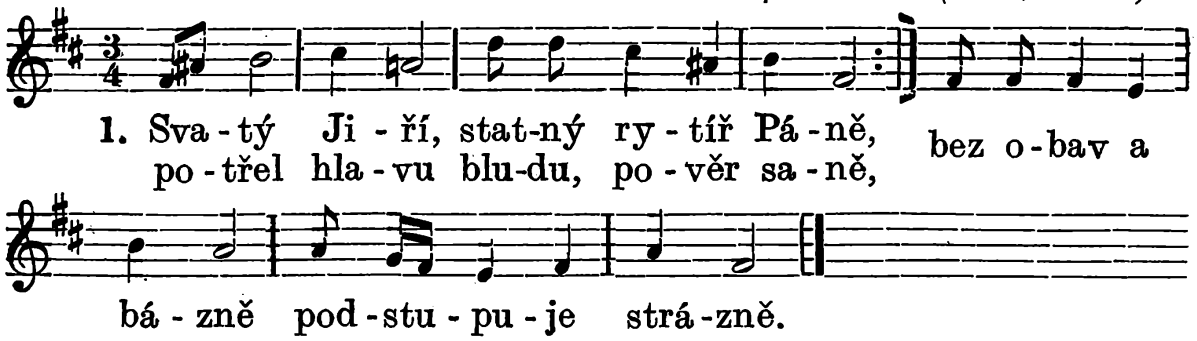

2. Pro Ježíše otec již krev prolil, - tak i Jiří raděj umřít zvolil, - než by zapřel Pána, - jímž mu spása dána.

3. Pyšný císař v lítém hněvu řádí, - umíniv si, se země že shladí - vše, kdož věří v Krista, - smrt jim hroznou chystá.

4. Jako boha by jej ctili žádá, - neposlušné jímá, v pouta vkládá, - vězní, bije, trýzní, - po jich krvi žízní.

5. Říší římskou potoky krev teče, - otupují sekery a meče, - žaláře se plní, - vzduch se stony vlní.

6. Před císaře Jiří předstupuje, - svojí víry, bratří obhajuje, - směle, bez obavy, - ukrutníku praví:

7. „Císaři, proč zlý jsi na křesťany? - Proč je stíháš, jak lev hladem štvaný? - Čím se provinili? - Čím ti ublížili?

8. Lichých bohů nemůžeme ctíti, - mrtvy stojí, v prach se časem sřítí, - jediný Bůh věčný, - mocný, nekonečný.

9. Dobrotivý že jest, svatý, víme, - srdcem vroucím pokorně jej ctíme, - jak nám Kristus hlásá, - Boží Syn a spása.

10. Naše prosby spějí nad oblohu - za tebe též ku pravému Bohu, - jenž pln slitování - žehná ti, tě chrání.

11. Věrni jsme ti, s tebou bojujeme, - zákony tvé slušně splňujeme, - proč nás šleháš biči, - zač nás hněv tvůj ničí?"

12. Žasne císař, slyše tato slova - neslýchaná, smělá tak a nová, - zlostně volá stráže, smělce spoutat káže.

13. Hrozby, sliby přívalem se valí, - rytíř Jiří u víře je stálý, - slibům odolává, bázně nepoznává.

14. Zklamán císař, umučit jej velí; - rozkaz splnit pochopové spěli, - supy se naň slétnou, - zmučí, hlavu setnou.

15. Rozervány údy jeho těla, - duše plesá tam, kam touhou spěla, - v nebes věčné kráse - za nás přimlouvá se.

16. Dotírají na nás tlamy dračí: - vášně, chtíče srdce ve hřích vláčí: - běda, kdo se poddá, koho šíp jich zbodá.

17. Proto prosí, by nás Pán Bůh chránil, - by nás ďábel hříchem neporanil, - bychom z Boží síly - ctnostně, zbožně žili.

18. Proto prosí, bychom odolali - slibům klamným, jimiž nás svět šálí, - čisti v nebe spěli, - s ním tam podíl měli.

Sv. Dismas, „lotr dobrý".

24. dubna.

V evangeliu sv. Lukáše, kap. 23. v. 39—43 čteme o něm: Jeden pak z těch lotrů, kteříž viseli, rouhal se jemu (Ježíši), řka: Jsi-li ty Kristus, pomoziž sobě i nám. Odpověděv pak druhý, trestal ho, řka: Ani ty se Boha nebojíš, ježto v témž odsouzení jsi? A my zajisté spravedlivě, neb co náleží na skutky (naše), béřeme: ale tento nic zlého neučinil. I řekl k Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého. I řekl mu Ježíš: Dnes budeš se mnou v ráji.

Sv. Dismasovi je zasvěcena kaple ve věznici v Jihlavě.

Antif. To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost Pána svého, alleluja!

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými, alleluja!

R. A ukázal mu království Boží, alleluja!

Modlitba. Všemohoucí a milosrdný Bože, kterýž ospravedlňuješ bezbožníky, Tebe pokorně prosíme: abys nás dobrotivým pohledem, kterým Jednorozený Tvůj blahoslaveného přitáhl lotra, k důstojnému pokání vyzval; a abys touž, kterou on slíbil jemu, Ty nám udělil slávu věčnou. Skrze téhož Pána našeho.

Modlitba k sv. Dismasovi jako patronu umírajících.

Antifona. Blahoslavení mrtví, kteříž v Pánu umírají. Již od této chvíle, praví Duch, aby odpočinuli od prací svých.

Ó, svatý lotře, Dismase, — ty ochránce můj milý,
chraň v smrtelném mne zápase — a vypros k němu síly.

Svatý Dismo, jenž podivnou prozřetelností božskou z neblahého lotra stal jsi se výtečným zrcadlem spravedlnosti, a za několik hodin připravil si věčné radosti; shlédni se vznešeného trůnu slávy své do tohoto slzavého údolí. Rozpomeň se, ó podivuhodný

světče, na křehkost lidské mysli, jež povždy kloní se více k zlému než k dobrému, rozpomeň se a za nás u Boha se přimlouvej; aby, jako skrze milost svou účinnou tebe k pokání a k slávě nebeského ráje přivedl, tak nás služebníky a služebnice své touž účinnou milostí k hodným výsledkům pokání vedl; abychom litujíce s tebou hříchů, s tebou zbožně zemřeli a konečně jednou v Bohu, Spasiteli svém, věčně se veselili. Amen.

V den sv. Dismase lze zpívati „Hněvu den kdys ohně silou" (Dies irae), v níž se činí v 13. sloce zmínka o lotrovi tom, nebo „Když na kříži Pán Kristus pněl" (píseň o posledních slovech Páně).

Sv. Marek, evangelista.

25. dubna.

Pocházel z pokolení Levi, byl obrácen na víru sv. Petrem, jehož průvodčím se stal. Na prosby věřících římských napsal evangelium a sv. Petr je potvrdil. Jako biskup dlel napřed v Aquileji a pak v Alexandrii v Egyptě, kde umučen r. 67. Ostatky jeho jsou v Benátkách, jejichž je patronem. — Na jeho svátek koná se už ode dávna prosební průvod.

V brněnské diecesi zasvěceny mu kostely farní v Knihnicích a v Beneticích, kostely filiální ve Vícenicích (f. Náměšť); hřbit. v Moštištích (f. Velká Meziříč), ve Střiteži (f. Jejkov v Třebíči).

Modlitba církevní.

Antifona. Dcery jerusalemské, pojďte a patřte na mučedníky s korunami, kterými korunoval je Pán, v den slavnosti a radosti, alleluja, alleluja.

V. Drahá ť jest před očima Hospodinovýma, alleluja.

R. Smrt svatých jeho, alleluja.

Modleme se: Bože, jenž jsi blahoslaveného Marka, evangelistu svého, milostí blahověstného kázání povznesl: uděl, prosíme, abychom my povždy i jeho učeností prospívali, i modlitbou byli ochráněni. Skrze Pána . . .

Nešpory na sv. Marka, ev.

(V době velikonoční.)

Otče náš. Zdrávas *(tiše, pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci . . .

Ant. 1. Svatí Tvoji, Pane, kvésti budou jako lilium, alleluja: a jako vůně balsámu budou před Tebou, alleluja.

Žalm 109. na str. 51., ton. VIII, 1.

Ant. 2. V nebeských královstvích obydlí svatých jest, alleluja: a na věky pokoj jejich, alleluja.

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 1.

Ant. 3. V zastření volati budou svatí Tvoji, Pane, alleluja, alleluja, alleluja.

Žalm 115. na str. 53., ton. II.

Ant. 4. Duchové a duše spravedlivých chválu vzdejte Bohu našemu, alleluja, alleluja.

Žalm 125. na str. 54., ton. VIII, 1.

Ant. 5. Stkvíti se budou spravedliví jako slunce před obličejem Božím, alleluja.

Žalm 138. na str. 57., ton. II.

Kapitola: Státi budou spravedliví u veliké stálosti proti těm, kteříž je sužovali, a kteříž odjímali práce jejich.

R. Bohu díky.

Hymnu (Tristes erant apostoli) *viz na str. 1383.*

V. Drahá jest před očima Hospodinovýma, alleluja.

R. Smrt svatých jeho, alleluja.

Antif. k Magn.: Svatí a spravedliví v Hospodinu, radujte se, alleluja. Vás vyvolil Bůh za dědictví sobě, alleluja.

Magnifikat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž jsi blahoslaveného Marka, evangelistu svého, milostí blahověstného kázání povznesl: uděl, prosíme; abychom my povždy i jeho věrností prospívali i modlitbou byli chráněni. Skrze Pána...

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona „Regina coeli, laetare“ s V., R. a modlitbou na str. 64. a 65.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

604. Ze života sv. Marka.

Slova J. P. 1907. — Hudba Jos. Charváta 1906.

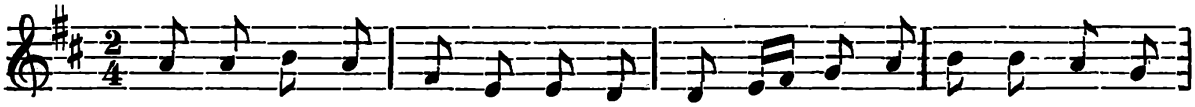

1. V ne-be-sích jež věč-ně plá-lo, na ze-mi se u-ká-za-lo,

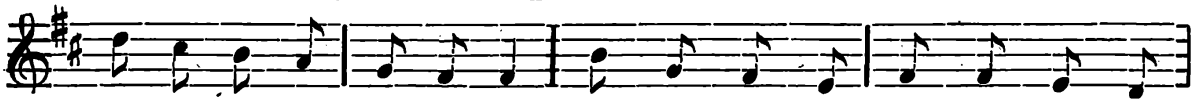

Světlo pravdy, Bo-ží Syn; pravdu hlá-sal v ši-ré kra-je,

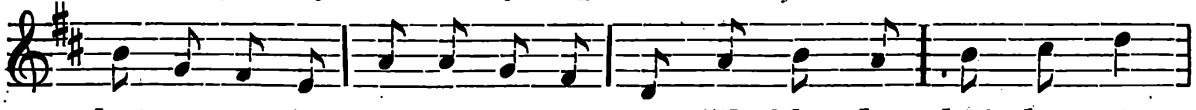

brá-nu rá-je o-tví-ra-je, pla-šil blu-du, hří-chu stín,

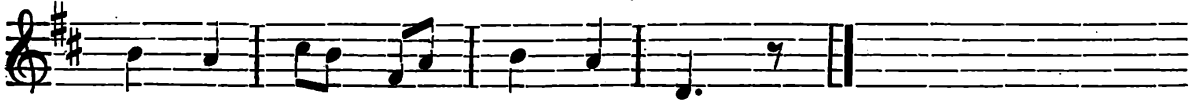

pla-šil blu-du, hří-chu stín.

2. Símě pravdy Kristus seje, - Palestýnu procházeje, - světlo pravdy rozžehal. - Kdo ho rádi poslouchali, - za ním věrně pospíchali, - k hodu věčné slávy zval.

3. Apoštolů svěřil sboru, - aby světa po oboru - jeho pravdu hlásali, - V svatém městě shromážděni, - po všem světě rozplýleni, - úkol svatý konali.

4. Apoštolé símě sejí: ke Kristu lid obracejí, - obrozují svatým křtem. Símě pravdy roste, vzkvétá - po širého krajích světa, vede všecky ke ctnostem.

5. Mezi ty, kdož uvěřili, - přijat jest i Marek milý, - který dříve Janem slul, - v jehož dům se scházívali - věřící, se ukrývali, - kde stál Těla Páně stůl.

6. Z Petrových úst pravdu slyšel, s ním ji Římu hlásat vyšel, - různé země procházel. - Barnabáše s Pavlem spolu, - věrný soudruh apoštolů, - v dalných cestách provázel.

7. A co slyšel zvěstovati, - na památku jal se psáti - svaté evangelium, - jež tak jasně duchu svítí, - v srdci lásku k Bohu nítí, - milo duši, sladko rtům.

8. Co Pán konal, čemu učil, - jak se pro nás na smrt mučil, - zapsal Marek v knize své, - a tou knihou plnou krásy, - svatou, živou po vše časy - následovat Krista zve.

9. Proputoval kraje cizí, zvěstuje jim pravdu ryzí, - k víře, ctnosti navádí. - Posléz podle vůle Boží, - aby vyplel bludů hloží, - v Egyptě se usadí.

10. Slovem vroucím, vzorem stkvoucím - spásy zdrojům nehynoucím - získal duší tisíce, - které spějí cestou ctnosti - k sídlu věčné blaženosti, - za vůdce jej majíce.

11. Kvete jeho církev drahá, - ke chvále se Boží vzmáhá, - moudře, pevně řízena. Čím však více církev vzrůstá, - tím víc zášť se zvedá pustá, - závistí jsouc sycena.

12. U oltáře Marek stojí, - chválí Boha s církví svojí - v citů svatých plápolu. Vrahové v chrám náhle vpadnou, - vloží na Marka dlaň zrádnou, - ruší v svatém úkolu.

13. Smýkají jím po ulicích, - po kamenech zraňujících, - na mořský jej vlekou břeh. - Boha vzývá ve své muce, - poroučí se v jeho ruce, - zmírá v hrozných bolestech.

14. Tělo jeho pochováno, - evangelium však dáno - všechněm věkům budoucím, aby vedlo z trudných lánů - duše naše k světa Pánu, - k sídlům blahem kvetoucím.

15. Pane, jehož svatá slova - Markova nám kniha chová - a nám věrně zjevuje: - dej, ať vždy je rádi čteme, - posloucháme, cestou jdeme, - jež se jimi zvěstuje.

16. Co nám jimi přislíbeno, buď nám Tebou uděleno na přímluvy Markovy; - kéž nám světlo Tvoje svítí, s Tebou smíme věčně žíti - vroucích díků se slovy!

Upozornění. *Na sv. Marka koná se průvod kající na vyprošení polní úrody, odvrácení zla, za pokoj a smilování nad námi hříšníky a podobné potřeby. Modlitby viz na str. 927. Kdo se nesúčastní průvodu, pomodliž se litanie ke svatým.*

Bl. Petr Kanisius.

27. dubna.

Člen Tovaryšstva Ježíšova, muž nad jiné zbožný, přehorlivě potíral v Německu a v Rakousku protestantismus. Asi rok byl také správcem arcid. vídeňské. Sepsal mimo jiné také Katechismus katolického náboženství, kterého se u nás užívalo do počátku XX. století. Nynější katechismus je na něm zbudován. Zemřel 77letý r. 1597 ve Frýburku švýcarském.

Modlitba.

Blahoslavený Petře Kanisie, který jsi v dobách největších nesnází církve jako druhý apoštol našich krajů ze všech sil svých, slovem i písmem, neunavně pracoval, aby v lidu křesťanském a zvláště mezi mládeží pravá víra byla zachována, ujmi se i nyní svou mocnou přímluvou před trůnem milosrdenství Božího nás i naší mládeže, vytrhni nás z mnohých a velikých nebezpečí i svádění, které nám den ode dne více hrozí.

Tebe pak, nejdobrotivější Ježíši a božský příteli maličkých, prosíme, shlédni na přímluvu a pro zásluhy bl. Petra Kanisia, služebníka svého, milostivě na duše mnohých dítek, které jsi svou drahou krví vykoupil, a posilni je v katolické víře, aby se z jejího požehnání v tomto i budoucím životě mohly radovati. Amen.

Sv. Pavel z Kříže.

28. dubna.

Zakladatel kongregace „nejsv. Kříže a umučení Pána našeho Ježíše Krista“ muž podivuhodné nevinnosti a kajícnosti, jenž horoval zvláště pro Krista ukřižovaného a o něm nad jiné účinně dovedl kázati, zemřel u vysokém věku r. 1775.

Modlitba k sv. Pavlu z Kříže.

Ó slavný svatý Pavle z Kříže, jenž jsi rozjímáním umučení Ježíše Krista dospěl k tak vysokému stupni dokonalosti na zemi a blaženosti na nebi, a jenž jsi kázáním o utrpení Páně světu znovu poskytl nejsilnější lék všech jeho neduhů; ó učiň, abychom je nosili hluboce vryté v srdcích svých, a tak v čase i na věčnosti týž užitek z něho vytěžili. Amen.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Odpustky 300 dní jednou denně. — Pius X. 26. března 1904.

Sv. Kateřina Sienská, panna.

30. dubna.

Pocházela ze Sieny. Otec byl barvíř. Vstoupila do kláštera Dominikánek a záhy proslula svatostí. Kristus ukázal jí jednou dvě koruny — zlatou a trnovou — zvolila si trnovou, pak vtiskl jí pět ran svých na tělo, jež jí působily velké bolesti. Přiměla papeže Řehoře XI., že se přestěhoval z Avenionu do Říma. Zemřela roku 1380.

Jí je v brněnské diecesi zasvěcen kostel filiální v Třešti a kaple v Dolních Heršpicích (f. Komárov).

Antifona: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel: a když nalezl jednu drahou, odešel a prodal všecko, což měl, a koupil ji, alleluja.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých, alleluja.
R. Protož požehnal tebe Bůh na věky, alleluja.

Modlitba: Dej, prosíme, všemohoucí Bože: abychom my, kteříž blahoslavené Kateřiny, Tvé panny, narozeniny ctíme, i výroční slavností byli potěšeni, i tak veliké ctnosti prospívali příkladem. Skrze Pána

605. O sv. Kateřině Sienské.

Slova Jak. Pavelky 16./V. 1907. — Hudba Jos. Charváta 1906.

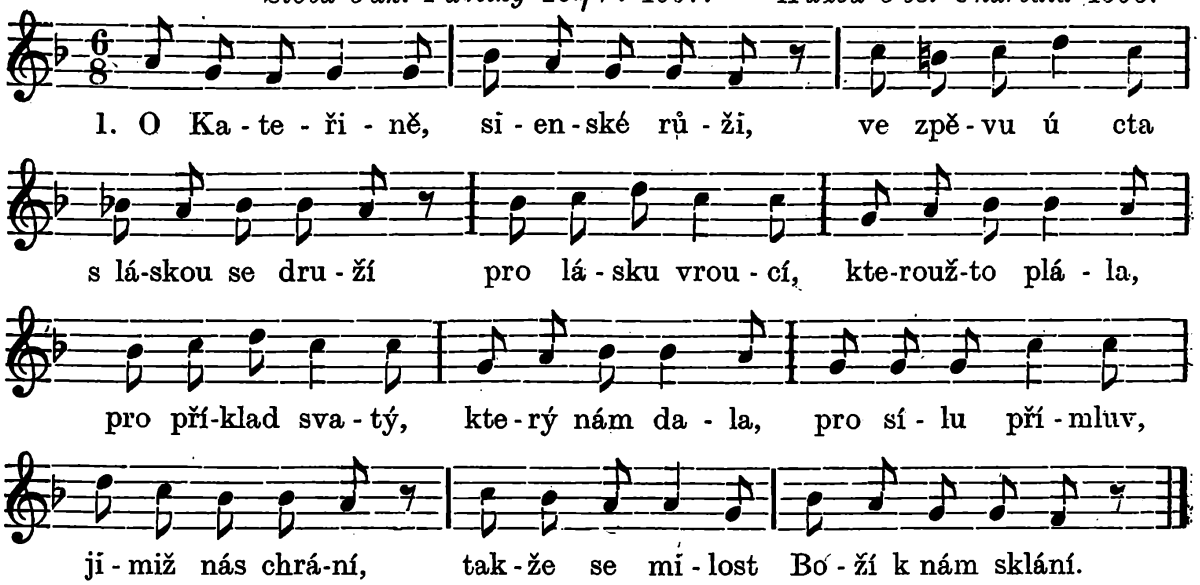

2. Sotva že rozum prvně se budí, - ke Kristu láska plane jí v hrudi, - nejraděj v chrámě s matičkou prodlí, - ručičky spíná, vroucně se modlí, - nebeská krása svítí jí v tváři, - větší však vroucnost z očí jí září.

3. V šestém když roce s matkou v chrám spěchá, - od Krista dána sladká jí těcha: - zjevil jí prvně velebu, slávu - v andělů, svatých pějícím davu, - žehná jí vlídně s dobrotou v oku, - duši jí smývá v lásky své toku.

4. Od této chvíle po něm jen touží, - v rodičích, bratřích jemu jen slouží, - s radostí koná služby jim prosté, - k radosti jejich prospívá, roste, - sousedé všichni rodičům věští, že jim v ní kyne blaho a štěstí.

5. Sotva že v prvním rozpuku vzkvétá, - hrnou se na ni útoky světa: - po její kráse přemnohé oči - v zálibě vroucí často se točí, otec i matka nutí se vdáti bohatou, šťastnou v světě se státi.

6. Jiného chotě zvolila sobě, - lásky jenž nemá ku těla zdobě, - miluje duši zbožnou a čistou, - veda ji drahou ke spáse jistou, Kristovou jenom chotí chce býti, - ve světě pro něj, v nebi s ním žíti.

7. Hněvá se otec, matka jí laje, bratrů a sester hněvem duch plaje, - nejtěžší práce konati musí, - útisků, potup bez počtu zkusí. - Ochotně slouží, jen když ji nutí - zapláče, zalká v zármutku hnutí.

8. „Kristu jen srdce náleží moje. - Dlouho jsem city tajila svoje - rodičům," vece, „nyní dím směle, - náležím jemu navždy a cele, - ráda vám sloužím, ráda jdu z domu - pro lásku svoji, chcete-li tomu."

9. Doráží ďábel na duši její, - bolestné šípy v srdci jí tkvějí, - útěchy hledá, pomoci neví, - až se jí Kristus laskavý zjeví. - Radostí svatou všecka hned plane: - „Kdes byl tak dlouho, kde jsi byl, Pane?"

10. „Byl jsem v tvém srdci." „Možno to není, - myšlenky hříšné srdce mé plení." - „Měla's z nich radost?" - „Nesmírným žalem - byla bych, Pane, umřela málem." - „Byl jsem v tvém srdci, bolem tě chránil, - neměl ďas moci, aby tě ranil."

11. Vítězství slaví nevinná panna, - útěcha velká v srdce jí dána, - v úzkosti každé k Bohu se vine, - důvěrou v něho těší i jiné, neboť Bůh dobrý chrání nás, střeží, - na dlani jeho širý svět leží.

12. Modlíc se, klečí v komůrce tiché, - všeliké prosta myšlenky liché. - Najednou průvod slavný k ní vchází, v komůrku vešli andělé blazí, - Maria Panna s Kristem jde Pánem, David král s harfou, Dominik s Janem.

13. Maria vece: „Věrna je tobě, - tys si ji zvolil, zasnub ji sobě!“ - Navléká Kristus prsten jí zlatý. - „Zavírám“, vece, „s tebou svaz svatý, - lásky mé svazek přetrvá léta, vzata až budeš z údolí světa.“

14. Zjevil se opět choti Pán svojí, - přináší v rukou korunu dvojí: - „Nevěsto milá“, vece jí sladce, - „kterou si zvolíš, rozmysli krátce, - kterou si zvolíš, tu ti chci dáti; - trnovou, zlatou, kterou chceš pláti?“

15. Koruna zlatá štěstí ti nese, - na světě budeš v slávě žít, v plese, - koruna z trní uvede tebe - po žití trudném ve blaho nebe. - Sama si vyvol, která ti milá, - žes mi tak věrně oddána byla.“

16. Trnovou béře nevěsta Boží, - na hlavu sobě pokorně vloží, - mocí ji sobě do čela tiskne, že až krev vřelá pod trny tryskne, - oděv jí kropí, zbarvuje půdu, - duše však plesá: „V nebi plát budu!“

17. S chotěm bol sdílí manželka pravá, - okusit bolů choti Pán dává, paprskem žhavým na místech pěti - ranami pěti snoubenku světí, - pod žárem bolu ve mdlobu padá, v slast se bol mění, umřít si žádá.

18. „Vezmi mne k sobě, příteli věrný, - bez tebe svět mi hořký a černý“. - „Podrobil jsem já vůli svou Otci, - též se mu podrob ve strastí noci!“ - „Nuže, jen prosím, dopřej mi štěstí - žár tvých muk stále v údech svých nésti!“

19. Splněna prosba, prosba též nová: - na pěti místech bolest ran chová, do ran kde hřeby, kopí jsou vbity, - jizvy však lidem zůstaly skryty. - S miláčkem svým tak trpí a jásá, - dobrotu, lásku jeho všem hlásá.

20. Tělo co leží mrtvolou tiše, - zvednuta duše do nebes výše, - okouší s plesem blažící slasti, ale též vidí pekelné strasti, - a když se z hrozných vrátila dálí, - tři dny, tři noci slzy zrak kalí.

21. Tu se Pán opět zjeví a velí: - „Nebe i peklo oči tvé zřely, - nuže, jdi, hlásej kněžím i lidu hříšníků vinu, tresty i bídu, neboj se soudců, neboj se králů, - pro spásu všechněm hlásej mou chválu!“

22. Vychází panna z rodného města - městy i vsemi vede ji cesta, - vznešené, prosté napomínala, k životu ctnému, zbožnému zvala, nemůže nikdo odolat řeči, kterou je budí ze hříchu léčí.

23. Obměkčí duši, která je tvrdá, - milostí Boží šíleně zhrdá, - zločince vede na cestu pravou, duše jich vidí zdobeny slávou, - nemocným slouží, příkoří snáší, rozbrojů plamen slovem svým sháší.

24. Spěchali za ní z blízka i z dáli, - v bídě kdo, žalu plakali, lkali; - potěchu sladkou v srdce jim vlévá, vyprosí zdraví Kristova děva, - útěchy plné posílá listy, jimiž jim v srdce vlévá klid čistý.

25. V Avignon spěje, papeže prosí, - v Řím by se vrátil, smutek jenž nosí. - Opustil papež zajetí dávné, - zaujal sídlo pravé a slavné, - Kristovo stádce v pokoji řídí, - ke spáse vede duše všech lidí.

26. Loučí se navždy s otcem a matkou, - vyprosí smrt jim od Krista sladkou, - pokuty jejich na sebe béře, rajských jim slastí otvírá dvéře, - sama zde trpí, co tam kát měli, aby dřív svoje spasení zřeli.

27. Než i jí konec zápasů kyne, z úpalu vejde v háje již stinné, - tam kde slz, bolů, žalostí není, - koruna z trní v zlatou se změní, - spojena bude s chotěm svým, Kristem, ve sňatku věčném, blaženém, čistém.

28. Nemoc ji těžká na lože sklála, - poslední bolu kalich pít dala. - Přijala vroucně svátosti Boží, - svolala sestry ke svému loži, loučí se s nimi v posledním dechu, skýtajíc radu, učení, těchu.

29. Těšte se se mnou, že již jít mohu, - kam jsem vždy spěla: k Pánu a Bohu, - k němu se viňte, služte mu ctností, - promiňte chyby, odpusťte zlosti, - v lásce tu svorné žijte vždy spolu, pokorny, tichy, v štěstí i bolu.

30. „Díky Ti, Pane, že mne již vítáš, - kde mi slast věčnou strojíš a chystáš; - s radostí k Tobě, Bože můj, spěju, - po Tobě touhou zmírám, se chvěju; - v ruce Tvé, Kriste, duši svou kladu, - otevř mi nebe, věčnou dej vnadu!“

31. Pro Kateřinu Kristus již chvátá, - andělů píseň vítá ji svatá, - málo let jenom na zemi žila, - přestkvělých zásluh plna tak byla, - od Boha v nebi věčně že ctěna, - na zemi církví blahoslavena.

32. Na Kateřinu, Pane, jsi shlédl, milostí svojí v nebes ji zvedl, - rač i nás láskou, milostí vésti, tam kde nám chystáš pověčné štěstí, - pokoje skytneš, blaha a slávy - koruny vstavíš na naše hlavy!

Slavnost sv. Josefa, patrona církve.

(Ve středu před nedělí III. po Velikonoci)

snoubence bl. Panny Marie, vyznavače, ochránce celé církve katolické a říše Rakousko-Uherské (regni). — Slavnost tato dříve konávala se 19. března. Na tuto neděli konala se slavnost Ochrany sv. Josefa, zavedená po celé církvi z nařízení S. R. C. 10. září 1847 za papeže Pia IX. jako svátek dupl. 2. Cl. Papež Pius X. výnosem ze dne 24. července 1911 nařídil, aby svátek sv. Josefa důstojně a s největší slavností — poněvadž v postě tak nelze — mohl býti slaven, ustanovil svátek sv Josefa na tuto neděli. Slaví se jako svátek dupl. 1. Cl. s oktávou. — Rozhodnutí S. R. C. ze dne 6. prosince 1912 stanoví, aby kostely sv. Josefu zasvěcené svoje patrocinium na tuto neděli slavily, pouze z nejzávažnějších důvodů připouští poutní slavnost konati 19. března.

Nejnověji přeložena byla slavnost na středu po II. neděli velikonoční.

Pobožnosti k sv. Josefu viz 19. března na str. 1453 a násl.

Nešpory o slavnosti sv. Josefa, chotě blahosl. Panny Marie a celé církve patrona, vyznavače.

Ve středu před III. nedělí po Velikonocích.

Otče náš. Zdrávas *(tiše, pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. — Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen. Alleluja.

Antif. 1. Jakob pak zplodil Josefa, muže Marie, z nížto se narodil Ježíš, jenž slove Kristus. Alleluja.

Žalm 109. na str. 51., ton. I, 5.

Antif. 2. Poslán jest anděl Gabriel do města galilejského, kterémuž jméno Nazaret, ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Josef. Alleluja.

Žalm 110 na str. 51., ton. I, 3.

Antif. 3. Vstoupil pak Josef z Galilee, z města Nazaretu, do Judska do města Davidova, kteréž slove Betlehem. Alleluja.

Žalm 111. na str. 51., ton. VI.

Antif. 4. I přišli chvátajíce a nalezli Marii a Josefa i nemluvňátko položené v jeslích. Alleluja.

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 5.

Ant. 5. A on Ježíš počínal býti as ve třicíti letech, jak domnín byl Syn Josefův. Alleluja.

Žalm 116. na str. 53., ton. VII, 5.

Kapitola: Požehnání otce tvého zmocnila se*) požehnáními otců jeho: dokud nepřijde žádost pahrbků věčných:**) buďtež nad

---

*) utvrdila se.

**) až přijde největší požehnání, Messiáš, jehož čeká všecko stvoření.

hlavou Josefovou, a na vrchu Nazarejského mezi bratřími jeho.
R. Amen.

Hymna: Te Josef celebrent na str. 1462 č. 587.

V. Pod stínem toho, kteréhož jsem žádala. Alleluja.
R. A ovoce jeho jest sladké hrdlu mému. Alleluja.

Ant. k Magn.: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec Tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe.

Magnificat na str. 59., ton. III, 1.

V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž jsi v nevýslovné prozřetelnosti blahoslaveného Josefa za chotě nejsvětější Rodičky Tvé vyvoliti ráčil: uděl, prosíme; abychom, jehož jako ochránce ctíme na zemi, přímluvcem míti zasloužili na nebi. Který žiješ a kraluješ s Bohem Otcem . . . .
R. Amen.

Vzpomínka na neděli:

Antif.: Amen, pravím vám, že vy budete kvíliti a plakati: ale svět se bude radovati, vy pak se budete rmoutiti: ale zármutek váš obrátí se v radost. Alleluja.

V. Zůstaň s námi. Alleluja.
R. Neb se připozdívá. Alleluja.

Modlitba: Bože, kterýž bloudícím, aby se na cestu mohli vrátit spravedlnosti, světlo pravdy své ukazuješ: dej, aby všichni, kteří dle křesťanského vyznání se nazývají, jednak to zavrhovali, co tomu jménu jest nepřátelské, jednak co mu přísluší, horlivě konali. Skrze Pána našeho . . .
R. Amen.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Antifona mariánská „Regina coeli“ s V., R. a modlitbou č. 27., 28. neb 29. na str. 64 a 65.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

Svátky svatých v květnu.

Sv. Filip a Jakub, ap.

1. května, bývalý zasvěcený svátek.

Svatý Filip, rybář z Bethsaidy v Galilei, prošel mnohé krajiny asijské, šíře křesťanství. Ve Frygii, v městě Hierapoli zajat, přivázán na kříž a ukamenován, roku 81.

Sv. Jakub mladší, první biskup jerusalemský, vedl přísný život. Velekněz Anáš (syn pověstného Anáše), dal sv. Jakuba veleradou odsouditi pro víru k smrti.

Napřed byl kamenován. Pak vyvedli jej na cimbuří chrámové a shodili dolů. Když však zase položivý povstal a za vrahy se počal modliti, jakýsi valchář roztříštil mu holí hlavu r. 62. Od sv. Jakuba máme v Písmě sv. znamenitý list.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou sv. Filipu a Jakubu kostely farní: v Cetkovicích, v Pavlově (okr. Vel. Meziříč), v Bohuslavicích, ve Vážanech, v Pavlicích, v Kadově a kostel filiální v Lelekovicích (f. Vranov u Brna).

Modlitba k sv. Filipu.

Svatý Filipe, ty jsi byl z prvních apoštolů od Krista přijatých a sotva že jsi po slovech jeho: „Pojď za mnou" stal se jeho následovníkem, přivedl jsi ještě jiného apoštola — Bartoloměje — k němu. Když pohané chtěli viděti Krista, prosili, abys jim ho ukázal. Když na poušti hodlal Kristus nasytiti tisíce lidí, na tebe se obrátil s otázkou: „Odkud nakoupíme chlebů, aby pojedli tito?" Tys po seslání Ducha sv. obrátil skoro celou Scythii na víru, až jsi konečně za konání svého apoštolského úřadu i mučednickou smrtí zemřel. — Prosíme tebe, svatý apoštole, abys i nás, když Kristus volati nás bude, k němu uvedl, a péči měl nejen o časné naše blaho, nýbrž — a to hlavně — o spasení věčné. Amen.

Modlitba k sv. Jakubu.

Sv. Jakube! Od mládí svého zdržoval jsi se opojných nápojů a masa, nad jiné horlivě ses modlil a jerusalemskou církev tobě jako biskupu svěřenou po třicet let vzorně jsi spravoval, takže apoštol Petr z vážnosti k tobě vzkázal ti, že byl andělem vysvobozen ze žaláře, a že apoštol Pavel v epištole ke Galatským dí: „Jiného pak z apoštolů neviděl jsem žádného než Jakoba, bratra Páně", — pro své dobré skutky, jejichž potřebu a záslužnost ve své epištole nám zachované dosvědčuješ, buď naším pomocníkem, abychom i my s milostí Boží dobré skutky horlivě konali a tak nastřádali si pokladů, které ani rez ani mol nekazí, pro život věčný. Amen.

Nešpory na sv. Filipa a Jakuba.

Otče náš. Zdrávas *(tiše, pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

Antif. 1. Pane, ukaž nám Otce, a dosti jest nám, alleluja.

Žalm 109. na str. 51., ton. VII, 4.

Ant. 2. Filipe, kdo vidí mne, vidí i Otce mého, alleluja.

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 1.

Ant. 3. Tak dlouhý čas jsem s vámi, a nepoznali jste mne? Filipe, kdo vidí mne, vidí i Otce mého, alleluja.

Žalm 115. na str. 53., ton. III, 2.

Ant. 4. Kdybyste mne poznali, zajisté byste i Otce mého byli poznali, a od této chvíle poznáte jej, a viděli jste jej, alleluja, alleluja, alleluja.

Žalm 125. na str. 54., ton. VII, 1.

Ant. 5. Milujete-li mne, přikázání má zachovávejte, alleluja, alleluja, alleluja.

Žalm 138. na str. 57., ton. III, 2.

Kapitola: Státi budou spravedliví u veliké stálosti proti těm, kteříž je sužovali, a kteříž odjímali práce jejich.

R. Bohu díky.

Hymna: (Tristes erant apostoli) na str. 1283.

V. Drahá jest před očima Hospodinovýma, alleluja.

R. Smrt svatých jeho, alleluja.

Ant. k Magnif. Zůstane-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, cožkoli budete prositi, stane se vám, alleluja, alleluja, alleluja.

Magnif. na str. 59., ton. VII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž nás každoroční slavností apoštolů svých Filipa a Jakuba potěšuješ: propůjč, prosíme; abychom radujíce se z jejich zásluh, vedeni byli jejich příklady. Skrze Pána...

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Regina coeli, laetare“ s V., R. a modlitbou na str. 64. a 65.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

606. Na den sv. Filipa a Jakuba.

O sv. Filipu.

Dle Štcyra. — Slova upr. J. P. 1907.

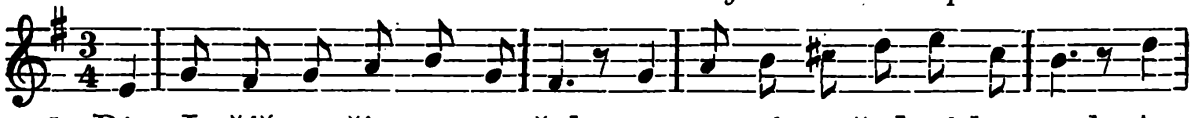

1. Pán Je-žíš u-čit za-po-čal a prv-ní u-čed-ní-ky zval. An

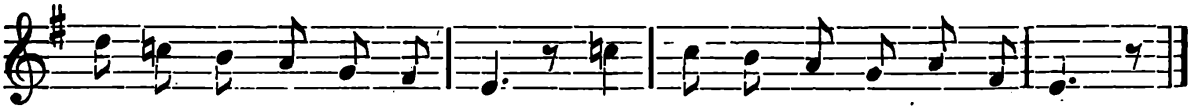

vla-stí svou se u-bí-rá, jim poklad pravdy o-tví-rá.

2. Tu s Filipem se setkává, - jenž v Písmech svatých hloubává, - ždá Spasitele horoucně - a prosí o něj převroucně.

3. „Pojď za mnou!“ dí mu vlídně Pán. - Tím Filip k Pánu připoután, - vše pro něho hned opustil - a apoštolem jeho byl.

4. Zřel divy jeho úžasné, - tál, slyše řeči překrásné, - zřel, když se zjevil vzkříšený, - i když šel v nebe vznešený.

5. Když Duch jej svatý posílil, - řeč Páně hlásat popílil - a různým krajem putuje, - všem slova spásy zvěstuje.

6. Kraj rozmanitý prochází, - moc nebeská jej provází, - an volá lidi ke Kristu, - křtem skýtá duši očistu.

7. Že volá lidi ku Pánu, - zášť budí v srdci pohanů. - Jej na kříž nejprv přibili, - pak visícího mučili.

8. Že hlásal cestu spasení, - jej bije tvrdé kamení. - Živ osmdesát sedm let, - jde za Ježíšem v lepší svět.

9. „Pojď za mnou!“ když ti Kristus děl, - svět opustiv jsi za ním šel, - s ním smíš teď věčně bývati - a v slávě věčné plesati.

10. Nám vypros také milosti, - vždy za Kristem jít s radostí, - ať věrně mu zde sloužíme - a v nebesích jej uzříme!

607. O sv. Jakubu (mladším).

Dříve: Svatý Jakub, Alfeův syn.

Rozenplut 1601. — Nápěv dle Štcyra. — Slova upr. J. P. 1907.

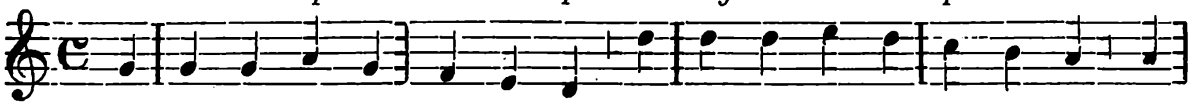

1. Byl Jakub s Kristem spřízněný, v tvář jeho obraz vznešený jest

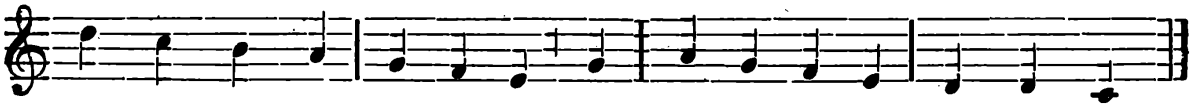

tvá - ře Je - ží - šo-vy vryt, tak ne-se u-čeň Mistrův štít.

2. Víc však než tváře podoba - a blízký rod, ctí Jakoba, - že za Kristem šel ve ctnosti, - až dospěl nebes radosti.

3. Hned v mládí světu výhost dal, - všech marností se vystříhal, - šat nosil prostý, bez okras - a nestříhaný vous i vlas.

4. Své tělo duchu podrobil, - a bez masa a vína žil, - jen duše hledá spasení, již sílí časté modlení.

5. Tak často vchází v Boží chrám - a kleká k dlouhým modlitbám, - že nad kost stvrdla kolena. - Tak duše k spáse sycena.

6. Jej apoštolem zvolil Pán - a Jerusalem jemu dán, - by spasení v něm zvěstoval - a církev Páně spravoval.

7. Tu slovo Boží hlásaje, - a listy věrným skládaje, - a horle pro Kristovu čest, - tu židy krutě zabit jest.

8. Neb nenávistí puzeni - naň vrhli spoustu kamení, - jej s chrámu střechy shodili, by věrné vůdce zbavili.

9. Než zůstav ještě světec živ, - se za ně modlí dobrotiv: - „Jim odpusť, Otče, zlý jich čin, - neb jímá mysl bludů stín.“

10. Tu valchář jakýs v hněvu svém - jej srazí k zemi sochorem - a duše, těla sproštěna, jde v nebes sídla blažená.

11. Pros za nás, světče veliký, - by smyl Bůh s nás hřích všeliký - a z neskonalé milosti - nás přijal do své radosti!

Sv. Zikmund, král Burgundský, m.

1. května.)*

Sv. Sigmund (Zikmund) proslavil se hlavně tím, že odloživ blud ariánský (jenž popíral božství Kristovo), přestoupil k víře katolické a také své poddané k pravé

*) Martyrologium římské památku sv. Zikmunda připomíná 1. května.

víře vedl. Žil velmi přísně a když, sveden byv svou druhou manželkou, dal usmrtiti svého syna z prvního manželství, po celý život z hříchu toho se kál. Byl od Franků, kteří do jeho říše vpadli, zabit r. 523. Tělo jeho dal přenésti Karel IV. do Prahy a od té doby se ctí sv. Sigmund jako spolupatron českého království.

V brněnské diecesi zasvěcen mu jest farní kostel v Popicích u Znojma. (Jelikož je farnost popická německá, nepodáváme tu nešpor).

Modlitba církevní k sv. Zikmundovi.

Antifona: Dcery jerusalemské, pojďte a patřte na mučedníky s korunami, kterými korunoval je Pán, v den slavnosti a radosti, alleluja, alleluja.

V. Drahát jest před očima Hospodinovýma, alleluja.

R. Smrt svatých jeho, alleluja.

Modleme se: Bože, kterýž jsi blahoslaveného Zikmunda krále ne jedním světským diademem, nýbrž i žádanou mučednickou korunou ozdobiti a jeho ostatky z hluboké tůně vodní věřícím objeviti ráčil: popřej, prosíme; abychom, jehož slavné zásluhy uctíváme, na jeho přímluvu ode všech chráněni byli protivenství. Skrze Pána našeho

608. O sv. Zikmundovi.

Slova Jak. P. — Hudba Jos. Charváta.

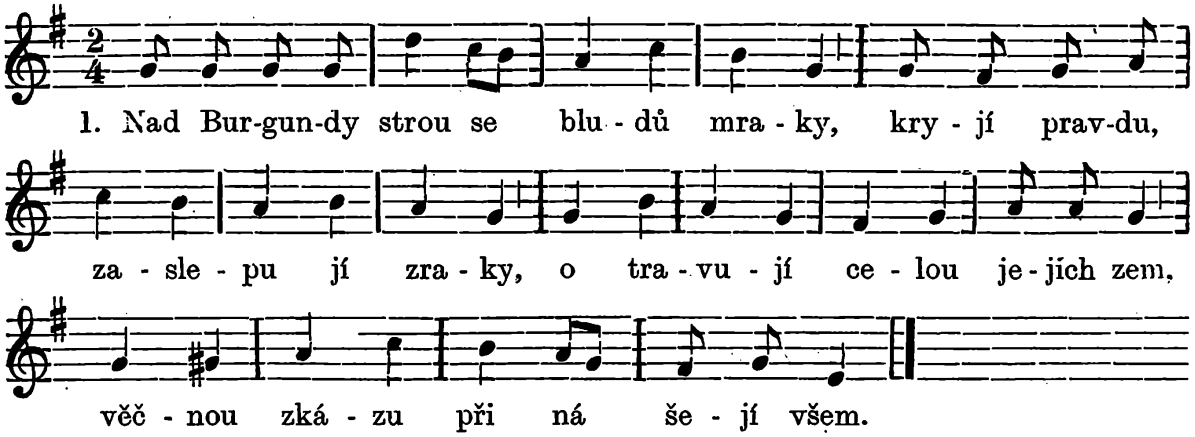

2. Sigmund, kněžic, pravdu poznav záhy, kráčí cestou ctnosti, pln ctné snahy, - vírou s národem svým dospěje, - nejsladší kde kyne naděje.

3. Svatě žije, svatě vládne lidu, - ostříhaje řádu, přeje klidu. - Blahý vzkvétá Burgundii věk, - an jí vládne Sigmund, světec, rek.

4. Srdce jeho těžká stihla rána, - když mu zemřela choť milovaná; - se sirotkem pláče nevinným, Sigerikem, synem jediným.

5. Aby synu byla matkou něžnou, - jemu chotí, lidu dobrou kněžnou, - Konstancii Sigmund požádal, - své jí srdce, svého syna dal.

6. Ale, jež má něžnou matkou býti, - zášť a odpor k sirotkovi cítí, - chytře snuje jemu úklady, ze vzpoury jej viníc, ze zrády.

7. Srdce její plné zloby jedu - podněcuje řečí sladší medu, - až hněv Sigismunda zachvátí, - zaslepen že syna utratí.

8. Ale sotva dokonáno dílo, - které peklem podníceno bylo, - svědomí se náhle probudí Sigmundovi s hrůzou ve hrudi.

9. Usedavě pláče nad mrtvolou, zdrcen klesá k loži na zem holou, - v neustálém, tuhém pokání - prosí Boha o smilování.

10. Vyznává se, modlí se a postí, koná pouti s vroucí pobožností, - statky svoje chudým rozdílí, Bohu staví kostel spanilý.

11. V poustevnu se tichou uchyluje, vinu svoji lkáním odčiňuje, - odevzdaně nese těžký kříž, jež mu dána, pije žalu číš.

12. Dovršeno pokání je stkvěle: - přepadnou ho víry nepřátelé, mučednickou přijav korunu nebeském se stkvěje na trůnu.

13. Kajícnosti slzy požehnané, - srdce výčitkami rozedrané - vyhojíte z těžkých hříchu ran, otvíráte duši nebes stan!

14. Vámi Sigmund těžkou svoji vinu, - vlastnímu jíž život zlomil synu, - takou měrou s duše svojí smyl, - že se mučněm státi zasloužil.

15. Kéž i naše srdce ovlažíte, - ode hříchu duši očistíte, aby milostí se oděla, k blaženosti věčné dospěla!

Sv. Florian, m.

4. května.

Uslyšev, že bylo 40 vojáků jeho praporu (za císaře Diokleciána a Maximiána) v Linci pro víru umučeno, spěchal tam, aby nezůstal za nováčky a přiznav se též k víře, byl provazy a pak meči ubit a konečně se skálou na krku vhozen do řeky Enže r. 304. Voda jeho mrtvolu vynesla na skálu, načež byl od zbožné paní Valerie pochován. — Sv. Florian jest ochrancem proti škodám a ohni.

V brněnské diecesi jsou sv. Florianu zasvěceny: kaple v Bystrci, v Kyničkách (f. Bystrc); v Černovicích (f. Komárov), v Bosonohách (f. Troubsko), na hoře u Mor. Krumlova, v Tulešicích (f. Horní Dubňany), veř. v Tečicích (f. Rosice), v Baňovicích (f. Staré Hobzí), v Ostejkovicích (f. Jemnice), v Mladěnovicích a Jiraticích (f. Kdousov), v Třebelovicích (f. Velký Oujezd), na hřbit. v Brtnici, v Čížově (f. Rancířov); modlitebna v Nadějově (f. Zhoř); kaple v Žižkově (f. Bilovice), v Zaječí, v Kozlanech a Malkovicích (f. Bohdalín), v Nemochovicích (f. Chvalkovice), ve Staověšicích (f. Želetice), v Novém Rousinově, v St. Rousinově; — sv. Florian je také spolupatronem kaple v Dolních Kounicích.

Antif.: Dcery jerusalemské, pojďte a patřte na mučedníky s korunami, kterými korunoval je Pán, v den slavnosti a radosti, alleluja, alleluja.

V. Drahá ť jest před očima Hospodinovýma, alleluja.

R. Smrt svatých jeho, alleluja.

Modlitba.

Bože, jenž nás blahoslaveného Floriana, mučedníka svého, slavností potěšuješ: propůjč milostivě, abychom my, kteříž jeho slavná vítězství ctíme na zemi, potěšení jeho společnosti dosíci zasloužili na nebesích. Skrze Pána...

Jiná modlitba k sv. Florianu, jako patronu proti požárům.

Ó Bože! v jehož moci jsou osudy naše, a jenž všecky věci k našemu dobrému zřizuješ, rač prosby naše vyslyšeti a nás od neštěstí ohně milostivě uchovati; ostříhej nás také ode vší lehkomyslnosti, neopatrnosti a nepozorlivosti, by nevyšel oheň naší vinou ze stavení a domů našich. Pakli bys přece touto metlou hněvu svého nás navštíviti a pokárati chtěl, dejž nám svaté trpělivosti a odevzdanosti do božské vůle Tvé; chraň nás náramného a přílišného hořekování. Nenech nás zapomněti, že Ty jsi to, Otče nejlaskavější, jenž dáváš a bereš, a že Ty mocen jsi zase dáti a požehnati. Pakli by ale neštěstí ohně potkalo bližního našeho, dejž nám srdce útrpné, zapal v nás lásku účinlivou k němu, bychom mu dle možnosti své tak nápomocni byli ze statků svých, jakž bychom to od něho sami očekávali. Obzvláště rač nás uchovati od ohně věčného a od každého do něho nás uvrhujícího hříchu. Svatý Floriane, spojuj

i ty přímluvu svou s prosbou naší, abychom, obcujíce dle příkladu Tvého, Bohu na tomto světě se líbiti, ohni pekelnému ujíti a s tebou někdy slávy věčné požívati mohli. K tomu rač nám dopomáhati Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. Amen.

K sv. Florianu, jako patronu v nebezpečích požárů a povodní.

Pozdravení.

Ó věhlasný mučedníku pro Ježíše Krista, svatý Floriane, jenž jsi se vzdal vynikajícího postavení ve vojště a své tělo vydal nejtrapnějším mukám pro pravou víru, a v lásce k Bohu a v jeho službě věrně setrval až do konce, prosíme tebe, abys nám vymohl svými zásluhami a přímluvami u Boha pomoc v nebezpečích požárů a povodní, potěchu v utrpeních, stálost v dobrém a horlivost pro svatou víru, bychom bez úrazu na časném i věčném zboží Bohu za všechny milosti a dobrodiní děkovati, jej chváliti a velebiti mohli.

Oroduj za nás, svatý Floriane!

Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Nekonečně milosrdný Bože, prosíme Tě skrze Tvého svatého mučedníka Floriana: nerač nás, když bychom svými hříchy Tvou spravedlnost vyzývali k pomstě, trestati v hněvu svém ohněm a vodou a ničiti majetek, který jsi nám ze své štědrosti udělil. Přispěj nám raději se svou mocnou milostí, aby naše srdce pohnula k lítosti a abychom umrtvováním své smyslnosti a dobrovolným pokáním ukonejšili Tvou uraženou velebnost. Skrze Ježíše Krista, Páně našeho.

Litanie k sv. Florianu.

(Pro pobožnost soukromou.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Maria, oroduj za nás!
Všichni svatí blahoslavených duchů řádové, orodujte za nás!
Všickni svatí a světice Boží, orodujte za nás!
Svatý Floriane,
Milovníku Krista Pána,
Bojovníku svatý,
Bojovníku pod praporem Ježíše Krista,
Bojovníku nepřemožitelný pro víru v Krista,
Okraso bojovníků křesťanských,
Horliteli pro slávu Boží,
Neohrožený vyznavači víry v Ježíše,
Příklade silné víry,
Příklade stálé důvěry,
Příklade vroucí lásky,
Příklade opovrhování světskou slávou,
Příklade opovrhování časným zbožím,
Příklade pravé pobožnosti,
Příklade smyslu nebeského,
Příklade toužebnosti po Kristu,
} orodujte za nás!

Příklade trpělivosti v trápení,
Oběti libá pro Krista,
Milovníku svých nepřátel,
Mučedníku nepřemožený,
Vítězi slávou korunovaný,
Ochránce v nebezpečenství vody,
Ochránce v nebezpečenství ohně,
Slávo svaté církve,
Patrone náš milý,
} oroduj za nás!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, — odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, — uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, — smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš atd.

Modleme se: Bože, jenž nás blahoslaveného Floriana, mučedníka svého, slavností potěšuješ: propůjč milostivě, abychom my, kteříž jeho slavná vítězství ctíme na zemi, potěšení jeho společnosti dosíci zasloužili na nebesích. Skrze Pána

O průvodu k soše nebo obrazu sv. Floriana lze si počínati podobně, jak níže uvedeno na den sv. Jana Nepom.

609. O sv. Florianu.

Slova Jak. P. 1906. — Nápěv dle Svatoj. kanc. č. 527. upr. K. E.

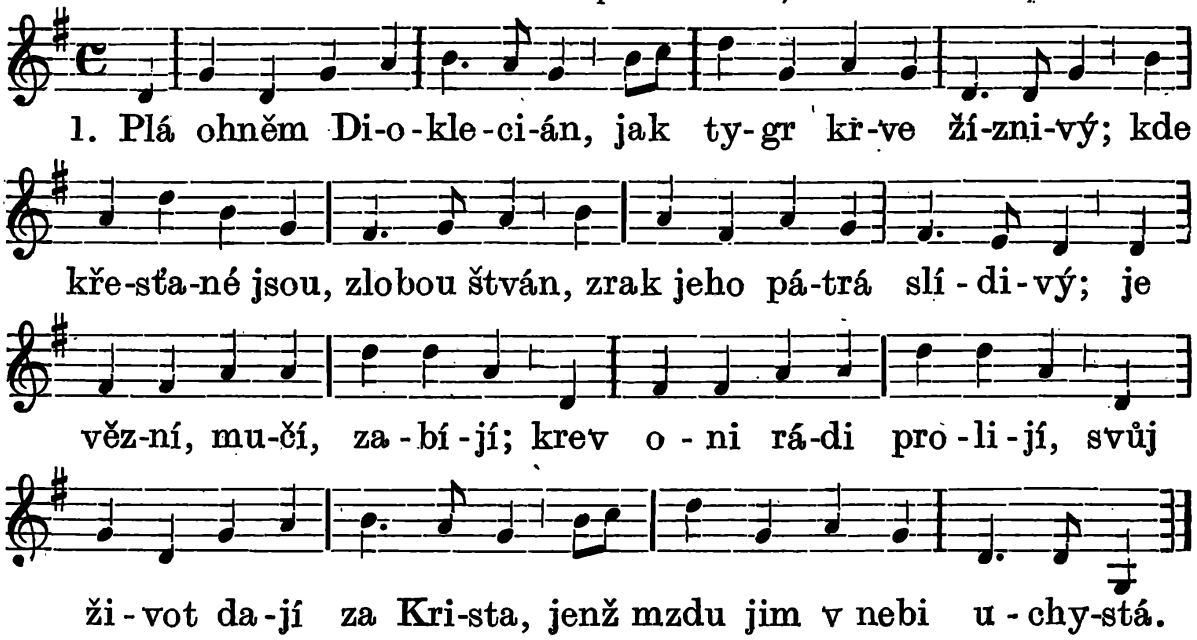

2. I Florián, jenž v zátiší - jen Bohu slouží, světu skryt, - zvěst onu děsnou uslyší; - k nim v boji tom se připojit - plá touhou v srdci nevinném - a statečným jsa vojínem - se vydá v ruce katanů, - sbor kteří jali křesťanů.

3. A směle soudci vyznává, - že odřekl se pověry, - že modlám pocty nevzdává, - že zavrhl blud veškerý, - že Kristu věrně oddán jest, - jen jemu vzdává chválu, čest, - jen v Kristu že jest spasení, - jen v Kristu budem blaženi.

4. Když soudce hrozí, slibuje, - a velí „bohům“ obět dát, - všem slibům, hrozbám vzdoruje - a nedává se oklamat, - jak vojínem byl statečným, - tak kře-

sťanem je výtečným. - Co mučit jej se chystají, - rty jeho prosbu šeptají :

5. „Ó Jezu, moje naděje, - a spáso všechněch věřících, - žár ohně, ni vod peřeje, - nic nevyrve Tě z ňader mých. - Svou ochraňuj mne pravicí, - bych silen šel v boj hrozící, - i v mukách věrně vytrval, - Tvé koruny se hodným stal!“

6. Dal Floriana mučiti - zlou záští soudce uchvácen. - Než nelze víry zbaviti, - kdo sloužiti chce Bohu jen. - „Když vojínem jsem“, vece, „byl, - vždy potají jsem Boha ctil, - ďas nevzal víry ze hrudi, - ni muky tvé mne netrudí.

7. Moc nad tělem jen mojím máš, - mé duše však se nedotkneš, - mé tělo mučitelům dáš, - je umuč, usmrť, jak sám chceš: - přec ducha mého neskloníš, - bych modly liché, jež ty ctíš, - měl jako Boha slaviti - a Spasitele zapříti.“

8. Dal soudce mučně týrati, - dal kleštěmi mu maso rvát, - dal řetězy jej spoutati - a na krk žernov uvázat, - a tak jej hodil v Emže proud. - Rád nese mučeň tíži pout, - jde s katy k řece vesele, - kde vržen v proudy vzkypělé.

9. Kdo v boji pevným zůstane, - ctnost v pokušení zachová, - ten věčnou slávou zaplane, - již dá mu láska Kristova, - ctnost jeho pozná širý svět, - ctít bude jeho zásluh květ, - jej prosit, mocnou ochranu by skýtal nebes ze stanu.

10. Bůh Floriana oslavil - a zjednal jemu pochvalu: - - král ptactva tělo jeho kryl, - jež vynesl proud na skálu, - tam zbožná Valeria ctná - jej najde, s úctou pohřbívá - a poutníků jej slaví sbor, - ctě statečnosti pravé vzor.

11. I my tě ctíme, vzýváme, - chraň ohně nás i povodně, chraň běd nás, jichž se lekáme, - shas vášní, chtíčů pochodně; - nás přímluvou svou podporuj, - nás vediž k nebi příklad tvůj, - ať v slávě tvé tě uzříme - a s tebou Boha slavíme.

Sv. Gothard, biskup.*)

4. května.

Stal se opatem a později biskupem hildesheimským. Pracoval o čistotu mravů, stavěl kostely a kláštery, zvláštní péči věnoval farním školám. Zemřel r. 1038.

V brněnské diecesi jemu jsou zasvěceny kostely farní v Modřicích, v Budišově a kaple v Horákově (f. Tvarožná).

Modlitba.

Svatý Gotharde! Tys jako mladík studující vynikal pilností a zbožnými mravy, tys jako kněz a řeholník stkvěl se svatostí a ctnostmi stavu svého, tys jako opat, slouže Bohu, dával příklad svým podřízeným hojností postů, bdění a modlení, jakož i přísným životem, tys i jako biskup vykonal věci veliké a příkladné, jejichž památka dosud se zachovala: přimlouvej se, prosíme tebe; aby nám Bůh všemohoucí udělil milosti, bychom jako ty v povolání, které nám božská Prozřetelnost na světě vykázala, ať jest jakékoliv, povinnosti stavu svého horlivě plnili, v ctnostech prospívali,

*) Dle martyrologia římského připadá svátek sv. Gotharda 4. května.

v dobrém setrvali až do konce a dospěli do věčné blaženosti, která nám jest určena. Amen. *

Nešpory o sv. Gothardovi, b. v.

Vše jako o sv. Mikuláši na str. 1402., vyjma modlitbu:

Vyslyš, prosíme, Pane, prosby naše, které o slavnosti blahoslaveného Gotharda, vyznavače Tvého a biskupa, přednášíme: a jenž Ti hodně sloužiti byl s to, toho zásluhami přímluvnými ze všech nás hříchů vyprostiž. Skrze Pána...

R. Amen.

Nota: V čase velikonočním přidávají se „alleluja" k antifonám a veršíkům.

610. O sv. Gothardu.

Jubar lucis inoffensae.

Dreves: Anal. hymn. VIII. — Missale ms. Mellicense t. XV. etc. — Přel. J Pavelka 1906. — Hudba J. Charváta 1906.

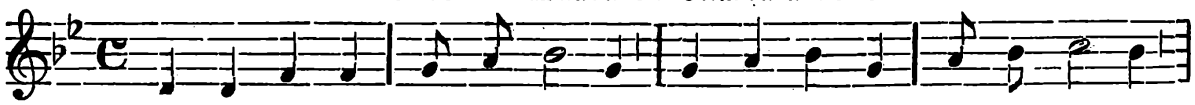

1. Zá-ři svě-tla pře-skvě-lé-ho ze klá-ště-ra al-taiš-ské-ho

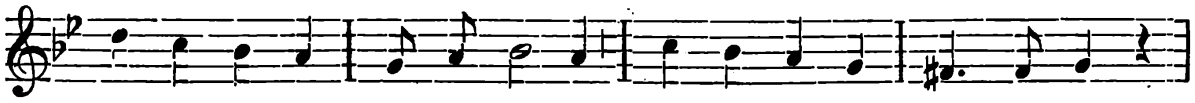

v stí-ny svě-ta ztem-ně-lé-ho hvě-zda jas-ná vy-sí-lá.

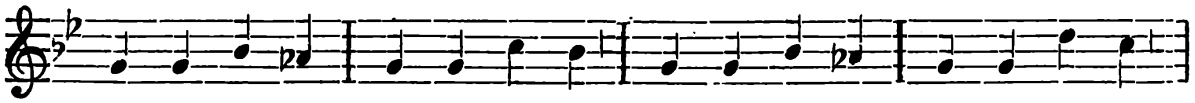

Tou-hu má-me v srdci chovat, zá-ře té-to ná-sle-do-vat,

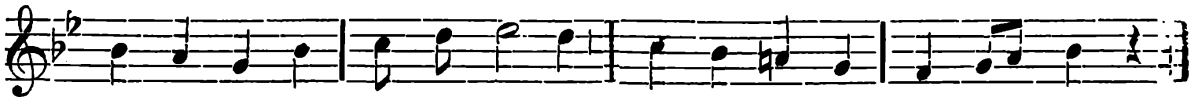

jíž Bůh rá-čí u-ka-zo-vat ce-stu v sídla pře-mi-lá.

2. Svatý Gothard od mladosti - vystříhá se nepravostí, - kráčí jasnou cestou ctnosti - k nebeskému přístavu; - ducha svého vědou sytí, - ctnostmi všemi chce se stkvíti, - ve šlépějích Krista jíti, - jenž dá věčnou oslavu.

3. Benedikta oděv tuhý - přijav, vede svoje druhy, - božími by byli sluhy - v kázni přísné řehole. - Biskupem se býti zdráhá, - sloužit jen jest jeho snaha, Máť však Boží velí blahá: - stane na ctném prestole.

4. Biskup kostel podepírá, ďáblovu moc divy stírá, - křivopřísežník v ráz zmírá, - jehož podvod odhalil. - Předvídá smrt abatyše, - sám spět maje v nebes výše, - Gothard, jemuž od Ježíše - konec blízký zjeven byl.

5. V budoucnost jak zrakem vniká, - svědčila smrt služebníka, - jenž, jak Gothard jemu říká, - umřel tutéž hodinu. Po nebeské touha vlasti - rozvíjí se věčnou slastí, - s Brunonem an z zemských strastí v nebes kráčí výšinu.

6. Jenž jsi vstoupil s Kristem v nebe, - poroučíme tobě sebe, - rač nás chránit, ždáme tebe - dobrotivou pravicí! - Bavor květe přespanilý, - prosiž, bychom svatě žili, - po smrti pak vzati byli - ve slast věčně blažící!

7. Gotharde, nás račiž vésti - vůní ctností, cestou štěstí, - bychom mohli jednou kvésti - u nebeské oslavě, - bychom věrně k Bohu spěli, - podíl v jeho říši měli, - ve tvář jeho vděčně zřeli - v slávy věčné záplavě!

Sv. Stanislav, b. m. (1030—1079).

7. května.

Narodil se v Štěpánově v Krakovsku. Rozdal své jmění chudým. Stal se pak kanovníkem a brzy na to biskupem krakovským. Vedl život příkladně přísný. Za to, že napomínal zhýralého krále Boleslava II., aby se polepšil, roztal mu král hlavu, když sloužil mši sv. v kapli na Skalce u Krakova, r 1079. Papež Klement VIII. (1592—1605) zavedl slavnost sv. Stanislava po celé církvi.

V brněnské diecesi zasvěcen je mu kostel farní v Kunštátě, Jemnici, Bošovicích; filiální u Osyk (f. Lomnice); kaple ve Vranovské hospodě (f Pavlice).

Modlitba.

Svatý Stanislave! Pozdravujeme tebe pro veliké milosrdenství tvé k chudým, které tě přimělo, abys po smrti svých rodičů rozdal jim celé své značné jmění; pozdravujeme tebe jako horlitele pro spásu duší, tobě jako biskupu svěřených, která nutila tě, abys je vedl po úzké a trnité cestě mravnosti a ani krále Boleslava vilného neopomenul jsi napomínati, aby své vady zanechal; — a prosíme tebe snažně, abys i nám chudým na dobré skutky svou přímluvou milosrdným se prokázal a od nepravého a nemravného života nás účinně odvracel, abychom dospěli po tomto životě do království nebeského. Amen.

*

Nešpory o sv. Stanislavu, b. m.

Vše jako na sv. Marka na str. 1480. až na žalmy, které jsou: 109, 110, 111, 112 a 115 na str. 51 až 53. Ton. VIII 1; VII 1; I; VIII 1; II.

Hymna (Deus tuorum militium) Svých, Bože, slávo vojínů atd. *na str. 1384.*

Modlitba: Bože, pro jehož čest slavný biskup Stanislav mečům bezbožníků podlehl: propůjč, prosíme, aby všichni, kteří jeho vzývají pomoc, žádosti své blahodárného dosáhli výsledku. Skrze Pána našeho

R. Amen.

611. Prosba k sv. Stanislavu b. m.

Svatoj. kanc. č. 528. — Slova upr. J. Pavelka.

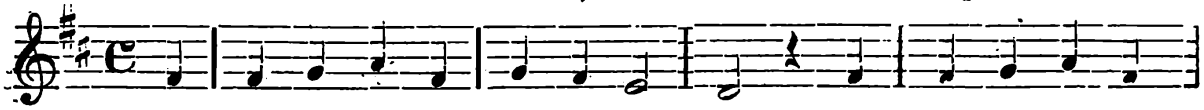

1. Bi - sku-pe, sva-tý Sta-ni-sla - ve, ty zdo-bo pol-ské
pros, v dobrotě by pře-la-ska - vé Bůh chrá-nil Slá-vů

*

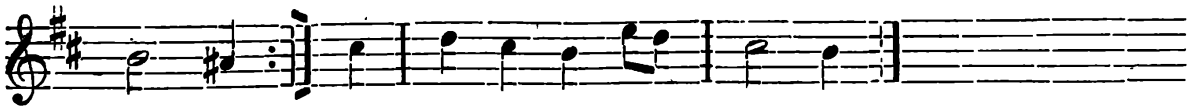

ze - mě, plé - mě: Buď mi-lo-stiv nám, Bo - že!

2. Byls útočištěm svého lidu, - své rozdals chudým statky, - vše zapuď žaly, všecku bídu, - vše odvrať od nás zmatky. - Buď milostiv nám, Bože!

3. Kéž Bůh dá moudrost panovníkům, - kéž kněžstvo dá nám ctnostné, - ať výhost dáme zlostným zvykům - i všaké vášni zlostné. - Buď milostiv nám, Bože!

4. Hlad odvrať od nás, moru metly, - i hrůzu zadrž vojny, - by mír a láska všude kvetly, - a lid byl bohabojný. - Buď milostiv nám, Bože!

5. Ty zvítězil jsi při oltáři, - ó, mučni, smrtí svojí, - ať vítězství nám věčné září, - nám síly vypros v boji. - Buď milostiv nám, Bože!

6. Až rozloučí se duše s tělem, - pros u Božího trůnu, - ať stanout v sboru světců skvělém - smí ve Kristově lůnu. - Buď milostiv nám, Pane!

Sv. Isidor, rolník, vyzn.

15. května.

Byl přijat do služby u šlechtice nedaleko Madridu a vyznamenával se velikou trpělivostí a pracovitostí. Když byl u svého pána podezříván z lenosti a pán jej už chtěl kárati, spatřil, jak vedle Isidorových volů dvoje spřežení bílých volů jiných pole obrává. Pronajal pole Isidorovi, jenž oženiv se, mnoho dobrého bližním prokazoval. Zemřel 10. května r. 1130.; svátek jeho však ustanoven na 15. května.

Sv. Isidorovi, ochránci rolníků, zasvěcen kostel farní v Prušánkách; zimní kostel v Lulči; kaple v Bošovicích.

V. Oroduj za nás, svatý Isidore.
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových!

Modlitba.

Ó Bože! jenž jsi v potřebách polního hospodářství se týkajících svatého Isidora za zvláštního patrona a orodovníka všem jej vroucně vzývajícím dáti ráčil: uděl nám skrze orodování tohoto světce dobrého a stálého zdraví; mor, hlad a vojnu od nás odvrať, úrodu zemi skýtej a rozmnožuj a dej, abychom Tvých darů ne k svému tělesnému zalíbení a k hřešení, nýbrž k Tvé větší cti a slávě užívali, jimi tělo své k Tvým službám posilňovali, a tak tohoto časného Božího požehnání v bázni Boží požívajíce a Tobě z Tvé štědrosti vždycky vděčni jsouce, bohabojně Tobě sloužili, a napotom věčné odplaty dosáhli. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Nešpory o sv. Isidoru, rolníku, vyzn.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci . . .
Ant. 1. Pane, pět hřiven dal jsi mi: aj, jiných pět nad to získal jsem, (alleluja*).

*) Alleluja v závorkách přidává se v čas velikonoční.

Žalm 109. na str. 51., ton. I, 6.

Ant. 2. To dobře, služebníče dobrý, nad málem věrný, vejdiž v radost Pána svého (alleluja).

Žalm 110. na str. 51., ton. I, 4.

Ant. 3. Věrný služebník a opatrný, kteréhož ustanovil pán nad čeledí svou (alleluja).

Žalm 111. na str. 51., ton. III, 2.

Ant. 4. Blahoslavený služebník ten, kteréhož, když přijde pán jeho, a zatluče na dvéře, nalezne, an bdí (alleluja).

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 1.

Ant. 5. Služebníče dobrý a věrný, vejdiž v radost pána svého (alleluja).

Žalm 116. na str. 54., ton. VII, 4.

Kapitola: Blahoslavený muž, kterýž nalezen jest bez poskvrny: a kterýž po zlatu nepostoupil, aniž doufal v penězích a v pokladech. Kde jest ten, a budeme jej chváliti? Nebo učinil divné věci v životě svém.

R. Bohu díky.

Hymna (Iste confessor Domini) *na str. 1385.*

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými (alleluja).

R. A ukázal mu království Boží (alleluja).

Antif. k Magn.: Muž ten, vezdejších statků svůdných si neváživ — poklady nasbíral ústy, rukou pro nebe.

Magnif. na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Dej nám, prosíme, milosrdný Bože: abychom na přímluvu blahoslaveného Isidora, rolníka, vyznavače Tvého, pyšně nesmýšleli; nýbrž jeho zásluhami a příklady příjemnou Tobě pokorou sloužili. Skrze Pána

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská v čas velikonoční „Regina coeli, laetare" *s V., R. a modlitbou na str. 64.—65.; po čase Velikonočním* „Salve, Regina" *na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

612. O sv. Isidorovi.

Svatoj. kanc. č. 529. — Slova upr. J. P.

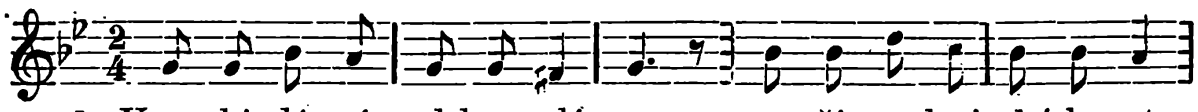

1. V ne-bi dá-vá vel-kou slá-vu mu-ži z rol-ni-cké-ho sta-

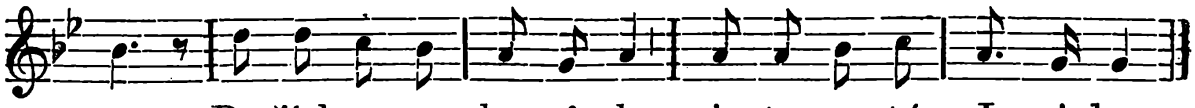

vu Bo-žích vy-vo-len-ců sbor; je to sva-tý I - si-dor.

2. Narozen jsa v prosté chyši - v ctnostech dospěl k velké výši; - žil zde prostě, v pokoře, - myslí však dlel na hoře.

3. Pilnou rukou brázdí pole, - očišťuje od koukole, - v ohnivou též vrhá pec - všaký duše sveřepec.*)

4. Neleká se strastí tíže, - mužně nese všecky kříže, - víť, že Bůh mu k pomoci - spěje za dne, za noci.

5. Rád, kde toho bylo třeba, - sdílí s chudým svého chleba, v chudých Bohu navrací, co mu Bůh dal za práci.

6. I když zimou zkřehlé ptáče - hladem hyne, bolně pláče, - vlídně zve je na hody, - dá mu z Boží úrody.

7. Srdce jeho radost nítí, - rozvíjet když zří se kvítí, - ježto hlásá Bohu čest, - jehož lásky darem jest.

8. V slunci, v nebes jasném oku, - v bouře hlasu i vod toku, - že moc Boží hlásává, - moudrost věčnou poznává.

9. V duchu svém se Bohu klaní - za večera, v době ranní, - za parna i za mrazu - podle Páně rozkazu.

10. Za to v nebi Boha patří - ve blaženém sboru bratří, - kde mu Bůh dal korunu - nejskvělejším na trůnu.

11. Prosiž za nás, ctností vzore, - pracovitý Isidore, - ať jsme dbalí jako ty - víry, lásky, čistoty.

12. Ze srdcí nám vyplej pýchu, - jež jest pramen všeho hříchu, - uč nás stav svůj zamilovat, - o své spáse pracovat.

13. Přímluva tvá buď nám štítem - při bouři i vichru lítém, - nedopouštěj pohromy - na pole ni na domy.

14. Prosiž, ať Bůh zemi hřeje, - úrodný déšť na ni leje, - podle času střídavě - k jména svého oslavě.

15. Až Bůh povolá nás z díla, pros, by duše věčně žila s Krista Pána dědici - na nebeské vinici.

Sv. Jan z Nepomuku, patron diecese brněnské.

16. května.

Stal se generálním vikářem v Praze a zpovědníkem královny Žofie. Václav IV. chtěl se od Jana dozvěděti, co se zpovídá královna. Sv. Jan ničeho nevyzradil, ač byl mučen a na konec do Vltavy vhozen r. 1393. Třpytivé hvězdy ozařovaly ve vodě jeho mrtvé tělo, jež pak pochováno u sv. Víta na Hradčanech. Jazyk jeho po několika staletích nalezen čerstvý jak u člověka živého.

Sv. Jana vzýváme za pomoc, když toneme, anebo když nám někdo zlomyslně podrývá čest.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou sv. Janu Nep.: Kostely farní v Litohoři, v Kolenfurtě, v Milifroně; — filiální v Podolí (f. Šlapanice), v Telči; — kaple v Řešicích (f. H. Dubňany), v Senticích (f. Čebín), ve Spěšově (f. Bořitov), v Bolíkově (f. Cickrajov), v Holešicích (f. St. Hobzí), v Pálovicích (f. Jemnice), v Nepomuku (f Stará Říše), ve Dvorci (f. Kostelec), na kopci u Třebíče; ve Slavicích (f. Jejkov); kaple veř. na Zelené Hoře (f. v Zámku-Žďáře); hřbit. v Mor. Budějovicích, v Nesovicích (f. Milonice); kaple veř. v Nemojanech (f. Lulč), v Slavíkovicích (f. St. Rousinov);

*) Sveřepec — stoklasa.

ve Velešovicích (f. St. Rousinov), v Čidružicích (f. Blížkovice), v Něm. Konicích; modlitebna v Zerkovicích (f. Hostím); kaple v Rozdrojovicích (f. Bystrc), tato jako spolupatronu. — Modlitebna ve Stáji (f. Zhoř).

Modlitba církevní k sv. Janu Nepomuckému.

Bože, jenž jsi pro nezlomnou svátostní mlčelivost svatého Jana svou církev novou mučednickou korunou ozdobil: dejž, abychom za jeho příkladem a na jeho přímluvu úst svých ostříhali a někdy k svatým, kteří jazykem nepoklesli, připočteni byli. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitby k sv. Janu Nepomuckému.

Modlitba I.:

Všemohoucí a milosrdný Bože, propůjč milostivě, abychom my, kteří v zásluhy sv. Jana Nepomuckého důvěřujeme, na jeho mocnou přímluvu ode vší zlé pověsti a potupy veřejné, jak časné tak věčné, tohoto i onoho života (a nejvíce od hrozící ...) dobrotivým milosrdenstvím osvobozeni byli. Skrze Pána našeho Ježíše Krista Syna Tvého, který nás vykoupil potupnou smrtí na kříži a který s Tebou slavný žije a kraluje v jednotě Ducha svatého, Utěšitele zarmoucených, Bůh, nyní i na věky. Amen.

Modlitba II.:

Bože srdce mého, bez jehož pokynu ani vlas s hlavy naší nespadne: Tebe pro slavné zásluhy věrného Tvého sluhy Jana Nepomuckého (jenž raději s mostu shozen a utopen býti chtěl, než by byl posvátnou pečet zpovědní porušil) snažně prosím, abys v tomto patrném nebezpečí cti mé ráčil mi ve své dobrotivosti přispěti a mne ze zlé pověsti a potupy vytrhnouti, aby se nad tím neradovali nepřátelé moji: tak na přímluvu sv. Jana Nepomuckého doufám, tak ve Tvé milosrdenství důvěřuji, Bože, jenž jsi požehnaný na věky. Amen.

Modlitba III.:

Svatý Jene, mučedníku a patrone, jenž jsi proto, že jsi přes naléhání krále ani před mučením ani po mučení zpověď královny prozraditi nechtěl, do řeky s mostu svržen, světly v noci nad řekou, kde tělo tvé leželo, se objevivšími, jistými to svědky tvé nevinnosti a svatosti, objeven a slavně od duchovenstva a lidu do stoličního chrámu přenesen byl, kde podnes, kdo hrob tvůj zneuctí, haně lidu neujde: tebe tedy, jenž jsi podivuhodnou, neslýchanou a věčnou památku tajemství zpovědního po sobě zanechal; pro tyto zásluhy tvé a dary Bohem ti udělené snažně a důvěrně prosíme — vymoz nám u Boha všemohoucího milost, aby hněv jeho se utišil, tresty hříchů, jako mor, válku, hlad a jiná tělesná a duševní soužení milostivě od nás odvrátil, a abychom mohli před svou smrtí vyzpovídati se, za hříchy zadost učiniti, všemu nebezpečí, světskému zahanbení a lidskému pohoršení ujíti, Bohu se líbiti a k němu přilnouti, život chvalně skončiti a dospěti do života věčného. Skrze Ježíše Krista Pána a Spasitele svého. Amen.

Krátká služba ke cti sv. Jana Nepomuckého, patrona kajícníků a jejichž dobrá pověst jest ohrožena.

Offm Rakoczyanum.

Píseň do těchto hodinek vložená obsahuje životopis sv. Jana Nep. a může býti samostotně zpívána.

Svatý, svatý, svatý Hospodin Bůh zástupů. Plna jsou nebesa i země slávy Tvé.

K jitřní.

V. Pane, rty mé otevři.
R. A ústa má zvěstovati budou chválu Tvou.
V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci . . . Alleluja (od neděle devítníku po velikonoce místo Alleluja: Chvála Tobě, Pane, Králi věčné slávy.)

613. Hymna: Orbi Nepomucum.

Překl. J. Pavelky 1907. — Hudba Jos. Charváta 1907.

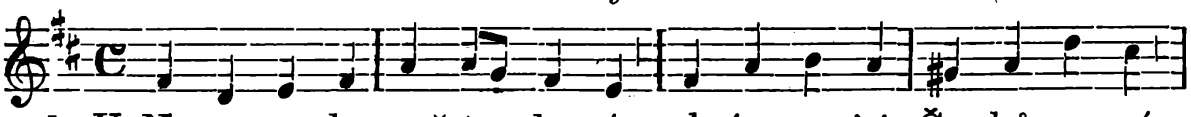

1. V Ne-po-mu-ku svě-tu da-ný, ochráncem jsi Če-chů zvaný,

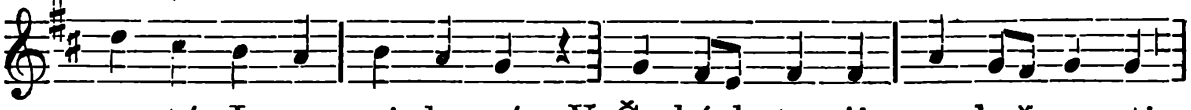

sva-tý Je-ne mi-le-ný. V Čechách tvo-jí po-bož-no-sti,

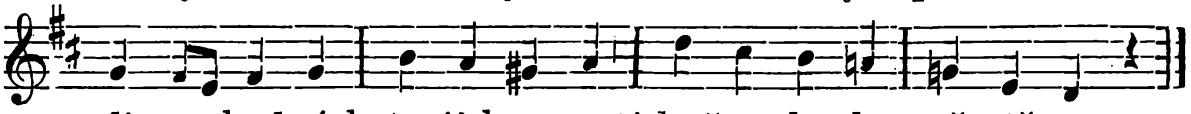

di-vu-hodných tvojích ctností kvě-ty by-ly pě-stě-ny.

V. Hospodine, nevzdaluj pomoci své ode mne.
R. A k obraně mé vzhlédni.

Modlitba: Bože, jemuž samotnému patří veškerá čest a sláva, skrze veliké zásluhy sv. mučedníka Tvého Jana Nepomuckého Tebe snažně prosím, abys veškerou ztrátu dobrého jména a veřejné pohanění, odkudkoliv by mi hrozilo, milosrdně odvrátiti ráčil a propůjč, abych cti pozemské tak užíval, abych byl hoden věčnému zahanbení ujíti a do slávy věčné býti uveden. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, který od věčného zahanbení nás potupnou smrtí na kříži vykoupil a nyní s Tebou žije a kraluje Bůh na věky věkův. Amen.

Ku primě.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři
Sláva

Hymna:

2. Máti Páně vyprosila, - manželům tě udělila, - kteří lkali bez dětí. - Na obloze záře plála, - při zrození ukázala, - že si tě Bůh zasvětí.

V. K Tobě, Hospodine, pozdvihl jsem duše své.
R. Bože můj, v Tebe doufám, nechť nejsem zahanben.
Modlitba: Bože, jemuž . .

K terci.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři .
Sláva. . . .

Hymna:

3. Jak ti dáno posvěcení, - horlil v svatém zanícení - pro Boží jsi slávu, čest, - símě Boží rozsívaje, - výmluvností oplývaje - jíž lid k tobě poután jest.

V. Ostříhej duše mé a vytrhni mne.
R. Ať nejsem zahanben, neboť jsem doufal v Tebe.
Modlitba: Bože, jemuž. . . .

K sextě.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři . . .
Sláva . . .

Hymna:

4. Královna tě zpovědníkem - chce mít čase ve všelikém, - pro ctnost, kterou jsi se skvěl, - jako k otci k tobě zřela, - jediným tě svědkem měla, - jenž jí v srdce vidět směl.

V. Přijmiž mne (v ochranu) podlé slova svého.
R. A nezahanbuj mne v očekávání mém.
Modlitba: Bože, jemuž

K noně.

V. Bože, ku pomoci . — Sláva

Hymna:

5. Manžel její krutý, líný, - král, jenž zlými proslul činy, - mukou zlou ti pohrozil, - co jsi zvěděl v zpovědnici, - abys jemu zrádně říci - ochoten hned hříšně byl.

V. V Tebeť, Hospodine, doufal jsem, nechť nejsem zahanben na věky.
R. V spravedlnosti své vysvoboď mne.
Modlitba: Bože, jemuž . . .

K nešporám.

V. Bože, ku pomoci — Sláva

Hymna:

6. Tajemství však střežíš svoje, - nelekáš se útrap roje, - jimiž tě dal mučiti. - Když tě kati utopili, - že jsi svatý, Bohu milý, - hvězdám dáno zjeviti.

V. Pohleď k duši mé a vysvoboď ji.
R. Pro nepřátele*) mé vytrhni mne.
Modlitba: Bože, jemuž

Ke kompletáři.

V. Obratiž nás, Bože, Spasiteli náš.
R. A odvrať hněv svůj od nás.
V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
Sláva . . .

*) Aby se neradovali ze zahynutí mého.

Hymna:

8. Pohřben nyní odpočíváš, - oslavován denně býváš - přeskvělými zázraky, - naše dobré jméno chráníš, - od potup nás, pomluv bráníš, - zapuzuješ přízraky.

V. Hospodine, ať nejsem zahanben.

R. Nebo jsem Tě vzýval.

Modlitba: Bože, jemuž

Poroučení se:

9. Přijmi prosby procítěné, - ochránce náš, svatý Jene, - vyslyš našich srdcí hlas, - ochraňuj nás v tomto žití, - po skonání přej nám vjíti - v přeblažený nebes jas!

Litanie k sv. Janu Nepomuckému.

(Pro pobožnost soukromou.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatý Jene Nepomucký,
Neunavný služebníče oltáře,
Muži apoštolský,
Příklade všech ctností,
Schránko moudrosti,
Almužníku nejdobrotivější,
Od maličkosti věrný ctiteli Rodičky Boží,
Horlivý hlasateli slova Božího,
Pečlivý pastýři duší Kristových,
Pravý následovníče Krista,
Nádobo čistoty,
Růže trpělivosti,
Strážce spravedlnosti,
Dive stálosti,
Vzore pobožnosti,
Otče sirotků,
Zástupce vdov,
Štíte pronásledovaných,
Moudrý rádce kajících,
Těšiteli zarmoucených,
Hajiteli cti a dobrého jména,
Vysvoboditeli od hanby světské,
Duchem prorockým nadchnutý,
Srdnatý a mlčelivý zpovědníku,
V trápení nepřemožitelný mučedníku,
Neuplatitelný milovníku pravdy,
Příklade zpovědníků,
Pro mlčelivost do Vltavy svržený,
Ozdobo duchovenstva,
Veliký divotvůrce,
Svatý patrone země české a moravské
Drahá perlo církve katolické,
Mocný přímluvce u Boha,

} oroduj za nás!

Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!
Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od hněvu svého
Od náhlé a nenadálé smrti
Od hanby světské
Od zhoubného krupobití
Od neúrody a drahoty
Od moru, hladu a války
Od malomyslnosti a nedůvěry
Od lenosti ve službě Tvé
Od časného i věčného zahynutí
Pro zásluhy sv. Jana Nepomuckého
Pro jeho plamennou pobožnost k Panně Marii
Pro jeho apoštolskou horlivost v hlásání slova Božího
Pro jeho neohroženou pravdomluvnost
Pro jeho podivuhodnou stálost v trápení
Pro jeho nepřemožitelné utajení svátostného tajemství
Pro všecky ctnosti jeho
Pro mučednickou smrt jeho
Pro neporušenost jazyka jeho
Pro věčnou blaženost jeho
V den soudný
} vysvoboď nás, Pane!

My hříšníci
Abys nám odpustiti ráčil,
Abys nám milostiv býti ráčil,
Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil,
Abys svou svatou církev spravovati a zachovati ráčil,
Abys náměstka apoštolského a veškeren duchovní stav ve svatém náboženství zachovati ráčil,
Abys nepřátele církve svaté ponížiti ráčil,
Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a svornost dáti ráčil,
Abys všemu lidu křesťanskému pokoj a jednotu uděliti ráčil,
Abys nás ve svaté víře posilniti ráčil,
Abys nás od hanby světské uchovati ráčil,
Abys v nás pobožnost k Panně Marii roznítiti ráčil,
Abys jazyk náš k mluvení pravdy spravovati ráčil,
Abys nás ve své svaté milosti zachovati ráčil,
Abys nás od moru, hladu a války zachrániti ráčil,
Abys nám úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil,
Abys nám chleba tělu i duši potřebného uděliti ráčil,
Abys nás do počtu vyvolených přijmouti ráčil,
Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,
Abys nás na přímluvu sv. Jana Nepomuckého vyslyšeti ráčil,
} Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš. Zdrávas Maria.

V. Oroduj za nás, svatý Jene Nepomucký!
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se! Bože, jenž jsi pro nezlomnou svátostní mlčelivost svatého Jana svou církev novou mučednickou korunou

ozdobil: dejž, abychom za jeho příkladem a na jeho přímluvu úst svých ostříhali a někdy k svatým, kteří jazykem nepoklesli, připočteni byli. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Bože, jenž jsi ve slávě svých svatých velmi podivuhodný a slavný, uděl nám, pokorně Tě prosíme, abychom na přímluvu sv. Jana Nepomuckého, oslaveného patrona našeho, ode všeho zlého na těle i na duši ostříháni byli a tento život časný tak dokonali, abychom věčného neztratili.

Ó přeslavný mučedníku Boží, patrone náš přemilý, svatý Jene Nepomucký, který jsi raději ukrutné muky přestál a mučednickou smrt podstoupil, než abys zpovědní tajemství byl vyzradil, ejhle, my vroucí ctitelové tvoji k tobě útočiště své bereme a pro neporušenost tvého svatého jazyka tebe prosíme, abys nám a všem všudy pobožným ctitelům svým mocnou přímluvou svou u Boha byl nápomocen, abychom z hojné jeho milosti stálého pokoje v naší zemi požívali, od drahoty, hladu, vojny a moru, těchto strašlivých metel Božích, šťastně uchováni byli a tak ve svatém pokoji a bázni Boží živi jsouce, ke břehu blahoslavené věčnosti za Tebou se dostali ke Kristu Ježíši, Pánu našemu, který s Bohem Otcem a Duchem svatým žije a kraluje na věky. Amen.

O průvodu,

který se místy odpoledne z kostela k soše svatého Jana Nepom. vodívá.

Kněz v rochetku a pluvial oblečený, vyjde s kostelníky a ministranty k oltáři hlavnímu a kleče zanotí:

V. Bože, ku pomoci mé vzezři!
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš!
V. Sláva Otci i Synu, * i Duchu svatému.
R. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě!
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Ó Bože, kterýž jsi nás milostivě povolati ráčil, abychom Tvé nejsvětější jméno ve svatých a vyvolených Tvých ctili a vychvalovali; vzhlédni dobrotivě na tuto pobožnost, kterou nyní k Tvému většímu zvelebení a k oslavení věrného služebníka Tvého, svatého Jana Nepomuckého počínáme, a učiň: abychom ctnostný život jeho náležitě rozvažujíce, s pomocí tvou jeho snažně následovali, Tobě se tak jak on ve všem zalíbili, a rovné s ním odplaty někdy dojíti mohli. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho.
R. Amen.
V. Jděmež v pokoji.
R. Ve jménu Krista. Amen.

Nyní se vede průvod k soše neb obrazu svatého Jana Nepomuckého a zpívá se po cestě z písní níže položených, až se na ustanovené

místo dojde. Kdyby pak tato pobožnost v kostele se konala, vynechá se V. Jděmež v pokoji *atd.*

Po písni se říká litanie ke Všem svatým. Po litaniích a modlitbách k sv. Janu (viz na konci litanie k sv. Janu) připojí se:

V. Budiž jméno Páně požehnáno.
R. Od toho času až na věky.
V. Pomoc naše ve jménu Páně.
R. Jenž stvořil nebe i zemi.
V. Požehnání všemohoucího Boha † Otce, i † Syna, i Ducha † svatého přijdiž na nás, a budiž s námi vždycky.
R. Amen.
V. Jděmež v pokoji.
R. Ve jménu Krista. Amen.

Tento poslední verš: Jděmež *atd. opět se vynechá, kdyby se pobožnost tato v kostele konala. — Pak se zpívá zase po cestě některá z písní, a ke konci písně kněz před hlavním oltářem zanotí:*

V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Všemohoucí a milosrdný Bože, přijmiž milostivě od nás pobožnost tuto, kterouž jsme nyní vykonali, a propůjč, aby nás příkladný život věrného služebníka Tvého, svatého Jana Nepomuckého povzbudil k stálé vytrvalosti v ctnostném obcování a v zachovávání povinností stavu svého. Skrze Ježíše Krista Pána našeho.
R. Amen.
V. Pomoc Boží budiž při nás vždycky.
R. Amen.

Potom se zpívá píseň k sv. požehnání a dá se požehnání s nejsvětější svátostí oltářní.

Nešpory na sv. Jana Nep., mučedníka.

Otče náš. Zdrávas *(tiše, pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci . .

Antif. 1. Vyptával se ho král mnohými řečmi: ale on jemu ničeho neodpovídal (Alleluja).

Žalm 109., na str. 51. ton. VIII, 2.)*

Ant. 2. Král řekl: * Netaj přede mnou slova, na které se táži. Řekl jsem: Tajnost má mně, tajnost má mně (Alleluja).

Žalm 110., ton. III, 2.

Ant. 3. Potvrzoval král, * že jej bohatým a blaženým učiní. Neposlouchám rozkazu králova, nýbrž rozkazu zákona, který dán byl nám (Alleluja).

Žalm 111., ton. II.

---

*) Tony udány prozatím, než bude hotovo nové proprium, dle starého.

A n t. 4. Tehdy král, rozpálen hněvem, proti němu nade všechny ukrutněji zuřil (Alleluja).

Žalm 112., na str. 52. ton. IV, B, 2.

A n t. 5. Blahoslavený, * kdož jazykem svým nepoklesl, a kdož nesloužil nehodným sebe (Alleluja).

Žalm 115., na str. 53. ton. VIII, 1.

K a p i t o l a : Rtové neopatrných bláznivé věci rozprávěti budou: slova pak opatrných na váze vážena budou. V ústech bláznů jest srdce jejich: a v srdci moudrých jsou ústa jejich.

R. Bohu díky.

Hymna (Jam faces lictor ferat).

614. Jam faces lictor ferat.

Hymna církevní.

Nápěv prvních třech slok: *Překlad J. P. 1906. — Nápěv K. E.*

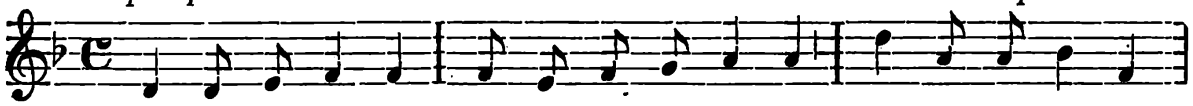

1. Pochodně, ka-te, při-nes roz-žha-ve-né, o-ko-vy při-nes,

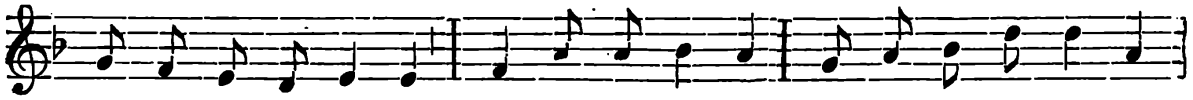

me-če na-brou-še-né, ta-jem-ství svo-je ne-chce-li kněz zjevit,

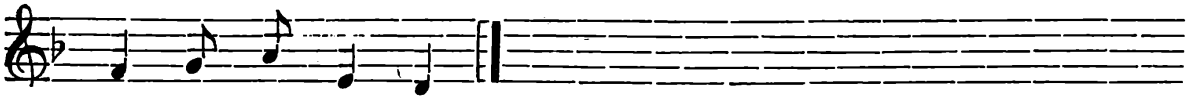

ne-smíš muk sle-vit.

2. Poznati sílu mysli ušlechtilé; - nezmohou nijak vzteky zarputilé - hrudi, jež věrna pravdě, ctnosti stále; - marná zlost krále.

3. Ve hrob vln svržen mučedník již klesá, - plyne proud klidně mlčícího nesa, - jeho však jazyk pro lepší má býti - uchován žití.

Nápěv ostatních trech slok:

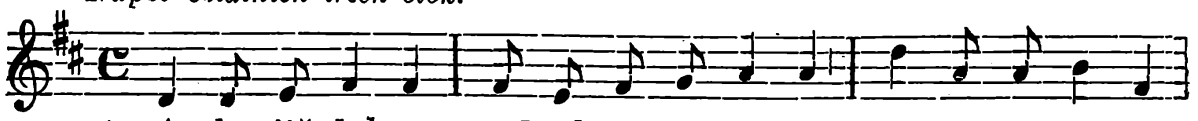

4. A-le již leh-ce nad vl-na-mi plu-jí pla-me-ny jas-né,

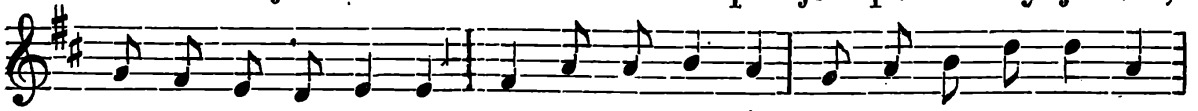

muč-ně o-zdo-bu-jí, já-sot jej ne-be pro čin slavný ví-tá,

Na konec

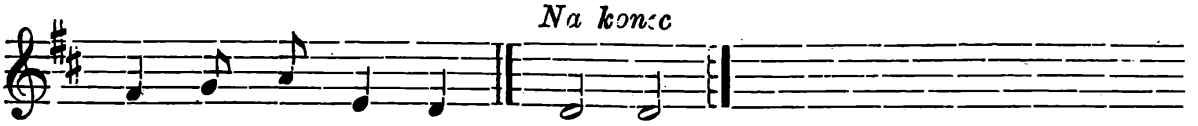

od-mě-nu ský-tá. A-men.

5. Uchoval Bůh i jazyk sluhy svého, - na způsob ohně plaje krvavého, - milý jak jest mu jazyk mlčelivý, - značí Bůh divy.

6. Otci i Synu budiž věčná chvála, - Duchu též, z obou plamenem jenž sálá, - odevšad znějtež oslavy jim vděky - po všecky věky. Amen.

V. Položil jsem ústům svým stráž (Alleluja).
R. Když postavil se hříšník proti mně (Alleluja).

Ant. k Magnif. Před obličejem moudrých divný budu, a tváři knížat budou mi se diviti: když mlčeti budu, očekávati na mne budou, a když budu mluviti, hleděti na mne budou. (Alleluja).

Magnificat na str. 59., ton. I, 4.

V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modlitba. Bože, jenž jsi pro nezlomnou svátostní mlčelivost svatého Jana svou církev novou mučednickou korunou ozdobil; dejž, abychom za jeho příkladem a na jeho přímluvu úst svých ostříhali a někdy k svatým, kteří jazykem nepoklesli, byli připočteni. Skrze Pána . Amen.

V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Antifona mariánská v čas velikonoční Regina coeli, *s V., R. a modlitbou na str. 64. a 65., po velikonocích* Salve, Regina *na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

615. I. mešní píseň o sv. Janu Nepomuckém.

Slova ze Svatoj. kanc. č. 367. — Hudba J: Bádala 1901.

I. nápěv (k celé mši sv.).

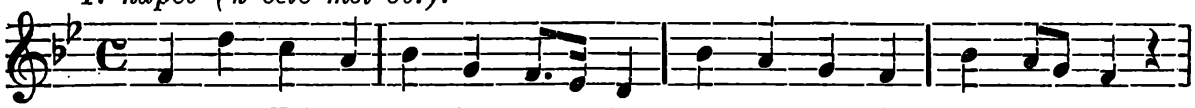

K trů-nu Pá-ně du-še tou-ží s vroucí prosbou přikleknout,

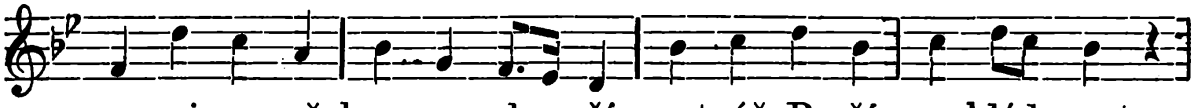

pro vi-ny však ne-za-slou-ží na tvář Bo-ží po-hléd-nout.

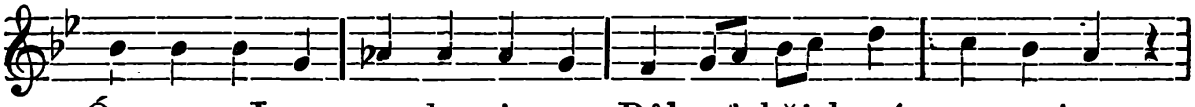

Ó, pros, Je-ne, za kra-ja-ny, Bůh ať hřích nám pro-mi-ne,

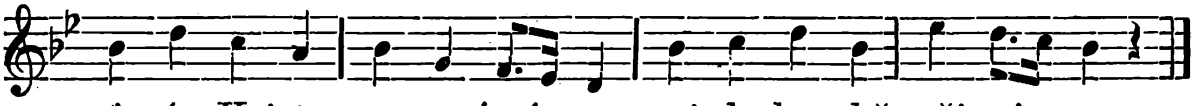

ať nás Kristus pro své rá-ny mi-le k sobě při-vi-ne.

Gloria. Kazateli! Boží chválu - hlásals ve své otčině, - s anděly teď Krále králů - slavíš v nebes výšině. - Ty jsi hlásal mír své vlasti, - krotil hněv a rozbroje: - pros, ať zkvetou nám zde slasti - svornosti a pokoje!

Evangelium. Jazykem svým nezetlelým - podal jsi nám důvodu, - víra obsahem že celým - božského je původu. - Obhaj, svaté víry reku, - v srdcích pravdy základů, - ať nám nikdy bludy věků - nevyrvou těch pokladů.

Credo. Zajdou světy, ne však víra, - již's ty, Jene, zvěstoval; - Otec, tvůrce všehomíra, - Syna lidstvu věnoval; - Boží Syn se zrodil v těle, - trpěl, umřel, z hrobu vstal, - s Otcem vyslal Těšitele, - by nás v ochranu svou vzal.

Obětování. Knězi ctnostný, srdce čisté - vždy jsi Bohu podával, - když jsi na posvátném místě - svatou obět konával; Bohu v obět vše, co máme, s tebou nesem v ochotě, - pros, ať láskou plápoláme - stále ve všem životě.

Sanctus. Tam, kde svatý zpovědníku, - Boha chválíš pověčně, - zněte hlasy našich díků - s cherubíny společně! - Svatý, svatý, nejvýš svatý - jest náš mocný Hospodin, - zem i nebes oblouk vzpjatý - jsou jen slávy jeho stín.

II. nápěv dle libosti. *Po pozdvihování.*

Zbožně, nikoli rozvláčně. *Hudba Bedřicha Wiedermanna.*

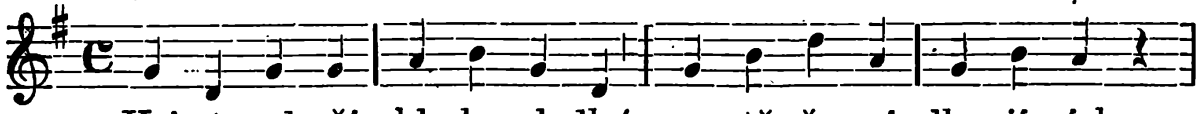

Kri-ste, du-ší chle-be sladký, po-tě-še-ní lka-jí-cích,

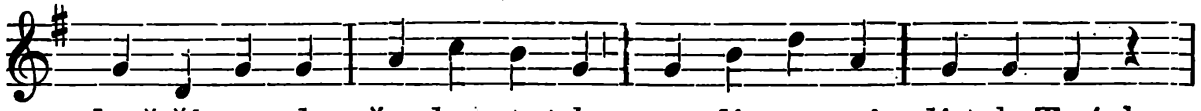

draž-ší na-de vše-cky stat-ky my-sli vrou-cí dí-tek Tvých.

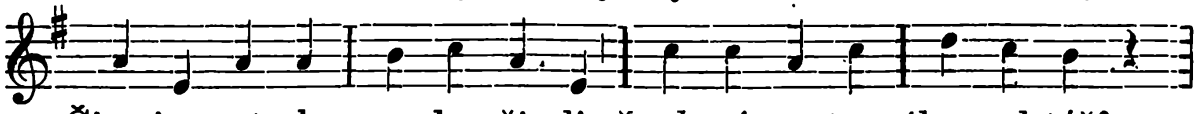

Čím jsme to-ho za-slou-ži-li, žes k nám sstoupil na ol-tář?

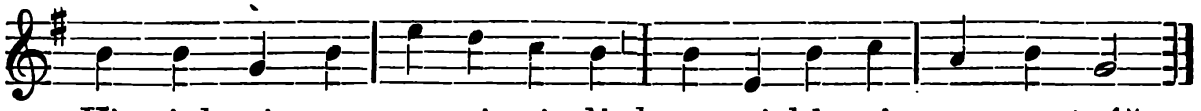

Viz, jak vi-nou pro-vi-ni-lí k ze-mi klo-ní-me svou tvář.

Agnus. Beránku náš, přišlý s nebe, - jenž jsi za nás nesl kříž, - k Tobě lkáme, živý chlebe, - sejmi našich hříchů tíž; - smiluj se a slávy věncem - zdob nás jednou milostně, - bychom s Janem, oslavencem, - slavili Tě radostně!

K přijímání. Vítej, Jezu přežádoucí - v nejsvětější svátosti! - ukoj duše touhu vroucí, - Sílo naše v slabosti! - Ty jsi v mukách sílil Jana, - blažil v smrti hodině: - milost stejná budiž dána - jeho bratří rodině.

K požehnání. Velký světče z Nepomuku! - přimlouvej se u Boha, - ať již znikne bouří hluku - otčina tvá nebohá; - pros, ať Bůh dá k ctnosti síly, - v boji zmužilosti dost, - bychom došli s tebou k cíli - šťastně k Bohu na věčnost.

616. II. mešní píseň o sv. Janu Nepomuckém.

Slova Vl. Šťastného 1899. — Hudba J. Bádala 1903.

I. nápěv. *Na začátku.*

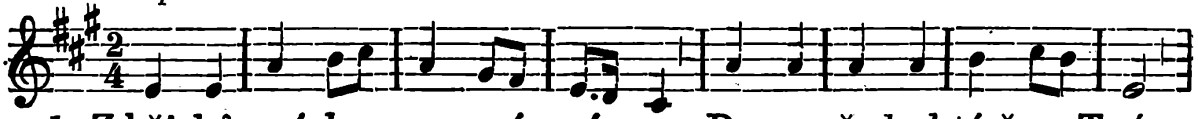

1. Z hříchů svých se vy-zná - vá - me, Pane, před ol-tá-řem Tvým,

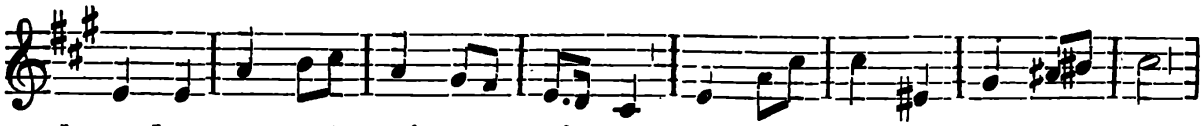

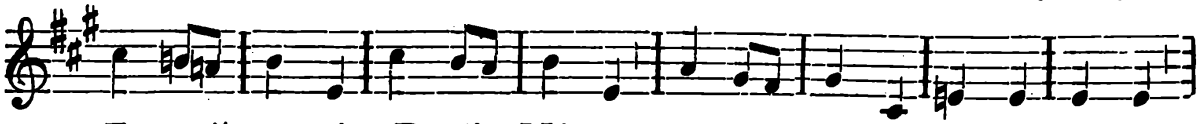

2. Českých zemí patronové, - milí Boží přátelé, - svaté církve hrdinové, - nebes hvězdy přeskvělé: - kéž nám vaše světlo jasné - nikdy ve tmách neuhasne: - svatý Jene, za lid svůj - na nebesích oroduj.

Gloria. „Hospodinu čest a sláva - a mír lidem na zemi", - andělů sbor provolává - s kůry svatých se všemi. - Bychom dobré vůle byli, - v pokoji a míru žili: Svatý Jene, atd.

Evangelium. Jenž jsi kázal slovo Boží - s apoštolským důrazem, - mýtil hřích a bludů hloží, - když se dralo v naši zem: - ó chraň setby svého pole, - aby rostla bez koukole: - svatý Jene, atd.

Credo. Poklad víry Bohem daný - věrně vždy jsi zachoval, - nedbal přízně ani hany, - k zákonu jen Páně stál. - Pros, ať tvého vzoru dbáme, - ani slovem neklesáme: - svatý Jene, atd.

Offertorium. Chléb a víno Bůh jen žádá - v obět od svých od dětí: - hrdina však život skládá - k mučednické oběti; - ctnému kněti Jezu Krista - krutý vrah hrob chladný chystá: - Svatý Jene, atd.

Sanctus. Svatý, svatý prozpěvuješ - s mučedníků četami, - ty, jenž strážcem vlasti sluješ, - ozářený hvězdami. - Nedopusť, by Boží chvála - v národě kdy poustála: - svatý Jene, atd.

Po pozdvihování. *Hudba Fr. Musila.*

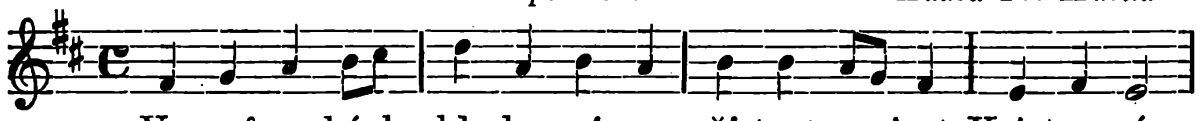

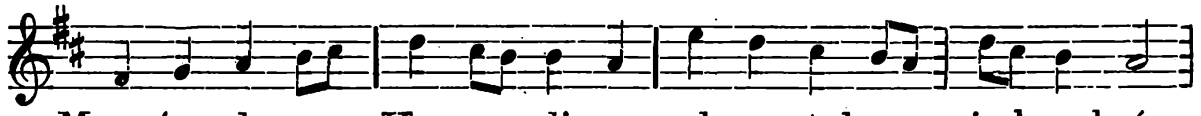

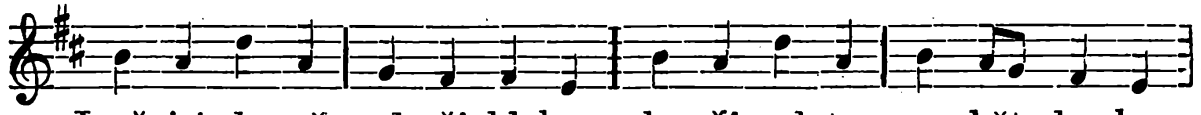

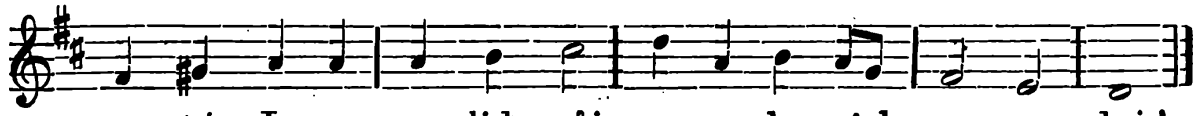

K Agnus.. Smiluj se, ó Jezu Kriste, - nevinný náš Beránku, - sejmi hřích a duše čisté - uveď svému ke stánku. - Na té cestě veď nás družně, - ty, jenž zdolals boj ten mužně: - svatý Jene, atd.

K přijímání. „Pojďte mdlí a obtížení, - občerstvím vás", volá Pán. - Přicházíme bez prodlení, - jako spěchal svatý Jan. - Lékem těla svého, Pane, - spasení ať nám se stane: - svatý Jene, atd.

Ke konci. Božího vždy požehnání - vypros nám, svým ctitelům, - ať nás všeho zlého chrání, - blaží zem i každý dům; - utrhačů zbav nás zloby, - za siroty, bědné vdovy, - za vlast celou, za lid svůj, - svatý Jene, oroduj!

617. K svatému Janu Nepomuckému.

Nápěv jako k „Ejhle, oltář Hospodinův září" (velehradský).

Slova Jana Soukopa.

1. Probudily se již zpěvné háje, - jarní nastal všeho tvora ples, - z něžných květů milostného máje - nejvonnější rozvíjí se dnes: - tys to, svatý Jene z Nepomuku; - vroucích nezamítej chvalozvuků, - jež ti pějí zbožní křesťané, - československanští tví krajané.

2. V české vlasti kolébka tvá stála - ozářená nebes jasnotou, - duše tvoje láskou Boží plála, andělskou se skvěla čistotou! - A Pán spatřiv spanilé tvé ctnosti, - povolal tě k velké důstojnosti, - budeš knězem Boha živého, - nepromluvíš slova křivého.

3. Jan, hle, na svicnu již církve stojí, - chlouba Prahy, světlo otčiny, - duše hříchem poraněné hojí - lékem přezázračným s výšiny; - slovo pravdy věčné lidu hlásá, - Kristus jediná že světa spása, - a kdo jemu srdce zamyká, - v nepravostech smutně zaniká.

4. A co ústy výmluvnými káže, - potvrzuje světlem života, - když pak svátost jazyk Janu váže, neleká ho smrti mrákota; - nebojí se hněvu královského, - nezradíť on nikdy Boha svého, nezjeví, co Pán mu zakázal, jemuž na věky se zavázal.

5. Darmo Janu hrozíš, králi krutý, darmo hory, doly slibuješ, - darmo nevinného vážeš pouty, - marně katy svoje na něj zveš; - nežádáť on lesku tvého zlata, - přísaha jej váže svatosvatá, - lidé na něm nikdy nezvědí, - královna co řekla v zpovědi.

6. Již jej ke Karlovu mostu vlekou, - již jej vrhli v lůno Vltavy, - hvězdy jasné nad hlubokou řekou - ve věčném se běhu zastaví; na místě, kde tone mučeň svatý, - v zázračný se vinou věnec zlatý, - jímž Bůh Jana věnčí na věky, - až kraj divem září daleký.

7. Duši čistou blaží věčná sláva, - tělo svaté v Praze sladce spí, - jazyk neporušen pozůstává, - neprozradiv Boží tajemství; - nebe, země Jana mučně slaví, máj mu na ctnou hlavu věnec staví, - národ otcem svým jej nazývá, - za přímluvu jeho prosívá.

8. Zasvěťme též jazyk pravdě Boží - za příkladem Jana statečným, - a když Pán prst na ústa nám vloží, - neplýtvejme slovem zbytečným; - mluvme, když Bůh mluviti nám velí, - a byť svět nám brániti chtěl celý, - mlčme však též k Páně rozkazu, - nedbajíce žádných úrazů.

9. Slyš, ó slyš nás, otče svatý, Jene! - Přimlouvej se za nás u Boha, - ať se nade vlastí stále klene - zlatá církve Páně obloha: - nechť se v národu tvém vezdy skvěje - símě Cyrilla a Methoděje, - víra, ona hvězda spanilá, - by nás věčně s tebou spasila.

618. Prosba o pomoc a přímluvu k sv. Janu Nepomuckému.

Slova ze Svatoj. kanc. č. 538 upr. Jak. P. — Hudba Bern. Pátka.

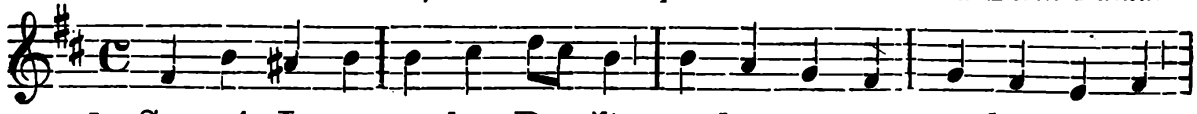

1. Sva-tý Je-ne, re-ku Bo-ží, ne-bes da-re, ne-bes zbo-ží,

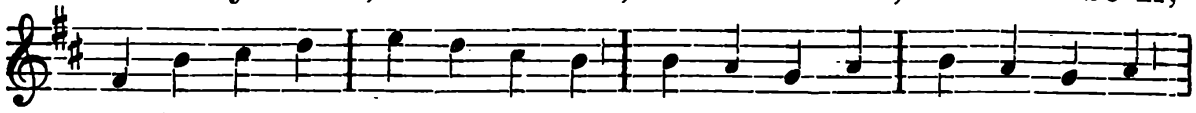

ne-bes da-re, ne-bes zbo-ží. Rajský pu-ku z Ne-po-mu-ku,

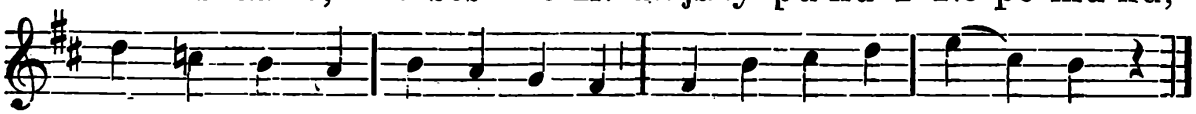

lilium vzkvetlé v Božím světle. Ky-ri-e e lei son.

2. Vzácný květe české země, - [: rozpomeň se na své plémě, :] - - svému lidu - vypros klidu, - vypros shody, - chraň vší škody! - Kyrie eleison.

3. Slavný synu české vlasti, - [: přímluvou svou zapuď strasti,:] - rozptyl mraky, - rozkol všaký, - vyhlaď boje, - nepokoje. - Kyrie eleison.

4. Přimlouvej se, by Duch svatý - [: chránil víry poklad zlatý. :] - Nechať shasnou - pravdou jasnou - zloby, bludy, hněvy, trudy. - Kyrie eleison.

5. Vzore ctností, sluho Boží, - [: nepravostí vypleň hloží :] v lidu českém. - V boji těžkém - doufat smíme, zvítězíme. Kyrie eleison.

6. Nevinných jsi vezdy bránil, - [: potupy a hanby chránil. :] - I k nám vzhlédni, - k ctnosti zvedni, - oddal hanu - z našich stanů. - Kyrie eleison.

7. Zastaň a haj české jméno, - [: aby všude bylo ctěno :] - v světa luze - po zásluze - pro své syny, - slavné činy. - Kyrie eleison.

8. Zarmoucených těšiteli, - [: osiřelých otče bdělý, :] - zapuď žaly, - jež se valí, - bolem buší - v naši duši. - Kyrie eleison.

9. Bože, na přímluvu Jana - [: buď nám milost hojná dána,:] - ať Tě zříme, - velebíme - v nebi vděčně, - šťastně, věčně. - Kyrie eleison.

619. Prosba k sv. Janu Nepomuckému.

Slova ze Svatoj. kanc. č. 531. — Hudba Bern. Pátka.

Nápěv I.

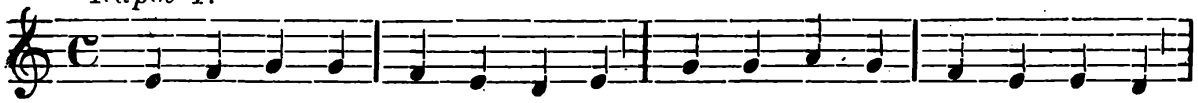

1. V Ne-po-mu ku zro-ze-né-mu, Ja-nu, kne-zi pří-klad-né-mu,

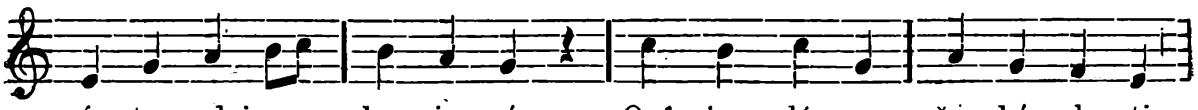

ú-ctu vzdej-me, kra-ja-né. Onť je slá-vou če-ské vla-sti,

*

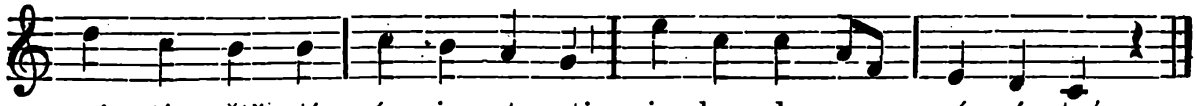

Nápěv II.

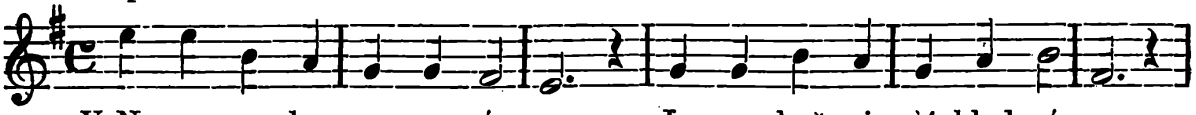

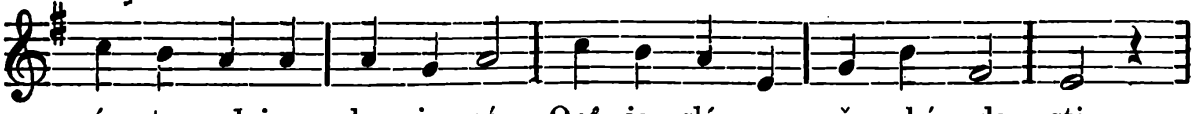

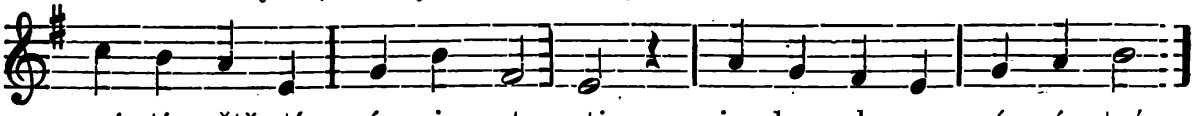

2. Václav král vší mocí hleděl, - aby zpověď choti zvěděl, - ale stále mlčí kněz; - když král vábil úlisností, - i když hrozil ukrutností: - Jan, muž statný, nepokles.

3. Panovník zlý, hněvem plana, - ctihodného kněze Jana - do žaláře vléci dal; - Jan tam pálen od zlostníků, - jako vzor všech zpovědníků - v mlčení svém setrval.

4. Vida král, že nepřemůže - kněze, rekovného muže, - vyřkl ortel nepravý: - kázalť v ohni hněvu svého - sluhu Pána šlechetného, - svrhnout v proudy Vltavy.

5. Bohabojný zpovědníku, - stavu svého mučedníku, - tebou stkví se Čechů kmen! - Tvoje slávy hodné jméno - bude po vše věky ctěno, - jako ctí se v tento den.

6. Oslavenče! věnec sličný - dán ti tam, kde ustavičný - blaží sluhy Páně mír: - nezapomeň o to dbáti, - ať nás nikdy nezachvátí - hříšný toho světa vír.

7. Pros, ať Bůh nás svou milostí - vede vezdy dráhou ctnosti - ku přístavu spasení, - vzor tvůj v paměti ať máme, - a jak ty se zachováme - v mluvení a v mlčení.

8. Tvoje k chudým láska věrná, - dobrota tvá nepřeberná - srdce naše rozpaluj: - od pravdy a vůle Boží - žádný kříž a žádné zboží, ani smrt nás nevzdaluj!

9. Rač, ó Bože! darů s nebe, - o které Jan žádá Tebe, - hojně poskytnouti nám: - buď náš pomocník a rádce, - a až skončíme zde práce, - naší odplatou buď sám.

620. Poslední cesta a loučení sv. Jana Nep.

Dříve: Odkud, Jene, smutně kráčíš?

Poutní dle Svatoj. kanc. č. 542. — Slova upr. J. P.

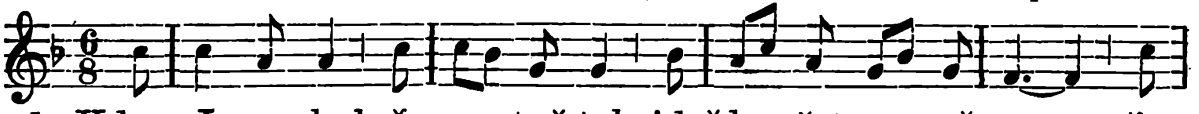

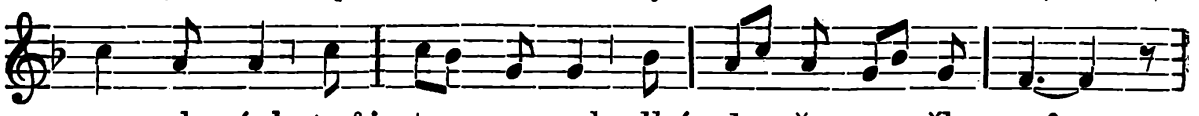

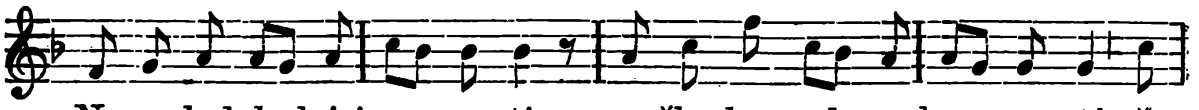

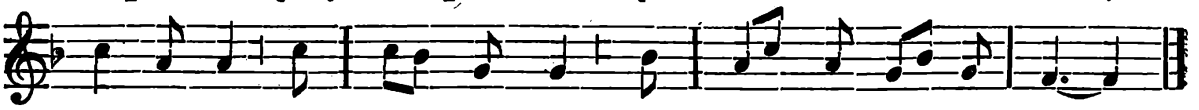

2. Šels v Boleslav, kde zvolila - si sídlo Boží Máť, - k ní duše tvá se modlila, - bys mohl vytrvat; - síly jsi sobě vyžádal, - snášet když budeš muky, žal, - nás poručils jí v ochranu, - jda věčných do stanů.

3. „Ó lučiny, ó sadové, - jak krásně vzkvétáte, - v ty rozkošné dny májové - čest Boží hlásáte! - V radostný tento jarní čas - opustit musím navždy vás, - dnes s vámi již se rozloučím, - vás Bohu poroučím.

4. Vy chudobní a sirotci, - slz pláče nechejte - a u Krista vždy pomoci - a síly hledejte. - Kristus Pán rány zahojí, - v bolesti srdce ukojí, - jej za odkaz vám věnuji, vás jemu svěřuji.

5. Ó Praho má, ty perlo měst, - vší krásou kvetoucí, - buď dáno ti vždy věrou kvést - a ctností přeskvoucí! - Zval jsem tě, žije, ke spáse - v Božího slova ohlase, - teď bude zvát tě za všech dob - můj k Bohu tichý hrob.

6. Ó věži, jež čníš nad Prahou - až v oblak zářivý, - již nadarmo vší námahou - rve vítr ničivý, - kam tvůj mi kyne štíhlý hrot, - nebeský kráčím u jásot, - i tebe zve, jej, Praho, slyš, - bys spěla v nebes výš.

7. Zdráv, moste, buď, jenž spojuješ - dvě města slavená! - Ty přechod mně teď buduješ, - jímž těla zbavená, - v nebe se duše povznese, - blaženém stane u plese, - kde není slz, kde věčnou slast - jí skytne pravá vlast.

8. Ó s Bohem buď, můj drahý kraj, - kde Kristu sloužil jsem, - vždy Bohu služ a věrou plaj - i ctností pokladem! - Naposled kráčím ke hradu, jako Pán Ježíš v zahradu, - zřím naposled v kraj český svůj, - lkám : Bůh tě opatruj !

9. Zřím, Vltavo, tvých vlnek rej, - shoď příkrov tajemný, - již v lůně svém mi uchystej - hrob tichý, příjemný! - Obrozen vodou spasení, - ve vodě dočkám vzkříšení, - tu tělo mé si pohoví, - než Pán je obnoví."

10. Ó Jene náš, jenž v nebi pláš, - hle, k tobě voláme, - slyš laskavě hlas vroucí náš, - jímž tebe vzýváme. Vypros nám v žalu útěchu, - vyžádej v dobru prospěchu, - ať v nebesích tě uzříme, - se s tebou zaskvíme!

621. Chvalozpěv na sv. Jana Nepomuckého.

Nápěv poutní. — Slova Jak. Pavelky 1909.

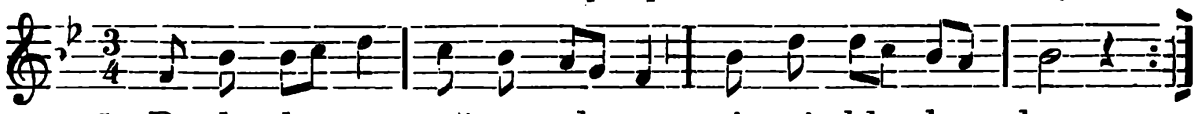

1. Po-le, le-sy, zně-te ple-sy, pís-ní hla-ho-lem,
jenž se vznáší z hrudi na-ší s lá-sky plá-po-lem.

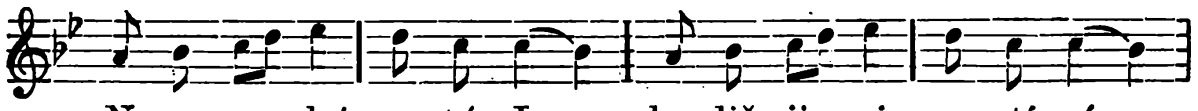

Ne-po-mu-cký sva-tý Jan bu-diž ji-mi u-ctí-ván,

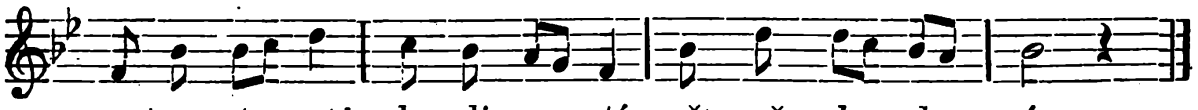

ce-stou ctno-stí s hor-li-vo-stí věr-ně sle-do-ván.

2. Bohu sloužil, k němuž toužil - v nebe přijíti; - povrh světem, jal se květem - ctnosti zdobiti: - dobročinný k chudým byl, - Matku Páně zbožně ctil, - ve všem správný, neúnavný práci, církvi žil.

3. Rádci svými bezbožnými - podnícen jsa král, - proti němu nevinnému - hněvem prudkým vzplál: - královna co vyznala, - když svou zpověď konala, - ať mu sdělí, s hrozbou velí, - že jej klamala.

4. Vytrvalý Jan a stálý - strážce tajemství, - ať ho trýzní hladem, žízní, - věrností se skví; - když jej v kolo vplétají, - pochodní bok žehají, - neohrožen, nepřemožen - zpověď utají.

5. Hněvem plana, král dal Jana - svrhnout v řeky proud. - Tělo hyne, v světy jiné - duši dáno plout, - kde se slávou odívá, slastí věčnou oplývá, - v nebes dvoru, v světců sboru - Bůh ji uctívá.

6. Tak Jan svatý, zmučen katy, - leží ve vodě, - nad ním plane v nevídané - sladké lahodě jasná hvězda paterá - půlnočního za šera, - světu hlásá, že mu spása - dána veškera.

7. Lid se diví, jak Bůh živý - Jana oslavil; - tělo shlédl, z vln je zvedl, - pohřeb připravil, - uložil ji pod oltář, - nad ním plaje světel zář, - jež nám věstí, v jakém štěstí - patří v Boží tvář.

8. Tebe ctíme, velebíme, - svatý Jene náš; - ku pomoci přispěj mocí, - kterou oplýváš, - za nás v nebi oroduj, - ochranou svou při nás stůj, - v každé době proti zlobě - ochraňuj lid svůj!

9. Vzor tvůj jasný, příklad krásný - ke ctnosti nás veď, - k prosbě vroucí z vlasti skvoucí - dobrotivě hleď, - od potup nás ostříhej, - v pokušení síly dej, - světa Pánu v nebes stanu - vždy nás poroučej.

10. Vypros síly, bychom žili - po tvém příkladě, - nad hvězd světly posléz vzkvetli - v nebes zahradě, - bychom slávy dospěli, - již Bůh mezi anděly, - kdož jej slaví ctnými mravy, - všechněm udělí.

Sv. Petr Celestin, papež a zakladatel řádu.

19. května.

Rodem jsa Vlachem, už jako 17letý mladík odešel do opuštěné jeskyně na hoře Morona. Brzy se k němu přidružili jiní a tak povstal řád „Celestinů". Roku 1294 zvolen byl za papeže, po půl roku se však poděkoval z té důstojnosti a vrátil se do samoty. Zemřel r. 1296.

Sv. Celestinu zasv. je zámecká kaple v Policích (f Kdousov).

Modlitba církevní k sv. Petru Celestinu.

Antif. To dobře, služebníče dobrý a věrný, že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost Pána svého, alleluja.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými, alleluja.

R. A ukázal mu království Boží, alleluja.

Modlitba. Bože, který jsi blahoslaveného Petra Celestina na vrchol nejvyššího biskupství povýšil: a jenž jsi jej naučil pokoře (před důstojenstvím papežským) přednost dáti: propůjč milostivě, abychom po jeho příkladu vším světským pohrdali a k slíbeným odměnám pokory dojíti šťastně zasloužili. Skrze Pána . . .

622. Coetus gaudens novae Jerusalem.

Seq. ms. Ravennat. 1585—87. — Dreves: Analecta hymn. XLII.

Přel. J. P. — Hudba Fr. Musila.

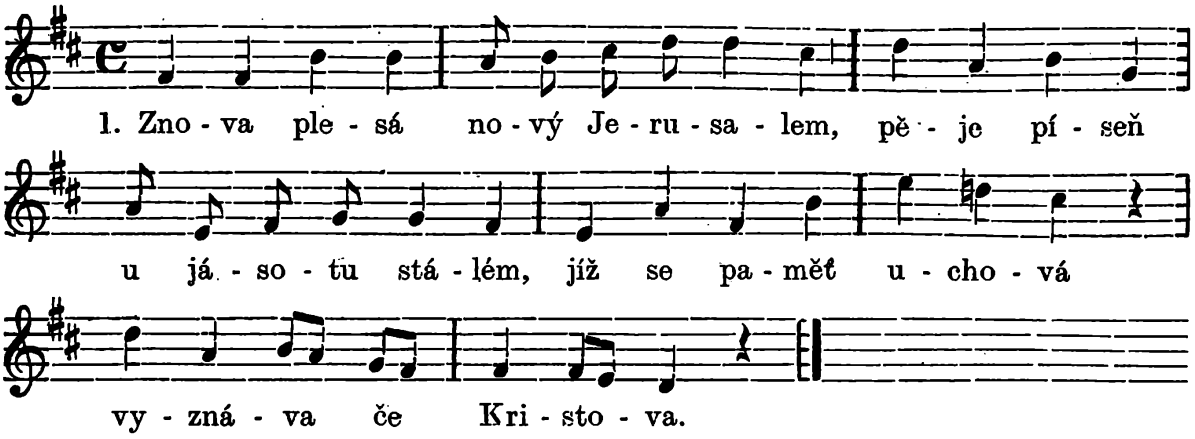

2. V útlém mládí dobře vyučený - vzdělává se, v Písmo ponořený, - od Boha dán samého - dar mu Ducha svatého.

3. Petr Boha sobě zamiluje, - marné statky světa zavrhuje, - moudře cíl svůj prozírá, - do pouště se ubírá.

4. U jeskyni na hoře se skrývá, - nepřítele v zápas směle vzývá, - maří ďábla námahu, - s níž mu strojí nástrahu.

5. Tělo Petr nedostatkem krotí, - pod rouchem je drsnou žíní brotí, - chtíče jeho zmáhá půst, - nedávaje vášním vzrůst.

6. Písmem nadšen po spáse jen touží, - tělo jeho zcela duchu slouží, - obyvatel zemských niv - jako bez těla jest živ.

7. V chrámu Božím svítilna jsa vzňatá, - rozmnožuje mnichů sídla svatá, - v Benedikta řeholi - plní svaté úkoly.

8. Za papeže zvolen Petr právem, pokory však u pocitu žhavém úřadu se toho vzdal, - by zas na poušť putoval.

9. Září Petr ctnostmi vznešenými, oslaven jest divy velikými, - chorým zdraví přináší, - žalost truchlých uháší.

10. Kriste, jenž znáš všecky srdcí taje, - pro zásluhy, jimiž Petr plaje, - všeliký nám odpusť hřích, dej nám sídlo v nebesích. Amen.

Sv. Řehoř VII., papež.

25. května.

O jeho působnosti jako papeže praví církevní hodinky: Jsa mocný očima i v slově, pracoval o povznesení mravů, o rozšíření víry, o zabezpečení svobody církve, o vymýtění bludů a nákaz s takovou horlivostí, že od časů apoštolských žádný papež do jeho doby nepodnikl větších prací pro církev Boží a nevytrpěl větších protivenství pro její svobodu. Ve sporu, který proto vznikl s králem německým Jindřichem IV., nucen byl opustiti Řím a zemřel r. 1085 v Salerně, jak se vypravuje, se slovy: „Miloval jsem spravedlnost a nenáviděl nepravost a proto umírám ve vyhnanství“.

Modlitba k sv. papeži Řehoři VII. za církev.

Ó nepřemožený přední bosovníku za svobodu církve, slavný sv. Řehoři! pro srdnatost, kterou jsi osvědčil při zachovávání práv proti společnému spiknutí vezdejších mocností i pekelných, vztáhni nad církev, prosíme snažně, mocné rámě své s nebe, posiluj a ochraňuj ji ve hrozném boji, který jest jí podstoupiti i v našich dnech. Dej zvláště v tomto velkém boji odvahy a síly ctihodnému nejvyššímu pastýři, který s tvou svatou Stolicí obdržel i tvé neohrožené srdce a vypros mu milost, aby viděl své svaté snahy korunovány vítězstvím církve a návratem pobloudilých na cestu spásy. Učiň též, aby celý svět konečně nabyl porozumění, že je naprosto marno

hnáti útokem na onu víru, která svět vždy přemohla a vždy přemůže (jak dí sv. Jan v I. listě 5, 4.) a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše. Tyť jsou prosby, které k tobě vznášíme, a důvěřujeme tobě, že vyslyšev nás zde na zemi, nás jednou pozveš k sobě do nebe, abychom tam dleli u věčného velekněze, který s Otcem a Duchem svatým žije a kraluje po věky věkův. Amen.*)

Sv. Urban, papež a mučedník.

25. května.

Vznešený Říman, řídil církev Boží r. 222—230. Obrátil na víru mnoho pohanů, mimo jiné sv. Valeriana, ženicha sv. Cecilie a jeho bratra Tiburcia. V pronásledování křesťanů neohroženě připravoval křesťany na smrt, až sám byl olověnou holí sbit a pak stat r. 230. Za sv. Urbana bylo přes 5000 křesťanů umučeno.

Jemu zasvěcena je kaple na kopci nad Slavkovem.

Modlitba církevní k sv. Urbanu, papeži a muč.

V čas velikonoční:

Antif. Dcery jerusalemské, pojďte a patřte na mučedníky s korunami, kterými korunoval je Pán, v den slavnosti a radosti, alleluja, alleluja.

V. Drahát jest před očima Hospodinovýma, alleluja.

R. Smrt svatých jeho, alleluja.

Mimo čas velikonoční:

Antif. To dobře, služebníče věrný a dobrý: že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím, praví Pán.

V. Spravedlivého provedl Hospodin cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba. Dej, prosíme, všemohoucí Bože: abychom my, kteříž blahoslaveného Urbana, mučedníka Tvého a biskupa slavnost konáme, jeho u Tebe přímluvami byli podporováni. Skrze Pána našeho

Jiná modlitba. (Ze Slavkova.)

Ó, Bože a Pane můj! Ke komu mám jíti, když opuštěn jsem, než k Tobě? U koho mám útěchy hledati, když hořem sklíčen jsem, než u Tebe? Zdaliž nejsi Ty Otec můj, kterýž učinil mne? Zdali nevydal jsi Syna svého na smrt, aby mne vykouptl? — Slyš tedy, Pane můj, slyš volání mé v bídě mé a pomoz mi! Pomoz mi, jak jsi pomohl služebníku svému Urbanovi a vytrhni mne na přímluvu téhož služebníka z trápení a tihot mých! Však jen Tvá vůle se staň, neboť víš, co prospívá mi a co škodí, a proto zlo milostivě ode mne odvrať a dobra v hojnosti mi poskytni. Nedopouštěj, abych v protivenstvích klesl, ve štěstí pak zpupněl, nýbrž propůjč, abych vždy Tebe, Pána Boha svého z celého srdce svého a nade všecko miloval — skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

---

*) *Racc. Odp. 300 dní jednou denně. — Pius IX. 4. února 1873.*

623. O sv. Urbanu.

(Lze zpívati dle nápěvu k „Bože, chválíme Tebe“, nebo):

Slavně. *Slova J. Soukopa. — Nápěv J. Bádala.*

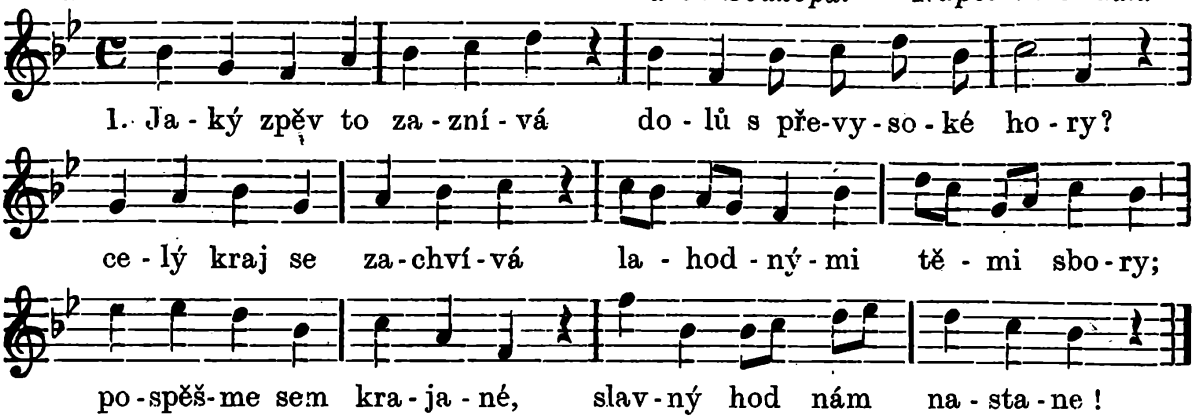

2. Andělé tam zpívají, - oslavují mučedníka, - stánek nový chystají - pro Božího bojovníka: - pro Urbana svatého, - patrona to našeho.*)

3. Ve třetím on století - řídil církev, loďku Páně, - musil mnoho trpěti, - než se octnul v nebes staně; - neboť bouře zběsilá - církev tehdáž děsila.

4. Valerian snoubenec - v pohanstvu jsa vychovaný, pokouší se o věnec Cecilie, svaté panny; - avšak děva spanilá - Bohu srdce slíbila.

5. „Anděl Páně střeží mne“, - Cecilia k němu praví, - „chceš-li ho zřít pravdivě, - křesťanské mít musíš mravy, - odřekni se pohanů, dej se pokřtít Urbanu.“

6. Papež, stařec šedivý, - v hrobkách mučedníků bývá, - Valerian horlivý, u něho dnem nocí dlívá, - učí se tam s pilností - Krista Pána moudrosti.

7. A když pokřtěn Urbanem - očištěn jest vodou svatou, - přestav býti pohanem - uzřel anděla tvář zlatou; - Bohu se pak zasvětil, - víru krví zpečetil.

8. Urban také položil - život v službě Pána Krista, - církev Boží rozmnožil, - nyní duše jeho čistá - raduje se na nebi, - celý svět ho velebí.

9. Také náš slyš vroucný ples, - patrone náš ušlechtilý, - vyslyš našich proseb dnes, - budiž tobě stánek milý, - který s mnohou radostí věnován tvé svatosti.

10. S nebeské pak výšiny - přímluvou svou chraniž stále - polní naše plodiny, - střez nás smrti nenadálé, - vypros svatý pokoj nám, - žehnej městům, dědinám.

11. Neřestí nás vystříhej, v zármutku buď těšitelem, - kleslým ku pomoci spěj, - hříšníků buď léčitelem, - a kdo k tobě zavítá, - nechť mu milost zasvitá.

12. Církev i vlast předrahou - přímluvám tvým poroučíme, - zaplaš bouři neblahou, - ať se šťastně doplavíme k nebi, kde ty přebýváš, - slávou věčnou oplýváš.

624. Jiná píseň o sv. Urbanu II., papeži a muč.

Vážně. *Slova od L. F. Valníčka. — Přepracoval Jak. P.*

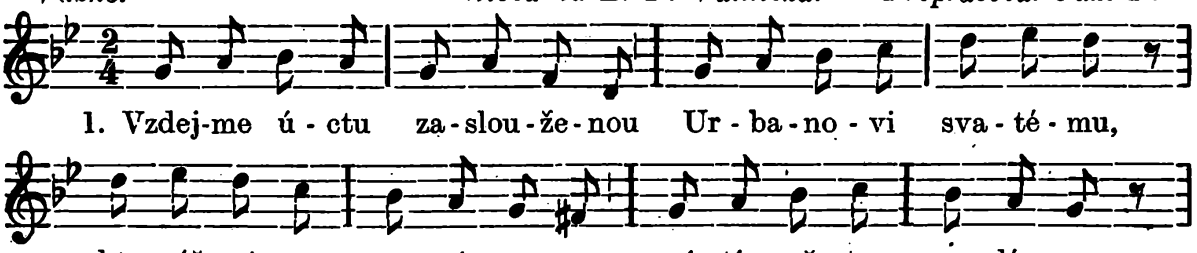

*) Místo těchto dvou prvních slok lze zpívati následující:

1. Velebný zpěv zaznívej, nes se kolem v doly, hory, - celý kraj se zachvívej - radostnými chvály sbory. - Spějme přeochotně v chrám - k zaslouženým oslavám.

2. Na nebesích andělé - slávu pějí mučedníku, - a my jeho ctitelé - vzdejme Bohu obět díků - pro Urbana svatého, patrona to našeho.

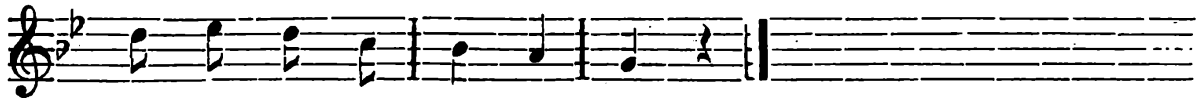

sví - tí svě - tu ce - lé mu.

2. Snět jsa z rodu vznešeného, - ctností víc se proslavil, - pro niž v čelo lidu svého - Kristus Pán jej postavil.

3. Zvolen duší za pastýře, moudře církev spravoval, - pravou víru zdárně šíře, - pro nebe je pěstoval.

4. Věrné učí, těší, sílí - jeho slovo, jeho vzor, - z pohanů se jeho pílí - rozmnožuje věrných sbor.

5. Roste zdárně církev svatá, - jeho rukou pěstěna, - mnohý vzácný Říman chvátá, - kde všem spása vznícena.

6. Království že Boží zkvétá, - ježto vštípil Spasitel, - trhá síť se bludů kletá: - zuří duší nepřítel.

7. Almachia, soudce v Římě, nenávistí k církvi štval, - aby zničil pravdy símě, - které Urban rozséval.

8. Kde se před ním Urban tají, - velí Almach slíditi, - když ho najdou, upoutají, jme se přísně souditi.

9. „Tys ten Urban“, Almach hřímá, - nejednou již souzený, - hlava sekty, skvrny Říma, - v níž zla všeho kořeny!“

10. Mírně Urban odpověděl: - „K víře, k ctnosti vedu lid, - aby jenom dobra hleděl, - pobožně jej učím žít.“

11. „Bohů nectíš“, soudce laje, - „neposloucháš vrchnosti, zákony tak pohrdaje, - ještě mluvíš o ctnosti?“

12. „Nectím model, lichých bohů, - hrozeb tvých se nebojím, - jenž sel hvězdy na oblohu, - jediného Boha ctím.

13. Podle jeho svatých řádů - vrchnost řádnou v úctě mám, - Krista ctím však nad vši vládu, - duše za svět neprodám“.

14. Rouháním řeč Urbanovu - soudce v hněvu nazývá, - kyne katu, do okovů - rána kladiv zavznívá.

15. Veden model před oltáře, - Urban obět odepřel, - raděj za to do žaláře - s družinou svých věrných šel.

16. Křesťané tam přicházejí - s otcem svým se potěšit, - jehož slova v srdce lejí - naděje jim slunný svit.

17. Rychle v svatém rozhovoru, - na modlitbách míjí čas, - než se nadáš, na obzoru - jitřenky se zardí jas.

18 A přec tato krátká chvíle - žalářníku stačila, aby duše došla cíle, křtem se znovu zrodila

19. Almachovi když se sdělí, - žalářník že přijal křest, - znova zuří, znova velí - různým modlám vzdávat čest.

20. Zloba víry nepřemůže, - marně tyran poroučí, - ku Kristu se vinou úže, - co jej od nich odloučí?

21. Almach zuří, šílí hněvem, křesťany dá mučiti, oni Pána ctí svým zpěvem, - Pán je ráčí síliti.

22. Na svou bolest zapomíná - Urban krutě týraný, - pod ranami katů hyna, - vroucně těší křesťany.

23. Že již záhy uzří Krista, - ta jej sílí naděje, - korunou se, již jim chystá, - duše jejich zastkvěje.

24. Klidně sklonil Urban hlavu; ukrutně kat hlavu sťal, - ale duši v nebes slávu - Kristus vlídně uvítal.

25. Urban papež sťatý katem - nad tyranem zvítězil, - v nadšení jejž hlásal svatém, odměnou mu Kristus byl.

26. Prolitá krev mučedníků - hojnou dala úrodu: - zázračný vzrůst věrných šiků, - církvi Boží svobodu.

27. Chvála Tobě, Hospodine, sílo a mzdo věřících, - kdo se k Tobě věrně vine, blaha dojde v loktech Tvých!

Sv. Filip Neri, vyzn.

26. května.

Narodil se ve Florencii, ale jako mnich a kněz působil v Římě. Založil tam kongregaci Oratorianů. Život jeho byla jedna nekonečná řada dobrodiní, horlivosti pro spásu duší, odříkání a sebezapírání vlastního. Dosáhl 80 let a zemřel 1595. Byl pro své zásluhy a svatost v Římě tak oblíben, že již po 27 letech byl prohlášen za svatého.

Modlitba k sv. Filipu Neriovi o pomoc v hodinu smrti.

Ó slavný sv. Filipe, tys Bohem tak byl omilostněn, žes své duchovní dítky dovedl v hodince smrti těšiti a podporovati: ó buď i mně přímluvcem a otcem, až se octnu v onom okamžiku teskném.

Vymož mi milost, aby nade mnou zlý nepřítel v té hodině nezvítězil, pokušení mne nepřemohlo a strach mne neučinil malomyslným, nýbrž abych posilněn jsa živou vírou, nadějí pevnou a láskou upřímnou poslední boj bojoval trpělivě a vytrvale. Dej, abych důvěřuje v milosrdenství Páně, v nekonečné zásluhy Ježíše Krista a v ochranu nejblahoslavenější Panny Marie uznán byl hodným, umříti smrtí spravedlivých a dospěti do blažícího domova rajského, kdež bych s tebou a všemi svatými Boha miloval a na věky požíval. Amen.

Racc. Odp. 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 22. dubna 1887.

Svátky svatých v červnu.

Sv. Norbert, biskup.

6. června.

Sv. Norbert založil řád Premonstratský. Působil velice jako kazatel. Stal se na konec arcibiskupem v Magdeburku (Děvíně) a zemřel tamže po záslužném a svatém životě r. 1134.

Modlitba církevní.

Antifona: To dobře, služebníče dobrý a věrný: že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím, praví Pán.

V. Spravedlivého provedl Hospodin cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, jenž jsi blahoslaveného Norberta, vyznavače svého a biskupa, výborným hlasatelem slova Tvého učinil, a skrze něhož jsi církev svou novým dítkem (řádem premonstrátským) zúrodnil: propůjč, prosíme, abychom pro jeho přímluvné zásluhy to, čemu ústy a také skutky učil, s Tvou pomocí konati mohli. Skrze Pána . . .

627. O sv. Norbertu.

Slova Fr. Kyselého (Brunona Sauera). — Hudba Fr. Musila 1908.*

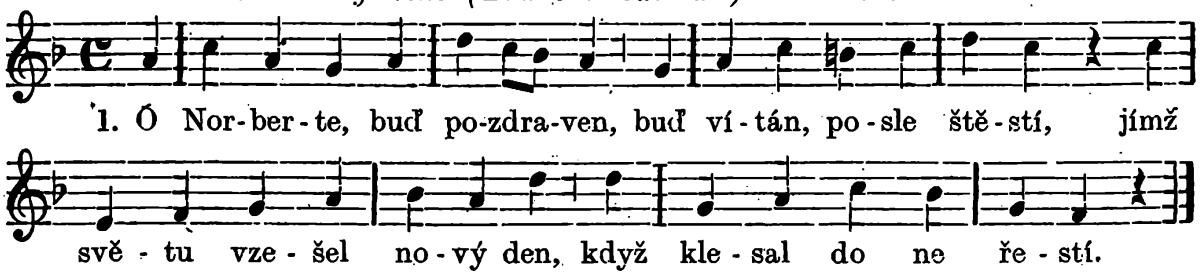

2. Tys pravý anděl pokoje; - kam slovo tvoje padlo, - hned utišeny rozbroje - a rozhořčení chladlo.

3. Tys hlásal přísnou kajícnost, - sám hříchům odumřelý, i byl tvůj život sama ctnost a světu příklad skvělý.

4. Jak přelíbezná lilie tvá duše kvetla milá, - neb úctě Panny Marie - dnem nocí věrně žila.

5. I pokora tvá ryzostí - jak drahokam se skvěla, - neb v nejsvětější svátosti - svůj sladký původ měla.

6. Svět žasne tvojím nad leskem, - leč Pán tě nejlíp cení, - když tobě v kraji nebeském - dal hojné oslavení.

7. Kdo za otce tě vyvolil, - kdo tvé se svěřil péči, - ten snadno stihne věčný cíl a znikne hříšných léčí.

8. Ó Norberte, pros za svůj lid, - by zkvétal pravou ctností - a korunu i blahý byt - vzal v podíl na věčnosti.

9. Buď v Norbertovi veleben Bůh Otec, Syn, Duch věčný, - buď oslavován v tento den - i po věk nekonečný.

*) Otištěno s jeho svolením dto. 20. prosince 1907.

V. Oroduj za nás, sv. Norberte!
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových!

Modleme se: Račiž vzbuditi, ó Pane, v církvi své ducha, jemužto sv. Norbert, vyznavač a biskup se zasvětil: abychom týmž duchem naplněni jsouce snažili se milovati, co on miloval, a ochotně konati, čemu vyučoval. Pro Krista, Pána našeho. Amen.

Sv. Barnabáš, apoštol.

11. června.

Soudruh sv. Pavla na některých apoštolských cestách. Působil nejvíce na ostrově Cypru, kde roku 62 byl po mnohých mukách ukamenován pro víru.

Zasvěcen mu jest filiální kostel v Těšancch (u Moutnic).

Vzývání.

Svatý Barnabáši! Jakou radost pocítil jsi, když seznals víru Kristovu! Od té doby stal ses horlivým jejím hlasatelem, abys útěchu, kterou naplnila tvoje nitro, připravil i jiným. Odevzdav peníze stržené za své pole apoštolům k účelům církevním, byl jsi vyslán do Antiochie, abys tam Krista hlásal; nalezna tam již mnohé věřící, utvrzoval jsi je ve víře. Odešed do Tarsu za Pavlem, vrátil ses s ním do Antiochie a učili jste tamnější obec po celý rok a těšili se nemálo z nadávky, kterou vmetli pohané ve tvář věřících, nazývajíce je ponejprv „křesťany". Zanesše podpory peněžní věřícím do Judska, byli jste v Antiochii posvěceni na biskupy, a to z vnuknutí Ducha sv., jenž řekl: „Oddělte mi Šavla a Barnabáše k dílu, ke kterémuž jsem je pojal". S jakou horlivostí konali jste pak apoštolské cesty a hlásali všude neohroženě učení Kristovo! Na konec jsi, svatý Barnabáši, odděliv se od Šavla, jenž mezi tím byl přijal jméno Pavla, odebral se do svého rodného kraje na ostrov Cypr, kde jsi apoštolský úřad korunoval smrtí mučednickou a pochován byl s evvangeliem sv. Matouše, které jsi byl sám opsal.

Celý svůj život věnoval jsi šíření víry Kristovy. Přimlouvej se za nás, abychom nejen sami víru zachovali, ji slovem i skutkem, když toho potřeba káže, veřejně vyznávali a hájili, na jméno „křesťana" a „katolíka" hrdými byli — nýbrž abychom i své rodiny, příbuzné a přátele v ní utvrzovali, a tak podobně jako ty zásluh získali si pro slávu věčnou. Amen.

*

Modlitba církevní.

Mimo čas velikonoční:

Antif.: Vy, kteříž opustili jste všechno, a následovali jste mne, stokrát více vezmete a životem věčným vládnouti budete.

V. Ohlašovali skutky Boží.
R. A činům jeho srozuměli.

V čas velikonoční:

Antif. Dcery jerusalemské, pojďte a patřte na mučedníky s korunami, kterými korunoval je Pán, v den slavnosti a radosti, alleluja, alleluja.

V. Drahát jest před očima Hospodinovýma, alleluja.
R. Smrt svatých jeho, alleluja.

Modlitba: Bože, jenž nás blahoslaveného Barnabáše, apoštola svého, zásluhami a přímluvou potěšuješ: propůjč, prosíme: abychom my, kteříž Tvá skrze něho dobrodiní žádáme, darem Tvé milosti obdrželi. Skrze Pána...

628. K sv. Barnabáši, ap.

(Lze zpívati též dle: „Ejhle, svatý Velehrad už září".)

Slova Václava Kosmáka. — Hudba Jana Bádala 1906.

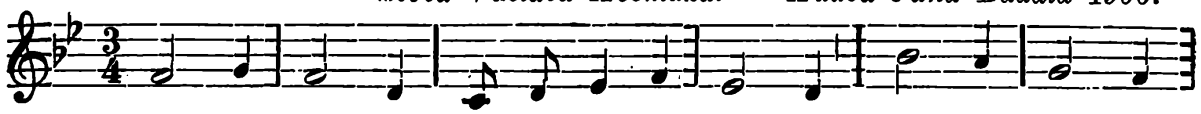

Bar-na-bá-ši, a-po-što-le Pá-ně, to-bě zní dnes

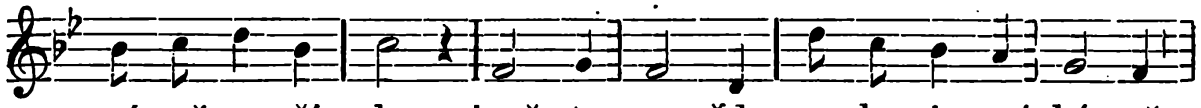

pís-ně na-ší ples, jenž-to po-vždy s nebes jas-né bá-ně

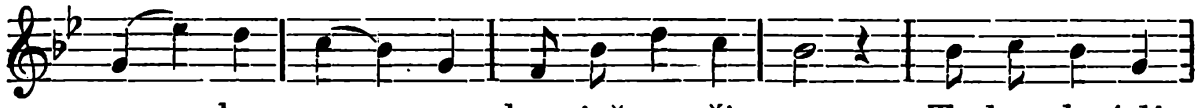

o chra-nou svou kry-ješ na-ši ves. Te-be chvá-lí,

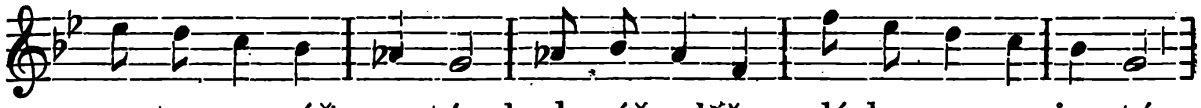

pa-tro-ne náš sva-tý, duch náš vděčnou láskou za-u-ja-tý:

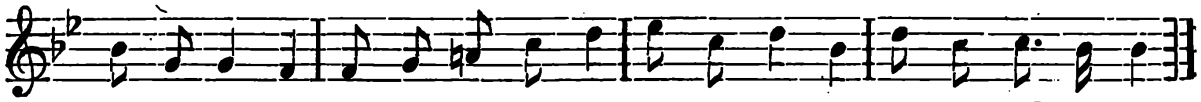

milostně rač chválu při-ja-ti, milostně nám dá-le žeh-na-ti.

2. Za patrona jsme tě vyvolili, - bys nám vzorem byl a svítilnou. - Život svůj jsme tobě zasvětili, - zasvětili majetnost též svou: - Vypros na Pánu nám milost hojnou, - vypros touhu k nebi neúkojnou, - ať jak ty vždy světem zhrdáme, - stálí u víře vždy trváme.

3. Na Cypru jsi uzřel světa světlo, - mladost tvá ti nesla radost jen, - krásnější však světlo se ti vznětlo, - když byls k službě Boží vyvolen. - Tenkrát prodals pozemské své lány, - s výtěžkem jsi zhojil chudých rány, - k Antiochii pak's chvatem spěl, - bys tam símě víry Boží sel.

4. Po rok celý jsi v tom Božím sadě - s Pavlem neúnavně pracoval, - až ta církev kvetla v krásném ladě, - že sám Bůh se z toho radoval. Věřící tu poctu Kristu vzdali, - „Křesťany" že prvně tam se zvali; - jménu tvému vzdávali též čest: - ctností tvých se nespouštěli cest.

5. Po mnohém pak jiném namáhání - konečněs zas k Cypru připloval, - a tam s Markem na rodinné pláni - símě's pravdy věčné rozsíval, - odměňuje Bůh tam tvoje snahy, - udělil ti věnec slávy drahý: - císař Nero usmrtit tě dal, - abys v nebi odplatu svou vzal.

6. By tvé tělo mohlo býti ctěno, - dlouho po něm marně pátráno, až je našel zbožný císař Zeno, - jemuž toho štěstí dopřáno. - A tu užasnutí vedle tebe, - našli knihu, předrahý dar nebe, - evangelium to Matouše, - z něhož čerpá pravdu lidstvo vše.

7. Tak nám svítíš v životě i hrobě - jako jasná hvězda ku nebi, - za to budiž čest a chvála tobě, - proto dnes náš zpěv tě velebí. - Slibujem i my teď duchem, tělem - následovat tebe v žití celém, - bychom, až kdys přijde konec náš, - přišli též tam, kde ty stánek máš.

Sv. Antonín Padovský.

13. června.

Z řádu sv. Františka, výtečný učitel bohovědy, kazatel a divotvorce. Obrátil nesčetné hříšníky a bludaře. Naposled působil v Padově, kde zemřel r. 1231. Tam je pochován v nádherném chrámě, na jeho počest zbudovaném. Rodné jeho město Lissabon závodí s Padovou o jeho uctívání.

V brněnské diecesi posvěceny mu: kostely farní v Brumovicích a na Hradišti nad Znojmem, kostel klášterní v Dačicích, filiální ve Lhotě u Brtnice; kaple v Babicích u Rosic, v Písečném u Novosadů, v Horkách u Martinkova, v Hraběticích u Újezda (blíže Sokolnic), kaple hřbitovní na Lomnici, veřejná v Ronově u Osové Bytýšky, zámecká v Černé u Měřína. — Sv. Antonín spolu se sv. Florianem, Fabianem a Sebestianem jsou patrony kaple v Dolních Kounicích.

Modlitba k sv. Antonínu z Padovy

na dosažení jisté milosti.

K tobě, mocný divotvorče, se utíkáme, k tobě, v jehož prsou tak vřele plápolal svatý oheň lásky k Bohu a k chudým, který jsi odůstojněn byl nésti ve svém náručí dítko Ježíše, jež v chudobě chtělo býti narozeno. K tobě obracíme se v plné důvěře, abys prosil božského Spasitele, by se nad námi smiloval v přítomném zármutku. Ano, vyžádej nám milost, o kterou prosíme. *(Zde budiž milost jmenována.)* Vymůžeš-li nám ji, věnujeme ti, slavný svatý Antoníne, chléb pro chudé, jež jsi na světě tak velice miloval.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Racc. Odp. 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 11. května 1897.

Modlitba ta patrně obmýšlí úctu sv. Antonína pěstovati hlavně udílením chleba a almužen, kteráž za našich dnů ve mnohých krajinách se rozšířila.

Jiná modlitba k sv. Antonínu z Padovy.

Ó podivuhodný svatý Antoníne, slavný velikolepými zázraky a milostiplným vyznamenáním, jehož ti dopřál Ježíš, an jako milé pacholátko ráčil sestoupiti a v tvém náručí odpočívati; vymoz mi od jeho dobroty milost, po které z plna srdce toužím a o kterou snažně prosím.

Ty jsi byl tak laskavý k ubohým hříšníkům; ty také nehledíš na nehodnost těch, kteří k tobě volají, nýbrž na čest Boží, která — pomůžeš-li mi — tím bude zvýšena; ty patříš na spasení duše mé, které je v úzkém vztahu k prosbě, tobě tak důtklivě přednášené.

Vděčnost budiž ti dokázána nepatrným dárkem, který ti obětuji ku podpoře chudých. Ó kéž bych jednou s tebou požíval nebeské blaženosti; to propůjč mi božský Spasitel na tvou přímluvu. Amen.

Odp. (i pro duše v očistci) 300 dní jednou denně. Lev XIII. 6. května 1899.

Responsorium Si quaeris miracula ke cti sv. Antonína Paduanského.

(Od 16. stol. připisováno sv. Bonaventurovi).

Divotvůrce znát chceš jas?
Smrt a blud a nehody,
malomoc, ďas prchají,
choří zdravím září;
okovů se volní svaz,
moře tichne bez škody,
ztrát když, údů žádají —
dojdou mladí, staří.

Nebezpečí mizí v čas,
nouzi plaší úrody,
nalezší též jásají,
Padua tím daří.
Okovů se volní svaz atd.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.
Okovů se volní svaz atd.

Oroduj za nás, blahoslavený Antoníne.
Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Církev svou, Bože, potěšuj žádoucí slavností blahoslaveného Antonína, vyznavače svého: aby duchovními povždy chráněna byla pomůckami a radostí užívati zasloužila věčných. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

V Responsoriu jest uvedeno 13 druhů milostí, jež uděleny byly od Boha na přímluvu sv. Antonína z Padovy.

Racc. 100 dní odp. jednou denně povoleny těm, kdož se pomodlí 13krát Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci na památku těch 13 milostí, jak je zvykem v Padově a jinde. — Lev XIII. 9. června 1896.

Racc. Odpustky 100 dní pokaždé těm, kdož se Responsorium pomodlí. — Plnomocné jednou za měsíc v den libovolný pro ty, kdož po celý měsíc každodenně modlitbu vykonají; podmínky: zpověď, přijímání, návštěva kostela a při ní modlitba na úmysl sv. Otce. — Pius IX. 25. ledna 1866.

Nešpory na sv. Antonína, vyzn.

Vše jako 15. května o sv. Isidoru, vyzn. na str. 1498., až na modlitbu:

Církev svou, Bože, potěšuj žádoucí slavnost blahoslaveného Antonína, vyznavače svého, aby duchovními povždy chráněna byla pomůckami, a radostí užívati zasloužila věčných. Skrze Pána . . .
R. Amen.*)

*) V první sloce hymnu „Iste confessor“ třetí verš zní: „zasloužil v nebe dnešního dne vjíti“.

629. K sv. Antonínu Pad.

Slova z Poutní knihy č. 235. — Nápěv K. E.

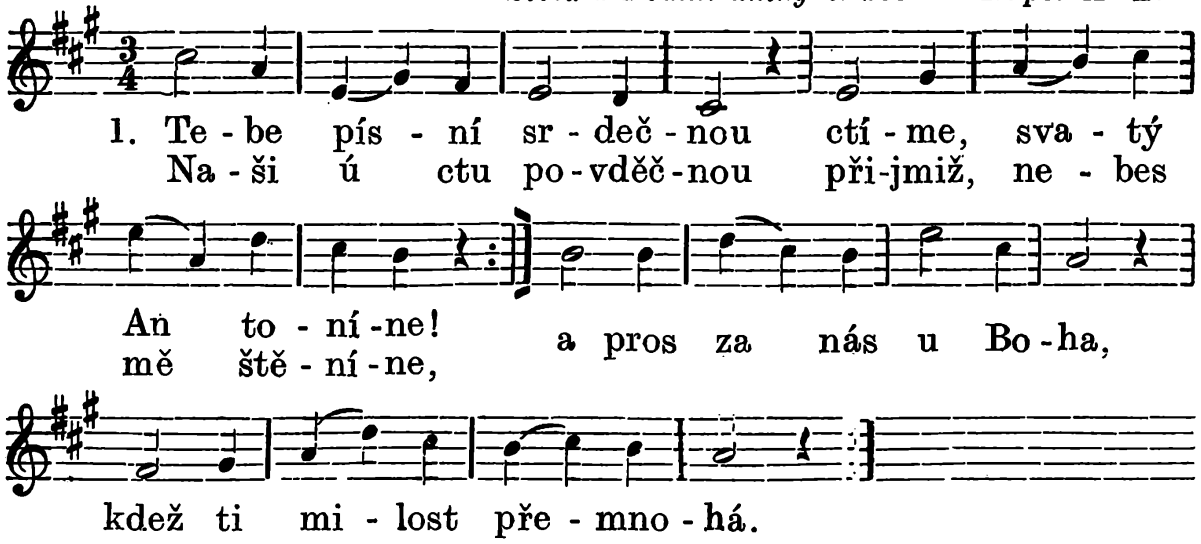

2. Tys již v mládí vynikal - životem svým bohumilým, - Boha ctít jsi navykal - příkladem svým ušlechtilým; - nevinností jsi se skvěl, - cestou ctnosti k nebi spěl.

3. Tys již v útlém rozkvětu - Pánu zasvětil svou duši, - v přesvatém pak roznětu - v boj jsi volil vejít tužší, - podstoupit chtěls mučení, - by lid došel spasení.

4. Bůh však dle své moudrosti - v jinou povolal tě zemi, - tam, kde lidé v tuposti - oslepli jsou hříchy všemi, - abys bludné kacíře - k pravé vodil ku víře.

5. Tam jsi v chrámech, u moře - lidem svaté pravdy hlásal, - k slovu tvému v pokoře - i tvor němý divně jásal, - takovými zázraky - snímals hříchů povlaky.

6. Bůh vždy žehnal pracím tvým, - hojných udělil ti darů; - tys byl spásou zbloudilým, - hynoucím všem ve zlém zmaru; - ó buď nám též obráncem, - laskavým vždy ochráncem.

7. Shlédni na nás s nebes bran, - kde se Bohu věčně koříš, - by nás v rajský přijal stan, - kde ty svatou láskou hoříš, - by nás chránil Bůh náš sám - k tvojim mocným přímluvám.

8. Pros tam za nás Marii, - přimlouvej se u Ježíše, - jenž tě poctil lilií, - by nás přijal do své říše, - kde mu budem' na věky - slastné zpívat povděky.

Sv. Vít, muč., patron diecese brněnské.

15. června.

Pochází ze Sicilie, utekl se před pronásledováním svého pohanského otce do Říma, a ač tam uzdravil modlitbou syna císaře Diokleciána, byl přece pro víru různým způsobem mučen. S ním osud sdílela jeho vychovatelka sv. Krescencie a její manžel sv. Modestus. Zemřeli r. 303. — Rámě sv. Víta dostal sv. Václav darem od císaře Jindřicha a přinesl je do Prahy, kde založil chrám sv. Víta; později, r. 1355 císař Karel IV., Otec vlasti, získal též ostatní tělo tomuto chrámu.

Sv. Vítu mučedníku v brněnské diecesi zasvěceny jsou kostely farní v Pavlově (Pailenz), v Selci, Dyjákovičkách, kost. filiální v Jemnici, kaple ve Starém Křtalově (f. Slavonice), zám. ve Skalici (f. Hostěradice). — Sv. Václav se sv. Vítem jsou patrony kostela farního v Němčicích.

Modlitba.

Svatý Víte, jenž jsi z vnuknutí andělského raději opustil dům otcovský a odebral se do ciziny, než bys se zřekl víry v Krista a jednal proti povinnostem přijatým na křtu svatém, a jenž jsi i v cizině pro víru podstoupil nelidská muka, jaká jen zuřivost pohanská dovedla vymysliti a prováděti na věrných stoupencích Syna Božího, — přimlouvej se u Boha za nás a za naši vlast, v níž kosti tvoje řízením Božím odpočívají, aby nás chránil od bludů, bránil proti odpadlictví od víry katolické, utvrzoval ve zbožném životě dle její zásad a učení a dal nám nabýti hojných zásluh pro život věčný. Amen.

Nešpory na sv. Víta, muč.

Jako na sv. Šebestiána muč. 20. ledna na str. 1424., až na modlitbu:

Popřej, prosíme, všemohoucí Bože, abychom my, kteříž blahoslaveného Víta, mučedníka Tvého, narozeniny slavíme, na přímluvu jeho v lásce jména Tvého byli posilněni. Skrze Pána.*)

630. K sv. Vítu.

Slova Fr. Sušila. — Hudba Jos. Charváta 1905.

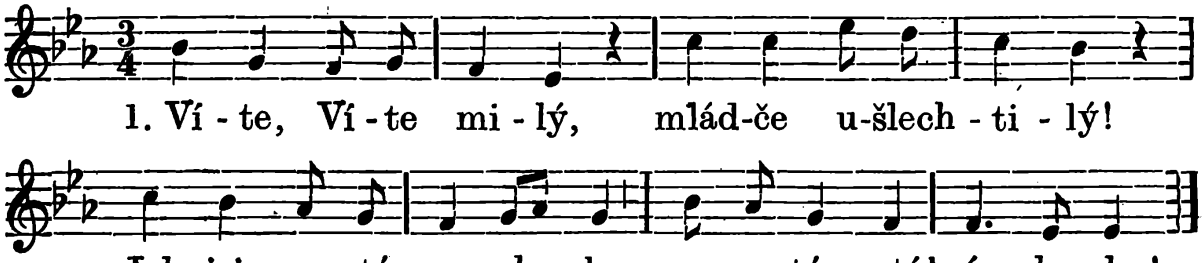

2. Pachole's byl malé, - tělem nedozralé, - dospěla však duše tvá, - nezmohla ji mocnost zlá.

3. Mníce, že jsi děcko, - dávali ti všecko; - chtěla zlost jich nečistá - odloučit tě od Krista.

4. Duch tvůj ostal peven, - vyšší dar ti zjeven; - zlato, drahé kamení - mysli tvojí nezmění.

5. Znalať duše tvoje jiné blaha zdroje, - po nebeském pokladu - toužívala od mladu.

6. Vrah tě v oheň vhodil; - ten ti neuškodil. - Kyj se v rukou nehýbal, - lev ti nohy zulíbal.

7. Horoucího kotla - krutost pro tě zkrotla, - vřelost k tělu nesáhla, - an ho láska ostřáhla.

8. Posléz anděl s nebe - přišel vyvést tebe, - v libodychém hovoru - pojal duši nahoru.

9. Svatý pacholíku, - vezmi hojně díků - za stálost, co's provodil, - by ses Kristu obrodil.

10. Nechať láska svatá, - jíž tvá hruď jest vzňatá - i nás sličně ozdobí a hruď Kristu podrobí.

11. To tvé svaté tělo - u nás ležet chtělo; - také duch tvůj s námi choď a nás k lásce Boží voď.

*) Modlitba k sv. Vítu, Modestu a Krescencii, muč. zní: Dej církvi své, prosíme Pane, aby na přímluvu mučedníků Tvých Víta, Modesta a Krescencie pyšně nesmýšlela, nýbrž Tobě příjemnou pokorou sloužila: a tak zlým pohrdajíc, cokoliv pravé jest, z nenucené konala lásky. Skrze Pána...

R. Amen.

Sv. Alois (1568—1591), patron mládeže.

21. června.

Byl dědičným princem markraběte Ferdinanda z Gonzagy v Italii. Již v útlém věku, v desátém roce složil slib čistoty; 17letý vstoupil do jesuitského kláštera v Římě. Když tam vypukl mor, obsluhoval nemocné a nakaziv se, zemřel morem.

Má kapli v českém ústavě ku vzdělání učitelů v Brně (ve farnosti ct. OO. Augustiniánů); farní kostel v Otnicích zasvěcen jest sv. Aloisu a sv. Havlu.

Modlitba k sv. Aloisovi.

Ó Bože, dárce a obnoviteli nevinnosti, jenž jsi v svatém Aloisu způsobiti ráčil, že hned od první mladosti podivnou čistotou se skvěl, propůjč nám, služebníkům svým, abychom roucho nevinnosti, které jsme na křtu svatém obdrželi, nižádným hříchem neposkvrnili, aneb je alespoň od poskvrn, které jsme vlastní vinou si způsobili, kajícími slzami zase očistili. Ó Bože! jenž jsi služebníka svého, svatého Aloisa, po tomto v nevinnosti a andělské čistotě dokonaném životě blahoslavenou smrtí, mnohými zázraky a velikou na nebesích slávou ozdobiti ráčil: popřej milostivě, abychom skrze jeho zásluhy a orodování posilněni jsouce, cestou Tvých přikázání stále kráčeli a po šťastném vykročení z tohoto života do radosti věčné vejíti mohli. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Prosba k sv. Aloisovi z Gonzagy o čistotu.

Svatý Aloisi, andělskými mravy ozdobený! Já, tvůj nejnehodnější ctitel, tobě zvláště poručenu činím čistotu srdce i těla svého. Pro tvou andělskou čistotu zapřisahám tě, abys mne ráčil poručiti Ježíši Kristu, neposkvrněnému Beránku, a jeho nejsvětější Matce, Panně panen, a mne uchránil všelikého hříchu smrtelného. Nedopusť, abych kdy pokálel se hříchem nečistoty, nýbrž jakmile spatříš, že bych do pokušení a nebezpečenství takového hříchu přicházel, zapuď ihned z útrob mých svou přímluvou všeliká myšlení a hnutí necudná; oživ pak ve mně znova vzpomínku na věčnost a na Ježíše ukřižovaného a vštěp hluboce v srdce mé pocit bázně Boží; rozněť ve mně oheň božské lásky a učiň, abych následuje tebe na zemi, zasloužil požívati s tebou Boha na nebi. Amen.

Otče náš. Zdrávas.

Racc. Odp. 100 dní jednou denně. — Pius VII. 6. března 1802.

Modlitba zásvětná k sv. Aloisovi.

Slavný sv. Aloisi, jenž jsi od církve katolické pro svůj vezdejší čistý život vyznamenán byl názvem andělského mladíka, k tobě blížím se u vroucí zbožnosti duše své a srdce svého, a zasvěcuji se ti docela.

Ó dokonalý vzore, můj dobrotivý a mocný ochránce, jak velice tě potřebuji! Svět a ďábel strojí mi úklady: cítím žár náruživosti a až příliš poznávám slabost a nestálost svého věku. Kdo mne bude střežiti, ne-li ty, světče čistý jako anděl, ty, chloubo a okraso, lásko a oporo mládeže?

U tebe tedy z celé duše hledám útočiště, z plna srdce svěřuji a zasvěcuji se tobě. Je mým úmyslem, umiňuji si a slibuji, ctíti

tebe obzvláštní zbožností, velebiti tě pro všechny tvé vznešené ctnosti, zvláště však pro tvou andělskou čistotu; následovati budu příkladu tvého, rozšiřovati budu pobožnost k tobě mezi svými soudruhy, a až do svého posledního vydechnutí budu vzývati a velebiti tvé jméno svaté a sladké. Ano, tobě zasvěcuji svou duši, své smysly, své srdce, sebe celého.

Ó přemilý sv. Aloisi! Nyní tedy úplně náležím tobě a chci tvým býti navždy. Nuže, ochraňuj mne, obhajuj mne, opatruj mne jako svůj majetek, aby pobožnost má k tobě pomáhala mi sloužiti věrněji Ježíši a Marii, ctíti je vroucněji a kdysi patřiti s tebou na Boha v nebi a chváliti jej na věky věkův. Amen.

Racc. Odp. 200 dní jednou denně pro všecky věřící. — Plnomocné o slavnosti sv. Aloisia nebo v její oktávě pro ty, kdož modlitbu tu konají po celý měsíc červen každodenně. Podmínky: zpověď, přijímání, návštěva kostela nebo veřejné kaple a tam modlitba na úmysl sv. Otce. — Lev XIII; 12. června 1894.

Nešpory o sv. Aloisovi, vyzn.

Vše jako 15. května o sv. Isidorovi, vyzn., až na modlitbu:

Nebeských darů rozdavateli, Bože, jenž jsi v andělském panici Aloisovi podivuhodnou nevinnost života se stejnou kajícností sdružiti ráčil: pro jeho zásluhy a přímluvy uděl nám, abychom, nevinnosti jeho nenásledovavše, aspoň kajícností jemu se podobali. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Litanie ke cti sv. Aloisa.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!
Synu Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatý Aloisi,
Vtělený anděle,
Zázraku čistoty,
Zářící příklade všech ctností,
Láskyplný přímluvčí a ochránce mládeže,
Velikomyslný pohrdateli světem a jeho marnými radostmi,
Svatý Aloisi, jenž jsi tak rád na Boha myslil,
Jenž jsi od dětství v přítomnosti Boží obcoval,
Jenž jsi láskou tak vroucí k Bohu plál,
Jenž jsi ku každé modlitbě přehorlivě lnul,
Jenž jsi horoucí pobožnost k nejsvětější svátosti oltářní choval,
Jenž jsi tak často v pokoře nejhlubší ke stolu Páně přistupoval,
Jenž jsi o umučení Páně tak často a důkladně rozjímal,
Jenž jsi čistotu křtu sv. neporušenu zachoval,
Jenž jsi mši svaté vždy co nejzbožněji obcoval,
Jenž jsi slovo Boží vždy s nejlepším úmyslem poslouchal a plnil,
Jenž jsi svých rodičů a představených na slovo poslušen byl,
Jenž jsi ostražitě před lidmi zkaženými prchal,
Jenž jsi všem nebezpečím světským svědomitě se vyhýbal,
Jenž jsi bohatstvím a marností světskou pohrdal,
} orodují za nás!

*

Jenž jsi i nejnepatrnější hřích jako největší zlo v ošklivosti měl,
Jenž jsi vždy lásku k bližnímu pěstoval,
Jenž jsi ke všem lidem vlídným a pokorným byl,
Jenž jsi své oči a všechny smysly tak přísně střežil,
Jenž jsi se — jsa naprosto nevinným — za velkého hříšníka považoval,
Jenž jsi tak přísné pokání činil,
Jenž jsi povinnosti stavu svého tak věrně plnil,
Jenž jsi myšlenkami, slovy i skutky Bohu tak horlivě sloužil,
Jenž jsi tak něžnou úctu k Marii, panenské Matce Boží, měl,
Jenž jsi se svým svatým andělem strážcem důvěrně obcoval,
Jenž jsi až do konce tak věrně a pevně vytrval,
Abychom i my dle Tvého příkladu Boha všudy na mysli měli,
Abychom i my povždy v bázni Boží žili,
Abychom i my zkaženým lidem se vyhýbali,
Abychom i my ode všeho svůdnictví chránění byli,
Abychom i my v pokušení a nebezpečenství hříchu vždycky zvítězili,
Abychom i my srdce své od pozemských věcí odvrátili,
Abychom i my svou mysl k nebi obrátili,
Abychom i my pravou pobožnost k Ježíši v nejsv. spátosti oltářní měli,
Abychom i my dětinnou úctu k Marii, nejčistší Panně, chovali,
Abychom i my na těle i na duchu vždy čistými zůstali,
Abychom i my ve všech ctnostech prospívali,
Abychom i my dětinnou, vděčnou lásku k Bohu dokazovali,
Abychom i my naproti každému, i sebe menšímu hříchu živou ošklivost cítili,
Abychom i my hříchů svých opravdově litovali,
Abychom i my hříchů svých trvale se zhostili,
Abychom i my před svou smrtí svátosti umírajících zbožně přijali,
Abychom i my blaženě skonali,
Abychom i my při soudu spravedlivém a přísném čestně obstáli,
Abychom i my pak k tobě a všem andělům a svatým do nebe přijati byli,
Abychom i my konečně s tebou Boha věčně chválili a velebili,
} oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás. Kriste, vyslyš nás.
Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.

Otče náš. Zdrávas, Maria.

V. Oroduj za nás, svatý Aloisi.
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Nebeských darů rozdavateli, Bože, jenž jsi v andělském panici Aloisovi podivuhodnou nevinnost života se stejnou kajícností sdružiti ráčil: pro jeho zásluhy a přímluvy uděl nám, abychom, nevinnosti jeho nenásledovavše, aspoň kajícností jemu se podobali. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

631. O Aloysi, coeli gemma. — O Aloisi, nebes perlo.

Plesy duch. č. 88.

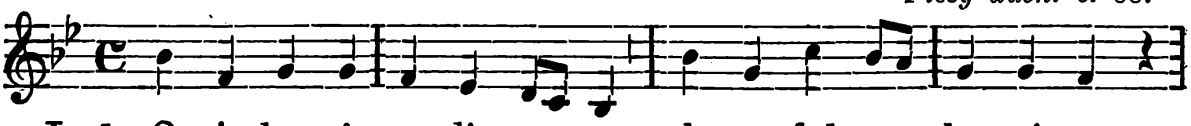

I. 1. O A-loy-si, coe-li gem-ma ple-no ful-gens lu-mi-ne,
II. 1. Ó A-loi-si, nebes per-lo něžným le-skem zá-ří-cí,

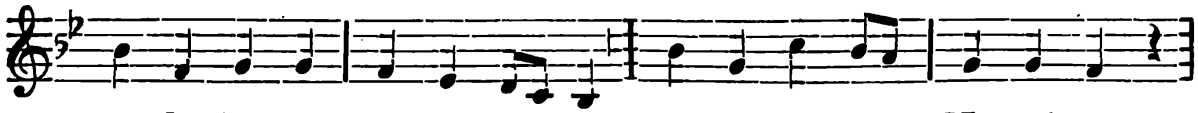

no-bi-le quem or-nat stemma tra-di-tum a Nu-mi-ne :
mdlého vě-ku moc-ná ber-lo, ju-ný roz-um tu-ží-cí!

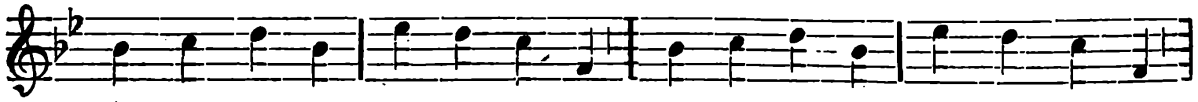

nil, quod a-ni-mam ob-scu-rat et sa-lu-tem non pro-cu-rat,
Vše, co u-mu jas-no stí-ní, vše, co vů-li níz-kou či-ní,

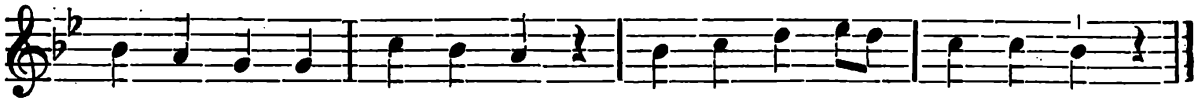

per te ul-lo tem-po-re no-stro sit in pe-cto-re.
příkladem tvým budiž v nás u-du-še-no v každý čas.

I.

2. Tu, qui nivium candorem - vincis innocentia, - ora, hujus ut amorem - Dei det clementia, - ne relicta puritate - et contracta foeditate - capiat initium - animae exitium.

3. Qui imago es rosarum coronata sentibus, - age, crimen sit amarum - vere poenitentibus; - impetra, ut divinorum - sanctam viam praeceptorum - sub amato onere - decurramus opere.

4. Quod abusu rationis - viam hanc calcavimus, - qua damnatae regionis - nos haeredes fecimus, - istud nostram mentem ferit - et amaro planctu terit; - fugit innocentia, - levet poenitentia.

5. Gratiose Aloysi, - nostros audi gemitus! - fac, ad portam paradisi - nobis detur aditus, - ubi vita angelorum - nescia est peccatorum, - Agnus ubi reficit, - nulla labes inficit.

6. Grates Deo mille damus - pietate debita - danti, ut ad se tendamus - duplice in semita : - aut per innocentum callem, - aut per poenitentum vallem: - utriusque conscius - iuvet Aloysius !

II.

2. Ty, jenž předčíš nevinností - sněhobílou lilii, - pros, ať duch náš v bujarosti - květy ctnosti rozvíjí! - V bouři nehod svatou víru, - v štěstí pravou mysli míru, - proti hříchu mocný vzdor - dej nám žití tvého vzor.

3. Světa sláva, touha zlata - neusedly v mysli tvé: - po pravdě tvá píle svatá - rozpínala ruce své. - Rozkoš tvá: jen k Bohu zříti, - v čistém srdci nebe míti, - malých vad a úhon sled - byl tvé duši krutý jed.

4. Choroby když děsné mraky - klid tvé mysli bouřily, - upjaté tvé k Bohu zraky - rajské bláhy toužily: - „Bože“, v této stenals době, - „dej mi brzo jíti k Tobě, - u tebe jen pravdy svět, - tam jen pravé lásky květ!“

5. Bůh, jenž nad hvězdami trůní, - želání tvé ukojil, - věčné pravdy na výsluní - oblahou tě opojil: - tam, kde není touhy více, - tam, kde zíráš v Boží líce, - tam tvé nevinnosti tvář - skví se nad jitřenky zář.

6. Přimluv se, kdy světa zloba - ve strázní nás metá vír, - ať tvé nevinnosti zdoba - zachová nám duše mír. - Chceme konat, co Bůh velí, - a co k pravdě, k dobru čelí, - bychom krásou duše své - blížili se něze tvé.

632. O Aloysi, coeli gemma.

Překlad (nový) Vl Šťastného („Obzor", 1887). — Hudba J. Charváta 1906.

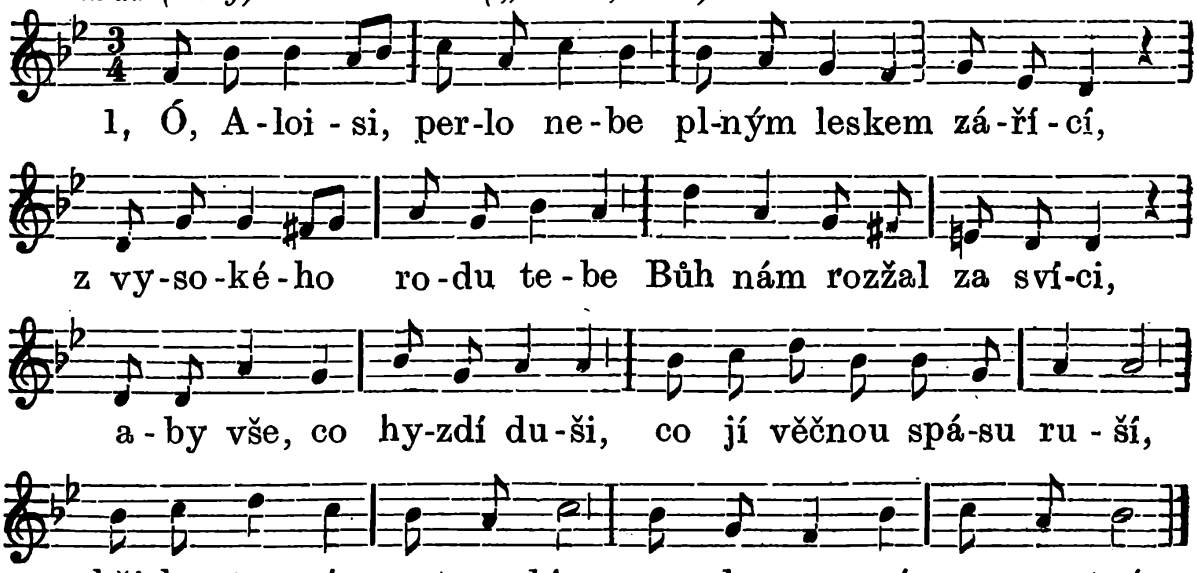

2. Který svatou nevinností - nade sníh se zaskvíváš, - pros, ať tvojí milou ctností - zakvítá i život náš: - bychom tvého vzoru dbali, - neřesti se vystříhali, kterou hyne duše květ, - hyne krása mladých let.

3. Tys jak růže přespanilá - kázně trním věnčená, - pros, by naše lítost byla - pravá vždy, nelíčená; - cestou Božích přikázání - uč nás kráčet bez ustání, - ať se k nebes výšině - za tebou duch vyšine.

4. Kdykoliv, ach! noha bludná - z dráhy té se šinula, - hrozila smrt přeosudná, - duše hříchem hynula: - stopy vin a zlého kalu - uč nás mýti slzou žalu: - jenom pravé pokání - hříšnou duši zachrání.

5. Ochránce, nám Bohem daný, - Aloisi náš přemilý, - pomoz, aby rajské brány - zavřeny nám nebyly; - bychom prosti hříchu tísně - Beránkovi nové písně - s tebou tam i s anděly - věčně zpívat uměli.

6. Dovol nám, ó Hospodine, - hlasů k Tobě povznésti, - cestu, jež se k Tobě vine, - dej nám šťastně nalézti: - cestu blahé nevinnosti - nebo pravé kajícnosti: - svatý Alois buď nám všem - k Tobě věrným průvodem.

633. O sv. Aloisi.

Svatoj. kanc. č. 546. — Plesy duch. č. 87.

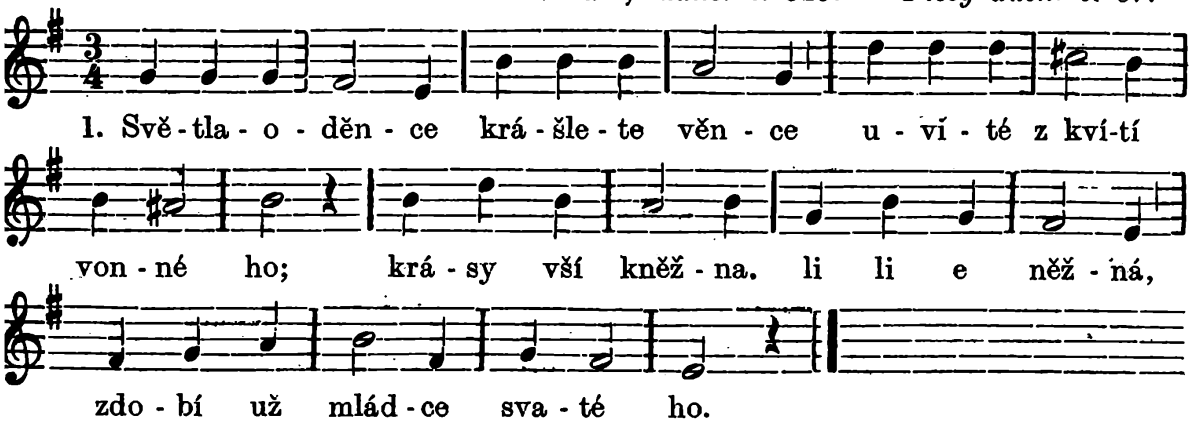

2. Anděla v těle - zříme tu stkvěle - zářiti v ctnostném mládenci; - bělostná řása, - cudnosti krása, - na Božím stkví se zvolenci.

3. Peklo se strojí - k lestnému boji, - osidla svůdná prostírá; - ostražitostí, - čistoty ctnosti - světec je statně potírá.

4. Ku spásy dílu - skýtá mu sílu - svátostná manna živoucí; - té on se koří, - všecek an hoří - k Ježíši láskou horoucí.

5. Vnadami svými - nepočestnými - vábí svět světce mladého; - nebeská Paní - mocně ho chrání - úkladů svůdce všakého.

6. Neznaje hříchu, - koná přec v tichu - těžké a tuhé pokání; - tělo své trestá, - příkrá ta cesta - zjedná mu šťastné skonání.

7. Mládenče svatý, - do nebe vzatý! - uč i nás lásce ke ctnosti; - pros za nás Boha, - naše ať noha - kráčí vždy cestou milosti.

Narození sv. Jana Křtitele.

24. června (bývalý zasvěcený svátek).

Výjimečně slavíme u sv. Jana také den jeho narození pro tento svět. Archanděl Gabriel zvěstoval knězi židovskému Zachariáši, že dostane syna, jenž bude předchůdcem Spasitelovým. Synu dáno dle rozkazu andělova jméno Jan. Záhy odešel Jan na poušť u řeky Jordánu a připravoval mocným slovem lid na veřejné působení Ježíšovo a přívržence své křtil v Jordáně na znamení pokání. O jeho stětí viz 29. srpen.

Sv. Janu Křtiteli v brněnské diecesi zasvěceny jsou kostely farní ve Vlasaticích, v Telnici, v Popovicích, ve Svitávce, v Černovicích, v Českém Rudolci, v Dešné, v Lipníku, v Lukově, v Roketnici, ve Velké Byteši, v Náměšti, v Střížově u Jihlavy, v Měříně, v Urbanově, ve Valtrovicích, v Kurdějově, v Uherčicích, v Bratelsbrunně, v Mikulově, v Rakvicích, v Zaječí, v Přibicích, v Hovoranech, v Babicích (u Brna): v Doubravici, v Polehradicích, v Dražovicích, ve Višňové, v Mašovicích; — kost. fil. v Bílkově (f. Dačice), v Jihlavě, špit. ve Slavkově, u ct. OO. Kapucínů ve Znojmě; — kaple v Ostopovicích (f. Troubsko); hřbitovní v Dolních Kounicích, v Chlívském (f. Nedvědice), v Mutišově (f. Cickrajov); špit. ve Slavonicích, v Menharticích (f. Dešná), v Uhřicích (f. Dambořice); modlitebna v Lovčicích (f. Dešná). — Sv. Jan Křtitel je také spolupatronem farního kostela u ct. OO. Minoritů v Brně, v Bystrci a v Ostrovačicích.

Modlitby ke cti sv. Jana Křtitele.

Ó slavný sv. Jene Křtiteli, mezi narozenými z ženy největší proroku! Ač posvěcen jsi byl v životě mateřském a po celý život nevinen, odebral jsi se do samoty pouště, abys tam konal nejpřísnější pokání. Vymoz nám u Pána milost, abychom aspoň srdcem ode všech pozemských statků odloučení cvičili se v křesťanském umrtvování vnitřním soustředěním a duchem svaté modlitby.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Ó, horlivý pro duše apoštole! Aniž bys na jiných konal zázraky, nýbrž pouhým příkladem svého kajícného života a sílou slova svého přivábil jsi zástupy lidu k sobě, abys je připravil k důstojnému přijetí Messiáše, k poslouchání jeho nauk nebeských: vymoz i nám milost, abychom příkladem života svatého a konáním dobrých skutků přivedli k Bohu mnoho duší, zvláště ty, kteří obklopeni jsou temnotou bludů a nevědomosti a dostali se na scestí nepravosti.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Ó nepřemožitelný mučedníku! Pro čest Boží a spásu duší vystupoval jsi s vytrvalou pevností, i za cenu života svého, a otevřeně jsi vytkl králi chování špatné, nemravné: vypros nám sílu a povznešenost srdce, abychom přemohše všechny ohledy lidské, víru

svou otevřeně vyznávali a podle nauk Ježíše Krista, svého božského učitele věrně žili.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

V. Oroduj za nás, svatý Jene Křtiteli.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Bože, kterýž jsi přítomný den ctihodným v narození blahoslaveného Jana nám učinil: dej lidu svému milost duchovních radostí a všech věřících mysli řiď na cestu spásy věčné. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Odp. (i pro duše v očistci) 200 dní jednou denně. — 300 dní v každý den tří- nebo devítidenní pobožnosti k sv. Janu Křtiteli. — Plnomocné v tytéž dny nebo během osmi dnů následujících, konali-li jsme modlitby ty po všechny ony dny. Podmínky: zpověď, přijímání, modlitby na úmysl sv. Otce. — Pius X. 9. ledna 1904.

K sv. Janu Křtiteli.

Zlatý Nebeklíč.

Ó přelaskavý předchůdce a křtiteli Pána Ježíše Krista, svatý Jene! Velikou zajisté milostí tebe Bůh obdařil, když nade všecky syny lidské větším tě učinil: neb ještě v životě matky tebe posvětil, Duchem svatým hojně naplnil, za předchůdce Syna svého zvolil, ctnostmi a milostmi obohatil, a naposledy i korunou mučednickou slavně ozdobil. Za ty všecky tobě prokázané milosti zároveň s tebou Bohu děkuji, a pokorně jej žádám, aby aspoň krůpěj milosti a ctnosti ráčil i mně uděliti. Poroučím se pak tobě, sv. Jene Křtiteli, jak nyní tak i při smrti a prosím, abys svou přímluvou u Boha mi vymohl, abych dle příkladu tvého svět proputoval a tak do nebeského království dospěl. Amen.

Nešpory o Narození sv. Jana Křtitele.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

Antif. 1. Alžběta Zachariášovi velikého muže porodila, Jana Křtitele, předchůdce Páně.

Žalm 109. na str. 51., ton. III, 2.

Antif. 2. Dávali návěští otci jeho, jakby ho chtěl nazývati: i napsal, řka: Jan jest jméno jeho.

Žalm 110. na str. 51., ton. IV, 2.

Antif. 3. Jan nazváno bude jméno jeho a z jeho narození mnozí budou se radovati.

Žalm 111. na str. 51., ton. I., 4.

Antif. 4. Mezi syny z žen nepovstal větší nad Jana Křtitele.

Žalm 112. na str. 52., ton. III, 1.

Antif. 5. Ty, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš: půjdeš před tváří Páně připravovat cesty jeho.

Žalm 116. na str. 54., ton. III, 1.

Kapitola: Poslouchejte, ostrovové, a pozorujte, národové, z daleka: Hospodin od narození povolal mne, z života matky mé zpomněl na jméno mé.

R. Bohu díky.

Hymna (Ubi queant laxis resonare. **Nápěv na str. 1536, č. 634).**

1. Abychom mohli při zvuku strun jasných - zapěti činy tvoje v písních hlasných, - očisti rty nám hříchem poskvrněné, ó svatý Jene!

2. S nebe se výšin ráčil posel snésti, - zrození tvé i jméno otci věstí, - velkým že budeš, činy tvoje skvělé - po vlasti celé.

3. O slibu s hůry otec pochybuje, za trest svých pochyb náhle oněmuje, - tvoje však narození zas jej léčí, - nabývá řeči.

4. V životě matky temném prodlévaje, - zaplesals, krále nebes poznávaje, - zásluhou syna rodiče se skvějí, - proroctví pějí.

5. Písní ať Tebe slaví nebešťané, - v osobách ve třech jediný náš Pane, - v pokoře ždáme, vykoupených šetři, - viny s nás setři.

6. Otci buď čest i Synu zrozenému, - Duchu též budiž rovně přesvatému, - Trojjedinému Bohu neustálá - zaznívej chvála. Amen.

V. Toto dítě veliké před Pánem.

R. Nebo i ruka jeho s ním jest.

Antif. k Magnificat: Dítě, které se narodilo nám, více než prorokem jest: nebo jest ten, o němž Spasitel dí: Mezi syny z žen nepovstal větší nad Jana Křtitele.

Magnificat na str. 59., ton. VII, 5.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, kterýž jsi přítomný den ctihodným v narození blahoslaveného Jana učinil: dej lidu svému milost duchovních radostí: a všech věřících mysli řiď na cestu spásy věčné. Skrze Pána...

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

Ď. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona marianská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

Litanie k sv. Janu Křtiteli.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa Bože, smiluj se nad námi!
Duchu svatý Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Maria, oroduj za nás!
Všickni svatí blahoslavených duchů řádové, orodujte za nás!
Všickni svatí a světice Boží, orodujte za nás!

Svatý Jene Křtiteli,
Dítě rodiči od Boha vyžádané,
Dítě rodičům podivně slíbené,
Dítě v životě matky Duchem svatým naplněné,
Dítě v životě matky u přítomnosti Messiáše plesající,
Dítě, při jehožto narození mnozí se radovali,
Dítě od Boha samého jménem obdařené,
Posle Boží,
Předchůdce Páně,
Správce cesty Páně,
Proroku Nejvyššího,
Proroku v duchu a moci Eliášově,
Milovníku samoty,
Příklade lásky Boží,
Příklade opovrhování světem,
Příklade přísného života,
Příklade zapření sebe samého,
Příklade umrtvení těla,
Příklade pravého pokání,
Příklade pokory,
Příklade čistoty,
Beránku nevinnosti,
Hlase volajícího na poušti,
Vůdce cestou k nebesům,
Učiteli cesty spasení,
Horlivý kazateli pokání,
Kazateli slovem i skutkem,
Křtiteli Páně,
Křtiteli kajících hříšníků,
Stálý milovníku a zastánce pravdy,
Neohrožený karateli hříchův,
Mučedníku pravdy,
Největší mezi syny lidskými,
Miláčku Boží,
} oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš atd.

Modlitba: Bože, kterýž jsi přítomný den ctihodným v narození blahoslaveného Jana učinil: dej lidu svému milost duchovních radostí: a všech věřících mysli řiď na cestu spásy věčné. Skrze Pána . . . .
R. Amen.

634. Ut queant.

Hymna církevní na sv. Jana Křtitele od Pavla, jáhna, * 730, † po r. 799.

Překlad J. P. 1906. — Nápěv K. E.

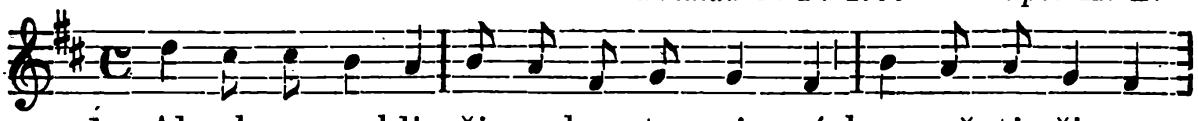

1. Abychom mohli při zvuku strun jasných za-pě-ti či-ny

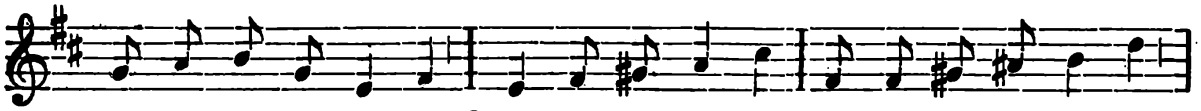

tvoje v písních hlasných, o-či-sti rty nám hříchem poskvrněné,

ó, sva - tý Je - ne !

2. S nebe se výšin ráčil posel snésti, - zrození tvé i jméno otci věstí, - velkým že budeš, činy tvoje skvělé - po vlasti celé.

3. O slibu s hůry otec pochybuje, - za trest svých pochyb náhle oněmuje, - tvoje však narození zas jej léčí, - nabývá řeči.

4. V životě matky temném prodlévaje, - zaplesals, krále nebes poznávaje, - zásluhou syna rodiče se skvějí, - proroctví pějí.

5. V jeskyni skryl ses za útlých let květu, - kde jsi se tajil veškerému světu, - duši svou chtěje od skvrn zachovati, milostí pláti.

6. Údům tvým velbloud hrubé roucho dává, - opasek ovce tobě poskytává, - kobylka a med lesní včely jídlo, - nápoj pak zřídlo.

7. Ostatní věštci záři příští pěli, - oči tvé Spásu tváří ve tvář zřely, - ukázals prstem, jenž jde v země stíny - světa sňat viny.

8. Světější nikdo nezrodil se z ženy - nad Jana, jenžto, ze všech vyvolený, - Toho, jenž má nám Spasitelem býti, - vodou smí křtíti.

9. Přeblahý světče, přebohatý ctností, - nepoznals újmy sněžné nevinnosti, - největší z věštců, mučni vytrvalý, - samoty dbalý.

10. Odplata jiným dána třicetkráte, - dvojnásob toho jiní slávou pláte, - koruna, jíž jest ceny stokrát více, - zdobí tvé líce.

11. Mocný jsa v nebi hojnou pro zásluhu, - kameny vyjmi ze hrudi svých sluhů, - urovnej v cestu i důl přehluboký, - naše řiď kroky.

12. Spasitel, Tvůrce světa převznešený - duše kéž naše, od vin očištěny, - uvítá v nebi, k nám se s trůnu schýle, - přijme nás mile.

13. Písní ať Tebe slaví nebešťané, - v osobách ve třech jediný náš Pane, - v pokoře ždáme, vykoupených šetři, - viny s nás setři. Amen.

Sv. Jan (Burjan) a Pavel, mučedníci.

26. června.

Byli bratří ze vznešené rodiny římské a v službách u sv. Konstancie (princezny). Za odpadlíka císaře Juliana byli pro víru sťati r. 362. Jsou ochránci úrody polní proti bouři a krupobití.

Sv. Jan a Pavel mají v brněnské diecesi zasvěcen kostel farní v Citonicích; kaple v Lomech (f. Budeč); hřbit. v Budkově, v Oponešicích (f. Budkov), v Kozlově (f. Vysoké Studnice), v Pavlovicích a Manerově (f. Bohdalice); ve Freisteině (f. Křtalek).

Modlitba.

Svatí bratři Jene a Pavle! Odpadlík Julian vyzýval vás, abyste také od Krista odpadli. Sliboval vám přízeň svou; vy jste jí pohrdli a raději životy obětovali, než byste byli ztratili poklad nejdražší, víru svou. Ó přimlouvejte se za nás, abychom i my odolali nástrahám v nynější době všem věrným u víře kladeným, a nejen sami v ní pevně stáli, nýbrž i jiné k pevnosti nabádali. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Pobožnost na odvrácení bouřky, která se konává na sv. Jana a Pavla, viz na str. 954.

Nešpory o sv. Janu a Pavlu, muč.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci . . .

Antif. 1. Pavel a Jan řekli Julianovi: My jednoho Boha ctíme, kterýž učinil nebe i zemi.

Žalm 109. na str. 51., ton. VIII, 2.

Antif. 2. Pavel a Jan řekli Terentianovi: Jest-li tvým pánem Julian, měj pokoj s ním: nám jiného není, leč Pána Ježíše Krista.

Žalm 110. na str. 51., ton. I, 5.

Antif. 3. Jan a Pavel seznavše krutost Julianovu, statky své chudým rozdávati počali.

Žalm 111. na str. 51., ton. 1, 10.

Antif. 4. Svatí duchové a duše spravedlivých, píseň chvály vzdejte Bohu, alleluja.

Žalm 112. na str. 52., ton. I, 4.

Antif. 5. Jan a Pavel řekli Gallikannovi: Učiň slib Bohu nebeskému, a budeš vítězem lépe než jsi byl.

Žalm 115. na str. 53., ton. I, 5.

Kapitola: Duše spravedlivých jsou v ruce Boží, a nedotkne se jich muka smrti. Zdáli se očím nemoudrých umírati; ale oni jsou v pokoji.

R. Bohu díky.

Hymna (Sanctorum meritis inclyta gaudia) *na str. 1335.*

V. Plesati budou svatí v slávě.

R. Veseliti se budou na ložcích svých.

Antif. k Magnif.: Tiť jsou dvě olivy a dva svícnové před Pánem: tiť mají moc zavříti nebe mrakům, a otevříti brány jeho: nebo jazykové jejich klíči nebes stali se.

Magnificat na str. 59., ton. I, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Prosíme, všemohoucí Bože, aby nás dvojnásobné potěšení dnešní slavnosti přijalo, které z oslavování blahoslavených Jana a Pavla vychází, jež táž víra a totéž utrpení učinilo v pravdě bratřími. Skrze Pána

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65—67.*
V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

635. O sv. Janu a Pavlu.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba dle Jos. Charváta.

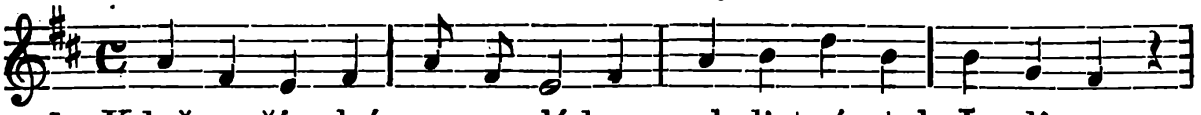

1. Když se římským samovládcem mladistvý stal Ju-li-an,

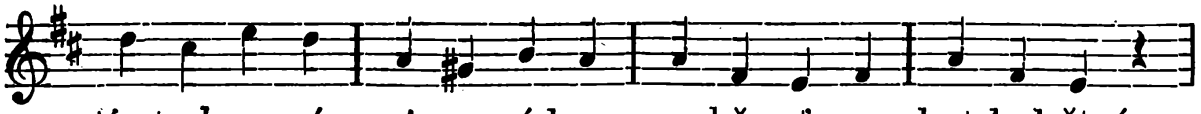

tímto hnusným ví-ry zrádcem na kře-sťa-ny kat byl štván;

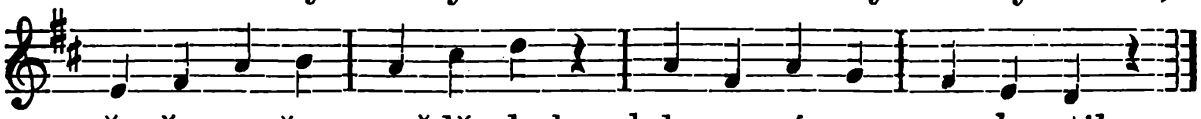

vězněn, mučen, vražděn byl, kdo se ví-ry ne-zho-stil.

2. Úředníky Pavla, Jana, bratry, císař povolal; - s přísnou tváří zlého pána - k věřícím se mluvit jal: - „Jako posud v pokoře - služby mějte při dvoře“.

3. Odvětili rázní bratří: - „Toho po nás nežádej: - naše služba Kristu patří, - nám už odpočinku přej. - Ty sám hnusný hřích svůj shlaď, - ke Kristu se opět vrať.“

4. Zblednul hněvem císař mladý - a hned zlostně mluvil k nim: - „Poslechněte mojí rady, - pro zásluhy já vás ctím; - desíti dnů lhůtu vám - na úvahu nechávám.“

5. Na almužny odkázané - statky chvatně prodali, - mezi chudé panny, vdané, - stařenky je rozdali; - na útulny, kostely - bratří nezapomněli.

6. Modlitbou a Tělem Páně - sílili se den co den, - aby žádný v těžké ráně - ďáblem nebyl přemožen. - Terencian s žoldnéři - vstupoval k nim do dveří.

7. Důstojník ten nesl v rukou - zlatou sošku Joviše; mluvil: „Ohrožen je mukou, - kdo ctí Boha Ježíše; - zde jen obět kadidla - uchrání vás mučidla.

8. Pod oknem se jáma chystá - pro vaše již mrtvoly; - nechcete-li zapřít Krista, - kat už zná své úkoly; - každý z vás hned obětuj, - zachraň drahý život svůj!“

9. Odvětili bratří statně: - „Odpadlík je pánem tvým, - ty mu napomáháš zdatně: - buď si věren styku s ním; - náš však Pán je jeden Bůh: - Otec, Syn a svatý Duch.“

10. Do zahrady bratry vlekli, - zavolán byl krutý kat; - k jámě oba světci klekli, - po Janu hned Pavel sťat; - do hrobu kat těla dal, - duše Kristus uvítal.

11. Jene, Pavle, patronové, - svatí Boží přátelé, - za té smutné doby nové - voláme k vám zvroucněle: - uchraňte nás nevěry, - nejhnusnější příšery!

Sv. Petr a Pavel,

knížata apoštolská, patroni stoličného chrámu Páně v Brně.

29. června. *A. K.*

Svatý Petr jmenoval se původně Šimon. Byl synem Jonáše (Jana), rybáře z městečka Bethsaidy v Galilei. Sám byl též rybářem. Byl přiveden svým bratrem

Ondřejem, učedníkem Jana Křtitele, ke Kristu Pánu, který jej nazval Petrem, to jest Skálou. Bylo mu předpověděno Kristem Pánem, že se stane hlavou církve. V krajině Cesarea Filipovy pod horami Libanonskými řekl jemu Pán, když byl vyznal Petr, že Kristus je Synem Božím: „Ty jsi Petr, na té skále vzdělám církev svou . . .“ (Mat. 16., 18, 19).

Proto také Kristus Pán jej vyznamenával. Bral jej ke všem důležitým věcem, platil za něho daň chrámovou. Po svém zmrtvýchvstání ustanovil jej za hlavu církve slovy: „Pasiž beránky mé . . .“ „Pasiž ovce mé“.

Svatý Petr vždy jako hlava církve vystupoval. On dal návrh, aby místo Jidáše zvolen byl jiný za apoštola; o letnicích přijal 3000 židů do církve, prvotiny to církve. Sv. Petr první pohany přijal do církve (Kornelia a rodinu), učinil první zázrak po nanebevstoupení Páně, uzdraviv u dveří chrámových chromého od narození, hájil apoštoly před veleradou; řídil sněm jerusalemský a byl od apoštolů za hlavu církve uznáván.

Svatý Matouš píše: „Dvanácti pak apoštolů jména jsou tato: První, Šimon, jenž slove Petr, a Ondřej, bratr jeho, Jakob Zebedeův, a Jan, bratř jeho, Filip a Bartoloměj, Tomáš a Matouš publikán, Jakob Alfeův a Thadeus, Šimon Kananejský a Jidáš Iškariotský, kterýž i zradil ho“ (Matouš 10.).

Dle svědectví Eusebia odebral se Petr z Jerusalema po svém vysvobození ze žaláře r. 42 do Říma. Roku 51 řídil sněm v Jerusalemě. Roku 54 opět odešel do Říma, kdež byl roku 67 ukřižován hlavou dolů.

Tertullian, církevní spisovatel ze II. století, velebí proto církev římskou takto: „Ó jak šťastná jest tato církev, které apoštolové celé učení se svou krví podali, kde Petr umučení Páně se přirovnal, kde Pavel stětím byl korunován.“ — Poněvadž sv. Petr zemřel v Římě, jsou papežové hlavou církve. Biskupem římským byl 25. let, papežem 33.

Svatý Pavel narodil se v Tarsu v Cilicii ze zámožné hebrejské rodiny. Jmenoval se původně Šavel. Byl občanem římským. V Tarsu vzdělal se ve vědách řeckých. Potom odebral se do Jerusalema, kde starší jeho sestra byla provdána a učil se u slovutného Gamaliela Zákonu Božímu. Dle tehdejšího obyčeje vyučil se též řemeslu (čalounickému). Byl horlivým fariseem. Opatroval šaty těch, kteří kamenovali sv. Štěpána. Potom odebral se do Damašku, aby tam křesťany jímal a do žaláře uvrhoval. U Damašku zjevil se jemu Kristus Pán. Pavel uvěřil a dal se pokřtíti a kázal ve školách židovských o Kristu. Trpěl proto mnoho pronásledování od židů. — V Jerusalemě se představil Petrovi. V Antiochii syrské na rozkaz Boží vkládáním rukou a modlitbou udělili Pavlovi a Barnabášovi apoštolové veškerou moc apoštolskou. Hned potom nastoupil své apoštolské cesty. Hlásal víru Kristovu v Palestině, v Malé Asii, v Řecku, v Italii, Španělsku, ve Francii a snad i v Anglii. Po třetí své apoštolské cestě byl jat v Jerusalemě, vězněn po dvě léta v Cesarei a pak na svou žádost poslán do Říma k soudu císařskému r. 61. V Římě vazba jeho byla lehká, takže mohl kázat sv. evangelium. Ke konci r. 63 byl na svobodu propuštěn. Vydal se až do Španěl a procestovav Řecko, vrátil se do Říma. Tam byl r. 66 uvězněn a r. 67 dne 29. června zároveň se sv. Petrem usmrcen. A sice byl jako občan římský sťat.

Od sv. Petra máme 2 listy, od sv. Pavla 14 listů v Novém Zákoně.

Sv. Petru a Pavlu zasvěceny jsou v brněnské diecesi kostely: Stoliční a farní chrám v Brně; farní v Horních Dubňanech, v Dolních Kounicích, v Řeznovicích, v Lysicích, v Hunínĕ, ve Štěpánově, ve Žďárci, v Cickrajově, ve Volfířově, ve Velkém Oujezdě, v Dalešicích, v Horním Oujezdě, v Jenešově, v Nové Říši, v Batelově, v Rancířově, v Horní Bobrové, v Tasově, v Popelíně, v Rudikově, v Trnavě, v Hrádku, v Českých (Vel.) Křidlovicích, v Podivíně, v Oujezdě (děk. Židl.), v Kučerově, v Lovčicích, v Milonicích, v Jedovnicích, v Petrovicích, v Mikulovicích, v Miroslavi; — kostel klášt. v Rajhradě; — kostely filiální v Říčanech, v Petrovicích (f. Luky); v Podbřežicích (f. Dražovice); — kaple v Pocoucově (f. Trnava), v Přešovicích (f. Rouchovany).

K sv. apoštolům Petru a Pavlu.

Ó svatí apoštolové, Petře a Pavle. Vás volím dnes a pro vždy za své zvláštní ochránce a přímluvčí. Raduji se pokorně s tebou, ó svatý kníže apoštolský Petře, neboť ty jsi skála, na které vy-

stavěl Bůh církev svou; než i s tebou, svatý Pavle, raduji se, neboť jsi Bohem vyhlédnut byl za nádobu vyvolenou a za hlasatele pravdy po celém světě. Vymozte mi, prosím vás, živou víru, pevnou naději a dokonalou lásku, úplné zřeknutí se sama sebe, pohrdání světem, trpělivost v protivenstvích, pokoru v štěstí, zbožnost při modlitbě, čistotu srdce, pravý úmysl při jednání, pečlivost v konání povinností stavu, vytrvalost v předsevzetích, odevzdanost do vůle Boží a setrvání v milosti Boží až do skonání, abych na vaši přímluvu a pro vaše slavné zásluhy přemáhal pokušení světa, ďábla a těla a uznán byl hodným, octnouti se před obličejem Ježíše Krista, nejvyššího a věčného pastýře duší, jenž s Otcem a Duchem svatým žije a kraluje po všechny věky, a abych jej věčně mohl požívati a milovati. Amen.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Racc. Odp. 100 dní jednou denně. — Plnomocné o všech slavnostech sv. Petra a Pavla, nebo o některém z devíti dnů předcházejících, nebo osmi následujících. Podmínky: Zpověď, přijímání, návštěva kaple nebo oltáře, které jsou zasvěceny jmenovaným sv. apoštolům a tam vykonání modlitby svrchu uvedené s modlitbou na úmysl sv. Otce. Pius VI. 28. července 1778; Pius IX. 18. června 1876.

Církevní modlitba k sv. Petru a Pavlu.

Bože, jehož pravice blahoslaveného Petra kráčejícího po vodách pozvedla, aby se nepotopil, a jeho spoluapoštola Pavla třikrát, když se mu loď ztroskotala, z hlubin mořských vysvobodila: vyslyš nás milostivě, a propůjč; abychom zásluhami obou slávu věčnou dosáhli. Jenž žiješ a kraluješ Amen.

Modlitba k sv. apoštolu Pavlu.

Ó slavný sv. Pavle, jenž z pronásledovatele křesťanského jména stal jsi se nejhorlivějším apoštolem! Abys známost našeho Spasitele Ježíše Krista zanesl až na nejzazší konec světa, snášel jsi radostně všechny způsoby pronásledování: vězení, bičování, kamenování a ztroskotání lodí a konečně jsi svou krev vycedil do poslední krůpěje: vymoz i nám milost, abychom nemoce, utrpení a nedostatky tohoto života přijímali jako důkazy přízně a milosrdenství božského, bychom — nedadouce se odstrašiti rozmanitými osudy ve vyhnanství svém — osvědčili se tím věrnějšími a horlivějšími ve službě Boží. Amen.

Odpustky (i pro duše v očistci) 300 dní jednou denně. Pius X. 13. ledna 1905.

Litanie k svatému Petru a Pavlu.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa Bože, smiluj se nad námi!
Duchu svatý Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatý Petře,
Tímto jménem od Krista Pána poctěný,
Vrchní pastýři ovec a beránků Kristových, } oroduj za nás!

Skálo církve,
Rybáři lidí,
Náměstku Kristův,
Svědku jeho slavného proměnění,
Hlavo všech apoštolův a veškeré církve katolické,
Klíčníku království nebeského,
Příklade pevné víry,
Příklade pokory,
Příklade roznícené lásky,
Příklade upřímného a stálého pokání,
Od anděla ze žaláře vyvedený,
Na kříž pro Mistra svého přibitý,
Mučedníku Boží,
Svatý Pavle,
Zázračně obrácený,
Zvláštní milostí apoštolem Krista Pána učiněný,
Vyvolená nádobo Boží,
Učiteli pohanských národů,
Srdnatý bojovníku za víru Kristovu,
Hlasateli pravdy po všem světě,
V kříži Krista Pána jedině se chlubící,
Všechněm všecko učiněný, abys všecky Kristu získal,
Horliteli pro jméno Kristovo,
Přísný karateli bezbožných,
Neunavitelný rozšiřovateli víry Ježíšovy,
Obzvláštním zjevením Božím poctěný,
Příklade nepřemožitelné trpělivosti,
Mečem sťatý,
Mučedníku Boží,
} orduj za nás!

Svatí Petře a Pavle, knížata apoštolská, orodujte za nás!

Svatý Ondřeji,
Svatý Jakube,
Svatý Jene,
Svatý Tomáši,
Svatý Jakube,
Svatý Filipe,
Svatý Bartoloměji,
Svatý Matouši,
Svatý Šimone,
Svatý Tadeáši,
Svatý Matěji,
Svatý Barnabáši,
Svatý Lukáši,
Svatý Marku,
} orduj za nás!

Všickni svatí apoštolové a evangelistové, orodujte za nás!
Všickni svatí mučedníci Páně, orodujte za nás!
Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od hněvu svého
Od náhlé a nenadálé smrti
Od úkladů ďábelských
Od hněvu, nenávisti i ode vší zlé vůle
Od ducha smilného
Od hromobití a bouřky
Od moru, hladu a vojny
Od věčné smrti
Skrze tajemství svatého vtělení svého
Skrze své příští
} vysvoboď nás, Pane!

Skrze své narození
Skrze křest a svatý půst svůj
Skrze kříž a umučení své
Skrze smrt a pohřeb svůj
Skrze svaté vzkříšení své
Skrze podivné nanebevstoupení své
Skrze příští utěšitele Ducha svatého
V den soudný
} vysvobod nás, Pane!

My hříšníci
Abys nám odpustiti ráčil,
Abys nám milostiv býti ráčil,
Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil,
Abys církev svou svatou říditi a zachovati ráčil,
Abys apoštolského nejvyššího pastýře i všecky duchovní řády v svatém náboženství zachovati ráčil,
Abys nepřátele církve svaté ponížiti ráčil,
Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a pravou svornost dáti ráčil,
Abys veškerému křesťanskému lidu pokoj a svornost popřáti ráčil,
Abys nás samých v své svaté službě posilniti a zachovati ráčil,
Abys myslí našich k nebeským žádostem pozdvihnouti ráčil,
Abys všem dobrodincům našim věčným zbožím odměniti ráčil,
Abys duše naše, bratrů, přátel a dobrodinců od věčného zatracení vysvoboditi ráčil,
Abys úrody zemské dáti a zachovati ráčil,
Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,
Abys nás vyslyšeti ráčil,
Synu Boží,
} Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi, Pane!
Ježíši, uslyš nás! Ježíši, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš atd

V. Po vší zemi vyšel zvuk jejich.
R. A až do končin okršlku země slova jejich.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Bože, který jsi dnešní den mučednictvím svých apoštolů Petra a Pavla posvětil; uděl církvi své, aby rozkazy těch ve všem sledovala, od kterýchž počátek náboženství přijala.

Prosby naše, prosíme, Pane, ať slavný kůr všech svatých apoštolů, jichžto dnes vesměs památku slavíme, k Tobě doprovází, abychom na jejich přímluvu vše to obdrželi, čehož nehodnost naše dosáhnouti nemůže. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Tebou žije a kraluje na věky věkův. Amen.

Nešpory na sv. Petra a Pavla.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.
Sláva Otci atd.

Ant. 1. Přisáhl Hospodin, a nebude toho želeti: Ty jsi knězem na věky.

Žalm 109. na str. 51., ton. VIII, 1.

Ant. 2. Posadiž ho Hospodin s knížaty lidu svého.

Žalm 112. na str. 52., ton. VIII, 2.

Ant. 3. Roztrhl jsi vazby mé, Tobě obětovati budu oběť chvály.

Žalm 115. na str. 53, ton. VII, 1.

Ant. 4. Jdouce šli, a plakali, mecíce semena svá.

Žalm 125. na str. 54., ton. VIII, 2.

Ant. 5. Posilněno jest knížectví jejich, a ctěni jsou přátelé Tvoji, Bože.

Žalm 183. na str. 57., ton. VII, 4.

Kapitola: Vztáhl Herodes král ruce; aby sužoval některé z církve. I zabil Jakoba, bratra Janova, mečem. Vida pak, že se líbilo židům, umínil i jíti Petra.

R. Bohu díky.

Hymnu 636. »Decora lux« — »Dnes světlo« viz níže na str. 1545.

V. Ohlašovali skutky Boží.

R. A činům jeho srozuměli.

Ant. k Magnif.: Dnes Šimon Petr vystoupil na dřevo kříže, alleluja: dnes klíčník království (nebeského) radostně odešel ke Kristu: dnes Pavel apoštol, světlo okrsku zemského, skloniv hlavu pro jméno Kristovo, mučednictvím korunován byl, alleluja.

Magnificat na str. 59., ton. I, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, kterýž jsi dnešní den mučednictvím svých apoštolů Petra a Pavla posvětil: uděl církvi své, aby rozkazy těch ve všem sledovala, od kterýchž počátek náboženství přijala. Skrze Pána .

R. Amen.

Vrpomínka na všechny svaté apoštoly:

Ant. Buďte silni v boji a bojujte se starým hadem: a obdržíte království věčné, alleluja.

V. Ustanovíš je knížaty po vší zemi.

R. Připomínati budou jméno Tvé, Pane.

Modlitba: Bože, kterýž jsi církev svou po okrsku zemském rozdělenou, kázáním svatých apoštolů svých založil: propůjč milostivě; abychom my, jejichž dnes v jedné slavnosti světíme skutky znamenité, ve všech potřebách svých jejich zakusili přímluvy. Skrze Pána . . .

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

636. »Decora lux« a »Beate pastor«.

Hymny církevní k nešporám a k chválám od Elpidy, manželky Boëthiovy.

K nešporám.

Přel. J. P. 1905. — Nápěv K. E.

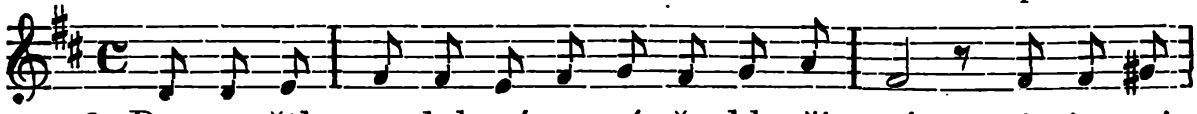

1. Dnes světlo o-zdob-né a zá-ře bla-ži - vá v svit jas-ný

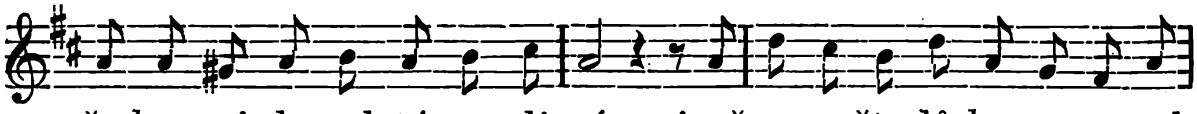

přeskvoucí den zlatý o - dí-vá, jenž a-po-što-lů ko-ru-no-val

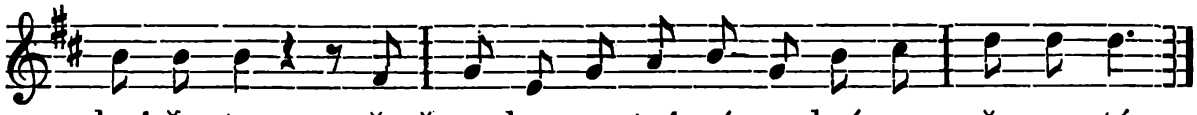

kní-ža-ta, v němž ne-bes o - tví-rá se brá-na pře-sva-tá.

2. Ten nebes vrátný, národů ten učitel, - jež otci Říma, soudci světa Bůh mít chtěl; - ten kříže na dřevě, ten meče železem - jest v sídle blaha nade smrtí vítězem.

3. Ó Říme přešťastný, že slavných knížat dvou - krev nad vše dražší posvětila půdu tvou, - že jejich krve purpurem ty sám se skvíš, - a předčíš vše, co krásného má světa říš.

4. Buď sláva věčná Trojici vždy vzdávána, - čest s jásotem a plesem buď jí zpívána, - jež v jednotě své všemu světu panuje a věčně věků nad vesmírem kraluje. Amen.

K chválám.

(Pokračování k Decora lux s týmž nápěvem).

5. Slyš, Petře, pastýři ty svatý, proseb hlas, - a rozvaž pouta, ve která hřích vrhl nás, - neb tobě od Pána moc dána veliká, - jež nebe otvírá a opět zamyká.

6. Ty slavný učiteli Pavle, mrav náš sprav, - veď srdce naše nebes blahý u přístav, - ať co zde věříme, tam v oku zaplane, - kde láska jako slunce věčně zůstane.

7. Buď sláva věčná Trojici vždy vzdávána, - čest s jásotem a plesem buď jí zpívána, - jež v jednotě své všemu světu panuje - a věčně věků nad vesmírem kraluje. Amen.

637. Na den sv. Petra a Pavla.

Slova Fr. Sušila. — Hudba Jos. Charváta.

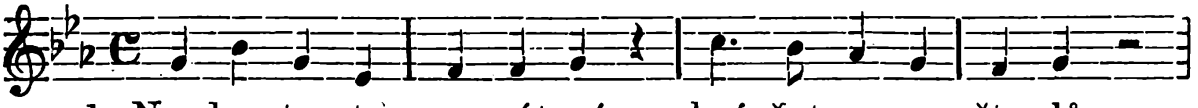

1. Na den ten-to pa-mát-ný kní-žat a - po - što - lů

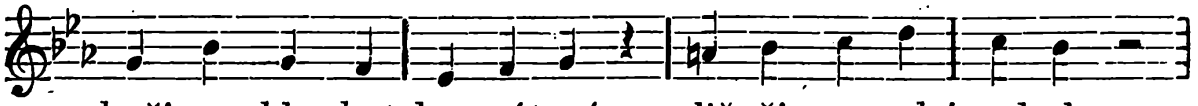

skvěj se ble-skot bru-nát-ný sličněj v zemském do-lu

*

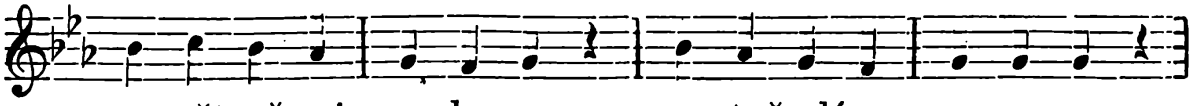

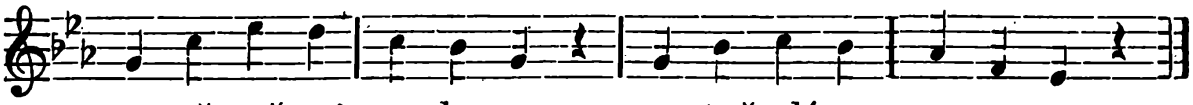

2. Zasvěcen jest tento den - svatým Pavlu, Petru, - jejichž život podoben - proudnému byl větru, - jenž zlou žáhu ochladil - a mor světa vyhladil.

3. Oba zvolil Kristus Pán k spásy věčné službě, - v obou světu úkoj dán - v plápolavé tužbě; - byli celou útrobou lásky Boží nádobou.

4. Moudrost sídlo obrala v obou duši svaté, - jimi světu vydala - divy přeboháté; - jimi vzešel ctnosti květ, - jimi zmladnul celý svět.

5. Slova jejich jako hrom - bila v srdce skály, - až se vzdaly na oblom, až se k Bohu kály; na srdce však spanilá - rosa se z nich ronila.

6. Ó vy církve knížata, - ó vy církve otci, - duše vaše pojata - byla lásky mocí! - V srdci vašem zvroucnělém Kristus jen byl účelem.

7. O tom vašem plápolu - kdož dost může pravit? - Kdož z vás v blahém úkolu dosti může slavit? - Jako slunko polední vždy se jméno vaše skví.

8. Svět ten zlostný nechápal - lásky vaší zjevu, - zuřivě se osápal - na vás ve svém hněvu; - Bůh hněv jeho zamezil, - duch váš Bohem zvítězil.

9. Na své cestě křížové - mysli jsouc vždy čisté, - jako statní rekové - mužně kráčeli jste, - až vám tužby vaší cíl - Bůh sám dán byl za podíl.

10. Pavle, z časných obtíží - vzat jsi skrze dýku, - tys však skonal na kříži, - Kristův náměstníku! - Tak jste z těl se vyzuli, - v spáse věčné octnuli.

11. Vyproste tam u Pána, - ať ctnost u nás zkvétá, - ať hrud Kristu oddaná - vezdy k nebi vzlétá, - a duch, když svět ostaví, - v nebi dojde oslavy.

12. Proste, by Pán rozmnožil - církev ke své chvále, - již byl vámi založil - na nehnuté skále. - Jeden Bůh jest, jeden křest, - nechť i jeden ovčín jest.

Svátky svatých v červenci.

Sv. Prokop, opat, patron diecese brněnské.

4. července.

Muž vědecky vzdělaný, pobyv nějaký čas v klášteře břevnovském, uchýlil se do jeskyně u řeky Sázavy. Roku 1301 kníže Oldřich jej jako poustevníka nalezl, učinil svým zpovědníkem a založil pak klášter, jehož sv. Prokop byl prvním opatem. Tam konaly se až do konce XI. st. slovanské bohoslužby. Sv. Prokop měl velkou moc nad zlými duchy, předpovídal budoucí věci, vedl život přísný. Zemřel r. 1053.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou jemu kostely farní v Dobřinsku, Letovicích, Žďáře, v Domamile, Studené, v Třebíči na zámku, Únanově; — modlitebna v Prokopově (f. Hostím).

Modlitba.

Sv. Prokope, spolupatrone české země, jenž jsi vynikal mocí nad zlými duchy, miloval samotu a pomoc skýtal potřebným a pronásledovaným, vypros u Boha i nám sílu, abychom, jak jsme slíbili na křtu svatém, přemáhali ďábla a skutky jeho, to jest pýchu a zlé náklonnosti a náruživosti. Vypros i nám, kteří unaveni jsme starostmi o tento život, odpočinku a pokoje, abychom horlivěji pečovati mohli o zboží věčné; vypros i nám, když nespravedlivě jsme pronásledováni, abychom nástrahám nepřátel unikli, a když máme nedostatek, abychom jej trpělivě snášeli. Oroduj za naši vlast, aby zkvétala, hojné, dobré ovoce nesla a nepodléhala lákadlům zlých lidí, zvláště v životě náboženském, nýbrž pevně držíc se svaté víry katolické, vysílala každoročně voje svatých do království nebeského k rozmnožení cti a slávy Boží. Amen. *

Nešpory na sv. Prokopa, opata.

Vše jako o sv. Isidorovi 15. května na str. 1498., až na modlitbu:

Modlitba: Milosrdenství na nás, Pane, dobrotivě vynalož: abychom my, kteříž svatého Prokopa, vyznavače Tvého, přeslavné zásluhy ctíme, na jeho přímluvu ode všech nájezdů ďábelských vnitř i vně byli osvobozeni. Skrze Pána . . .

R. Amen.

Na konec mariánská antifona „Salve, Regina“ str. 65.—67.

638. Chvalozpěv na sv. Prokopa.

Slova Fr. Sušila. — Hudba Ant. Hromádky 1905.

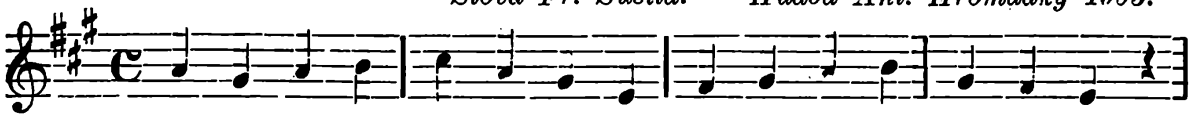

1. Po Pá-nu kdo Bo-hu tou-ží, o - bí - rá si sa-mo-tu,

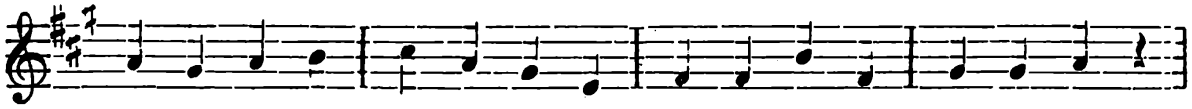

člo-věk je-mu nej-líp slou-ží vzdálen svě-ta šu-mo-tu;

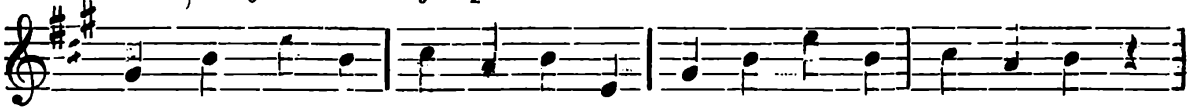

tam když v Boha my-sl hrouží, v rajském ži-je ži - vo - tu.

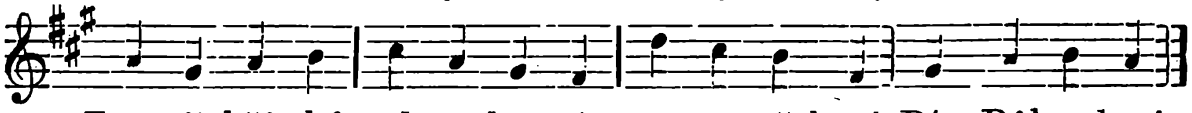

Zzuv ji hří-chů od o - bu - vi v sa-mo-tě k ní Pán Bůh mluví.

2. Svatý Prokop octnul taky - ze světa se v ústupu, - nedbal, že svět křivolaký - osnoval mu potupu, - čelilť všemi ducha zraky - ke své duše výkupu. - Nebo ten jen dospěl v muže, - kdo zří k Bohu, v ctnost se tuže.

3. Tam kde svoje vlny valí - bystrotoká Sázava, - tamo volá do úskalí - řeč jej Páně laskavá, - tam ho bujná zcela halí - všemu světu doubrava. - O samotě v svatém háji - bývá s Bohem jako v ráji.

4. Jak tu blaho spočinouti - v divokrásném úkrytu! - K Bohu jenom srdcem lnouti - v nadehvězdném pocitu! - Ó tu dej mi s koncem pouti - nebes čekat prosvitu, - jak jsi dal svým vyvolencům, - hotoviv je k věčným věncům.

5. A oč v prosbě Pána žádá, - dosahuje v štědrotě, - jak je sladka Páně vláda, - zkouší v tichém životě, - v blahé slasti písně skládá - o Kristově dobrotě; - celý svět jme do náručí, - celý svět své písni učí.

6. Zavítával Oldřich kníže často na svém na lovu - do posvátné oné chyše, - by se kochal poznovu - o svatého moci kříže - v Prokopově ve slovu; více nežli v zlaté Praze - bývalo mu tady blaze.

7. Poustevník mu svatý dával - vezdy moudrou nauku, - jako božskou mocí brával - za pravou ho za ruku - a jej Bohem zaklínával, - pro Boží by pro muku - podle práva zemi soudil, - ode pravdy nezabloudil.

8. Aby zmohl ďábla vtipy, - ploužit v zemi rozvory, - kácet hloží, mýtit šípy, vzdělávati úhory, - okotěšné sázet lípy, ozdobovat úpory, - to je těcha Prokopova, - jižto pořád v mysli chová.

9. A kam jeho svatá noha - po vůkolí pokročí, - všudy divem lásky Boha - krása ráje vyskočí, - i ta divá zvěř a strohá - slovem jeho ochočí; - tak se stává divotvorcem pod křížovým pod praporcem.

10. Ze všad k němu lidstvo spěchá - a ho prosí o radu, - nikoho v zlu neponechá, - všecky vodí z nesnadu; - největší však jeho těcha vésti k Bohu omladu; z mládeže on výbor synů - zasvěcuje Hospodinu.

11. Takto celý dýchá Bohu, - jemu slouží docela, - příkrost kopců, břitkost hlohů - těžkostí mu nedělá, - patře k Bohu na oblohu - ničeho víc neželá; jeden Bůh ten na výsosti - všem mu tužbám hoví dosti.

12. Již se kocháš, světče Boží, - v slastech věčných na nebi, - již svět maje za podnoží - duch tvůj Pána velebí; - vyžádej nám toho zboží, - jehož k spáse potřebí, - bychom po té časné době - v blahé zdobě došli k tobě!

639. A. O sv. Prokopu.

Slova ze Svatoj. kanc. č. 558. — Nápěv K. Eichlera 1906.

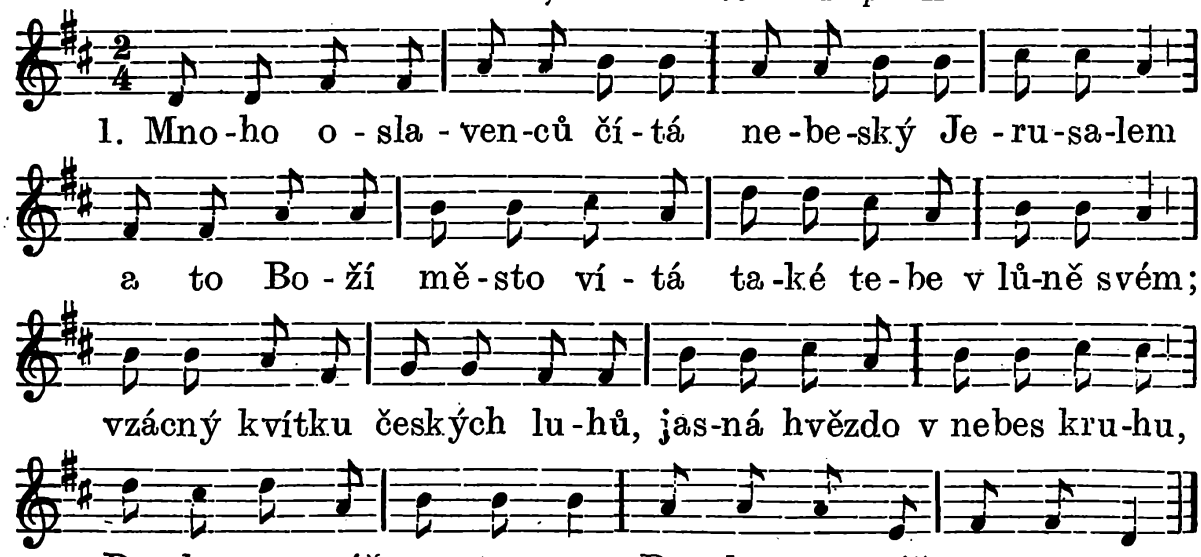

2. Abys k nebi jistě kráčel, - vyvolil jsi chudobu, - v kment jsi tělo neobláčel, - hledals vyšší ozdobu. - Na sluhu jak Krista sluší - krášlil jsi jen svoji duši, - [: vykoupenou předraze. :]

3. V Bohu kochaje se vřele, - opustil jsi světa vír, - v klášteře žils Bohu cele, - tam jsi shledal sladký mír, - ten mír, jehož nepodává - zlato, čest a světská sláva, - [: láska Boží jediná. :]

4. Roznícen jsa vyšší tužbou, - zvolils za byt jeskyni, - již tvou čistou bohoslužbou - proměněna v svatyni; - v tiché zbožnosti a ctnotě - obcovals tam o samotě - [: ve dne, v noci s Bohem svým. :]

5. Z chyšek prostých, skvělých hradů - lid se k jeskyni tvé bral, - a ty, poznav Boží radu, - déle skryt jsi nezůstal. - Muže, kteří chtěli Pánu - s tebou sloužit v svatém stanu, - [: v jednotu jsi shromáždil. :]

5. Ozdoben jsa důstojností - klášterního opata, - odklízel jsi s pečlivostí - zhoubná hříchu tenata. - V jasné záři tvého světla - v družině tvé stále kvetla [: krása ctnosti všeliké. :]

7. Láska plála, tály ledy v srdci odchovanců tvých; - s nimi pěstoval jsi vědy, - jichžto zdroj je v nebesích. - Mrtvils tělo, málo spával, - modlil se a pilně psával [: knihy božské moudrosti. :]

8. Do smrti až tvoje síly věrně lidu sloužily; - husté lesy tvou se pílí - v role, sady měnily. - O tvé lásce, o tvé péči - posud dojímavě svědčí - [: Sázava svým potomkům. :]

7. Cos tu rozsel mezi námi, z toho vzešlo ovoce; v jiném světě nad hvězdami - odpočíváš u Otce; - díky pěješ Dárci spásy - za ty plné, těžké klasy - [: vzrostlé z tvého semene. :]

10. Oslavenče, tebe ctíti, - tebe následovat chcem': - v modlitbě a v práci dlíti - jest i naším úkolem. Prokope náš, k všemu dílu - u Boha nám vypros sílu - [: za tebou ať dospějem. :]

639. B. Zvuč zpěvem les.

Dříve: Zpívejte poustevníkovi.

Slova Jak. Pavelky. — Hudba z Bezděkova v Čechách.

1. Zvuč zpě-vem les, pěj ptá-ků ples čest pou-stev-ní-ko-

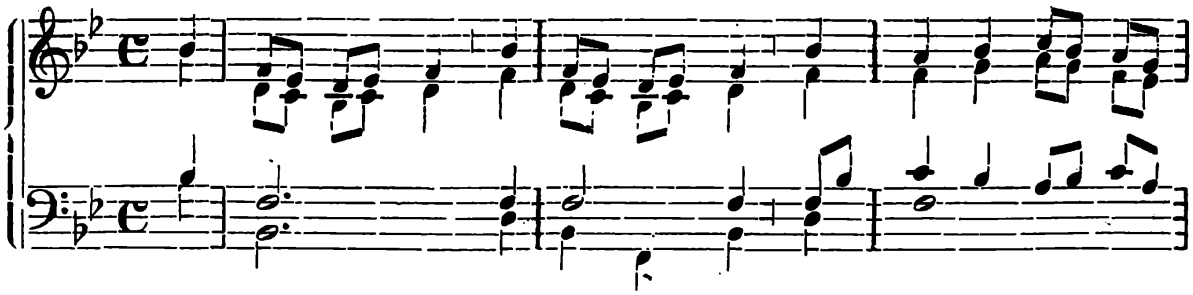

vi, jenž Bo-ha ctil, mu věr-ný byl, květ církve Kri-sto-

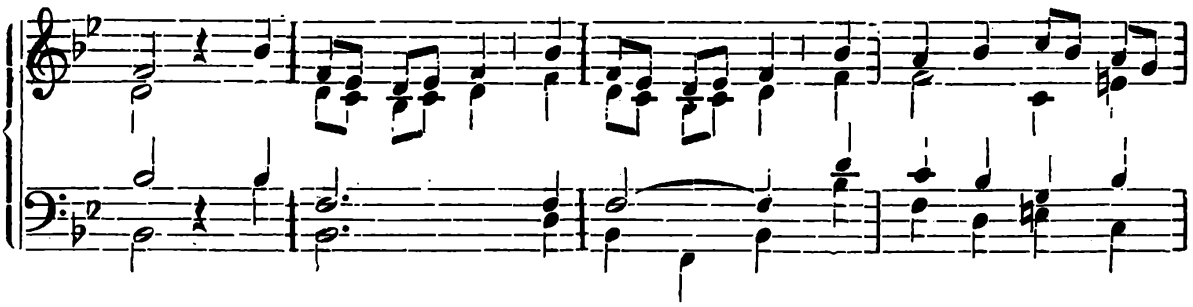

vy. Pro-ko-pa chval-te sva-té-ho, o-pa-ta ctnostmi

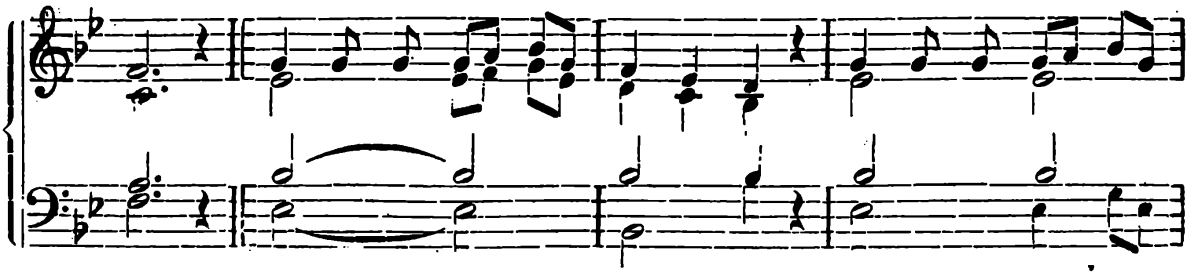

vzácného, jej slavte v klášterech i v chrámech vlastí všech

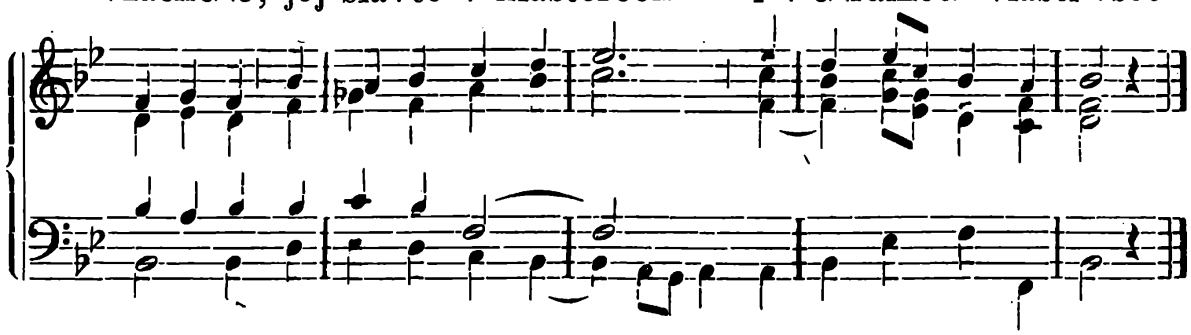

2. Hned v mládí svém - jest klášterem - zla všeho uchráněn, - v něm pěstí ctnost, - věd získá skvost, - duch k nebi vzlétá jen. - Vyhledá pak tok Sázavy, v stínu tam tmavé doubravy si zvolí jeskyni, - již chrámem učiní.

3. Měl les i luh - zlý v moci duch; jej Prokop ukrotí, - a pekla pán v pluh zapřahán - se orbou lopotí. - Na skále pole vzděláno, - Bohem je štědře žehnáno - a ďábel zahnán jest - i všechen hřích a lest.

4. Tam pracuje, - chrám buduje, - v něj svolá Prokop lid, jej Boha znát, - zlo přemáhat a k nebi učí jít. - Žáků sbor. k sobě přidruží, - kázní je svatou otuží, - by Bohu sloužili, ctnost všakou pěstili.

5. Pln milosti, - jde s radostí, - když Pán jej povolá v svá nebesa, - kde zaplesá, kdo ďáblu odolá; - v slávě se věčné s Bohem skví, - nejvyšší slaví vítězství - a svými prosbami stráž koná nad námi.

6. Nás neopusť, - dej v ctnosti růst, - zla vždy se vystříci; - veď všecky nás - tvých ctností jas - v stan nebes zářící, - bychom se s tebou shledali, - Prokope svatý, plesali, - kde s Kristem kraluješ - a s ním se raduješ!

Sv. Oldřich, biskup (890—973).

4. července.

Pocházel z rodu hraběcího v Augšpurku v Bavořích, a studoval v klášteře svatohavelském. Když se stal bikupem augšpurským, pečoval nadmíru o chudé, o stavbu kostelů, povznesení mravnosti. Sám pak vedl život velmi přísný. Zemřel roku 793.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou mu kostely farní v Matějovci, Novosadech, Trachtíně a v Novém Sídle.

Modlitba.

Svatý Oldřichu, biskupe a vyznavači, jenž jsi po padesát let diecesi augšpurskou svatě spravoval, hledaje všudy a ve všem slávu Boží a nikoliv svou, vypros nám u Boha, abychom i my

ve svém povolání jen čest a slávu Boží hledajíce, zásluhy získali hojné pro věčný život. Amen.

*

Nešpory na sv. Oldřicha, b. v.

Vše jako o sv. Mikuláši 6. prosince na str. 1492., až na modlitbu:

Bože, jenž jsi svatého vyznavače svého Oldřicha ke slávě biskupské podivuhodně povýšil: propůjč milostivě; abychom, kteříž jeho zásluhy poctou slavnostní světíme na zemi, milost jeho přímluvy poznali v nebi. Skrze Pána...

R. Amen.

Na konec antifona mariánská „Salve, Regina" na str. 65 až 67.

640. Udalrici gloriosi.

Dreves: Anal. hymn. IV. 247. — Cod. ms. Scotorum Vindobon. anni 1346.

Přel. J. P. 1907. — Hudba J. B.

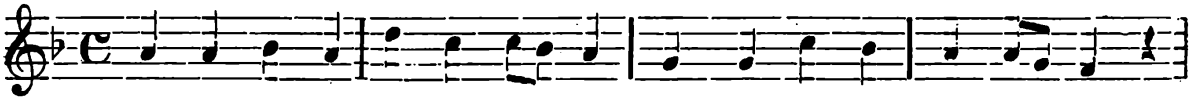

1. Na-ro-ze-ní vzneše-né-ho nechť lid sla-ví Ol-dři-cha,

bi-sku-pa ať pře-sva-té-ho ve šlé-pě-jích po-spí-chá,

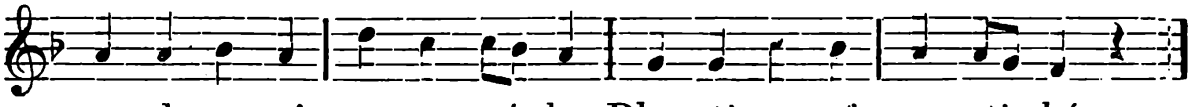

ve sla-ve-ní sy-na své-ho Rhae-ti-a ať ne-sti-chá.

2. Plesej kněžstvo, že ti dala - za vůdce jej nebesa; - vida zář, jež jím mu vzplála, - lid ať ve hřích neklesá, - jeho slov že poslouchala - Svevia nechť zaplesá!

3. Augšpurku též proslavený - biskupů svých prestolem, - jaké dary uděleny - zbožnosti ti plápolem, - kterou září biskup ctěný - jazyků všech hlaholem.

4. Oldřichu, ty vůdce skvělý, - vzore svaté mírnosti, - božské víry učiteli - i vší pravé moudrosti, - Boží role pěstiteli, - růže trpělivosti!

5. Bojovníku Krista Pána, - tebe vroucně prosíme, - ať nás nejme smrti brána, - vyhlaď zlo, jež činíme, - ať je bouře zažehnána, - jíž se nyní plavíme.

6. Uděliž nám všakých ctností, - v kázni uč nás choditi, - žíti čisté ve svatosti, - k Pánu Bohu dojíti, - jemu v nebes blaženosti - na věky se kořiti.

7. Po životě bychom časném, - jenž jest krátký, nestálý, - k tobě v Božím stanu jasném - jako k otci přistáli, - v stolování s tebou slastném - věčně věkův plesali!

8. Rač to, Otče, uděliti - pro Oldřicha svatého, - rač nás, Synu, oblažiti - zdroji blaha pravého, - Duchu, rač nás učiniti - hodny štěstí věčného!

Sv. Cyrill, biskup a sv. Methoděj, arcibiskup,

apoštolé a patronové moravští, patronové diecese brněnské a spolupatronové stoličného chrámu Páně v Brně.

5. července (zasvěcený svátek).

Pocházejí ze vznešené rodiny soluňské. Stali se mnichy a missionáři. Cyrill obrátil Chazáry, kde nalezl ostatky papeže sv. Klementa. Na žádost moravského knížete Rostislava přišli r. 863 (přes Bulharsko) na Moravu. Sv. Cyrill sestavil abecedu slovanskou a přeložil na jazyk slovanský Písma sv. — V Římě dokázali svou pravověrnost. Cyrill tam zemřel 14. února r. 869 a byl pochován s papežskými poctami v kostele sv. Klementa. Methoděj vrátil se na Moravu a kázal víru i v okolních zemích — v Uhrách, mezi Sávou a Drávou, v Čechách, v Polsku a Rusku. Zemřel 6. dubna r. 885 na Velehradě a tam ve chrámě pochován. (Dle papežské encykliky „Grande munus" z r. 1880).

O svátku sv. Cyrilla a Methoděje nejsou věřící vázáni církevním přikázáním slyšeti mši sv. a zdržovati se od prací služebných. (Dle Motu proprio „Supremi disciplinae" ze dne 2. července 1911).

V brněnské diecesi jsou sv. Cyrillu a Methoději zasvěceny farní kostely v Ratiškovicích, v Mollenburku, v Rostenicích, Věteřově; filiální kostel v Rybníkách (f. Mor. Krumlov); kaple v pacholeckém semináři v Brně (f. sv. Tomáše), v alumnátě v Brně (f. sv. Tomáše), v Bohonicích (f. ct. OO. August. v Brně), ve Smolíně (f. Medlov), veř. v Braniškově (f. Deblín), v Mor. Kynicích (f. Kuřím), v Budkovicích (f. Řeznovice), v Rohozdci (f. Hunín), ve Zhoři (f. Lomnice), v Kovářově (f. Nedvědice), v Chlumci (f. Dačice), v Chlístově (f. Roketnice), ve Výčapech (f. Horní Oujezd), v Dolní Vilímeči (f. N. Říše), v Dobré Vodě (f. Křižanov), v Hodiškově (f. Obyčtov), v Chroustově (f. Bohdalov), v Kochanově (f. Netín), v Řásné (f. Mrákotín), u nádraží v Břeclavě, v Lužici (f. Mikulčice), v Podivíně, hřbit. v Rašovicích (f. Křižanovice), veř. v Jabloňanech (f. Doubravice), v Medlicích (f. Horní Kounice), v české reálce v Hodoníně; v Krátké (f. Německé), v Zahrádce (f. Pyšelo).

K sv. Cyrillu a Methoději, apoštolům slovanským.

Dobrý pastýři duší, Ježíši Kriste, který jsi přišel hledat a spasit, co se bylo ztratilo: pro lásku svého svatého srdce a na přímluvu svatých Cyrilla a Methoděje smiluj se nad našimi slovanskými bratry, kteří jsou v nebezpečenství, že ztratí víru, ctnost a spasení svých duší. Hle, dítky volají po chlebě života, a není, kdo by jim ho podával; žízní po prameni spásy, a není, kdo by jim ho otevřel.

V. Sešliž jim pomoc ze svatyně.

R. A ze Sionu ochraňuj je.

Svatý Cyrille a Methoději, apoštolové a dobrodinci naši! Jako vy chci také já vždy věrně přidržovati se toho, čemu jedna, svatá, římsko-katolická a apoštolská církev ústy své nejvyšší hlavy učí. Jako vy jsem hrdý na to, že jsem synem této církve, neustoupím ani o píď od uznávání jejího učitelského úřadu a jsem ochoten z věrnosti k ní přinášeti v obět statky své i život. Vyproste mně milosti, abych v životě i smrti vydával rozhodné svědectví katolické církvi a apoštolské Stolici, podobně jako jsem i ochoten všecky Bohem uložené povinnosti k pozemské své vlasti plniti. Jako věrný syn katolické církve a její viditelné nejvyšší hlavy žádám pod její ochranou žíti a umříti. Amen.

Nešpory na sv. Cyrilla a Methoděje, b., v., apoštolů a patronů moravských.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci i Synu atd.

Antif. 1. Chvalmež muže slavné, * a otce naše v pokolení jejich.

Žalm 109. na str. 51., ton. VII, 3.

Antif. 2. Lidé tito * byli veliké moci, zvěstujíce národům přesvatá slova, a řídíce je mocí opatrnosti.

Žalm 110. na str. 51., ton. VII, 3.

Antif. 3. V umění svém * vyhledávajíce způsoby písmen, jimiž vypravovali písně písem.

Žalm 111. na str. 51., ton. VIII, 1.

Antif. 4. Požehnání všech národů * dal jim Bůh, a úmluvu svou utvrdil na hlavu jejich.

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 3.

Antif. 5. Tito v pokoleních * národu svého slávy došli, a za dnů svých měli chválu.

Žalm 131. na str. 56., ton. III, 4.

Kapitola: Moudrost jejich ať vypravují lidé a chválu jejich ať zvěstuje shromáždění (církev); a jméno jejich od národu až do národu.

R. Bohu díky.

Hymna: (Sedibus coeli nitidis) Do sídel nebes...

641. Sedibus coeli nitidis.

Hymna církevní na sv. Cyrilla a Methoděje.

(K nešporám.)

Vážně. *Překlad Jak. P. 1905. — Hudba J. B.*

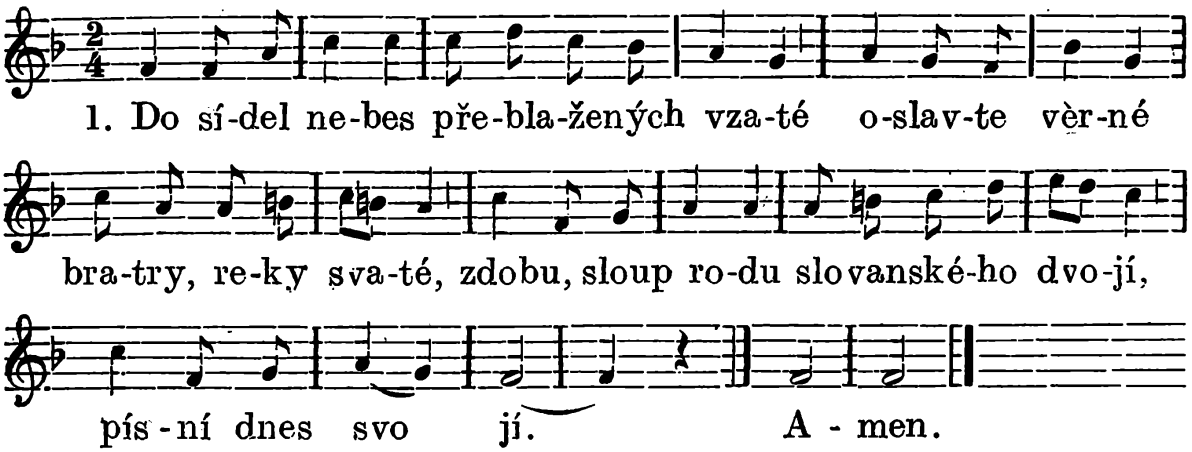

2. Pojila bratry tyto pevná páska, - z poustevny jedna vyvedla je láska, - spěchali donést mnohým svými hlasy záruku spásy.

3. Světlem, jež s nebe chrámu jasně plaje, - vznítili Bulhar, Moravy, Čech kraje, přivedli Petru záhy z cesty strohé - zástupy mnohé.

4. Korunou zásluh ozdobeni skvoucí, - Dárcové, splňte prosbu naši vroucí, - Slovanům chraňte vzácné svoje dary, - jež jim rvou sváry.

5. Kdekoliv vzývá kraj Vás ušlechtilý, věčné si víry zachovej lesk milý, - budeť Řím, jako za Vašich dal časů, - skýtat vždy spásu.

6. Lidského rodu Tvůrce, Spasiteli, dobrý jsa, dobro jenž v svět seješ celý, - přijmi zpěv, kterým pějeme Ti vděky - po všechny věky. Amen.

V. Kněží Hospodinovi zápal a chleby obětují.
R. Proto svatí budou Bohu svému.

Ant. k Magnif. Ó, blahoslavení biskupové naši, kterýchž duše mají ráj, těla však v pokoji pochována jsou; kéž synové, které jste Kristu zrodili, vaší vezdy opatrováni jsou ochranou.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modlitba: Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi nás k jednotě víry křesťanské skrze blahoslavené Cyrilla a Methoděje, vyznavače své a biskupy, milosrdně povolati ráčil: propůjč, prosíme; abychom my, kteříž se z přítomné jejich slavnosti právem radujeme, na jejich dobrotivou přímluvu k slávě přijíti zasloužili věčné.

Vzpomínka oktávy (8. dne) slavnosti sv. ap. Petra a Pavla.

Antif. Petr, apoštol a Pavel, učitel národů, ti nás učili zákonu Tvému, Pane.

V. Ustanovíš je knížaty po vší zemi.
R. Připomínati budou jméno Tvé, Pane.

Modlitba. Bože, jehož pravice svatého Petra jdoucího po vlnách, aby se nepotopil, pozvedla, a jeho spoluapoštola Pavla po třetí tonoucího, z hlubokosti mořské vysvobodila: vyslyš nás milostivě a propůjč; abychom zásluhami obou věčné slávy dosáhli. Jenž žiješ a kraluješ .

R. Amen.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

Litanie k sv. Cyrillu a Methoději.

(Pro soukromou pobožnost.)

Dle Encykliky Lva XIII. „Grande munus“ K. E. 1906.

Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, uslyš nás. Kriste, vyslyš nás.
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi.

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi.
Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi.
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi.
Svatá Maria, oroduj za nás.
Svatá Boží Rodičko, oroduj za nás.
Královno všech svatých, oroduj za nás.
Svatí Cyrille a Methoději, bratři soluňští, orodujte za nás.
K velikým činům od Boha vyvolení, orodujte za nás.
Věrní učedníci Kristovi od mladosti, orodujte za nás.
Upřímní synové svaté církve, orodujte za nás.

Sv. Cyrille, jenž jsi pro svou učenost jméno „filosofa“ obdržel,
Sv. Cyrille, jenž jsi pohanským Chazarům víru Kristovu horlivě hlásal,
Sv. Cyrille, jenž jsi v jejich krajích ostatky sv. papeže mučedníka Klementa nalezl,
Sv. Cyrille, jenž jsi ve svém povolání velké sebezapření a obdivuhodnou lásku k bližnímu osvědčil,
Sv. Cyrille, jenž jsi za svou námahu jiné odměny nevzal, než aby otroci propuštěni byli na svobodu,
} oroduj za nás.

Sv. Cyrille a Methoději, kteříž jste jako kněží pohrdli světem a vyvolili život řeholní,
— kteříž jste na žádost knížete Rostislava na Moravu se vydali,
— kteříž jste předkům našim učení křesťanské horlivě vštěpovali a sílili je nadějí ve statky nebeské,
— kteří jste i Bulharům a Srbům víru katolickou hlásali,
— kteříž jste vynalezli písmena, jimiž jazyk slovanský se vyznačuje,
— kteříž jste Písma svatá a obřadní knihy první na jazyk slovanský převedli,
— kteříž jste nám tak i dobrodiní světského vzdělání přinesli,
— kteříž jste k pozvání svatého Otce do Říma se vydali a tam, nesouce ostatky sv. Klementa, slavně přivítáni byli,
— kteříž jste svatému Otci svou pravověrnost dokázali a obdrželi schválení slovanské řeči při obřadech,
— kteříž jste samým svatým Otcem na biskupy vysvěceni byli,
} orodujte za nás.

Sv. Cyrille, jenž jsi v Římě prozřetelností božskou do slávy nebeské povolán býti ráčil,
Sv. Cyrille, jenž jsi na smrtelném loži Methoděje prosil: „Bratře, neopouštěj bodré Moravany“,
Sv. Cyrille, jenž jsi s poctami největšími, v hrobě papežové, v chrámě sv. Klementa nedaleko jeho ostatků byl pochován,
Sv. Methoději, jenž jsi se na Moravu vrátil a obětavě mezi knížaty i lidem působil,
Jenž jsi požehnání svaté víry i v Dalmácii i v Korutanech šířil,
Jenž jsi, u sv. Otce byv osočen, znovu do Říma putoval,
Jenž jsi svou nevinnost skvěle dokázal a jako arcibiskup krajin slovanských se navrátil,
Jenž jsi mnohá příkoří v povolání svém trpělivě snášel,
Jenž jsi, spojen jsa s papežem a celou církví římskou nejvroucnější páskou lásky a víry, v apoštolském úřadě neunavně pokračoval,
Jenž jsi i knížete českého Bořivoje a jeho manželku Ludmilu k víře katolické přivedl,
Jenž jsi působnost svou i na Poláky a Rusy rozšířil,
Jenž jsi na sklonku svého života starostlivě nástupce ustanovil, duchovenstvo i věřící důtklivě ku ctnostem napomenul,
Jenž jsi, skonav tiše, na Velehradě ve velechrámě slavně pochován byl,
} oroduj za nás.

Svatý Cyrille a Methoději, apoštolové slovanských národů,
Svatý Cyrille a Methoději, ochránci českých krajů,
Svatý Cyrille a Methoději, patronové naší vlasti moravské a diecese brněnské,
Svatý Cyrille a Methoději, mocní přímluvčí u Boha,
Aby se Bůh nad námi smilovati ráčil,
Abychom štěstí a důstojnost pravého křesťana poznali,
} orodujte za nás.

Abychom povinnosti katolíka věrně a ochotně plnili,
Abychom dědictví cyrillo-methodějského vděčně si vážili,
Abychom svaté víry předkův slovem i skutkem se přidrželi,
Abychom církvi katolické v životě i v smrti věrni byli,
Abychom převrácenému učení sluchu nepřáli,
Abychom svaté svornosti a pokoje ve všem si hleděli,
Abychom všech osidel nepřítele zlého se střežili,
Abychom křesťanské školy a chrámy podporovali,
Abychom ve spojení se svými biskupy a se sv. Otcem trvali,
Aby Bůh slovanské bratry z bludů vyvésti a pravou vírou osvítiti ráčil,
Aby Bůh rozkolné bratry k jednotě církevní přivésti ráčil,
Aby Bůh všechny národy v jednom ovčinci pod jedním pastýřem, jenž jest pravým náměstkem Kristovým, spojiti ráčil,
Aby nám Bůh po tomto životě shledání s vámi na nebesích popřáti ráčil,
} orodujte za nás.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane.
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane.
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.
Kriste, uslyš nás. Kriste, vyslyš nás.
Pane, smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad námi. Pane, smiluj se nad námi.
Otče náš... Zdrávas Maria...

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi nás k jednotě víry křesťanské skrze blahoslavené Cyrilla a Methoděje, vyznavače své a biskupy, milosrdně povolati ráčil: propůjč, prosíme, abychom my, kteří se z přítomné jejich slavnosti právem radujeme, na jejich dobrotivou přímluvu k slávě přijíti zasloužili věčné.

Bože, jehož řízením sv. Cyrill a Methoděj k slovanským národům byli vysláni, a jim blahou zvěst o Kristu a jeho naukách přinesli, popřej, prosíme: aby všichni odloučení bratří a sestry ve sv. církvi katolické byli sjednoceni, a aby jako v nebesích tak i zde na zemi jeden jen byl ovčinec a jeden nejvyšší pastýř.

Račiž také na přímluvu svatých apoštolů nás u víře zachovati a vlast naši všech různic a bludů sprostiti, od koukole převrácených náhledů a učení očistiti a požehnáním svým opatřiti, abychom nástrahy všech nepřátel přemohli a ustavičnému pokoji se těšili. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna .

R. Amen.

Matice velehradská.

Roku 1862 ustavil se na památku 1000letou příchodu sv. Cyrilla a Methoděje na Moravu výbor v brněnské diecesi, a konal sbírky za tím účelem, aby chrám velehradský důstojně byl opraven a v něm zavedena byla duchovní správa potřebám poutníků vyhovující. *(Kurr. 1862, 3).*

Roku 1873 z výboru stal se spolek „Matice velehradská sv. Cyrilla a Methoděje“.

Koruna soluňská.

Spolek na opravu kostela velehradského, 1863 založen.

* * *

Upozornění.

Píseň v den úmrtí sv. Cyrilla „Přistup, Moravěnko, přistup blíže“ viz 14. února na str. 1434.

Píseň „Zvony velehradské zahučely“ o úmrtí sv. Methoděje viz 6. dubna na str. 1473.

642. Lux o decora patriae.

Církevní hymna ku chválám.

Přeložil J. P. 1905. — Nápěv K. E.

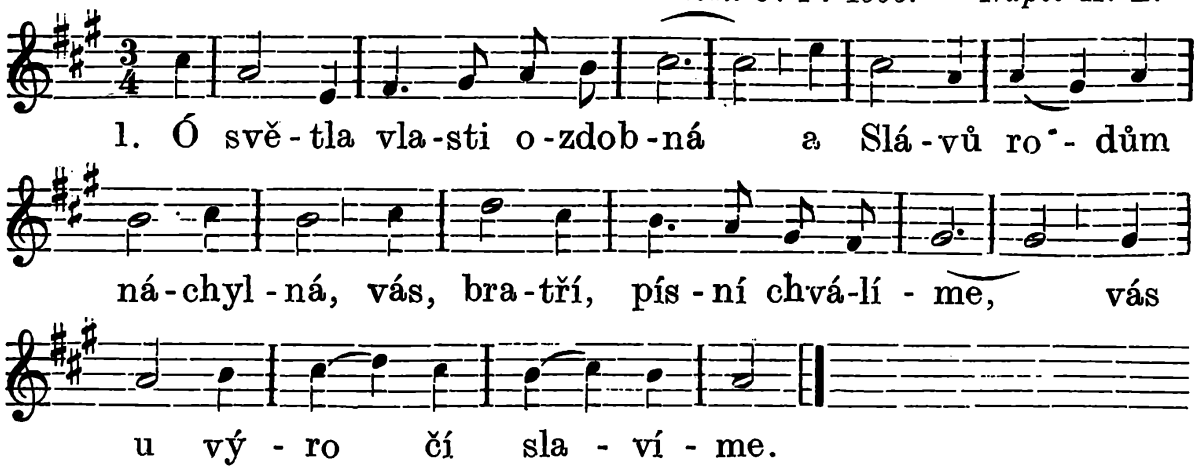

2. Vás vítal rozplesav se Řím, - jak otec vinul k ňadrům svým, - vás na biskupy posvětil - a důstojností přidal sil.

3. Vy v cizí země spějete, - jim Krista, spásu nesete; - jež bludy klamné mámily, - jste světlem pravdy učili.

4. Hruď jejich, hříchu zbavená, - plá svatým ohněm vznícená, - kde pustý trn tkvěl po leta, květ svatých ctností rozkvétá.

5. Již v nebesích se těšíte, - kéž za nás vroucně prosíte, - ať zbožný lid váš, Slované, - vždy věrným Bohu zůstane.

6. Kdož dosud tonou ve bludech, - kéž shromáždí se v církve zdech, - a vírou kvetou krásněji, - tak v roveň předkům vyspějí.

7. Ó Trojice, nám vlídna buď - a láskou zaněť naši hruď, - ať slavných, dobrých otců svých - jdem věrně v svatých šlépějích!

643. Příchod sv. Cyrilla a Methoděje na Moravu.

Slova Fr. Sušila. — Hudba P. Křížkovského 1850.

Velebně. *Upravil K. E.*

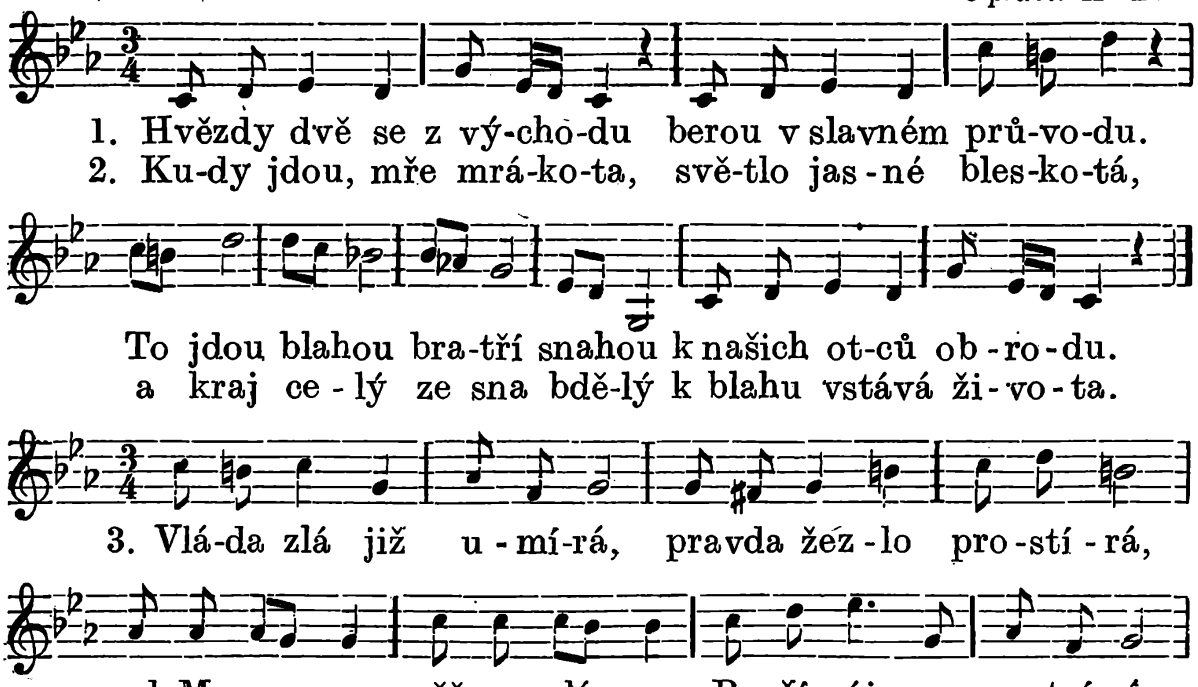

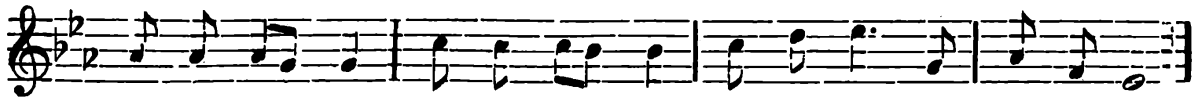
nad Mo-ra-vou s věčnou slá-vou Bo-ží ráj se o-tví-rá.

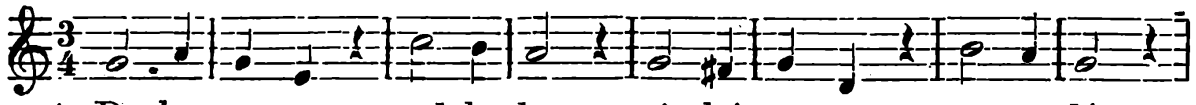
4. Du-ha pne se nad la-da, raj-ská manna po-pa-dá,

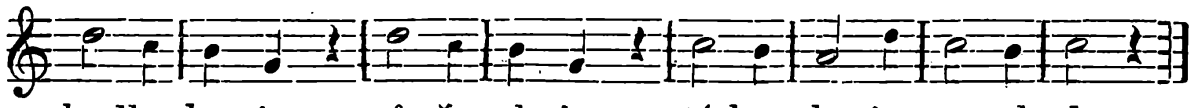
hudba hra-je, rů-že pla-je, tá-hne krajem o-mla-da.

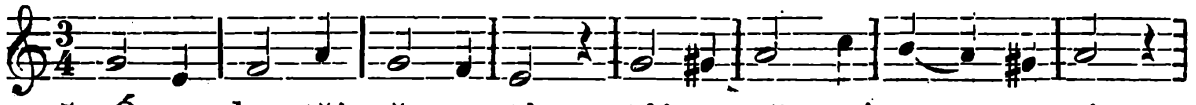
5. Ó vy bra-tří pře-sva-tí, stůj-te při své po - sta-ti,

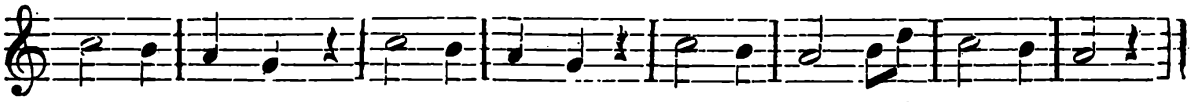
ať se či-rá sva-tá ví-ra z ú-trob na-šich ne-ztra-tí.

Prosebně, tichým hlasem.

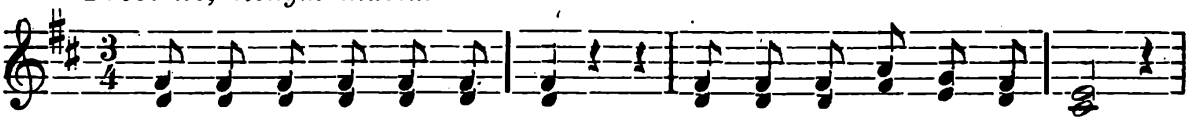
6. O-ro-duj-te u Bo-ha, ať se vzdá-lí má-to-ha;

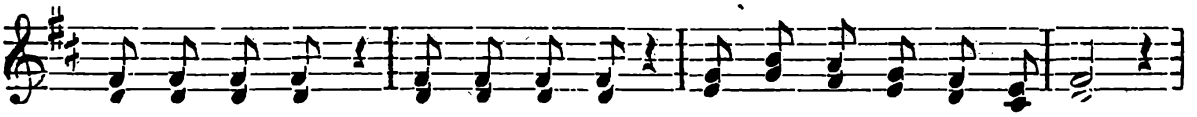
vždy ať v kráse za-skví-vá se na-ší vla-sti ob-lo-ha,

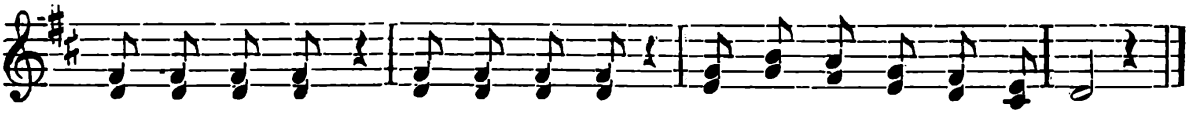
vždy ať v kráse za-skví-vá se na-ší vla-sti ob-lo-ha.

Silně.

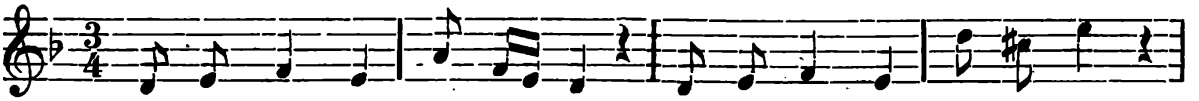
7. Starých blu-dů po-ro-ba, ne-svor-no-sti ha-no-ba
8. Zlomte svodnou os-no-vu těchto nectných o-ko-vů.

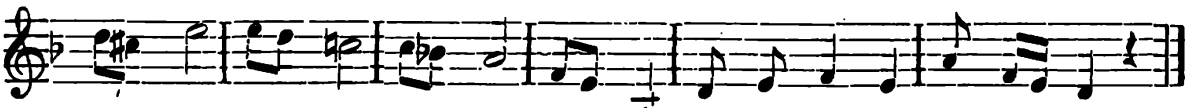
ná-rod plí-há a nás stí-há ja-ko zhoubná cho-ro-ba.
Stvoř-te pevnou, v lásce zjevnou li-du své-mu ob-no-vu.

644. Ejhle, oltář Hospodinův září.

Cyrillo-Methodějská píseň mešní.

Slova Jana Soukopa, faráře v Doubravici r. 1863.
Nápěv Pavla Křížkovského 1863.

Vchod.

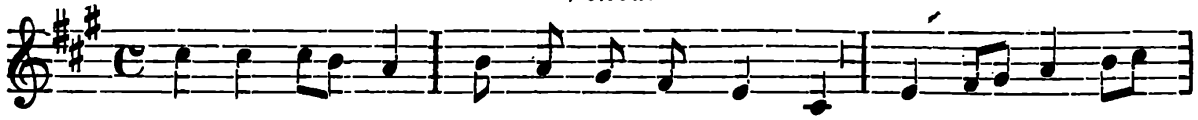

1. Ej-hle, ol - tář Ho-spo-di-nův zá - ří, pře-sva - tá nám

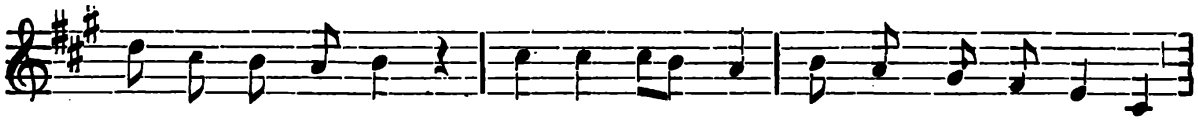

o - bět na-stá-vá, kte-rou po ti - síc let s jasnou tváří

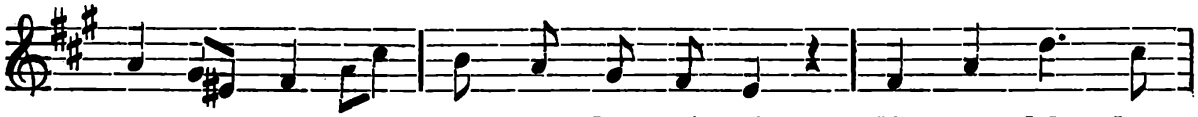

ot - či - na den ze dne ko - ná - vá. Za pří - kla - dem

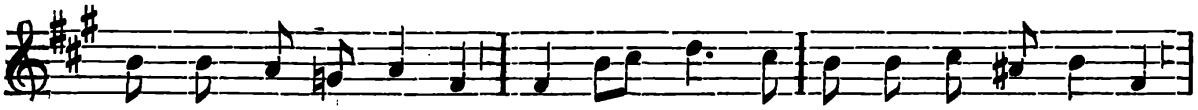

dávným se to dě - je sva-tých Cy - ril - la a Me-tho-dě - je,

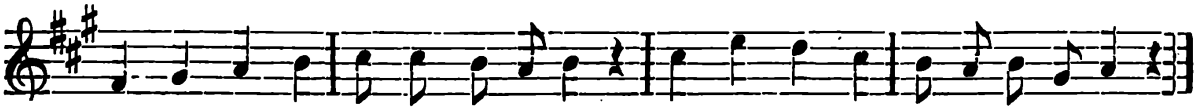

již-to rozkaz Kristův pl-ni-li, pamět smr-ti je-ho sla-vi-li.

2.*) Obět, kterou oni konávali - v klenbách Velehradu posvátných, - rádi bychom též my Bohu vzdali, - pro mnohý však nehodni jsme hřích. - Nuže, svatí miláčkové Páně, - přispějtež nám s nadehvězdné báně, - by Bůh ústa, srdce očistil, - a nás milostí svou ujistil.

Ku gloria. „Sláva, sláva na výsostech Bohu!“ - nad Betlemem pěli andělé, - a ten zpěv se podnes nad oblohu - povynáší k Pánu vesele. - Ó nechať se věčně věků vzdává - Králi králů po všem světě sláva, - kterou předkům našim věstili - apoštolé naši přemilí.

Ku graduale. Zaznělo nám slovo pravdy věčné - ústy Soluňanů před věky, - podnes v lahodě zní nekonečné - a svět zaznívá jím daleký; - přinesliť nám oni Písmo svaté, - bychom ze studnice této zlaté - moudrost nebes vezdy vážili, Bohu sloužiti se snažili.

Ku credo. Bez víry se nelze líbit Pánu, - růže ctnosti z víry vykvítá, - víra otevírá rajskou bránu, - věrou do srdce Bůh zavítá: - a ten poklad tisíc let jiz máme; - ó kéž jej i věrně zachováme, snahou Cyrilla a Methoda - známe Krista, spásu národa.

K obětování. 1. Přijmiž, Otče, obět nekrvavou, - kterou při večeři poslední - slavil Syn Tvůj myslí přelaskavou. - Přívětivě na nás pohlédni, - jako's k Velehradu libě hleděl, - a svou milost lidu připověděl, - když se na Moravě slavila - první obět Tobě přemilá.

*) Lze vynechat.

2.*) Obětujem Tobě Tvého Syna. Pro zásluhy jeho doufáme, - že nám odpuštěna bude vina, - za kterou teď v strastech stenáme. - Kriste, ukaž Otci svoje rány, - otevř kajícníkům nebes brány, - kdežto Soluňané velicí - orodují za svou vinici.

K sanctus. Svatý, svatý, svatý Hospodine, - plná slávy Tvé jsou nebesa, - láska Tvoje všemu tvoru kyne, - nechť svět celý Tobě zaplesá. - Sestup, Kriste, přezázračně dolů, - ať se Tobě pokloníme spolu - s celou vlastí, s celým národem, - s otci Cyrillem a Methodem.

Po pozdvihování. Nápěv II. od K. E. dle libosti.

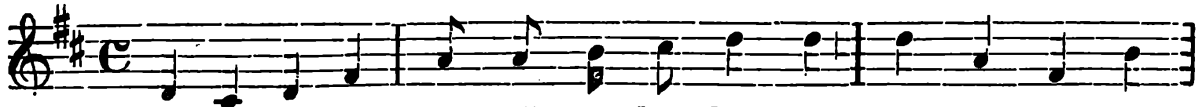

1. O - te - vře - la se již ne - bes brá - na, slo - vo zá - zrač-

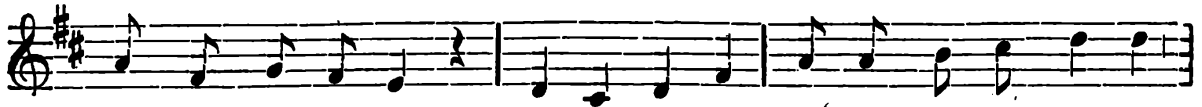

né kněz vy-slo-vil; ví-tej, du-še, ví-tej Kri-sta Pá-na,

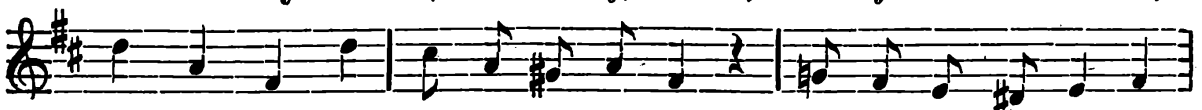

jenž se v způsob chleba, vína skryl; ob-čer-ství tě kr - ví

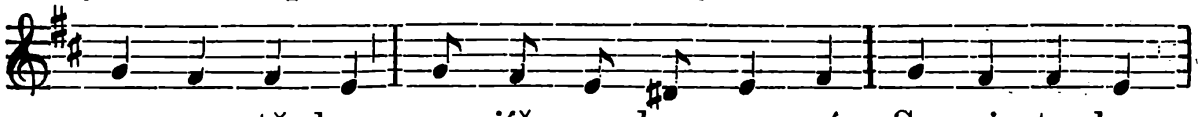

svou a tě - lem, spo - jíš se dnes se svým Spa-si - te - lem,

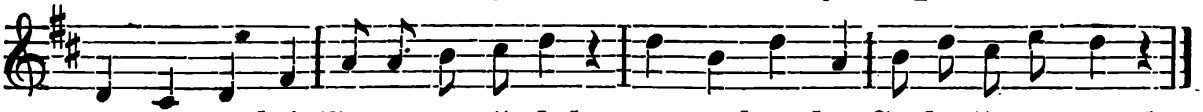

jenžto drahý život za tě dal a tě k sobě So-lu-ňa-ny zval.

2. Hle, i v této milostivé době**) - zve tě k stolu svému nebes Pán, - slyš, jak laskavě tě volá k sobě, - Boží hod zde tobě uchystán; - kéž se duše věrou živou skvěje, - láskou Cyrilla a Methoděje, - nadějí též svatou zplápolá, - že ji Pán kdys v ráj svůj povolá.

K Beránku. Vítej, Kriste, vítej, chlebe živý, - Beránku, jenž's hříchy světa sňal; - pohleď, jak jsme Tebe žádostivi, - neb jsi nás všech k sobě povolal. - Ach, my hříchem ztratili jsme nebe, - ó kéž naleznem' je skrze Tebe, - přímluvami apoštolů Tvých, věrověstů našich slovanských.

Ke konci. 1. Vyslyš, Pane, vyslyš prosbu vřelou, - kterou k trůnu Tvému skládáme; - požehnej vlast, žehnej církev celou, - „zůstaň s námi!" zbožně želáme: - provázej nás na vezdejší pouti, - nedej lidu svému zahynouti, - pro zásluhy ze své oběti vylej milost na své na děti.

2. Nechť Tvůj oltář nikdy neuhasne - v našich zbožných vlastech slovanských, nechť se denně k báni nebes jasné - vznáší obět z chrámů křesťanských, která tisíc let již stále plane, oslavujíc Tebe, věčný Pane, - posvěcujíc srdce národa, - čeleď Cyrilla a Methoda.

*) Lze vynechat.

**) Milostivé léto r. 1863 na oslavu tisícího výročí příchodu sv. Cyrilla a Methoděje na Moravu.

645. Bože, co's ráčil.

Prosba o zachování víry.

Nápěv č. 369. *Slova Vl. Šťastného.*

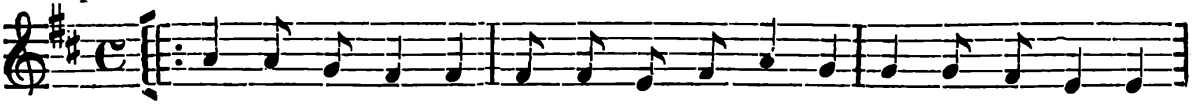

1. Bo-že, co's rá-čil před ti-sí-ci ro-ky roz-ža-ti otcům jenžto jsi ří-dil a-po-što-lů kroky z východu k naší

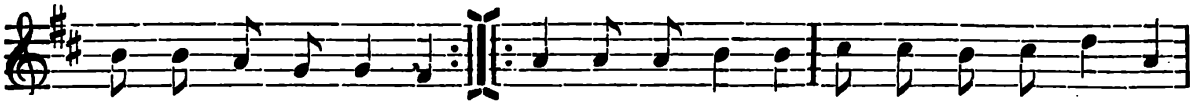

ví-ry světlo bla-hé, k Tobě hlas prosby z této vlasti vane:
Mo-ra-věn-ce dra-hé;

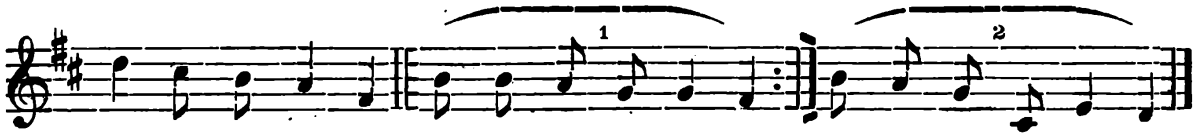

Dě-di-ctví ot-ců za-cho-vej nám, Pane, zachovej nám, Pane!

2. Na Velehradě bratří ze Soluně, Cyrill a Method kázali nám spásu, - ochranu skytli v církve svatém lůně, - učili národ znáti ctnosti krásu. -[: Od doby té nám světlo víry plane: - dědictví otců zachovej nám, Pane! :]

3. Jazykem rodným Boží chválu pěli, - mateřskou řečí knihy svaté psali, - získali láskou Kristu národ celý, - život nám na vše věky zachovali. -[: Nezhyne rod, jenž věřit neustane: - Dědictví otců zachovej nám, Pane! :]

4. Kolik to bouří nad vlastí se sneslo, - o život bylo zápasit nám v boji, - mohutné sídlo Svatopluka kleslo, - Velehrad víry bez pohromy stojí, -[: apoštolů to dílo požehnané: - Dědictví otců zachovej nám, Pane!:]

5. Velehrad náš, ten rozkvétá vždy znova, - nižádná moc už nám jej nerozboří, - pokud náš národ v hloubi srdce chová - důvěru k Matce, která divy tvoří. - [: Maria za nás prosit nepřestane : - Dědictví otců zachovej nám, Pane! :]

6. Otcové naši, svatí Apoštolé, jejichžto jména slaví národ vděčný, - neopouštějte nikdy svého pole, - by vaše setba zrála ve plod věčný, - [: ať na ni rosa požehnání kane : - Dědictví otců zachovej nám, Pane! :]

7. Nechať se pyšná nevěra kol zmáhá, - a peklo seje koukol nových zmatků, - nebudem' dbáti odvěkého vraha, - nedáme věčných bráti sobě statků; -[: víře vždy věrni budou Moravané : Dědictví otců zachovej nám, Pane! :]

646. Chvalozpěv na sv. Cyrilla a Methodia.

Slova Fr. Sušila 1862. — Hudba Meth. Ryšánka 1905.

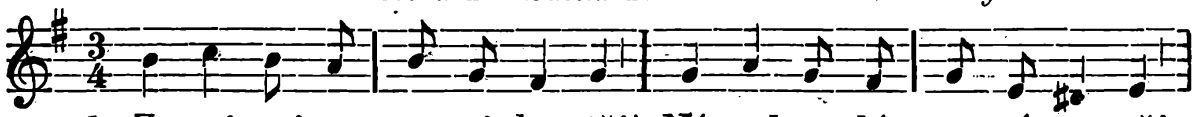

1. Za-ví-tej-te, sva-tí bra-tří! Ná-rod ce-lý na vás pa-tří

*

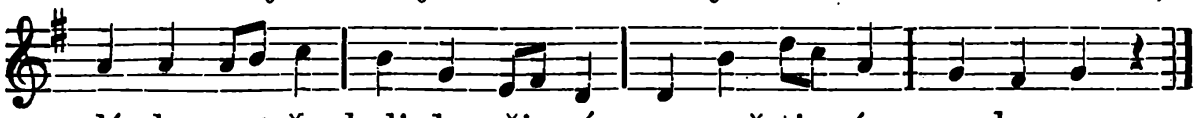

2. Jako moudří stavitelé - vystavěli jste chrám skvěle - slovanskému národu; - pro chrám tento víry svaté - srdce vaše láskou vzňaté, - podniklo vši nehodu.

3. Než jste přišli, byl mrak v zemi, - nad Slovany nade všemi - rozvládla se mrákota ; s vámi přišla blahost světla, vámi kvítka libě zkvetla - posvátného života.

4. Vy jste praví naši otci, - vy jste blaze z Boží moci - zrodili nás pro Boha. - Sňali jste nám pouta těsná, - aby vstala jednou ze sna - duše naše ubohá.

5. Ó vy hvězdy jasně skvoucí, - na náš národ na prahnoucí - roňte svatou osvětu! - S mysli naší tmu zlou smeťte, - símě Boží u nás veďte - k radostnému výkvětu.

6. Vytrhejte hříchův koukol, - aby skvěl váš svatý oukol - nebeskou se zásobou. - Vyžádejte Páně milost, - aby pravá k Bohu čilost - vládla každou útrobou.

7. Pastýřové dobří naši! - Na váš lid, aj, posud straší - svaliti se záhuba; - vystrojte se pro nás k boji, - ať již u nás neostojí vraha zlého výchluba.

8. Dáni jste nám Bohem v strážce, půjčujte se ve vší lásce - naší mnohé potřebě. Na zemi nás střezte stále, - po smrti nás k nebes Krále - doprovoďte velebě.

9. Kriste Jezu, slyš jich prosbu! - Odžeň pro ně všechnu hrozbu, - jež se vzteká proti nám. - Pro ně nám dej v ctnosti zkvítat, - aby mohli někdy vítat - v pověčné nás slávy chrám.

647. Jiný chvalozpěv na sv. Cyrilla a Methodia.

Slova Fr. Sušila 1851 („Hlas"). — Hudba Meth. Ryšánka 1905.

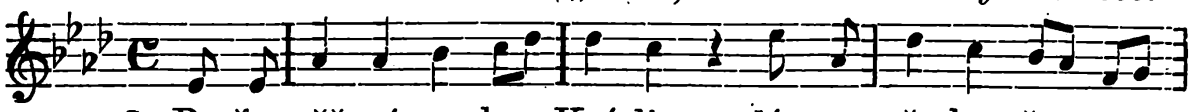

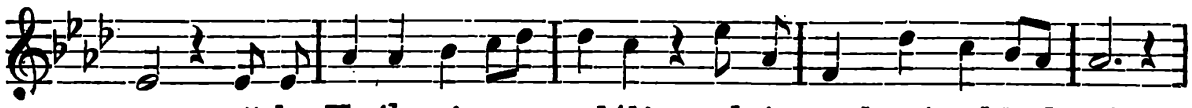

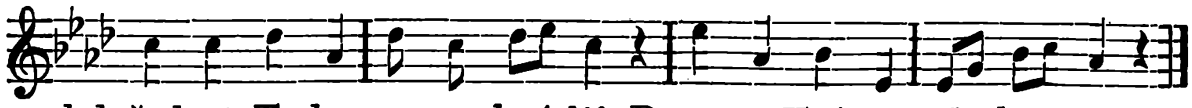

2. Slovanského strasti rodu - vida v nebes komnatě, - kterak z vraha zlého svodu spěje k věčné zátratě: - poslals bratry od východu - kázat o Tvé podstatě.

3. Rekové to byli vírou, - nepohnutí v peřeji; - sledovali věrnou mírou - Tvojich, Pane, šlépějí; - víru pravou, - lásku čirou - kázali nám s nadějí.

4. Kde poušť divá dříve hnětla, - tamto ráj teď vzešel nám ; - blahost nebes u nás zkvetla, sličný povstal víry chrám; - přešla noc, blesk Tvého světla ovládnul zem celou nám.

5. V kraji zvukem Tvojí trouby - v milém zněly ohlasu; - vedli proudy z Tvojich hloubí po všem země opasu; - z nich's nám vzdělal předmět chlouby, - věčnou vlasti okrasu.

6. Slunkem jara jeden svítil, - když zem kvítím zásobí; - národ jenom v krátku cítil - blahost jeho působy, - přec se všechen Bohem vznítil, - zbaven byv zlé poroby.

7. Slunkem léta svítil druhý - dlícím déle v prosvitu, - zářil leskem blahé duhy - na otčiny blankytu; - tvář svou měly sady, luhy - plodem rajským pokrytu.

8. Sláva Tobě, nebes Pane, - žes je poslal v naši vlast, - srdce naše vděkem plane, - odňal jsi s nás věčnou strast; - důkazem to věčným stane, - že lid spasit, je Tvá slast.

9. Zachovej nám v stálém jaru - víru svou až do skonu, - sprosť nás všeho zlého zmaru, - sejmi všechnu úhonu; - užívat dej víry daru - k ctnosti svatých výkonů.

10. Přijmi díky jak dým vůně - od zemského od dola, - rozži oheň v srdci lůně, - ať duch Tobě plápolá, - na soudném až hlas Tvůj trůně - do nebe nás zavolá.

648. Díky za dar víry sv. Cyrillem a Methodějem štípené.

U Poimona. — Hudba J. Bádala 1907.

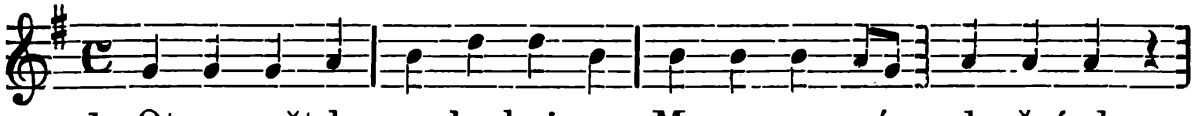

1. Ot-ce svět-la zve-le-buj-me, Mo-ra-va-né, v dnešní den;

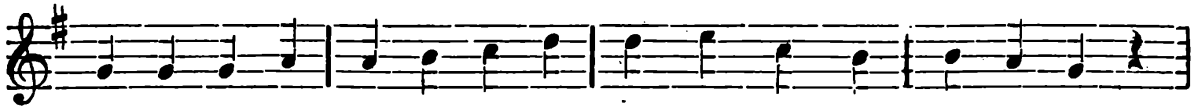

za dar ví-ry po-dě-kuj-me, jenž byl ot-cům u-dě-len.

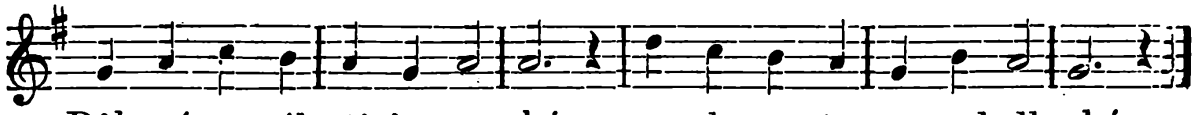

Bůh nás z milosti jen pouhé ze sle-po-ty vyrval dlouhé.

2. Viděl předkův bludné cesty, - viděl jejich temnotu, - poslal svaté blahověsty, by je vedli v jasnotu. - Bratří přišli na Moravu, - donesli jim Boží stravu.

3. Tajemství jim oznámili - pověčného života, - Krista Pána ohlásili, - jenž jest věčná dobrota; - učili nás Boha znáti, - v pravdě svaté věrně státi.

4. S ochotností svatí kněží věnují se úřadu, - hřívnou Bohem danou těží - k duší našich omladu. - Na Moravě modly klesly, - rodiny se k církvi nesly.

5. Jimi nové rajské světlo - v národě se rozžehlo, - pohanstvo, co zem tu hnětlo, - duchu jejich podlehlo. - Kristu lid náš krátkým časem získali svým mocným hlasem.

6. Protož Tobě díky vroucí, - věčný Bože, vzdáváme; - kvítka úcty nevadnoucí - patronům svým skládáme. Radostnými chvály plesy zaznívají hory, lesy.

7. Svatých bratří lásku, ducha - račiž našim kněžím dát, - aby mnohých duše hluchá - k svatbě Tvé se dala zvát. - Chraň nám v pokoji a v míru - samospasnou v Boha víru.

8. Vy pak svatí patronové, - Methoději, Cyrille! - hajte v každé době nové - osení to spanilé. Vyplemeňte vady, bludy ve slovanských rodech všudy.

9. Proste, aby jedna matka všecky kmeny spojila, aby nebes manna sladká - rány duše zhojila; - Slovanův by celé tělo - jedné víry ducha mělo.

10. Nechať u nás dobré skutky - znakem pravé víry jsou, - nikdy útok ďábla prudký neuškoď nám zlobou svou; - po té pouti v zemské vlasti uveďte nás v rajské slasti.

649. Prosba k sv. Cyrillu a Methoději.

Slova u Poimona. — Nápěv K. E.

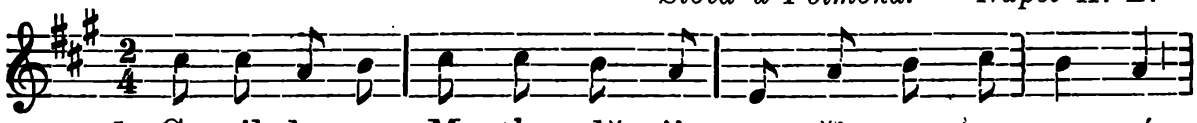

1. Cy-ril-le a Me-tho-dě-ji, na-ši pa-tro-no-vé,

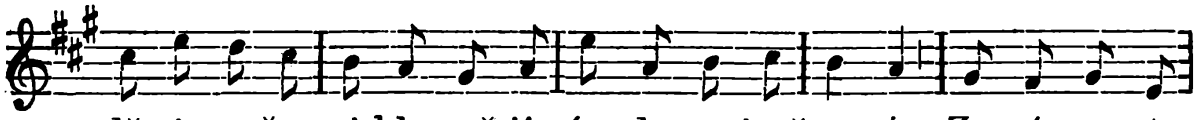

dě-ti va-še, ej-hle, pě-jí vám dnes písně nové. Za nás proste,

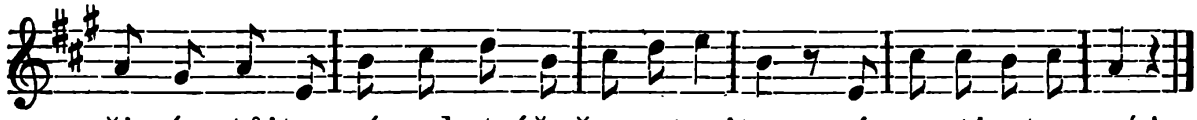

při nás stůjte, ná-rod strážně opatrujte, ó sva-tí ot-co-vé!

2. Slávou, ctí a důstojností - vy jste pohrdali, - ve vaší že duši ctnosti - vyšší touhy plály. - Za nás proste, při nás stůjte atd.*)

3. V jednu jste se žádost shodli - spasit lidské kmeny, - aby hříchů, bludů modly - byly vymýtěny.

4. Ochotně jste k nám se brali - z dálky od východu, byste Krista zvěstovali - slovanskému rodu.

5. Zlý duch vzbudil kruté soky, - aby lhali v Římě, - že jsou všecky vaše kroky - špatné víry símě.

6. Dokázali jste však zcela - před církevní hlavou, - že jen závist zlobu sela - na nábožnost pravou.

7. Svatý Cyrill skonal svatě - ještě v samém Římě, - s prosbou, Methoději, na tě - vložil celé břímě.

8. Ty jsi ještě dlouho vodil - Kristu Moravany, - po celé jsi vlasti chodil, - stavěls Bohu stany.

9. A když přišlo umírati - tobě v svatém klidu, - jal ses vroucně požehnati všemu svému lidu.

10. Všechen národ pláče, kvílí - ve smutnou tu dobu, - sotva jemu stačí síly - nést tvé tělo k hrobu.

*) Refrén všudy: Za nás proste, při nás stůjte atd.

11. Chvála vám a sláva vroucí, svatí patronové, - lid vám v lásce nehynoucí - vzdává díky nové.

12. Proste u božského trůnu - vděčné za Slovany, - aby zašly v našem lůnu - nevěrecké hany.

13. Na světě nám vyžádejte - rozkvět svatých ctností, - ve smrti nám vyjednejte - průvod do věčnosti. - Za nás proste, při nás stůjte, - národ strážně opatrujte, - ó svatí otcové.

650. Prosba o ochranu k svatým bratřím ze Soluně.

Slova dle Svatoj. kanc. č. 506 upravil J. Pavelka. — Nápěv dle J. Bádala 1905.

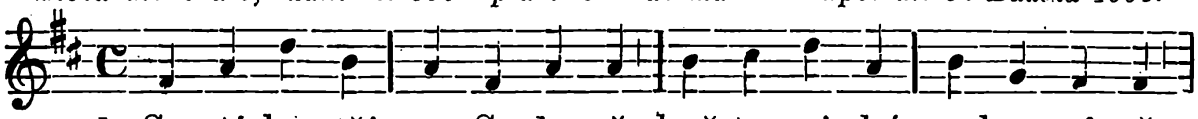

1. Sva-tí bra-tří ze So-lu-ně, kvě-ty raj-ské ne-bes vů-ně,

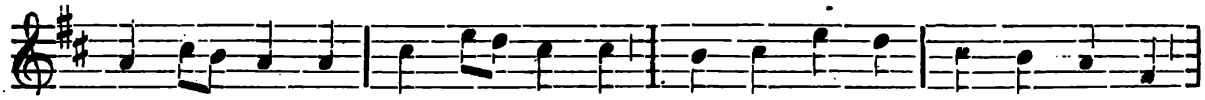

Cy-ril - le náš s Methodějem, proste za nás, již-to pě-jem:

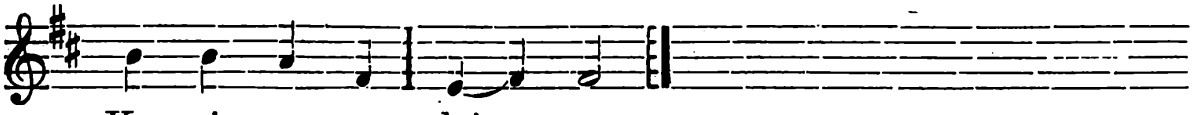

Ky - ri - e e lei son.

2. Slovanskému Bůh vás rodu - poslal z dálky od východu: - vy jste starce, vy jste děti - naučili k Bohu pěti: - Kyrie eleison!

3. Dali jste nám slovo Boží, - pravé víry drahé zboží: - slovem, činem národ celý - získali jste Spasiteli. - Kyrie eleison.

4. Svatého křtu vodou čistou - na cestu jste vedli jistou - duše našich otců dávných, - do nebes jež vede slavných. - Kyrie eleison.

5. Po vší vlasti mezi námi stavěli jste Bohu chrámy, - po příkladu apoštolů - skýtali chléb s nebes stolu. - Kyrie eleison!

6. Z lásky svaté život celý - o rod náš jste péči měli, - v nebesích, kde přebýváte, - za nás se teď přimlouváte. Kyrie eleison!

7. Proste za nás Hospodina - pro lásku by svého Syna - ráčil dáti Slávů rodu - víry, lásky svatou shodu. - Kyrie eleison!

8. Proste za nás u Ježíše, - ať jsme hodni jeho říše: - v světa tísni každou chvíli - ať je s námi a nás sílí. - Kyrie eleison!

9. Proste za nás Ducha Páně, - by byl s námi, církev chráně - u jednotě pravé víry spojil s nebesy svět širý. Kyrie eleison!

10. Proste za nás světů Pána, - by nám byla milost dána: - by byl s námi v každé době po smrti nás přijal k sobě. Kyrie eleison!

651. Píseň při příchodu poutníků na Velehrad.

Zpívá se jako: „Ejhle, oltář Hospodinův září“, č. 644.

Slova J. Soukopa 1863.

1. Ejhle, svatý Velehrad už září, - nejvzácnější perla otčiny, s milostnou nás pozdravuje tváří - jako anděl s nebes výšiny; - vizte, jak nám věže jeho kynou, slyšte zvuky, ježto

odtud plynou, - Cyrill, Method ve svém ve kraji - s radostným nás srdcem vítají.

2. Vítejtež nám, dítky naše milé, - dávno jsme vás tady čekali, - uvedem' vás k Matce ušlechtilé, - před kterou i my jsme klekali; - neboť její přímluvou se stalo, - že nám nebe samo pomáhalo. - Když jsme světlo víry Kristovy - do pohanské nesli budovy.

3. Pojďtež, pojďtež, spěštež do náručí - Matky Boží, Panny Marie, - ta vás Synu svému doporučí, - podejtež jí růže, lilie, - jež jsme po Moravě nasázeli, - když jsme poprvé jí procházeli; - zbožné srdce je ta kytička, - kterou žádá Páně Matička.

4. Tak nám znějí hlasy věrověstů, - jichžto noha tudy kráčela, - apoštolská slza tuto cestu - jako rosa kvítí smáčela; klekni, hříšná noho, na kolena, - neb jest půda tato posvěcena - kroky Cyrilla a Methoda, - líbejtež ji rtové národa.

5. Zdráv buď, Velehrade, hvězdo skvoucí, - moravský náš milý Betleme, - zde Pán zjevil se nám všemohoucí, - jehož obraz v srdci neseme; - tady první obět čistá k Bohu - vznášela se za nás nad oblohu; - odtud po tisíc již po roků - ze svátostných pijem' potoků.

6. Sláva tvoje, Sione náš svatý, - po dalekém světě slynula, - z tebe proudil v národ pramen zlatý, - s tebou žila vlast i hynula; - běda, ve ssutinách kvílíš smutných, - zlobou nepřátelů přeurputných, - město svaté kleslo do hrobu, - a s ním národ v bolnou porobu.

7. Kde, ach, kde jsi, hrobko Methodova? - Ztráta tvoje srdce prorývá; - hory, doly, rcete, kdo ji chová, - který pahrbek ji zakrývá? - Běda, nikdo místa neoznámí, - protože hřích vládne mezi námi, - nehodni jsme nevděčností svou, - políbiti hrobku velebnou.

8. Zapomenuli jsme drahé matky, - zapomněli apoštolů tvých, - svazek církve rozervaly zmatky, - mnozí padli v jámu bludů zlých; - národ neputoval k Velehradu, - proto hynul u bolestném hladu; - otcové i my jsme zhřešili, - Sion opustivše přemilý.

9. Odpusťtež nám, svatí blahověsti, - odpustiž nám, Bože, na nebi. - Netresci nás pro ty pro neřesti, - ať lid kající Tě velebí; - přijmiž za pokání naše kroky, - vylej smilování svého toky - na vlast, by se v jedno spojila, - věrou Methoděje, Cyrilla.

10. Učiň, Hospodine, mocný Králi, - po své vůli dobrolíbezné; - ať náš Sion Tebe věčně chválí, - vzdělej hradby jeho vítězné - za přímluvou Panny velečisté - neopouštěj lidu svého, Kriste, - aby s Methodem a Cyrillem, chválil Tebe v nebi spanilém.

652. Píseň na rozloučenou s Velehradem.

Slova J. Soukopa 1863. — Nápěv Dra Jos. Chmelíčka 1863.

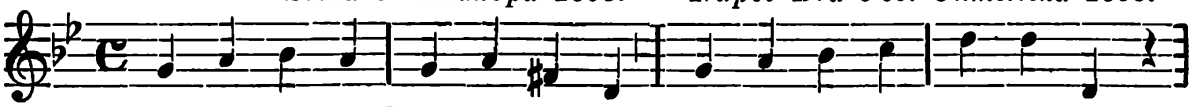

1. Dítky, na odchod se strojme, lou-če-ní nám na-stá-vá;

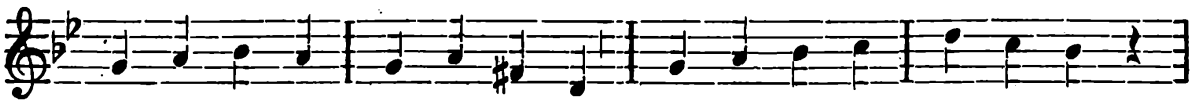

v ža-lo-zpě-vu hla-sy spojme, zla-tá do-ba sko-ná-vá.

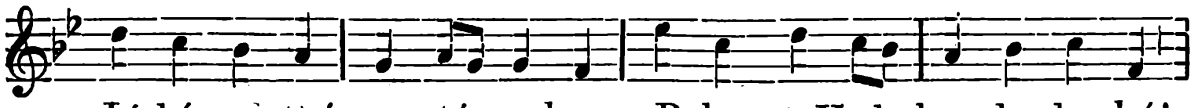

Lí-bá-me tvé sva-té prahy, „s Bohem“, Ve-le-hra-de dra-hý!

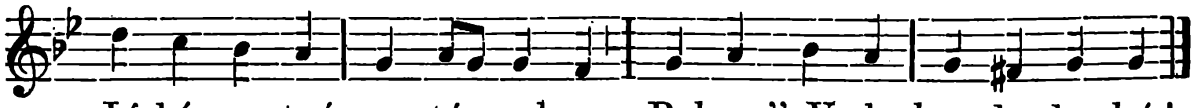

Lí-bá-me tvé sva-té prahy, „s Bohem”, Ve-le-hra-de dra-hý!

2. Sotva jsme tě pozdravili, - hvězdo vlasti milená, - už tě, Sione náš milý, - dálka zastře žalostná. - [: Líbáme atd. :]

3. Nuže, staň se vůle Páně, - kraj nás volá daleký, - teprv nebeská nás báně - spojí kdysi navěky. - [: Líbáme atd. :]

4. Ještě jednou do náručí - Tvého, Matko, padáme, - za milost, jež z tebe pučí, - Bohu díky vzdáváme. - [: Líbáme atd. :]

5. Požehnej nás na odchodu, - milá naše Matičko, - nedej ubohému rodu - zhynout, Boží Rodičko. - [: Líbáme atd. :]

6. Putuj milostí svou s námi - po vezdejší dolině, vystříhej nás hříchů jámy, - doveď k nebes výšině. - [: Líbáme atd. :]

7. Posledně již poklekněme v duchu na hrob k Methodu, - „odpusť, otče svatý“, rceme, - „odpusť svému národu!“ - [: Líbáme atd. :]

8. Viz, jak pro hřích nevděčnosti - bolestně se trápíme, - viz, jak slzou kajícnosti - hrobku tvoji skrápíme. - [: Líbáme atd.:]

9. Nezapomenou již děti, - drahý otče, na tebe, - duch se bude povznášeti, - za tebou vždy do nebe. - [: Líbáme atd. :]

10. Přísaháme Hospodinu - při tvém svatém popeli, - smazati že chceme vinu, - pro kterou jsme trpěli. - [: Líbáme atd. :]

11. Mluv, ó promluv slovo drahé, - svatý apoštole náš, - zdaž nám na výšině blahé - odpuštění vyžádáš? [: Líbáme, atd. :]

12. „S Bohem jdětež, moje dítky, - milost jsem vám vyprosil“, - mluví Method těmi kvítky, - které pláč náš porosil. - [: Líbáme atd. :]

13. Utrhni si kvítko každý - z půdy této památné, - abys pomněnku měl na vždy - z hrobky otce posvátné. - [: Líbáme atd.:]

14. Kdykoli hřích s tváří hladkou - na tebe se usměje, - vůní této kytky sladkou - duše mdlá vždy okřeje. - [: Líbáme atd. :]

15. Nedej, aby v srdci svadla - růže lásky Kristovy, - láska ta by nevychladla, - tou jen vlast se obnoví. - [: Líbáme atd. :]

16. Pohlédněme ještě jednou - na velebný onen chrám, - odkud s Matkou milohlednou - Cyrill, Method žehná nám. - [: Líbáme atd. :]

17. Sprovázejte, hvězdy jasné, - zástup, jenž vás velebí, - po pouti by této časné - s vámi skvěl se na nebi. - [: Líbáme atd. :]

Sv. Bedřich, biskup a mučedník.

18. července.

Pocházel ze vznešené rodiny ve Frisech. Působil jako missionář v různých krajích a jako biskup v Utrechtě. Napomenuv Juditu, druhou manželku císaře Ludvíka Pobožného, k věrnosti manželské, byl z jejího návodu zavražděn r. 838.

Sv. Bedřichu je zasvěcena v brněnské diecesi kaple v Lomničce (f. Tišnov).

Modlitba k sv. Bedřichu, bis. a muč.

Antif. Kdo nenávidí života svého na tomto světě, k životu věčnému ostříhá ho.

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libánu rozmnoží se.

Modlitba: Bože, kterýž nás výroční slavností blahoslaveného Bedřicha, mučedníka svého a biskupa potěšuješ: propůjč milostivě; abychom, kteříž jeho narozeniny ctíme, z jeho též ochrany se radovali. Skrze Pána

653. O sv. Bedřichu.

Slova J. P. 1907. — Hudba K. E.

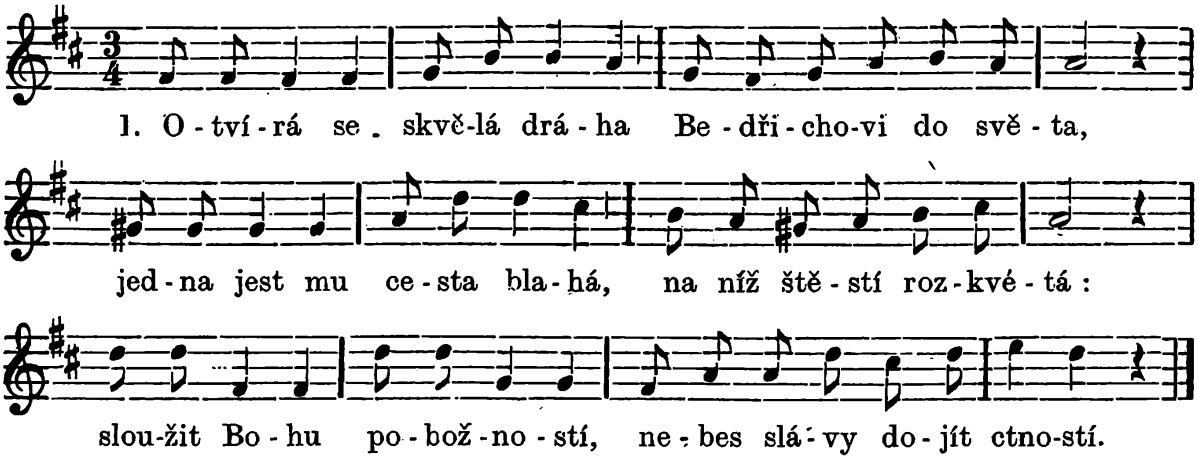

2. Neláká ho statek, sláva, - Krista chce mít za podíl, - knězem se, když dospěl, stává, - učitelem věrným byl: hlásá pravdy, ctnosti krásu, - slovem, vzorem vede v spásu.

3. Život jeho ctností plane, - úctu, lásku zjednává, - důstojnosti nežádané - náhle se mu dostává: - biskupem ho lid chce míti, - kněžstvo jako otce ctíti.

4. Bedřich svaté u pokoře - nechce volby přijati, - působí mu žal a hoře, - v světě slávou zapláti; - slza jemu oko rosí, - lid i kněžstvo vroucně prosí:

5. „Hříšný jsem a spravovati - stádce Páně nehoden. - Neumím sám v ctnosti státi - a mně dáte církev v plen? Neznám vyplet svého hloží, - jak mám pěstit pole Boží?“

6. Pokora ta nelíčená - tím víc všecky vzněcuje. Zří se biskup přemožena, - nadarmo se vzpěčuje, - podrobiv se, stádce řídí ke cti Boží, spáse lidí.

7. V pohanském kdož bludu dleli, - do hříchu kdož poklesli, - v lůno církve svaté spěli, - ke ctnosti se povznesli; - stádce všecko v krátkém času - ctností za ním spěje v spásu.

8. Nepřítel však našich duší - od počátku zavilý, dílo jeho sváry ruší, jež se v zemi vznítily; - z císařského vzešly hradu, - pohoršení sely v stádu.

9. Bedřich kárá, napomíná, - volá hříšné k pokání. - Ale řeč jest neúčinna, mstа jej krutě vyhání, - k pohanům se odebéře, - dlícím dosud v pověr šeře.

10. S nadšením jim Krista věstě po kraji se ubírá, - všecky uče, káže, křestě, - milosti zdroj otvírá, - a tak získal Kristu v krátce nové, věrné, zbožné stádce.

11. Přesvatou když obět slouží - mezi věrným lidem svým, - v tajemství se svatá hrouží, - vzlétá k výším nadzemským: - vrahové se ve chrám plazí, zrádnou dýku v hruď mu vrazí.

12. Odpouští jim hroznou vinu, s úsměvem dí na lících: - „Líbiti se Hospodinu - budu v zemi žijících“. - Naposled dá požehnání, smrti dech mu hlavu sklání.

13. Prosiž za nás v nebes výši, předností ať nežádáme, - pokorni ať jsme a tiši, práce řádně konáme, - ať zde jsouce poníženi, - v nebi jsme pak povýšeni!

Sv. Kamill de Lellis.

18. července.

Sv. Kamill, zakladatel kněžského řádu k ošetřování nemocných, zemřel r. 1614 a byl od papeže Lva XIII. 27. května 1886 zároveň se sv. Janem z Boha prohlášen za patrona nemocnic a nemocných a jméno jeho bylo vsunuto do litanií za umírající.

Modlitba.

Slavný svatý Kamille, zvláštní patrone nebohých nemocných, jenž jsi se po čtyřicet let s láskou vskutku rekovnou věnoval mírnění jejich bídy duševní i tělesné; přispěj jim nyní ve své nebeské blaženosti, ana je církev svěřila tvé mocné ochraně, ještě velkomyslněji ku pomoci. Vypros jim od Boha vyléčení z neduhů, jimiž jsou trápeni, nebo trpělivost a křesťanskou odevzdanost, aby byli posvěceni a posilněni v hodině svého odchodu; zároveň pak i nám vypros milost, abychom dle tvého příkladu v konání božské lásky žili a umřeli. Amen.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Racc. Odp. 200 dní jednou denně. — Lev XIII. 27. února 1894.

Sv. Vincenc z Paula.

19. července.

Narodil se ve Francii a již jako hoch jevil velikou lásku k chudým. Byv po studiích vysvěcen na kněze, upadl do zajetí tureckého. Vrátiv se, stal se farářem, pak duchovním správcem trestanců na galejích, později představeným řeholnic. Založil řád missionářů a pečoval o zlepšení mravů duchovními cvičbami. Kněžské hodinky o něm vypravují: „Nebylo nebožáků, o něž by se nebyl staral. Věřící pode jhem Turků sténající, dítky pohozené, mladíky zanedbané, panny na ctnosti ohrožené, řeholnice rozptýlené, ženy padlé, odsouzence na galejích, pocestné, nemocné, umělce sešlé, i blázny a nesčetné žebráky podporoval a do ústavů přijímal, které částečně podnes stojí. Země válkou, hladem, morem zničené k novému rozkvětu přiváděl. Mnoho spolků k podpoře chudých a bídných založil. Při tom byl vždy vlídný, vždy stejný a klidný, prostý, přímý, pokorný a vše se mu líbilo jen v Kristu Ježíši.“ Zemřel u vysokém věku 85 let r. 1660 v Paříži u Lazaristů.

Modlitba k sv. Vincenci z Paula.

Ó slavný svatý Vincenci, nebeský patrone všech spolků křesťanského milosrdenství a otče nuzných, tys za života svého nikoho nikdy neodmítl, jenž u tebe hledal útočiště. A ty vidíš, kolikeré zlo nás tíží, i přispěj nám ku pomoci. Vymoz u Pána Boha podporu chudým, ulehčení nemocným, útěchu zarmouceným, ochranu opuštěným, milosrdné účastenství boháčům, obrácení národům a spásu všem. Ano, kéž všichni pociťují účinky tvé láskyplné přímluvy, abychom zakusivše pomoc tvou v různých bídách tohoto života, jednou spojeni byli s tebou tam nahoře, kde už nebude ani smutku, ani nářku, ani bolu, nýbrž radost, slast a věčná blaženost. Amen.

Racc. Odp. 100 dní pokaždé. — Lev XIII. 23. června 1885.

Spolek sv. Vincence z Paula

na podporu chudých *(Beringer, 732—738)* v naší diecesi velmi blahodárně působí v Brně a jiných městech. Spolek ten byl původně založen v Paříži od Bedřicha Ozanama a jméno dostal po sv. Vincenci z Paula, jelikož docela se zakládá na křesťanské lásce, jejímuž uskutečnění sv. Vincenc celý svůj život věnoval. Dává spolku nejen jméno, nýbrž skýtá mu i ochranu, pod níž se podivuhodně rozvětvil.

654. K sv. Vincenci z Paula. *Slova Fr. Sušila.*

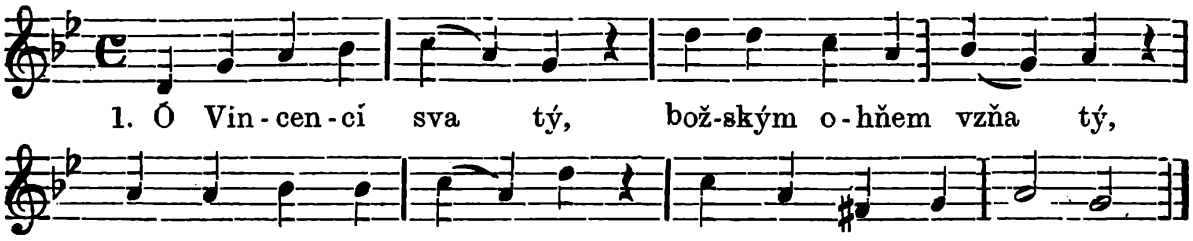

2. Když jsi do škol chodil, - svatě's sobě vodil, - když jsi ovce pásal, - slávu's Boží hlásal.

3. Posvěcen's byl v kněze, - že jsi neznal meze - přetužebné lásce, - všem jsa anděl strážce.

4. Jako ranní zoře - na nebeském dvoře, - slunečná jak báně - skvěl se's v církvi Páně.

5. Bída velká, malá bolestně tě jala, - všady's ve dne, v noci - spěchal ku pomoci.

6. I ty malé děti - měl jsi na paměti, - vroucně jak jen moha, - kázal jsi jim Boha.

7. Ó hlas se k nám stále, - veď nás k Boží chvále, - prosbu za nás skládej, - o milost nám žádej.

8. Vyjednej nám milost, - ve vší ctnosti čilost, - bychom došli nebe, sledujíce tebe.

Sv. Markéta antiochijská, panna a mučednice.

20. července.

Pocházela z Malé Asie. Její otec byl pohanským knězem. Víře křesťanské byla tajně vyučena chůvou. Když pásla ovce, spatřil ji císařský náměstek Olibarius a nabízel jí sňatek, odpadne-li od víry. Ona však se již byla zaslíbila Bohu. Byla jata, třikráte hrozně mučena a konečně sťata r. 284.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou jí kostely farní v Prosetíně, Jaroměřicích, Zhoři, Přítlukách, Měníně, Loděnici, Chvalovicích (Kallendorf), Příměticích; — fil. v Mor. Kynicích (f. Kuřím), v Dolní Bobrové (f. Horní Bobrová), v Suchohrdlech (f. Miroslav); — kaple na hřbit. v Rybníkách (na Topaně, f. Mor. Krumlov), v Přízřenicích (f Modřice), v Podmyčích (f. Vranov—Frain).

Modlitba.

Svatá Markéto! Jak vzácný byl rozhovor tvůj s pohanským náměstkem císařovým! Na otázku jeho, jak se jmenuješ a jakého jsi náboženství, odvětila jsi: „Jmenuji se Markéta,*) jsem rodu vznešeného a náboženstvím křesťankou.“ Náměstek na to: „První dvě věci jsou rozumné, třetí však nechápu. Což může býti zpozdilejšího, než udělati si Bohem ukřižovaného?“ Na to panna: „Odkud víš, že Pán Ježíš byl ukřižován?“ Náměstek: „Z knih křesťanů.“ Jemuž Markéta: „Nestydíte se, že když v těchže knihách se čte o trestu Kristově i o slávě, první věříte a druhé zavrhujete?“ — Rozhněvaný touto otázkou tyran dal tě třikrát mučiti, abys zřekla se Krista, ty však v útlounkém těle velikého jsi ukázala ducha a zůstala Kristu věrna. Prosíme tě, abys i nás sílila u víře v Krista ukřižovaného a jedině v něm spásu hledati nás naučila. Amen.

*

Nešpory o sv. Markétě, panně a muč.

Vše jako o sv. Barboře 4. prosince na str. 1394., až na modlitbu:

Bože, jenž jsi mezi ostatními zázraky moci své také v pohlaví křehkém vítězství mučednické udělil: propůjč milostivě; abychom

*) Margarita — drahokam.

my, kteříž blahoslavené Markéty, panny a mučednice Tvé, narozeniny slavíme, skrze její příklady k Tobě kráčeli. Skrze Pána . . .

R. Amen.

Na konec antifona mariánská „Salve, Regina“ na str. 65.—67.

655. O sv. Markétě antiochijské.

Slova Jak. Pavelky. — Hudba Jos. Charváta.

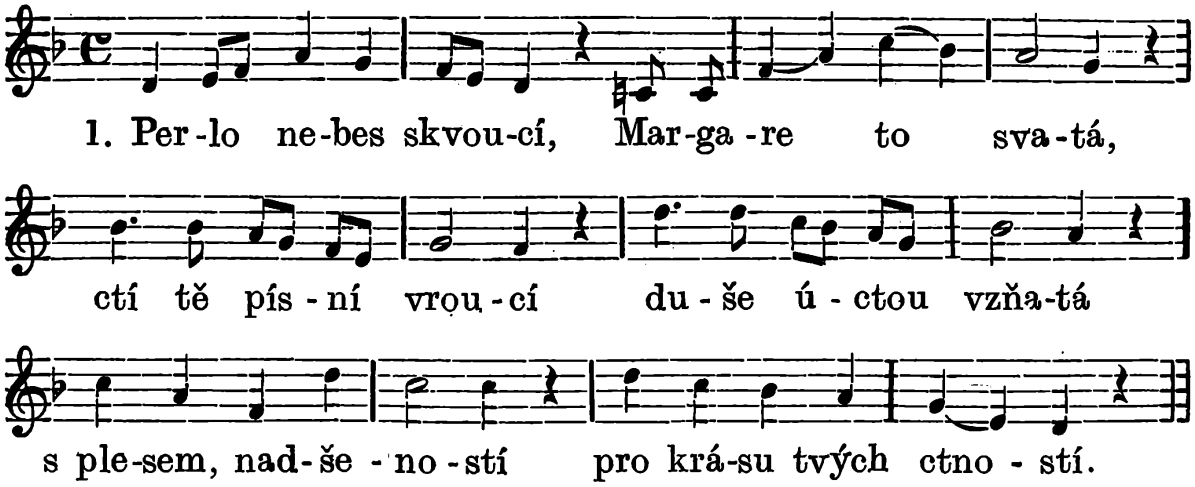

2. Ztratila jsi matku - v nejútlejším mládí; - dal tě otec v chatku, - jež ji vynahradí, - poznalas v ní Krista, - jenž ti spásu chystá.

3. Tam jsi víru ssála, - rosu duše svojí, - křesťankou se stala, - silnou v práci, boji, - jakých spása žádá, - v ně jdeš s Pánem ráda.

4. Dospívajíc v pannu, - jaké rovno není, - zasnoubíš se Pánu - v svatém roztoužení, - tak se k otci vrátíš, - dům mu štěstím zlatíš.

5. Otec modly vzývá, - jsa jich obětníkem, - zápal přinášívá - pohanským jim zvykem, - křesťany z všech lidí - nejvíc nenávidí.

6. Hrozí se, když slyší, - dcera jeho milá - že lne ku Ježíši, - pokřtěna že byla, - jemu jenom slouží, - jeho býti touží.

7. Zapříti jí velí - Krista, spásy pramen, - jenž svět svlažil celý. - Bludy svými zmámen, - dceru otrokyní - v hněvu slepém činí.

8. Poslechla a pase - stádo Margareta; - jako růže v kráse, - víc však ctností vzkvétá, - žalmy Bohu pěje, - čistotou se skvěje.

9. Na pastvu když stádce - Margareta vede, - Olibrius vládce - kdysi kolem jede, - nad sličností žasne - pastvice té krásné.

10. Zavolat ji káže. - „Jaký rod tvůj, jméno?“ - laskavě se táže. - „Krása tvá — tvé věno. - Chceš-li přivoliti - chotí mojí býti?“

11. „Margaretou sluji, - Edesia dcerou, - k tomu připojuji: - křesťankou jsem věrou, - Kristu zasnoubena, jímž jsem vykoupena“.

12. „Jméno tvé mi milo, rodu's vznešeného. - Co tě zaslepilo, - Boha zmučeného - že ctíš pošetile, - pověz, dítě milé?“

13. „Odkud víš to, pane, - na kříži že zmíral, - z něhož mír nám kane - a jenž peklo stíral? - Víš-li o popravě, - o jeho věz slávě !“

14. Panna Krista hájí, - vladař sladkou řečí, - jak had Evu v ráji, - láká, nepřesvědčí, - slovy úlisnými - ani sliby svými.

15. Nemůže ji svésti, - nabízeje ruku, - bohatství a štěstí, - ani stroje muku; - nedbáť panna prosby, - nebojí se hrozby.

16. Vladař rozhněvaný - odevzdá ji katu. - Údy rozervány - ve zloby jsou chvatu, - potom umučenou - do žaláře ženou.

17. Panna ve žaláři - svůdce překonává, - sílu draka maří, Bohu chválu vzdává, - vráceno jí zdraví, - půvab krásy smavý.

18. Zas ji na soud vedou, - bičují a pálí; - sterou mukou, bědou - tělo, duši rvali, - ale nedonutí - panny k odpadnutí.

19. V mukách Boha slaví, pravdu jeho hlásá, - získá Kristu davy, - jimž v něm kyne spása, - až pak mečem sťata - na nebesa chvátá.

20. Co kat hlavu stíná, - „choti, pojď," zní, „moje, - kde ples neusíná, - kde ti prýští zdroje - radosti a blaha! - Pospěš, choti drahá!"

21. Jež jí uchystána - koruna cti věčné, - nyní Kristem dána - v slasti nekonečné - z nevadnoucích květů, věnčí Margaretu.

22. I nám vypros síly, - bychom vytrvali, - kráčejíce k cíli, - nevinnosti dbali, - vešli v jasné nebe, - které blaží tebe!

Sv. Maří Magdalena.

22. července.

Po otci sestra sv. Lazara a sv. Marty, avšak z jiné matky. Oddala se hříšnému životu. Následujíc však milosti Boží, otevřela srdce své lásce ku Kristu, skrápěla jeho nohy slzami, pomazala je drahocennou mastí a vlastními vlasy otřela. Sloužila pak Kristu i jměním. Na cestě utrpení doprovázela jej až pod kříž a byla prvá po vzkříšení, které se Kristus zjevil. Po Nanebevstoupení Páně byli někteří křesťané, mezi nimi Maří Magdalena, pro víru zajati a dáni na loď bez vesla a plachet. Dojeli do Francie. Sv. Maří Magdalena uchýlila se do jeskyně u Beaume a vedla tam poustevnický život velice přísný, až zemřela okolo roku 74.

Jí zasvěceny jsou kostely farní v brněnské diecesi v Kuřímě, Sulikově, Olešné, Růžené, v Ostrově (u Blanska), Nov. Rousinově, Lanžově, býv. farní kostel v Brně (u františkánů), kommendátní kostel v Šebkovicích (f. Babice); — kaple v porodnici v Brně (f. sv. Tomáše), v Bozince (f. Doubravník), soukr. v Jasenici (f. Jenešov), hřbit. v Začanech (f. Újezd u Sokolnic).

Modlitba k sv. Maří Magdaleně.

Štěpná Zahrada (Ruk. modl.).

Kriste Ježíši, děkuji Ti za slzy, které svatá Maří Magdalena v lítosti srdce svého nad hříchy svými u Tvých nohou vyronila, a prosím, abys i mně pravou lítost a zkroušenost udělil. Kriste Ježíši, děkuji Ti také za kající pokoru, se kterou sv. Maří Magdalena Tvé svaté nohy slzami umývala a svými vlasy utírala a popřej mi, abych i já na tomto světě mohl hříchů svých oželeti. Kriste Ježíši, děkuji Ti za vroucnou lásku, kterouž jsi tehdy její srdce ráčil tak naplniti, že mimo Tebe nic nemohla milovati a prosím Tě, abys božskou lásku i do mého srdce ráčil vlíti. Amen.

Nešpory na sv. Maří Magdalenu.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

Ant. 1. Když stoloval král, nard můj vydával vůni svou.

Žalm 109. na str. 51., ton. III, 2.

Ant. 2. Po vůni mastí Tvých běžíme; mladice milovaly Tě velmi.

Žalm 112. na str. 52., ton. IV, B, 2.

Ant. 3. Již zima pominula, prška přestala, a odešla: vstaniž, přítelkyně má, a pojď.

Žalm 121. na str. 54., ton. VIII, 1.

Ant. 4. Pojď, vyvolená má, a postavím na tobě trůn můj, alleluja.

Zalm 126. na str. 55., ton. I, 4.

Ant. 5. Tatoť je sličná mezi dcerami jerusalemskými.

Žalm 147. na str. 59., ton. VIII, 1.

Kapitola: Ženu statečnou kdo nalezne? Zdaleka, a z posledních končin jest cena její. Důvěřuje se v ni srdce muže jejího, a kořistí nemá nedostatku.

R. Bohu díky.

Hymna (Pater superni luminis).

656. Pater superni luminis.

Hymna církevní od kardinala Bellarmina, † 1621.

Překlad J. P. 1906. — Hudba K. E.

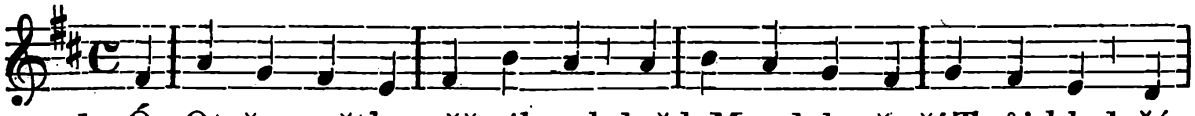

1. Ó Ot-če světla věčného, když k Magdaleně zří Tvůj hled, žár

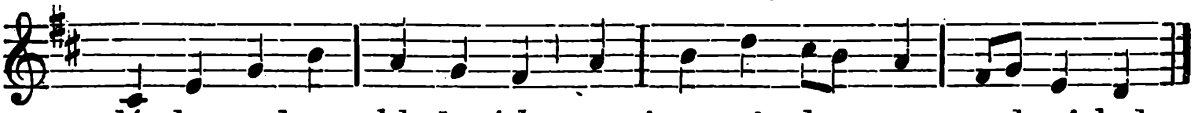

lá-sky srd-ce chlad-né-ho v ní ta-ví do - sa - vad-ní led.

2. Již spěje láskou raněna, hle, s vonnou mastí k nohoum Tvým, - je myje v slzách, zkroušena - a líbá, stírá vlasem svým.

3. Stát pod křížem se nebojí - a nad hrobem se naklání, - i přede stráží obstojí, - neb láska bázeň zahání.

4. Ó, Kriste, lásko, radosti, - vin našich poskvrny s nás shlaď - a srdce naplň milostí - a odměnu rač v nebi dát.

5. Zněj Otci spolu se Synem i Tobě, Duchu přesvatý, - zpěv věčný v sboru jediném, - jenž láskou Tvou jest rozňatý. Amen.

V. Vyvolil ji Bůh, a přednost dal jí.

R. V pokoji svém bydleti jí dává.

Ant. k Magnif. Žena, kteráž byla v městě hříšnice, jakž zvěděla, že by seděl za stolem v domě farisea, přinesla alabastrovou

nádobu masti, a stojíc z zadu u nohou jeho, počala jeho nohy slzami smáčeti, a utírala je vlasy hlavy své, a líbala nohy jeho, a mastí mazala.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Blahoslavené Maří Magdaleny, prosíme, Pane, přímluvami buďmež podporováni: jejížto úpěním uprošen, čtyři dni v hrobě ležícího bratra Lazara živého z podsvětí jí vzkřísil. Který žiješ a kraluješ . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

657. O sv. Maří Magdaleně.

Hymna církevní „Summi Parentis Unice“ od Bellarmina, † 1621.

Překlad J. Pavelky.

Nápěv dle Štěyra: „Všickni Bohu ke cti, chvále“ o sv. Maří Magdaleně.

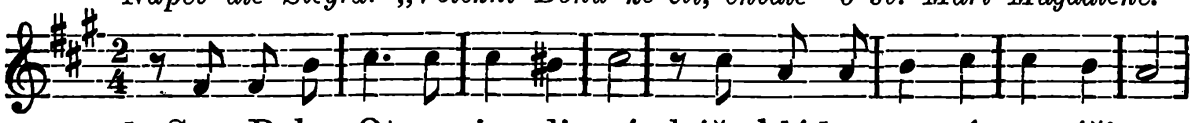

1. Syn Boha Ot-ce je-di-ný kéž shlédne na nás s výšiny,

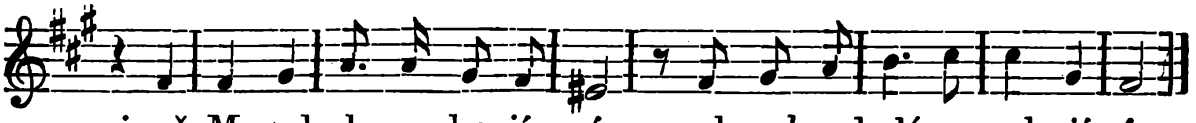

jenž Ma-gda-le-nu ka-jí-cí zval ve hrad slávou pla-jí-cí.

2. Jest v poklad králův vrácený - zas peníz, jenž byl ztracený, - a perla očištěna jest, - že jasněji plá třpytných hvězd.

3. Ó Jezu, léku našich ran, - jenž ku naději hříšným dán, nám pro slz Magdaleny proud - rač hříchy všechny prominout.

4. Ó Matko Boží milostná, - jsme čeleď Evy žalostná, - nás z živobytí vlnění - veď v blahý přístav spasení.

5. Buď Bohu věčná oslava, - jenž milost hojnou dopřává, jenž z lásky promíjí nám hřích - a odplatu dá v nebesích. Amen.

658. O sv. Maří Magdaleně.

Slova Jak. Pavelky (s použitím B. M. Kuldy) 1908. — Hudba Jos. Charváta.

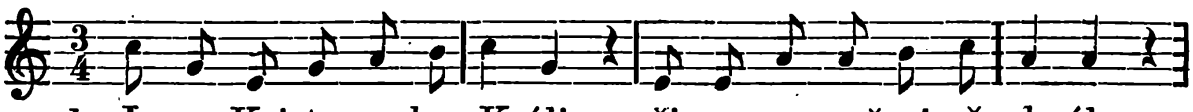

1. Je-zu Kristu, nebes Králi, pějme vroucně píseň chvály

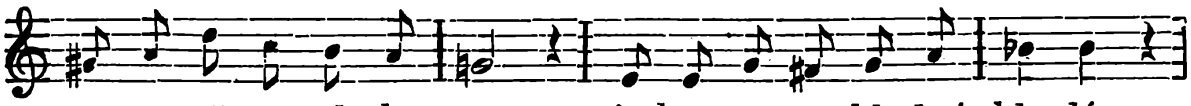

za nezměrnou do-bro-tu, s ja-kou ov-ce bludné hle-dá,

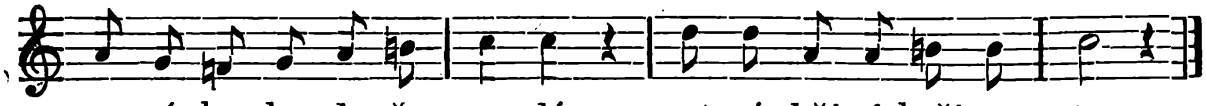

ze zá-hu-by du-še zve-dá, mrt-vé kří-sí k ži-vo - tu.

2. Kdo v poušť hříchu zabloudili, - opojeni vášní šílí, - tělem, světem zmámeni, - v nekonečném smilování - Kristus se k nim s láskou sklání, - přivádí je k spasení.

3. Tělem, světem zaslepena v hříchu žije Magdalena, - oddává se neřesti, - bez rozvahy ďáblu slouží, - bahnem zla se slepě plouží do propasti neštěstí.

4. Nedbá, čím nás zákon váže, - neposlouchá, co Jan káže - u Jordánu zástupům; - když se všichni obracejí, - pustě víří v duši její - nepravosti černý tlum.

5. Když však Krista uslyšela, - slovo jeho jako střela - duši její proniká, - slovu jeho neodolá, - cestou kráčí, kam ji volá - láska její veliká.

6. Jata poutem zkroušenosti, - Šimonových nedbá hostí, - přistupuje ke Kristu, - srdce majíc plno hoře, - kleká před ním u pokoře - pro své duše očistu.

7. Slzami mu nohy smývá, vlasem, jenž jí s hlavy splývá, - oddaně je utírá, - maže mastí drahocennou, - ve blaženost vytouženou - brána se jí otvírá.

8. Farisej ji odsuzuje, ale Kristus potěšuje, - řka: „Jdi, dcero, v pokoji, - jsou ti hříchy odpuštěny, - velkou láskou vyváženy, - odolej vln příboji!“

9. Ráda Krista s apoštoly - chodícího po vůkolí - neunavně provází. - Plesáť, že již vzešla spása, - že již svítá nebes krása - nad propastí nesnází.

10. U nohou mu sedá tiše; duše její v nebes výše - slovem jeho zalétá; - uzdravena z ran a smutku - zásluhami dobrých skutků rajským májem rozkvétá.

11. Nalezla tak v Ježíšovi - Magdalena život nový, - radost svoji jedinou. - Bez Ježíše žalem stůně, - růže nemá pro ni vůně, - svět jest smutnou pustinou.

12. Když šel Ježíš v krvi, potu - s těžkým křížem na Golgotu, - plačíc za ním kráčela, - přebolestnou cestu celou - tisícerou slzou vřelou - Magdalena smáčela.

13. Na Golgotě v žalu stála, - pode křížem hořce lkala - s Ježíšovou Mateří; - svatou její lásku k Pánu, - přehlubokou v srdci ránu - nikdo v světě nezměří.

14. A když Krista s kříže sňali, - ve hrob nový pochovali, - proti skále usedla, - Pána, jejž sluj kryje tmavá, - Magdalena oplakává - velkým žalem ubledlá.

15. Po sobotě časně z jitra, - jak ji pudí plamen nitra, - opět k hrobu chvátala, - a když Pána v hrobě není, - ve posvátném roznícení - v zahradě jej hledala.

16. První zřela vzkříšeného, - první o vítězství jeho - apoštolům nese zvěst. - Jakým blahem všecka plane, - ana Tobě, Kriste Pane, - pěje slávu, dík a čest!

17. Jako na ni na nás shlédni, - z propasti nás hříchu zvedni, - zdroji spásy, Ježíši, - kéž Tvá

milost smyje viny, - Božími nás činí syny, - vášní sykot utiší!

18. Kajícností očištěni, - milostí Tvou posvěceni, - vejdeme kéž ve Tvůj stan, - kde nám Tebou, Pane drahý, - život věčný, věčně blahý milostně jest uchystán!

Sv. Jakub větší (starší).

25. července (bývalý zasvěcený svátek).

Slove větším či starším, protože byl přijat za apoštola dříve než mladší. Byl bratr Jana, apoštola. Petr, Jakub st. a Jan byli přítomni vzkříšení dcery Jairovy proměnění Páně na hoře Tábor a modlitbě Kristově v zahradě gethsemanské. Sv. Jakob kázal víru v Judsku a Samarii a také ve Španělích. Navrátiv se do Jerusalema, byl sťat roku 44 na rozkaz krále Herodesa. Pochován je v Kompostelle ve Španělsku, jehož jest patronem.

Sv. Jakubu jsou v brněnské diecesi zasvěceny: kostely farní v Brně, v Čučicích, ve Cvrčovicích, ve Veverské Bytýšce, v Boskovicích, v Dalečíně, ve Vratěníně, v Krhově, ve Starči, v Brtnici, v Jihlavě, v Kněžicích, ve Vilánci, v Osové Bytýšce, v Ostrově, v Kamenici, v Telči, v Lednici, v Mor. Nové Vsi, v Nosislavě, v Nykolčicích, v Pohořelicích, v Nov. Hvězdlicích, v Želeticích, v Olbramovicích, v Hodonicích, v Něm. Konicích; — kostel filiální ve Vomicích (f. Rosice), v Bukově (f. Rožná), v Rašově (f. Lomnice); — hřbit. v Podolí (f. Jemnice), v Jakubově (f. Lukov), v Naloučanech (f. Náměšť), v Želeticích (f. Žerotice), v Černíně (f. Jevišovice); — kaple na hoře u Ivančic, ve Frauendorfě (f. St. Hobzí).

Modlitba.

Svatý Jakube, který jsi ze tří apoštolů, jež Kristus vyznamenal, že přítomni byli vzkříšení dcery Jairovy, proměnění jeho na hoře Tábor a modlitbě jeho v zahradě gethsemanské, přijmi nás pod svou záštitu, aby i na nás Ježíš Kristus jako na tvé chráněnce milostivě ráčil pohlédnouti a kroky na pouti života našeho říditi, jako tvoje řídil na dalekých a nebezpečných cestách tvých a konečně nás uvésti tam, kde se s ním věčně radovati budeš. Amen.

*

Nešpory na sv. Jakuba většího.

Otče náš. Zdrávas *(tiše, pak nahlas:)*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

Ant. 1. Přísahal Hospodin, a nebude toho želeti: Ty jsi knězem na věky.

Žalm 109. na str. 51., ton. VIII, 1.

Ant. 2. Posadiž ho Hospodin s knížaty lidu svého.

Žalm 112. na str. 52., ton. VIII, 2.

Ant. 3. Roztrhl jsi vazby mé, Tobě obětovati budu oběť chvály.

Žalm 115. na str. 53., ton. VII, 1.

Ant. 4. Jdouce šli, a plakali, mecíce semena svá.

Žalm 125. na str. 54., ton. VIII, 2.

Ant. 5. Posilněno jest knížectví jejich, a ctěni jsou přátelé Tvoji, Bože.

Žalm 138. na str. 57., ton. VII, 4.

Kapitola. Bratři, již nejste hosté a příchozí: ale jste (spolu-) měšťané svatých, a domácí Boží; vzděláni na základě apoštolů, a proroků, kdež jest nejhlubší úhelní kámen, sám Kristus Ježíš.

R. Bohu díky.

Hymna (Exultet orbis) *č. 542 na str. 1382.*

V. Ohlašovali skutky Boží.

R. A činům jeho srozuměli.

Ant. k Magnif. Buďte pilni v bitvě a bojujte se starým hadem: a obdržíte království věčné, alleluja.

Magnificat na str. 59., ton. I, 6.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Budiž, Pane, lidu svému posvětitelem a strážcem: aby posilněn jsa pomocí apoštola Tvého Jakuba, i obcováním Tobě se líbil, i bezstarostnou myslí Ti sloužil. Skrze Pána...

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

659. O sv. Jakubu Větším.

(Dříve: Jakub rozličným krajinám.) *Text J. P.*

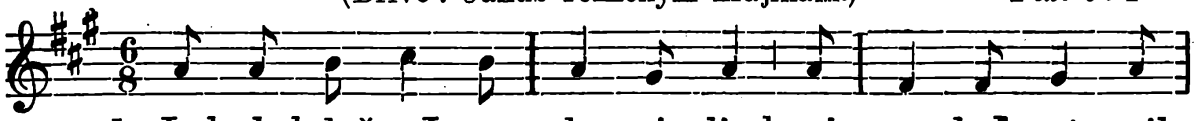

1. Ja-kub když s Janem lo - vi - li, k nim na loď vstoupil

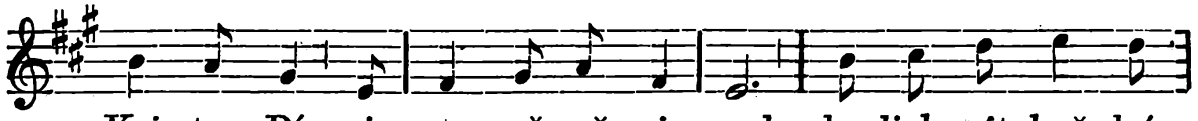

Kri-stus Pán, je za uč-ně si vzal; ka-lich pít hoř-ký

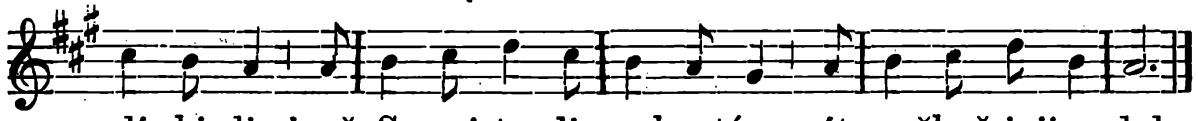

slí - bi - li, jenž Spa-si-te - li uchystán; pít z něhož i jim dal.

2. Stali se lidí rybáři, - jak jim byl Kristus pověděl, - jímž blaho rozkvétá; - jeho by spěli před tváří, - kam za nimi sám přijít chtěl, - je poslal do světa.

3. Miloval je všech nejvíce, - s ním byli s Petrem na hoře, - kde proměnil svou tvář, - i když jsa sklíčen velice - se modlil večer v pokoře - skryv božství svého zář.

4. Ducha když Pán dal svatého, - v svět širý Jakob vychází, - všem spásu hlásaje, - pravdy pln ohně svatého, - ni nepřátel, ni nesnází, - ni strastí nedbaje.

5. Samaří prošel, Španěly, - by církev Boží rozmnožil, - jíž peklo neskácí; - ve tmách kde bludů seděli, - tám základ spásy položil, - se ve vlast navrací.

6. První jest z apoštolů všech, - jenž za Krista svou prolil krev - a vešel v ráje ples; - tonoucí v hnusných neřestech, - by zmírnil židů zlost a hněv, - jej stít dal Herodes.

7. Pokojně kráčí vznešený, - by popraven byl, apoštol, - jde na smrt s radostí. - Potkává dnou jej sklíčený, - a on hle, snímá s něho bol - a původ žalosti.

8. Josiáš zří to, farisej, - hned s vírou před ním pokleká, - být chtěje křesťanem. - Pozvedá, k sobě vine jej, - jenž umříti se neleká, by s ním šel v míru zem.

9. Hlavy jim sťaty sekerou, - a tělo mrtvo poklesá, - krev svatá prolita, - duši však se ctí veškerou, - jíž oplývají nebesa, - Pán Ježíš uvítá.

10. Slávy jí Bůh dal korunu, - jež nad jas slunce skvěje se, - slast věčně blažící, skýtá jí místo na trůnu, - kde žije slastném u plese, - dík Bohu pějící.

11. Přijmi nás pod svou ochranu, - ó apoštole přesvatý, - kdož v světě žijeme, - vediž nás ctností ku Pánu, - až minou smrti záchvaty, - ať k němu přijdeme.

12. Posilni srdce příklad tvůj, - ať kalich strastí může pít, - a svět je nezklame. - Na trůn kéž Pán nás zvedne svůj, - kde budem v slasti věčné žít, jak pevně doufáme !

660. Působení sv. Jakuba Většího.

Slova Fr. Sušila 1862. — Hudba ze Svatoj. kanc. č. 565.

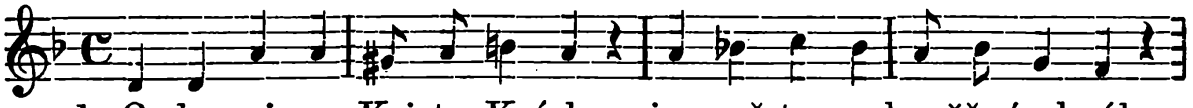

1. O-sla-vuj-me Krista Krá-le, je-muž-to se k věčné chvále

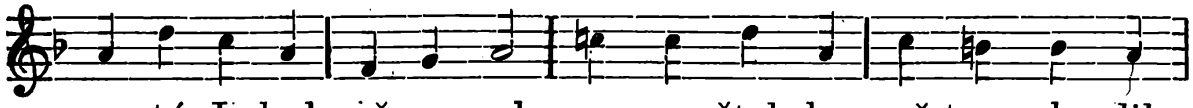

sva-tý Ja-kub vě-no-val, a - po - štol-sky svě-tem cho-dil,

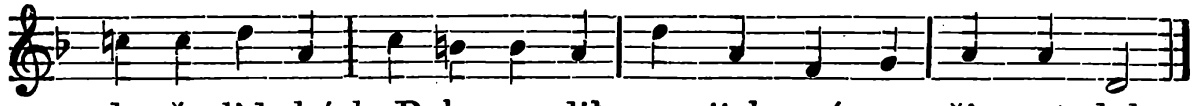

du - še lid-ské k Bohu vo-dil, pro jich spá-su ži - vot dal.

2. Byl on ze tří Páně sluhů, - v jejichžto si užším kruhu - před jinými líbil Pán; - jim svou věčnou zjevil slávu, - ukázal jim spásy správu, - když mu kalich hořký dán.

3. Zelenou on ratolestí, - ježto jaro nebes věstí, - na Kristu byl, na kmenu; - člověčenstva neduh hojil, - lidské mysli snažně pojil - vodou věčných pramenů.

4. Hubil zlobu jedovatou, rozněcoval lásku svatou, - ve tmách dával osvětu, - pro lidské se hříchy soužil, - za Kristem se bráti toužil do pověčných do světů.

5. Pravou lásku k Pánu zdědil, - první pro něj krev svou cedil - z posvátného ze sboru, - přestáv hrůzu krušných bolů, - došel nejdřív z apoštolů - do nebeských do dvorů.

6. Nepřemožný svatý reku, jenž jsi život v milém vděku za církev dal Kristovu! - Pros, ať my též v obět vonnou - máme duši bezúhonnou - k službě jemu hotovu.

7. Ty jsi církve krásná perla, - nadhvězdová tobě berla - dána k věčné okrase; - apoštolských mučňův přední, - na tu naši bídu shlédni, - pomoz v tuhém zápase.

8. Nechať tebou v každém hoři - nalezáme na tom moři - ochranného přístavu; - a když svíce oka shasne, - nechť nás přijme nebe jasné - v Páně věčnou oslavu.

Sv. Anna, matka Panny Marie.

26. července (bývalý zasvěcený svátek).

Narodila se v Betlemě, ve 24. roce zasnoubila se se sv. Jáchymem. Teprv po 20. letech narodila se jim Panna Maria, Matka Krista Pána.

Sv. Anně zasvěceny jsou v brněnské diecesi: kostely farní v Pasohlávkách, v Bořeticích, v Žarošicích, v Jiřicích; — kostely filiální na hřbitově v Telči; bývalý farní v Přibyslavicích; — kaple ve Všechovicích (f. Drásov); ve Štěpánovicích; veř. v Hlubokém (f. Domášov), u Šebetova (f. Knihnice), v Bystřici nad Pern., v Pivonicích (f. Bystřice n. Pern.), v Borovnici (f. Jimramov), v Jestřebí (f. Bořitov), v Dobrohošti (f. Dačice), na předměstích v Podolí a Vísce (f. Mor. Budějovice), v nemocnici v Náměšti, v Nové Říši, u Opatova, veř. v Něm. Rudolci (f. Bohdalov), v Kamenici, veř. ve Velkém Beranově (f. Luky), na Horce (v Třebíči); ve hrobce ve Křtinách; v Milešovicích (f. Otnice), v Onešově (f. Vranov—Frain), v Morasicích (f. Křtěnice); hřbit. v Pavlicích, v Hlub. Mašůvkách; — kaple u Hostěnic zasvěcena je bl. Panně Marii a sv. Anně.

Pozdravení.

Ó vznešená, od Boha milovaná světice Anno, nejdůstojnější matko blahoslavené Panny Marie (milá babičko Pána našeho Ježíše Krista!) Pozdravujeme tě srdečně a vzýváme tě s dětinnou důvěrou o mocnou přímluvu.

Již toli srdcí osvěžila jsi potěchou a radostí, tak mnohým, kteří k tobě volali o pomoc v souženích, vymohla jsi Boží milost pomocnou; tak mnozí zakusili, že laskavě a pečlivě chráníš všechny, kteří ctnosti tvé si osvojují a tak tebe opravdově ctí.

Tím povzbuzeni jsouce, přicházíme i my důvěrně, abychom se poručili tvé přímluvě a ochraně.

Svatá matko Anno! Ty víš, že mnohá nebezpečí hrozí našemu tělu a duši, že obklopeni jsme pokušeními se všech stran; že mnohá starost a tíseň svírá srdce naše. Ach! měj s námi útrpnost a pros za nás nejdobrotivějšího Pána Ježíše, jehož nevýslovně miluješ, aby nám dal sílu, zmužilost, trpělivost a odevzdanost do jeho svaté vůle, aby nás milostivě obránil, nám ve všech potřebách a nedostatcích byl pomocen, srdce naše k dobrému klonil, ošklivostí naplňoval proti hříchům a svou milostí nás tak upevňoval v ctnostech, abychom již „neodloučili se od lásky Boží“.

Přispěj nám, ó věrná matko Anno, také ku pomoci, až duše naše v hodince smrti sténati bude tesknými obavami a strachem, aby úmrtí naše bylo jako tvé blažené.

Jiná modlitba k svaté Anně, matce Panny Marie.

Požehnaná jsi mezi matkami, ó slavná svatá Anno, neboť jsi měla za dceru poddanou a poslušnou samu matku Boží. Obdivuji

se vznešenosti tvého vyvolení a milostem, jimiž obohatil tě Nejvyšší. Spojuji se s nejblahoslavenější Pannou Marií, abych tě ctil, miloval a tvé ochraně se svěřil. Ježíši, Marii a tobě zasvěcuji svůj celý život jako pokornou daň své dětinné úcty; ty pak vymoz mi milost, aby život můj byl svatým a ráje hodným. Amen.

Odp. 50 dní jednou denně. — Pius IX. 4. června 1869.

Modlitba k sv. Anně.

Se srdcem plným nejupřímnější dětinné úcty padám před tebou, ó blahoslavená svatá Anno, na kolena. Ty jsi přednostmi obdařený a od Boha obzvláště milovaný tvor, jemuž pro neobyčejnou ctnost a svatost dostalo se veliké milosti poroditi tu, jež spravuje poklady všech milostí, požehnanou mezi ženami, Matku vtěleného Slova, nejsvětější Pannu Marii.

Uvažuje tyto tak veliké přednosti tvé prosím tě, ó přemilostivá světice, račiž mne přijati do počtu svých pravých ctitelů, k nimž se hlásím a k nimž po všechny dni života svého přináležeti chci. Přijmi mne pod svou účinnou ochranu a vyžádej mně od Boha, abych tě následoval v oněch ctnostech, jimiž jsi tak hojně ozdobena byla. Vyžádej mi, abych hříchy své poznal, opravdově jich litoval, s pravou vroucností Ježíše a Marii miloval a povinnosti stavu svého věrně a vytrvale konal. Vysvoboď mne ze všech nebezpečenství života a stůj při mně v okamžení smrti mé, abych spasen byl a do nebe se dostal, a tam s tebou, nejblaženější Matko, božské Slovo, jež v lůně tvé nejčistší dcery, Panny Marie, se vtělilo, chválil a velebil. Amen.

Třikrát Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci.

300 dní odpustků jednou za den. — Lev XIII. 20. března 1886.

Litanie k sv. Anně.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!
Duchu svatý, Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatá Anno,
Nádobo Ducha svatého,
Matko vyvolené dcery Boha Otce,
Matko Rodičky Boha Syna,
Matko nevěsty Ducha svatého,
Matko Panny beze hříchu počaté,
Matko dcery plné milosti,
Matko požehnané mezi ženami,
Matko Královny nebeské,
Dcero patriarchů,
Chotí svatého Joachima,
Radostí svého manžela,
} oroduj za nás!

Tchyně svatého Josefa,
Matko proroků,
Okraso žen Starého Zákona,
Ozdobo domu Davidova,
Vzore všech matek,
Zrcadlo všech manželek,
Věrná pomocnice v den soužení,
Mocná přímluvkyně všech svých ctitelů,
Patronko umírajících,
} oroduj za nás!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš. Zdrávas, Maria.

V. Oroduj za nás, svatá Anno!
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových!

Modleme se: Bože, kterýž jsi blahoslavené Anně milost uděliti ráčil: že hodna byla státi se matkou Rodičky jednorozeného Syna Tvého: propůjč milostivě; abychom, kteréž slavnost světíme, téže u Tebe ochranou byli podporováni. Skrze téhož Pána . .

O blahoslavená matko, svatá Anno, ježto jsi zvláštním řízením Božím v sešlém již věku nejblahoslavenější Rodičku Spasitele světa porodila, pro tuto velikou milost a slavné zásluhy tvé důvěrně tebe žádáme, abys nám u Pána našeho Ježíše Krista svou přímluvou těch milostí vyprosila, kterých nám k spasení našemu nejvíce je zapotřebí, zvláště pak, abychom své bohabojnosti, tichosti, štědroty k chudým, trpělivosti a do vůle Boží oddanosti nepřestávali následovati a tak hodnými se stali, požehnaný plod panenské dcery tvé Marie, totiž Ježíše Krista v nebi spatřiti a s ním se radovati, jenž s Bohem Otcem i Duchem svatým žije a kraluje na věky věkův. Amen.

Modlitba k sv. Anně za manžele.

Svatá Anno, kteráž jsi se svým bohabojným manželem Jáchymem žila v nerušené lásce a svornosti a od něho byla ke ctnosti povzbuzována, vypros všem křesťanským manželům milost, aby se navzájem slovem i příkladem k dobrému naváděli a trpělivě snášeli své obapolné chyby a slabosti, aby v lásce a věrnosti konali své povinnosti Bohu ke cti a bližnímu ku povznesení, aby dítky své ve zbožnosti vychovávali a spolu život vedli vskutku bohumilý; tak budou kdysi s tebou a všemi svatými moci spolu pěti nebeské chvály, které zde na zemi zbožně se modlíváme: „Svatý, svatý, svatý. Hospodin Bůh zástupů. Plná jsou nebesa i země slávy Tvé. Hosanna na výsostech!“

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jakož byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Nešpory na sv. Annu, matku blahosl. Panny Marie.

Jako na sv. Maří Magdalenu 22. července na str. 1573., až na následující: Hymna (Fortem virili pectore) *na str. 1387.*

V. Rozlita jest milost na rtech tvých.
R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Ant. k Magnif. Ruku svou otevřela nuznému, a dlaně své vztáhla k chudému, a chleba zahálčivě nejedla.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, kterýž jsi blahoslavené Anně milost uděliti ráčil: že hodna byla státi se matkou Rodičky jednorozeného Syna Tvého: propůjč milostivě; abychom, kteréž slavnost světíme, téže u Tebe ochranou byli podporováni. Skrze téhož Pána...

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina" s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

661. I. Mešní píseň k sv. Anně.

Text z „Kytice". — Hudba J. Bádala 1902.

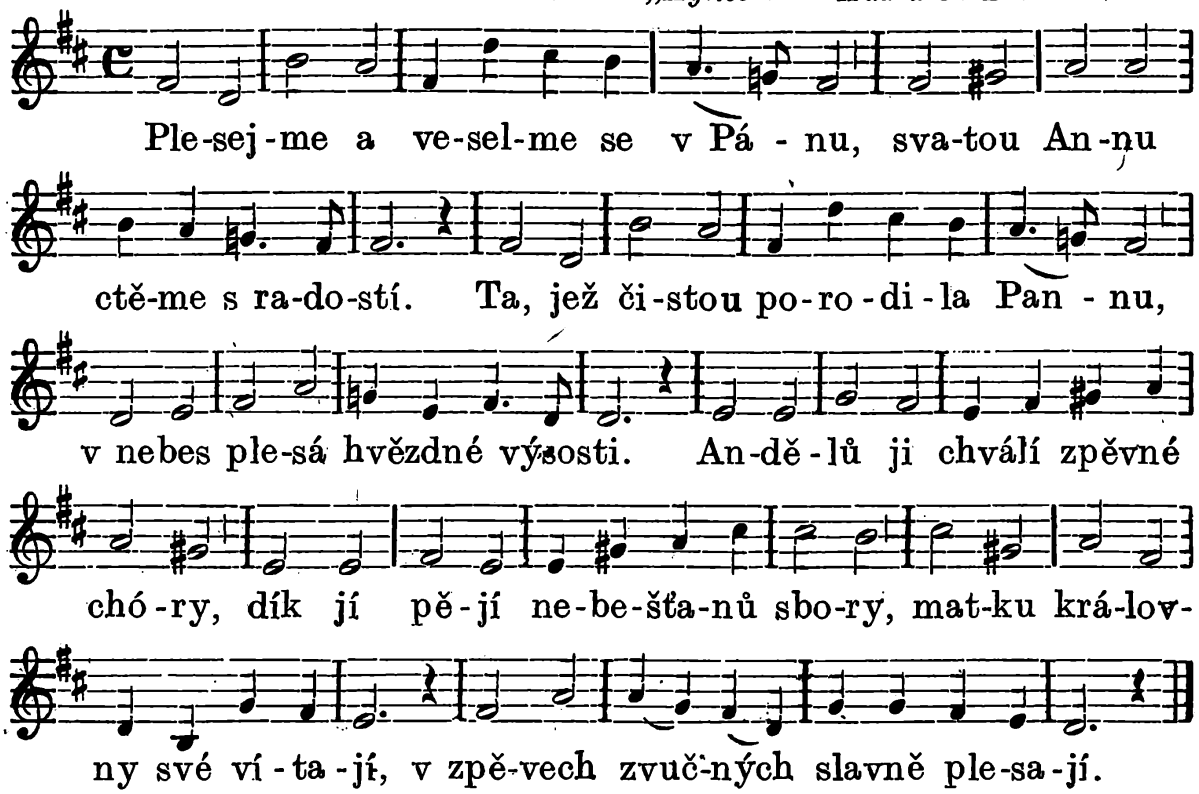

Gloria. „Budiž Bohu na výsostech sláva!" - S vroucím srdcem Pánu děkujme; - svaté Anně zvolejme: „Buď zdráva!" - píseň slavnostní jí věnujme. - Matko naše, pohleď mile na nás, - Krista, vnuka svého prosiž za nás, - ctitelům svým nedej zhynouti, v pokušení nedej klesnouti!

Evangelium. Vítej nám, ó bábo Krista Pána, - k tobě s láskou všichni chvátáme; - u Božího trůnu čest ti dána, - tobě k poctě nyní zpíváme: - porodilas dceru

bez vší vady, - odchovalas plnou svaté vnady - Pannu, jejíž velkou důstojnost - zvěstoval nám anděl, s nebe host.

Obětování. Ty jsi Pánu Bohu věno skvostné, - svatá Matko Anno, podala, - na věky jsi srdce svoje ctnostné - Bohu, světů Pánu, zadala; i my s tebou v svaté toužebnosti, - srdce svoje v pravé zkroušenosti - na oltář v dar nyní snášíme, - jako ty je Bohu světíme.

Sanctus. Světice, ty v slávy nebes lůnu - bydlíš s Krista Pána přáteli, - perla krásná Božího jsi trůnu, - slavíš Boha věčně s anděly. - Svatý Hospodin náš, svatý svatý, - hvězdy jasné pás jsou jeho zlatý, - roucho jeho jesti obloha; - kdo smí z hříšných patřit na Boha?

Po pozdvihování. S hrůzou svatou, tvore, k zemi klesej, - snížil se až k tobě světů Král, - ty pak, Anno svatá, s námi plesej, - Krista Pána za nás veleb, chval! - Plesej, plesej, Matky Boží Máti, - neb Ten, jenž se na smrt ráčil dáti, - Bůh, jenž padlé lidstvo vykoupil, - k hříšným ve svátosti sestoupil.

Agnus. Jezu Kriste, čisté Panny Synu, - ó Beránku Boží nevinný, - smiluj se a odpusť hříchů vinu, - trestů dluh nám odpusť povinný. - Nejsme hodni, Pane, nejsme čisti, - srdce však Tě přece žádá jísti, - Těla svého silou všemocnou - uzdrav duši, uzdrav nemocnou.

Ke konci. Anno svatá, útočiště v strasti, - tebe vroucím srdcem žádáme, - naší milené se ujmi vlasti, - ať moc přímluvy tvé poznáme; - pros, ať Bůh dá k ctnosti pevné síly, - ať se béřem cestou jistou k cíli, - až pouť zemskou šťastně skončíme, - s tebou Boha v nebi vidíme.

662. II. Mešní píseň k sv. Anně.*)

Slova Fr. Klinkáče 1895. — Hudba B. Pátka.

Při začátku.

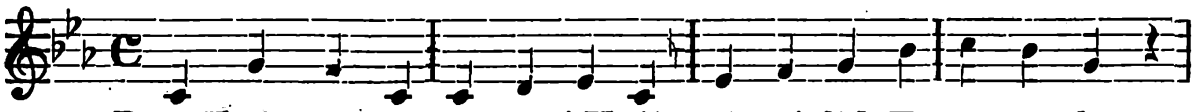

1. Před Tvým trůnem, mocný Králi, věrný lid Tě ve-le-bí;

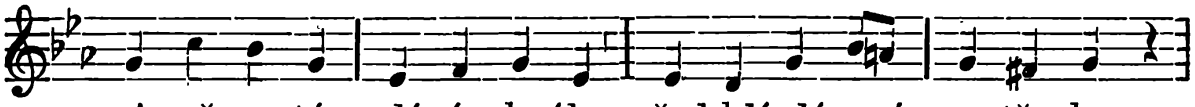

v Anně svaté vzdává chvály, před-klá-dá své po-tře-by.

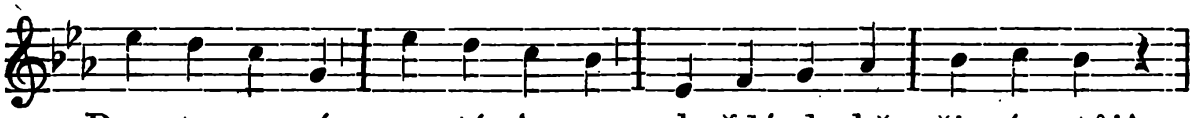

Pros ty za nás, sva-tá An-no, v každé do-bě při nás stůj!

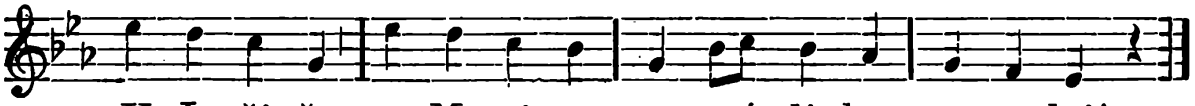

U Je-ží-še, u Ma-ri-e za své dít-ky o-ro-duj!

Ke gloria. Jak kdys pěli andělové - nad Tvým, Kriste, zrozením, - tak nechť naši slabí rtové - vždy Tě chválí s nadšením. - Pros ty atd.

*) S dovolením farního úřadu ve Křtinách.

K evangelium. Slova Tvojí pravdy věčné - církve hlas nám zvěstuje, - dejž, ať srdce naše vděčné - dle nich život spravuje. - Pros ty atd.

Ku credo. Trojjediný Tys Bůh živý, - Ty jsi stvořil nebe, zem, - Tebou živ jest spravedlivý, - kráčí k věčným radostem. - Pros ty atd.

K obětování. Tvoje láska neskonalá - za nás prosí u Otce, - z oběti by kříže vzala - duše spasné ovoce. - Pros ty atd.

K sanctus. Svatý, svatý, třikrát svatý - prozpěvují andělé, - zpěv jich jasný jak zvuk zlatý - kéž zní zemi po celé. - Pros ty atd.

Po pozdvihování.

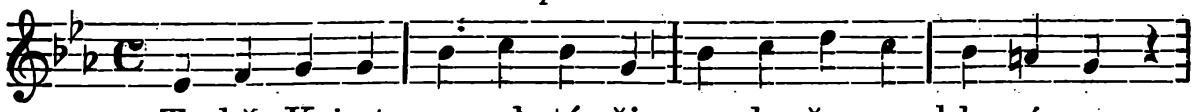

To-bě, Kri-ste, na ol-tá-ři v po-ko-ře se kla-ní-me;

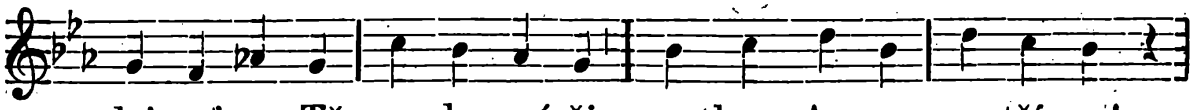

dej, ať na Tě v nebes zá-ři s matkou An-nou pa-tří-me!

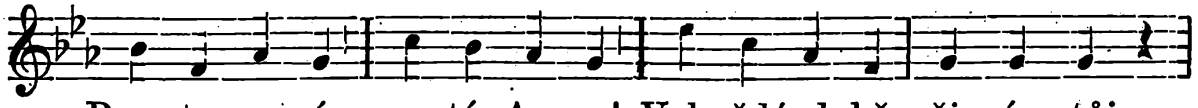

Pros ty za nás, sva-tá An-no! V každé době při nás stůj,

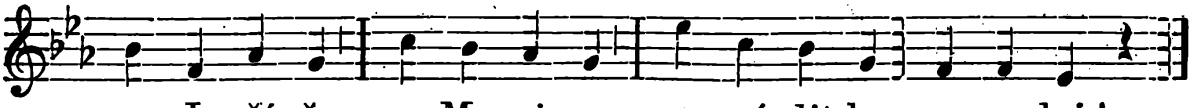

u Je-ží-še, u Ma-ri-e za své dít-ky o-ro-duj!

K přijímání. Tys to, který snímáš hříchy, - sebe v pokrm dáváš nám, - ó přijď, Beránku náš tichý, - očisť nás k svým hostinám. - Pros ty atd.

K požehnání. 1. Zůstaň s námi, Jezu Kriste, - neopouštěj věrných svých, - ať vždy máme srdce čisté, - andělé jak v nebesích. - Pros ty atd.

2. Zachovej nás v požehnání - z nekrvavé oběti, - ať se láska Otce sklání - věků věčně na děti. - Pros ty atd.

663. Svatá Anno, přeblažená.

(Dříve: „Svatá Anno, ty matičko panenky Marie“.)

Poutní kn. str. 783.

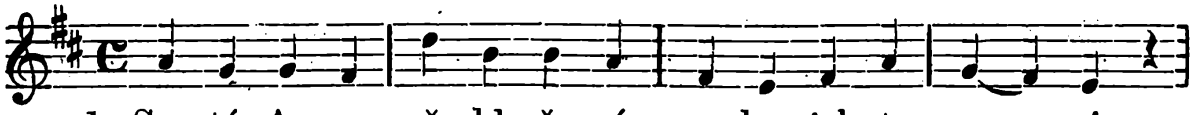

1. Sva-tá An-no, pře-bla-že-ná v ne-be-sích ty pa ní,

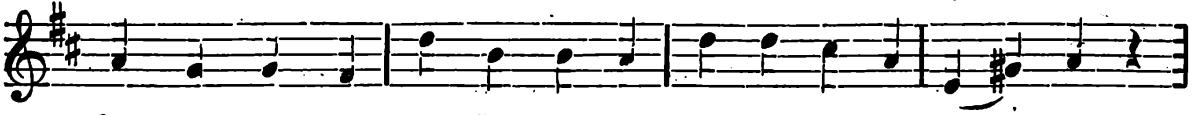

shléd-ni na nás, mat-ko ctě-ná, na tvé u-ctí-vá - ní:

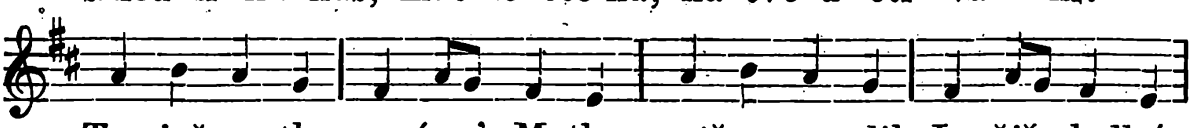

Ty, jež matkou zvána's Matky, z níž se zro-dil Je-žíš sladký:

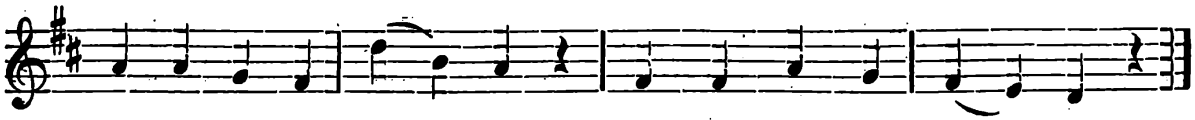

bu-diž po-žeh - ná - na, chvá - la buď ti vzdá - na.

2. Tobě s úctou nekonečnou - všechen svět se koří, - k tobě, paní, láskou vděčnou - srdce naše hoří; - neb tys matkou Matky Páně, - která Kristem k nebes bráně - přístup lidstvu dala, viny s něho sňala.

3. Ty jsi větev milé krásy - na kořenu Jesse: - větev, na níž růže spásy - pro svět celý pne se; - matkou jsi ty „Mořské hvězdy", k níž svět všecek s touhou vezdy - důvěřivě zírá, - strast když zlá jej svírá.

4. Ano, tu již anděl zdraví: - milosti ty plná! - tu, již denně blahoslaví - ústa nesčíslná: - ty jsi sama zasloužila, - bys ji světu porodila, - bys ji dcerou zvala, - Bohu vychovala.

5. Bůh ti klenot nejskvělejší - svěřil pod ochranu - kvítek v světě nejvonnější, - radost pozemšťanů: - tys ten kvítek vypěstila, - že z něj vzkvetla růže bílá, - Panna svatá, čistá, - Matka Jezu Krista.

6. Není matky tobě rovné - na tom světě celém, - které štěstí nevýslovné - dáno Stvořitelem: - matkou té se nazývati, - kterou Bůh zval: moje Máti! - jako tobě dáno, - blahá, svatá Anno!

7. Nuže, paní, s laskavostí na nás s nebe shlédni, - viz, co zlého svět ten hostí, - viz, jak jsme tu bědni: - přímluvkyní nejvřelejší - u Trojice nejsvětější, - u dcery též svojí, buď nám v žití boji.

8. K tobě spějí opuštění, - bys jim matkou byla, - k tobě spějí zarmoucení, - bys je potěšila: - nás též vezmi pod ochranu, - zahoj, zacel každou ránu, - rač nám býti matkou, - těchou v žití sladkou.

9. Když pak bázní v umírání - budeme se chvěti: - zvláště tu nás, dobrá paní, - nerač opouštěti: Boha pros i svatou Pannu, - by nás vzali do svých stanů, - kde je radost věčná, - sláva nekonečná.

10. Za to tebe, svatá Anno, - chceme ctíti vřele, - a tvé jméno míti vpsáno - v srdce, žití celé: - by tam v lásce přebývalo, v písních zbožných zaznívalo, - jež ti budou pěti - tvoje vděčné děti. Amen.

664. K uctění sv. Anny.

(Dříve: „Já jsem si vyvolil za ochranu".)

Slova J. P. 1906. — Svatoj. kanc. č. 570.

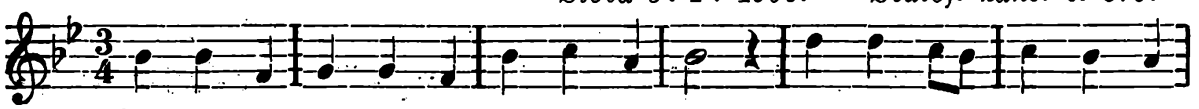

1. Po Bo-hu ke svatým dů-vě-ru mít, ctností jim po-do-bat chvá-lit je, ve-le-bit, vzývat a ctít, do-bře je; Písmo vždyť

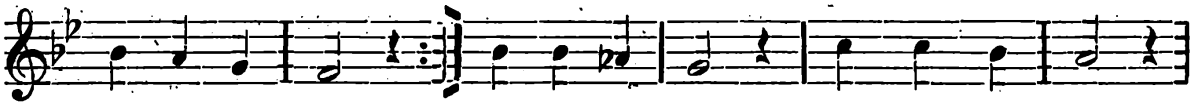

kaž-dý se čas, u-čí tak nás. Dů-vě-ru mám, sva-tí, vždy k vám,

že jste mou o - chra-nou, pře - do - bře znám.

2. Svatou jsem Annu si vyvolil zvlášť, - aby mne chránila přímluvou svou, - ďábla kdy pekelná zloba a zášť - srdce mé lákají, mučí a rvou, - úctou k ní plám, - důvěru mám, - že jest mou ochranou, předobře znám.

3. Důvěrně vinu se každý den k ní, - jitro když zasvítá, žhavý plá den, - na večer soumrakem země se tmí, - na víčka usedá sílící sen, - úctou k ní plám atd.

4. Doma neb v cizině dálné-li dlím, - širá poušť jala či tmavý mne les, - tonu-li v úzkosti, bázní se chvím, - kvete-li v srdci mém radost a ples, - úctou k ní plám atd.

5. Stihne-li nepřátel křivdou mne lest, - chudoby, nemoci dolehne tíž, - pomluva potřísní hanou mou čest, - třeba-li zármutku těžký nést kříž: - úctou k ní plám atd.

6. Hynu-li opuštěn od přátel svých, - zradil mne podvodně v bídě druh můj, - na místo porady pro mne má smích, - o moje nehody brousí vtip svůj: - úctou k ní plám atd.

7. V osidla hříchu když láká mne svět, bohatství rozkoší oslepí lesk, aby mi milosti uloupil květ, - zanechal v srdci jen výčitek stesk, - úctou k ní plám atd.

8. Sevře až hrdlo mé smrti kdys dlaň, - se světa bude se duše má brát, - babičko Kristova, mocně mě chraň, - v zápase smrtelném při mně rač stát. - Úctou k ní plám atd.

9. Na soudě Božím až stane můj duch, - souzen kde na věky každý je čin, - za mne pros, aby se smiloval Bůh, - umírnil tíži mých trestů a vin. - Úctou k ní plám atd.

10. Babičko Kristova, dokud jsem živ, ochranu svoji mně milostně jev; - až mne smrt odvolá z pozemských niv, - Bohu kéž hlaholí věčně můj zpěv. - Díky ti vzdám, - důvěru mám, - že jsi mou ochranou, předobře znám.

665. O sv. Anně.

Slova u Bečáka. — Nápěv ze Svatoj. kanc. č. 569.

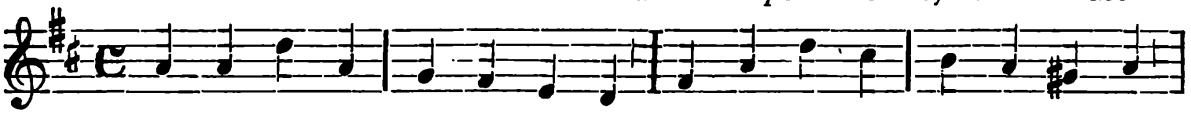

1. O - sla-vuj-me svatou An-nu, kte-rá po - ro - di - la Pannu,

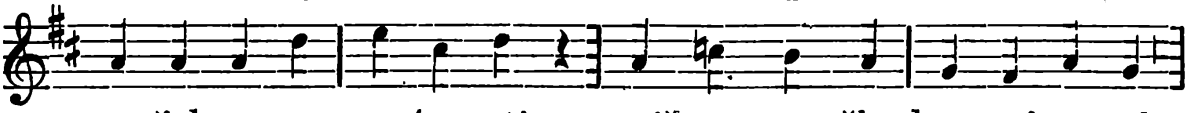

po-žeh-na-nou s vý-so-sti, z níž-to vy - šlo k o-sví-ce-ní,

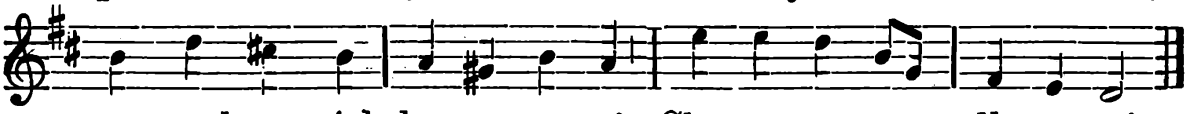

temnot hnusných k za-pu-ze-ní Slunce spra-ve - dl - no-sti.

2. Těžké hoře neplodnosti - drahná léta v oddanosti - snášel Jáchym s chotí svou, - až Ten, jenž dlí v nebes výši, - a svých věrných neoslyší, - dal jim dceru spanilou.

3. Ó jak blažená jsi byla, - Anno, když jsi ucítila - pod srdcem ten blahý plod; - jak jsi děkovala vřele - Tomu, jenž tak velmi skvěle - povýšil tě i tvůj rod !

4. A když se ti narodila - dcera krásná, ušlechtilá, - což jsi matkou pečlivou! - pěstuješ to drahé dítko - jako něžné rajské kvítko - věrně rukou bedlivou.

5. Ó, jak mile oko baví - obraz Anny dojímavý - dcerušku svou cvičící! - Jakou rozkoš pociťujem, - když si Annu představujem - s Marií se modlící!

6. Ó kýž tebe následují matky, které nemilují - pravou láskou dítky své! - Kýž je vedou k nábožnosti, - ne však k pýše, marnivosti, - ke svévoli záhubné.

7. Matko Anno, do každého - srdce vskutku mateřského - vtiskni obraz ctností svých, - by se mládež vzdělávala, - pro nebesa odchovala - podle vzorů křesťanských.

8. Pro zásluhy svaté Anny - chraň nás, Bože, světské hany, - v křížích dodej stálosti; - učiň nás vždy poslušnými, - konečně pak účastnými - na nebi své radosti.

Sv. Ignác z Loyoly, zakladatel řádu Tovaryšstva Ježíšova.

31. července.

Pocházel ze španělského rodu vévodského. Byl ve službě dvorní a pak ve vojenské. Byv raněn, počal v nemocnici čísti život Kristův a svatých. Tím byl obrácen k životu zbožnému. V 33. roce počal studovati v Paříži a tam založil řád Tovaryšstva Ježíšova čili jesuitský r. 1534. Stal se jeho prvním generálem. Zemřel v Římě r 1556.

Zasvěcen jest mu filialní kostel v Jihlavě a kaple s hrobkou v Únanově.

Modlitba církevní k sv. Ignáci z Loyoly, vyzn.

Antif. To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost Pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, kterýž jsi na rozšíření větší svého jména slávy, novou skrze blahoslaveného Ignáce zálohou, bojující církev sesílil: popřej, abychom jeho pomocí a následováním zápasíce na zemi, korunováni s ním býti zasloužili v nebi. Skrze Pána . . .

Modlitba k sv. Ignáci z Loyoly proti choleře.

Slavný mistře, svatý Ignáci, prosíme tě pokorně, vypros nám u Boha především očištění od hříchu, zla to největšího (a pak také uchování od oné zkázonosné nemoci, cholery, jedné z oněch metel, jimiž Pán trestá hříchy národů). Kéž příklad tvůj roznítí v srdcích našich mocnou touhu, abychom vynakládali všechny síly své k větší cti Boží a ke spáse bližních. Vyžádej nám také od nejsv. srdce Ježíše, Pána našeho, milost, která jest korunou milostí všech, totiž vytrvalosti až do konce a věčnou blaženost. Amen.

Racc. Odp. 200 dní jednou denně. Lev XIII. 5. února 1855. — Odpustků lze získat, i když se vynechají slova v závorce (—) uvedená. Pius X. 22. listop. 1905.

Zbožný vzdech sv. Ignáce z Loyoly.

Ó můj Bože, dej, abych Tě miloval, a jedinou odměnou za lásku mou budiž, abych Tě miloval vždy více.

Racc. Odp. 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 15. března 1890.

666. K sv. Ignáci z Loyoly.

Slova Fr. Sušila. — Hudba Ant. Hromádky 1905.

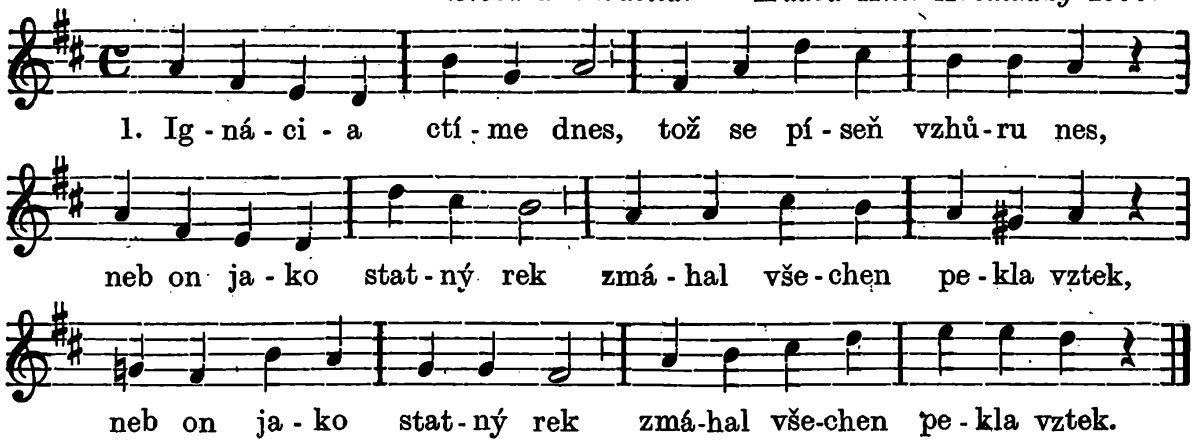

2. Jak byl šťasten světec ten! - Od Boha byl vyvolen, - aby zastal církve čest, že choť Páně milá jest.

3. Ve svatých se životě - učil mravů čistotě, - hříchu se jak štíra bál - a vždy láskou k Bohu plál.

4. V nejhlubší to duši čil, - když kdo Boha urazil; - tisíckráte volil mřít, nežli duše v hříchu zřít.

5. Děti vroucně miloval, - o ně vřele pečoval, - učíval je Krista znát, - srdce mladé jemu vzdát.

6. Ó ty muži přesvatý, - láskou Páně rozňatý! - Kdož tak žádost v moci měl - a se takto ctností stkvěl?

7. Aj, my také nesměle - vineme se k lásce tvé! - Tvoje láska zvroucnělá - buď nám v strážce anděla.

Svátky svatých v srpnu.

Sv. Petr v okovech.

1. srpna.

Sv. Petr byl vsazen v Jerusalemě od Herodesa krále do žaláře a přísně vojáky střežen. Měl býti po Velikonoci vydán lidu na smrt. Avšak v noci před tím zázračně byl vyveden ze žaláře. — Skutky apoštolské o tom obšírnou podávají zprávu. — Řetěz (okovy), jímž byl sv. Petr spoután, chová se v Římě v kostele sv. Petra v okovech.

V brněnské diecesi má kapli v Krahulově (f. Starč).

Modlitba církevní.

Antif. Cožbyskoli svázal na zemi, bude svázáno i na nebi: a cožbyskoli rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi; praví Pán Šimonu Petrovi.

V. Ty jsi Petr.

R. A na té skále vzdělám církev svou.

Modlitba: Bože, jenž jsi způsobil, že blahoslavený Petr apoštol, okovů byv zbaven, neporušený vyšel: našich, prosíme, rozvaž okovy hříchů; a všechna zla od nás milostivý vyluč. Skrze Pána

667. O sv. Petru v okovech.

Dříve: Vylil Jakubovu krev.

Svatoj. kanc. č. 572. — Slova upr. J. P.

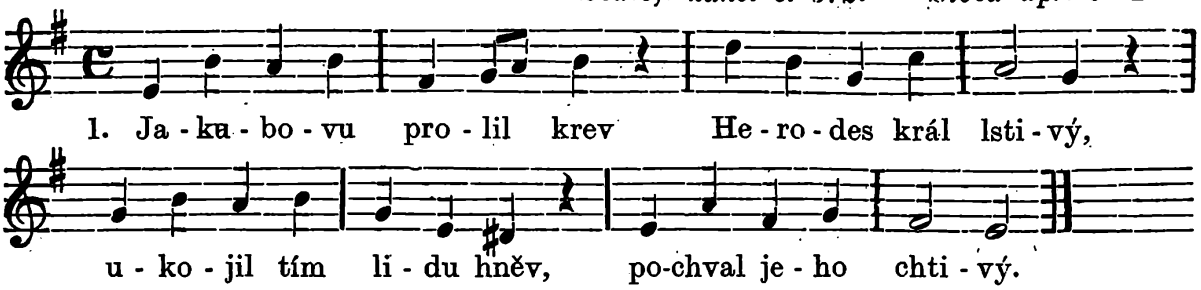

2. Jal i Petra svatého, - vsadil do vězení, - by jej času vhodného - vedl k usmrcení.

3. Církev se zaň veškera - modlí bez ustání, - splněna jí důvěra, - vyslyšeno lkání.

4. Na smrt měl být vyveden, - červánky jak vzplanou; - Petr vnořen v klidný sen - Krista pod ochranou.

5. Spoután dvěma řetězy, - klidně odpočívá, - nade strachem vítězí - slast, již Pán mu vlívá.

6. Svrchovaný nebes Pán chrání sluhy svého, - jímžto základ pevný dán - na vždy církvi jeho.

7. V žalář s nebes výsosti posel Boží chvátá, - vyvede jej z temnosti, - vyrve z moci kata.

8. Anděl stanul v příbytku, - v němž spí církve hlava, - všemu světu k užitku - svobodu mu dává.

9. Vzbudí Petra jeho dlaň, - žalář pln je záře. - Anděl velí: „Rychle vstaň, - vyjdi ze žaláře!“

10. Ruče Petr s lože vstal, - neví, co se děje, - kam mu anděl ukázal, - jako ve snu spěje.

11. Volně projdou společně dvojí stráží spící, - k bráně přijdou bezpečně, - jež jde na ulici.

12. Železná se otvírá - od sebe jim brána, - Petr dál se ubírá, - blahoslavě Pána.

13. A tu přišeď k sobě sám - patrně teď vidí, - že to nebyl sen ni mam, - Bůh že sám jej řídí.

14. Dosud jeho okovy - ctí se v církvi Boží, - jsouce katolíkovi - dražší všeho zboží.

15. Boha za nás v každý čas - prosiž, Petře milý, - aby hříchu chránil nás, - bychom zbožně žili!

Sv. Alfons Maria z Ligoria.

2. srpna.

Narodil se v Neapoli. Stal se právníkem, avšak brzy odhodlal se k stavu duchovnímu. Založil kongregaci kněží nejsvětějšího Vykupitele, aby po příkladě Vykupitele po polích, dědinách a hradech chudým zvěstovali evangelium. Učinil zvláštní slib, že nikdy nebude zahálet. Ku podivu mnoho dobrého způsobil živým slovem i písmem. Povznesl zvláště slávu Panny Marie, úctu k umučení Páně a nejsvětější svátosti oltářní. Život vedl velmi přísný. Na konec stal se, ač nerad, biskupem. Na stará léta vrátil se ke svým kněžím řeholníkům. Dosáhl 90 let a zemřel r. 1787. — Papež Pius IX. prohlásil jej r. 1871 učitelem církevním.

Modlitba k sv. Alfonsu

za dosažení všech k spáse potřebných milostí.

1. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vymoz mně živou víru ve vše, čemu mne učí sv. církev římská a zároveň ono světlo božské, v němž bych poznal marnost pozemských statků a ohavnost svých vlastních hříchů.

Sláva Otci atd.

2. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vypros mi silnou naději, že u Boha pro zásluhy Ježíše Krista a na přímluvu Marie Panny

a na prosbu tvou odpuštění hříchů svých, pak konečného setrvání a blahého ráje nebeského dosáhnu.

Sláva Otci atd.

3. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vymoz mi vřelou lásku k Bohu, kteráž by mne odloučila ode všech tvorů i od sebe samého, abych jedině Boha miloval a vše ku slávě jeho vynakládal.

Sláva Bohu atd.

4. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vypros mi dokonalou odevzdanost do vůle Boží, abych s poklidem přijal bolest, pohrdání a pronásledování, ztrátu jmění, dobrého jména i příbuzných a konečně též i smrt.

Sláva Otci atd.

5. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vymoz mi velikou lítost nad hříchy mými, abych ustavičně oplakávati mohl, v čem jsem se Hospodinu nelíbil.

Sláva Otci atd.

6. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vypros mi účinnou lásku k bližnímu, abych dobře činil i těm, kdož mne urazili.

Sláva Otci atd.

7. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vymoz mi svatou čistotu a potřebnou sílu, abych nade vším neslušným pokušením zvítězil, vzývaje nejsvětější jména Ježíš a Maria.

Sláva Otci atd.

8. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vypros mi vroucnou pobožnost k umučení Páně, k nejsvětější svátosti a k mé předrahé Máteři, Marii Panně.

Sláva Otci atd.

9. Ó přehorlivý učiteli, sv. Alfonse, vymoz a vypros mi především konečné setrvání a milost, abych za ně ustavičně prosil, zvláště v čas pokušení a v hodince smrti.

Sláva Otci atd.

V. Oroduj za nás svatý Alfonse Maria.
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Bože, jenž jsi skrze blahoslaveného Alfonsa Marii, vyznavače svého a biskupa, horlivostí o duše rozníceného, církev svou novým potomstvem obdařil: prosíme, abychom jeho spasitelným napomenutím poučeni a příkladem jeho posilněni, k Tobě šťastně dojíti mohli. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Překlad schválen od Sv. K. Ind. dne 16. list. 1878.

Odpustky: Jednou za den 7 let a 7 quadragen. Modlíš-li se ji denně, 4krát do roka plnomocné odpustky libovolného dne. Tyto odpustky lze též dušičkám v očistci přivlastniti. — Sv. K. Ind. 20. července 1878.

668. O sv. Alfonsu, vyzn. uč.

Slova J. Pavelky 1907. — Hudba Fr. Musila 1907.

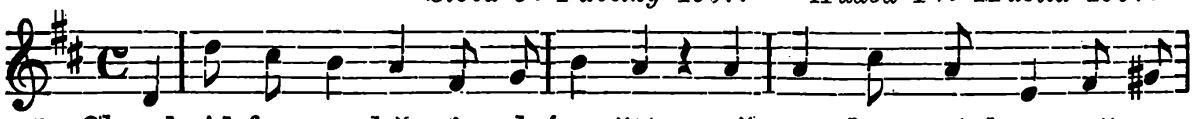

1. Chval Al-fon-sa, křesťanský světe, zpěv ra-dost-ný k poctě mu jenž ve slá-vě ne-be-ské kvete, kde za ctnost Bůh po-ctí-vá

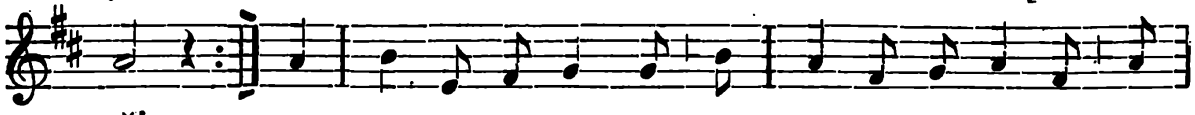

pěj, jej. Cti ho-den a chvá-ly; by vždy se mu dá-ly, čest

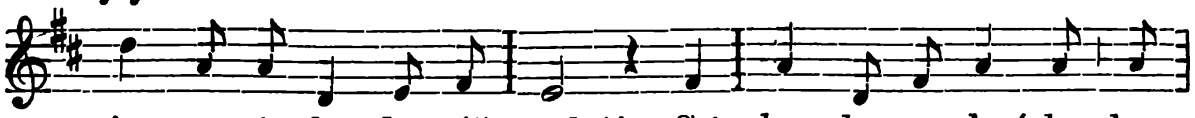

je - mu i, li - de náš, vzdej! Cti ho - den a chvá-ly; by

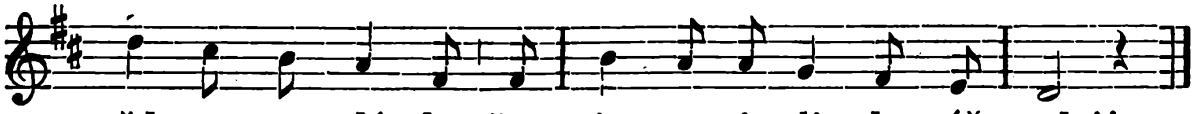

vždy se mu dá - ly, čest je - mu i, li - de náš, vzdej!

2. Již ve mládí Bohu jen slouží, - jsa mládeže přeskvělý vzor, - být milosti hodným, vždy touží, - svůj k nebesům upírá zor, - [: jak světec mu praví, - vzdá světské se slávy - a vstupuje ve kněžstva sbor. :]

3. Všech nadějí světa se vzdává, - když poznal lež jeho a klam, zří, lichá jak jeho je sláva - a s ďáblem jak ukládá nám, - [: šat nádherný svléká - a před oltář kleká, - meč zavěsiv před oltář v chrám. :]

4. A jako sám dojít chce spásy, - když knězem se Kristovým stal, - by milosti viděli spásy, - vše ke ctnosti horlivě zval, - [: všem Ježíše věstí, - zdroj věčného štěstí, - jenž za nás se za oběť dal. :]

5. Ni cesty ho neděsí dálné, - ni stáří, ni choroby tíž, - ni paprsky sluneční palné, - stín údolí, ani hor výš, - [: jen ubohé hledá, - je ze hříchu zvedá, je v Kristovu uvádí říš. :]

6. Sbor horlivých učňů si svolá - a s nimi dál prochází svět, - voj hříchů a neřestí zdolá, ctnost pěstuje, nebeský květ, [: mdlým dodává síly, - by statečni byli, - by do hříchu neklesli zpět. :]

7. Zní v kázání láskou řeč vzňatá, - jest v zpovědi pro duši lék, - zas spisuje knihy dlaň svatá, - jež vděčně čte vzdálený věk. - [: Buď za vše to dílo, - jež světlo v svět lilo, - mu zazpíván nadšený vděk. :]

8. Vždy přísně a prostě jen žije, - když knězem i biskupem byl, - slast života pečlivě míje, - svůj vezdy má před zrakem cíl: - [: výš k nebesům spěje; - jichž dosíci chtěje, již na světě nebesky žil. :]

9. Kdo vypoví v prostinké písni, jak uhasil přemnohý svár, - a z duše, již zvyky zlé tísní, - jak vytrhl neřesti spár, - [: a v srdci, jež schladlo, - jež pro nebe zvadlo, - jak roznítil lásky zas žár? :]

10. Když sklonilo stáří mu týmě - a k prsům se schýlila skráň, - tu biskupské složil sic

břímě, - vždy štědrou však zůstala dlaň, - [: jen srdce víc plane, - tě milujíc, Pane, - své lásky Ti vzdávajíc daň. :]

11. Když velkého dosáhl stáří, - duch vyproštěn z těla je pout, a radostí nesmírnou září, - že v přístav smí věčnosti plout, - [: tam s Ježíšem žíti a Marii ctíti, - k nim více než na světě lnout. :]

12. Již za živa mnohými divy - tě, Alfonse, oslavil Bůh, - teď v nebesích věčně jsa živý - nám milostivý vyprosí duch, - [: nás prosba tvá chrání. - Tam naše slyš lkání, - schyl ku prosbám našim svůj sluch! :]

Sv. Dominik, zakladatel řádu.

4. srpna.

Pochází ze Španěl. Založil řád „kazatelů" (Dominikánů), působiv sám jako kazatel proti bludu Albigenských v Jižní Francii. Jeho činnost pro spásu duší stala se ještě úspěšnější, když se mu zjevila Matka Boží a jemu doporučila modlitbu sv. růžence, který se od těch dob po celé církvi rozšířil. Zemřel r. 1221.

Sv. Dominiku zasvěcena je soukromá zámecká kaple v Tvořihrázi (f. Žerotice).

Církevní modlitba k sv. Dominiku.

Antif. : To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, kterýž jsi církev svou blahoslaveného Dominika, vyznavače svého, osvítiti ráčil zásluhami a naukami, popřej; aby na jeho přímluvu pozemských nepostrádala pomůcek, a duchovními vždy prospívala pokroky. Skrze Pána . . .

Modlitby k sv. Dominiku za blaho církve.

Ó můj Pane Ježíši Kriste, který jsi předrahocennou krví svou církev založil, živým slovem apoštolů ji utvrdil, rozšířil a po celém světě rozvětvil, a kterýž jsi po nich také sv. arciotce Dominika vyslal, abys jí propůjčil novou krásu, lesk a ochranu paprsky svých zásluh a učení; rač vyslyšeti prosby, které Ti tento apoštolský muž neustále přednáší jak za zachování jejich pozemských statků, tak i za vzrůst jejích pokladů duchovních.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Nejdobrotivější Spasiteli. Ke spolupůsobení o spáse duší vyvolil jsi sv. Dominika, jenž Tvou milostí a svou horlivostí tak mnohé získal církvi, i bludaře, kteří se od ní byli odštěpili, i ubohé hříšníky, kteří jí nevázaným životem působili bolest; ach, vysílej, ó můj Bože, povždy nové dělníky na svou vinici, kteří by pro Tvou čest do umdlení pracovali a ovoce života věčného sklízeli.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Ó dobrý Ježíši, jenž jsi se zálibou každé noci svatého Dominika před oltářem svým klečeti viděl, kde u víře nejživější Tobě, svému Bohu v nejsvětější svátosti skrytému se klaněl a opět a opět své vzdechy, modlitby a skutky pokání obětoval za blaho církve, která tehdy od nepřátel byla pronásledována a od své čeledě znesvěco-

vána; ó chraň tuto svou církev na přímluvu sv. Dominika proti útokům lži a lsti společného pekelného nepřítele.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

V. Oroduj za nás, sv. Dominiku.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Propůjč, prosíme, všemohoucí Bože, abychom, kteříž tíží hříchů svých jsme sklíčeni, ochranou blahoslaveného Dominika, vyznavače Tvého, byli povzneseni. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně. — Plnomocné jednou za měsíc v den libovolný těm, kdož modlitby ty konají denně po celý měsíc; podmínky: zpověď, přijímání, návštěva kostela a tam modlitba na úmysl sv. Otce. — Lev XIII. 21. července 1883.

669. O sv. Dominiku.

Pomalu. *Slova Jak. P. — Hudba Fr. Musila 1906.*

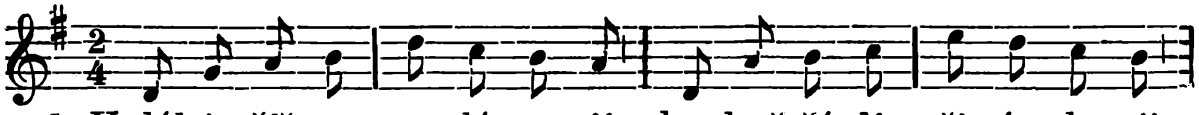

1. V dál i šíř se roz-lé-va-jí, zhoubně řá-dí v ši-rém kra-ji

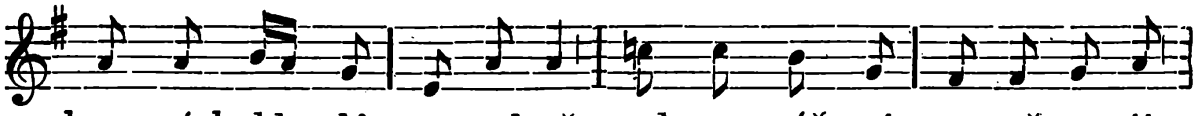

hroz-ných blu-dů po-vod-ně, srd-ce váš-ní za-ně-cu-jí,

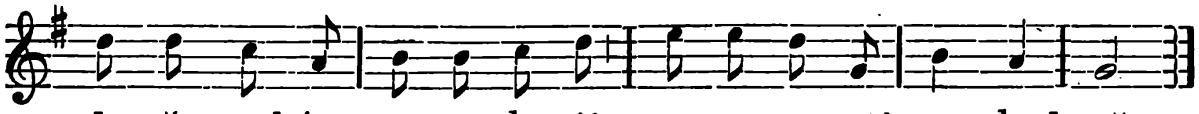

du-še v zkázu u-vr-hu-jí ne-pra-vo-stí po-chod-ně.

2. Marny proudy výmluvnosti, - které brání nepravosti, - víru pravou hlásají, - marně blýskají se meče, - marně i krev proudy teče, - bludy divě vzrůstají.

3. Bůh však nedá zahubiti, ježto ráčil Kristus síti, - nebeského semena, - v pravý čas si apoštola - na vinici spustlou volá, - jež se opět zelená.

4. Tebe, svatý Dominiku, postavil svých v čelo šiků - milosrdný nebes Pán, - by tvou ctností a tvým slovem - zaleskl se v jaře novém - církve jeho svatý lán.

5. Máť tě zřela ve snu svatém, - an jsi běžel světem chvatem - se planoucí pochodní: - kam jsi vkročil, tam i planou - pobožností svrchovanou - plamenové lahodní.

6. Odřeknuv se statků slávy, - apoštole Kristův pravý, - znáš jen kříže pokoru, - modlitbou se posiluješ, - slovem, vzorem shromažďuješ - lidi k pravdy praporu.

7. Kazatelů bílým řádem, - mílých ctností skvoucím sadem - hájíš, pěstíš Boží věc, - a když zle je, Matka Boží - do rukou ti vlídně vloží - ku posile růženec.

8. Slovo tvoje sám Bůh milý - divotvornou mocí sílí - ku podivu lidem všem, o práci se sdílíš svoji - v požehnaném tomto boji - s chudým rekem, Františkem.

9. Slavně dílo zahájeno, - mile vzkvétá Boží věno, - když se skon tvůj přiblíží. - Bratří si dáš zavolati, - na řád, jejž zří ctností pláti, s láskou zrak tvůj pohlíží.

10. Laskavě se s nimi loučíš, - pokoru jim doporoučíš, odcházeje se světa, - odměna kde nehynoucí - za tvou ctnost a lásku vroucí - věčně tobě rozkvétá.

11. Růženec jsi požehnaný, který's přijal z rukou Panny - v dědictví nám zůstavil, - by nás víry, ctnosti drahou - vedl u vlast nejvýš blahou, - již nám Kristus upravil.

12. Milosti kéž dosáhneme, - k víře své ať pevně lneme, - jíž jsi zdárně obhájil, - dospějem ať na nebesa, - kde tvá duše v Bohu plesá, - kde i náš jest věčný cíl.

Sv. Osvald, král a mučedník.

7. srpna.

Sv. Osvald v VI. stol. zabezpečil pomocí Irčana Aidana víru v Anglii. Pro svou dobročinnost získal si jméno „Otec chudých". Padl v bitvě, byv pro víru sv. mečem usmrcen.

Sv. Osvaldu v brněnské diecesi zasvěcen je kostel v Milovičkách (expituře).

Modlitba.

Svatý Osvalde! Abys spravedlivě mohl říditi osudy svěřených tvé vládě poddaných, rozdělil jsi království své na čtyři díly podle řeči čtyř národů, kteří v nich bydlili, a aby všichni obyvatelé cítili stejně péči tvou otcovskou, podporoval jsi chudé tak, že jsi žádného bez vydatné almužny nenechal odejíti; — prosíme tebe, abys i nás přijal za své poddané a chráněnce a pečoval o to, aby nám vždy dělo se po právu a spravedlnosti, a když bude nás tížiti nedostatek, abys nám vyprosil odpomoc nebo sílu a milost, abychom jej snášeli ke cti Boží a tak získali zásluh pro život věčný. Amen. *

Nešpory na sv. Osvalda, krále, mučedníka.

Jako o sv. Šebestiánu 20. ledna na str. 1424, až na modlitbu:

Všemohoucí věčný Bože, kterýž jsi příjemnou a svatou radost tohoto dne v mučednictví blahoslaveného Osvalda krále posvětil: dej srdcím našim své lásky rozmnožení; abychom my, kteříž jeho slavnému boji o víru se podivujeme, stálost až do smrti následovali. Skrze Pána .

R. Amen.

Ku konci antifona mariánská „Salve, Regina" s V., R. a modlitbou na str. 65.—69.

670. Chvalozpěv: Regalis ostro sanguinis.

Brev. ms. Coldoniense s. XIII./XIV. — Dreves: Anal. hymn. XI.

Překlad Jak. P. — Nápěv K. E.

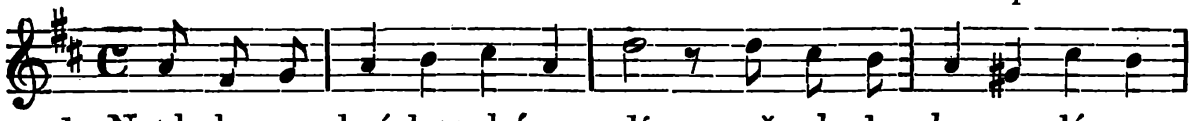

1. Nach kr-ve krá-lov-ské se rdí, až ob-lo-ha se slá-vou

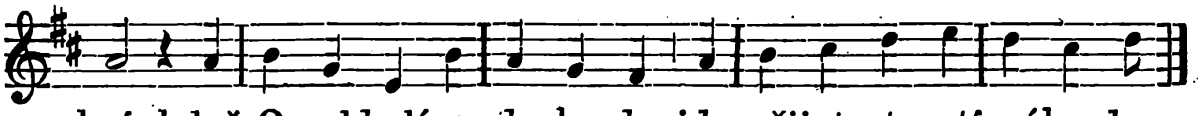

skví, když Osvald slávy do hradu jde přijat ctností náhradu.

2. Král, otec vlasti laskavý - a pramen její oslavy, - plál jasnou září svatosti - víc nežli trůnu jasností.

3. Jí dobyv vítězství, mír dal, - a vítězný kříž na se vzal, - jsa poddán králů Knížeti, - chce před ním vděčně klečeti.

4. Jsa věrný Kristův bojovník, - dal nesčíslným chrámům vznik, - práv Božích chtěje hájiti, - rád v boji dal se zabíti.

5. Ó oběti ty vítězná, - tvá vítězí ctnost líbezná! - Jsi slaven, mučni vznešený, - zní k poctě tvé zpěv nadšený!

6. Svit jasnější jest samých hvězd, - jimž tělu zářit dáno jest, - kde svatý mučeň spočívá, - tam zdraví chorým vyplývá.

7. Ó Osvalde, jenž v nebi pláš, - a s Bohem blaha požíváš, - nás v nebes jasné výšině - dej přičíst k svojí rodině!

Sv. Donát, biskup, muč.

7. srpna.

Za císaře odpadlíka Juliána (361—363) byl nucen Donát biskup v Arezzu v Italii, aby se stal pohanem. Když to odepřel, byl ukrutně mučen a pak mečem sťat.

Sv. Donát má veřejnou kapli v Zakřanech (f. Popovice) a kapli u Slavkova.

Církevní modlitba.

Antif.: Kdo nenávidí života svého na tomto světě, k životu věčnému ostříhá ho.

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libánu rozmnožil se.

Modlitba: Bože, svých slávo kněží: propůjč, prosíme; abychom svatého mučedníka Tvého a biskupa Donáta, jehož slavnost světíme, pociťovali pomoc. Skrze Pána . . .

Sv. Donát, muč., patron v nebezpečí blesku a bouřky.

Památka jeho koná se místy o 2. neděli v červenci.

Antif.: Kdo nenávidí života svého na tomto světě, k životu věčnému ostříhá ho.

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libánu rozmnožil se.

Modlitba: Uděl, prosíme, všemohoucí Bože, abychom kteříž narozeniny blahoslaveného Donáta, mučedníka Tvého, slavíme, na přímluvu jeho v lásce Tvého jména utvrzeni byli. Skrze Pána . . .

Pozdravení a vzývání sv. Donáta.

Svatý Donáte, slavný mučedníku, náš patrone a přímluvčí proti nebezpečí blesku a všech bouří, který s nebe pozoruješ hrozící nám nehody, v nichž můžeme tak snadno a okamžitě ztratiti život a všechny své statky; propůjč nám svou mocnou přímluvu u milého Boha, abychom zůstali neporušeni a nedotknuti strašnými šlehy blesků, veškerými účinky bouřek, zvláště však každou zlou žádostí a těžkými hříchy, jakož i věčným ohněm pekelným.

V. Oroduj za nás, sv. mučedníku Donáte.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Milosrdný, věčný Bože! který všechny živly a tvory ovládáš a dle svého dobrozdání řídíš, prosíme Tě: zadrž a znič všecky nepřátelské síly a odvrať na přímluvu sv. mučedníka Donáta milostivě strašné a škodlivé účinky bouřek.

Vztáhni svou dobrotivou ruku, požehnej a chraň naše pole a obydlí a vše, čeho nám Tvá laskavost uštědřila, abychom na přímluvu sv. Donáta ode všech nebezpečí duše i těla byli osvobozeni a Tvé svaté jméno vždycky chválili a velebili. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho.

R. Amen.

Litanie ke cti sv. Donáta, muč.

Pro soukromou pobožnost jednotlivce.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
Synu Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duchu svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatý Josefe,
Svatý Donáte,
Slavný mučedníku,
Patrone proti bouřkám,
Silný hrdino víry,
Okraso křesťanství,
Vyvolený příteli Boží,
Ve všech nebezpečích škodlivého povětří
Ve všech našich potřebách a tísních
Ve hrozných úzkostech hodinky smrti
Skrze svou trpělivost v utrpeních
Skrze svou slavnou smrt
Skrze svou nebeskou blaženost
} orduj za nás!

Milostiv nám buď! Odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od hněvu svého
Od zasloužených trestů
Od krupobití a bouřky
Od průtrže mračen a krupobití
Od každého škodlivého povětří
Od moru, hladu a války
Od věčné smrti
} vysvoboď nás, Pane!

My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!
Abys nám milostiv býti ráčil,
Abys nám odpustiti ráčil,
Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil,
Abys svou církev svatou říditi a zachovati ráčil,
Abys knížatům křesťanským pokoj a pravou svornost popřáti ráčil,
Abys myslí našich k nebeským žádostem pozdvihnouti ráčil,
Abys nám ke žním příznivého počasí popřáti ráčil,
Abys obydlí naše od strašných blesků chrániti ráčil,
Abys nám, co pro duši a tělo potřebujeme, poskytnouti ráčil,
Abychom darů Tvých vždy se srdci vděčnými a hříchů prostými požívali,
Abychom z přebytku svého nuzným rádi dávali,
} Tě prosíme, uslyš nás!

Abychom Tě za všecky milosti a dary stále více milovali, — Tě prosíme, uslyš nás!
Aby také naši rodiče, přátelé a dobrodinci milosrdenství Tvého účastnými byli, — Tě prosíme, uslyš nás!
Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil, — Tě prosíme, uslyš nás!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Otče náš. Zdrávas, Maria.

V. Oroduj za nás, svatý mučedníku Donáte!
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Ó Bože, jenž jsi sám odměnou svých věrných služebníků, prosíme Tě, propůjč nám na přímluvu svého svatého mučedníka Donáta, v něhož důvěřujeme, ochrany a pomoci proti nebezpečí blesku, proti průtržím mračen a krupobití a proti všelikému povětří škodlivému, abychom Ti i letos za požehnanou sklizeň radostně děkovati mohli. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Hymna de communi matyr.: Invicte, martyr, unicum

na str. 1384 č. 545.

Sv. Vavřinec, jáhen, muč.

10. srpna, bývalý zasvěcený svátek.

Papež Xistus II. svěřil mu správu pokladny církevní ku podpoře chudých. Když papež a pak sv. Vavřinec byli jati a tento měl vydati jmění církevní, rozdal je mezi chudé a předvedl chudé jako poklady církevní před soudce. Za to byl pečen na rožni, až vypustil ducha r. 258.

Sv. Vavřinci zasvěceny jsou v brněnské diecesi kostely farní: v Komíně, v Řečkovicích, v Domášově, v Horním Štěpánově, v Bystřici nad Pern., v Černé Hoře, v Dačicích, v Krásonicích, v Bohdalově, v Červené Lhotě, v Hor. Bojanovicích, v Hodoníně, v Kloboucích, v Drnovicích, v Chrlopech, v Branišovicích, v Křenovicích; kostel filiální v Rakšicích (f. Mor. Krumlov), v Malhostovicích (f. Drásov), ve Lhotě Rápotině (f. Boskovice), v Hrotovicích (f. Krhov), ve Vojkovicích (f. Židlochovice), v Plenkovicích (f. Olbramkostel); kaple v Hříšici (f. Dačice), v Neudeku, v Žabčicích (f. Přísnotice).

Chvalořeč sv. Lva papeže o sv. Vavřinci.

Když zuřivost pohanských úřadů proti nejvybranějším úřadům Kristovým řádila, a zvláště na ty, kteří byli ze stavu kněžského, se vrhala, — proti levitovi (jáhnu) Vavřinci, který byl netoliko udílením svátostí, nýbrž i správou církevního jmění pověřen a vyznamenán, bezbožný pronásledovatel zahořel, dvojí sobě kořist z polapení jednoho muže slibuje, že totiž kdyby jej učinil zrádcem posvátných peněz, zbavil by jej i pravého náboženství. Ozbrojil se tedy dvojí pochodní člověk ten penězochtivý a pravdy nepřítel: — lakotou, aby uloupil zlato, bezbožností, aby odňal Krista. Žádal on neporušeného přednosty svatyně, aby mu vydal poklady církevní, po nichž nenasytně bažil. Jáhen, aby mu ukázal, kde je má uloženy, přivedl přečetné zástupy chudých, na jejichž obživu a ošacení byl vynaložil jmění, aby se ztratiti nemohlo: jež tím úplněji bylo zachováno, čím světějším dokázáno bylo jeho užití. Rozhněval se tedy lupič sklamaný a zahoře nenávistí proti náboženství, které

takovému vynakládání bohatství učí, dal se do loupení pokladu cennějšího, když u něho nenalezl žádných peněz: aby totiž odňal mu onen majetek, který jej činil svatě bohatým. Poručí Vavřinci, aby se vzdal Krista a nezlomnou pevnost jáhnovu usiluje strohými přemoci útrapami: a když první neprospívají, následují násilnější. Rozsápané a mnohými šlehy zraněné a roztrhané údy dá na podloženém ohni škvařiti, a na železném pletivu, které od stálého ohně již bylo rozžhaveno, tělo obraceti, aby muky byly prudší a trest účinnější.

Nic nedocílí, nic neprospěje divoká ukrutnost. Mučení tvému uniká smrtelná schrána tělesná: a an Vavřinec do nebe vchází, ty jsi se svými plameny v koncích. Láska ke Kristu nemohla býti překonána plameny a mírnější byl oheň, který z venku pálil, než který uvnitř plál. Zuřil jsi, pronásledovateli, proti mučedníkovi: zuřil jsi a rozmnožoval vítězství, když jsi stupňoval přes míru muka. Neboť co k slávě vítěze důmysl tvůj nevynalezl, když ke cti triumfu přispěly i nástroje umučení? Pročež radujme se, nejmilejší, radostí duchovní a velebme přeslavný konec výtečného muže v Pánu, který jest podivuhodným ve svatých svých, v nichž nám poskytl i ochranu i příklad: a tak po celém světě rozzářil slávu svou, aby od slunce východu až po západ jasným bleskem světel jáhenských, jak osvícen byl Jerusalem Štěpánem, tak stal se slavný Řím Vavřincem.

Nešpory o sv. Vavřinci, muč.

Otče náš. Zdrávas *(potichu, pak hlasitě)*:

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci . . .

Antif. 1. Vavřinec vkročil mučedník a vyznal jméno Pána našeho Ježíše Krista.

Žalm 109. na str. 51., ton. I, 4.

Antif. 2. Vavřinec dobrý skutek učinil, jenž skrze znamení kříže slepé osvítil.

Žalm 110. na str. 51., ton. VIII, 1.

Antif. 3. Přilnula duše má k Tobě, nebo tělo mé ohněm spáleno bylo pro Tebe, Bože můj.

Žalm 111. na str. 51., ton. VIII, 1.

Antif. 4. Poslal Hospodin anděla svého, a vysvobodil mne ze středu ohně, a nebyl jsem pálen.

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 4.

Antif. 5. Blahoslavený Vavřinec se modlil, řka: Díky Tobě vzdávám, Pane, že do bran Tvých vkročiti jsem zasloužil.

Žalm 115. na str. 53. ton. VIII, 1.

Kapitola: Bratři. Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude: a kdož rozsívá v požehnání, z požehnání žíti bude.

R. Bohu díky.

Hymna (Deus tuorum militum) *č. 544 na str. 1384.*

V. Jáhen Vavřinec dobrý skutek učinil.

R. Jenž skrze znamení kříže slepé osvítil.

Antif. k Magnificat: Blahoslavený Vavřinec, když na rošti položený pálen byl, přeukrutnému tyranovi řekl: Už je upečeno, obrať a jez: nebo jmění církevní, které hledáš, do nebeských pokladů ruce chudých odnesly.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 2.

V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modlitba: Dej nám, prosíme, všemohoucí Bože, abychom plameny hříchů svých uhasili, kterýž jsi blahoslavenému Vavřinci propůjčil, že oheň muk svých přemohl. Skrze Pána...

R. Amen.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.
V. Dobrořečme Hospodinu.
R. Bohu díky.
V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina" *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.
R. Amen.

671. Mučenictví sv. Vavřince.

Slova viz u Poimona. — Nápěv dle Šteyra (Svatý, poctivý mládenec).

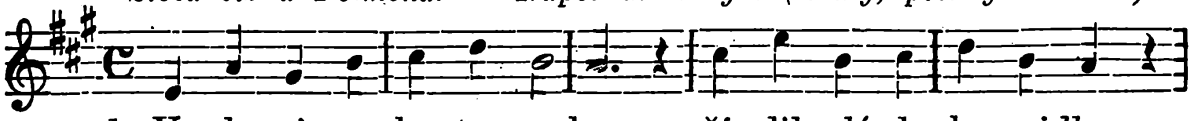

1. Va-le-ri-an krutou rukou ří-dil vlá-dy kormidlo:

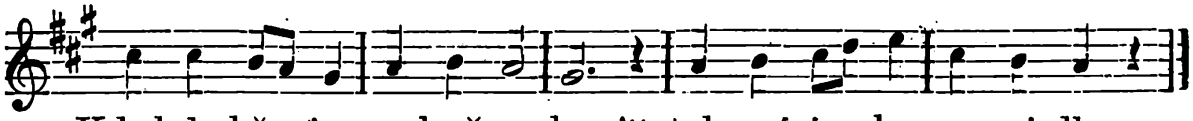

„Kde kdo křesťan, zahyň mukou!" tak zní je-ho pra-vi-dlo.

2. Papeže již vede Xista - pohan lítý ke smrti; - vyznávač že víry v Krista, - údy že mu rozdrtí.

3. Vavřinec, hle, v spěchu kráčí; - vida kmeta trýzniti, v usedavém volá pláči: - S tebou volím umříti!

4. „V tužším boji tobě štěstí - kyne po mé odpravě", - tak mu mučedlník věští - k brzké jeho oslavě.

5. Oplývaje rajskou slastí, chudým rozdal poklady, - stroje do nebes se vlasti, - nechtěl míti závady.

6. Valerian hněvem hoří - proti jáhnu svatému, - že se chudým více koří, - císaři než mocnému.

7. Velí jáhna z roucha svléci, - na rožeň jej vložiti, - při ohni jej slabém péci, dlouhou mukou trápiti.

8. Konče svého žití dráhu - za pokrm se podává - krvožíznivému vrahu, - Bohu pomstu nechává.

9. Jako na růžovém loži - sladce Krista objímá, - neboť hojná milost Boží - prudkost ohni odjímá. Amen.

672. Jiná o sv. Vavřinci, jáhnu m.

Slova B. M. Kuldy (z Legend). — Hudba Fr. Musila 1907.

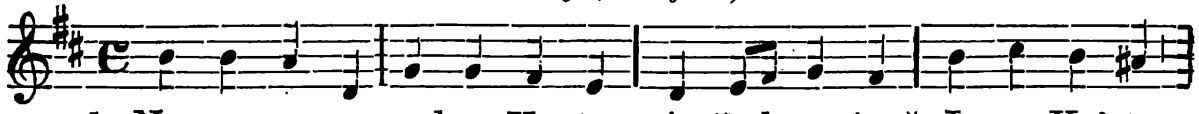

1. Na po-pra-vu vedou Xysta, náměstkem jenž Je-zu Krista,

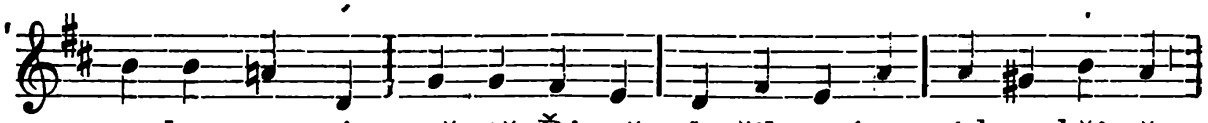

a - by ve svém mě-stě Ří-mě slo-žil správy církve břímě;

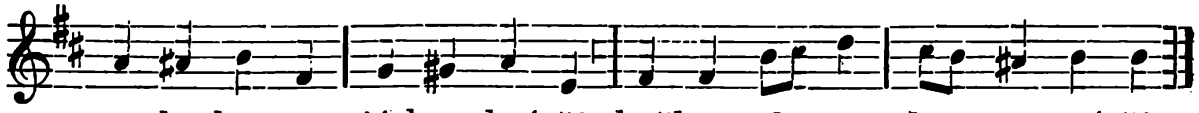

po bo-ku mu já-hen krá-čí, hořkou sl - zou lí - ce smá-čí.

2. „Neopouštěj, otče, syna! Hyzdí-li mne jaká vina? - Vždy jsem tobě přisluhoval, - když jsi Bohu obětoval! - Pro Krista chci zemřít s tebou, - vezmi, otče, jáhna s sebou!“

3. Laskavě kmet-papež pravil: - „Kterak bych tě pozůstavil? - Z katanovy kruté ruky - čekají tě větší muky! - Po třech dnech již pro korunu - k Božímu si přijdeš trůnu.“

4. Římský vladař, pohan divý, - zemských statků žádostivý, - v naznačené Xystem době - Vavřince dal přivést k sobě; - mluvě k němu hlasem zvučným, - seznámil jej s přáním stručným:

5. „Chraň se, jáhne, všeho vzdoru, vydej poklad svého sboru; - ucti naše mocné bohy, - sice stihne trest tě mnohý, - jak byl císař rozhněvaný - ustanovil na křesťany.“

6. Jáhnu srdce v hrudi buší, - konec toho soudu tuší; - klidně mluví: „Budiž, pane, - po vůli tvé hned se stane; - za nedlouhou jistě chvíli - vyplním ji rychlou pílí.“

7. Šel a vyslal milé druhy - v rozmanité města kruhy - svolat bratry, sestry chudé, - jichžto bylo mnoho všude; - bylť jim včera ke cti Boží - rozdal všechno církve zboží.

8. Starce, dítky, neduživé, - chromé, hluché, souchotivé - před soudnicí jáhen vítá, - laskavým je okem čítá, - a již kráčí, aby soudci - zprávu podal mluvou vroucí:

9. „Viz, hle, pane, naše skvosty, - rač je míti za své hosty; - skýtej pomoc jim a radu, - zbavuj bolů je a hladu; - vyprosí ti mladý, starý u Ježíše věčné dary.“

10. Vladař hněvem rudne v tváři, - oko zlou mu pomstou září, - čekaného zlata želí, - a hned zlostně katu velí: - „Na rošti dnes jáhen zhyne, - nežli druhý půlden mine!“

11. Vavřince již na smrt vlekou, - na rošti jej zvolna pekou; - an se vladař na něj dívá, - světec vroucně Boha vzývá: - „Po Tobě jen duch můj touží, - rád i v ohni Tobě slouží!“

12. Plamen lásky v čisté duši - moc a sílu ohně ruší; - statně trpěl, neustále - trojjednoho Boha chvále, - až dán v nebi Vavřincovi - s palmou věnec vavřínový.

Sv. Filomena, panna a muč.

13. srpna.

Otec její byl knížetem řeckým a matka z rodu královského. Císař Dioklecián žádal ji za manželku. Filomena však byla slíbila Bohu panenskou čistotu a zůstala slibu svému věrna. Po mnohém mučení pro víru byla sťata a pochována v římských katakombách.

Sv. Filomeně zasvěcena kaple v Osykách (f. Lomnice).

Církevní modlitba.

Antif.: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel: a když nalezl jednu drahou, odešel a prodal vše, což měl, a koupil ji.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Bože, jenž jsi mezi ostatními zázraky moci své také v pohlaví křehkém vítězství mučednické udělil: propůjč milostivě; abychom my, kteříž blahoslavené Filomeny, panny a mučednice Tvé, narozeniny slavíme, skrze její příklady k Tobě kráčeli. Skrze Pána

673. Ke svaté Filomeně.

Slova Fr. Sušila. — Nápěv K. E.

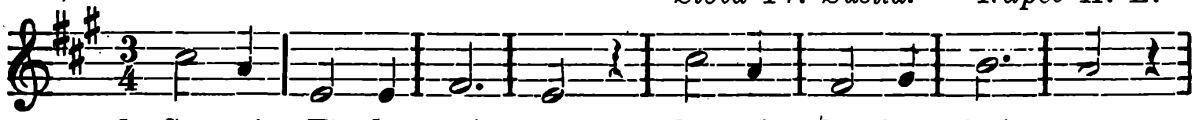

1. Sva - tá Fi - lo - mé na slav - né - ho jest jmé na,

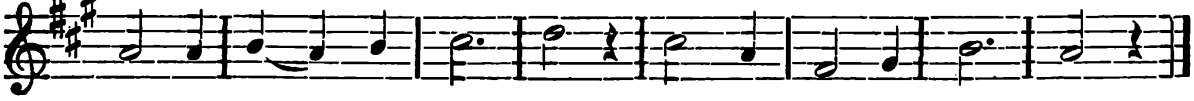

v či - sto - tě jsouc stat - nou v mu - kách ne - pod - vrat - nou.

2. Duše její čistá - milovala Krista, - nade vše ho kladla, - láskou neochabla.

3. Císař chtěl tu pannu - na svou přivést stranu, - chtěl ji sobě vzíti, jako choť svou ctíti.

4. „Darmo, pane, žádáš, - zlato, perly skládáš, - nestojím já o tě, - mám již svého chotě.“

5. „Katům naporučím, - biči tebe zmučím, - na kotvu tě chopím, - v moři tebe stopím.“

6. Hrozí tyran prázdně, - panna nemá bázně, - čím ji více souží, - tím víc snášet touží.

7. V proudech se krev line, - síla těla hyne; - leč ji v trapné chvíli muka Páně sílí.

8. Řetězy ji spjali, - na kotvu ji dali, - ve velikém vzteku - vhodili ji v řeku.

9. Hluboké ty vody - nezděly jí škody; - anděl s nebe stihnul, - tělo z vody zdvihnul.

10. Tož jí v lidstva davu - sťali svatou hlavu, - duše její svatá - do nebe jest vzata.

11. Mučednice Boží, - světlo lidstvu rozži, - ať ví, jak mít sluší - péči o svou duši.

12. Vypros nám té moci, - s jakou's ty šla k Otci, - ať zde ve zlém boji, - duše statně stojí.

13. Vypros nám té lásky - čisté bez vší vrásky, - jakou jsi ty zcela - k Pánu zahořela.

14. Pros, ať proti světu - střežem ctnosti květu, - až Pán věkovitý - přijme nás v své byty.

674. Příchod sv. Filomeny do nebeského Jerusalema.

U Poimona. — Hudba J. Bádala 1907.

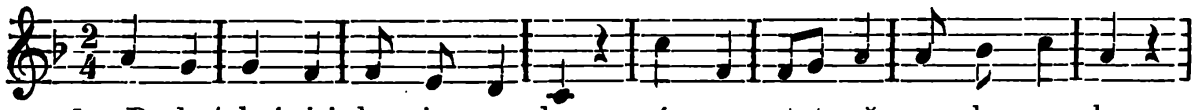

1. „Do-brý boj jsi bo - jo - va - la; ví - ru stat - ně za - cho - va - la,

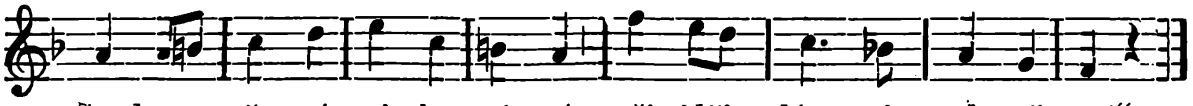

2. Maria tě, panno, vítá - u bran nebes, tam kde svítá - věčně jasný, svatý den. - A již patříš rajské hory, - běloskvělé panen sbory, - kterýchs nový krásný člen!

3. Plesajíce, vedou tebe - svaté bydlitelky nebe - před trůn Boží Trojice; - před tváří se Boha svého, - Hospodina všemocného, - s tebou, panno, kořice.

4. Maria tě představuje - Synu svému oznamuje: - milou že jí dcerou jsi. Ježíš korunu ti dvojí - na vítěznou hlavu strojí: - panně — mučedlnici.

5. „Panovati nad národy, - skvít se patřit věčné hody - budeš,“ — praví Kristus Pán; - „nebo příkladem a slovem - roznítilas srdce v mnohém, - že teď s tebou dělí stan.

6. Zpívat budeš písně nové, - kterým, smrtelník kdo zove, - naučit se nemůže. - Přioděná slunce září - státi budeš před mou tváří, - spojená mně nejúže.

7. Palmou vítěznou se skvíti, - věčnou slast v mé lásce míti - budeš, milá dcero má! - Já, tvůj Bůh, mzdou tvojí buďu! - Slávu tvoji, kleslou v bludu, - chci, hle, ať svět celý zná!“

8. Filomena, plná slastí - převyšující vše strasti, - následuje Beránka. - Vzdechy její vyslyšeny, - touhy její utišeny, u svého je kochánka.

9. A již mocné její jméno - ústy věřících je ctěno, - tu již slávy její vzkvět! - Do všech končin země spějí - divy, jež skrz ni se dějí; - celý téměř žasne svět!

10. Nuže, dcero nebes svatá, - pohleď, útrpností jatá, - v boji tuhém posil mdlé! - Tentýž boj, ach, bojujeme, - k tétéž vlasti putujeme; - odstraň s cesty všecko zlé! Amen.

Sv. Hippolyt, kněz muč.

13. srpna.

Byl za císaře Valeriana (253—259) v Římě pro víru umučen tím způsobem, že přivázán byl ke koním a vláčen jimi po místech křovím a bodláčím porostlých. Císař Karel IV. dovezl částky z ostatků sv. Hippolyta do Prahy, kde jsou ctěny ve chrámu sv. Víta.

Sv. Hippolytu zasvěcena je kaple zámecká v Hradišti nad Znojmem.

Modlitba církevní.

Antifona: Kdo nenávidí života svého na tomto světě, k životu věčnému ostříhá ho.

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako Cedr na Libánu rozmnožil se.

Modlitba: Dej, prosíme, všemohoucí Bože: aby blahoslaveného mučedníka Tvého Hippolyta úctyhodná slavnost, i zbožnost nám rozmnožila i spasení. Skrze Pána . . .

675. O sv. Hippolytu, kn. m.

Slova B. M. Kuldy 1894.
Nápěv Hippolyta Hoppa, ředitele Hud. školy v Hodoníně.

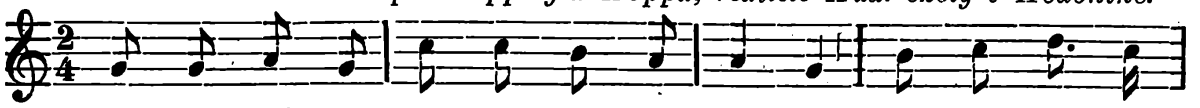

1. K nej-slav - něj - ším mu - čed - ní - kům čí - tá cír - kev Bo - ží
Va - vři - nec ho zí - skal kře - stem Pá - ně, Six - tem stal se

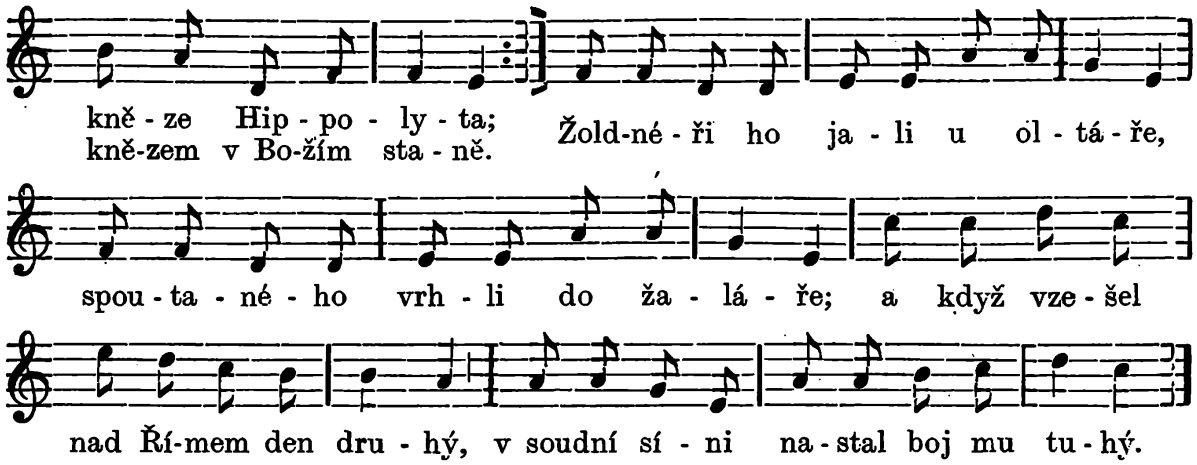

2. Soudce pravil: „Ctíš prý Boha Krista; víš-li, že ti z toho smrt je jistá?“ - Hippolyt dí: „Ať mne smrt v hrob sklátí, - od Krista mne nikdo neodvrátí.“ - Za to k sloupu vázali jej kati, - musilit ho strašně zbičovati; - Hippolyt však ve své víře stálý - Krista Boha slaví zpěvem chvály.

3. Soudce vlídně Hippolytu radí, - velkými ho sliby, dary vnadí; - Hippolyt dí: „Čeho zapotřebí, - dá mi Kristus ve svém věčném nebi.“ - Pohanům již soudce neodolal, - do děsné hned práce katy volal: - „Hippolyt se Bohu Kristu koří, usmýkán buď divokými oři!“

4. Na provaz mu nohy přivázali, - kamením a křovím koně hnali; - církev Páně posud v úctě chová - mučedníka poslední ta slova: - „Pane, viz, jak derou moje tělo, - by tím více v soudný den se skvělo; - Ty pak vezmi do nebe mou duši, - kterou žádná trýzeň neporuší.“

5. Ctitelové jeho přichvátali, - roztroušené údy posbírali; v ozdobeném složili je rově, - v katakombách římských na hřbitově. - Prosiž v nebi, Hippolyte svatý, - Bůh ať skrotí nevěrecké katy; - utuž všude samospasnou víru, - přiveď národ ku blahému míru!

Sv. Jáchym, otec Panny Marie.

16. srpna.

Pocházel z královského rodu Davidova a žil chudý v Nazaretě. Za manželku pojal sv. Annu. Po mnohých modlitbách obdrželi dítko, Pannu Marii, což jim anděl byl zvěstoval. Jáchym každoročně dával třetinu ovcí svých chrámu, třetinu chudým a z třetiny byli živi. Dožil se 80 let.

Sv. Jáchymu v brněnské diecesi je zasvěcena kaple v Dobré Vodě (f. Mrákotín).

Modlitba církevní.

Antifona: Chvalmež muže slavného v pokolení jeho, nebo požehnání všech národů dal mu Pán: a úmluvu utvrdil na hlavu jeho.

V. Mocné na zemi bude símě jeho.

R. Rodina upřímných požehnání dojde.

Modlitba: Bože, jenž jsi chtěl, aby přede všemi svatými Tvými blahoslavený Jáchym otcem Rodičky Syna Tvého byl: popřej, prosíme; abychom, kteréhož slavnost ctíme, jeho též ustavičnou ochranu pociťovali. Skrze téhož Pána . . .

Modlitba k sv. Jáchymu.

Ó velký arciotče, svatý Jáchyme! Svými výtečnými ctnostmi stal jsi se hodným, aby tě božská Prozřetelnost vyvolila, bys světu daroval onu neposkvrněnou Královnu, v níž všichni národové požehnáni býti měli, a která byla určena, aby ve svém panenském lůně nosila spásu pokolení lidského! My, ctitelové tvoji, radujeme

se s tebou z toho velikého vyznamenání a prosíme tě o zvláštní ochranu nad námi a našimi rodinami. Nedopouštěj, ó drahý světče, aby v našich duších nalezl místa ďábel a hřích, aniž aby nás svedly převrácené zásady světa, nebo abychom žili bez vzpomínky na věčnost, pro kterou jsme stvořeni. Dosáhni nám od Boha víry pevné a neochvějné vůči bezbožnosti a bludům, které rozsévány jsou od odštěpenců nepřátelských církvi a apoštolské stolici; oddanost upřímnou a pevnou k římskému papeži, náměstku Ježíše Krista; ctnost velkodušnou a nepřemožitelnou k potírání pomluv proti všemu, co v našem sv. náboženství je nejvznešenějším a nejdůstojnějším. Ty jsi pln moci pro lásku, kterou má k tobě tvá svatá dcera Maria; spěj tedy na pomoc záležitosti církve, vypros kýžené vítězství, rozptyl moci temnosti, poniž jejich pýchu a učiň, aby na všechny duše zazářilo světlo pravdy a víry. Propůjč nám především něžnou a dětinnou zbožnost k tvé milé dceři a naší nejsvětější matce Marii, abychom ji každodenní oddanou službou ctili a tak zasloužili býti počítánu k jejím věrným dítkám a po trampotách tohoto vyhnanství uvedenu do ráje, kde bychom na věky velebili božská smilování. Amen.

Třikrát Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci.

Racc. 300 dní jednou denně. — Lev XIII. z vlastního popudu 16. srpna 1890.

Jiná modlitba k sv. Jáchymu.

Ó veliký a slavný patriarcho sv. Jáchyme, jak velikou plesám radostí, když si pomyslím, že ze všech svatých ty jsi byl vyvolen, abys spolupůsobil v tajemstvích Božích a obohatil svět velikou Matkou Boží, nejblahoslavenější Pannou Marií! Touto zvláštní výsadou nabyl jsi převeliké moci u Matky i Syna, takže není milosti, které bys neobdržel, byť byla sebe větší. S takovou důvěrou utíkám se pod tvou přemocnou ochranu a doporoučím ti všechny potřeby své i celé své rodiny, jak duchovní tak i časné, a zvláště ti doporoučím milost zvláštní, po které toužím a které od otcovské přímluvy tvé očekávám. *(Zde přednes zvláštní milost, o kterou prosíš.)* A poněvadž jsi byl dokonalým vzorem života vniterného, vyžádej mi vnitřní pobožnost, vypros mi, bych odvrátil srdce své ode všech pomíjejících statků tohoto světa a vřele i vytrvale miloval Ježíše a Marii. Vyžádej mi také upřímnou oddanost a poslušnost k církvi svaté a k nejvyššímu pastýři, který ji spravuje, bych žil a zemřel ve víře, naději a lásce dokonalé, vzývaje nejsvětější jména Ježíš a Maria a tak byl spasen. Amen.

300 dní odp. jednou denně. — Lev XIII. 20. března 1886.

Modlitbu manželů k sv. Jáchymu a sv. Anně viz na str. 790.

676. O sv. Jáchymu, otci bl. P. M.

Slova B. M. Kuldy. — Nápěv K. E.

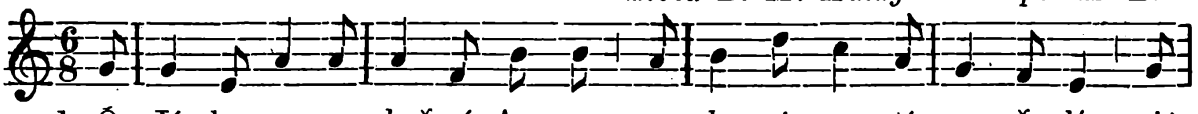

1. Ó Já-chy-me a zbož-ná An-no, vy slav-ní sva-tí man-že-lé, aj!

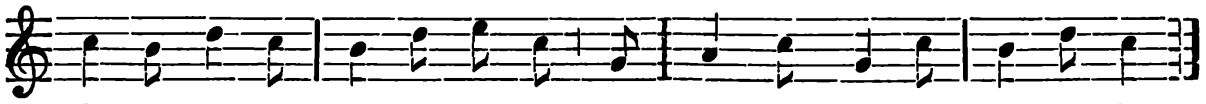

2. Vy ve svatých jste ctnostech žili, - vás blažil všehomíra Pán; - jen tím jste zarmouceni byli, - že potomek vám nebyl dán.

3. Ty, Jáchyme, jsi Boha Pána - rád vzýval zbožně na hoře;*) - a na zahradě choť tvá Anna - se modlívala v pokoře.

4. K vám jasný anděl s nebe přišel - a přinesl vám blahou zvěst: - „Bůh věčný vaši prosbu slyšel, - a přání vaše skutkem jest!“

5. Vám člověčenstvo díky dluží: máť od vás dražší darů všech, - vyť darovali jste mu růži, - jíž nedotknul se hříchů dech.

6. Vy dcerušku jste dali světu, - ta kněžstva, králů zdobí rod; - váš dar je plný rajských květů, - a za matku byl Tvůrci vhod.

7. Ó, Jáchyme, ó jásej s námi, - že z dcery tvé nám Syn byl dán - hned z ráje lidem dobře známý, náš Vykupitel, Král a Pán.

8. Tamť Pán Bůh svůdci hadu pravil: - „Věz, žena potře hlavu tvou!“ - A hle Syn dcery tvé nás zbavil - pout zlého hada smrtí svou.

9. A Syn tvé dcery od věčnosti - je s Otcem, s Duchem jeden Bůh; - on sešel s trůnu do časnosti, - by smazal všeho lidstva dluh.

10 Tvá dcera pravou Boží Matkou - i naší dobrou matkou jest; - nám na přímluvu její sladkou - Syn odpouští rád hřích a trest.

11. Co o tobě rci jako otci, - co o tvé choti Anně dím? - „Strom poznává se po ovoci“, - to od samého Krista vím.

12. Ó Jáchyme a Anno máti, - vy vzácný strome dvojatý, z vás blahodatné ráčil dáti - nám ovoce Bůh přesvatý.

13. Váš ctitel každý dobrým stromem - v té samospasné církvi buď; Bůh-Soudce hrozných trestů hromem jej peklem věčným nezarmuť.

14. Zvuč Bohu Otci, jeho Synu, zvuč Duchu slavný chvalozpěv; - tvor každý Tvůrci Hospodinu - svou pokoru a vděčnost jev!

Sv. Roch, vyzn. (1295—1327).

16. srpna.

Pocházel z rodu šlechtického de la Croix, narozen v Montpellieru ve Francii, osiřel záhy, rozdal část jmění chudým a vydal se na pouť do Říma. V Italii právě zuřil mor, sv. Roch chodil z města do města a sloužil nemocným. Mnohé uzdravil i způsobem zázračným. Sám též byv morem zachvácen, brzy zase ozdravěl. Zemřel 1327. Je patronem proti moru a nakažlivým nemocem.

V brněnské diecesi jsou mu zasvěceny kaple: hřbitovní v Dačicích, na kopci u Hustopeče, v Horn. Bojanovicích, Staré Břeclavě, hřbit. v Mikulčicích, v Polehradicích. — Sv. Rochu a Šebestianu kostel farní v Archlebově, kaple na starém hřbitově v Telči; sv. Rochu, Šebestianu a sv. Rosalii kostel filiální v Hostěhrádkách (f. Klobouky).

Vzývání.

1. Zdráv buď, Rochu přeblažený, - z krve vzácné narozený, - žasnoucímu jevils oku - odznak kříže v levém boku.

2. Na daleké viděls pouti mnoho lidí morem schnouti, jako anděl v žalů noci - přispěl jsi jim ku pomoci.

3. Účasten jsa Boží slávy, - zachovej nám milé zdraví, osvoboď svět mocí kříže - od ran moru, bolů, tíže.

Antifona. Ó jak velkolepé jest jméno tvé, blahoslavený Rochu, jenž jsi svými přímluvami dovedl vyléčiti množství chorých, a všem památku tvou spásonosnou uctívajícím proukazovati se

*) Na hoře Sionské v chrámě jerusalemském.

milostivým: přijď a uzdrav nás od nakažlivých nemocí a popřej nám zdravého povětří.

V. Oroduj za nás, svatý Rochu.

R. Abychom zasloužili býti uchráněni nakažlivého moru.

Modleme se: Bože, jenž jsi skrze blahoslaveného Rocha zvláštní nám proti moru ochranu mocné své pravice přislíbil: uděl, prosíme, abychom my, kteříž jeho památku se zbožnou oddaností konáme, pro jeho přímluvné zásluhy ode všeho duševního i tělesného moru byli uchováni. Skrze Pána...

Nešpory o sv. Rochu, vyzn.

Vše jako o sv. Isidoru (15. června, viz na str. 1498.,) až na následující modlitbu:

Lid svůj, prosíme Pane, neustálou milostí ostříhej: a na přímluvu zásluh blahoslaveného Rocha, ode vší nákazy duše i těla učiň bezpečným. Skrze Pána...

R. Amen.

Ku konci antifona mariánská „Salve, Regina“ s V., R. a modlitbou na str. 65—67.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

677. O sv. Rochu.

Slova upr. J. P. 1907. — Svatoj. kanc. č. 575.

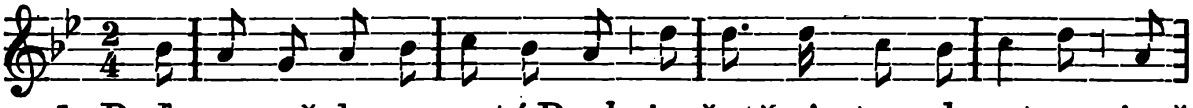

1. Buď vroucně slaven svatý Roch, jenž ctěn jest v nebes stanu, jenž

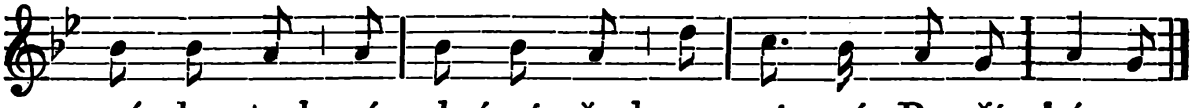

v úz-ko-stech nás chrá-ní všech a sní-má Bo-ží rá-nu.

2. Smrt vzala Rochu rodiče - hned v útlém mládí květu, - co v podíl vzal, - vše chudým dal - v své lásky mocném vznětu.

3. I zašel v města nešťastná, - kde hlíza lidi dáví, - by v nemoci - byl k pomoci, - až Bůh jim vrátí zdraví.

4. Všem chorým slouží s ochotou, - jim myje vředy hnusné, - lék připraví - a vybaví - je z hříchu vazby dusné.

5. Když vražedný mor pominul, - dík za to Bohu vzdává, jde chvátaje - zas do kraje, kde nová nemoc vstává.

6. Tak slouží Kristu Ježíši, - an bratry svoje hojí, - ni nákazy, - ni nesnází - se bázní nepokojí.

7. Až Bůh jej v kraje povolal, - kde věčné kvete zdraví, - svém na trůnu - dal korunu - mu neskonalé slávy.

8. Ó, svatý Rochu, ochraňuj - nás metly hlíz a moru, - uč nás se kát, - uč výhost dát - vší zlosti, pýše, vzdoru.

9. Vždy u Boha se přimlouvej, - by dal nám zdravím kvésti - a v nebesích - vždy ve plesích - mít svrchované štěstí!

Sv. Helena, císařovna.

18. srpna.

Byla choť císaře Konstancia Chlora a matka císaře Konstantina Velikého, jenž propůjčil v římské říši náboženství křesťanskému úplnou svobodu. Z vnuknutí Božího putovala do svaté Země hledat svatý kříž, jejž vskutku nalezla. Od té doby zakázán trest smrti na kříži. Navštívila tam všechna posvátná místa a vystavěla na nich nádherné chrámy. Zemřela 80tiletá r. 328.

Sv. Heleně zasvěcena je kaple u Vranova (Frain).

Církevní modlitba.

Antifona: Dejtež jí z užitku rukou jejích a nechať ji chválí v branách skutkové její.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, jenž jsi místo, na němž kříž Tvůj skryt byl, blahoslavené Heleně objevil, abys skrze ni církev svou tak drahocenným pokladem obohatil: na její přímluvu nám popřej; abychom cenou dřeva života, věčného žití odměn dosáhli. Který žiješ a kraluješ . . .

678. Factor orbis et omnium.

(Ze stol. XV. z diec. Remešské. — Dreves: Anal. hymn. c. IV.)

Přel. a doplnil J. P. 1907. — Hudba K. E.

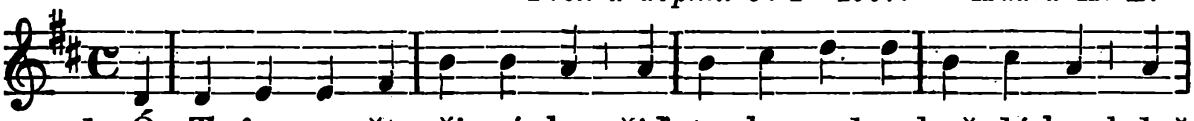

1. Ó Tvůrce světa ši-ré-ho, řiď touhy srdce kaž-dé-ho, kdož

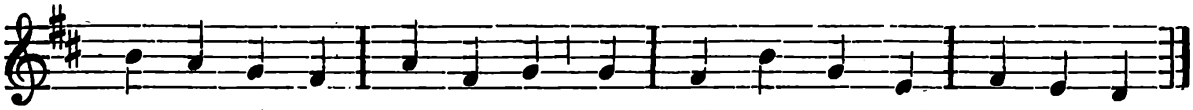

slá-vu To-bě pě-je-me, ať slá-vy věč-né do-jde-me!

2. Ty všechny chtěje spasiti, - jsi ráčil kříž si zvoliti, - jej najít, Tebou zvolena - jest císařovna Helena.

3. Jejž ještě jímal bludů stín, - kříž za znak přijal Konstantin, - s ním slavně v boji vítězí, - pout snímá s církve řetězy.

4. Svou matku volá z ciziny, - dřív vypuzenou z otčiny. - I ona přilne ke Kristu, - jenž skýtá duši očistu.

5. Kříž svatý od ní nalezen, - jest povýšen a vděčně ctěn, - jenž spasení jest zástava - a naději všem podává.

6. Kříž našla v zemi ukrytý, - hřeb, nápis v desku vyrytý, - kříž poznat dal Bůh zázrakem, - jímž dána spása lidem všem.

7. Jak Pána Marta pečlivá, - sbor panen službou poctívá, - a chrámy četné buduje - i chudým péči věnuje.

8. Slyš, Bože, jejích přímluv hlas - a milostí svou oblaž nás; - až skončí se zde život náš, - kéž v nebesa nám vejít dáš!

9. Buď Všemocnému chvála, čest, - jenž ve třech jeden Věčný jest, - jenž všemu světu panuješ, - jej nejvýš moudře spravuješ!

Sv. Bartoloměj, apoštol.

24. srpna, bývalý zasvěcený svátek.

Narodil se v Kaně Galilejské. Kázal v Indii, pak ve Frygii, Lykaonii a Velké Armenii, kde bratr králův Astyages, jsa poštván kněžími modloslužebnými, dal mu za živa kůži s těla sedříti a pak jej stíti, r. 71.

V brněnské diecesi jsou mu zasvěceny kostely farní v Žebětíně, v Medlově, ve Žďárné, v Rozsochách, v Dlouhé Lhotě, v Konešíně, v Opatově, v Lukách, v Radostíně, v Radkově, v Ivani, v Křepicích, ve Chvalkovicích, v Krumvíři, v Šafově, v Blížkovicích, ve Vážanech u Šaratic; — kostely filiální v Mor. Krumlově, v Košíkově (f. Velká Bytěš), v Bobrůvce (f. Horní Bobrová), v Hruškách (f Mor. Nová Ves); — kaple v Mešovicích (f. Vratěnín), v Hodějicích (f. Slavkov), v Krhovicích (f. Tasovice).

Rozjímání.

Sv. Pavel sám na sobě zkusil a v I. listě ke Korintským v kapitole IV. napsal, jakých protivenství jest apoštolům snášeti. Dí mezi jiným: „Mám za to, že Bůh nás apoštoly (jako) poslední ukázal, jako k smrti oddané; nebo učiněni jsme divadlem světu i andělům i lidem. My (jsme) blázni*) pro Krista, vy (pak) jste opatrní v Kristu: my mdlí, vy pak silní: vy slavní, ale my opovržení. Až do této hodiny i lačníme i žízníme, i nazí jsme i poličkováni býváme, ani jisté místo nemáme, a pracujeme dělajíce rukama svýma: zlořečí nám, my pak dobrořečíme; protivenství trpíme a mile se snášíme; rouhají se nám a my se modlíme; jako smetí tohoto světa učiněni jsme, a (jako) povrhel u všech až posavad.“ — I na jiném místě vypravuje sv. apoštol Pavel, co musel přetrpěti na svých apoštolských cestách. Hle, slova jeho, jež týkají se osudu všech apoštolů, jakožto věrověstů Kristových, i u sv. Bartoloměje se ukázala býti pravdivými, neboť i on „k smrti byl oddán”. A jak hrozné byly jeho muky a neobvyklé! — Za živa stažena byla mu kůže s celého těla, načež byl sťat.

Ó světče veliký, mučedníku vzácný, jenž jsi přivedl ke Kristu tolik duší tebou obrácených na víru, pečuj i o nás, kteří ještě putujeme tímto životem, abychom víru zachovávajíce dospěli do pokoje věčného a s tebou se tam ustavičně radovali. Amen. *

Nešpory.

Jako na sv. Jakuba Většího, ap. (viz 25. července na tr. 1576), vyjma modlitbu:

Všemohoucí věčný Bože, kterýž jsi ctihodnou a svatou radost tohoto dne o slavnosti blahoslaveného apoštola svého Bartoloměje udělil: dej církvi své, prosíme, aby milovala, čemu věřil, a kázala, čemu učil. Skrze Pána

Ke konci antifona mariánská „Salve, Regina“ s V., R. a modlitbou na str. 65—67.

---

*) Mají nás za blázny.

679. O sv. Bartoloměji ap. m.

Slova Jak. P. — Hudba J. B.

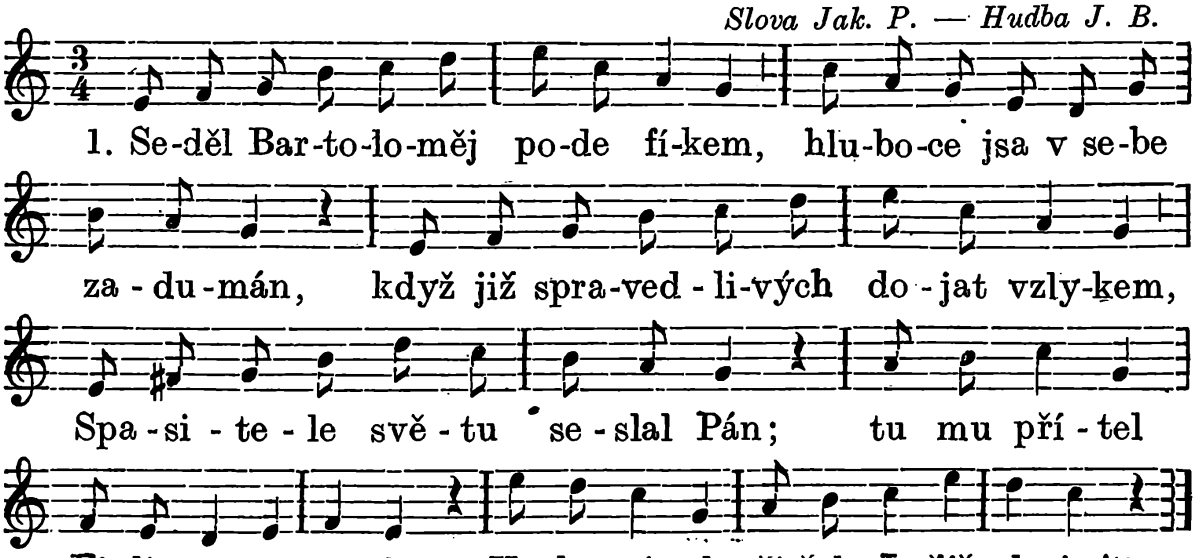

2. Nechce Bartoloměj uvěřiti, - ač se srdce mocně zachvívá; - „Z Nazareta že má spása vzjíti?“ - otázka mu zní z úst hanlivá. - Když však viděl sám a slyšel Pána, - pouta pochyb byla rozervána.

3. Přivinul se k Pánu s celou duší, - plana věrou, láskou, nadějí, - květy, jichž mráz smrti neporuší, - jež se v sadě nebes zaskvějí; - pro ně stal se jeho apoštolem, - pro ně zhrdl rozkoší i bolem.

4. A když Kristus seslal Ducha svého - apoštolům s nebes výšiny, - a když posléz v světa veškerého - rozešli se v dálné končiny, Bartoloměj dál a dále spěje, - símě Páně přehorlivě seje.

5. Indii když pokřtil, Arabii - evangelium když zvěstoval, - v přetajemnou zašel Armenii, - aby na cestu ji spásy zval, - dceři královĕ tam vrátil zdraví, - dušem skytl základ věčné slávy.

6. Bylať dcera Polimia krále - ďábla mocí krutě sklíčena. - S královnou král lkají nad ní v žale, - ana trpí dcera milená; - řetězy, v něž dceru upoutali, - v srdce se jim ostře zařezaly.

7. Marně slibovali hojné dary, - marny byly všechny pokusy, - marny léky, zaklínání, čáry; ďábel dceru jejich udusí. - Bartoloměj zvěst tu truchlou slyšel, - pomoc svoji nabídnout jim přišel.

8. „Jménem Krista, Pána vzkříšeného, - z moci zlé tvou dceru vybavím, - uvěříš-li se svým lidem v něho, - na věky i duše uzdravím, - neboť otevírá k nebi cestu - v jeho jméně čistá vlna křestu.“

9. Svoluje král, matka blahem plesá, - v modlitbu se hříží apoštol, - s dívky pouto děsné rázem klesá, - jásot zní, kde srdce jímal bol, - ochotně král v Jezu Krista věří, - jenž dal zdraví milované dceři.

10. Bartoloměj pravdy svaté hlásá, - cestu ctnosti lidu zvěstuje, - nad níž jasným sluncem vzchází spása, - lásku k dobru v mysl vštěpuje, - celý národ obrozený učí - spěti Kristu Pánu do náručí.

11. Arménové rádi přijímají - slova jeho s vroucím jásotem, - víru v Krista slovem vyznávají, - osvědčují zbožným životem, - Hospodina velebí a chválí, - za to, z poroby že hříchu vstali.

*

12. Ale hněvem, nenávistí plane - Astyages, Polimiův brat, - pole apoštolem pěstované - chtěl by rázem navždy rozervat, - pohanskými kněži divě vznícen - vrhá křesťany v muk krutých jícen.

13. Apoštola vrci do vězení, - pruty šlehat dal a krutě dřít; - když i v mukách kázal bez umdlení, - na kříž hlavou dolů pověsit. - Bartoloměj ve hrozné tu muce - duši vydal v Pána svého ruce.

14. Za život, jenž trvá v světě krátce, - za Tebe jejž, Pane, věnoval, - za vše, pro Tebe jež konal, práce, Tys mu život věčný daroval, - s Tebou nyní žije v slávě věčné, - Tebe vroucně chválí v písni vděčné.

15. Dej nám síly, Pane dobrotivý, - bychom jak on k Tobě přilnuli, - u víře, již hlásal, byli živi, - láskou vroucí k Tobě planuli, - v žalu, štěstí věrni byli Tobě, - s Tebou zaskvěli se v nebes zdobě.

Sv. Josef Kalasancký, zakladatel řádu Piaristů.

27. srpna.

Zove se Kalasanckým dle rodného hradu v Aragonii. Studoval bedlivě. Odebrav se do Říma, založil tam školy pro mládež. V ústavech jeho bylo brzy na 700 žáků. Z toho vyvinul se řád na vyučování mládeže, jenž se rozšířil po Evropě a i na Moravě působil. Sv. Josef zemřel 92letý 1648 v Římě.

V brněnské diecesi zasvěcena je mu domácí kaple u Piaristů v Hustopeči.

Modlitba církevní.

Antif.: To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím; vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, jenž jsi skrze svatého Josefa, vyznavače svého, na výchovu mládeže v duchu vzdělání rozumu i zbožnosti, o novou církvi své zálohu postarati se ráčil: popřej, prosíme; abychom po jeho příkladě a na jeho přímluvu jednali a učili tak, abychom odměn dosáhli věčných. Skrze Pána . . .

Modlitba k sv. Josefu Kalasanckému, ochránci mužské omladiny.

Ó sv. Josefe Kalasancký, ochránce mužské mládeže a veliký sluho Boží, tys tak mnohé a tak podivuhodné věci pro mládež vykonal a jí svítil jako vzor horoucí lásky, nepřekonatelné trpělivosti, nejhlubší pokory, andělské čistoty a každé jiné rekovné ctnosti. Svým svatým příkladem a svými slovy, plnými Ducha Božího, pobádal jsi ji, aby utíkali před zlými příležitostmi, nenáviděli hřích a nešlechetnost, milovali však zbožnost. Tak přivedl jsi nesčetné do nebe, vymohls jim od pacholíka Ježíše a jeho nejsvětější Matky požehnání hojné. Ó vznešený přímluvce a nejlaskavější otče náš, vypros i nám, sluhům svým pokorným a ctitelům, trvalou ošklivost hříchu; vypros nám vítězství v pokušeních, ochranu v nebezpečích, pokrok v studiu, abychom současně s náplní pravé moudrosti, která pozůstává ve svaté bázni Boží, i svou věčnou spásu dosáhli. Amen.

Racc. Odp. 200 dní jednou denně. — Lev XIII. 19. října 1897.

680. K sv. Josefu Kalas.

(Pro dítky.)

Hudba Svatoj. kanc. č. 577. — Slova Fr. Sušila.

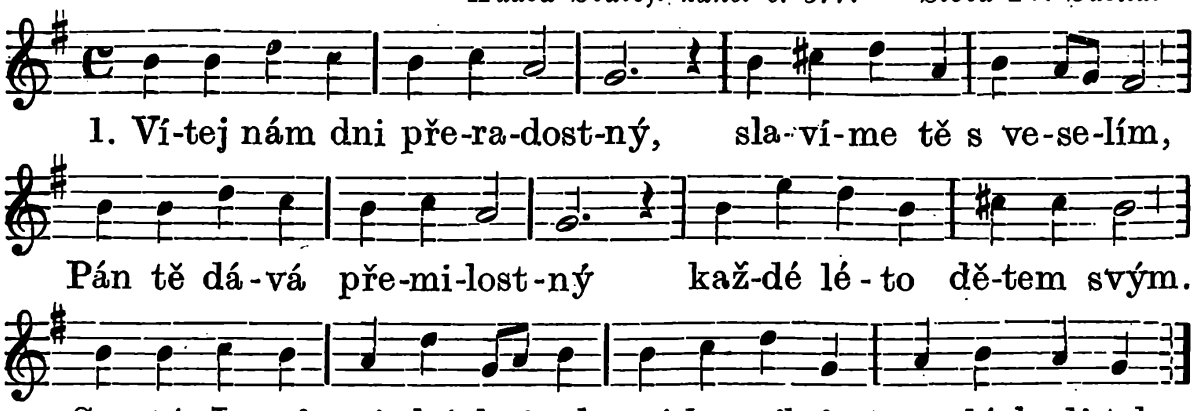

2. V živobytí svého jaru - v Bohu sobě liboval, - odříkal se světa zmaru, - upřímně ctnost miloval. - Přemilostné byl on dítko, - zkvítal jako vonné kvítko.

3. Rád se modlil, tělo káral, - stud ho všady provázel, - k Matce Boží láskou háral, - rozkoš v knihách nacházel. - Zkvítal jako vonný kvítek a byl vzorem dobrých dítek.

4. Po cti světa málo bažil, volil raděj nízkým být, - jediný ho úkol blažil: - učil děti Boha ctít. - Miloval on vroucně dítky, - pěstil je jak Boží kvítky.

5. Roven jsa jim nevinností - láskou vroucí k dětem plál, učil je a vedl k ctnosti, - procházel se s nimi, hrál, - jako záhon útlých kvítek - ošetřoval srdce dítek.

6. Světče, jenž jsi láskou vřelou - přilnul k dětem v srdci svém, - buď nám, zdoben slávou skvělou, - neustálým přímluvcem : - přimlouvej se za nás, dítky, - ať jsme jako Boží kvítky.

Sv. Augustin, biskup, učitel církevní.

28. srpna.

Narozen v Tagastě v Africe. Matka jeho Monika vyprosila mu u Boha, že zanechal špatného života a nauk bludařských; podnět k tomu dalo kázání sv. Ambrože v Miláně. Když byl Augustin křtěn, složil prý při tom se sv. Ambrožem chvalozpěv „Te Deum laudamus — Tebe, Bože, chválíme“.*) Na to stal se biskupem v Hipponu v Africe. Zemřel r. 430, zanechav mnoho vzácných spisů. Počítán jest mezi čtyři církevní otce latinské. — Založil také řehole.

Je mu zasvěcen v brněnské diecesi kostel farní v Syrovicích.

Modlitba.

Svatý Augustine! Tolikerými vynikajícími ctnostmi a přednostmi jsi ozdoben, že těžko jest voliti, kterou bychom měli více obdivovati, velebiti a následovati. Již jako mladík předešel jsi daleko své

*) Ve výkladu ke konstituci „Divino afflatu“ čteme, že Te Deum laudamus sotva pochází od sv. Ambrože a Augustina. Dle větší pravděpodobnosti složeno bylo od Niceta, biskupa v Dacii, přítele sv. Pavlina z Noly. Jelikož však hymna ta dle staré tradice nazývána jest ambrosiánskou, v novém žaltáři místo „hymnus st. Ambrosii et Augustini“ dostal nadpis „Hymnus Ambrosianus“. Má se totiž za to, že o křtu sv. Augustina hymna byla od sv. Ambrože zpívána a odtud ten název.

spolužáky schopnostmi a pílí, takže jsi byl chloubou svých učitelů. Když jsi v temnotě pohanství upadl do bludů a opustil cestu dobrých mravů a pak stykem s velikým biskupem Ambrožem v Miláně poznal víru pravou a cestu ctností, želel jsi svých chyb a vyznal je a jsa pokřtěn (33letý), nastoupil jsi novou dráhu životní, vedoucí k spasení a tak usušil jsi slzy své matky Moniky, pro tebe a tvou spásu věčnou ustarané. Jsa v Hippu vysvěcen na kněze, založil jsi novou řeholi, sám do ní vstoupil a bratry v apoštolském životě a učení horlivě vedl, takže podnes řehole augustinská žehná ti jako svému zakladateli a otci. Když stal jsi se pomocníkem biskupovým a konečně i úřad ten úplně převzal, vedl jsi život přísný, chránil se i stínu hříchu, podporoval chudé, horečně kázal a ostatní povinnosti stavu svého konal, nejvíce pak potíral bludy, takže svou diecesi skoro úplně jsi od nich očistil. A jak požehnaná byla tvá činnost spisovatelská! Tak zbožně, důkladně, důmyslně a hojně jsi psal, že budí to náš obdiv a dle tvých spisů přednášelo se bohoslovcům a církev svatá tě prohlásila a ctí jako učitele církevního.

Prosíme tě, veliký světče! oroduj za nás, abychom tebe následovali v pracném a zbožném životě a jednou obstáli u soudu Božího, když na nás bude žádáno, abychom se vykázali, jak jsme hospodařili s hřivnou nám svěřenou, a abychom obdrželi hojnou odměnu v nebesích. Amen.

*

Jiná modlitba.

Svatý Augustine! Často jsi říkával, že nemá nikdo, i kdyby si nebyl vědom hříchu, opovážiti se, aby umíral bez pokání; a když jsi naplnil 76 let svého života bohatými zásluhami a cítil blížící se smrt, za plného vědomí, obklopen svými řeholními bratřími, které jsi ještě napomínal k lásce, zbožnosti a všem ctnostem, modlil jsi se dle zásady hlásané žalmy kajícné. — Přimlouvej se za nás, aby dobrotivý Bůh dal nám před naší smrtí času a příležitosti, abychom činili pokání, s Bohem a se světem se smířili a tak očištěni vešli do slávy věčné. Amen.

*

Nešpory o sv. Augustinu, bisk., vyzn. a učiteli církve.

Vše jako o sv. Mikuláši 6. prosince na str. 1402., až na následující:

Ant. k Magnif.: Ó učiteli nejlepší, církve svaté světlo, blahoslavený Augustine, božského zákona milovníku, pros snažně za nás Syna Božího.

Modlitba: Buď při našich prosbách, všemohoucí Bože, a kterým propůjčuješ důvěru, že lze jim doufati milost; na přímluvu blahoslaveného Augustina, vyznavače svého a biskupa, propůjč dobrotivě obvyklého milosrdenství účinek. Skrze Pána...
R. Amen.

Ke konci antifona mariánská „Salve, Regina“ s V., R. a modlitbou na str. 65—67.

681. De profundis tenebrarum.

Svatoj. kanc. č. 578.

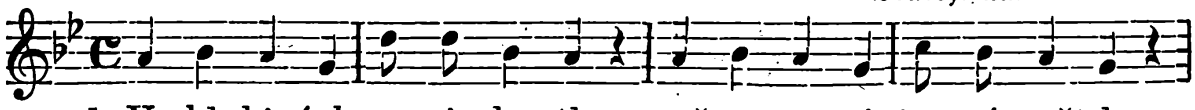

1. Ve hlubinách no-ci zkvetlo svě-tu no-vé jas-né svět-lo,

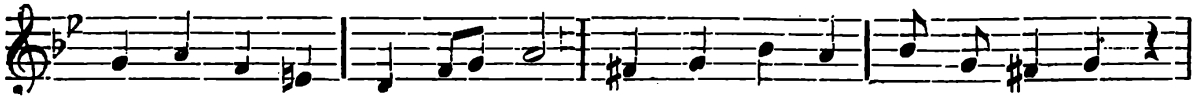

jímž-to po-dnes mi-zí stín. Jenž byl bludův za ná-do-bu,

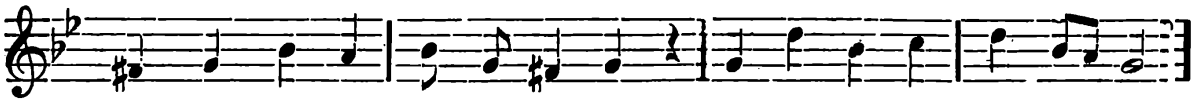

jest teď cír-kvi na o-zdo-bu, sva-tý o-tec Au-gu-stin.

2. Slyše mocné slovo Boží, - odkládá hřích, bludů hloží, - věří v Krista, přijme křest; - ústy, spisy pravdy háje - pohanské již ničí báje, - odhaluje bludů lest.

3. Učí víře, mravy šlechtí, - s učenci, již věřit nechtí, - vědecky se potýká; - umlká mu Fortunatus, - klesá Manes, a Donatus - jeho světlu utíká.

4. Tak strom víry, plný trudu, - nakažený morem bludu, - znova pučí, rozkvétá; - hojné ovoce již zraje, - ana vchází v dalné kraje - pravé víry osvěta.

5. Světec učí, jak by spolu - podle vzoru apoštolů - měli bratří svorně žít, - by se statku zbavujíce, - mohli stále víc a více Boha milovat a ctít.

6. Tak žil k mnohých lidí blahu, - až pak svatě skončiv dráhu, - došel slasti pověčné; - nikomu nic neodkázal, - jak byl bratřím vezdy kázal, - měli s ním vše společné.

7. Zdráv buď, svíce církve jasná, - učitelů zdobo krásná, - hlase s nebes výsosti; dej, ať my tvé za pomoci - dojdem šťastně také k Otci, - do nebeské radosti.

682. Život sv. Augustina, b., uč. církevního.

Slova Jak. P. — Hudba J. B.

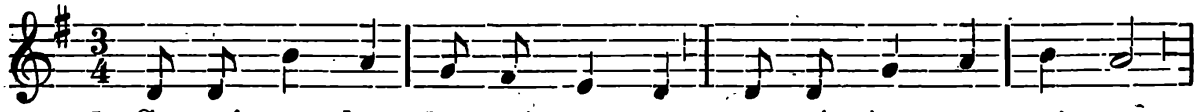

1. Sva-té mat-ky slav-ný sy-nu, sva-tý Au-gu-sti-ne,

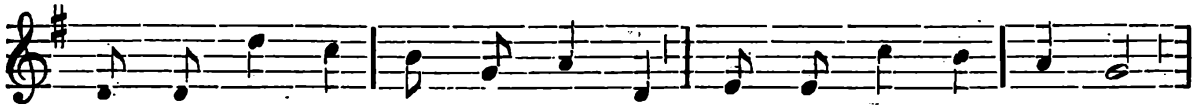

svět lo vze-šlé z blu-dů stí-nu, kte-ré ne-za-hy-ne,

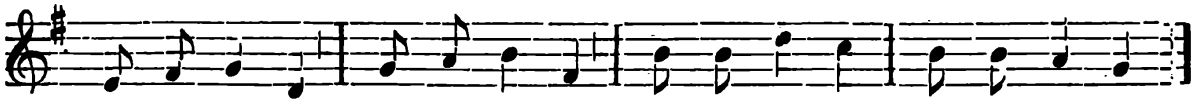

pří-mlu-vou i jasným vzorem veď nás Krista zá praporem.

2. K Bohu vede tebe máti, - otec vzor zlý dává, - až se duši tvojí ztratí - cesta spásy pravá, - klesáš stále ve blud z bludu - a máš srdce plno trudu.

3. Rozum tvůj se vědou zdobí, - věhlas roste světem, - ale otráveno zloby - srdce tvoje znětem, - chtějíc slávou, blahem kvésti - sřítilo se do neřesti.

4. Výčitek zlých steré roje - bodají ti v duši, - nepokoje, křik a boje, - jichž nic neohluší, - že se svíjí, pláče, stená. - Kterak bude zachráněna?

5. Monika, tvá matka svatá, - otce zachránila, - její prosba láskou vzňatá - tvoje bude síla, - že se duše s Bohem spojí, - který sám ji uspokojí.

6. Prcháš před ní z vlasti smavé - v Řím a do Milánu, - jako ptáče přeletavé - hledáš cestu k Pánu, - nacházíš ji a zas ztrácíš, - k neřestem se, bludům vracíš.

7. Poznáváš lež bludů hnusnou, - odpor cítíš k hříchu; - sotva vášně na čas usnou, - zkrotíš jejich pýchu: - zase v pouta duši váží, - jež se vzhůru vzlétnout snaží.

8. Vidíš ctnosti jas a krásu, - touhou po ní vzlykáš, - toužíš kvésti v jejím jasu, - marně si však říkáš: - „Mohli jiní, mohli jiné, - proč i ty ne, Augustine?“

9. Bůh však prosbám neodolá - matky tvojí vroucím, - smiluje se a tě volá - k zdrojům nehynoucím, - jež s tvé duše hříchy smyjí, - nový život v tebe vlijí.

10. Výmluvnými Ambrož ústy - káže slovo Boží, - snímáš s očí závoj hustý, - pleje z duše hloží, - slova jeho poslouchaje, - pravdu vidíš, jež v nich plaje.

11. Nestydíš se usednouti mudřec mezi děti, - chtěje s nimi stejnou poutí v nebes slávu spěti, - v touze, kterou všecek hoříš, - u vlny se křestní noříš.

12. Se synem i svými druhy - došels křestem spásy, - klenеť se vám oblouk duhy - nevídané krásy, - jímž se nebe otevírá, - kde slast věčná neumírá.

13. Jak tě matka na hruď tiskne - znova zrozeného, - jaké blaho v srdce tryskne - ze křestu jí tvého, - jak jde ráda a jak plesá, - vznášejíc se na nebesa!

14. Do vlasti, již bludů plný - opustil jsi časem, - nesou tě teď mořské vlny - v duši s víry jasem, - kde jsi dával pohoršení, - vedeš duše ke spasení.

15. Kněz jsa, biskup, žhoucím slovem - budíš duše spící, - v zanícení plana novém - jsi jim jasnou svící, - a víc, než jsi zkazil kdysi, - napravují tvoje spisy.

16. Modlitba a bdění s postem, - práce neustálá tobě byly denně hostem, - se rtů zněla chvála, - nebes Pánu jižto pěješ, - k němuž křídlem touhy spěješ.

17. Když tvé město nepřítele - obklopily šiky, - uvězněná dosud v těle - duše pějíc díky - vyprostí se na svobodu, - k nebeskému letí hodu.

18. Hlásá, jak Bůh přelaskavý - na té světa poušti, - milosti pln, lásky, slávy, - duše neopouští, - otcovsky je stále hledá, - až je navždy k sobě zvedá.

19. I my děti pobloudilé - lkáme, Bože, k Tobě, - nad námi bdí každé chvíle, - pozvedni nás k sobě, na dráhu nás uveď pravou, obdař svojí věčnou slávou!

Stětí sv. Jana Křtitele.

29. srpna.

Sv. Jan Křtitel častěji napomínal Herodesa, jenž byl pojal za manželku Herodiadu, manželku bratra svého žijícího, aby ji propustil. Jan za tak smělou řeč uvězněn. Při jedné hostině okouzlila tancem dcera Herodiadina krále tak, že jí přísahal dáti, cokoliv chce. Na popud matky pomstychtivé vyžádala si na míse hlavu sv. Jana. Tak světec stat r. 32.

Stětí sv. Jana zasvěceny jsou kostely farní v Starém Petříně, ve Vrbovci a kostel filiální v Týnci (f. Mor. Nová Ves).

Rozjímání sv. Ambrože, biskupa, o smrti sv. Jana Křtitele.

Jelikož nelze zkrátka vykonati vzpomínku na sv. Jana Křtitele, musíme se tázati, kdo a od koho a pro kterou příčinu, jakým způsobem a ve kterém čase byl zabit.

Od cizoložníků zabit jest spravedlivý a od vinníků obrací se trest smrti proti soudci. Pak — odměnou tanečnice smrt jest proroka. Konečně (čeho se děsí i všichni nevzdělaní národové) mezi hodováním a hostinou vydán jest rozsudek o provedení ukrutnosti: a od hodů k žaláři, ze žaláře k hodům točí se poslušnost k upokojení zvířecí vášně. Kolikeré v jednom zločinu provinění!

Kdož by si nemyslil, an by viděl od hostiny chvátati do žaláře, že nařízeno je proroka propustiti na svobodu? Kdož by, slyše, že Herodes slaví narozeniny, že dává velkou hostinu, že dívce ponechána vůle, aby si vyvolila, co by chtěla, kdož by, pravím, se nedomníval, že posláno bylo k Janovi, aby mu byly sňaty okovy? Co má ukrutnost se zábavou? Co s pohřbem veselí? Uchvácen k trestu prorok v hodovní době, hodovním rozkazem; mečem jest sťat, hlava jeho nese se na míse. Takového nosítka vyžádala si ukrutnost, aby nenakrmená hostinou zvířeckost byla nasycena.

Popatř, králi přetvrdý, na divadlo tvé hostiny hodné. Vztáhni ruku, aby ukrutnosti tvé nic nescházelo, a mezi prsty svými dej prouditi potůčkům svaté krve. A jelikož nemohl býti hostinou nasycen hlad, a uhasena poháry žízeň po neslýchané ukrutnosti : napij se krve řinoucí z tekoucích ještě cév useknuté hlavy. Pohleď na oči, svědky tvého zločinu v samé smrti, odvracející se od patření na zábavu. Zavírají se oči ne tak nutností smrti, jako odporem před rozkoší. Ústa zlatá bez krve, jejichž soudu jsi nemohl snésti, mlčí — a dosud se jich bojíš.

Modleme se: Slavíce dnes památku Stětí sv. Jana, prosíme Tebe, všemohoucí a dobrotivý Bože, abys nám z této oslavy dal dosáhnouti spasitelný účinek. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

*

Nešpory o Stětí sv. Jana Křtitele.

Otče náš. Zdrávas *(tiše; pak nahlas):*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci atd.

Ant. 1. Herodes totiž jal a svázal Jana, a vsadil do žaláře pro Herodiadu.

Žalm 109. na str. 51., ton. III, 2.

Ant. 2. Pane můj, králi, dej mi na míse hlavu Jana Křtitele.

Žalm 110. na str. 51., ton. III, 1.

Ant. 3. Dívce tančící nařídila matka: Nic jiného nežádej, než hlavu Janovu.

Žalm 111. na str. 51., ton. I, 4.

Ant. 4. Výčitky činil Herodesovi pro Herodiadu, kterou vzal bratru svému Filipovi manželku.

Žalm 112. na str. 52., ton. I, 1.

Ant. 5. Dej mi na míse hlavu Jana Křtitele: i zarmoutil se král pro přísahu.

Žalm 115. na str. 53., ton. IV, B, 2.

Kapitola: Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení: nebo když bude zkušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Bůh těm, kteříž ho milují.

R. Bohu díky.

Hymna (Deus tuorum militum) *na str. 1384.*

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libanu rozmnoží se.

Ant. k Magnif. Poslal nevěřící král služebníky ohavné a rozkázal stíti hlavu Jana Křtitele.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Svatého Jana Křtitele, předchůdce a mučedníka úctyhodná slavnost, prosíme, Pane, kéž nám vymůže spasitelnou pomoc. Který žiješ Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s vámi.

R. Amen.

683. O sv. Janu Křtiteli.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba Jos. Charváta 1907.

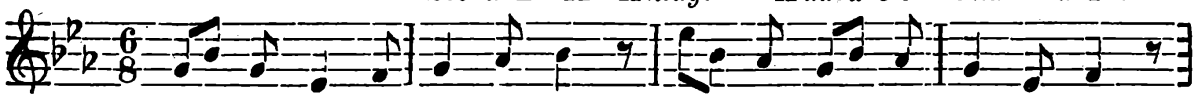

1. Ko-mu ke cti slavný ples o - zý - vá se v církvi dnes?

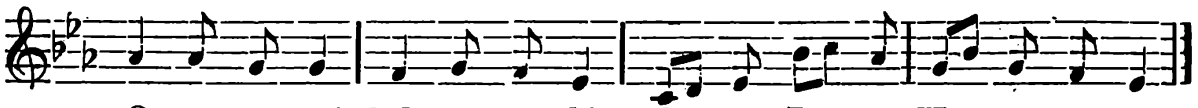

O - sví - ce - né lidstvo ce - lé sla - ví Ja - na Kře - sti - te - le.

2. Kde kdo v širém obvodu - vyhýbal se Herodu; - snášel jeho smělou pýchu, - nevytýkal jeho hříchu.

3. Jenom Kristův Předchůdce - odvážil se na škůdce; - horlivostí pro ctnost háral, - cizoložce přísně káral:

4. „Králi, tobě nesluší - hrozný hřích mít na duši; - života nech neřestného, - zapuď ženu bratra svého!“

5. V nitru chvěl se mocný král, - Boha se i Jana bál; - ale cizoložná žena - pomstou byla zanícena.

6. Kvas král strojil knížatům, - hostů pln byl všechen dům; - dcera, vzácná tanečnice, - rozehřála hostům líce.

7. Král k ní mluvil: „Dcero má, - milost má vše tobě dá; - moje duše slastí dýše, - chceš-li, dám ti půl své říše!“

8. Blahá dcera utichá, - k mateři své pospíchá. - „Kyne štěstí nenadále; - zač mám prosit otce krále?“

9. Matka hořic vřelou mstou - napomíná dceru svou: „Pros, by tobě byla dána - hlava Křestitele Jana!“

10. Král, když prosbu uslyšel, - zármutek v své duši měl, - před hosty však jat jsa bludem, - zapýřil se tichým studem.

11. Ve vězení Jan byl jat; vypraven hned k němu kat; krásnou jeho hlavu svatou - na míse dal dceři sťatou.

12. Jene v nebi přeskvělý, křesťanské uč manžely, - aby věrni jsouce slibu nepoklesli v hříšnou chybu.

Svátky svatých v září.

Sv. Jiljí (Egid), opat.

1. září.

Pocházel z Athen v Řecku. Majetek rozdal chudým, opustil vlast a žil ve Francii o samotě. Kořínky, zelenina a voda byly mu potravou; laň živila jej též mlékem. Byl po letech nalezen gotským knížetem Wembou; ten mu dal vystavět klášter a sv. Jiljí stal se v něm prvním opatem. Zemřel okolo roku 725.

Sv. Jiljí jsou v brněnské diecesi zasvěceny kostely farní v Komárově, Líšni, Zbraslavi, Bohuňově, Horní Slatině, Mor. Budějovicích, Hartikovicích, Heraltících, na Rudě, v Mrákotíně, ve Střížově (okr. Třebíč), v Jaroslavicích, Dolních Dunajovicích, Pulgarech, Moutnicích, Lukově (Luggau), Prostoměřicích, Našiměřicích; — kostely filiální v Oujezdě (f. Dolní Loučky), v Dolních Borech (f. Horní Bory). — Sv. Jiljí je též spolupatronem farního chrámu Páně ve Střelicích.

Výklad sv. Jeronyma k evangeliu sv. Matouše kap. 19., které se čte v den opata sv. Jiljí.

„Za onoho času řekl Petr Ježíšovi: Aj, my jsme opustili všecko, a šli jsme za Tebou: což tedy nám (za to) bude?” A tak dále.

Výklad. Veliká důvěra! Petr byl rybářem, bohat nebyl, potravu rukama a řemeslem opatřoval: a přec dí důvěřivě: „Opustili jsme všecko“. A protože nestačí opustiti, připojuje, co dokonalé jest; a „šli jsme za Tebou“. Učinili jsme, co jsi poručil: jakou tedy nám dáš odměnu? „Ježíš pak řekl jim: Amen pravím vám, vy, kteříž jste následovali mne, v druhém narození (to jest při budoucím všech věcí obnovení), když seděti bude Syn člověka na stolici velebnosti své, budete i vy seděti ve dvanácti stolicích, soudíce dvanáctero pokolení israelské“. Neřekl: „Kteříž jste opustili všecko“, to totiž i Krates filosof učinil a mnozí jiní bohatstvím pohrdli; nýbrž: „Kteříž jste následovali mne“, což jest vlastní apoštolů a věřících. „V druhém narození, když seděti bude Syn člověka na stolici velebnosti své (když i mrtví z porušitelnosti vstanou neporušitelní), budete i vy seděti na stolicích soudců, zavrhujíce dvanáctero pokolení israelské“: protože vám věřícím oni věřiti nechtěli. „A každý, kdož opustí dům neb bratry, neb sestry neb otce neb matku neb manželku neb syny aneb pole pro jméno

mé, stokrát víc vezme a životem věčným vládnouti bude". Místo to souhlasí s oním výrokem, v němž Spasitel dí (u Matouše 10.): „Nepřišelť jsem, poslat pokoje, ale meč; přišelť jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho a dceru proti mateři její a nevěstu proti tchyni její a nepřátelé člověka (budou) domácí jeho". Kdo tedy pro víru Kristovu a hlásání evangelia všelikými city pohrdnou, jakož i bohatstvím a světskými rozkošemi: ti stokrát víc vezmou a životem věčným vládnouti budou, to jest, kdo tělesné věci opustí pro Spasitele, obdrží duchovní, které co do ceny tak se budou k sobě srovnávati, jako když se s nepatrným počtem porovná počet stonásobný.

Modlitba: Bože, kterýž jsi svatému Jiljí vnuknul, aby statky své všechny rozdal a pak o samotě v největší chudobě byl živ: propůjč nám milosti; abychom pohrdajíce statky tohoto světa rádi z nich a štědře podporovali chudinu, zdrženlivi jsouce v jídle, pití, šatech a zábavách. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Nešpory o sv. Jiljí, op.

Vše jako o sv. Isidorovi 15. května na str. 1498, až na modlitbu:

Modlitba: Bože, kterýž jsi blahoslaveného Jiljí opata, když byl bohatství na chudé vynaložil, na poušť podivuhodnou prozřetelností svou převedl: učiň, abychom dle jeho příkladu a na jeho přímluvu pomíjejícími věcmi pohrdali a jen po nebeských toužili. Skrze Pána . . . .

℟. Amen.

Na konec antifona mariánská „Salve, Regina" na str. 65.—67.

684. O sv. Jiljí.

Slova Jak. Pavelky. — Hudba Jos. Charváta.

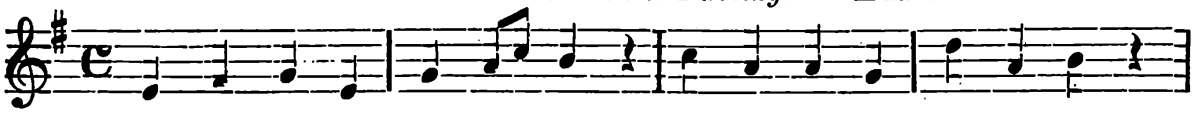

1. Dávných krá-lů pra-vnu-ku, Jil-jí, sva-tý o-pa-te,

duch tvůj s Bohem v souzvuku, srd-ce lá-skou bo-ha-té

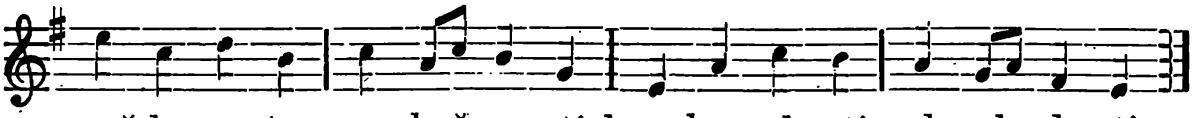

spě-ly ce-stou po-bož-no-sti k nebes vla-sti od mla-do-sti.

2. Rodičů jsi těchou byl, chloubou učitelů svých, - pokorněs a cudně žil, - dobročinýs byl a tich, - jedinou tvou bylo snahou - kráčet svatou ctností drahou.

3. Proto statky zděděné - rozdělil jsi chudině, - abys v lásce vznešené - Bohu sloužil jedině, - bys jen jej měl v světě širém, - nerušen jsa péčí vírem.

4. V soucitu, jenž ve zraku - sluncem tobě plápolal, - nemocnému žebráku - poslední svůj plášť jsi dal, - a s ním Bůh mu přelaskavý - uděluje nové zdraví.

5. Přichází lid se všech stran - pro radu i pro zdraví, - zázrakem tě mnohým Pán - dobrotivě oslaví, - ale chvála tebe bolí, - toužíš jiném po okolí.

6. Na loď jsi se uchýlil - do Gallie plující, - kde by tebe nemýlil - pochvalu svět pějící, kde bys mohl sloužit Pánu v tichém, klidném samostanu.

7. Bouře moře rozvlní, - zmítá lodí, burácí, - bázní plavce naplní, - jen tvá duše neztrácí - pevné víry v Hospodina, - modlíš se, bouř pousíná.

8. Slunce opět zaplane, - Gallie vám kyne břeh, - kde loď šťastně přistane - po přestálých úzkostech, - za ochranu Bohu chvály - nadšené jste zazpívali.

9. Césarius laskavě - přijímá tě ve svůj dům, - v citů svatých záplavě - učí vzlétat k nebesům. - Veredem pak v lese ztmělém stal se tobě učitelem.

10. Dále spěješ v samotu, - najdeš tichou skalní sluj, - ukryt světa šumotu - rozjímavý zde duch tvůj - v modlitby se vroucí noří, - láskou denně větší hoří.

11. Pestrobarvý, vonný květ, - zvučně zpívající pták, - jejžto hostí dubu snět, - slunce jas i černý mrak: - vše tě učí Boha znáti, - k němu v nebe zalétati.

12. Pták ti písně svoje pěl, - až se lesem rozlíhá, - a zvěř, kdy jsi jenom chtěl, - k jeskyni tvé přihíhá; - rychlonohá laňka bílá - živitelkou tvojí byla.

13. Ve přátelství s přírodou - za dnem tobě plyne den, - svaté lásky lahodou - duch tvůj v nebe unášen; - ale určil Pán Bůh záhy, - by plál světu vzor tvůj blahý.

14. Kde zněl jenom ptáků ples, davu hlas se ozývá, - ržáním koní ožil les, - a psů smečka bedlivá - na zvěř prchající štěká, - ve zmatku jež lesem těká.

15. Král sám v četném průvodu - na lov přijel v lesní tiš, - kde ty s ptáky v závodu - Boha zpěvem velebíš, - a již spatřil z nenadání, - za bílou se žene laní.

16. K jeskyni tvé prchá laň - a když k tobě dospěli, - králova luk napne dlaň - a šíp ostrý vystřelí, - který tvoji laňku mine, - tobě však krev z hrdla plyne.

17. Tak král tebe poznává zbožného pln úžasu, - rady, těchy hledává - v záři tvého věhlasu - a když k tobě lid jde davy, - nad jeskyní klášter staví.

18. Moudře řídíš bratří sbor, - pravdu lidem zvěstuješ, - výmluvně tvůj zve jej vzor - na cestu, jíž putuješ, - která vede k nebes bráně, - kde Pán věnčí svatých skráně.

19. Kéž, tvým vzorem vedeni, - světa slávou zhrdáme, - u posvátném nadšení - duši spasit žádáme - a kéž dáno po tvém boku - Boha našemu zřít oku!

Bl. Juliána z Collaltů, † 1262.

1. září.

Narodila se na matčině hradě u Trevisa v Benátsku. Vychována byla v klášteře a stala se též řeholnicí sv. Benedikta. Založila klášter v Benátkách, jehož představenou byla do smrti r. 1262.

Jí zasvěcen jest kostel filiální zámecký v Brtnici a zámecká kaple v Uherčicích (f. Vratěnín) (kostel i kaple jsou na panstvích hrabat z Collaltů),

Modlitba k blahosl. Juliáně.

Dle starého rukopisu kláštera jejího v Benátkách. Viz Bollandisty sv. I., str. 310.

Překlad J. P.

Jezu, Juliány drahý skvoste,
vyslyš sluhů svojich prosby prosté:
ulámal jsi hroty pekel střelám,
smyl jsi krví svojí úpis našich vin,
zapudil jsi temný hříchů našich stín:
dej nám milost svoji, vroucně želám.

Pro zásluhy Juliány blahé
paprsky své lásky vzněť v nás vlahé,
posilni v nás naději a víru,
s Bohem, lidmi dej nám žíti v pokoji,
zvítěziti s pokušením u boji,
požívati s Tebou nebes míru!

V. Juliáno, služebnice Kristova, přispěj nám ubohým.
R. Abychom nebyli zavrženi, až nás přijde soudit.

Modleme se: Bože, jenž jsi ráčil povolati blahoslavenou Juliánu, pohrdnuvší světem, v posvátnou řeholi zbožného sluhy svého Benedikta, uděl nám, prosíme, pro zásluhy její, abychom, hodně Tobě sloužíce po příkladu jejím, zasloužili s ní Tebe požívati ve slávě věčné.

685. O bl. Juliáně z Collaltů.

Slova J. Pavelky 1906. — Hudba K. Eichlera 1905.

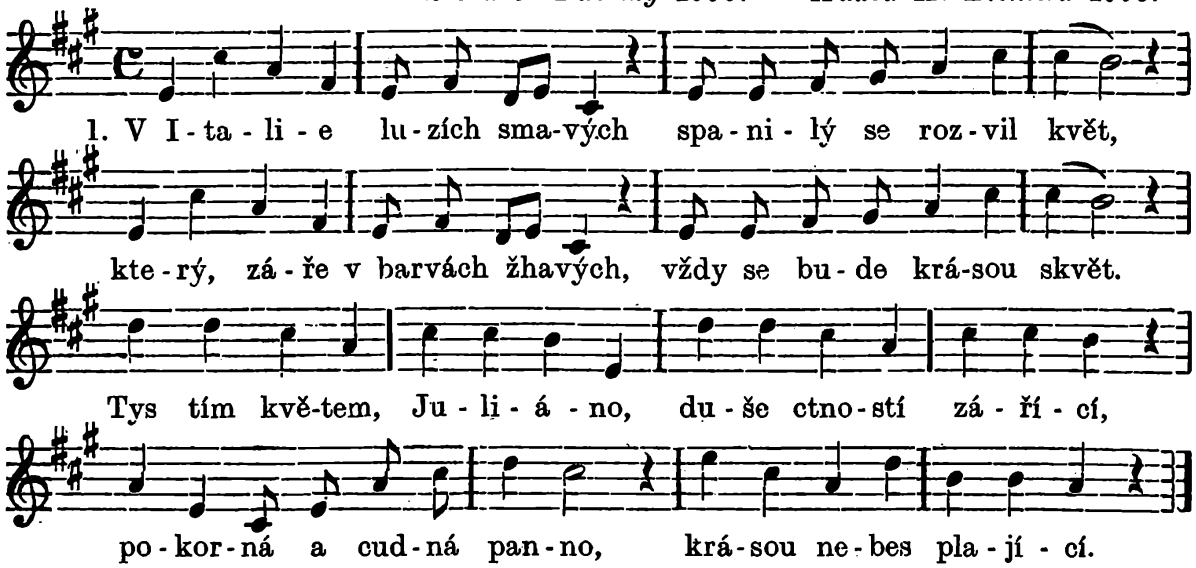

2. V jasných síních, v pevném hradě, - matkou vzácnou zrozená, - v Benedikta svatém sadě - pravdou Boží pěstěná, - duše tvoje mnohou ctností rozzomile rozkvétá, - srdce v zářné nevinnosti, - láskou k Bohu zalétá.

3. V nejkrásnějším let svých věku - pohrdla jsi nádherou, výhost dala's světa vděku - s vnadou jeho veškerou, - v klášterním se tichu skryla - s družkou svojí Blaženou, - modlitbou a zpěvem ctila Boha s myslí nadšenou.

4. Blaženu když Bůh vzal k sobě - v duší svatých věčný ráj, - svatý Blažej zjevil tobě, - bys si našla jiný kraj, - kde bys mohla Bohu sloužit - s družek sborem milených, - duchem svým se hlouběj hroužit - do tajemství vznešených.

5. Královna kde moře plane - slávou, krásou, Benátky, - odtud nyní vůně vane - z květů tvojí zahrádky: - modlitba a přísné posty, - práce, láska vzájemná, - kláštera jsou tvého hosty, - oběť Bohu příjemná.

6. V jasu slunce leskem hýří - širá moře hladina, - pod metlami větrů víří - a zas klidně usíná: - nad ní vezdy v svatém klidu - k nebes výši spějete, - ať Bůh seslal kříž a bídu, - ať se s blahem skvějete.

7. V rozkošech se město stápí, - statky světa hromadí, - závistí se, sváry trápí, - duše v zkázu uvádí: - v chudém šatě, v mnohém bdění - žijete a ve práci; - dobře činíc bez umdlení, - srdce blaha neztrácí.

8. Juliána v sester čele - pokory jest jasný vzor; duše její, anděl v těle, - k nebi vede panen sbor, - moudře je a svatě řídí - radou svojí laskavou, - za lásku svou lásku klidí - s Boží vzácnou oslavou.

9. Oslavil Bůh služku svoji, - prosby její vyslyšev: - její prosba rány hojí, - krotí moře hněv a řev, - nevinnému otevírá - tvrdou bránu z vězení, - když hlad krutý sestry svírá, - skýtá divem přispění.

10. Za vánoční svaté noci bouře mořem zmítala, - nemožno, by vln se moci - na pospas loď vydala, - nemožno, by obět svatou - sloužit přišel z města kněz, - duši sester žalem jatou míjí radost, prchá ples.

11. Juliána pomoc žádá - v modlitbě dlíc horoucí, - a tu anděl v lokty vkládá Děťátko jí přeskvoucí. „Přeradostnou zvěst vám nesu“, - udiveným sestrám děl. - „Děťátku se kořte v plesu, - přišel k vám sám Spasitel“.

12. Svět když svatě opustila - Juliána v stáří svém, - milost Boží oslavila - nejedním ji zázrakem: - tělo, stánek duše čisté, v hrobě tmavém nehnije, - nezrušeno, Jezu Kriste, opět s Tebou ožije.

13. Tělo dřímá na oltáři, - duše nebes na trůnu - spanilostí věčnou září, - nosíc slávy korunu, - píseň lásky Bohu pěje, - jako v těle činila, - radostí se věčnou chvěje, - jíž si ctností dobyla.

14. Vyžádej nám také síly, - jasná Boží světice, - bychom jak ty svatě žili, - věrně Bohu sloužíce, - by i duším našim v slávě - přáno bylo věčně dlít, - koruna cti dána hlavě, - srdci dán byl nebes klid.

Sv. Rosalie, panna a poustevnice.

4. září.

Narozena v Palermě na Sicilii z potomků císaře Karla Velikého. Od 14. roku žila po 18 let jako poustevnice a zemřela r. 1160. — Sv. Rosalie je patronkou proti moru, protože v Palermě přestal mor, když její tělo tam bylo dovezeno.

Sv. Rosalii zasvěceny jsou v brněnské diecesi farní kostel v Horních Vystonicích, kaple v Popicích u Hustopeče, v Břeclavě, Uhřicích (f. Milonice).

Sv. Rosalie je také spolupatronkou fil. kostela v Hostěhrádkách (f. Klobouky).

Církevní modlitba.

Antif. Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel; a když nalezl jednu drahou, odešel, a prodal všecko, což měl, a koupil ji.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Vyslyš nás, Bože, Spasiteli náš: abychom, jak se ze slavnosti blahoslavené Rosalie, panny Tvé, radujeme; tak city dětinné její zbožnosti byli poučeni, a na její přímluvu od metel hněvu Tvého milosrdně osvobozeni. Skrze Pána . . .

686. O sv. Rosalii, panně.

Slova ze Svatoj. kanc. č. 581. — Hudba Jos. Charváta 1907.

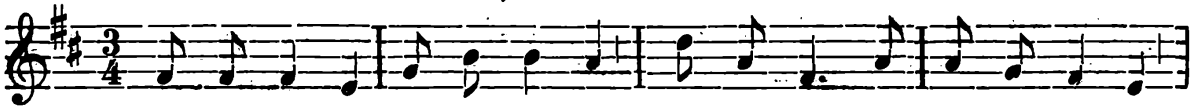

1. Sva-tá pan-no Ro-sa-li-e! či-stěj-ší jsi nad li-li-e;

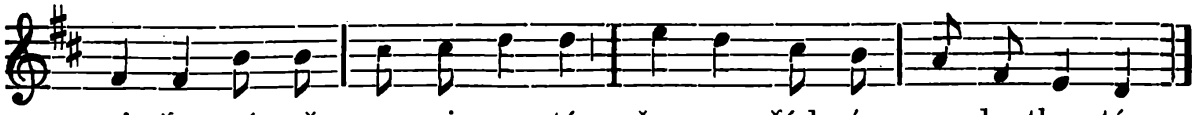

2. Svatá panno Rosalie! - v tobě svaté lásky síje - rozvila se v hojném květu - ku potěše všemu světu.

3. Svatá panno Rosalie! - srdce tvé jen Kristu bije, - po něm touží, jeho hledá - a se ničím držet nedá.

4. Svatá panno Rosalie! - ani, kde tvůj otec žije, - nemáš stání, o samotě - hledáš Krista, svého chotě.

5. Svatá panno Rosalie! - za to Pán ti věnce vije - z růží krásných, nevadnoucích, - jako hvězdy věčně skvoucích.

6. Svatá Panno Rosalie! - nech ať prchne hříchu zmije, - neuškodí nám svým jedem, - ať též čistý život vedem.

7. Svatá panno Rosalie! - nech ať Bůh nám v duši lije dokud jdeme zemí cizí, - lásku tvou, tu lásku ryzí.

8. Svatá panno Rosalie! - nechať ruka tvá nás kryje, - před záhubou všeho moru, - na rajskou nás vede horu.

9. Svatá panno Rosalie! - na hoře tam nechať čije - duše v Kristu slasti věčné - a jej s tebou chválí vděčně.

Sv. Ludmila, vdova, muč., † 921, patronka diecese brněnské.

16. září.

Ludmila, manželka českého knížete Bořivoje, byla i s manželem od svatého Methoděje pokřtěna. Skvěla se mnohými ctnostmi, zvláště dobročinností k chudým a útrpností k souženým. Vychovala ke svatosti vnuka svého sv. Václava, byla však od jeho matky (snachy své), pohanské Drahomíry, pro víru nenáviděna, takže byla vrahy od ní najatými zardousena, k čemuž použili vlastního jejího závoje. Tělo pochováno jest u sv. Jiří na Hradčanech v Praze.

Církevní modlitba.

Antifona. Dejte jí z užitku rukou jejích, a nechať ji chválí v branách skutkové její.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Svaté Ludmily, mučednice Tvé, Pane, zbožné zásluhy nechať nás činí, prosíme, velebnosti Tvé příjemnými, a ana pro Tvého jména slávu dobrý boj bojujíc, korunu spravedlnosti přijmouti zasloužila, setrvající nám v dobrých skutcích ať vymůže vůli. Skrze Pána .

687. Mešní píseň o sv. Ludmile.

Text z Bádalovy „Kytice". — Hudba Fr. Musila.

Před pozdvihováním.

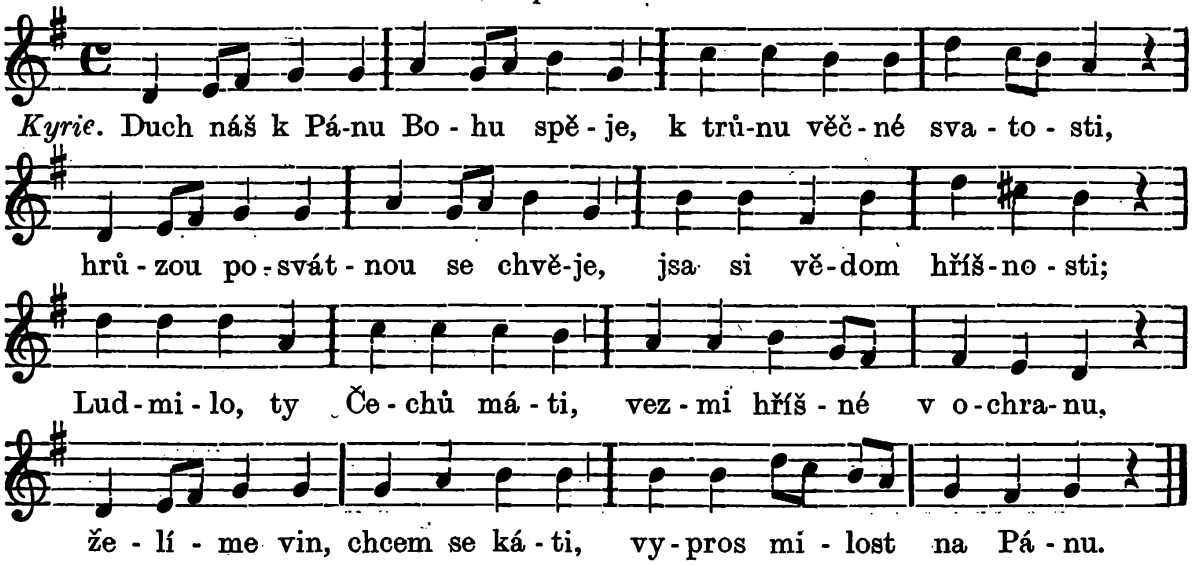

Gloria. 1. Hvězdo vlasti, zář tvá jemná - slávu Boží zjevila, - k světlu vedla otce z temna, - k bráně míru svítila; - věčně hlásej ve hvězd kole - Boží slávu, denice, - a svým synům v zemském dole - vypros pokoj, světice.

2. Skvěj se nyní v slávy lesku, - Boha věčně zvelebuj, - ať zde není slzni stesků, - svaté prosby prozpěvuj; vypros, ať hlad, mor a vojny - minou vlast a dědiny, - bychom žili v lásce hojní - bratři jedné rodiny.

Evangelium. Tebou, kněžno, základ míru - a věk blahý vlasti dán, - tvojí péčí svatou víru - zjevil nám, hle, Kristus Pán; - víra Páně jesti berla, - cesta k pravé osvětě, - víra, aj, toť nebes perla, - toť náš poklad na světě.

Credo. Ludmilo, tys zavlažila - vlastní krví víry kmen, - tvá smrt pravdu osvědčila, - Bůh tvou krví oslaven; - s tebou Otce velebíme - jenž je zdrojem, života, Syna, Slovo v těle, ctíme, - Ducha skvěj se dobrota.

Obětování. Ty jsi Bohu věno skvostné svatá vdovo podala, - na věky tys srdce ctnostné - Kristu choti zadala; - i my srdce v zkroušenosti - na oltář v dar snášíme, - s tebou v svaté toužebnosti - zde je Bohu světíme.

Sanctus. Světice, nes harfu zlatou, - andělů vkroč do sboru, - zpívej s nimi píseň svatou - Pánu světa oboru: - „Sláva Bohu Stvořiteli, - moc a sláva na věky, - sláva světa Spasiteli, - Duchu sláva, povděky.“

Po pozdvihování.

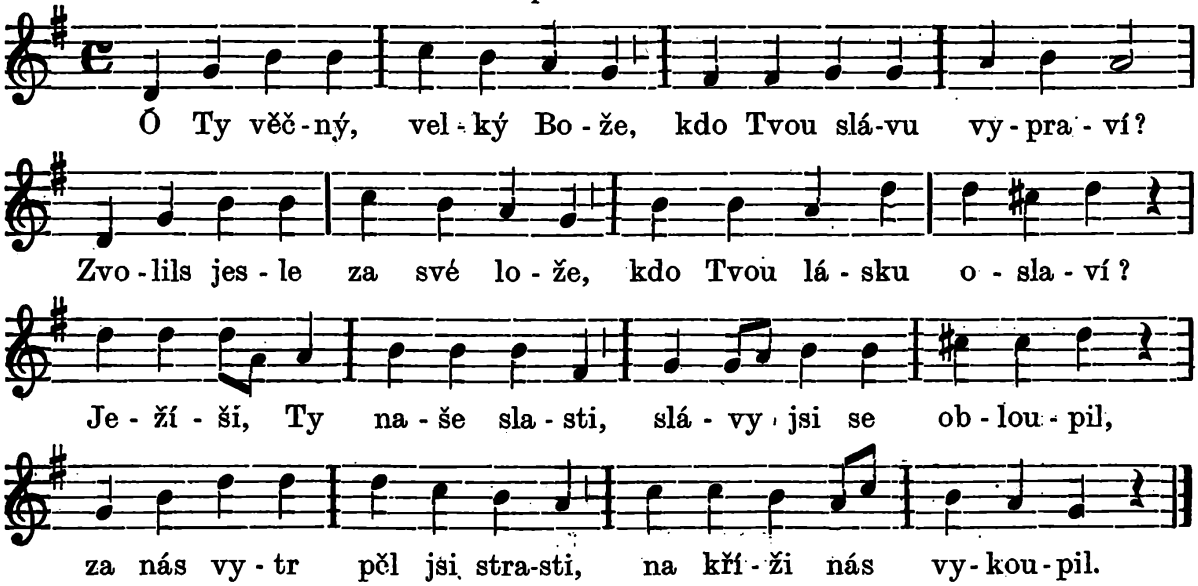

Agnus. U Beránka, Slitovníka - za nás, Máti, oroduj: - „Beránku náš, za hříšníka - obětovals život svůj: - dej nám přijít k nebes stánku, - sejmi hříchů břímě s nás, - smiluj, smiluj se, Beránku, - pro krev svou mé bratry spas!“

Přijímání. Jezu, po Tobě duch žízní, - v Tobě slastí oplývá, - neděsí se světa trýzní, - jen když Tebe požívá. - Ó buď smrti při zápase - duši naší posilou, - nakrm ji svým tělem k spáse, - pozvi k slávě s Ludmilou!

Ku konci. Pros, ó Matko naší země, - za své v nebes výšinách, - žehnej a chraň vše své plémě, - v slzavých těš dolinách; - pros, ať Bůh své požehnání - hojně na nás vyleje, - ať nás blaží do skonání - víra, láska, naděje.

688. Na den sv. Ludmily, kněžny a dědičky české.

Nápěv u Šteyra. — Slova J. P.

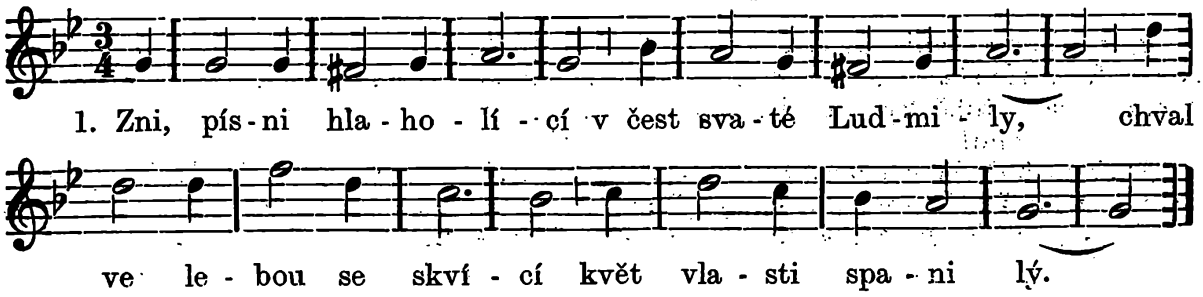

2. Choť sličná Bořivoje - s ním zřela Velehrad, - kde pravdy, spásy zdroje - jí dalo nebe znát.

3 Tam v sídle Svatopluka - zdroj spásy otvírá - jí požehnaná ruka, - slast, která nezmírá.

4. Z úst světce Methoděje - tam Krista poznala, - a radostí se chvěje, - když křest tam přijala.

5. Co s jeho rtů tam ssála - v svou rodnou nese zem, - a víru pravou dala - znát věrným Čechům všem.

6. Sbor šel s ní věrověstů, - již zemí chvátají - a slávskou řečí cestu - všem k nebi hlásají.

7. A sama mocná kněžna - jest ctností první květ, jak vonná růže něžna, již slast jest uvidět.

8. Chrám mnohý Bohu staví, - kde pravda zaznívá, - kde nebes Pán se slaví, - svou milost vylívá.

9. A jako hvězda vůdčí - všem v ctnosti předchází, všem pomáhá, vše učí, - vše těší v nesnázi.

10. Když záhy z vůle Pána - jí odňat Bořivoj, - jest Bohu odevzdána, - v němž útěchy má zdroj.

11. V šat prostý přioděna - se mnoho modlila, - a od všech vroucně ctěna, - všem dobro činila.

12. K ní nuzní přicházejí - a vdovy, sirotci, neb u ní nacházejí vždy hojné pomoci.

13. Jí Václav, kněžic mladý, - vnuk vděčný v péči dán, - by podle její rady - byl dobře vychován.

14. V něm květ nám vypěstila - a vlasti okrasu, - zač vlast jí vezdy ctila - všech krajů v ohlasu.

15. Tam, tichém na Tetíně, - tam Boha velebí, a skryta v lesů stíně - jde cestou ku nebi.

16. Než závist se tam plíží, - jak rájem zrádný had, - jenž na vše zlostné shlíží, - co vidí blahem plát.

17. Tmy černým pod závojem - v hrad vrazi chvátaji, - neb štváni nepokojem se světla lekají.

18. Kde kněžna zbožně klečí se nořic v modlení, - tam s hrubou vniknou řečí a vraždí bez dlení.

19. Hned závoj s hlavy strhnou - a kněžnu zardousí, - pak na skvosty se vrhnou, co najdou, berou si.

20. Bůh oslavil tvé tělo, - ó svatá Ludmilo, - jež muky vytrpělo, - neb v hrobě neshnilo.

21. A více dáno duši, - než možno vyříci, - než srdce naše tuší, - ctí nebe světici.

22. Tam dáno dlíti tobě, - nás stále chrániti; - tam, kněžno, v každé době - rač za nás prositi.

23. Nám vypros milost Boží - v té víře trvati, - jež dražší všeho zboží, jí k nebi spěchati.

24. Jak tvoje srdce Pánu - vždy verně sloužilo, - ať spějem v nebes bránu, - pros, svatá Ludmilo!

689. K sv. Ludmile.

Slova Václ. Štulce (úprava Ol. kanc. č. 227).

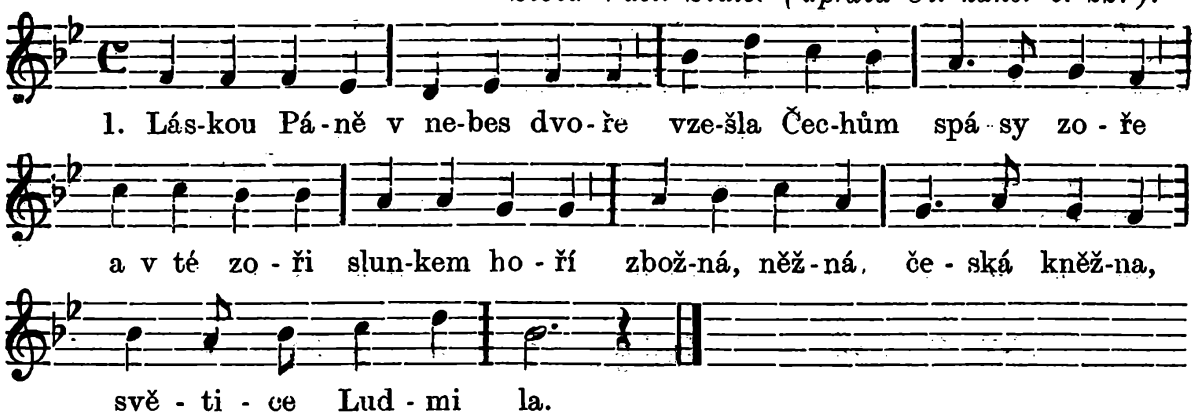

2. S plesem tvoje duše čistá - vítá slova Jezu Krista; - neb z nich spása, nebes krása - tobě kyne i nám plyne, - světice Ludmilo!

3. Jako hvězda v nebes výši - skvíš se láskou ku Ježíši; - nuž, té lásky něžné svazky - ať Duch Boží i v nás množí, - vypros nám, Ludmilo!

4. Jasněji, než slunce svítí, - vždy se bude milost skvíti, - jíž jsi chudé všechny všude - obdařila, oblažila, světice Ludmilo!

5. Jako růže v prvním květu - spanilosti záříš světu; - pravou cestu k nebes městu - ukazuješ, označuješ, - světice Ludmilo!

6. Sluhů Páně věrná máti, - rač se za nás přimlouvati; - bychom bludu, hoře, trudu - a všech zlostí byli prosti, - vypros nám, Ludmilo!

7. Matko matek naší země, - rozpomeň se na své plémě; - chraň své dcery od nevěry, - vzácné zboží lásky Boží - vypros jim, Ludmilo!

8. Těžké strasti hrozí vlasti, - zloba touží lid tvůj zmásti; - dobrá máti, až my lkáti - budem' k tobě ve zlé době, - vyslyš nás, Ludmilo!

9. Z bídné země v jasné nebe - Spasitel již pojal tebe; - by tvé děti mohly pěti - s tebou chvály nebes Králi, - vypros jim, Ludmilo!

690. K sv. Ludmile.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba Jos. Charváta 1907.

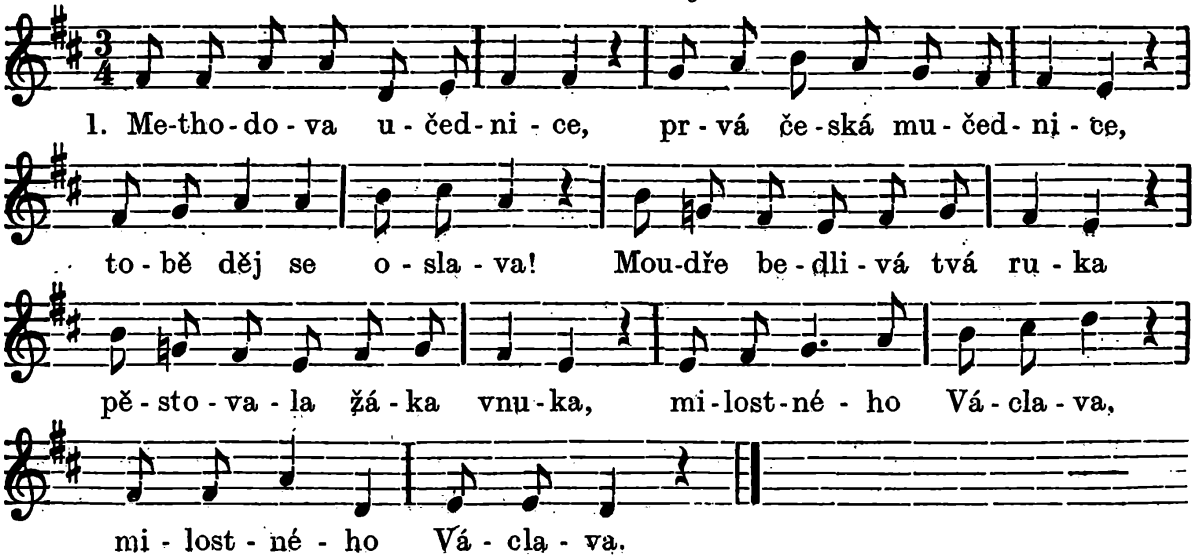

2. I tvou žačkou, vnučkou něžnou, - Přibislavou, vzornou kněžnou - národ tvůj se chlubí rád - Pravý Čech ctí tebe, matku, - šířitelku věčných statků, - [: ochrany své rač nám přát. :]

3. Horlivě jsi v zemi všudy - zaháněla staré bludy, - budovala Kristův kříž, - vědouc, že je znakem spásy - tomu, kdo se k němu hlásí, - [: že nás vede v rajskou říš. :]

4. Národ chválí tě a žasne, - jak's mu blaho věčné, časné - založila na věky; - ústy jsi i lásky skutkem - skličované bolem, smutkem, - [: blažívala člověky.:]

5. Zloba zlého srdce vrahy - vyslala, by život drahý - svaté vdově zhubili; - po modlitbě velevroucí - do slávy šla nehynoucí - [: duše kněžny Ludmily. :]

6. Prosebnice naše svatá, - s bludem zloba jedovatá - řádí ve tvém národě; - pros, ať božská láska kříže - svorné bratry, sestry víže, - [: nedá vzrůstu neshodě ! :]

Sv. Lambert, biskup, muč.

17. září.

Syn zámožných a zbožných rodičů v Maastrichtu v Nizozemsku. Stal se tamním biskupem. Když napomínal vladaře Pipina z Neristalu, aby nežil v souložnictví s Alpaisou (matkou Karla Martela), dali jej příbuzní její kopím probodnouti, když šel z kostela. R. 709.

Kostel farní v Lipolci je mu zasvěcen.

Chvály sv. Lamberta, mučedníka a biskupa.

V zákoně Hospodinově (jest) vůle jeho (majíc v něm zalíbení), v zákoně jeho přemýšlí (a cvičí se) dnem i nocí.

Ohlašuje přikázání Hospodinovo, ustanoven jest na hoře svaté jeho.

Hlasem svým volal jsem k Hospodinu a vyslyšel mne s hory svaté své.

Vězte, synové lidští, že divna učinil Hospodin svatého svého (divy čině při něm a podivné pomoci mu uděluje).

Štítem dobré vůle své korunoval jsi jej, Hospodine.

Po veškeré zemi slávou a ctí korunoval jsi jej.

Spravedlivý jest Hospodin a spravedlnost miluje, na pravost patří (s libostí) obličej jeho.

Bude přebývati v stánku Tvém: odpočívati na hoře svaté Tvé.

Vsadils, Hospodine, na hlavu jeho korunu z kamení drahého.

* * *

Antifona. Kdo nenávidí života svého na tomto světě, k životu věčnému ostříhá ho.

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libánu rozmnoží se.

Modleme se: Bože, který nás výročním svátkem blahoslaveného Lamberta, mučedníka Tvého a biskupa, obveseluješ: popřej milostivě; abychom my, kteří jeho narození slavíme, také z jeho ochrany se radovali. Skrze Pána...

R. Amen.

Nešpory o sv. Lambertu, bisk., muč.

Vše jako o sv. Šebestiánu 20. ledna na str. 1424 až na modlitbu:

Na slabost naši vzhlédni, všemohoucí Bože: a jelikož tíže vlastního jednání obtěžuje, slavná přímluva blahoslaveného Lamberta, mučedníka a biskupa, nás ochraňuj. Skrze Pána...

Ke konci antifona mariánská „Salve, Regina“ s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.

691. Hymnum canamus gloriae.

Brev. ms. Capit. Dusseldorp. s. XV. — Dreves: Anal. hymn. IV.

Přel. J. P. — Hudba Jos. Charváta 1907.

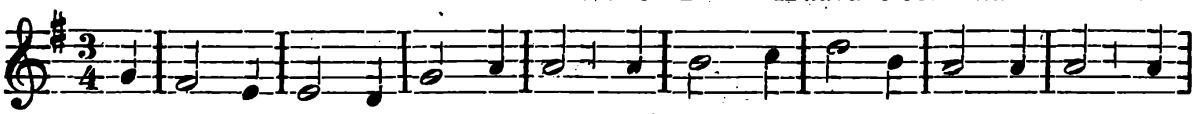

1. Zpěv pějme Kristu s radostí, jenž Král jest všakých mi-lo-stí, a

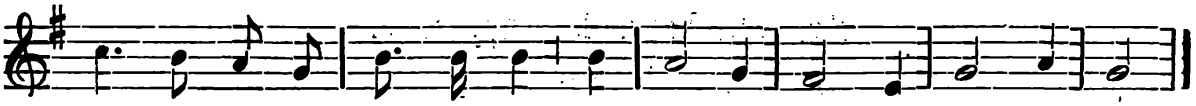

muč-ně slavme ví-těz-ství, jenž památkou se sva-tou skví.

2. Dnes slavnost svatou slavíme, - jíž od církve se učíme, - jak Lambert, mučeň vznešený, - jest pro své ctnosti slavený.

3. Jest nepřemožen v zápase, - jejž vedl duši ke spáse, - i víru čistou zachoval, - i slávou nade všecky vzplál.

4. On brání s péčí Pipinu, by nepropadl zločinu, - a sňatku zlému zbraňuje, - jenž duši spásy zbavuje.

5. Mstu nad biskupem konají, - jej vrazi kopím proklají: - smrt přijal od nich bez strachu - se modle, leže ve prachu.

6. Buď Bohu Otci sláva, čest, - i Synu, jenž s ním jedno jest, - i Duchu Těšiteli vděk - buď vzdáván po veškeren věk. Amen.

Sv. Matouš, apoštol a evangelista.

21. září, bývalý zasvěcený svátek.

Pocházel z Kány Galilejské a byl celníkem. Jmenoval se též Lévi. Ježíš povolal jej, aby byl apoštolem. Matouš první napsal evangelium. Kázal víru Partům a v Ethiopii. Žil nad míru přísně. Získal víře krále Egipa s rodinou, byl však k rozkazu jeho bratra a nástupce Hirtaka probodnut u oltáře dýkou asi roku 69. (Viz níže píseň).

V brněnské diecesi má zasvěcený kostel farní ve Vršavě a kapli v Heršpicích (f. Slavkov).

Povolání sv. Matouše za apoštola.

Sv. Matouš ve svém evangeliu (kap. 9.) sám o tom vypravuje: A jda Ježíš, uzřel člověka sedícího na cle, jménem Matouše. A řekl jemu: Pojď za mnou. I vstav, šel za ním. Stalo se pak, když seděl za stolem v domě (Matoušově), aj mnozí publikáni a hříšníci přišedše, stolili s Ježíšem a s učedníky jeho. A vidouce to Fariseové, řekli učedníkům jeho: Proč s publikány a hříšníky jí mistr váš? Ale Ježíš uslyšev to, řekl: Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Jdouce pak, učte se, co jest (to): Milosrdenství chci a ne oběti. Nebo nepřišel jsem volat spravedlivých, ale hříšných (ku pokání).

Sv. Jeronym k evangeliu tomu podává výklad následující:

Ostatní evangelisté z úcty k Matoušovi nechtěli jej nazvati jménem jeho obyčejným, nýbrž nazývají jej Lévi. Měl totiž dvě jména. Sám však Matouš (dle slov Šalomounových „Spravedlivý nejprv na sebe žaluje“ a dle jiných: „Vyznej hříchy své, abys byl ospravedlněn“) jmenuje sebe Matoušem a publikánem, aby ukázal čtoucím, že nikdo nemá zoufati na spasení, když se k lepšímu obrátí, an sám z publikána na apoštola rázem byl proměněn.

K slovu „rázem” vytýkají zlomyslní vykladači Písem, že dějepisci (tři evangelisté) z nezkušenosti lhali, nebo že Matouš byl zpozdilý jako všichni, kteří ihned následovali Spasitele. Což šli nerozumně za ledajakým člověkem? Což nepředcházely zprávy o tak velikých ctnostech, a o tak velikých zázracích, jež apoštolové zajisté viděli dříve než uvěřili?

Jistě sám lesk a velebnost skrytého božství, které se i na tváři lidské zračilo, hned při prvním pohledě k sobě mohlo táhnouti vidoucí. Neboť tvrdí-li se, že kámen magnetický a jantar mají v sobě moc, aby prstýnek, stéblo a třištičky k sobě připojily, čím více mohl Pán všeho tvorstva k sobě přitáhnouti ty, které volal.

A stalo se, když seděl za stolem v domě, aj mnozí publikáni a hříšníci přišedše, stolili s Ježíšem. Viděliť, že publikán od hříchů obrátil se k lepšímu životu, že našel pokání, a proto i oni nezoufají nad spásou. A nepřicházejí k Ježíšovi jako lidé v starých vadách setrvající, jak Fariseové a zákoníci reptají; nýbrž jako lidé pokání činící, jak následující řeč Páně naznačuje, řkouc: „Milosrdenství chci a ne obět. Nebo nepřišel jsem volat spravedlivých, ale hříšných.“ Chodilť pak Pán k hostinám hříšníků, aby měl příležitost učiti a aby duchovní pokrm skýtal těm, kteří jej pozvali.

Antifona: Ježíš dí: Blahoslavení jste, když vám (evangelistům a apoštolům) zlořečiti a protivenství činiti, a všecko zlé o vás

lhouce mluviti budou, pro mne; radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Když vás budou lidé nenáviděti a když vás vyobcují a zhaní a jméno vaše jako zlé vyvrhnou pro Syna člověka; radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích.

V. Ohlašovali skutky Boží.

R. A činům jeho srozuměli.

Modleme se: Blahoslaveného apoštola a evangelisty Matouše, Pane, modlitbami buďme podporováni: aby čeho možnost naše nedosáhne, na jeho přímluvu nám bylo dáno. Skrze Pána . . .

R. Amen.

*

Nešpory o sv. Matouši, ap. a evang.

K nešporám vše jako o sv. Jakubu Větším 25. července, vyjma následující modlitbu:

Blahoslaveného apoštola a evangelisty Matouše, Pane, modlitbami buďme podporováni: aby čeho možnost naše nedosáhne, na jeho přímluvu nám bylo dáno. Skrze Pána . . .

R. Amen.

692. O sv. Matouši.

Dříve: Kristus Matouše celníka.

Nápěv u Štcyra. — Slova upr. Jak. P. 1907.

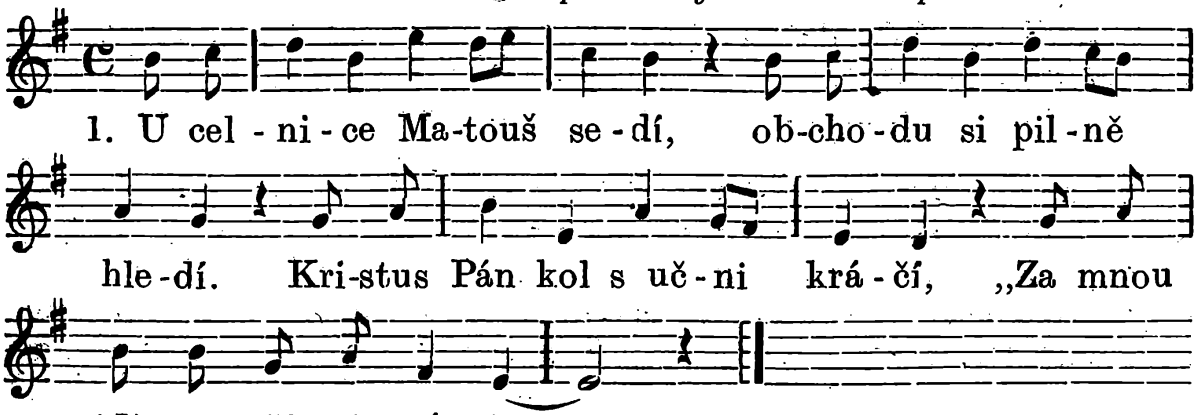

2. Ode cla hned Matouš vstává, - na cestu se s Kristem dává. - Opustil vše statky svoje, - otevřel si spásy zdroje.

3. Po seslání Ducha Páně - vede duše k nebes bráně, - píše knihu, která chová - činy, slova Ježíšova.

4. Památku nám zůstavuje, - která věrně dosvědčuje, - že jest Ježíš Kristus pravý, - Pán a dárce věčné slávy.

5. Vydává se ve svět, širý, hlásá slova pravé víry, - o Kristu všem lidem svědčí - nadšenou a čistou řečí.

6. Přišed v zemi Ethiopů, - uvedl lid v spásy stopu, - v slavném městě Nadaberu staví pravdu nad pověru.

7. Řádiliť tam podvodníci, mámili lid kouzelníci, - za bohy se vydávali, - velikou moc mít se zdáli.

8. Kejkle činí rozmanité, - přivedli dvě saně líté, - jimžto z nozder oheň sálá, krokem zem se otřásala.

9. Pozří na ně Matouš svatý, - mdlobou jsou hned saně jaty, jako mrtvy na zem padly, - jako padá lupen svadlý.

10. Světec káže odejíti, - nikomu již neškoditi. - Kouzelníci zahanbeni byli z města vypuzeni.

11. Jal se Matouš kázat lidu, - hlásat pravdu, cestu klidu, - blaho, které Bůh všem chystá, - kteří věří v Jezu Krista.

12. Náhle lidu naříkání - přeruší jej u kázání, - neboť zemřel nenadále Egipa syn, jejich krále.

13. V lásce lidé krále mají, - proto pláčí, naříkají. - Ku mrtvému Matouš spěchá - a s ním spěje mocná těcha.

14. Přistupuje ku mrtvému, - navrací zas život jemu. - Celý národ ke spasení - dojde jeho pro vzkříšení.

15. Uvěřil král, národ celý, - v lůno církve křestem spěli. Mnohé Matouš koná divy, - víru sílí, zbožnost živí.

16. Králova též dcera milá - Bohu sebe zaslíbila, u zátiší Bohu slouží, - zůstati vždy pannou touží.

17. Když však umřel Egip ctnostný, - vstoupil na trůn Hirtak zlostný, dceru tu si za choť žádá; - zjistíť se tím jeho vláda.

18. Apoštol jej odrazoval, pannu v dobrém utvrzoval, - aby byla živa čistě, došla věčné spásy jistě.

19. Rozhněvá se král a v chvatu - Matouše v moc vydá katu, - velí jemu život vzíti - a krev svatou vycediti.

20. Celý národ bolem volá - žele svého apoštola, - jehož duše čistá, svatá - do nebeské slávy chvátá.

21. Za ní veď nás v nebes brány Kriste, pro své svaté rány, nechať s Tebou žijem věčně, velebíce Tebe vděčně!

693. V den sv. Matouše, ap.

Nápěv I. *Slova upr. K. E. — Nápěv u Štcyra 1683.*

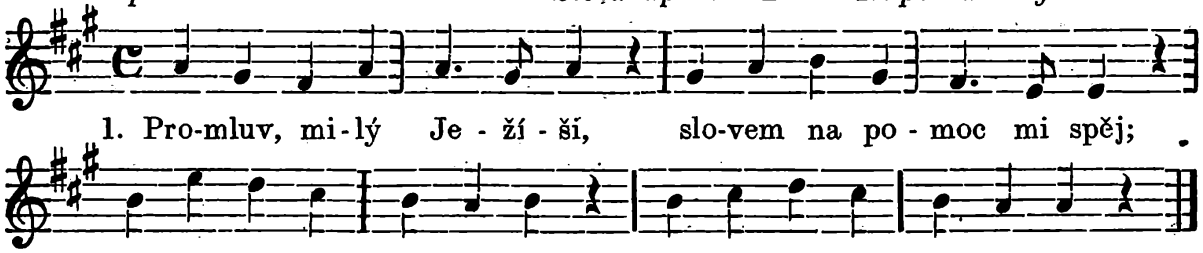

Nápěv II. *Nápěv K. E.*

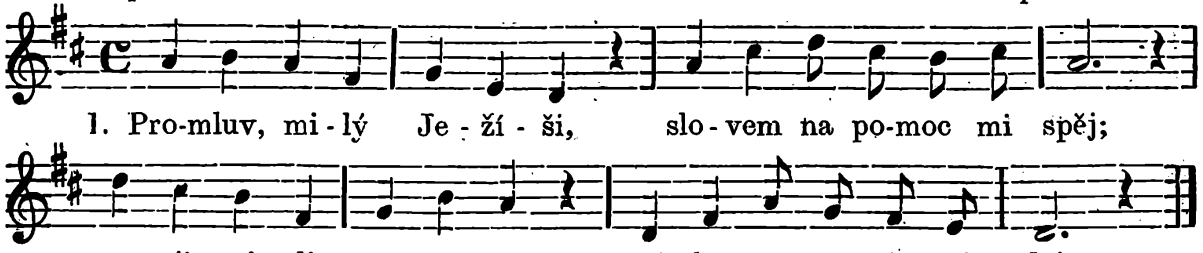

2. Střelou jestiť slovo Tvé, - z lásky k srdci letící; - ó kéž zraní srdce mé, - neb jest obživující.

3. Šíp Tvůj hrudí proniká - celníkovi Matouši, jenž hned obrod hříšníka ku životu zakouší.

4. Jaký s ním se nestal div! - „Za mnou jdi!“ když uslyšel, - věci světské opustiv, - za Tebou rád ihned šel.

5. Jenž byl světa marnosti - vyhledával doposud, - slova Tvého sladkostí - zřek' se všeho, složil blud.

6. Střelou-li jen jedinou - Matouš změněn bloudící, - celá řeč Tvá najednou - pohnula by tisíci.
7. Snažně tedy, Kriste můj, - žádám slyšeti Tvůj hlas; jsemť já nehodný syn Tvůj, - slovo rci a jím mne spas.
8. Slovo, jedno slovíčko - již mne může spasiti, - raň mi srdce maličko, - za sebou dej přijíti!

Sv. Václav, kníže a muč. (908—936), patron diecese brněnské.

28. září.

Byl vychován ve zbožnosti od své babičky, svaté Ludmily. Vládu po otci Vratislavovi, českém vévodovi, nastoupil, když mu bylo 18 let; pohanská matka Drahomíra mu v tom překážela. Svatý Václav byl pln pokory, mírnosti a lásky, zejména k chudým, staral se i o zlepešní duchovní správy. Byl od bratra svého Boleslava proklán mečem r. 936. — Sv. Václav jest patronem země České.

V brněněské diecesi jsou mu zasvěceny kostely farní v Obřanech, v Dukovanech, v Tišnově, v Moravanech, ve Zvole, v Krásné, v Novém Veselí, v Třebetiních, v Dlouhé Brtnici, v Předíně, v Stonařově, v Křižanově, ve Svratce, na Chlumě, v Kostelní Myslové, v Olšanech, v Palupíně, v Hustopeči, v Mikulově, v Troskotovicích, v Břeclavě, v Přísnoticích, v Nemoticích, v Dolních Bojanovicích, v Ochozi, v Starém Rousinově, v Bítově, v Louce; — kostel filiální v Dolních Dubňanech, v Lukovanech (f. Popovice), klášterní v Letovicích, v Dolním Čepí (f. Nedvědice), v Račicích (f. Krhov), v Lovčičkách (f. Otnice); — kaple vzř. v Holasicích (f. Rajhrad), vzř. ve Štěpkově (f. Domamil), zám. v Náměšti, v Nihově (f. Březí), v Boroticích (f. Lechovice). — Sv. Václavu a sv. Vítu zasvěcen je kostel farní v Němčicích; — se sv. Janem Křtitelem je sv. Václav spolupatronem farního kostela v Ostrovačicích.

Nešpory o sv. Václavu, muč.

Vše jako o sv. Šebestiánu mučedníku 20. ledna na str. 1424, až na modlitbu:

Bože, jenž jsi urozenost blahoslaveného Václava v lepší proměnil důstojnost, a jej skrze palmu mučednickou k nebeské slávě přivedl; jeho prosbami nás, prosíme, ode všeho protivenství osvoboď, a slávy věčného blahoslavenství požívati popřej. Skrze Pána . . .

Ke konci antifona mariánská „Salve, Regina“ na str. 65—67.

Litanie k sv. Václavu.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!
Synu Vykupiteli světa Bože, smiluj se nad námi!
Duchu svatý Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatý Václave,
Nábožný vnuku svaté Ludmily,
Horlivý šiřiteli víry křesťanské,
Vroucí horliteli pro čest a slávu Boží,
Bohumilý vévodo země České,
Podporo křesťanstva,
} orodují za nás!

Pleniteli modlářství,
Vzdělavateli chrámů křesťanských,
Zvláštní ctiteli nejsvětější svátosti oltářní,
Milostivý panovníku,
Štíte pronásledovaných,
Strážce spravedlnosti,
Květe panické čistoty,
Otče chudých,
Zástupce vdov a sirotků,
Vysvoboditeli vězňův,
Věrný následovníku Ježíše Krista,
Horlivý milovníku Rodičky Boží,
Ctiteli duchovenstva,
Ochranou andělskou zvelebený,
Milovníku pokoje,
Potěšení zarmoucených,
Příklade pobožnosti,
Příklade poníženosti,
Příklade zapření sebe samého,
Příklade lásky k nepřátelům,
Drahý poklade země České,
Slávo církve svaté,
Veliký divotvorce,
Svatý mučedníku,
Náš svatý patrone,
Mocný přímluvce u Boha,
} oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš atd.

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Slávou a ctí korunoval jsi jej, Pane.
R. A ustanovil jsi jej nad dílem rukou svých.
V. Hospodine, v síle Tvé radovati se bude král.
R. Veliká jest sláva jeho v spasení Tvém.
V. Oroduj za nás, svatý Václave!
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Bože, jenž jsi urozenost blahoslaveného Václava v lepší proměnil důstojnost, a jej skrze palmu mučednickou k nebeské slávě přivedl; jeho prosbami nás, prosíme, ode všeho protivenství osvoboď, a slávy věčného blahoslavenství požívati popřej. Skrze Pána atd.

Ó přeslavný mučedníku Boží, svatý Václave, kníže a patrone náš nejmilejší, jenž jsi nám potomkům svým od Boha za jasný

příklad ctnosti a za mocného přímluvce v nebi dán, rozpomeň se na dědictví své, na svou a naši milou vlast; přiznávej se k nám u Boha, a rci s oním svatým arciotcem: Totoť jsou dítky mé, které jsi mi dal v knížectví mém na zemi; odpusť, odpusť jim, ó Pane a smiluj se nad nimi!

Přede vším nám vyžádej milosti, aby víra křesťanská katolická ve vlasti naší vždy více rozkvétala a se rozmáhala, abychom podle předpisů jejích jako ty bohabojně živi jsouce, také s tebou Boha a Syna i Ducha svatého chválili a velebili na věky věkův.

V. Vyslyš nás všemohoucí a milosrdný Hospodin.
R. Amen.

694. Svatý Václave.

I.

Český chorál z konce XIII. století. — Nejstarší zápis nápěvu z r. 1473 u Zd. Nejedlého: „Dějiny předhusitského zpěvu v Čechách“.

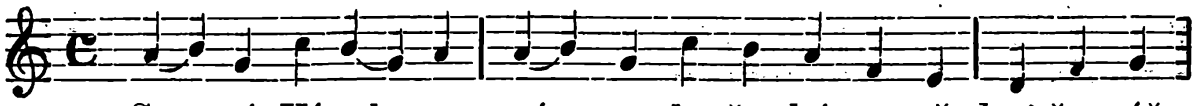

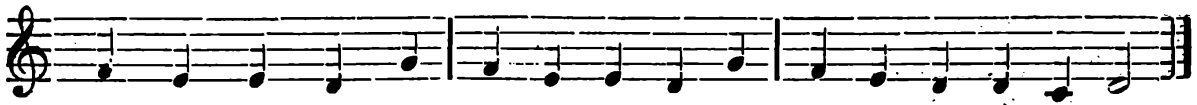

II.

I. sloka. *Nápěv dle Svatoj. kanc. č. 588.*

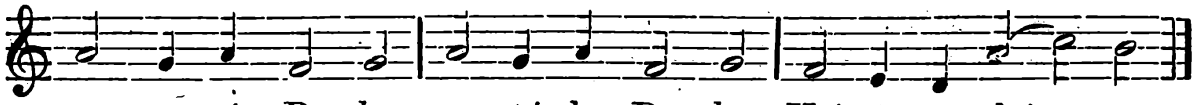

II. sloka.

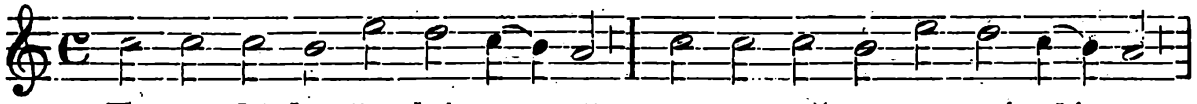

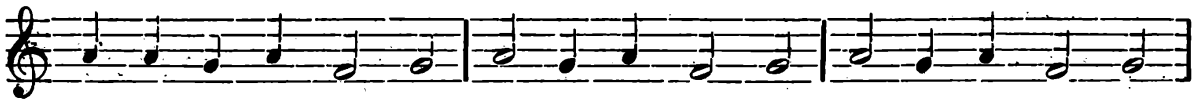

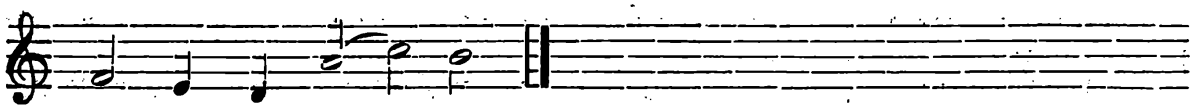

III.

Nápěv v diecesi brněnské zavedený.

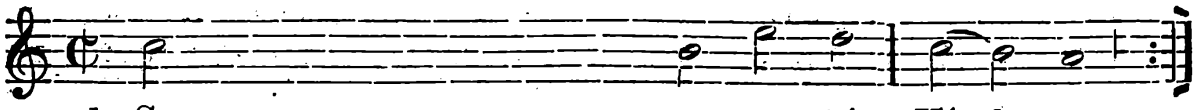

1. Sva - - tý Vá-cla-ve,
vévo - do če-ské ze mě,
2. Ty jsi dě - dic če-ské ze mě,
rozpomeň se na své plé mě,

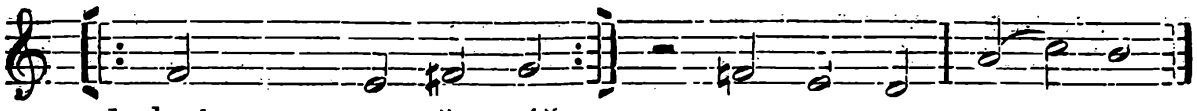

1. kní že náš,
pros za nás Bo-ha,
svaté ho Du-cha! Kri-ste e lei-son!
2. nedej za-hy-nou-ti
nám ni bu-dou-cím,
svatý Vá-cla-ve! Kri-ste e lei-son!

3. Pomoci my tvé žádáme, - smiluj se nad námi, - utěš smutné, - zažeň vše zlé, - svatý Václave! - Kriste eleison.

4. Nebeské jest dvorstvo krásné, - blaze tomu, kdož tam dojde - v život věčný, - oheň jasný - svatého Ducha. - Kriste eleison.

5. Maria, Matko žádoucí, - tys Královna velmohoucí, prosiž za nás, za křesťany, - svého Syna, - Hospodina, - Kriste eleison.

6. Všickni svatí za nás proste, - zahynouti nám nedejte, - svatý Víte, - svatý Norberte, - svatý Zikmunde, - svatý Prokope, - svatý Vojtěše, - svatý Jene Nepomucký, svatá Ludmilo, svatý Václave! Kriste eleison.

7. Bohu Otci chválu vzdejme, - svatým křížem se žehnejme: ve jménu Otce, - i Syna jeho i Ducha svatého. - Kriste eleison.

695. Mešní píseň k sv. Václavu.

Před pozdvihováním. *Hudba Fr. Musila.*

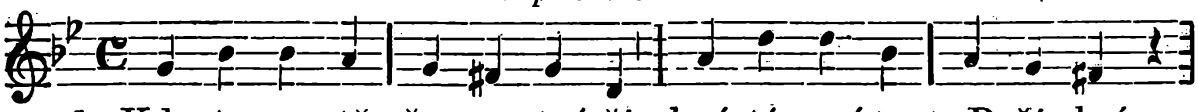

1. Kdo to s u-tě-še-nou tvá-ří chvá-tá z rána v Boží chrám,

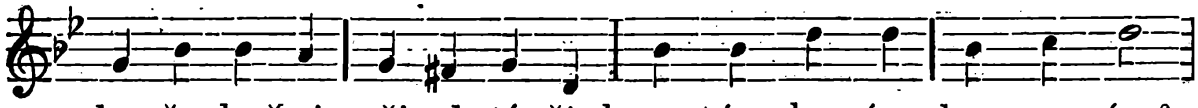

slou-že kně-zi při ol-tá-ři, k svatým ho-rám ky-ne nám?

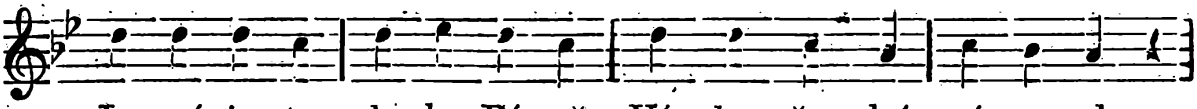

Jas-ný je to slu-ha Pá-ně, Vá-clav če-ský vé-vo-da,

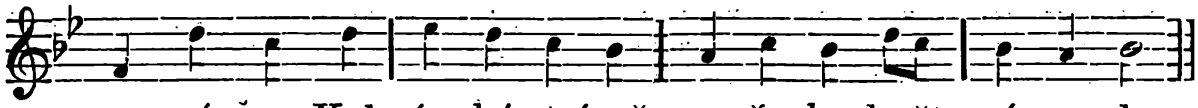

zve nás na Kal-vár-ské strá-ně na-še-ho květ ná-ro-da.

2. Na kříž svatý pozírejme, - na němž Kristus dokonal, - o mši svaté rozjímejme, - kterak za nás život dal; - věnuj se mu s duší, s tělem, - kdo jsi jeho učedník, - kráčej za svým Spasitelem - jako Václav, mučedník.

Gloria. Slávu Boží v české vlasti - šířil zbožný panovník, - národ z bludů ze propasti - vyved' Kristův bojovník; - pějme my též slávu Boží, - pějtež s námi nebesa, - nechť se sláva Páně množí, celý svět ať zaplesá.

Evangelium. Vizte, kterak vnuka učí - slovu Páně Ludmila; - a to slovo též nám zvučí - jako hudba spanilá. - S pobožností naslouchejme, - co nám káže Hospodin, všechno věrně zachovejme - církví co Bůh hlásá Syn.

Credo. Věrou v Krista, věrou vroucí - záříš svatý Václave, - korunou tou zlatoskvoucí - svítíš milé vlasti své; - my touž víru vyznáváme - s Cyrillem a Methodem, - ó kéž věčný život máme - v Kristu s celým národem.

Obětování. Václav ku oběti chystá - vlastní rukou pšenici, - a táž jeho ruka čistá - obdělává vinici; - k oběti mše nejsvětější - připravuje dary sám; - za dar Bohu nejmilejší - upravme my srdce chrám.

Sanctus. Svatý Bože, třikrát svatý, - jenžto nebe obýváš, tamo stojí trůn Tvůj zlatý, - tam Tě patron chválí náš. - Sešli k prosbám téhož sluhy - Syna svého na oltář, - aby smazal naše dluhy, - ať jej zříme tváří v tvář.

Nápěv II. Dle libosti. *Po pozdvihování.*

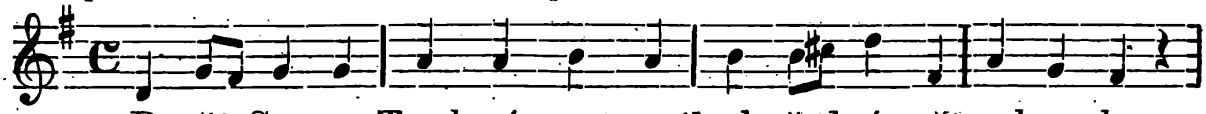

Bo-ží Sy-nu, Tys k nám sstoupil s hvězdné světa ob-ru-by,

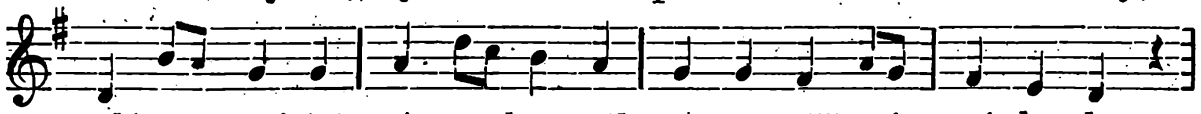

v lás-ce své jsi nás vy-kou-pil, z noci věč-né zá-hu-by.

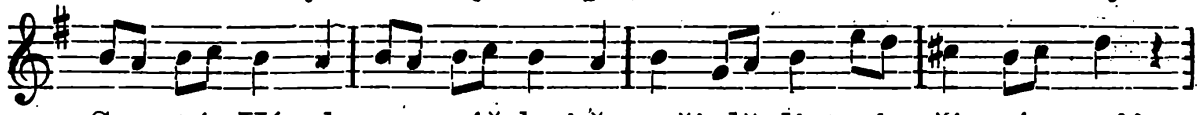

Sva-tý Vá-cla-ve, náš kní-že, při dě-dict-ví při svém stůj,

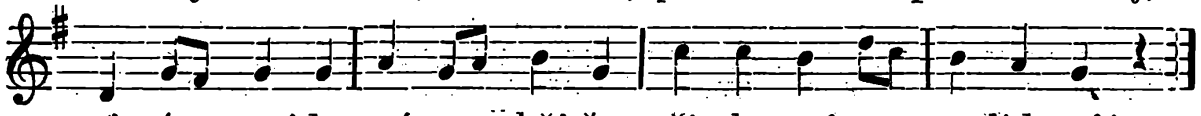

ať nám vzejde spá-sa s kří-že, přimlouvej se za lid svůj.

Agnus. Přijdiž, přijdiž, náš Beránku, - v chleba, vína způsobě, - ubytuj se v srdci stánku, - sílo naše ve mdlobě! - V boku Tvém se lid Tvůj skrývá, - uslyš lítostný náš hlas, - když Tě dědic svatý vzývá, - nebohé své dítky spas!

Přijímání. Blahý, důstojně kdo požil - této krmě andělské, - on tou mannou znova ožil, - slasti zkusil nebeské. - Sil nás večeří tou spasnou, - pokyň duši v oslavu - Kriste! kyň, než smysly shasnou, - jak jsi kynul Václavu.

Ke konci. Václave, náš svatý vůdce, - vzývej Boha za svůj lid, - ať nás mine každý škůdce, - ať nám vzejde nebes klid; - pros, ať nás vždy sílí v boji, - pros, ať vždy nám žehná Bůh, - ať nás v nebi s Tebou spojí - Otec, Syn i svatý Duch!

696. K sv. Václavu.

Nápěv I. *Slova Fr. Sušila. — Hudba Vojt. Blatného.*

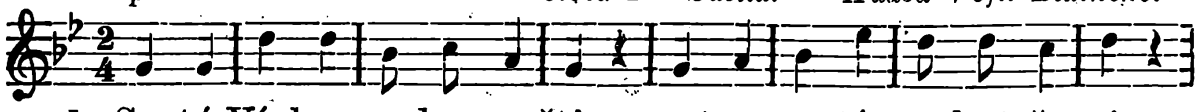

1. Svatý Václav se dnes světí; o tom svatém o kní-že-ti

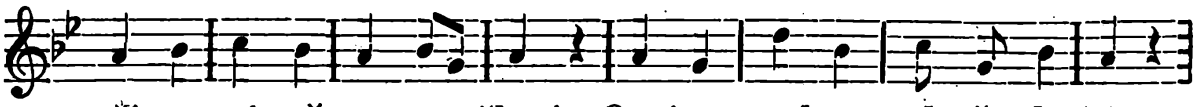

pěj-me pí-seň zvroucnělou! On jest perlou nad vše dražší,

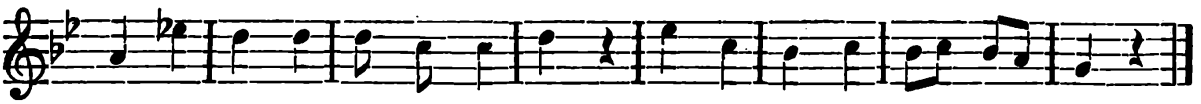

on jest otcem vla-sti na-ší, o-kra-sou jí pře-skvě-lou.

Nápěv II.

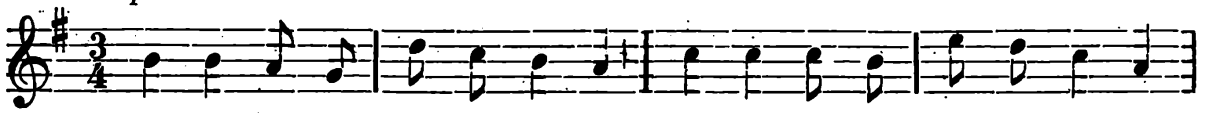

Sva-tý Václav se dnes světí; o tom svatém o kní-že-ti

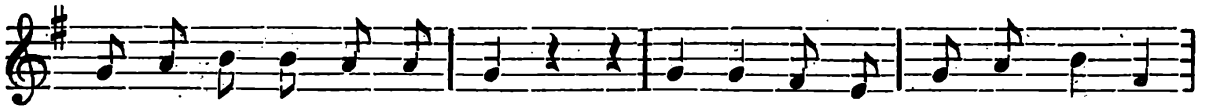

pěj-me pí-seň zvroucnělou! On jest perlou nad vše dražší,

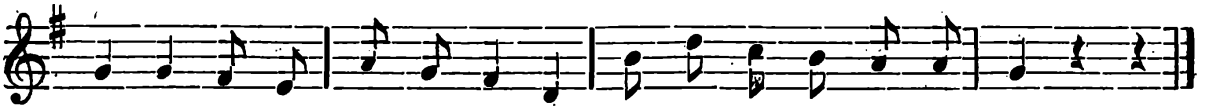

on jest otcem vla-sti na-ší, o-kra-sou jí pře-skvě-lou.

2. Z draslavého on se hloží - na výsluní lásky Boží - vyvinul jak sličný květ; - krásněji a krásněj zkvítal, - a Pán z něho kytku splítal - milou nebi na pohled.

3. Jak kdys Abel Bohu sloužil, - Bohu jen se líbit toužil - ve svém celém životě. - Celou duši Bohu choval, - Bohu denně obětoval v andělské své čistotě.

4. Neznal světských radovánek, - chrámu Páně milý stánek - mívával hned od mlada. - Révu sázel, víno sbíral, - síval símě, klasy stíral - k službě svatých obřadů.

5. Jako prorok ohněm háral, - z modloslužby národ káral, káral z vad a z nemravů. - Pýchu kořil, modly bořil, - chrámy stavěl a ráj tvořil - všudy v Boží oslavu.

6. Spasitele svého Krista - zřela duše jeho čistá - v bídných bratrův zástupu; - tajně chodil bez oddechu, donášíval nuzným těchu, - nedbal na zlou potupu.

7. Proto poctěn byl hned tuto; - ctnotou jeho nebe hnuto - anděly ho strážilo. - Lesk se linul z jeho tváří, - čelo jeho nebes září - v davu knížat zářilo.

8. Lahoda a pravá láska - zdobila jak zlatá páska, - ozdobou ho bohatou; - k zlosti bratra neměl hněvu, - odpustil a Bohu v zpěvu - oddal duši přesvatou.

9. Sluho Boží, svatý kníže, láska svatá k svému víže - posavád tě národu. - Nad naším se rozžel bolem, - vezmi berlu a choď kolem - v serafínův průvodu!

10. K lásce Krista duše pohni, nás uveď do té vlasti, - kdežto
- v nebeském je rozpal ohni, - v slasti, prosté strastí, - kochá
jakým tebe nadal Bůh; pak v Bohu se tvůj duch.

Sv. Jeronym.

30. září.

Narodil se v Dalmacii a má se za to, že byl rodu slovanského. Mnoho studoval a cestoval. Vyznamenal se hlavně překladem nejdůležitějších částí Písma sv. a výkladem jeho. Ztrávil 4 leta na poušti u Antiochie a pak několik let v Betlemě, znal dokonale řeč hebrejskou, řeckou a zvyky obyvatel palestýnských a proto byl k úkolu tomu nad své vrstevníky způsobilým. Zemřel v Betlemě r. 420 a tělo jeho odpočívá v Římě u Panny Marie Větší.

V brněnské diecesi je mu zasvěcen farní kostel v Křetíně.

Pozdravení sv. Jeronymu.

Dvě ctnosti hlavně vynikají v tvém požehnaném žití: nezdolná píle v učení se a v bohovědné práci spisovatelské a přísná sebekázeň.

Již jako mladík, byv v Římě pokřtěn, stal jsi se žákem veleučených mužů; žízeň po vědě vedla tě do Gallie, kde jsi vyhledal zbožné a v theologických vědách vynikající učence, a sám sis mnoho náboženských spisů opsal; v Řecku, oddav se studiu filosofie a řečnictví, stýkal jsi se s předními bohoslovci; v Cařihradě zvláště věnoval jsi se Řehoři Nazianskému, od něhož učil jsi se Písmu svatému; ze zbožnosti putoval jsi do Svaté Země, navštívit místa, po nichž kráčel Kristus, prošel jsi celou Palestinu a od nejučenějších Židů dal jsi se poučovati o všem, co by tě mohlo zdokonaliti k porozumění Písma svatého. Jsa pak na kněze vysvěcen, pomáhal jsi v Římě papeži Damasovi při zdělání jeho všeobecných listů (katolických epištol). Pro učenost tvou přicházeli k tobě do Sv. Země, kam jsi se vrátil, pro výklady nejchoulostivějších míst Písma svatého; sám papež Damasus a sv. Augustin tak činili, neboť jak tento dí, znal jsi skoro všechny spisovatele; tys přeložil Písmo svaté starého Zákona z hebrejštiny do latiny, nový Zákon řecky vydal a z největší části vyložil a mnoho jiných děl do latiny převedl a sám sepsal, takže církev vyznamenala tě titulem největšího učitele.

Při tom jsi byl nad míru zbožný, žil po čtyři leta v Syrii na poušti v zdrželivosti, slzách a tuhém krocení těla, pilně rozjímaje o božských věcech a o Písmě svatém, a později po návratu z Říma do Palestiny vedl jsi zase život přísný v klášteře u rodné jeskyně Kristovy zbudovaném.

Muži učený, svatý, vypros nám u Ježíše Krista, jehož šlépěje jsi ve Svaté Zemi tak bedlivě a horlivě vyhledával, abychom i my duchovně v jeho šlépějích kráčeli, v jeho učení věřili, podle něho živi byli a jednou byli uschopněni, abychom s tebou sešli se v království nebeském. Amen.

*

Nešpory o sv. Jeronymu, vyznavači, učiteli církve.

Vše jako o sv. Isidoru dne 15. května na str. 1498., až na následující:

Antif. k Magnificat: Ó učiteli nejlepší, církve svaté světlo, blahoslavený Jeronyme, božského Zákona milovníku, pros snažně za nás Syna Božího.

Modlitba: Bože, jenž jsi se církvi své na výklad Písem svatých o blahoslaveného Jeronyma, vyznavače svého a učitele největšího, postarati ráčil: propůjč, prosíme; abychom pro jeho přímluvné zásluhy, čemu ústy spolu i skutky učil, s Tvou pomocí konati s to byli. Skrze Pána

R. Amen.

Ke konci antifona mariánská „Salve, Regina“ na str. 65.—67.

697. Laude laudet laxa magnum.

Brev. ms. Trebonense s. XV. — Dreves: Anal. hymn. IV.
Překlad Jak. Pavelky 1907. — Hudba Jos. Charváta 1907.

1. Chválu Hi-e-ro-ny-mo - vi zpí-vej, li-de, sva-té-mu,

jímž věd svatých pramen no - vý roz-u-mu dán lid-ské-mu;

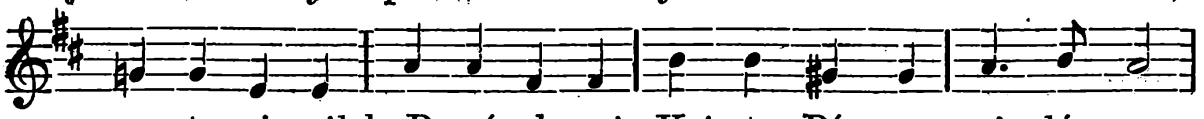

ce-stu zje-vil k Be-rán-ko-vi, Kri-stu Pá-nu mi-lé-mu,

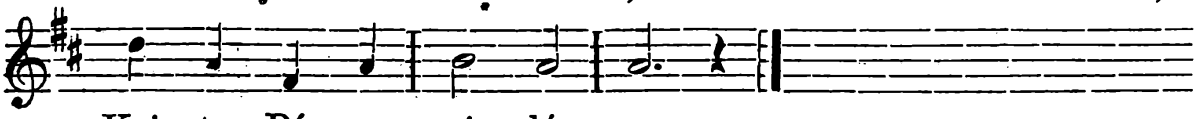

Kri-stu Pá-nu mi-lé-mu.

2. Svítí světlo, svítí jasné, Slovanstvo jež zrodilo, - paprsky jež ctnosti krásné - ve svět širý rozlilo, - mizely tmy před ním strastné, - [: kdyžtě církvi svítilo. :]

3. Boha hlasu poslouchaje - do Říma se odebral, - takou vědou vynikaje, - nade vše že více znal, - mnohé řeči ovládaje, [: umění vše hoch již ssál. :]

4. V důstojnostech povýšený - k nejvyššímu vrcholu, - šalbou světa rozmrzený - prchá jeho zápolu, - Bohu, světu utajený, [: slouží v lásky plápolu. :]

5. Aby mysli spráhlé svlažil, - klášter v poušti vystaví, - knihy píše, kdo se snaží, - toho vědou vypraví, - z bludu, jenž se vzmahat baží, - [: mnohá srdce vybaví. :]

6. Když smrt sklála jeho tělo, - duše v nebe vstupuje, - dvorstvo nebes vstříc mu spělo, - s Ježíšem se raduje, - blaho, jímž se srdce skvělo, - [: Cyrillovi zjevuje. :]

7. Chválu vzdejte králů Králi - vroucí písní, věřící, - jeho hněv nechť od nás vzdálí - Hieronym prosící, - bychom k hodům zasedali - [: v nebes síni zářící. :]

698. Život sv. Jeronyma.

Slova Jak. P. 8./VIII. 1907. — Hudba Jos. Charváta 1907.

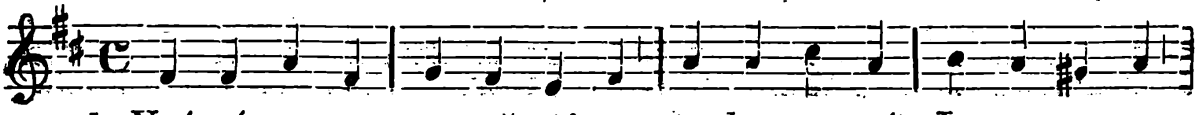

1. Vzý-vá-me a vroucně ctí-me te-be, sva-tý Je-ro-ny-me,

2. Adria kde břehy myje sestry naší, Dalmacie, - Jeronyme, dán jsi světu věd a ctností ku rozkvětu.

3. Jaká záře rukou Pána - duši tvojí byla dána, - jež věd rosu chtivě ssála, - až jak slunce světlem vzplála.

4. Do Říma se odebíráš, - jako včelka pilně sbíráš - duši sladké kapky medu: - pohanskou i pravou vědu.

5. Po umění touhou hoříš, hloub a hloub se v pravdu noříš, - poslouchaje učitele, - opisuje knihy bděle.

6. Zapudil jsi chtíčů stíny, vlna křtu tvé smyla viny, - přemahaje víry kalné, - na cesty se's vydal dálné.

7. Obohatils ducha svého - ze zdroje věd přehojného, duše tvoje touhou jata - navštíviti místa svatá.

8. Krista Pána šlépějemi - posvěcenou prošels zemi, - připravuje ducha spolu - velikému ku úkolu.

9. Na poušti tu přebývaje, - za hříchy se mládí kaje, - modlitbou a tuhým postem - k nejskvělejším spěješ ctnostem.

10. Na kameni spáváš krátce, - chleba skýtá rukou práce, - v čase daném ku oddechu hloubáš, píšeš knihy v spěchu.

11. Kamenem se ve hruď biješ, - o chlebě a vodě žiješ, - abys vášně těla zkrotil, - nejednou's je krví zbrotil.

12. Podstupuješ stěré boje, - výčitek a potup roje, - církve svaté statně háje, - bludařů jsi potřel báje.

13. Vítěz bojem nezmořený, - na kněze jsi vysvěcený, - ku oltáři přistupuješ, - Krista Pána obětuješ.

14. Ku rozkazu Damasovu do Říma se vracíš znovu, - a tu tvého ducha květy - oslňují duchů světy.

15. Překládal jsi Písmo svaté, - duše svatou touhou jaté - kolem sebe shromažďoval, - cestu k nebi ukazoval.

16. Učitel jsa ctnosti pravý - napravuješ Říma mravy, - hledaje jen duše zdoby, - nepřátel jsi nedbal zloby.

17. Odporuje zkáza světa - touze, jež v tvém srdci zkvétá; - lodní kotvy opět zvedáš, - útočiště v poušti hledáš.

18. Bohu s tebou sloužit chtěje - za tebou sbor přátel spěje, - u Betlema přebýváte, - svatým ohněm všichni pláte.

19. Kláštery si vystavíte, - modlitbami Boha ctíte, - vůně nebes od vás dýše, - do nebes se nese výše.

20. Slovo tvé je svatě řídí. - Spasitel kde přišel lidí - andělskými lidé hlasy - oslavují dárce spásy.

21. Výklad Písem dokonáváš, - obhájcem se víry stáváš, - trpělivě nesa kříže, - potup, bojů, chorob tíže.

22. Vysokého došed věku, - všelikého hoden vděku, - chvátáš smrtí na nebesa, - kde tvá duše věčně plesá.

23. Poklady nám nepřeberné - zůstavily ruce věrné - ve tvých knihách plných jasu, - zjevujících pravdy krásu.

24. Pros, ať cestou, na niž
svítí, - dáno jest nám ctností
jíti, - žíti po tvém svatém vzoru,
- k nebešťanů dospět sboru.

25. Co z nich tuto vytušíme, -
nechať v nebi věčně zříme :
Boha, pravzor všaké krásy,
Tvůrce světa, dárce spásy!

Svátky svatých v říjnu.

Sv. František Serafínský, zakladatel řádu.

4. října,

Narodil se v Assisi. Otec byl bohatým kupcem. Sv. František vzdal se svého dědictví, oblékl hrubé roucho a živil se almužnou. Založil řád, jenž se rozvětvil na Františkány, Minority a Kapucíny; se sv. Klarou založil podobný řád pro ženské (Klarisky), jenž byl i v Čechách zaveden bl. Anežkou českou a třetí řád pro laiky. Vynikal ve všech ctnostech, složil vznešené zpěvy, zřídil první „Betlem", rozuměl řeči přírody. Zemřel r. 1226. Pro lásku svou ke Kristu nazván „serafínským"; na těle měl pět ran Kristových.

Sv. František má v brněnské diecesi zasvěcený farní kostel v Hostimi, kapli zámeckou na Lomnici, ve Vochozi (f. Lomnice), v Louce (f. Jemnice); hřbitovní kapli v Mrákotíně a ve Hrádku.

K sv. Františku Seraf.

„Štěpná Zahrada" (rukopisná kniha modlitební z Rajhradu).

Nejblahoslavenější svatý otče Františku, příteli a následovníku Kristův, připomínám tobě obzvláštní milosti, kteréž ti tvůj laskavý Ježíš ráčil prokázati, když tě sobě vyvolil, abys více než jiní svatí jeho život následoval a jemu se podle možnosti lidské ve mnohém podobným stal: pročež jsi chudobu lidskou miloval, 40 dní a nocí na poušti se postil, bosý v chatrném oděvu po světě chodil dobře čině, nemaje, kam bys hlavu položil, a naposledy jako Kristus ozdoben pěti jeho ranami jsi umřel, — za ty a jiné nesčíslné milosti děkuji jemu ve jménu tvém a prosím tebe skrze tvých svatých pět ran a přehořké bolesti, které jsi jimi pocítil, abys mi odpuštění mých hříchů vyžádal a v hodině smrti mně věrně byl nápomocným. Amen.

Povzdech sv. Františka z Assisi.

Svatý František z Assisi vzbuzoval lásku k Bohu nábožným vzdechem:

Bůh můj a všechno !

Racc. 50 dní odp. pokaždé. — Lev XIII. 4. května 1888.

Nešpory o sv. Františku z Assisi.

Vše jako o sv. Isidoru 15. května mimo čas velikonoční na str. 1498., vyjma modlitbu:

Bože, jenž církev svou zásluhami blahoslaveného Františka plodem nového potomstva (to jest založením nového řádu) rozšiřuješ: uděl nám, abychom jako on světskými věcmi pohrdali a z účasti věčných dober povždy se radovali. Skrze Pána našeho . . .

699. O divi amoris victima.

Hymna ke cti sv. Františka z Assisi z prvních nešpor slavnostního officia řádu kapucínského.

Přel. J. Pavelka 1907. — Hudba Jos. Charváta 1907.

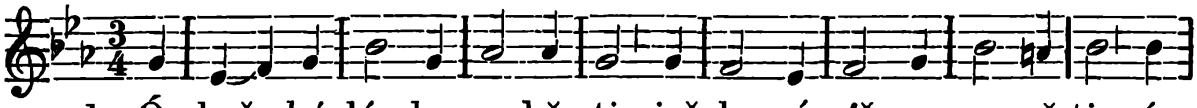

1. Ó bož-ské lá-sky o-bě-ti, jež kr-vá-cíš ran ze pě-ti,- ó

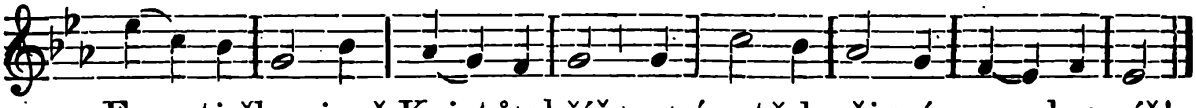

Fran-ti-šku, jenž Kristův kříž v svém tě-le ži-vý o - bra-zíš!

2. Tys lásky žhavé ohněm plál; - bys za Krista krev v oběť dal, - tys třikrát k břehům nepřátel - jej oslavit a hlásat jel.

3. Když touhy nelze splniti, - přec nedáš žáru zajíti, - plam lásky božské, jímž sám pláš, ty ve všech srdcích rozžeháš.

4. Živ v duchovních jsa synech svých, - jdeš do krajin až nejdalších, - led roztavuješ ve hrudi, - jež slovem jich se probudí.

5. Zbraň tobě mocnou skytla ctnost, - jíž překonal jsi pekla zlost, - svou podepřel jsi pravicí - chrám ku pádu se chýlící.

6. Slyš, Otče, proseb našich hlas a ohněm svatým zaněť nás, - jímž tvoje duše hořela, - by naše hruď se zaskvěla.

7. Buď chvála Otci věčnému, - i Synu, Duchu svatému, - jenž ráčiž dobrého nám dát vždy ducha otce sledovat. Amen.

Racc. Odpustky 100 dní jednou denně. I pro duše v očistci. — Lev XIII. dne 13. září 1893.

700. O sv. Františku Ser.

Slova Jak. Pavelky. — Nápěv dle svatoj. k. č. 598 upr. K. E.

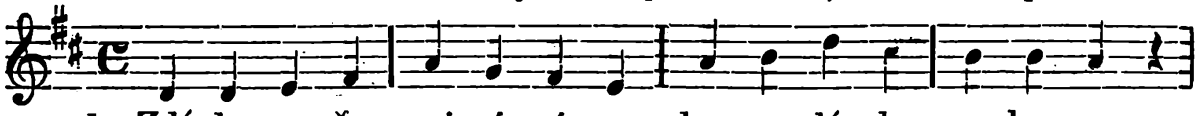

1. Zdá-lo se, že zmi-zí ví-ra, pla-men lá-sky u-has-ne,

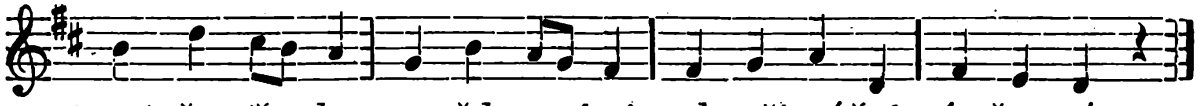

ctnost že vše-cka na vždy zmí-rá v bouři vášní ú-žas-né.

2. Po statcích jen kde kdo touží, - po moci a nádheře, - rozkoší se kalem plouží, - v bludu tone, v pověře.

3. Františka tu Bůh si zvolí, - reka, chotě chudoby, - který lidských duší roli - novým květem ozdobí.

4. Nadarmo jej počítati - otec učil v obchodě, - na pána si umět hráti, - druhům v hodech vévodě.

5. Nejsličnější v druhů sboře, - nejvkusněj' se odíval, první ve hře, rozhovoře, - nejkrásněji zazpíval.

6. V lesklé zbroji na komoni - dobýt jede vavřínů; - ale náhle hlavu kloní - v dum svých tichou hlubinu.

7. Kristus se mu jasný zjeví, - k jiným bojům povolá; - kam jde, rytíř ještě neví, - láskou však již plápolá.

8. Prostřed hodů uzří líce - choti Bohem určené, zří ji, láskou sálajíce, - oči jeho nadšené.

9. Chudoba jest jeho chotí, - již mu určil nebes Pán, - jež svět jařmem ctností zkrotí, otevře mu nebes stan.

10. Pouští od úst slastí číši, - odhazuje skvostný šat, - ve samoty svaté tíši - jme se s Kristem rozmlouvat.

11. Nedbá potup, nedbá záští, - jímž ho luza provází, - v chudobném když, vetchém plášti - ulicemi prochází.

12. Opuštěné, pobořené - obnoví tři kostely, - že se v kráse obrozené - ke cti Boží zaskvěly.

13. Slavnější však chrámy staví - v srdcích Duchu Svatému, budě spící v hříchu davy - ku životu věčnému.

14. Vroucím slovem, svatým vzorem - přátele si přidruží, spasitelným rozhovorem ve ctnosti je utuží.

15. František řád trojí k spáse - dušem našim zřizuje - a v nich v nevídané kráse - květy ctností pěstuje.

16. Mizí bludů černá mračna, - mizí hřích a neřesti, - sterá duše spásy lačná k Bohu dá se přivésti.

17. Dál a dále dílo sahá, širé kraje oblaží, - od nich jeho ruka blahá útoky zla odráží.

18. K němu davy lidu spějí, - k němu zvíře lne i pták, - na rtech jeho s láskou lpějí - žebrák, papež, mudřec, žák.

19. Křižáků co marně voje - dobýt chtěly, Kristův hrob, - dobyl bez půtky a boje - prostou řečí bez ozdob.

20. Ztráven žárem lásky svaté, - ztráven posty, chorobou, - tím víc v duši láskou vzňaté - skví se Krista podobou.

21. By mu podoben byl zcela, - rány svoje Kristus sám - vtiskl v údy jeho těla, - jak je přijal k spáse nám.

22. Bolest cítí v ranách pěti, - srdce slastí oplývá, - bolest rád chce vytrpěti, - lásky znaky ukrývá.

23 Co však pokora zde kryla, - v nebes záři vzplanulo, - když se duše oddělila - od těla, jež zhynulo.

24. Františka Bůh divy svými - na zemi již oslavil, - větší slávu se svatými - v nebesích mu připravil.

25. Františku, ty lásky reku, - chudoby ty ženichu, - ochraňuj nás pekla vzteku, - lakoty chraň, přepychu.

26. Milosti nám vypros, síly, - bychom v svaté pokoře - zbožně, cudně, svorně žili - v církve Boží táboře!

701. Smrt sv. Františka z Assisi.

Slova B. M. Kuldy (Legendy). — Hudba Jos. Clarváta 1907.

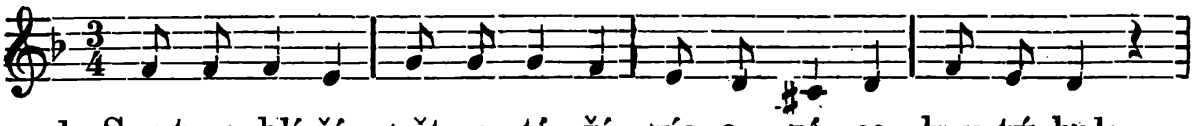

1. Smrt se blí-ží, svět-ce tí - ží víc a ví - ce kru-tý bol;

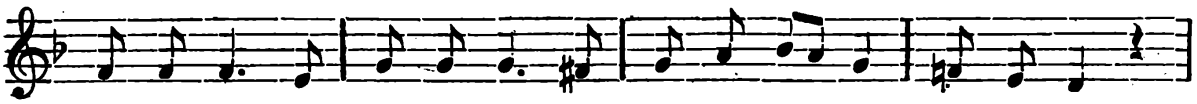

a - le vý - še tou-hou dý-še, pa-ma-tu - je na ú-kol.

*

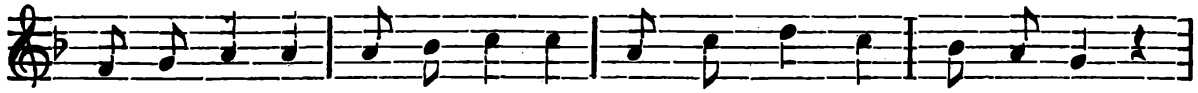

Ač se tře-se, muž-ně ne-se těž-kou ne-moc s mu-ka-mi,

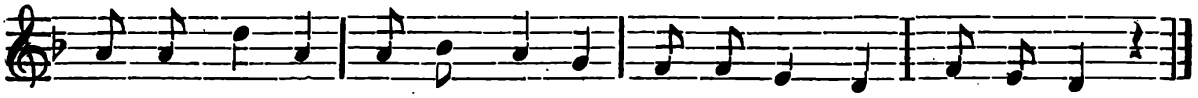

v zjevné sla-sti všechny stra-sti mi-lý-mi zve se-stra-mi.

2. A již celá síla těla - klesá, mizí, v koncích jest; - oko hasne, každý žasne - do kaple se dává nést. - Ve své muce žádá ruce - na hlavu klást bratřím svým; mniši s bolem stojí kolem, truchlí pláčem žalostným.

3. Seraf snová vážná slova, - hlásí vůli poslední; - ze slov zírá láska, víra - jako slunce v poledni. - Řečí vřelou pravdu skvělou - zvěstuje jim v zátiší; - kterak žíti, kterak mříti - mají v Kristu Ježíši.

4. Ptali se ho, kde má jeho - upraven mu býti hrob? - Pravil v pláči: „Tam, kde dráči - mají splátu hříšných zlob!“ - Trnou mniši, žasnou tiši - nad takovou pokorou; - každý z bratří žalně patří - na svou duši na chorou.

5. „V dobu hrůzy, milí druzi, - na holou mne složte zem! - Pán když strádal, kříž si žádal, spásu zjednal lidem všem.” Tvář mu zbledá, ruce zvedá, - aby žehnal miláčky; - otec vlídně, vroucně, klidně - oslovuje synáčky.

6. Ctnostnou snahou mějte blahou - veškerou tu zemskou pouť; - duše drahá svodem vraha - ke hříchu se nedej hnout! Láska Boží věčné zboží - milostivě skýtej vám; v rajské vlasti, v stálé slasti, - sejíti se Bůh dej nám!

7. Pozíraje v nebes kraje - z Písma sobě čísti dal; - a pak znova žalmu slova - modliti se tiše jal: - „Jenom v Tobě, Bože, sobě - kladu všechnu naději; - slyš mé lkání, nemám stání, nechť už k Tobě dospěji!“

8. „Mému duchu v svatém ruchu - dlíti rač dát na nebi; tam ať vděčně nekonečně - Tebe Boha velebí!“ Konec tísni, konec písni, - vroucné písni labutí; - tuhé tělo klidně dlelo - beze všeho pohnutí.

9. Otče svatý, v nebe vzatý, - pros tam za nás u Boha! - ať se koná libovonná - zemská naše úloha; - až se smrtí tělo zdrtí, - do nebe ať vejde duch, - kde se slaví všemi stavy trojjediný věčný Bůh!

702. Sv. František z Assisi zve do III. řádu svého.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba Jos. Charváta 1907.

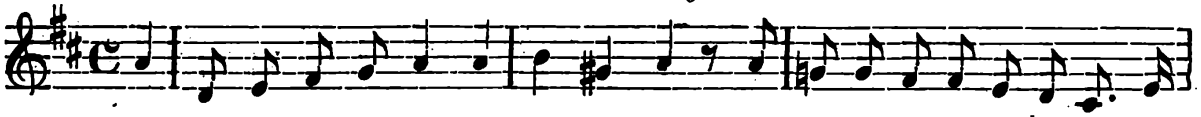

1. Slyš! na srd-ce ti tlu-če Fran-ti-šek, ten chu-do-by a sva-té lá-sky

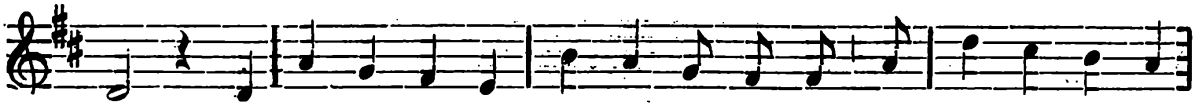

rek: „Ó o-tevř, se-stro, o-tevř, bra-tře můj, rád svě-řil bych ti

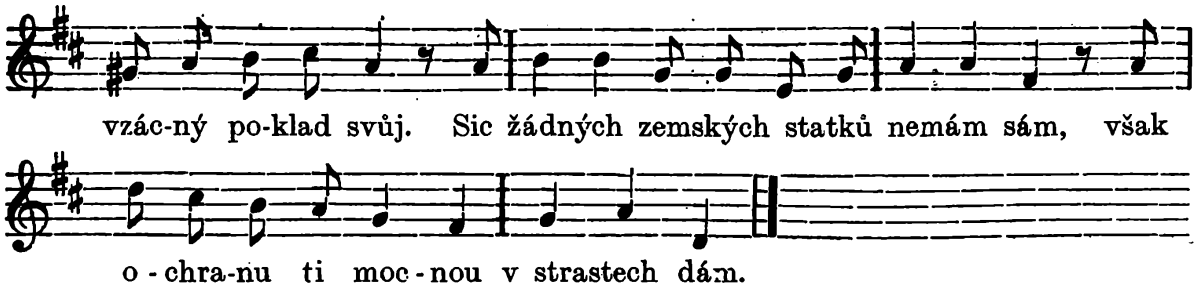

2. „Hle, za bezcennou, lesklou, směšnou věc - dám ostré trní tobě na věnec. - Já nerad vidím trety na tobě, - měj roucho tmavé Pánu k ozdobě; - vždy míval jsem jen prostý, hrubý šat, a v chudobě té byl jsem přebohat.“

3. „Až vánek smrti tebe ovane, - a hodinka ti vážná nastane: - až duše vkročí v nebezpečný boj: - pak vítěznou já zjednám tobě zbroj. - Já, ochránce tvůj, půjdu ke trůnu, - bych vyprosil ti skvostnou korunu.“

4. „Když kalný zrak se tobě zarosí, - mé vroucné slovo Krista poprosí: - Ó, nevcházej s mým dítkem v přísný soud, - a zastav hrozný svého hněvu proud! - Mé dítě se mnou ctilo chudobu, - Tvou láskou zdobilo si útrobu!“

5. Nechť šťastně vejde k Tobě po boji, - a v rajském raduje se pokoji! Bůh Spasitel tvou duši posvětí, - on z pozemských ji vazeb vyvětí; - pak otevrou se tobě nebesa, - kde duch tvůj blaze v Bohu zaplesá.

Sv. Terezie, panna (1515—1582).

15. října.

Narodila se v Avile ve Španělsku. Stala se řeholnicí Karmelitánkou a vystavěla 32 klášterů. Byla velikou láskou ke Kristu roznícena a heslem jejím bylo: „Buďto trpěti, nebo umříti“. Napsala duchaplné knihy o zbožnosti, jíž dosáhla sama nejvyšší stupeň — vidění v modlitbách. Zemřela r. 1582.

V brněnské diecesi má kapli v Kosticích (f. Tvrdonice) a v Liliendorfě (f. Horní Břečkov).

Modlitba církevní.

Antifona: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel; a když nalezl jednu drahou, odešel, a prodal všecko, což měl, a koupil ji.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Vyslyš nás, Pane, Spasiteli náš: abychom, jak se ze slavnosti blahoslavené Terezie, panny, radujeme, tak pokrmem božské její nauky byli živeni, a city dětinné zbožnosti byli poučováni. Skrze Pána

Modlitba k sv. Terezii,

zakladatelce Karmelitek, † 1582.

Od sv. Alfonsa z Liguori.

Serafská panno, svatá Terezie, vyvolená nevěsto Ukřižovaného! Již na zemi plála jsi mocně láskou k svému a mému Bohu, a nyní hoříš láskou ještě větší a čistější na nebi. Tvým nejvřelejším přáním bylo vždy, abys viděla všechny lidi jej milovati; vypros mi tedy, prosím tebe, aspoň jiskru svatého plamene, a ta ať mi v zapomenutí uvede svět, tvory a sebe sama. Ano učiň, abych všemi myšlenkami, žádostmi a city v žalu i v radosti vždy se vynasnažoval plniti vůli nejvyššího dobra, jemuž jedinému náleží po-

slušnost naše, a naše láska. Nuže, vymoz mi milost tu; vždyť mnoho můžeš u Boha: dej, ať jen hořím a plápolám božskou láskou jako ty. Amen.

Racc. Odp. 100 dní jednou denně. — Lev XIII. 22. dubna 1898.

Heslo sv. Terezie.

„Sám Pán Bůh dostačí nám."

703. O sv. Terezii.

I. Regis superni nuntia.

Hymna církevní k nešporám od Urbana VIII. (pap. 1623—1644).

Překlad J. P. 1906. — Hudba J. B. 1906.

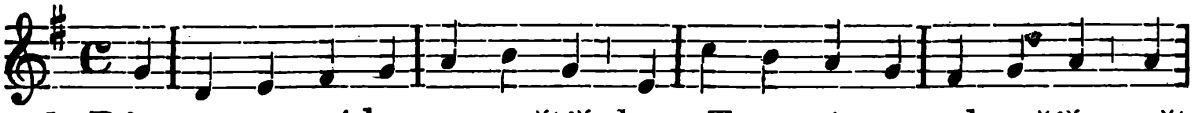

1. Dům ot-ce své-ho o-pou-štíš, bys, Te-re-zi-e, ne-bes říš v svět

Na konec

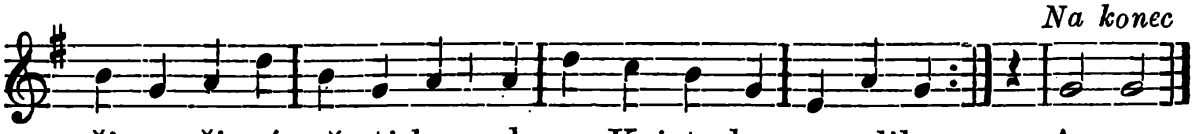

ši-ro-ši-rý vě-sti-la, neb pro Krista krev prolila. A-men.

2. Než smrt ti sladší souzena - a muka milá určena: - tvé srdce láska zraňuje, - je žárem prudkým spaluje.

3. Ó žhavé lásky oběti, též nám dej láskou zhořeti, a vzývající tebe lid - rač znoje pekla uchránit.

4. Buď chvála Otci se Synem - i Duchu v zpěvu jediném, - čest nejsvětější Trojici svět věčně věků řídící. Amen.

II. Haec est dies, qua candidae.

Hymna církevní k jitřní.

(Na týž nápěv.)

1. Jak holubice bělostná - tak Teresie přectnostná - se duše v nebe vznesla dnes - v chrám věčný, věčný svatých ples.

2. Již chotě svého slyší hlas: - Z hor Karmelských spěj v nebes jas, - pojď hodů mých se súčastnit, - pojď korunou se slávy skvít.

3. Buď, Choti panen, Ježíši - ctěn v slávě svatých nejvyšší, - kde Tobě píseň svatební - věk věků přeradostně zní. Amen.

704. O sv. Terezii.

Dle Svatoj. kanc. č. 599.

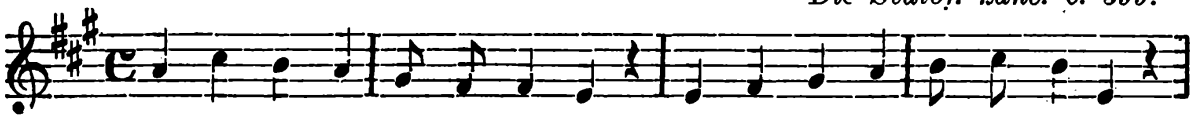

1. Sva-tá pan-no Te-re-zi-e, či-stěj-ší jsi nad li-li-e,

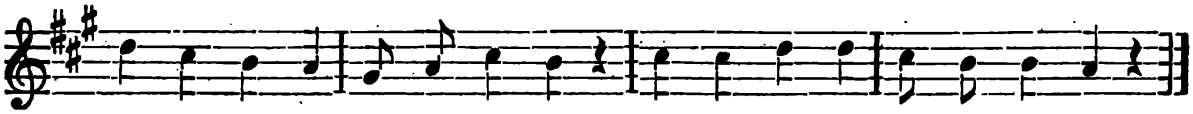

lá-skou rdíš se ja-ko rů-že, kdo tvou krá-su vy-psat mů-že?

2. Již jak panna nedospělá - z domu's do Afriky spěla, pro Krista bys, pro milence, - došla mučednictví věnce.

3. Nazpět domů povolána, - oslavuješ svého Pána - slzou lásky, modlitbami, - tuhým postem, almužnami.

4. Na Karmel se odebíráš, - před světem se uzavíráš, bys tam ve své vroucí tužbě - žila pouze v Krista službě.

5. Anděl s nebe k tobě kvapí, - lásky šíp ti v srdce stápí, - a to divným ohněm hoří, - jenž ti sladkou bolest tvoří.

6. Nemoc tebe trápí dlouhá, - jí však jenom roste touha; - až Pán tebe volá mile, - by tvá láska došla cíle.

7. Kristova, aj, milovnice - vznáší se jak holubice - u radosti v onu výši, - kde se srdce její stiší.

8. Prosiž za nás, svatá panno, - by nám bylo srdce dáno, - jež by ohněm tvojí lásky zahořelo aspoň z částky!

705. O sv. Terezii.

U Poimona. — Hudba J. B. 1907.

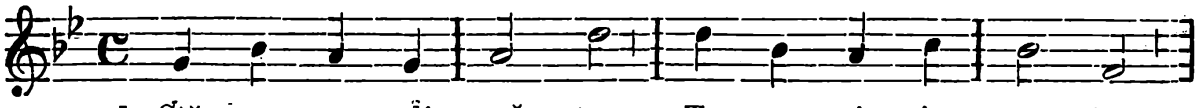

1. Ctě - me my - slí vzňa - tou Te - re - zi i sva - tou,

Na konec:

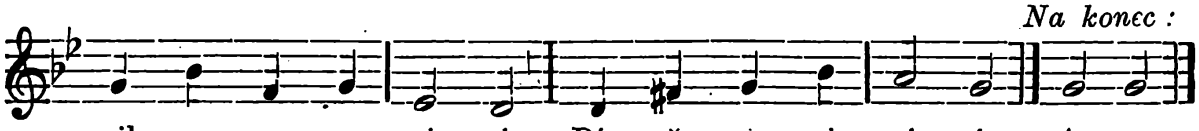

pil - nou pra - cov - ni ci Pá - ně na vi ni - ci. A-men.

2. V svatých knihách sobě - čtává již jak robě, - v zahrádce si svojí - samostan již strojí.

3. Tužba míru nedá, - mučednictví hledá; - pro družku Pán čistou - službu chystá jistou.

4. Bohu sloužit volí, vstoupí do řeholy; - stává se svým časem - v řádu blahokvasem.

5. Nemoc tělo stíhá, - duch se pružněj zdvíhá, „trpěti neb mříti!“ - má jí heslem býti.

6. Mnoho napodniká, Boží kázeň vzniká. Pán ji posiluje, divy podporuje.

7. Ach, ta duše blahá - v dílo Páně sahá. - Za hříšníků boje trýzní tělo svoje.

8. Po hodince touží, - až se srdce ouží; holubinka krásná letí v sídla jasná.

9. Hvězdo přední krásy - na obloze spásy! - Svit nám bludným tvorům - přímo k nebes dvorům.

10. Uchovej nám místa - v říši Pána Krista, - moudrá jeho družko, - blahotvorná služko. Amen.

Sv. Havel, opat.

16. října.

Havel pocházel z urozeného rodu irského, vstoupil do kláštera, pak se sv. Kolumbianem vydal se na cesty missijní a založil klášter v nynějším Švýcarsku, jenž dle něho se zove Svatohavelským (St. Gallen). Zemřel roku 640.

Sv. Havlu zasvěceny jsou farní kostely v Rožné a v Sulkovci. — V Otnicích je spolupatronem farního chrámu.

Modlitba.

Svatý Havle, jenž jsi, utuživ se rozjímáním o samotě, velikou moc obdržel nad zlými duchy, potíraje je zbraněmi i třídenního postu, mrskáním svého těla železným řetězem a modlitbou důvěrnou a neustávající, — vypros nám u Boha, abychom i my zlé žádosti a pokušení, jež pocházejí od světa, našeho vlastního těla a zlého ducha, dovedli krotiti posty a modlitbou a tak získali si zásluh pro život věčný. Amen.

*

Nešpory o sv. Havlovi, opatovi.

Vše jako o sv. Isidorovi 15. května na str. 1498 až na modlitbu:

Bože, kterýž jsi ustanovil, že sloužící Tobě věrně, bystřinou rozkoše své napájeti budeš: propůjč nám zdraví duševního i tělesného; abychom sledujíce stopy blahoslaveného opata Havla, co Tobě jest milé, neochabujíce hledati a konati se vynasnažili. Skrze Pána . . .

Ku konci antifona mariánská „Salve, Regina“ *na str. 65—67.*

706. O sv. Havlu.

Slova Jak. Pavelky. — Hudba Jos. Charváta 1907.

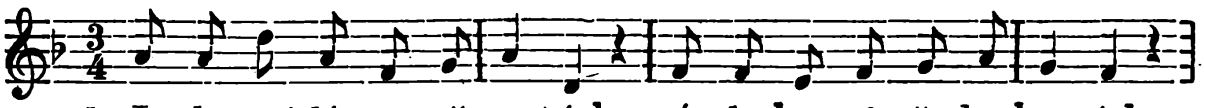

1. Ir-sko mi-lé, ze-mě svatých, zá-slu-ha-mi pře-bo-ha-tých,

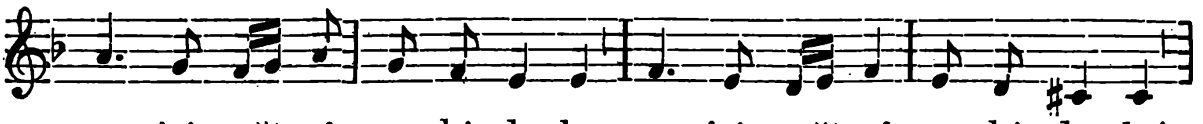

co jsi svět-ců ne-bi da-lo, co jsi svět-ců ne-bi da-lo!

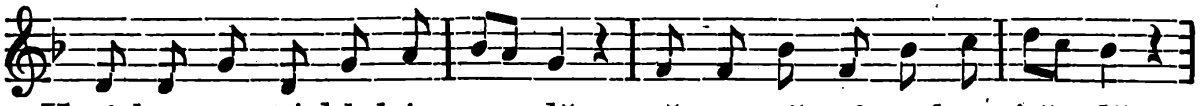

V církve svaté blahém sa-dě vě-ro-vě-stů v slavné ře-dě

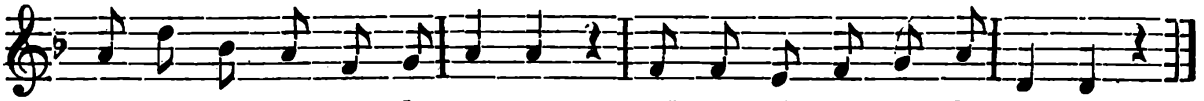

také's Havla vy-cho-va-lo, také's Havla vy-cho-va-lo.

2. Vyvolen hned v mládí Pánem, - učen svatým Kolumbánem, - [: skví se věd i ctností květem; :] - do písem se svatých noří, - k Bohu vroucí láskou hoří, [: pomíjivým zhrdá světem. :]

3. Poutnické se chápe hole, vzdělávat jde Boží pole - [: se svým svatým učitelem. :] - Pravdu Boží zvěstovali, - světlo víry rozžehali - [: v kraji bludem zatemnělém. :]

4. Anglů, Gallů prošel kraje - símě Boží rozsévaje, - [: Spasitele uče znáti. :] Před vroucností jeho ryzí - bludy z duší lidu mizí, - [: na slunci jak sníh se tratí. :]

5. Svatou vznícen horlivostí - poboří chrám nepravosti, - [: do vln řeky modlv hází. :] - Ponořit se zcela chtěje rozjímání do peřeje, - [: do samoty pusté vchází. :]

6. Pod skaliny přišed srázné, - na trnitém keři vázne: - [: „Zůstanu zde na vše věky, :] - posvěť, Pane, toto místo, - aby bylo ticho, jisto - [: nepřítele přede vzteky.“ :]

7. Zuří peklo, bouří běsi, - ale světce nepoděsí, - [: nedbá lkání, smíchu, řevu, :] - chráněn mocně znakem kříže, - v modlitbu se vroucí hříže, - [: odolává pekla hněvu. :]

8. Ctnosti, v samotu jež skryta, - sláva brzy světu svítá, - [: vábíc k sobě zraky lidu; :] - k Havlovi se utíkají, - v žalosti kdož, bolu lkají. - [: docházejí zdraví, klidu. :]

9. Biskupem se státi zdráhá, - samota mu příliš drahá, - [: by ji mohl opustiti, :] - a kde s oddanými druhy - vede život přísný, tuhý, - [: odkud ve kraj blaho svítá. :]

10. Požehnání svaté víry - rozlévá se ve kraj širý - [: z kláštera, jejž Havel řídí, :] - a žeň hojnou jeho činů, - jeho dobrých věrných synů [: přeradostně nebe klidí. :]

11. Tam i duše jeho svatá - na perutích lásky chvátá, - [: když tu skončil práci svoji, :] - v zemi svatých věkověčné - plesá srdce jeho vděčné [: nehynoucím u pokoji. :]

Sv. Hedvika, patronka Slezska.

17. října.

Svatá Hedvika, vévodkyně slezská (nar. se 1174 a zemřela 1243 v Třebnici), dcera Bertholda IV. z Andechsu, markrabí meranského a Anežky, hraběnky Rochlické, provdána byla v 12. roce svého věku za slezského vévodu Jindřicha I., kterého přiměla, že v Třebnici u Vratislavě založil ženský klášter řádu cisterciáckého, do kterého po smrti manželově r. 1238 vstoupila. Syn její Jindřich II. Pobožný padl u Lehnice r. 1241 proti Tatarům, kteří i na Moravu vtrhli a sv. Hostýn marně obléhali. — Svatá Hedvika již v útlém mládí vyznamenávala se velkou zbožností a po celý život prokazovala hojné skutky milosrdenství.

Sv. Hedvika je patronkou Rak. Slezska.

Modlitba církevní.

Antif. Dejtež jí z užitku rukou jejích a nechať ji chválí v branách skutkové její.*)

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba.

Bože, jenž jsi blahoslavenou Hedviku od nádhery světské k pokornému Tvého kříže následování celým srdcem přejíti naučil: propůjč nám, abychom pro její zásluhy a dle jejího příkladu učili se pomíjejícími rozkošemi světa opovrhovati a v objetí Tvého kříže všeliké protivenství přemáhati. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Blahosl. Markéta Maria Alacoque,

původkyně pobožnosti nejsv. Srdce Ježíšova.

17. října.

Narodila se r. 1647 v Lauthecourtu ve Francii, vstoupila 23letá do kláštera Salesiánek v Paray-le-Monialu (dep. Saône-et-Loire), kdež zemřela 17. října r. 1690. Stala se chvalně pověstnou pro častá vidění Spasitele, jež měla v letech 1673—1675 a dala tak (hlavně spisem „Uctívání Srdce Ježíšova") podnět k pobožnosti nejsv. Srdce Ježíšova, jež pěstována byvši zprvu toliko v řádě Salesiánek, rozšířila se záhy po celé katolické církvi. Roku 1864 vyhlášena byla Markéta od Pia IX. za blahoslavenou.

Modlitba církevní.

Antifona: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel:**) a když nalezl jednu drahou perlu, odešel a prodal všecko, což měl, a koupil ji.

*) Zasluhuje za své práce dobré zaopatření i veřejnou pochvalu.

**) Margarita (Markéta) znamená „perlu".

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.
R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, který jsi nevyzpytatelná bohatství Srdce svého blahoslavené Markétě panně podivuhodně objevil: dej nám pro její zásluhy a k jejímu následování; abychom Tebe ve všem, a nade vše milujíce, stálé v témže srdci Tvém obydlí míti zasloužili. Který žiješ a kraluješ... Amen.

Přislíbení,

která učinil Spasitel náš blahoslavené Markétě Marii Alacoque za uctívání svého nejsvětějšího Srdce.

Nejdůležitější jsou:

1. Dám ctitelům Srdce mého všecky milosti v jejich stavu potřebné.
2. Udělím pokoj rodinám.
3. Budu je těšiti v trápeních.
4. Budu jim bezpečným útočištěm v životě, zvláště pak v hodině smrti.
5. Požehnám hojně všem jejich podnikům.
6. Hříšníci naleznou v Srdci mém pramen a nekonečné moře milosrdenství.
7. Duše vlažné stanou se zase horlivými.
8. Duše horlivé dojdou vysoké dokonalosti.
9. Kněžím dám milost, že obměkčí i nejzatvrzelejší srdce.
10. Požehnám obydlím, v nichž míti a uctívati budou obraz mého Srdce.
11. Jména těch, kteří budou tuto úctu k mému Srdci rozšiřovati, zapsána budou v Srdci mém a nikdy z něho nevymizí.
12. Zvěstuj a dej hlásati všude, po celém světě, že všem, kdož k Srdci mému utíkati se budou, dostane se milosti měrou největší a neomezenou.

Viz Akta I. synody diecese brněnské, I. svazek, str. 613.

Vzývání blahosl. Markéty.

Blahoslavená Markéto, — oroduj za nás!

Abychom se my a všichni věřící nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu zasvětili, — oroduj za nás!

Abychom se nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu klaněli, — oroduj za nás!

Abychom se k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu ve všech potřebách o pomoc utíkali, — oroduj za nás!

Abychom od nejsvětějšího Srdce Ježíšova všech potřebných milostí dosáhli, — oroduj za nás!

Abychom o rozšíření úcty k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu všemožně pečovali, — oroduj za nás! — Amen.

Bratrstvo nejsvětějšího Srdce Ježíšova.*)

Účelem Bratrstva jest uctívati nejsvětější Srdce Ježíšovo, jeho lásku láskou opláceti, jeho ctnosti následovati, jemu za ustanovení nejsvětější svátosti oltářní

*) Zpráva o Bratrstvu tomto jest uvedena zde jako dodatek k straně 487. v I. svazku.

vděčnost a za lhostejnost, nevděk a urážky jemu v této svátosti lidmi působené náhradu poskytovati.

Bratrstvo zavedeno do brněnské diecese nejdp. biskupem Pavlem z Huynů. O zakládání a řízení Bratrstva tcho jakož i jeho stanovy viz v Acta Curiae Epp. Br. 1913, č. 11.

Sv. Lukáš, evangelista.

18. října.

Pocházel z pohanských rodičů, stal se lékařem a malířem. Když asi r. 51 se dal pokřtiti, doprovázel všudy sv. Pavla. Sepsal evangelium (třetí) a „Skutky apoštolské"; přijaté do Písma sv. Po smrti Pavlově kázal ještě v Italii, Macedonii a Řecku, kde v Achaji u vysokém věku zemřel smrtí mučednickou asi r. 80 po Kristu. — V Římě jest obraz Panny Marie Větší, jejž sv. Lukáš dle podání maloval.

Sv. Lukáši zasvěcen jest v brněnské diecesi farní kostel v Myslibořicích.

Pozdrav a vzývání svatého Lukáše.

Buď pozdraven, svatý Lukáši, rodáku Antiochijský! V Antiochii jméno **křesťan** počátek vzalo, tam také svatý Pavel na víru obrácen a za apoštola národů byl vyvolen. Záhy byv Kristu získán, přidržel jsi se sv. Pavla, na cestách jej provázel a v hlásání evangelia jej podporoval. Byl jsi s ním i v Římě a tu až do jeho smrti u něho setrval.

Díky vzdáváme ti, že napsal jsi sv. evangelium z vypravování těch, kteří sami Krista viděli a slyšeli a očitými svědky byli. Drahocenné jsou tvé zprávy v něm ze života Rodičky Boží a z dětství Ježíšova, jichž ostatní evangelisté mlčením pominuli.

Díky vzdáváme ti za jinou tvou knihu, přijatou do Písma svatého, totiž knihu skutků apoštolských, vypravující o počátku a vzrůstu církve (za 30 let od seslání Ducha sv.) prací sv. apoštolů a učedníků, a sice nejprve mezi Židy, zvláště v Jerusalemě a v zemi židovské i vůkolních krajích, pak i mezi pohany. Ty vypravuješ, že skrze Petra stalo se první povolání pohanů do církve, potom ale Pavel nejvíce mezi pohany působil, jehož snažnou činnost a cesty po všem světě obšírně vypisuješ. A to vše sděluješ nejvíce jako očitý svědek, an jsi cesty s Pavlem konal.

Velebíme tě, že na konec dosáhl jsi mučednické koruny v Achaji, kde hlavní město je Korint a kde také svatý Ondřej smrtí kříže Krista oslavil.

Díky vzdáváme ti také za to, že jsi nám do evangelia napsal hymnu Panny Marie: „Velebí duše má Hospodina" a zpěv Zachariášův: „Požehnaný (buď) Pán Bůh israelský", které po celé církvi v modlitbách a zpěvích každodenních zaznívají.

Prosíme tě, svatý Lukáši, abys novými velikými zásluhami získal nám u Boha, abychom i my, velebíce jej zde na zemi slovy Panny Marie a Zachariáše, jednou vyvoleni byli, abychom velebili jej u trůnu jeho v království nebeském. Amen.

Nešpory na sv. Lukáše, evangelistu.

Nešpory jako na sv. Jakuba Většího, ap. (25. července viz str. 1576.), vyjma modlitbu:

Přimlouvejž se za nás, prosíme, Pane, svatý Tvůj Lukáš evangelista, který umrtvování kříže neustále na svém těle ke cti jména Tvého nosil. Skrze Pána

R. Amen.

707. O sv. Lukáši, evandělistu.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba Jos. Charváta 1907.

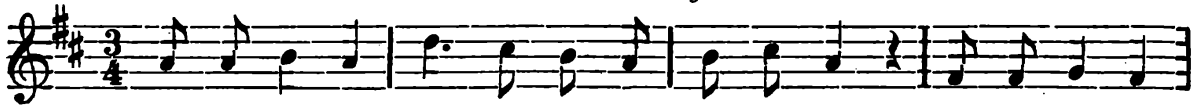

1. Sva-tý Lu-ko, lé - ka - ři a ma - lí - ři, cír-kve Pá-ně

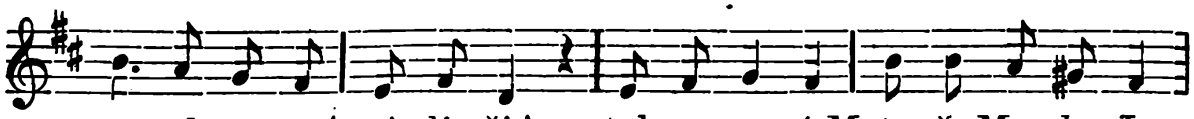

ne-pod-vrat-ný pi - lí - ři! s tebou svatý Matouš, Marek, Jan,

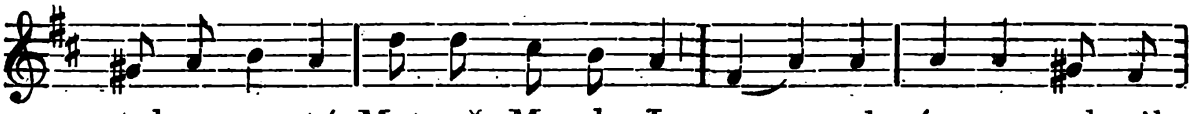

s tebou sva-tý Matouš, Marek, Jan se - psal nám, co mluvil,

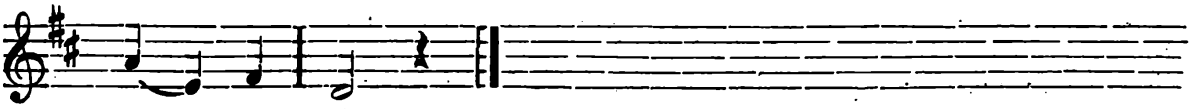

či nil Pán.

2. Nejen těla léčíval jsi choroby, - také duše budil's ze sna, ze mdloby; - [: slovem mocným, pérem umělým :] - plašils bludy rodům zatmělým.

3. Ty jsi Pannu, Boží Matku, vidíval, - s ní jsi, šťastný, často svatě mluvíval; - [: pravý obraz její posvátný :] - věrným dal tvůj štětec obratný.

4. Apoštola Pavla statný pomocník - stavěls všude bojovníky Boží v šik; - [: s Pavlem učils mnoho národů; :] - budoval jim pravou svobodu.

5. A když Pavel v Římě mečem popraven, - prací tvou byl Kristus hojně oslaven; - [: Krista křížem nejeden jsi kraj :] - změnil v blahý, přeradostný ráj.

6. Bohu jsi a lidstvu sebe v oběť dal, - až tě Pán Bůh k sobě na nebesa vzal; - [: ten tvůj život činný, horlivý :] na větvici skončil olivy.*)

7. K panicům dal v nebi běloskvoucí stan - postaviti tobě Soudce, Bůh a Pán; - [: mimořádný zaznívá tam zpěv :] - ze rtů paniců a cudných děv.

8. „Skutky apoštolů“ konal jsi a psal, odplatu ti za to Kristus v ráji dal; - [: dař nás s trůnu svého osvětou, :] - ať nás bludy hříšné nepletou.

9. Aj, kdo spočte miliony blaženců, - mladých, starých, prostých, velkých učenců, - [: co jich vzalo, bludem uštknutých :] - světlo ze knih Bohem vnuknutých.

10. Ozývej se pravda Boží zas a zas, - zapotřebí má jí zatmělý náš čas; - [: oroduj, ať zmizí odevšud :] - z národů a z rodin všechen blud!

*) Svatý Lukáš oběšen byl na olivě.

Sv. Petr z Alkantary.

19. října.

Jest přední ozdobou a obnovitelem tuhé kázně řádu sv. Františka z Assisi. Založil pak řád ještě přísnější. Žil 1499—1562 nejvíce ve Španelsku.

V brněnské diecesi zasvěcena je mu kaple ve Vilímovicích (f. Jedovnice).

Modlitba církevní.

Antifona: To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, jenž jsi blahoslaveného Petra, vyznavače svého, darem podivuhodného pokání a nejhlubšího rozjímání osvítiti ráčil: dej nám, prosíme; abychom přímluvou jeho zásluh, na těle jsouce umrtveni, snadněji věci nebeské chápali. Skrze Pána

708. Sv. Petr z Alkantary, františkán, zakladatel řádu.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba Jos. Charváta 1907.

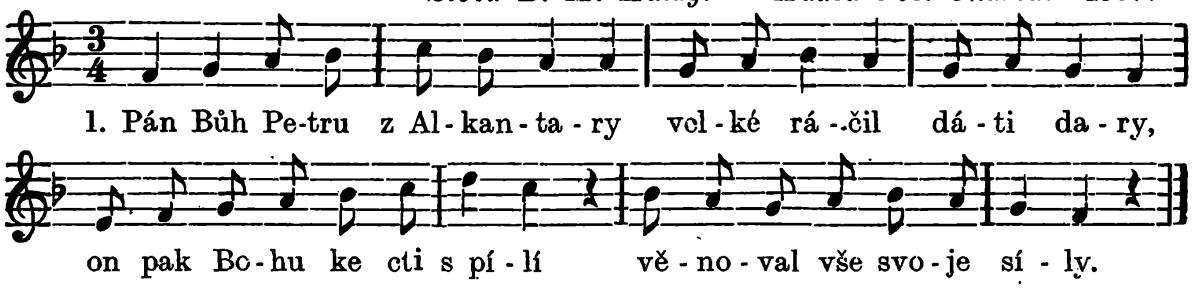

2. Moudře veden otcem, matkou, - záhy poznal mannu sladkou - modlitbu a Boží bázeň, - oblíbil si tuhou kázeň.

3. Slavně jinoch prošel školy; - netkly se ho hříchů boly; - vyhýbal se cestám bludným, - zůstal zbožným, ctnostným, cudným.

4. V Serafickém rouše prostém - sloužil Bohu tuhým postem; - uctivě i starší bratří na pokoru jeho patří.

5. Stav se knězem, pravdou Boží - hubil v duších hříchů hloží; - z nevěrců a ze hříšníků - tvořil pluky kajícníků.

6. V poustevně jak anděl pouhý trávil život po čas dlouhý - rozjímáním, postem, bděním, modlitbou a žalmů pěním.

7. Povolán byv v čelo řádu, - obrodil jej od základu, - svědomitě ve všem hově - tuhé kázni Františkově.

8. V novém řádě kázní tužší - vedl bratry ve styk užší - s nebem, s Kristem věčným Bohem - v zemském dolu přeubohém.

9. Stalo se to za zlé doby; - tenkrát peklo spoustu zloby - vychrlilo mocí klatou - na Kristovu církev svatou.

10. Nastala mu vážná chvíle, - kdy měl ustát v spasném díle; - živá kostra klečíc chtěla - svátost Božího vzít Těla.

11. Pokořiv se Bohu Synu - pravil: „Rád jdu k Hospodinu“; - a již klidně zesnul v Pánu, - duše vešla v nebes bránu.

12. Svatý Petře z Alkantary, zle zas řádí ďábel starý; - vyprošuj nám z nebe světla, - aby spasná víra vzkvetla.

Sv. Vendelín, opat.

29. října.

Jsa korunním princem škotským, opustil dům otcovský, putoval do Říma a pak se usadil jako poustevník v kraji trevírském. Nějaký čas pásl ovce jednoho statkáře. Vrátiv se do poustevny, stal se opatem benediktinského kláštera v Toleji a zesnul v Pánu roku 650 Sv. Vendelín je patronem rolníků proti nemocem zvířat domácích, zvláště ovec.

Jemu jsou v brněnské diecesi zasvěceny kaple v Arnolci (f. Zhoř), a veřejná na Čejči (f. Hovorany).

Modlitba církevní.

Antifona: To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.
R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Přímluva nás, prosíme, Pane, blahoslaveného Vendelína, opata, doporučuj: abychom, seč nejsme svými zásluhami, jeho záštitou dosáhli. Skrze Pána . . .

709. Gloriosus — devote in sanctis.

Sequ. ex miss. Trevir. impr. 1487. — Drevrs: Anal. hymn. XLII.

Překlad J. P. — Nápěv K. E.

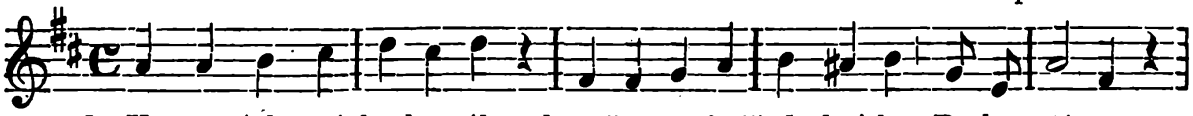

1. Ve svatých svých slavného, ke všem nejvýš do-bré-ho Bo-ha ctí-me,

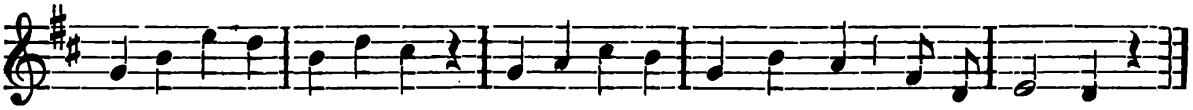

Ven-de-lí-nův ve svátek, pě-jí-ce mu čest a vděk, ve-le-bí-me.

2. Ve Skotsku se narodiv, - od mladosti svatě živ, - sloužil Pánu. - Vášně všaké přemáhal, - zápasit se nezdráhal, - trpět ránu.

3. Květy svaté čistoty, nebeské mrav prostoty, duši šatí. - Stal se vepřů pastýřem, - ochoten jsa sloužit všem, - pomahati.

4. Do pouště se uchýlil, - pokorně a svatě žil, - Boha chvále, - za pokrm má kořínek, - za nápoj vod pramínek, skrýši v skále.

5. Zázraky jest oslaven, - bratřím v čelo postaven, - klášter řídí, ode bratří milován, - pomocníkem mocným zván - od všech lidí.

6. Na nebesích kraluje, - lásku svou nám zjevuje - bez ustání; - od nemocí, od moru - po všem světa prostoru - nás vždy chrání.

7. Nedej v hřích nám klesnouti, časně, věčně zhynouti, - Vendelíne! - Dej jít ve svět skvělejší, - až náš život vezdejší - navždy mine!

Sv. Voršila, panna, mučednice a spoludružky.

21. října.

Modlitba církevní.

Antifona: Opatrné panny, připravujte lampy své. Aj, ženich jde, vyjděte proti němu.

V. Přivedeny budou králi panny za ní.
R. Příbuzné její přivedeny budou tobě.

Modlitba: Dej nám, prosíme, Pane Bože náš, vítězství svatých panen a mučednic Tvých Voršily a družek jejích neustávající zbožností uctívati: abychom, jež hodnou myslí nemůžeme oslaviti, pokornými aspoň slavili službami. Skrze Pána . . .

Sv. Kordula, panna a mučednice, † 451, patronka brněnské diecese.

22. října.

(Životopis v písni je obsažen.)

Antifona: Podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel; a když nalezl jednu drahou, odešel, a prodal všecko, což měl, a koupil ji.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Prospěj lidu Tvému, všemohoucí Bože, úctyhodná slavnost blahoslavené Korduly, panny a mučednice Tvé: aby, z jejíž cti se raduje, byl chráněn pomocí. Skrze Pána . . .

710. O sv. Voršile a soudružkách mučednicích a o Kordule m.

Slova Jak. Pavelky 1907. — Hudba Ládě Kožušníčka 1907.

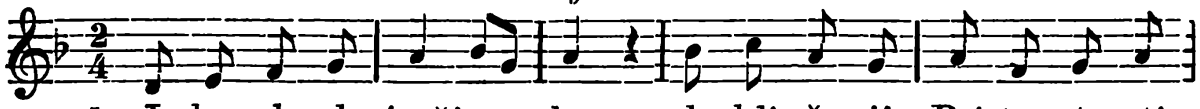

1. Ja-ko zhoubné pří-va - ly ob - kli - ču - jí Bri-ty strasti,

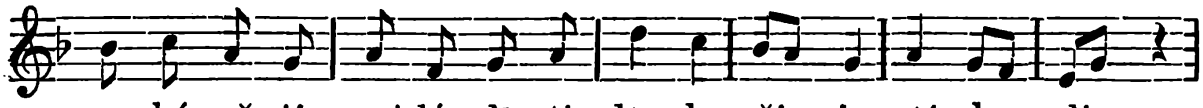

vy-há-ně-jí z mi-lé vlá-sti: bar-ba - ři je stí - ha - li,

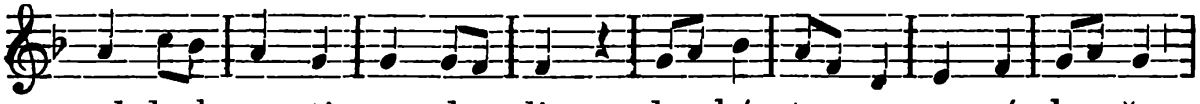

od-dech-nou-ti ne - da - li; s dru-hé stra-ny no-vé ho - ře

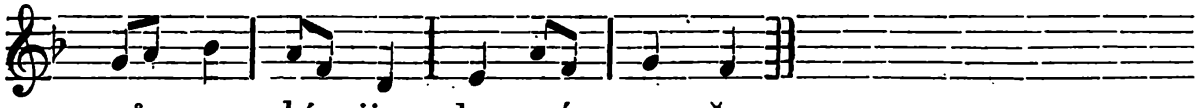

pů - so - bí jim dra - vé mo - ře.

2. Nemohou se ubránit - dravým vlnám, vrahů síle, nezbývá než z vlasti milé do ciziny dálné jít, - domov nový založit, - kde by žili v blahém míru, - vyznávali pravou víru.

3. Na cestu se dávají, - octnou se však v nové muce, - v krvelačných Hunů ruce - nenadále padají. - Hrůzou jati zalkají, šípy svistí, chrastí meče, - potoky krev Britů teče.

4. Tu cos Hunům zasvítá: - Holubice uviděli, - či to růží záhon skvělý - čistým sněhem rozkvítá? - Či to záře rozlitá po oblaku běloskvoucím po nebi se z jitra stroucím?

5. Aj, to kněžna Voršila shromáždila kol se panny, - jež jí pod ochranu dány, - slovem svým je sílila, - Krista za ně prosila, by smrt raděj podstoupily, - než se hříchem poskvrnily.

6. Vábí Huny jasný zjev. - Attila, král divých vojů, - slíbil nechat krutých bojů, - ušetřit všech jejích děv, - bojovníků svojích hněv - slovem svým že rázem zkrotí, - stane-li se jeho chotí.

7. Marně, dravci, lákáte - ve své sítě holubice, - ježto, Krista jenom ctíce, - v lásce věrou rozžaté, - již vy ani neznáte, hlavy svoje rády složí - Beránkovi za podnoží.

8. Panny k hříchu nesvolí. Odpor panen Huny dráždí, přepadnou je, krutě vraždí, takže v širém okolí - leje se krev po poli, - jež se od ní růží rdělo, - nad červánek zkrvavělo.

9. Jediná se Kordula - před barbary v lodi skrývá, bázeň srdcem pozachvívá, - jížto všecka ztrnula. - Co zem v krvi tonula, - vášeň vrahům v očích plane: - „Posilni mne," šeptá, „Pane!"

10. Prosba její splněna, - od Boha jí síla dána. - Vyjde z lodi odhodlána, - šípem hunským skolena, - k družkám svým je přičtena, v nebesích se s nimi skvěje, - vroucí díky Kristu pěje.

11. Náhle jímá Huny děs, - kvapem pádí od Kolína, - kde je děsí hrozná vina. - Osvobozených zní ples, - píseň díků do nebes, že zas budou v míru žíti, - panny svaté vděčně ctíti.

12. K nim se druží i náš hlas: - Jesu Kriste, Panny dítě, - panny v nebi velebí Tě, - zříce Tvojí slávy jas. - I nás hříchu chraň a spas, - připočta nás k jejich sboru - jasném nebes u táboru!

Sv. Šimon a Juda, apoštolé Páně.

28. října, bývalý zasvěcený svátek.

Šimon narozen v Káně Galilejské, hlásal evangelium v Egyptě a pak se sv. Judou Tadeášem mezi Peršany. Je patronem koželuhů. — Juda Tadeáš kázal víru v Mesopotamii a pak se Šimonem v Persii. Kněží pohanští způsobili, že sv. Juda u města Suaniru palicí byl ubit, sv. Šimon jako kus dřeva pilou přeříznut okolo roku 62 po Kr.

V brněnské diecesi jim zasvěcen jest kostel farní ve Stražku a veřejná kaple v Radhošticích (f. Štikovice).

Modlitba k sv. Šimonu a Judovi.

Psáno jest: „Duch Hospodinův ozdobil nebesa". Ozdobami nebes pak jsou ctnosti a mohutnosti kazatelů. Kteréžto ctnosti a vlastnosti vypočítává svatý Pavel, řka: Někomu zajisté dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti, že zná hluboká tajemství a vyšší věci víry a umí o nich také mluviti; jinému pak řeč umění podle téhož Ducha, že umí učiti víře jasně a rozumně; jinému víru skrze téhož Ducha, víru totiž silnou, kteráž může i hory přenášeti; jinému dar uzdravování skrze téhož Ducha; někomu divů činění; jinému prorokování, to jest předzvědění budoucích věcí i vykládání tajemství Božích a horlivé ve jménu Božím lidu napomínání, vzbuzování a kárání; jinému rozeznání duchů, to jest, čího ducha kdo jest, dobrého-li či zlého, pravověrného či nepravověrného; jinému rozličnost jazyků; jinému vykládání řečí, totiž toho, co se cizími jazyky mluvilo. Ale vše to působí jeden a týž Duch, jenž rozděluje jednomu každému, jak chce.

Svatí apoštolové, vy zajisté od sv. Ducha obdrželi jste mnohý z těch darů. Před sestoupením jeho na vás byli jste slabí — po jeho přijití však silní v úřadě svém apoštolském a tak po životě plném námah a utrpení pro Krista stali jste se okrasami nebes.

Vyproste nám, prosíme snažně, na Duchu svatém též darů a milostí, abychom i my přinášeli hojné ovoce Ducha svatého a po životě záslužném s vámi radovati se mohli v nebesích. Amen.

*

Napomenutí sv. Judy, apoštola.

(Z listu jeho ke všem věřícím.)

Nejmilejší! Vidělo mi se potřebí psáti vám a prositi, abyste statečně bojovali o víru, kteráž dána jest věřícím (křesťanům) jednou na vždycky. Neboť vloudili se mezi vás někteří lidé bezbožní, kteří svaté náboženství převracejí, jakoby dávalo nevázanost a tělesnou svobodu: a samého Panovníka a Pána našeho, Ježíše Krista, slovy a zvláště skutky zapírají. Chciť vám připomenouti, že Bůh takové bezbožníky těžce tresce: zavrhl anděly zpyšnělé, zničil Sodomu a Gomorrhu, pobil nevěřící po vyjití z Egypta na poušti. Tiť jsou jako oblakové bez vody, které vítr sem i tam honí; jako stromové podzimní, neužiteční, dvakrát mrtví (bez listí a ovoce, zcela uschlí), vykořenění; jako bouřlivé vlny mořské, vymítajíce jako pěnu své hanebnosti; jako hvězdy bludné. Oni všichni přísně souzeni budou. — Ale vy, nejmilejší, vzdělávajíce se jako na základě na nejsvětější víře vaší, v Duchu svatém se modlíce, sami sebe v milování Božím chovejte, očekávajíce milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k věčnému životu. Amen.

*

Nešpory na sv. Šimona a Judu, apoštoly.

Jako o sv. Jakubu Větším, ap. (25. července, viz na str. 1576), vyjma tuto modlitbu:

Bože, jenž jsi nám skrze blahoslavené apoštoly své, Šimona a Judu, k poznání pravé víry přijíti udělil: dej nám, abychom jejich slávu věčnou i prospívajíce oslavovali, i oslavujíce ji, prospívali. Skrze Pána . . .

R. Amen.

712. O sv. Šimonu a Judovi.

Slova J. Pavelky 1907. — Hudba Ant. Petzolda, varhaníka na dómě v Olomouci 1907.

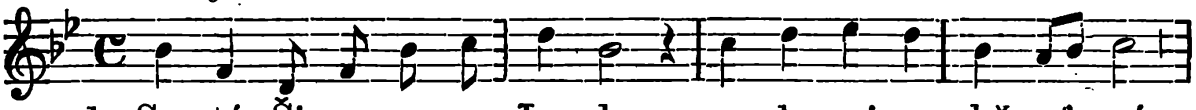

1. Sva-té Ši-mo-na a Ju-du o-sla-vuj-me, kře-sťa-né,

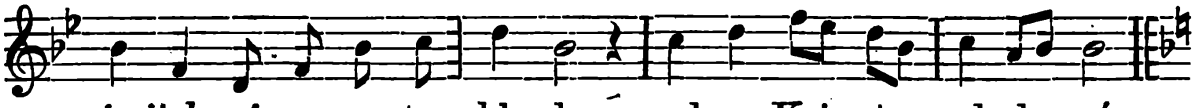

je-jich ví-ru prostou blu-du, srd-ce Kri-stu od-da-né,

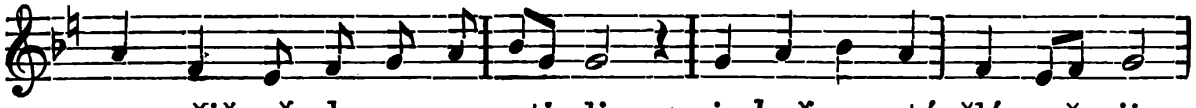

pro nějž všecko o-pu-sti-li, v je-hož sva-té šlé-pě-ji

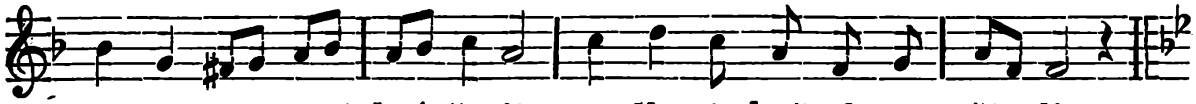

ce-stou ctno-sti krá-če-jí, po-dle je-hož slo-va ži-li,

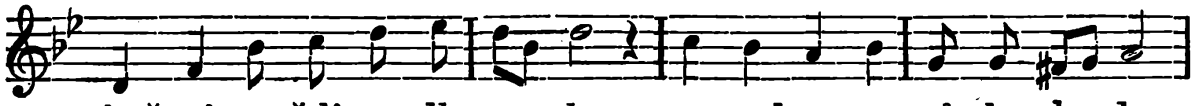

s nímž víc než-li po-dle ro-du pro srd-ce a vů-le sho-du

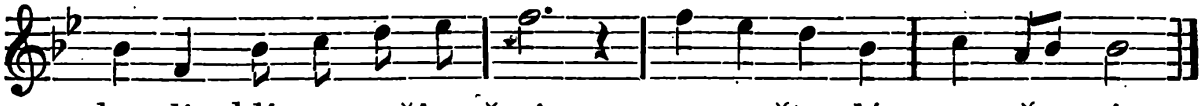

by - li blíz-ce spří-zně-ni a - po-što - lé vzne - še - ní.

2. Když jim seslal Ducha svého, - Těšitele věřících, - do světa šli dalekého - hledat duší bloudících; - navštívili Abagara, - krále v syrské Edesse, - jenž je vítá u plese, - neboť láskou k Pánu hárá, - jehož svatá naučení - nad korunu svoji cení, - od něhož byl uzdraven, - pro křest svatý připraven.

3. Dále spolu odcházejí, - Persům spásu hlásají, - ke Kristu je přivádějí, - viny s duše smývají. - Zoroa a Arfaxata, - které Matouš porazil, - v Ethyopii když byl, - apoštolů slova svatá - kouzel, moci pozbavují; - místo model vybudují - pravdy Boží čistý stan, - v němž dlí všeho míru Pán.

4. Do války se kníže strojí - s nepřítelem přemocným; - model ptá se v nepokoji, - zvítězí-li s vojskem svým. - Modly mlčí na dotazy, - posléz jedna žaluje, - že je moci zbavuje, - příčinou jsouc jejich zkázy - přítomnost dvou apoštolů, - kteří z dálky přišli spolu - s neslýchaným učením, - které zovou spasením.

5. Vyhledat dá apoštoly, na vše se jich vyptává, - svobodně vše říci zvolí, - zprávu od nich dostává: - „Blahý mír a pokoj pravý - zemi tvojí neseme, - slovem Páně vedeme - lidi v sídla věčné slávy, - beze krve prolévání - vítězství Bůh k tobě sklání, - bez půtek a bez boje - dojde tvá říš pokoje.“

6. Apoštolů nepřátelé - věstí bitvu krvavou; - v tom již jásá město celé - pro vítězství oslavou. - Trestů přísných kouzelníky - apoštolé sprostili, - milovati učili - nepřátele, protivníky, - ti však, zatvrzelí v hříchu - neodloží svoji pýchu, - opouštějí otčinu, - prchajíce v cizinu.

7. Jinoch jakýs z necudnosti - bez viny byl obviněn, - na svědectví jeho ctnosti - zázrak Bohem učiněn: - Nemluvňátko soudu hlásá, - jinochu jak křivděno. - Mnohým lidem zjeveno, - kde jich duši kvete spása. - Pokřtíti se jinoch dává, - Kristovým se sluhou stává, - na nebeské viniči - seje Boží pšenici.

8. Ač již blízci žití skonu, dále chtějí pracovat - proto spějí, Babylonu - pravou víru zvěstovat. - Kouzelníci vypuzení - králi na ně žalují, - že je moci zbavují, - chtějí jejich umučení. - Král je, poštván, odsuzuje, - krutě tělo usmrcuje, - duše však jde v nebesa, - s Ježíšem kde zaplesá.

9. Apoštolé, bratří rodní, s Kristem Pánem spříznění, proste za nás, ať jsme hodni, - vejít v nebe blaženi, - ať zde žijem, věrni Pánu, - v svaté lásce, svornosti, - dosáhneme milosti, do nebeských vejít stanů, - s vámi Boha věčně zříti, - velebiti, vroucně ctíti, - jenž vás k sobě povolal, blaženost vám věčnou dal.

Sv. Volfgang, biskup.

31. října. —

Narodil se asi roku 915 ve Virtembersku ze vznešených rodičů. Stal se benediktinem, kázal v Uhrách a pak ustanoven biskupem v Řeznu. Tehdy svolil, aby Čechy církevně osamostatněly a dostaly své bi-

skupství. Asi pět let žil sv. Volfgang ve Falkenštejně u nynějšího jezera Volfganského, kde dosud mnohé památky po něm jsou. Zemřel v Pupinkách r. 994.

V brněnské diecesi zasvěcen jest mu kostel farní ve Hnoulicích (Gnadlersdorf).

Modlitba církevní.

Antifona: To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Bože, jenž jsi nám blahoslaveného Volfganga biskupa za prostředníka věčné spásy propůjčil: uděl, prosíme; abychom, jehož jsme učitelem života měli na zemi, přímluvčím míti zasloužili v nebesích. Skrze Pána . . .

713. Sv. Volfgang.

Slova Jak. P. — Hudba Jos. Charváta 1907.

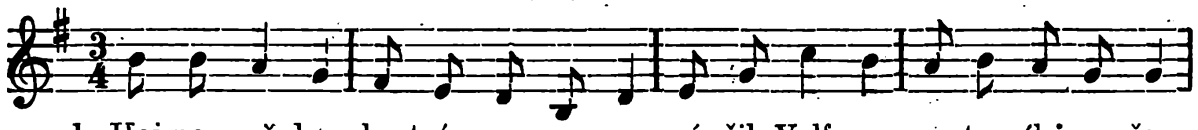

1. Hoj-nou vě-dou, bystrým roz-u-mem zá-řil Volfgang vrstevníkům všem,

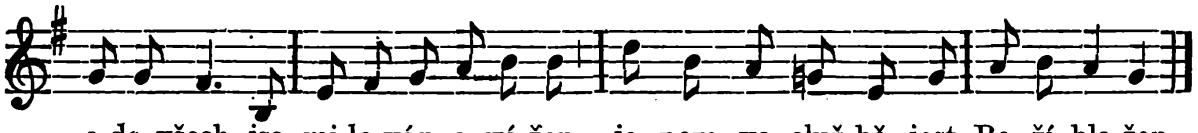

o-de všech jsa mi-lo-ván a vá-žen, je-nom ve služ-bě jest Bo-ží bla-žen.

2. Moc a statky nabízí mu svět, - v nebi chce jen podíl obdržet, - proto řeholním se oděl šatem, - aby spasil duši v tichu svatém.

3. Učenlivých žáků čestný sbor - k vědě, ctnosti vede jeho vzor, - učenosti záře, kterou plaje, - vábí žáky ze širého kraje.

4. Aby ušel slávě, jíž svět zněl, - v Panonii Krista hlásat spěl, - usilovně koná svatou práci, - až zpět volán, do vlasti se vrací.

5. Marně znova hodnost odmítá, - Řezno biskupem jej uvítá. - Volfgang zdráhá se, však neodolá, - zříť, že Bůh sám na prestol jej volá.

6. První jeho biskupský jest čin, - jejž zná vděčný české vlasti syn: - vyhovuje českých srdcí snaze, - svolí biskupský trůn zřídit v Praze.

7. O co usiloval Boleslav, - by svých v církvi národ došel práv, - po čem toužil český národ celý, - z Volfgangovy ruky obdrželi.

8. Nedbá Volfgang lichých námitek, - věda, že tím Pánu jedná vděk, - když co k spáse duší, zřídit svolí: - lépe vzdělat českých duší roli.

9. Duše, jimž jest za pastýře dán, - jež má vésti, kam jim kyne Pán, - dobrotivě, svatě, moudře řídí; - kde sel Volfgang, nebe hojně klidí.

10. O chléb svůj se s chudým rozdílí, - zarmoucené těchou posílí, - přísnou kázní kárá nepravosti, - příkladem i slovem učí ctnosti.

11. Bratrský svár hubí otčinu; Volfgang vyhledává pustinu, - nemoha sám utišiti sváru, - Boha prosí, by ji chránil zmaru.

12. Sproštěn posléz strastí, nesnází, - míru, po němž dychtil, dochází, - svatou smrtí na nebesa spěje, korunou se věčné slávy skvěje.

*

Svátky svatých v listopadu.

Sv. Karel Borromejský, vyzn. a biskup.

4. listopadu.

Narodil se z rodiny šlechtické v Miláně. Vzdělav se ve vědách, věnoval se stavu duchovnímu. Stal se 24letý kardinálem a brzy po té biskupem v Milánu. Vedle zbožnosti vyznamenával se podporováním chudiny, jíž vše věnoval, co měl, zvláště v moru, který v Miláně řádil. Zemřel r. 1584.

V brněnské diecesi jsou mu zasvěceny: kostel filiální v Opatovicích (f. Rajhrad), kaple klášterní sester sv. Karla Bor. v Brně (f. sv. Tomáš), na Moravci a v Hrušovanech; kaple u Vanova (f. Telč), a v Karlíně (f. Šardice).

Modlitba církevní.

Antifona: To dobře, služebníče dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Církev svou, Pane, stálou ochranou svatého Karla, vyznavače svého a biskupa, ostříhej: aby, jak jej pastýřská horlivost slavným učinila: tak nás jeho přímluva ve Tvé povždy činila lásce horoucími. Skrze Pána...

714. O sv. Karlu Borrom.

Slova Jak. Pavelky 1906. — Hudba J. Bádala 1906.

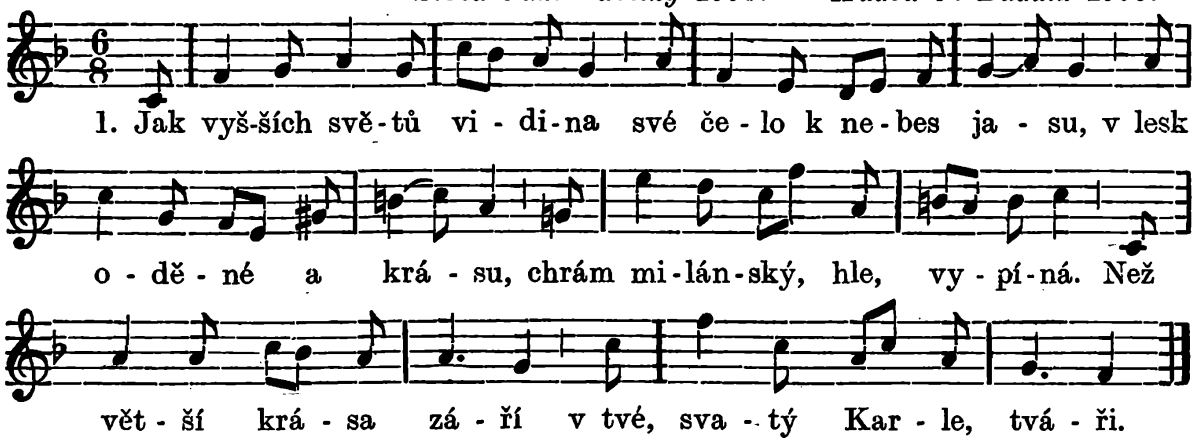

2. Lesk mramorových chrámu stěn, - třpyt jeho věží sterých, - soch úběl tisícerých, - jenž tvojí péči přidělen: - tvá duše překonává - a tvojích ctností sláva.

3. Zář, která jasně zaplála - tvé matky nad ložnicí, - tvou v nebi zdobí líci, - již tehdy světu hlásala - zář tvojích příštích ctností, - čest, jíž tě Kristus hostí.

4. Květ bílý cudné neviny - v tvém srdci stále plane, - v něž vůni rajskou vane - dech nebes jasné výšiny, - již chránils v nebezpečí a vyrval světa léči.

5. Dav druhů zlých a zkažených - ti marně k hříchu radí, - zisk marně tebe svádí - snah svých se zříci vznešených - a spěti drahou světa, - dát jemu mladá léta.

6. Jho Kristovo jsi na se vzal, - když odřeknuv se sňatku, - ctí, rozkoší i statků - jsi zbožně posvětit se dal, - bys v těžkém kněžském stavu - moh' šířit Boží slávu.

7. Sám pravé zbožnosti jsa vzor - lid svůj jsi k Bohu vedl, - mrav pokleslý jsi zvedl, - lží, bludů, hříchů, vášní spor - jsi slovem svojím shasil, - sta duší lidských spasil.

8. Tys prodal statky zděděné - a cenu rozdal lidu, - bys zmírnil krutou bídu, - tvé slovo láskou vznícené - v hruď truchlou těchu leje, - ji v žalu slastí hřeje.

9. Když mor se v městě rozzuřil, - ty choré navštěvuješ, - šat, lože obětuješ, - ty andělem jsi všude byl - jenž radost, pomoc nosí - a o milost všem prosí.

10. Když zloba krutých nepřátel - tě zarputile týrá, - tvé srdce žalem svírá, - když duch se pod ranami chvěl: - tvé oko v každém kříži - jen ku nebesům vzhlíží.

11. Ty, o všechny se staraje, - své tělo krotíš posty, - v šat odíváš se prostý - a v bolestech sám sténaje - všem spěcháš ku pomoci - v dnu žáru i v tmě noci.

12. Tvé tělo záhy zemdlelo, - duch chvátal v nebes bránu, - dík pěje vroucí Pánu; - tvé oko mhou se zastřelo, - zří srdce Boha věčně, - v němž plesá nekonečně.

13. Sám plana blahem v nebesích, - pros za nás vroucně Pána, - ať milost jest nám dána - jít věrně ve šlépějích tvých, - ať dospějeme nebe, - jež věčně blaží tebe.

14. Tu milost vypros, Karle, nám, - ať na své pouti zdejší, - jenž Bohu nejmilejší, - v své duši zbudujeme chrám, - a v nebes chrám kdys vzati, - ať smíme slávou pláti.

Sv. Leonard (Linhart), opat, † 559.

Patron proti moru dobytka.

6. listopadu.

Pocházel z pohanské rodiny ve Francii. Král Chlodvig I. si jej vážil a povolal jej k svému dvoru. Světec však opustil vše a vstoupil do kláštera a konečně žil jako poustevník. V lese, jenž mu byl králem Theodebertem darován, vystavěl pak klášter a stal se jeho opatem. Zemřel r. 559. Je ctěn ve Francii jako patron zajatých a vězňů; v Německu a u nás jako ochránce domácích zvířat, především koní a hovězího dobytka.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou mu kostely farní v Kdousově, Mušově, Havraníkách (Kaidling), kostel filiální v Lidhéřovicích; veřejná kaple ve Stojčíně (f. Matějovec).

Modlitbu k sv. Leonardu jako patronu proti moru dobytka viz mezi modlitbami v různých potřebách na str. 958.

Nešpory na sv. Leonarda, opata.

Vše jako o sv. Isidorovi dne 15. května na str. 1498, vyjma modlitbu:

Bože, kterýž nás výroční slavností blahoslaveného Leonarda, vyznavače svého, obveseluješ: propůjč milostivě; abychom, jehož narozeniny ctíme, také skutky následovali. Skrze Pána . . .

Ku konci antifona mariánská „Salve, Regina“ *na str. 65.—67.*

715. O sv. Linhartovi.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba J. Bádala 1907.

1. Biskup Řemej, Franků vě-ro-věst, v Remeši sám u-dě-lo-val

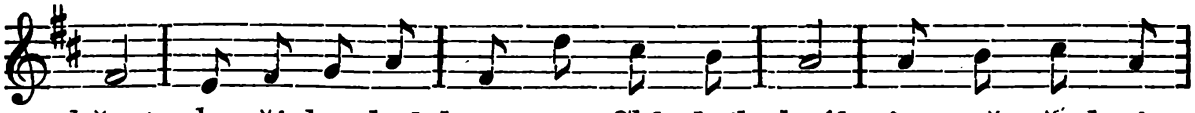

křest; ho-ší-ku byl kmotrem Chlodvík král, je-muž před tím

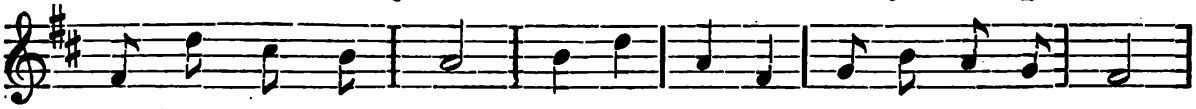

bi-skup křest byl dal. Ra-do-val se vzác-ný dvo-ře-nín,

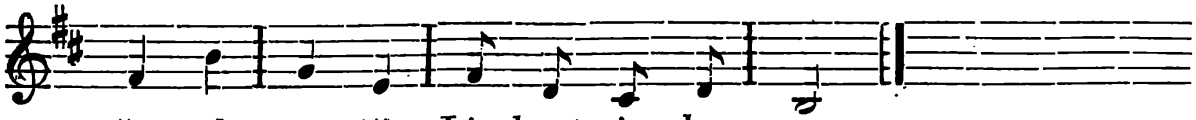

2. Linhart pilně od svých útlých let - k věcem svatým pozdvihoval hled; - mimořádnou skvěl se moudrostí, - pokorou a vroucnou zbožností; - krásný jinoch cuden byl a tich jako vážný, dokonalý mnich.

3. Mladá léta blaze plynula, - budoucnost mu slavná kynula; - panice král sobě oblíbil, - všecku přízeň svou mu přislíbil; - biskupskou on berlu, lesklou zbroj - zvolit mohl pro životní boj.

4. Ani berlu nevzal ani meč, - slovem Božím s bludem chtěl jít v seč; - Maximinu světci po boku - v klášteře se chystal k útoku; - Matce Boží dal se v ochranu, - získal Kristu davy pohanů.

5. V hustém lese kroky zastavil, Marii tam chrámem oslavil; - do učení mnoho žáků bral, - laskavým se opatem jim stal. - Akvitánská země veškera - osvětu svou měla z kláštera.

6. Tělu dával pokrm jediný, - planičky a lesní byliny; - modlitbou se živil jeho duch, - v útrobách mu sídlil jenom Bůh; svatý pokoj, blahý duše mír nekazil mu hlučný světa vír.

7. Velikými svými zázraky překonával pyšné mudráky; oblažoval chudé rodiny - zhusta hájil skot a plodiny, - žehnaje jim zemskou úrodu - zapuzoval od ní nehodu.

8. V žalářích se často objevil, - aby vězňům v poutech ulevil; - pobloudilce učil ubohé, - k pokání z nich vodil přemnohé; ty pak, které v přímluvu svou vzal, - z vazby pouštěl dobrotivý král.

9. Nejen pokud Linhart v těle žil, - i když blahý duch již v nebi byl, - ctitelové v každé nemoci - nabývali rychlé pomoci, - důvěrný-li k němu nad oblak modlitbami obraceli zrak.

Sv. Martin, biskup (331—400).

11. listopadu.

Narodil se v Sabarii v Uhrách jako syn vojenského setníka pohanského. V 15. roce dostal se k jízdě a vypraven do Francie. V Amianu daroval půl pláště žebráku nahému. Roku 355 přijal křest a vstoupil do kláštera. Proti své vůli stal se biskupem v Túru. Založil klášter a žil v něm s mnohými mnichy. Zemřel r. 400.

V brněnské diecesi zasvěceny jsou mu kostely farní: v Rosicích, Zbejšově, Rovečíně, Dolních Loučkách, Jámách, Budkově, Čáslavicích, Třešti, Horních Borech, Třebíči, Blansku, Dambořicích, Lulči, Žeroticích, Biskupicích, Šatavě; — kostel filiální ve Věžné (f. Rožná), v Králicích (f. Jenešov); — kaple ve Hvězdovicích (f. Třešť).

Modlitba sv. Martina,

(ke které se připojujeme).

Rozpomeň se, Pane, na všecky své věřící a smiluj se nad veškerým lidem křesťanským; zachovej v horlivosti duchovenstvo, posilni obce ve svaté službě své, požehnej všem pracujícím, potěš smutné, dej chudým potřebné výživy, cestujícím radostného navrácení; a jako otec nejdobrotivější ve své milosti odplatiž všem, jež jsme urazili, zarmoutili, pohoršili, anebo jimž jsme v něčem ukřivdili.

Obrať bloudící, naprav hříšníky, kacíře ku pravé víře katolické přiveď, padlým upřímného pokání popřej a spravedlivým dej v dobrém předsevzetí setrvati. Našim příbuzným, přátelům i nepřátelům, dobrodincům, jakož i všem za nás se modlícím i modlitbě naší se poroučejícím uštědři všeho dobrého; chraň je ode všeho zlého, uděl jim milost, aby setrvali ve službě tvé a po skončené bídě této dej jim i nám všem život věčný. Amen.

Litanie o sv. Martinu, biskupu a vyznavači.

(Pro soukromou pobožnost.)

Z „Pobožnosti 100leté památky vysvěcení chrámu Páně sv. Martina v Lulči“ (1856).

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria,
Svatá Panno panen,
Svatý Martine,
Věrný následovníku Krista Ježíše,
Muži apoštolský,
Hodný příbytku Ducha svatého,
Bedlivý pastýři stáda Kristova,
Moudrý lékaři duší,
Horliteli o rozšíření víry křesťanské,
Plenitelí pohanstva,
Učitelí bloudících,
Křísiteli mrtvých,
Veliký divotvorče,
Laskavý otče chudých,
Muži zjevením Krista poctěný,
Dive stálosti,
Příklade nábožnosti,
Příklade poníženosti,
Příklade lásky k Bohu a bližnímu,
Příklade trpělivosti,
Za obrácení hříšníků bez ustání se modlící,
Milovníku svých nepřátel,
Duchem prorockým nadchnutý,
Nádobo milosti Boží,
Vůbec ctěný patrone proti pádu dobytka,
Mocný přímluvce u Boha,
Ozdobo biskupů,
Od Boha pro své zásluhy vysoce oslavený,
Drahá perlo církve katolické,
Jasná hvězdo svatosti,
} oroduj za nás!

Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého
Od všelikého hříchu
Od hněvu svého
Od náhlé a nenadálé smrti
Od malomyslností a nedůvěry
Od lenosti ve službě Tvé
Od moru, hladu a války
Od pádu dobytka
Od všeho nebezpečenství těla i duše
} vysvoboď nás, Pane!

Od časného i věčného zahynutí
Pro zásluhy svatého Martina
Pro jeho zmužilé hájení víry Kristovy
Pro apoštolskou horlivost jeho
Pro příkladnou pobožnost jeho
Pro laskavou dobročinnost jeho k chudým
Pro všecky ctnosti jeho
Pro andělské doprovázení duše jeho do království Tvého
Pro věčnou blaženost jeho
Pro úctu skrze něho Tobě činěnou
V den soudný
} vysvoboď nás, Pane!

My hříšníci,
Abys nám odpustiti ráčil,
Abys nám milostiv býti ráčil,
Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil,
Abys svou církev svatou říditi a zachovati ráčil,
Abys apoštolského nejvyššího pastýře a všecky duchovní řády ve svatém náboženství zachovati ráčil,
Abys nepřátele církve svaté ponížiti ráčil,
Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a pravou svornost dáti ráčil,
Abys veškerému lidu křesťanskému pokoj a svornost uštědřiti ráčil,
Abys nám zdraví duše i těla uděliti ráčil,
Abys nás ve svaté víře posilniti ráčil,
Abys nám chleba duši i tělu potřebného popřáti ráčil,
Abys nás od pádu dobytka zachrániti ráčil,
Abys nás do počtu svých vyvolených přijati ráčil,
Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,
Abys nás na přímluvu svatého Martina vyslyšeti ráčil,
} Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš . . .

V. A neuvoď nás v pokušení.
R. Ale zbav nás od zlého.
V. Oroduj za nás, svatý Martine.
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.

Modleme se: Bože, jenž vidíš, že ze žádné vlastní síly netrváme: propůjč milostivě; abychom na přímluvu blahoslaveného Martina, vyznavače Tvého, proti všem protivenstvím byli chráněni.

Ó přeslavný svatý Martine, vyznavači Boží, jenž jsi pro šíření království nebeského na zemi tak velice horlil, že jsi se žádné práce, ba ani smrti nehrozil, a proto hodným se stal, aby svatí andělé tvou blahoslavenou duši do slávy nebeské doprovodili: tebe důvěrně prosíme, aby Ježíš Kristus na mocnou tvou přímluvu ráčil církev katolickou, nejsvětější krví svou posvěcenou, každého času ode všech protivenství opatrovati a od všelikého koukole převrácených nauk očišťovati. Vyžádej také všem pastýřům duchovním pravé horlivosti a všem ovečkám jejich pravé nábožnosti, aby všichni po skončeném zdejším putování k věčnému pastýři a biskupu duší se dostali, ke Kristu Ježíši, Pánu našemu, jenž s Bohem Otcem a Duchem svatým žije a kraluje Bůh po všecky věky věkův.

R. Amen.

Modlitby k sv. Martinu jako patronu proti dobytčímu moru.

Ó svatý Martine, voláme k tobě o přímluvu u Boha, Pána našeho, aby nám domácí zvířata, jež nám k pomoci naší a k našemu obživení poskytl, zachovati ráčil.

V. Oroduj za nás, svatý Martine.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Ó Bože, jenž jsi lidem i němá zvířata k pomoci stvořil, propůjč nám milostivě na přímluvu sv. Martina, Tvého vyznavače (a našeho patrona), aby nezahynula tato zvířata nám potřebná, a abychom jejich užitku nebyli zbaveni. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho.

R. Amen.

Modlitba ve mnohých jiných potřebách.

Ó Bože, neskončená dobroto a lásko, prosíme Tebe pokorně, račiž nám na přímluvu a pro zásluhy služebníka svého, sv. Martina, potravy pozemské udíleti a také chlebem nebeským nás sytiti. Zachovávej nám úrodu zemskou a rozmnožuj pokrm rajský, abychom v ničem a nikdy neměli nedostatku. Uděluj nám a všem národům svatého pokoje, dávej jim zakoušeti pravých radostí, které vznikají z plnění Tvých svatých přikázaní. Ochraňuj nás milostivě proti nakažlivým nemocem a pádu dobytka. Dávej manželům svornost, rodičům trpělivost, dítkám uctivost, služebníkům věrnost, pánům dobrotivost, poddaným poslušnost, představeným moudrost a všem ctnost a spravedlnost. Upevňuj a rozšiřuj církev katolickou, napravuj hříšné, veď bloudící na pravou cestu k Tobě vedoucí, aby všichni z Tvé svrchované dobrotivosti a lásky se radovali. — Ó Bože, jak veliké máš nebe, a jak mnoho příbytků v něm jsi připravil! Nedopouštěj, abychom jím pohrdli, nýbrž vzbuzuj v srdcích našich neustálou touhu po něm, abychom neunavně podle víry Kristovy žili, Tobě při všech svých pracích věrně sloužili, Tobě ve všem svém jednání se líbili, a konečně po šťastné smrti s Tebou v nebi v ustavičné radosti přebývali.

R. Amen.

Nešpory o sv. Martinu, biskupu a vyznavači.

Otče náš. Zdrávas *(potichu; pak nahlas)*:

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci . . .

Jakož byla . . .

Antif. 1. Řekli učedníci k blahoslavenému Martinovi: Proč nás, otče, opouštíš? Anebo komu nás bez útěchy zanecháváš? Přepadnouť stádce tvé vlci hltaví.

Žalm 109. na str. 51., ton. VII, 1.

Ant. 2. Pane, ještě-li mne lidu Tvému jest potřebí, neodmítám práci, staň se vůle Tvá.

Žalm 110. na str. 151., ton. VII, 3.

Ant. 3. Ó muže nevýslovného, jenž ani prací nebyl přemožen, aniž smrtí přemožen býti měl, jenž ani se smrti nebál, ani žíti se nezdráhal.

Žalm 111. na str. 51., ton. VIII, 1.

Ant. 4. Očima i rukama k nebi vždy obrácen, ducha nepřemoženého od modlitby neodpoutával, alleluja!

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 1.

Ant. 5. Martin do lůna Abrahamova potěšený jest přijat: Martin chudobný a skromný, do nebe bohatý vchází, zpěvy nebeskými jest uctíván.

Žalm 131. na str. 56., ton. VIII, 1.

Kapitola: Ajhle, kněz veliký, jenž za dnů svých líbil se Bohu: a nalezen jest spravedlivý, a v čas hněvu učiněn jest smířením.

R. Bohu díky.

Hymna (Iste confessor) *na str 1385 č. 547* Vyznavač Páně.

V. Spravedlivého vedl Hospodin po cestách pravých.

R. A ukázal mu království Boží.

Antif. k Magnificat: Ó blahoslaveného biskupa, který celými útrobami miloval Krista krále, a nebál se moci vladařské: ó přesvatá duše, kteráž, ač ji meč pronásledovatele neodňal, palmu mučednictví přece neztratila.

Magnificat na str 59, ton I, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž vidíš, že ze žádné vlastní síly netrváme, propůjč milostivě; abychom na přímluvu blahoslaveného Martina, vyznavače Tvého, proti všem protivenstvím byli chráněni. Skrze Pána .

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

716. Na den sv. Martina.

Slova Fr. Sušila. — Nápěv ze Svatoj. kanc. č. 611.

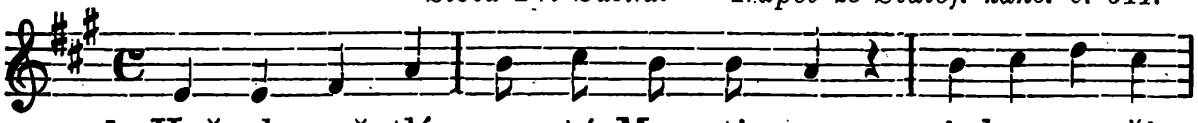

1. Hvě-zdo svě-tlá, sva-tý Mar-ti-ne, cír-kve na-ší
sví-ce, jež-to v slá-vě bez-stin-né u Bo-ží-ho

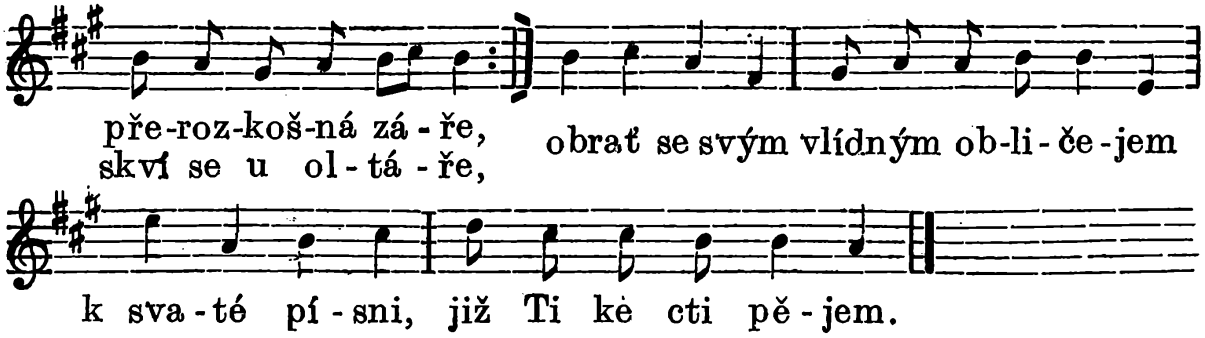

2. Od nejprvnějšího rozkvětu - pacholetem býval jsi už zbožným, v mládí míjel's k hříchům podnětu, - vojínem's byl rovněž neohrožným, - biskupem jsa skvěl jsi se jak zoře - po všem církve Boží po prostoře.

3. Duch tvůj prost byl lichých obalů, - mysl tvoje byla bezúhonná, - hruď tvá — oltář plný zápalů, - a tvůj život — kytka libovonná. - V srdci tvém jak v milované schráně - ubytoval v slasti se Duch Páně.

4. Bůh tu lásku vroucí ocenil, - s jakou jsi lid k nebes říši vodil, - milostivě tebe odměnil, - an si tebou stádo valné zplodil. - Ctil jsi Krista, a on poctil tebe, - tobě a tvým stádcům zjevil sebe.

5. Ó ty přelaskavý biskupe, - jenž jsi láskou vřelou k církvi planul, - srdce naše jestiť přetupé, - zlý svět s něho moudrost Boží svanul, - uč nás nemoudrosti světa míjet, - k nebeským se věcem zcela víjet.

6. Tam kde bydlíš, není oblaků, - věčná pravda tamto jasně svítí; - ale my tu žijem ve mraku, brání hřích se světlu u nás skvíti. - Ó ty svatý, přimluv se tam k Otci, - vyžádej nám světla v naší noci.

7. Vyžádej nám hojných milostí, - klopotnáť jest naše světem cesta, - pros, ať zmůžem všecky těžkosti, - a tam dojdem nebeského města, - kde se ve vší slávě Pán Bůh jeví, - kde mu věčné znějí chvalozpěvy.

717. O sv. Martinu, b.

Slova dle Šubertovy: „Pobožnosti atd. v Lulči" 1856.
Nápěv ze Svatoj. kanc. čís. 609.

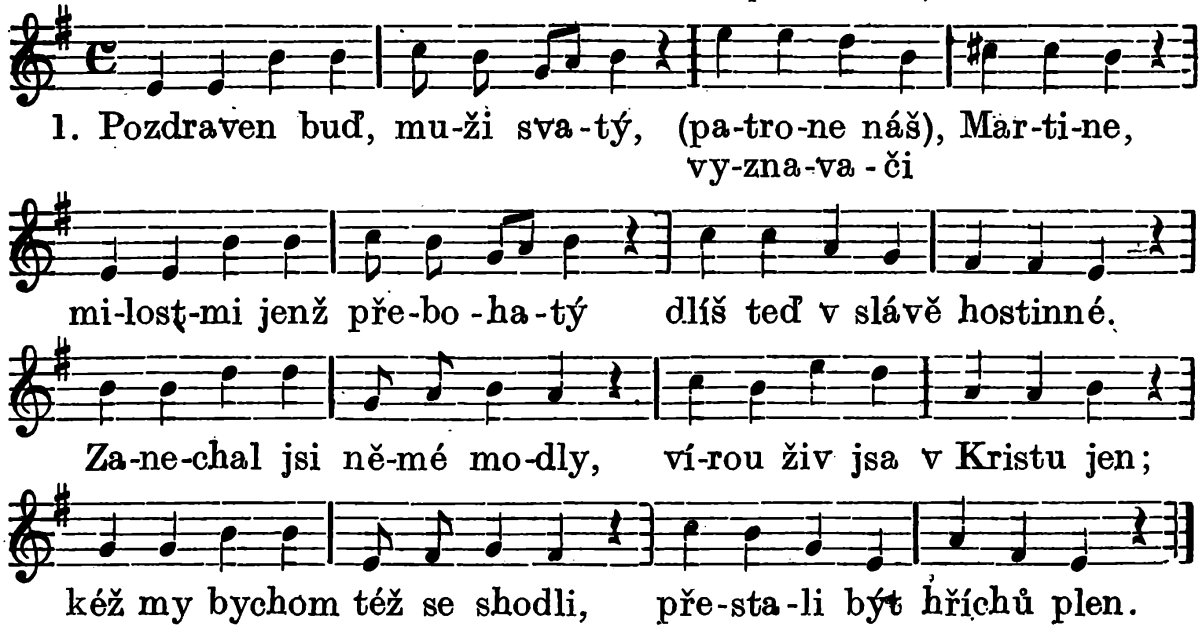

2. Krista měl jsi Spasitelem - od mladosti, z vojny hned; - v každé bitvě s nepřítelem - on ti ostřil ducha hled. - Jeho moc tě zachránila, - že jsi Bohu věren byl; - ďáblu škodit zabránila - jeho ruka věčných sil.

3. V Ambianě žebrák seděl - u brány a zimou mřel, - smutně na něj ty jsi hleděl, - plášť s ním dělit uzavřel. - Jak ti ve snách srdce bilo, - když tvůj pláštík Krista kryl, - andělů se shromáždilo, - že jsi jako v nebi byl.

4. Hned jsi pravil: „Konec služby, - Juliane, kníže můj! - Ke Kristu mne vedou tužby, - on mne volá ve sbor svůj. Zbožný biskup v Poitieru - k nebesům mne povede; - znáť on božskou pravou věru, - k němu oř můj zajede.“

5. „Hilarie, svatý muži, - v tobě útočiště mám, - správou tvou se duch můj ztuží, - tvému vedení se vzdám. - Pak se vrátím do své vlasti, - bych svou matku k Bohu měl, - bych jí získal rajské slasti - a s ní věčně žíti směl.“

6. Opětně šel k biskupovi, - k Hilariu zbožnému, - založiv řád v církvi nový, - uhnul světu marnému. - Když pak umřel biskup v Túru, - zvolil jej lid přesvorně - vnutil mu trůn v kněžském kůru - an se zdráhal pokorně.

7. Jako biskup vroucně kázal, - lid svůj věrně k nebi veď; - v těžké služby rád se vázal, - vykořenit bludů jed. Z moci božské divy tvořil, - různé pojil slovem svým; - chrámy stavěl, modly bořil, o všecko byl pečlivým.

8. V úctě velké vždy jej měli - sami římští císaři, - za rádce jej míti chtěli - mnozí mocní vladaři. - Všem jim Boží pravdu hlásal, - pro ni vezdy umřít chtěl; strachy zemské s mysli střásal, - na níž jen soud Boží měl.

9. A tak přišla jeho chvíle, - by se odtud k Bohu bral, - aby po svém těžkém díle - odplatu již v nebi vzal. - Svatě myslil na tu dobu, - v nížto povolá jej Pán; - když pak nesli tělo k hrobu, - ducha pojal věčný stan.

10. Nyní žiješ v rajském plesu, - vyplnil Bůh touhu tvou; - kdo se bojí zhoubných klesů, - tomu přeješ pomoc svou. - Ctitelů svých nezamítej, - snažně Boha za ně pros, - ochranu jim mocnou skýtej, - Boží milosti jim nos.

Pro Lulč zakončení:

11. Zvláště farnost Lilijovou - na paměti svaté měj; - těm, jimž patronem tě zovou, - zvláštní lásku svoji přej. - Dej nám vyhnout zloby záštěm, - požívati ctnosti slast, bychom krytí tvojím pláštěm, jak ty našli věčnou vlast.

Svatí Benedikt, Matouš, Jan, Isák a Kristin, mučedníci, † 1005.

Spolupatronové diecese Brněnské.

12. listopadu.

Se sv. Vojtěchem přišli z římského kláštera sv. Aleše do Prahy a pak do Polska, kde mučednickou korunu dosáhli (viz píseň). Jejich ostatky převezeny s ostatky sv. Vojtěcha do Prahy.

Modlitba církevní.

Antifona: Vlasové hlavy vaší všickni sečteni jsou; nebojte se, dražšíť jste vy nežli mnoho vrabců.

V. Plesati budou svatí v slávě.
R. Veseliti se budou na ložcích svých.

Modlitba: Svatých nás, Pane, Kristina, Benedikta, Matouše, Jana a Isáka, mučedníků Tvých oslavení potěšuj: abychom mocnou jejich přímluvou téhož dědictví dosáhli; k němuž oni, vylivše krev pro spravedlnost, šťastně dospěli. Skrze Pána...

718. O sv. Kristinu a bratřích.

Slova Jak. Pavelky 1907. — Hudba Jos. Charváta 1907.

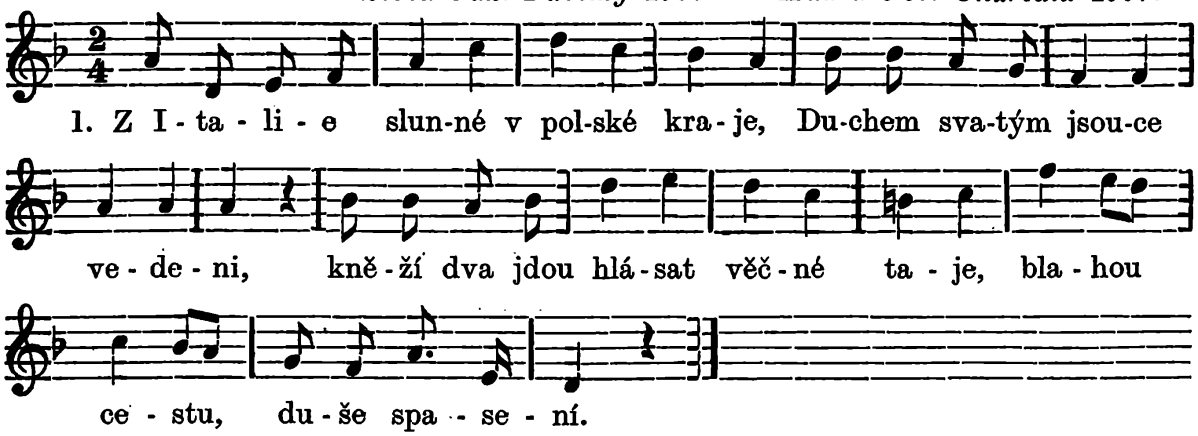

2. Na poušti Jan s Benediktem žili, - kázní tuhou, svatým jásotem, - modlitbami, posty Boha ctili, čistým, přísným, svatým životem.

3. Aby rozplašili mraky tmavé, - v nichžto hnusně žili pohané, - spějí koruny si pro krvavé, - kterých se jim v Polsce dostane.

4. Radostné je kníže zbožný vítá, - chlouba Polsky, chrabrý Boleslav, chrám i příbytek jim vhodný skýtá, - v Kaziměři klášter stavět dav.

5. Poláci k nim Matouš, Isák záhy, - Barnabáš se potom připojí, - Kristin také následuje dráhy, - k věčnému jež vede pokoji.

6. Všichni v lásce svaté poustevničí, - v pobožnostech mnohých trvají, - v slovanské se řeči Vlaši cvičí, - Brunonův jen příchod čekají.

7. Mnohé zmatky, války neustálé - zadržely v Řezně Brunona, - který vzpomíná jich s touhou, v žale, - kdy svůj svatý úkol vykoná.

8. Donéstiť má Bruno povolení - konat v Prusku svaté poslání, - svatá nedočkavost, stálé dlení - ztrpčuje jim dlouhé čekání.

9. Boleslav král touží po jich práci, - o spasení lidu pečuje, - čekáním že čas se drahý ztrácí, s nimi z celé duše lituje.

10. Peníze jim štědrou rukou dává, - Barnabáše k Římu vypraví, - aby získal potřebného práva, - než se Bruno ždaný dostaví.

11. Barnabáš hned na dalekou cestu - z Kaziměře chvatně vychází. - Prosba bratří ku věčnému městu - bratra s požehnáním provází.

12. Zvěděli však lidé peněz chtiví, - král že bratřím hojné stříbro dal, - lakota chtíč hříšný v srdci živí, - ďábel sám je do zločinu štval.

13. Přepadají v noci klášter tichý, - ač se v naději své omýlí. - Vrácen poklad králi! Zbožné mnichy - rukou nešlechetnou zabili.

14. Navzájem se bratří zpovídají, - přepadení tlupou zločinnou, - odporu se všelikého vzdají, - mučednickou smrtí zahynou.

15. Pozdě Barnabáš se z Říma vrátil, - vykonav tam úkol vznešený, - s bolestí zří, že své bratry ztratil, - hrob jen jejich našel zavřený.

16. Bratří svatí, vy jste láskou spěli - k sbratřenému s námi národu, - abyste mu se křtem udíleli - pravou synů Božích svobodu.

17. Svoji vlast jste pro něj opustili, - mučednickou vzali korunu; - za to dal vám Spasitel náš milý - místo na nebeském na trůnu.

18. Duše vaše slávou oplývají, - jaké jenom nebe poskýtá, - těla v naší vlasti spočívají, - naší země vrstvou přikrytá.

19. Za nás kéž se v nebi přimlouváte, - přátelé vy naši laskaví, - ať vlast blaží míru slunce zlaté, - duše dojdou nebes oslavy!

Sv. Stanislav Kostka.

13. listopadu.

Svatý Stanislav Kostka pocházel ze vznešeného rodu polského. Již v útlém věku byl nadmíru zbožný a nestrpěl nečistých řečí ve svém okolí. Studoval ve Vídni. Bratr jeho byl by jej rád mravně pokazil. On však se bránil posty, modlitbou a přísným umrtvováním a trýzněním slabého, nevinného těla, takže konečně z toho těžce onemocněl. Bydlel u protestanta a nikdo se nestaral, aby mu bylo podáno Tělo Páně. — Hle! donesli mu je andělé! Vnuknutím Panny Marie učinil slib, že vstoupí do Tovaryšstva Ježíšova, — hned po slibu učiněném se pozdravil. Věda, že mu příbuzní znemožní splniti slib v jejich blízkosti, vydal se v poutnickém oděvu, bos a bez prostředků jako žebrák na cestu do Říma, kam šťastně doraziv, byl přijat do řádu sv. Františka Borgiáše. Tam žil pln lásky k Bohu, takže byla mysl jeho skoro stále u vytržení. Skonal 18letý — ztrávený touhou po nebi r. 1568. O něm platí slova z knihy Moudrosti 4, 13. 14.: „Dokonav v krátku, vyplnil časy mnohé. Líbilať se Bohu duše jeho. Protož pospíšil, vyvésti jej z prostředku nepravosti“.

Modlitby k sv. Stanislavu Kostkovi, spolupatronu mládeže.

1. O zachování čistoty.

Svatý Stanislave, nejnevinnější ochránce můj, anděle čistoty, raduji se s tebou z milosti tak vzácné — z panické čistoty, která krášlila srdce tvé neposkvrněné; pokorně tě prosím, vypros mi sílu proti nečistým pokušením a vštěp mi stálou bdělost, abych zachoval ctnost svaté čistoty.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

2. O dosažení lásky.

Svatý Stanislave, milostivý můj ochránce, serafe lásky, raduji se s tebou z onoho hořícího plamene lásky, který čisté a nevinné srdce tvé stále k nebi povznášel a s Bohem spojoval; vypros mi, prosím tě o to pokorně, takový žár lásky božské, jenž by ve mně strávil každou cizí náklonnost světskou a dal mi planouti jedině láskou nebeskou.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

3. O dobrou smrt.

Svatý Stanislave, můj předobrý a nejmocnější ochránce, anděle čistoty a serafe lásky, raduji se s tebou z tvé přeblahé smrti, která způsobena byla touhou, abys spatřil Marii o slavnosti jejího Nanebevzetí, a mocným vzrušením lásky tvé. Děkuji Marii, že ráčila splniti přání tvé, a prosím tě skrze zásluhy této tvé tak šťastné smrti, abys byl mým patronem a ochráncem v hodinu smrti. Ó přimluv se za mne u Marie, aby mi vymohla smrt, která — i kdyby nebyla tak šťastná jako tvá, — byla by pod ochranou Marie, mé přímluvkyně, a pod ochranou tvou, mého zvláštního strážce, aspoň klidná a tichá.

Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci.

Racc. Odp. 300 dní jednou denně. — Pius IX. 21. března 1847. — Plnomocné jednou za měsíc v den libovolný těm, kdož modlitby ty konají každodenně po celý měsíc; podmínky: zpověď, přijímání, návštěva kostela a při ní modlitba na úmysl svatého Otce. — Pius IX. 10. července 1854.

Odpustková pobožnost ke cti sv. Stanislava Kostky.

Kdo ke cti a chvále sv. Stanislava Kostky před obrazem jeho v některém kostele pomodlí se Otče náš a Zdrávas, získá (Racc.) odpustky 100 dní jednou za den; — odpustky plnomocné jednou za měsíc v den libovolný, kdo se tak pomodlí po celý měsíc každodenně; podmínky: Zpověď, přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. — Lev XII. 3. března 1827. — Kdyby nebylo možno některý den vykonati modlitbu v kostele, lze ji vykonati i jinde. Také rozšířil odpustky týž papež na vnitřní kostely a kaple v seminářích, kolejích, konservatořích,) klášteřích a oněch domech, které určeny jsou pro osoby žijící v ústraní.*

Litanie ke cti sv. Stanislava Kostky.

(Pro soukromou pobožnost.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Ježíši, uslyš nás! Ježíši, vyslyš nás!
Otče, s nebes Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duchu svatý Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatý Josefe,
Svatý Stanislave,
Čistotný služebníče Boží,
Nejhorlivější následovníku Kristův,
Věrné dítko Mariino,
Důstojný synu svatého Ignáce,
Horlivý ctiteli nejsvětější svátosti oltářní,
Neposkvrněná lilie nevinnosti,
Zbožný ctiteli svaté Barbory,
Nejkrásnější vzore mládeže,
Okraso svých duchovních bratří,
Vytrvalý přemáhateli všech zlých lákadel a pokušení,
Vítězi nad překážkami a nebezpečími duše i těla,
Velikomyslný opovrhovateli světským bohatstvím a důstojenstvím,
Velký milovníku chudoby,
Přísný kárce svého nevinného těla,
Čistý anděli v lidském těle,
Vzore cudu a mravnosti,
Příklade poslušnosti a pokorné trpělivosti,
Patrone nevinné mládeže,
Jenž jsi již jako útlý mladík vysokého stupně svatosti dosáhl,
Jenž jsi z ruky andělské svaté přijímání obdržel,
Jenž jsi milé dítko Ježíše na rukou svých nosil,
Jenž jsi jako mučedník svaté lásky zemřel,
Jenž jsi skrze mnohé zázraky od Boha oslaven byl,
Osvědčený rádce při volbě stavu,
Pomocníče ve všech tísních a potřebách,
Přímluvce za šťastnou hodinku smrti,
Svatý Stanislave,
} oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Ježíši!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Ježíši!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi, Ježíši!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!
Ježíši, uslyš nás! Ježíši, vyslyš nás!

Otče náš. Zdrávas, Maria.

---

*) Konservatoře jsou ústavy pro dívky, které jsou vedeny od řeholnic nebo řeholních společenstev.

V. Oroduj za nás, svatý Stanislave Kostko.
R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Bože, jenž jsi mezi ostatními divy své moudrosti také útlému věku milost dospělé svatosti uděliti ráčil: dejž nám, prosíme, abychom po příkladu sv. Stanislava ustavičnou prací čas vykupujíce, do věčného odpočinku vejíti chvátali. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Nakloň se, Pane, k modlitbě naší, a uděl nám na přímluvu sv. Stanislava hojnou milost, abychom jeho nevinnost, kajicnost a horoucí lásku co nejhorlivěji následovali. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

719 A. O sv. Stanislavu Kostkovi.

Slova J. P. — Hudba K. E.

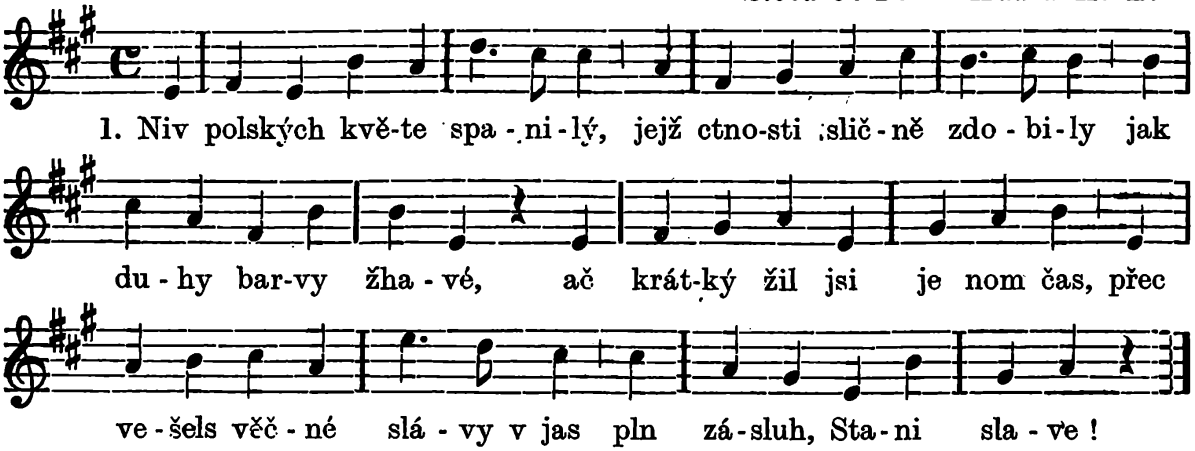

2. Čist nad sněžný květ lilie, - když na slunci se rozvije, - jsi celý život ztrávil, - a zdoben vínkem neviny, - jsi užil každé hodiny, - bys Boha vroucně slavil.

3. Jak rozumu ti vzešel svit, - hned započal jsi Boha ctít - a láskou k němu pláti, - neb když tě v loktech chovala, - ji v srdce tvoje vlíbala - tvá starostlivá máti.

4. Jak o Bohu jsi slýchal rád, - jej touže dokonale znát, - jenž světy světů tvoří; - když modlit jsi se k němu jal, - jak obličej tvůj sluncem vzplál, - jak hvězdy oči hoří!

5. Jak srdce tvoje ranilo, - co proti Bohu brojilo, - když musils zaslechnouti, - a slovo hříšné jediné - tak bolí srdce nevinné, - že ve mdlobu se hroutí.

6. Když poslán ve svět z domova, - vše snášíš, ruka bratrova - čím pro ctnost tvou tě trápí: - víc v studie se zahloubáš, - a v modlitbě svou těchu máš, - jež srdce ve slast stápí.

7. Když nemoc zlá tě spoutala, - tvá duše pokrm hledala, - jenž vede k nebes bráně; - co odepřeli přátelé, - to přinesli ti andělé: - chléb nebes, Tělo Páně.

8. Když bratr zlý tě vyhání, - žal srdce sice poraní, - tím dřív však dojdeš cíle, - neb odešel jsi v pokoře, - byls přijat v Božím táboře, - kam volal tě Pán mile.

9. Jdeš pěšky v šatě chudičkém, - jdeš k cíli blíže každým dnem - a nelkáš na své břímě, - a nedbáš cesty námahy, - zlé nesvedou tě nástrahy, - až staneš v jasném Římě.

10. Tam světec světce poznává, - šat nový tobě podává, - šat Ježíšova sboru - a brzy k tobě pohlíží, - kdo jen se k tobě přiblíží, - jak ke všech ctností vzoru.

11. Jen krátce pobyv v klášteře, - jsi pozván k věčné nádheře, - již chystalo ti nebe, - neb srdce tvoje hotovo - jest poslechnouti na slovo, - kam Ježíš volá tebe.

12. Jak k Marii ses přivinul, - k níž jako k matce své jsi lnul, - když dospěls na nebesa, - jak andělů tě vítal sbor; - když uzřel je tvůj čistý zor, - jak duch tvůj s nimi plesá!

13. Jak Pán se k tobě nachýlil, - v nějž doufaje, ses nezmýlil, - jejž velebil jsi stále; - jejž v hostii jsi přijímal - ten nyní tobě podíl dal - v své slávě neskonalé!

14. S ním v radosti jsa přemnohé, - s ním blažen, za nás ubohé - pros, svatý Stanislave, - by milostí svou vedl nás, - ať sloužíme mu v každý čas - a po cestě jdem pravé!

15. Tě vyžádej nám milosti, - ať konáme vše s radostí, - co bude duši k spáse, - ať bezúhonně žijeme - a cíle svého dojdeme, jenž ve věčné plá kráse!

719 B. K sv. Stanislavu Kostkovi.

Slova u Potmona. — Hudba K. E.

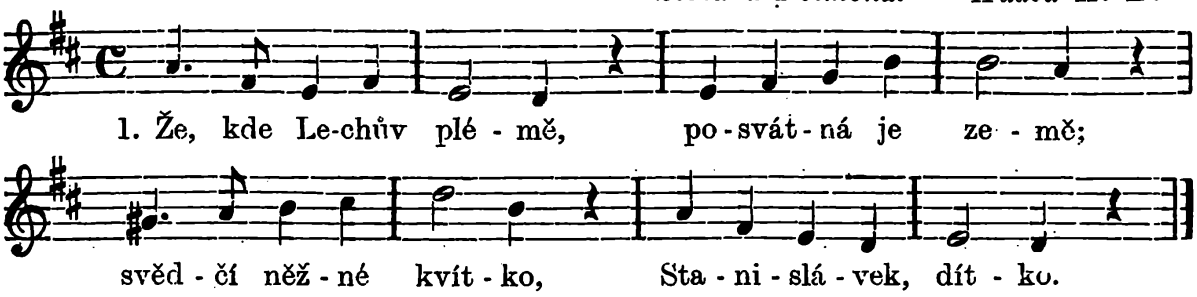

2. Slovem hříšným čelo - v studu zahořelo; - zachvěly se kosti - v nectných společnosti.

3. Lidské tváře liché - duše jeho tiché - zatemnily nitro - jako chmury jitro.

4. Mládeneček sličný - v boji ustavičný; - smáli se mu mnozí, - že se hříchu hrozí.

5. V marném světa davu - zíral po přístavu; - za ochranu jistou zvolil Pannu čistou.

6. V útlém jara věku - odňal jej Bůh světu, - aby s nebes báně - svítil dětem Páně.

7. Budiž Boží jméno, - budiž velebeno! - Pán si se všech polí - klidí do stodoly.

Sv. Leopold, markrabě (1073—1136).

15. listopadu.

Byl syn rakouského markraběte Leopolda III. Jeho vychování za vedení pasovského biskupa Altmanna přineslo již v mládí bohaté ovoce. Když počal panovati, snažil se ve všem dobře činiti a břemena mírniti. Založil klášter Sv. kříže a klosterneuburský v Dol. Rakousích a vystavěl hrad a kapli na Lysé Hoře (Kahlenberg) u Vídně. Zemřel po 40letém panování r. 1136.

Sv. Leopoldu v brněnské diecesi zasvěcen jest farní kostel v Olešnici, filiální v Rokytné (f. Mor. Krumlov), kostel kláštera milosrdných bratří na Starém Brně (f. ct. OO. Augustiniánů) a kaple na Veselce (f. Troubsko).

Modlitba k sv. Leopoldu.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi svého věrného služebníka Leopolda ozdobil bohabojností, moudrostí, spravedlností, sílou proti nepřátelům, milosrdenstvím k chudým, vlídností a štědrostí, prosíme Tě pokorně, abys pro zásluhy a na přímluvu svého sluhy nás a vlast naši drahou uchránil trestajícího hněvu svého, zachoval nás ve své milosti a v pokoji, bychom zde časně a tam věčně Tě chválili, milovali a ctili. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Prosba k sv. Leopoldu o ochranu.

Ze zbožné knížečky J. Bergra 1833.

Ó svatý Leopolde, šlechetný kníže a vyvolenče Boží, zrcadlo ctností pro křesťanské vladaře, okraso rakouské říše! Věrný služebníče Ježíše Krista, Pána našeho a Krále nebeského! Tys hřivny a milosti, které ti svěřil Ježíš Kristus, spravoval užitečně, svým poddaným vládl zbožně, proti hříchu bojoval statečně, svůj život do-

konal svatě, a proto jsi byl korunován korunou spravedlnosti a vládneš s Kristem v říši jeho jako kníže veliký na věky.

My bídní hříšníci voláme k tobě z tohoto slzavého údolí: Buď nám přímluvcem u Ježíše, vypros nám u božské velebnosti vykoupení ze všeho zlého, abychom v pokoji a jednotě u víře, následujíce tvé ctnosti, bohumile žili a tam v blaženosti jednou s tebou a celým nebeským dvorem vždy a věčně chválili a velebili Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba za zeměpána.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi žehnal sv. Leopoldu v Rakousku, když on v něm vládl, uděluj vždy na přímluvu sv. Leopolda požehnání našemu milovanému císaři a králi N. a celé naší otčině. Dej, abychom pokaždé jen to, co tobě se líbí, žádali a co nejhorlivěji konali. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Nešpory na sv. Leopolda, markraběte.

Vše jako o sv. Isidoru dne 15. května na str. 1498 až na modlitbu:

Bože, kterýž jsi blahoslaveného Leopolda od starostí světských k slávě nebeské převedl: propůjč, prosíme; bychom tímto světem tak prošli, abychom věčného života účastenství zasloužili. Skrze Pána . . .

R. Amen.

Ke konci antifona mariánská „Salve, Regina“ *na str. 65.—67.*

720. O sv. Leopoldu.

Slova J. P. 1907. — Hudba dle zpěvníku rakouské církevní provincie.

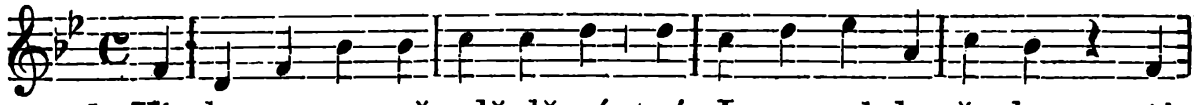

1. Víc ko-ru-na než zdě-dě-ná tvé, Le-o-pol-de, če-lo ctí

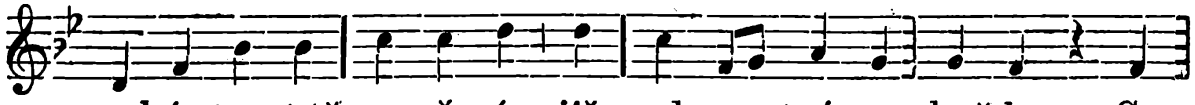

mnohá ctnost tě vznešená, jíž srd-ce tvé se skvě-lo. Co

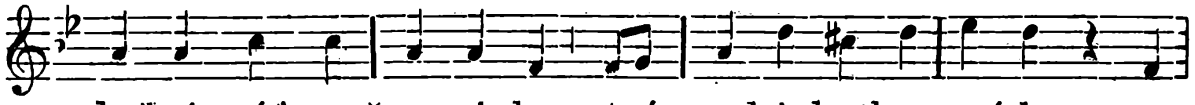

zbožná máť v ně za-si-la, v tvém srdci skutkem zrá-lo, co

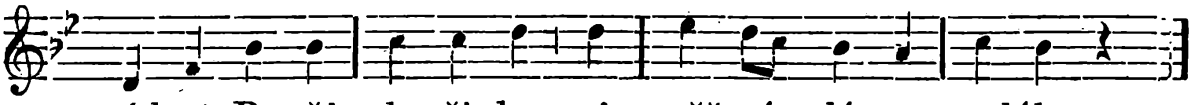

mi-lost Bo-ží vla-ži-la, v jas věč-né slá-vy vzplálo.

2. Již v mládí jsi se ctností skvěl, jsa zbožný vždy a cudný, tvých smyslů nikdy nespíjel - chtíč radovánek bludný; - jsi v boji vojín statečný, - ctíš Boha u pokoře, - ctnost příbytek má bezpečný - vždy na tvém slavném dvoře.

3. Když usedl jsi na trůnu, jsi mírný, spravedlivý, - svou se ctí neseš korunu, - že andělé se diví, - jsi moudrým vládcem otčiny, - již od nepřátel chráníš, - jsi dobrým otcem chudiny, k níž laskavě se skláníš.

4. Ty dobrotivě panuješ - a blaha lidu dbaje, - chrám, klášter mnohý buduješ, - jež šíří blaho v kraje, - tamť zbožnost s vědou prodlévá - a láska chodce vítá, - zář pravdy svaté rozlévá a poučení skýtá.

5. Kde třeba, bojovals, jak lev, - jenž neumí se báti, - však raději jsi krotil hněv, krev nechtěls prolévati, - jsa pravým míru knížetem - jsi neznal zloby sváru, - lid blažíš míru rozkvětem - a chráníš všeho zmaru.

6. Jak tobě, kníže, žehná lid, - jak vroucí láskou plane, - tvou památku vždy v lásce mít, - ctít nikdy neustane; - než větší tobě odměna - se na nebesích chystá, - kde duše tvoje vznešená - dlí po pravici Krista.

7. Byls vezdy věrným přítelem - Čech vládce, Bořivoje, i v sídle nebes přeskvělém - nám nakloň srdce svoje, - nás svárů, bojů přívalu - chraň přímluvami svými, - ať smíme Bohu pochvalu - pět s kůry andělskými!

Sv. Otmar, opat.

16. listopadu.

Otmar pochází z rodu hraběcího, byl vzdělán v klášterní škole v Churu ve Švýcarsku. Stal se farářem a pak opatem v klášteře sv. Havla, jemuž dal řeholi sv. Benedikta. Zvelebil jej velmi, musil však následkem pomluv trpěti dlouho ve vězení. Zemřel r. 759.

Je mu v brněnské diecesi zasvěcena kaple v Otmarově (f. Rajhrad).

Modlitba církevní.

Antifona: To dobře, služebníče dobrý a věrný: že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdiž v radost pána svého.

V. Spravedlivého provedl Pán cestami přímými.

R. A ukázal mu království Boží.

Modlitba: Přímluva nás, prosíme, Pane, blahoslaveného Otmara, opata, odporučuj: abychom, seč nejsme svými zásluhami, jeho záštitou dosáhli. Skrze Pána

721. O sv. Otmarovi.

Slova B. M. Kuldy. — Hudba Jos. Charváta 1907.

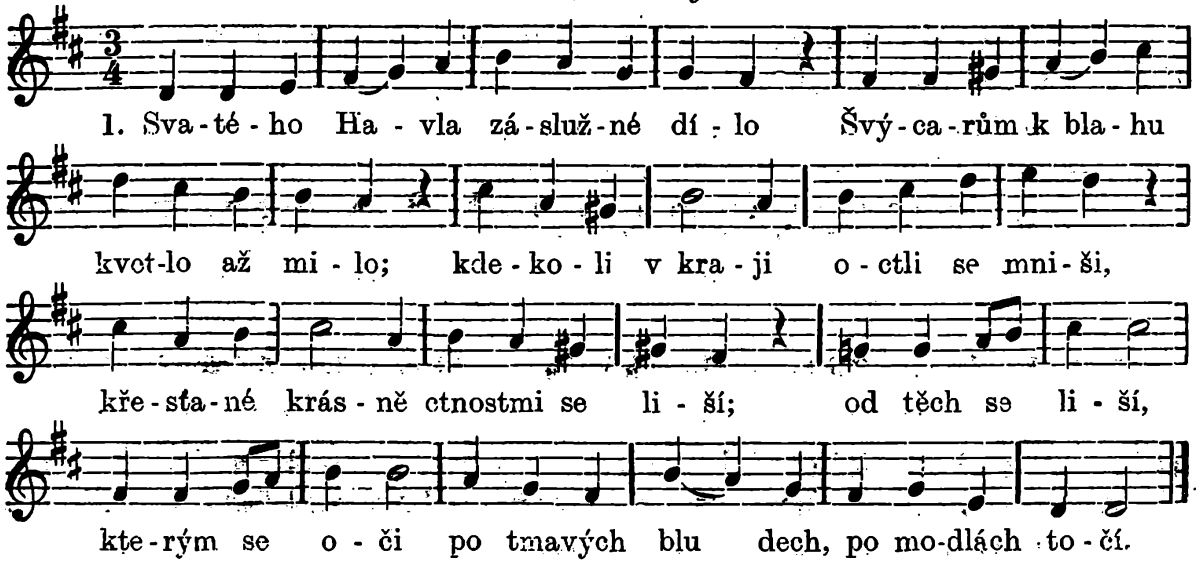

*

2. Nastaly kruté válečné časy, - krajinou zněly žoldnéřů hlasy. - Frankové dvakrát do chrámu vpadli a co tam našli, loupežně kradli. - Dvakráte mnichů nábožné sbory - z kláštera prchly přes doly, hory.

3. Ó, kdo se ujme truchlého lidu, - a kdo teď zmírní sirotků bídu? Vstane-li opět pustý dům Boží? - Vymýtí-li kdo bující hloží? - V Rhécii hrabě, Viktor, pán vlídný, napravil rychle lidu stav bídný.

4. Na pomoc poslal Otmara kněze; - potřeby pro chrám, pro lid už veze. - Opat hned k sobě svolává mnichy, radostně živne svatostan tichý. Pracují pilně dělníků davy, - pro nemocné se útulna staví.

5. Churavců mnoho stále se plouží, - opat i bratří ubohým slouží; - dávají léky, rány jim hojí, - každému pomoc, útěchu strojí; milostná slova se rtů jim zvučí, - ctnostem když svatým moudře je učí.

6. Velmoži rádi k většímu zdaru - klášteru nesli přehojných darů; sta a sta chudých, nešťastných rodin - živí se blaze z klášterních plodin. - Přesvaté víry ovoce zraje, ctnostmi a blahem lesknou se kraje.

7. Thurgavský hrabě Varin vždy toužil - po větším jmění, každého soužil; - v okolí celém způsobil zmatek - přivlastniv sobě klášterní statek. - Otmar se hbitě na cestu dává, - aby si hledal u krále práva.

8. Varin jej lapil, v žalář jej vsadil, - křivého svědka úplatou vnadil. - Uplatit dal se žalobník křivý, - na světce výrok učinil lživý. - Nevinný opat v žaláři strádal, čistou svou duši Bohu dát žádal.

9. V měsíci sedmém Pán Bůh jej sprostil, - nevinnou duši v nebesích hostil. - Křivému svědku z všemocné ruky seslány brzy bolestné muky: hroznou dnou sklíčen na celém těle, Otmaru vydal svědectví skvělé.

10. Po sedmi letech Otmara tělo živoucí barvou krásně se skvělo; slavně je nesli ve skvoucí schráně, - pějíce žalmy, do chrámu Páně. - U hrobu množství nemocných lidí z důvěrné prosby zdraví své klidí.

11. Opate svatý, vypros nám síly, - ať se z nás každý k pravdě jen chýlí; - poznej se bídník, žalobce křivý, - očistiž zavčas jazyk svůj lživý, - aby mu byla pro Krista Pána - svátostní milost na věčnost dána.

Sv. Alžběta, vdova, kněžna Durynská.

19. listopadu.

Jsouc dcerou Ondřeje, krále uherského, byla vychována na Vartburku pro syna lankraběte Heřmana Ludvíka, jenž ji pak pojal za manželku. Byla velikou dobroditelkou chudých a nemocných. Po smrti manžela byla i s dítkami vyhnána z hradu. Zemřela r. 1231.

Jí zasvěcen je kostel konventu Alžbětinek na St. Brně, v nemocnici ve Znojmě, kaple v nemocnici v Dolních Kounicích; kaple v gymnasiu v Břeclavě, a v Zerkovicích (u Hostíma).

Modlitba církevní.

Antifona: Dejte jí z užitku rukou jejích, a nechať ji chválí v branách skutkové její.

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Modlitba: Svých srdce věrných Bože, Slitovníku, osviť: a pro slavné prosby blahoslavené Alžběty dej nám štěstím světským pohrdati a z nebeského povždy potěšení se radovati. Skrze Pána . . .

Modlitba k sv. Alžbětě uherské, lankraběnce duryňské, † 1231.

Ó svatá Alžběto, vyvolená nádobo vznešených ctností, tys světu ukázala zářícím příkladem, seč jsou v křesťanské duši víra, láska a pokora. — Všechny srdce svého síly vynakládala jsi, abys jediné Boha svého milovala, a milovalas jej láskou tak čistou a

vroucí, že tě odůstojnila, okusiti předběžně již zde na zemi nebeské milosti a sladkosti, jež bývají udíleny těm, kteří jsou pozváni ku svatbě božského, největší úcty hodného Beránka.

Osvícena nadpřirozeným světlem a neochvějnou vírou, osvědčila jsi se býti pravou dcerou evangelia a v osobě svého bližního spatřovalas samotného Pána našeho Ježíše Krista, jediný předmět lásky své. A proto neznalas větší radosti, než obcovati s chudáky, je obsluhovati, osušovati jim slzy, duši jejich povznášeti, a v jejich nemocech a bídách všech, jimž podrobeno jest pokolení lidské, prokazovati jim všemožné služby lásky.

Chtělas se státi chudou, abys odpomohla chudobě svého bližního; chtělas býti chudou na statky tohoto světa, abys se obohatila zbožím nebeským. — Když jsi byla zaměnila trůn s chatkou nepatrnou, plášť královský s chudobným oděvem serafského svatého Františka, byla jsi tak pokornou, že jsi se podrobila — ač nevinná — životu kajícnému a plnému strádání. S radostí svatou obejmula jsi kříž božského Spasitele, přijímajíc dle jeho vzoru ochotně hany a stíhání nejnespravedlivější. Zapomnělas na svět i na sebe, jen abys pamatovala na Boha samotného.

Ó přemilostná světice, kterou Bůh tak miluje, rač býti nebeskou ochránkyní duší našich a pomáhej jim, aby se Ježíši vždy více líbily. Obrať k nám s nebeské výsosti jeden z oněch láskyplných pohledů, jimiž jsi zde na zemi léčívala nejhroznější nemoci lidské. — V této době, v níž žijeme, která ve mravech jest tak zkažena a tak lhostejná ku věcem božským, hledáme důvěrně u tebe útočiště, abys nám u Boha vyprosila světlo pro náš rozum a sílu pro vůli, bychom pak požívali i pokoj duše.

Chválíce Pána, že jméno tvé na tom světě zvelebil leskem tvých rekovných ctností a věčnou odměnou, kterou ti udělil za ně, prosíme tě, ó drahá svatá Alžběto: požehnej i ty nám s blaženého trůnu, kterýž máš nedaleko světce světců a ochraňuj nás na naší nebezpečné pouti; vymoz nám svým prostřednictvím odpuštění hříchů našich, a otevři nám cestu, abychom s tebou vešli v úděl říše Boží. Amen.

Racc. Odp. 300 dní jednou denně. — Pius IX. 9. srpna 1861.

722. O sv. Alžbětě.

Svatoj. kanc. č. 612.

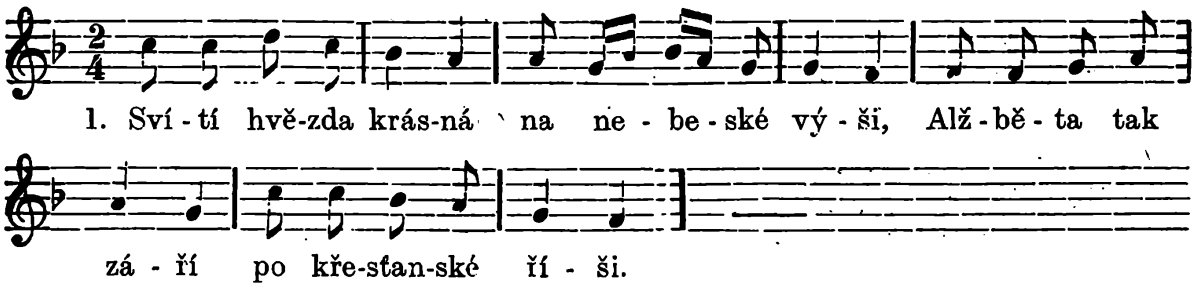

2. Světlo je to Boží, kterým mile svítí; - kam zář její padá, - všudy vzrůstá kvítí.

3. Z královského rodu - Alžběta, hle, byla, - ale rozkoš světa - nic ji netěšila.

4. Odřekla se slávy z lásky pro Ježíše, - přádala a šila - pro sirotky tiše.

5. K nemocným se brala - na večer i z rána, - péčí její mnohá - zahojena rána.

6. Vroucná byla její - po Ježíši žízeň, odměnou jí bylo - soužení a trýzeň.
7. S věncem krutých bolů Kristus se k ní vinul: - když jí drahý manžel - v Svaté zemi zhynul.
8. Manžel její zhynul, - a ji vystrčili, - za tu lásku k lidu tak ji odměnili.
9. Děkovala Bohu, - že jí přidal smutku, - a vždy horlivěji - dbala dobrých skutků.
10. Tak byl její život ustavičná tíseň, - ale z úst jí zněla - samá chvalopíseň.
11. A ta píseň chvály - zněla příjemněji, - když se přiblížila - hodina již její.
12. Andělé jí s nebe - spěli na úlevu, - duši odnášeli - za rajského zpěvu.
13. Sviť nám, hvězdo krásná, - na nebeské výši, - veď nás cestou křížů v onu blahou říši.

Sv. Cecilie, panna a mučednice.

22. listopadu.

Obrátivši na víru svého pohanského ženicha Valeriana a jeho bratra v Římě, byla pro víru uzavřena do rozpálené koupele, aby se parou udusila. Když zůstala neporušena po celý den a noc, měla býti sťata. Tři rány mečem zůstaly bez výsledku; s těžkou ránou na krku byvši odnesena, žila ještě tři dni. Pochována byla r. 230 v katakombách; nyní odpočívá v chrámu svém v Římě. — Svatá Cecilie je patronkou hudebníků.

V brněnské diecesi má sv. Cecilie zasvěceny kostely farní na Lipůvce a v Dobrém Poli.

Modlitba.

Svatá Cecilie, panno vznešená rodem i smýšlením, — která jsi získala víře Kristově ženicha svého i jeho bratra a pak též soudce, — která jsi jako včelka meduplná pilně Bohu sloužila, — která jsi jemu panenství zaslíbila a i ve stavu manželském uhájila, připravivši se mnohými posty a modlitbou, prosíc (za zvuků varhan) v srdci svém Boha: „Staň se, Hospodine, srdce mé i tělo mé neposkvrněným, abych nebyla zahanbena“, — která jsi i mučednictví pro víru podstoupila mileráda, napřed jsouc celý den pálena žárem vpouštěným do lázně, pak třikráte ťatá, ve smrtelném zápase po tři dny trávíc, až se Bůh sám nad tebou smiloval a tebe smrtí z hrozných muk vysvobodil: — prosíme tebe; vyžádej nám u Boha, abychom i my sliby a dobrá předsevzetí věrně jako ty plnili, ctnostně živi byli, zvláště pak pevni byli u víře, a důslednou vytrvalost a přesvědčení měli o její pravosti a potřebě k životu věčnému, takže bychom i ochotni byli obětovati za ni a své přesvědčení také život svůj. Amen.

*

Nešpory o sv. Cecilii, panně a mučednici.

Otče náš. Zdrávas *(potichu, pak hlasitě):*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci

Jakož byla .

Antif. 1. Za zpěvu varhan Cecilie Pánu zpívala, řkouc: Budiž srdce mé neposkvrněné, abych nebyla zahanbena.

Žalm 109. na str. 51., ton. I, 5.

Ant. 2. Valerian v komnatě Cecilii nalezl, ana se modlí s andělem.

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, I.

Ant. 3. Cecilie, služebnice Tvá, Pane, jako včela plná díla Tobě slouží.

Žalm 121. na str. 54., ton. III, 3.

Ant. 4. Dobrořečím Tobě, Otče Pána mého Ježíše Krista, že skrze Syna Tvého cheň uhašen byl po boku mém.

Žalm 126. na str. 55., ton. VIII, 1.

Ant. 5. Trojdenní od Pána vyžádala jsem lhůtu, abych dům svůj posvětila na chrám.

Žalm 147. na str. 59., ton. IV A, 2.

Kapitola: Bratři, kdo se chlubí, v Pánu se chlub. Nebo ne, kdo sám se chválí, zkušený jest: ale koho Bůh chválí.

R. Bohu díky.

Hymna (Jesu corona virginum: Ó Jezu, panen koruno) *na str. 1186 č. 148.*

V. Rozlita jest milost ve rtech tvých.

R. Protož požehnal tebe Bůh na věky.

Antif. k Magnificat: Panna slavná povždy evangelium Kristovo nosila v prsou svých, a ni ve dne, ni v noci od rozhovorů božských a modlitby neustávala.

Magnificat na str. 59., ton. VIII, 1.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, kterýž nás výroční slavností blahoslavené Cecilie, panny a mučednice své, potěšuješ: dej, abychom, kterou ctíme službou, také zbožného obcování následovali příkladem. Skrze Pána .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antif. mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

723. O sv. Cecilii.

Slova Jak. Pavelky. — Hudba dle Svatoj. kanc. č. 685.

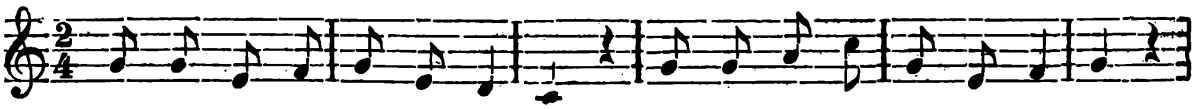

1. Ja-ko rů-že na za-hra-dě plá-la krásou v panen ra-dě

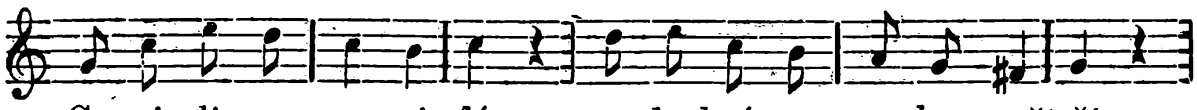

Ce-ci-li-e spa-ni-lá; a-le krá-sou mnohem vět-ší,

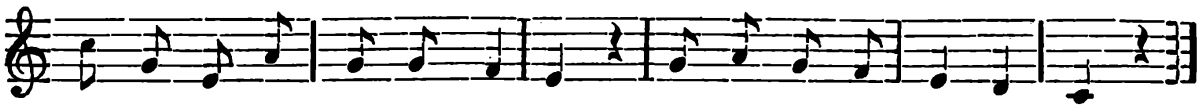

2. Jasněji než slunce svítí, - než se hvězdy nocí třpytí, září její čistota; - dechu květin líbezněji - voní zbožnost duše její, její k chudým štědrota.

3. Láskou, jež plá v srdce hloubi, - na vždycky se Kristu snoubí, - jemuž věrna zůstane, - jemu pěje, jemu slouží, - v taje jeho pravd se hrouží - z duše Bohu oddané.

4. Nechce v světě sdavek znáti, - věčně chtějíc milovati - jediného Ježíše, za nímž vzlétá nade zemi - modliteb svých perutěmi - nebes jasné do výše.

5. Marně však se krása tají, - sterá srdce touhou plají, - Cecilii svojí zvát. - Jenž ji nejhloub v srdci nosí, - Valerian o ni prosí, - chotěm hodným chce se stát.

6. Otec, matka rádi svolí, svatební zpěv zahlaholí, - všemu Římu věstě ples. - Vážná Cecilie pouze, modlila se vroucně dlouze, více než kdy jindy dnes.

7. Kryje drsné roucho režné - její tělo, údy něžné - pod purpurem hedvábným. - Naklonivši svojí hlavy, - ženichovi svému praví, - osaměvši posléz s ním:

8. „Tajemství ti velké zjevím, - které nosím v srdci děvím, - jež skrýt světu pilně dbám: Kristu jsem se zasnoubila, čistou zůstat přislíbila, - panenství mu zachovám.

9. Přijal Kristus slib můj mile, - postavil mi od té chvíle - za stráž svého anděla, - by se v světě ruka ničí - podnícena těla chtíči - dotknouti mne nesměla.

10. Šetři mého slibu, pane, - v lásce, která s nebe vane, žij jak bratr se sestrou, - nepřeberné blaha zdroje - blažit budou srdce tvoje; - nebesa je odestrou.“

11. Valerian chtivě zvídá, - anděla, jenž pannu hlídá, - jak by mohl uzříti. - Cecilie tu mu sdělí: - „By jej oči uviděly, třeba dát se pokřtíti.“

12. Valerian hledá Krista, - pravda jemu svítá čistá, - obmyje se duše křtem, anděla zří jasné tváře, - an k nim, nebeské pln záře, - dvojím přišel se věncem.

13. Tiburc bratra následuje, - křtem se svatým obrozuje, Maksim se k nim přidruží. Pohan všecky v pouta váže, mučit krutě, zabít káže, - muka víru utuží.

14. Jata jest i Cecilie, neskloní však její šíje - soudce krutý hrozbami, - zhrdá statná panna hrozbou, zhrdá jeho slibem, prosbou, jako zhrdá modlami.

15. Nezlomí jí strach a bázeň, - neudusí žhavá lázeň, - neděsí meč tasený. - V mukách Bohu chválu vzdává, - a když sťata její hlava, - duše v ráj jde blažený.

16. Vytrvala v krutém boji, - s chotěm Kristem smrt ji spojí, - jemuž věrna zůstala, - za hynoucí slasti světa - věčnou nyní krásou vzkvétá, - za zem nebe získala.

Poznámka. Porovnej písně č. 623 a 624 o sv. papeži Urbanu.

Sv. Klement, papež mučedník,

patron diecese brněnské.

23. listopadu.

Stal se r. 92 po Kr. papežem. Císař poslal jej do vyhnanství na taurský Chersones (Krim) při Černém moři. Sv. Klement tam byl k těžké kotvici přivázán a do moře ponořen r. 101. Sv. Cyrill jeho ostatky nalezl, když tam kázal a se sv. Methodějem donesli je na Moravu a pak do Říma. Je spolupatronem naší diecese. (Viz Kurr. 1885, 16.).

Sv. Klementu zasvěcen jest v brněnské diecesi kostel farní v Horním Břečkově; — kostel filiální v Jasenici (f. Jenešov), a na hřbitově v Želetavě.

Modlitba.

Svatý Klemente, papeži a mučedníku, ty jsi naší milé vlasti zvláště drahý. Neboť tvé ostatky nalezl v Chersonesu náš apoštol sv. Cyrill a donesl je s bratrem Methodějem k nám na Moravu a pak do Říma. Sv. Cyrill, když v Římě zemřel, pochován tam byl ve chrámě tobě zasvěceném.

Tys proslul, že jsi od sv. Pavla označen v listě k Filipenským (4, 3) jako spolupracovník jeho; že jsi později rozdělil Řím na sedm okresů a ustanovil sedm notářů, aby zapisovali bedlivě zprávy o smrti a skutcích svatých mučedníků, tys také sám napsal důležité spisy na obhájení církve a svatého náboženství, důležité nejen obsahem, nýbrž i tím, že jsi byl žákem sv. Petra a tedy sluješ otcem apoštolským a list tvůj ke Korintským (podnes zachovaný) býval i čten při službách Božích (jako části Písma svatého); — prosíme tě, světče drahý, jenž jsi ostatky svými navštívil a posvětil naši vlast, aby símě víry zaseté u nás sv. Cyrillem a Methodějem nejen bylo nadále zachováno, nýbrž aby se i dále šířilo a ve spojení s matkou, církví římskou, na úkor rozkolu, kacířstev a nevěry hojný užitek neslo. Amen.

*

Nešpory o sv. Klementu, pap. a muč.

Otče náš . . . Zdrávas . . . *(potichu; pak nahlas):*

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Hospodine, ku pomoci mé pospěš.

Sláva Otci

Jakož byla . .

Ant. 1. Když se sv. Klement modlil, zjevil se mu Beránek Boží.

Žalm 109. na str. 51., ton. VII, 2.

Ant. 2. Ne pro mé zásluhy k vám mne poslal Pán, abych vašich korun účastným se stal.

Žalm 110. na str. 51., ton. VII, 3.

Ant. 3. Viděl jsem na hoře Beránka stojícího, zpod jehož nohy pramen živý vyvírá.

Žalm 111. na str. 51., ton. VII, 3.

Ant. 4. Zpod jehož nohy pramen živý vyvírá, prudkost řeky obveseluje město Boží.

Žalm 112. na str. 52., ton. VII, 3.

Ant. 5. Všickni národové vůkol uvěřili Kristu Pánu.

Žalm 115. na str. 53., ton. VIII, 2.

Kapitola: Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení: nebo když bude zkušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Bůh těm, kteříž ho milují.

R. Bohu díky.

Hymna (Deus tuorum militum) *na str. 1384 č. 144.*

V. Spravedlivý jako palma kvésti bude.

R. Jako cedr na Libánu rozmnoží se.

Antif. k Magnificat: Dal jsi, Pane, obydlí mučedníku svému Klementovi v moři, na způsob chrámu mramorového, rukama andělů zbudovaného, přístup skýtající lidu na zemi, aby vypravovali podivuhodné věci Tvé.

Magnificat na str. 59., ton. I, 4.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modlitba: Bože, jenž nás výroční slavností blahoslaveného Klementa, mučedníka svého a biskupa potěšuješ: propůjč milostivě; abychom, jehož narozeniny ctíme, též sílu v utrpení následovali. Skrze Pána našeho . . .

R. Amen.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu.

R. Bohu díky.

V. Duše věřících skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi.

R. Amen.

724. O sv. Klementu.

Slova Fr. Sušila. — Svatoj. kanc.

1. Pěj-me pí-seň o Klementu, jenžto v čistém odín kmentu

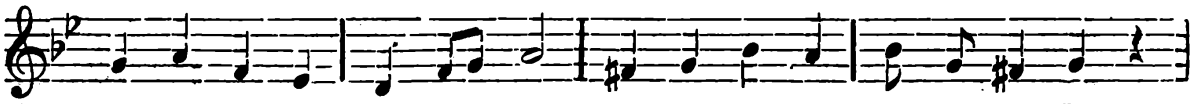

ži-vot Kri-stu vě-no-val; je-mu slou-žil, je-mu dý-chal,

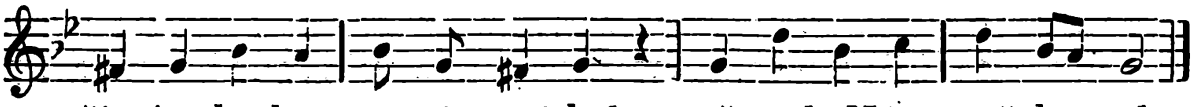

přímým krokem za ním spíchal, až se k Němu stě-ho-val.

2. Vychován byl svatým Petrem - neklonil se zloby větrem - na pravo ni na levo, - všechnu bázeň s sebe svláčel, - cestou Páně zrovna kráčel, - jak ji Pán dal na jevo.

3. Byl on věrným Pavla druhem, - mužně jemu v boji tuhém bojovával po boku; milost Boží v svaté vojně - vylévalo na něj hojně - v úrodném se výtoku.

4. Oba se ti apoštolé - dokad žili v zemském dole - s láskou k němu vinuli; - a než sešli smrtí svatou, - milostí mu s nebe vzatou - nejvyšší moc skytnuli.

5. Církve svaté stal se hlavou, - neúnavně víru pravou - rozšiřoval po světě; - církev žitím jeho zbožným, - duchem jeho neohrožným - octnula se v rozkvětě.

6. Obdařil ho Kristus za to, - nad perly dal, nad vše zlato dražší jemu odměnu; - pro nebeskou pro nauku dal mu milost snášet muku a být v moři stopenu.

7. Svatý Boží mučedníku, přijmi od nás obět díků - za tu svatost života! - Duch se těší z tvého lesku, - učí znát se blíže stezku, - jež se k nebi bleskotá.

8. Uč nás pravdě, očisť oko, příklad tvůj se přehluboko vtiskni v naši útrobu. - Vypros pomoc Boží jistou, bychom vezdy Páně čistou pronášeli podobu.

9. Svatý Cyrill tvoje kosti vyňal z mořské hlubokosti - a je dones v naši vlast: - přimlouvej se za vlast naši - ať ctnost svatá u nás raší, až tam dojdem v nebes slast.

Sv. Kateřina, panna a mučednice.

25. listopadu.

Královská princezna, žila v Alexandrii v Egyptě. Zasnoubila se Kristu. Císař Maximin ji dal různým způsobem mučiti, protože nejen víru vyznala, nýbrž i 50 mudrců, císařovnu Augustu a 200 vojínů svou výmluvností na víru obrátila. Mezi jiným dal ji také ovinouti na kolo, obložené ostrými noži; to však se rozpadlo. Byla tedy stata r. 307. — Sv. Kateřina jest pochována na hoře Sinai. Je patronkou filosofů, také mlynářů a kolářů.

V brněnské diecesi jsou jí zasvěceny kostely farní v Heralci, ve Štárovičkách v Bavorech, Mutěnicích; kostely filiální v Kytkovicích (f. Čučice), Slavíkovicích (f. Kdousov), v Kateřině (f. Vranov); ve hrobce Collaltů v Novosadech; — kaple špit. v Jaroměřicích; kaple v Nechvalíně (f. Lovčice).

Napomenutí lživým mudrcům.

B. M. Kulda.

1. Vy, jimž pýcha hlavy mate,
pravdu svatou zapíráte?
Poznejte svou velkou vinu,
ctěte svatou Kateřinu;
její prosby mocný hlas
jistě zbaví bludů vás!

2. Slavná, moudrá, krásná panna
patronkou je vaší zvána;
ona vědu všech věd znala,
učenců sbor překonala;
k její prosbě Pán Bůh sám
pravdu poznat dá i vám.

3. Bludy, jež vám ducha halí,
rozumu zrak lidem kalí,
ruší rodin život blahý,
podrývá jí spasné snahy,
klamy lží se rozboří,
vás i národ pokoří.

4. Napínejte síly svoje,
prozpytujte pravdy zdroje;
vnukanou vám pýchu mořte,
věčnému se Bohu kořte,
on vám rozum osvítí,
setý koukol vymýtí.

Nešpory o sv. Kateřině, panně a muč.

Vše jako o sv. Barboře 4. prosince na str. 1394 až na modlitbu:

Bože, kterýž jsi dal zákon Mojžíšovi na vrcholu hory Sinai, a na témže místě skrze svaté své anděly tělo blahoslavené Kateřiny, panny a mučednice své, podivuhodně pochoval: propůjč, prosíme, abychom jejími zásluhami a přímluvou k hoře, kteráž jest Kristus, dojíti mohli. Který s Tebou žije a kraluje . . .

R. Amen.

Antifona mariánská „Salve, Regina“ *s V., R. a modlitbou na str. 65.—67.*

725. O sv. Kateřině, m.

Slova Fr. Sušila (Sebrané básně). — Nápěv Svatoj. kanc. č. 616.

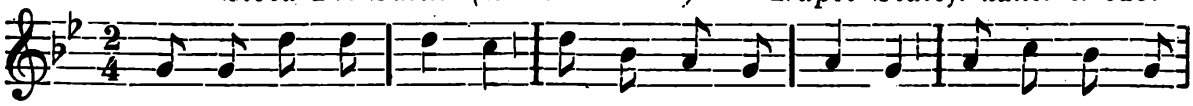

1. Kve-te krásné kvít-ko na si-naj-ské ho-ře, vů-ně je-ho

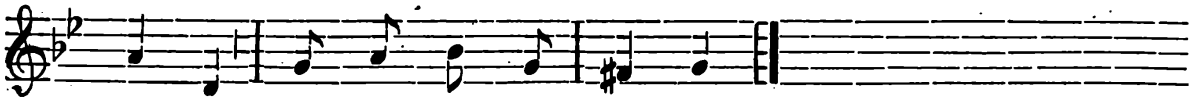

vni-ká k svatým v nebes dvo-ře.

2. Kvete jako růže v záři šarlatové, - a ti jeho strážní samí andělové.

3. Kateřina svatá jesti růže krásná, - zář se z ní skví jemná, lásky svaté hlásná.

4. Svatá její duše jako blankyt čistá - vyvolila sobě chotěm Jezu Krista.

5. Maximian císař jednoho měl syna, - zalíbila se mu svatá Kateřina.

6. „Chceš-li, panno, chotí synu mému býti, - bude tě svět celý císařovnou ctíti.“

7. „Již jest moje srdce, již jest zaslíbeno, od svého již chotě dostala jsem věno.

8. Ukázala se mi nebes paní svatá, - a Syn její dal mi prsten ode zlata.“

9. Tož ji v zlosti vhodil do přetmavé skrýše, - aby ji tam nahnul k vůli svojí spíše.

10. Mudrcův pak volá k tomu padesáte: - ať té panně v boji statně odoláte.

11. Ale z Kateřiny nebeská šla síla, - vítězství jí slavná nad mudrci zdíla.

12. Přemohla je slavně, že se k Kristu zvali, - pro Kristovu víru život rádi dali.

13. Též ji kázal císař vésti na popravu, - tam sťal katan krutý panně svaté hlavu.

14. Andělové přišli, pěli v hlasném sboru, - vzali tělo její na sinajskou horu.

15. Tam jsou její strážní svatí andělové, - tam ta růže kvete v záři šarlatové.

16. Svatá Kateřino, vzývej za nás Krista, - na nebeské hoře i nám chystej místa.

726. O sv. Kateřině, m.

Štcyr 1683. — Nápěv dle úpr. Svatoj. kanc. č. 615. — Slova dle úpravy Olom. kanc. č. 235.

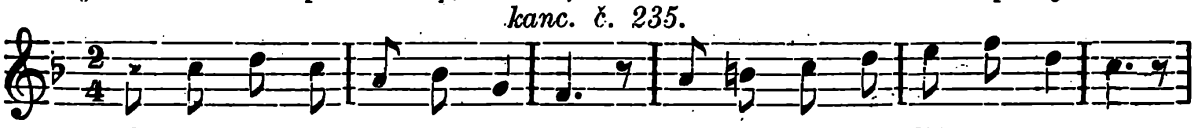

1. O-sla-vuj-me slavné či-ny sva-té pan-ny Ka-te-ři-ny,

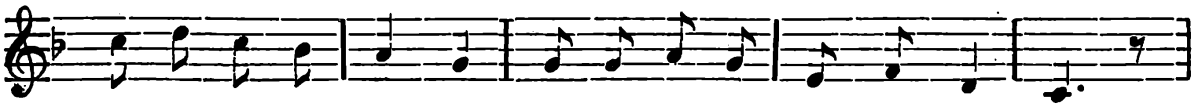

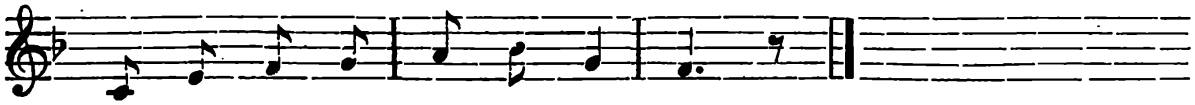

2. Maximinus, tyran lítý, - kázal církev vyhubiti; - ta choť Spasitele, - plná lásky k Bohu vřelé, ku císaři vešla směle.

3. Prosí ho, by ode vraždy - věrných křesťan ustal na vždy; - přijav slova spásy, - sám ať ke Kristu se hlásí, - jenž jest Bohem věčné krásy.

4. Krista hlásat slyše pannu, - káže on, by od pohanů - poučena byla; - ona však je zahanbila, - moudrostí svou převýšila.

5. Tu ji císař hladem, žízní, - žalářem a biči trýzní, - pak jí kolo strojí; - ale panna v tomto boji, - k nebi hledíc pevně stojí.

6. Došla cíle panna svatá, když jí hlava byla sťata; posléz od milence, - jenž jí uchystal dva věnce,*) - vzata mezi vyvolence.

7. Svatá panno, mučednice, budiž naše přímluvnice - u Božího trůnu; - pros, ať smíme v Páně lůnu - též se hlásit o korunu.

F) Konec světa.

Poučení.

Viditelný svět v nynější podobě zahyne a bude přeměněn na svět nový, nepomíjející. Sv. Petr dí (II., 3, 13): „Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchž spravedlnost přebývá.“

Kdy konec světa nastane, je pouze Bohu známo. Budou mu však předcházeti různá znamení: evangelium bude zvěstováno po celém světě, mnozí odpadnou od víry, a bude bezvládí a velká zpustlost mravní a pachtění po věcech pozemských; přijde antichrist, jenž pomocí ďáblovou konati bude falešné zázraky, mnoho lidí svede ke zlému a konečně zničen bude Kristem (I. Jan 2, 22); strašná znamení budou na nebi i na zemi: „Slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati (Mat. 24, 29), takže schnouti budou lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, kteréž přijdou (Luk. 21, 26). Ukáže se znamení Syna člověka na nebi a tehdy budou kvíleti všecka pokolení země (Mat. 24, 30); budou soužení veliká na zemi: „nebo bude tehdáž soužení veliké, jakéž nebylo od počátku světa až dosavad, aniž (kdy) bude“ (Mat. 24, 21).

*) Jeden za panenství, druhý za mučednictví.

G) Těla vzkříšení v den poslední.

Poučení.

Tak zní jedenáctý článek víry a učí, že Ježíš Kristus v den poslední tělo naše vzkřísí, to jest, duši opět s tělem spojí. Ježíš Kristus o tom dí (u sv. Jana 6, 28. 29): „Přichází hodina, v kteroužto všickni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas Syna Božího; i půjdou, kteříž dobře činili, na vzkříšení života, kteří pak zle činili; na vzkříšení soudu.“

Tělo bude vzkříšeno, aby tělo bylo účastno odměny nebo trestu, jako bylo za živa účastno dobrých anebo zlých skutků a aby vítězství Ježíše Krista nad hříchem a smrtí bylo úplné.

Všichni lidé, dobří i zlí, vstanou z mrtvých. Těla vzkříšených však nebudou stejná; těla zlých budou ohyzdná, těla pak dobrých velice krásná a oslavená. Sv. Pavel (I. Kor. 15, 51) dí: „Všickni zajisté vstaneme z mrtvých, ale ne všickni budeme proměněni“ (t. j. oslaveni) a (k Fil. 3, 21): „Ježíš Kristus promění tělo ponížení našeho, aby připodobněno bylo k tělu jasnosti jeho.“

Tělo naše vzkříšené bude podobno vzkříšenému tělu Ježíše Krista, jež bylo nesmrtelné, netrpící, jasné jako slunce, rychlé jako myšlenka a pronikavé jako duch.

H) Poslední soud.

Poučení.

Ježíš Kristus na konec světa přijde s velikou mocí a velebností, a bude všechny lidi souditi, živé i mrtvé, dobré i zlé.

„Uzří Syna člověka přicházejícího v oblacích nebeských s mocí velikou a velebností“ (Mat. 24, 30). „Všichni my zajisté (dí svatý Pavel II. Kor. 5, 10) ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jedenkaždý na těle vlastním, jakž činil, buďto dobré nebo zlé.“

Soud tento jmenuje se poslední neb obecný soud, protože po něm nebude už žádného jiného soudu a jelikož na něm všichni lidé celého světa veřejně a společně souzeni budou.

Ježíš Kristus, náš Spasitel, oddělí dobré od zlých, vyjeví skutky jejich, dobré i zlé, před celým světem, spravedlivé vezme do nebe, hříšníky pak zavrhne do pekla. U sv. Matouše čteme v popisu posledního soudu (25, 34. 41): „Tehdy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojďte, požehnaní Otce mého, vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa . . . Potom řekne i těm, kteříž na levici budou: Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu a andělům jeho.“

Při posledním soudu nebude jiný rozsudek vynesen, než byl už dán při soudu soukromém, než přece konán bude, a to aby Boží moc a spravedlnost, láska a moudrost před celým světem zjevena byla, aby Ježíš Kristus ode všech lidí uznán a oslaven byl a aby spravedliví zasloužené cti, bezbožní pak zaslouženého zahanbení došli. —

Po posledním soudu přestane očistec a zůstane jen peklo a nebe. Časné tresty za hříchy, které ještě odpykány nebyly, odčiněny budou hrůzou posledního dne a konce světa.

* * *

Rozjímání.

Rozjímej, křesťane, častěji o posledním soudě. Uvažuj o hrůzyplném oddělení bezbožných od spravedlivých. Na levici státi budou všickni nemilosrdní, neb řekne Soudce k nim: „Lačnil jsem a nedali jste mi jísti, žíznil jsem a nedali jste mi píti, hostem jsem byl a nepřijali jste mne, nah a neoděli jste mne, nemocen a v žaláři (jsem byl) a nenavštívili jste mne“ (Mat. 25, 35); pak tam budou státi všickni bezbožní, „neb ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nestydatí, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani zlolajci, ani dráči nebudou královstvím Božím vládnouti“ (I. Kor. 6, 9. 10). Na pravici naopak státi budou všickni milosrdní, neb Soudce řekne k nim: „Lačněl jsem a dali jste mi jísti“ atd. (Mat. 25, 42); dále všickni nábožní, věrní a spravedliví; neb blahoslaveni jsou chudí duchem, tiší a lkající, blahoslaveni jsou, kteří lačnějí a žízní po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, pokojní, kteří protivenství trpí pro spravedlnost, neb jejich všech jest království nebeské (Mat. 5, 1—11).

Tam nebude rozdílu mezi pánem a čeledínem, mezi knížetem a poddaným, mezi žebrákem a boháčem. Ale oddělen bude dobrý od zlého, nábožný od hříšníka, věrný od nevěrce. Byť se někdo protivil, hrůzou se třásl, prosil a zlořečil; andělé budou oddělovati, jak se jim nařídí. Byť svazky krve, lásky a věrnosti byly rušeny — andělé přec oddělovati budou. Byť mnozí úlekem, hrůzou a zoufalstvím ztrnuli, — andělé budou oddělovati. Rozvedení srdcí, kterého nemohlo na světě býti docíleno, tam se dokáže. Budou odděleni rodiče od dětí, příbuzní od příbuzných — a ach! nikdo se nezarmoutí nad neštěstím jiných, třeba k nim dříve přináležel. Pán uvede dobré k sobě, hříšné zavrhne od sebe.

Uvaž, jaká zoufalost se zmocní hříšníka! Ke dni zkázy byl chován bezbožník (Job. 21, 30). Marně bude kvíleti, neb si již nepomůže. Bude ukrutně zahanben. Jiní uvidí, co spáchal, a on se bude za to styděti. Tam uhlídá na jiných, co oni dobrého vykonali, a bude od nich zahanben. Soudce odhalí jeho klamné ctnosti a tajné nepravosti, dokáže, že byl považován za živého, ale že byl mrtvým, že byl obíleným hrobem, bludičkou a nikoli světlem, že byl dýmem a nikoli ohněm, že byl pokrytcem a mamičem. Co ještě ze zbytku stydlivosti ve tmách konal, to na světlo bude vyneseno a straniti se ho budou jeho ctitelé; skutky jeho stanou se žalobníky i soudci jeho. K hanbě jeho nevýslovné zjeveno bude vše, co ví sám o sobě, co již zapomněl a co by věděti měl, ano i nejtajnější myšlenky. Bude zahanben od jiných buď nevinností, kterou si zachovali i za okolností nebezpečnějších, než byly jeho, nebo jich kajícností, ve kteréž žili po větších nepravostech, než byly jeho, nebo zásluhami,

které si nashromáždili při slabších silách, schopnostech a příležitostech, než jaké on měl.

Křesťane! Hřešil-li jsi, věz, že národové světa uzří někdy tvé provinění! Ó, přičiň se, aby uzřeli také tvou kajícnost a slyšeli o tvém pokání! Ach! nebuď lehkomyslným, a s hrůzou vzpomínej na poslední soud. Nepohrávej se spravedlností Boží! Duše tvá ať ustavičnou bázní před posledním soudem jsouc proniknuta, připravuje se ctnostmi k životu věčnému. Učení Pána Ježíše si považuj a zachovávej je. „Kdo mnou pohrdá a nepřijímá slov mých: máť, kdo by jej soudil. Řeč, kterou jsem mluvil, tať jej bude souditi v den nejposlednější“ (Jan 12, 48).

Křesťane! Je Soudce, který o všem ví; je zákon, který nesmí býti přestoupen; je trest, kterému neujde žádný hříšník. Ty myšlenky ať tě zprovázejí všudy ve světě a drží na uzdě. Nemyl se! Věk tento má málo odměny za ctnost a trestu málo za hřích. Tam na věčnosti stane se úplné vyrovnání. — Nebuď tedy lehkomyslným!

Ke vzkříšení a poslednímu soudu.

727. Dies irae.

Mešní sequence o posledním soudě od Tomáše Celana z XIII. století. — Slova přel. J. P. — Nápěv ze Svatoj. kanc. č. 816.

Nápěv I.

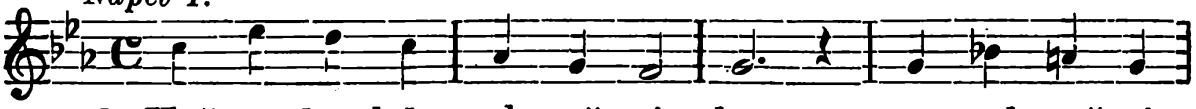

1. Hně-vu den kdys oh-ně si-lou v po-pel změ-ní

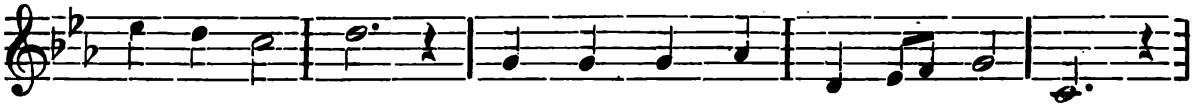

ze-mi mi-lou, jak dí Da-vid se Si-byl-lou.

2. Jaká hrůza tvorstvo schvátí, - když se bude Soudce bráti, - všecko přísně počítati.

3 Zazní trouba hrozných tónů - nade hroby millionů, - zvouc vše před trůn v dobu onu.

4. Smrt i přírodu jmou chmury, - když lid vstane z hrobu kůry, - odpovídat Soudci shůry.

5. Kniha bude přinesena, - v níž vše díla obsažena, - jejich cena posouzena.

6. Na soudě když Soudce stane, vše, co skryto, zjevně vzplane, - bez trestu nic nezůstane.

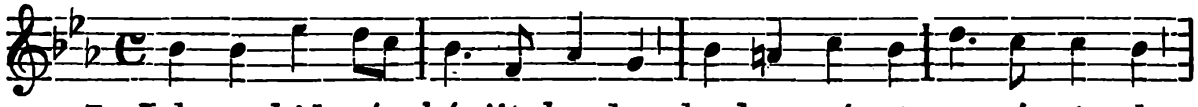

7. Jak se bíd-ný há-jit bu-du, ko-ho vzývat ve svém trudu,

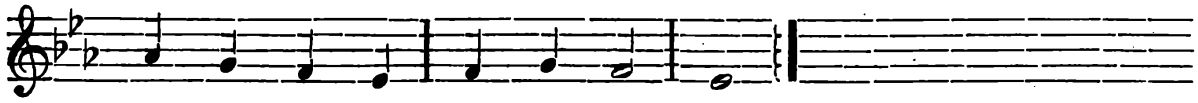

u-jdeť so-tva ctnostný stu-du.

8. Králi hrozné velebnosti, jenž vše spasíš z útrpnosti, - spas mne, zdroji laskavosti!

9. Rozpomeň se, Jezu milý, - pro mne že Tvé cesty byly, neodsuď mne v onu chvíli.

10. Hledal jsi mne do umdlení, - podstoupil jsi umučení, - kéž Tvá práce marna není.

11. Soudce přísný, spravedlivý, - pro můj pláč a nářek tklivý - buď mi v ten den milostivý.

12. Vzlykám pod tíží svých činů, - zardívám se pro svou vinu; - Bože, dej, ať nezahynu.

13. Marie jsi slyšel lkání, - lotrovo jsi splnil přání, - mně jsi slíbil slitování.

14. Prosby moje neobstojí, Ty však nedej, lásky zdroji, - bych plál věčně v pekla znoji.

15. Mezi ovcemi nechť stanu, - odděliž mne od beranů, - na pravou mne postav stranu.

16. Odsoudě pak zlořečené, - v krutý oheň zavržené, - přičti mne v své vyvolené.

17 Srdce prosbou zachvívá se, - strachem v popel rozpadá se, - Tvojí péči oddává se.

18. Pln je pláče den a strachu, - kdy se člověk zvedne z prachu, - by byl souzen spravedlivě.

19. Šetř ho, Bože, milostivě! - Ježíši, Ty spáso lidu, - věčného mu popřej klidu. Amen.

II. nápěv. Dle chorálního nápěvu. *Upravil L. Holain.*

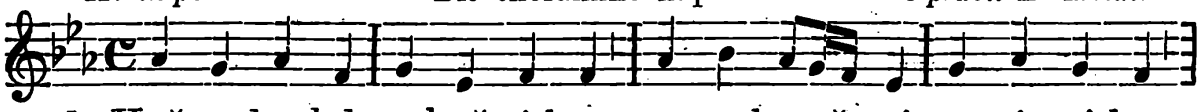

1. Hněvu den kdys ohně si-lou v po-pel změ-ní ze-mi mi-lou,

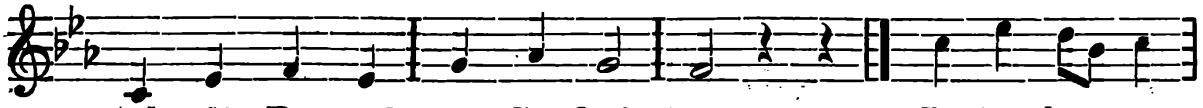

jak dí Da-vid se Si-byl-lou. 2. Ja-ká hrů-za

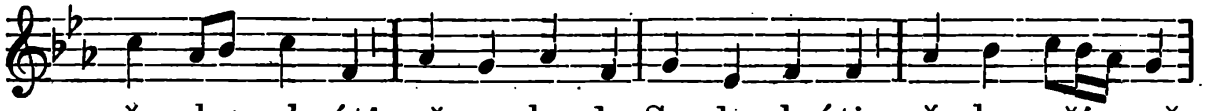

vše-cko schvátí, až se bu-de Soudce bráti, všecko pří-sně

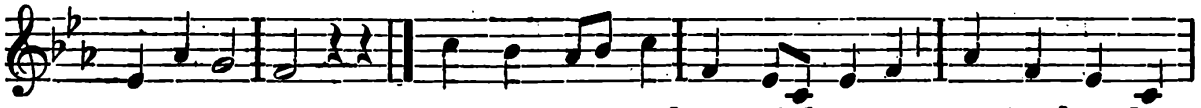

po-čí-ta-ti. 3. Zavzní trouba hrozných tonů na-de hro-by

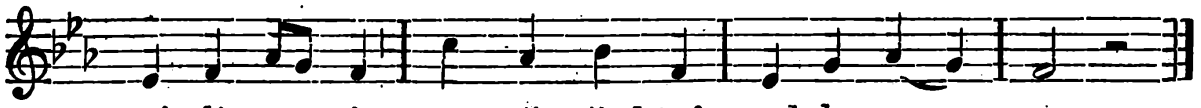

mi-li-o-nů, zvouc vše před trůn v dobu o nu.

Na konec

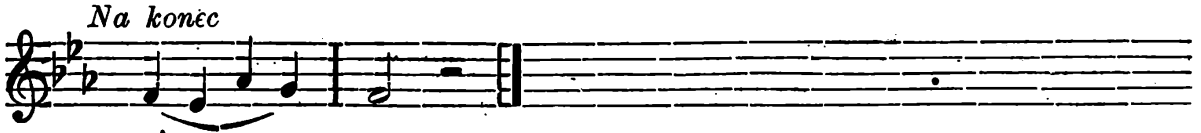

A - men.

Tak zpívá se dále po 3 slokách. Vybývající sloka 19. zpívá se dle třetího nápěvu; pak následuje Amen.

III. nápěv.

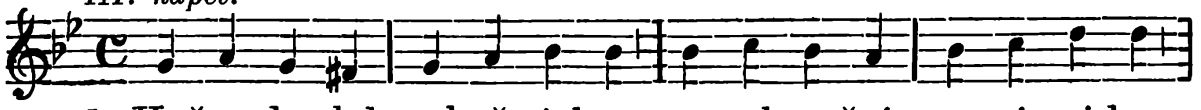

1. Hněvu den kdys ohně si-lou v popel změní ze-mi mi-lou,

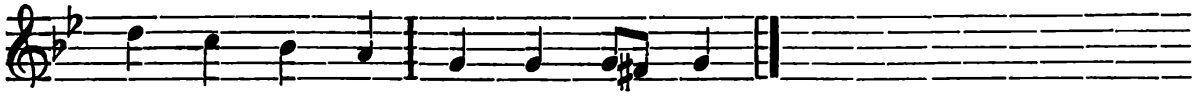

jak dí Da-vid se Si-byl-lou.

Ch) Věčnost.

728. Píseň o věčnosti.

Slova upr. J. P. 1906. — Štcyr r. 1683. — Svatoj. kanc. č. 719.

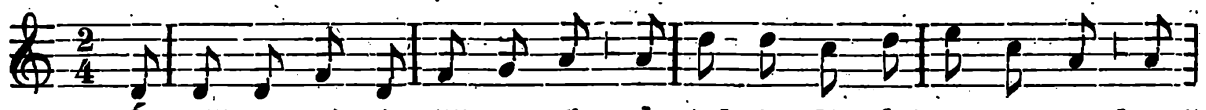

1. Ó věč-no-sti, ó věč-no-sti, ach, jak jsi dlouhá, věčnosti, k níž

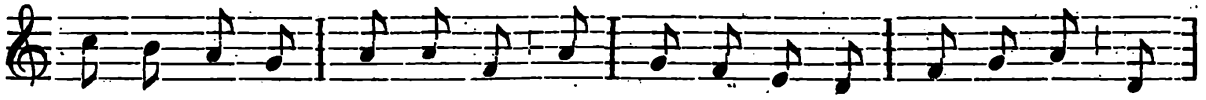

spějem mnohem rych-le-ji, než mra-ky v dálku mí-je-jí, než

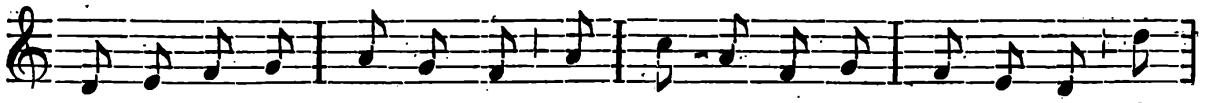

buj-ný oř se vr-há v boj, než loukou ply-ne vo-dy zdroj. To

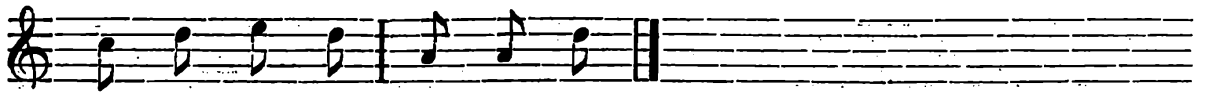

po-mni každý s pil-no-stí!

2. Ó věčnosti, ó věčnosti, - ach, jak jsi dlouhá, věčnosti! - Vždyť tebe nepochopí duch, tys nekonečný, pevný kruh, - jenž nemá vzniku, skončení, - ni poruchy, ni spojení. To pomni každý s pilností!

3. Ó věčnosti, ó věčnosti, ach, jak jsi dlouhá, věčnosti! By z písku, co ho chová svět, - pták zrnko za tisíc vzal let, - přec posléz vše by odnosil, - však tebe neubyl by díl. - To pomni každý s pilností!

4. Ó věčnosti, ó věčnosti, ach, jak jsi dlouhá, věčnosti! By někdo za let stotisíc - jen slzu prolil a nic víc, - z slz moře by se stvořilo, - však tebe míň by nebylo. To pomni každý s pilností!

5. Ó věčnosti, ó věčnosti, ach, jak jsi dlouhá, věčnosti! Bys kladl každý okamžik, - co nebe, země měly vznik, - vždy počtem za sto tisíc let: jest věčnost větší na počet. - To pomni každý s pilností!

6. Ó věčnosti, ó věčnosti, ach, jak jsi dlouhá, věčnosti! Co moře chová krůpějí, co prášku všech cest v koleji, - vše snad bys kdysi v počet dal, - než věčnosti bys nesčítal. - To pomni každý s pilností!

7. Ó věčnosti, ó věčnosti, ach, jak jsi dlouhá, věčnosti! Jak dlouho Bohem bude Bůh, tak dlouho žít náš bude duch, vždy bude v nebi radost plát, - vždy v pekle žalost srdce rvát. - To pomni každý s pilností!

Dodatky,

které přibyly během tisku.

Acta C. Epp. Br. 1914, č. 6.

Modlitba, která se má konati po duchovních cvičeních a misích.

Ježíši Kriste, jenž jsi pro mne na kříži přibit býti chtěl, díky Tobě vzdávám za všechna dobrodiní Tvé lásky, která jsi mi udělil v těchto dnech cvičení duchovních (nebo svatých misií). Hle, znovu jsem se přesvědčil, že především je potřeba, abych spasil duši svou, jedinou a nesmrtelnou. Pročež pevné činím předsevzetí, že se chrániti budu zvláště každého hříchu smrtelného a každé dobrovolné a nejbližší příležitosti ke hříchu, nejvíce pak hříchu . . ., který mi tak velice byl na škodu. Než, i hříchům všechním a vší k nim náklonnosti dle sil svých chci odporovati. Slibuji Ti, že všechny povinnosti svého stavu nebo úřadu věrně a zbožně budu plniti, a celý svůj život podle nejsvětější vůle Tvé zařídím. Nadto slibuji Ti, ó dobrý Ježíši, že každodenní modlitby budu konati, zvlášť pak že se v pokušeních uteku k modlitbě. Den Páně chci světiti a ke stolu Tvému svatému často a zbožně přistupovati. Konečně celý svůj život Ti obětuji, nejvíce práce své a bolesti. Požehnej mně a všem, kteří se mnou byli přítomni těmto svatým cvičením (neb těmto sv. misiím).

Ó Maria, Panno neposkvrněná, synem Tvým (neb dcerou Tvou) chci býti, a rád(a) umiňuji si, že tě pobožností sv. růžence budu zbožně uctívati. Dej mi, Pane Ježíši, Matku svou za zvláštní patronku a buď útěchou a radostí mou až do blaženého konce života mého. Amen.

Odpustky 300 dní jednou denně, i pro duše v očistci. Pius. X. 29. ledna 1914.

* * *

Acta C. Epp. Br. 1915, č. 4.

Povzdechy spojené s odpustky.

I.

Povzdech, jehož se obyčejně dle katechismu užívá při pozdvihování:

Ježíši, Tobě jsem živ! Ježíši, Tobě umírám! Ježíši, Tvůj jsem živý i mrtvý! Amen.

Odpustky i pro duše v očistci 100 dní pokaždé. — Kdo povzdechu užívají každodenně po celý měsíc, dosáhnou jednou v tom měsíci plnomocných odpustků; další podmínky: sv. zpověď a přijímání, návštěva kostela nebo veřejné kaple s modlitbou na úmysl sv. Otce. — Benedikt XV. 3. prosince 1914. — Věřící mají se povzdechem Ježíši Kristu zaslíbit a přát si, aby smrť podstoupili v lásce jeho.

Acta C. Epp. Br. 1915, č. 4.

II.

Povzdech k Srdci Ježíšovu v nejsvětější svátosti:

Pochváleno budiž nejsvětější Srdce Ježíšovo v nejsvětější svátosti. *)

Odpustky 100 dní pokaždé — i pro zemřelé. Pius X. 11. července 1914.

III.

Ke str. 831.

Pozdrav vzájemný:

Pochválen buď Ježíš a Maria — nyní a po všechen čas.

Má tytéž odpustky jako pozdrav „Pochválen buď Ježíš Kristus — na věky amen", — *totiž 100 dní pokaždé. Pius X. 26. června 1913. — Viz Acta Cur. Epp. Br. 1913, č. 14.*

Acta C. Epp. Br. 1915, č. 4.

IV.

Povzdechy k Panně Marii:

Svatá Maria, zbav nás od trestů pekelných!

Odp. 100 dní po každé — i pro duše v očistci. Pius X. 22. ledna 1914.

Svatá Maria, osvoboditelko, oroduj za nás a za duše v očistci.

Odp. 100 dní po každé — i pro duše v očistci. Pius X. 22. ledna 1914.

* * *

Acta C. Epp. Br. 1914, č. 2.

Ohledně modliteb po tiché mši sv.

Modlitby po tiché mši sv. (3krát Zdrávas Maria, Zdrávas Královno atd.) mají se dle rozhodnutí kongregace sv. obřadů ze dne 20. června 1913 vynechati i po tichých mších sv.:

1. Následuje-li po mši sv. bezprostředně požehnání s nejsv. svátostí;
2. po votivních mších nejsv. Srdce Ježíšova, jež se slouží každý první pátek v měsíci, jakož i po mších za novomanžele (po oddavkách);
3. po mších sv. sloužených při příležitosti prvního nebo generálního sv. přijímání, sv. biřmování nebo svěcení kněžstva.

Acta C. Epp. Br. 1914, č. 19.

Modlitba po mši sv. má se končit: „Skrze téhož Krista Pána našeho".

* * *

Acta C. Epp. Br. 1914, č. 1.

Ohledně pobožných spolkův a bratrstev.

I.

Veškerá spolková činnost diecese podřízena jest diecesním předsedům (českému a německému), jimž přiděleny jsou poradní sbory. Pouze ten spolek bude považován za katolický, který má své stanovy schváleny biskupským Ordinariátem nebo konsistoří. Proto mají všechny spolky, chtějí-li požívati ochrany vrchnopastýřské, poslati své stanovy biskupskému Ordinariátu nebo konsistoři. Při zakládání nových katolických spolků dlužno zachovati tento postup: Po poradě vykonané s diecesním předsedou buďtež stanovy předloženy biskupskému Ordinariátu nebo konsistoři k nahlédnutí. Nenalezne-li biskupský úřad se stanoviska katolického žádné překážky ke schválení stanov, vrátí je zpět ustavujícímu se spolku s poukázáním, by si zaopatřil státní schválení stanov. Jakmile stanovy byly státně schváleny, dlužno je znova předložiti biskupskému úřadu k definitivnímu církevnímu schválení.

„Kéž brněnská diecese je protkána v brzku sítí křesťanských spolků, aby se tak katolické smýšlení ohromné většiny obyvatel účinně uplatnilo". (Acta C. Epp. Br. 1906, p. 67).

*) Viz podobný Povzdech na str. 683.

II.

Kongregace oblatů sv. Františka Saleského

má za účel, v duchu sv. Františka Sal. cvičiti se ve ctnostech stavu kněžského a řeholního a to missiemi v zemích pohanských, výchovou mládeže dle zásad víry a všelikými výkony úřadu kněžského, používajíc nauk svatého učitele církve pro ascetický život.

Viz Acta C. Epp. Br. 1914, č. 3.

* * *

Modlitby a pobožnosti v čas války.

I.

Viz v Úplném vydání kancionálu na str. 960 a 961.

II.

Mimo to nařízeno bylo:

Po čas trvání války vystavena budiž o nedělích a svátcích několik hodin nejsv. svátost oltářní; buďte pořádány průvody; při odpoledním sv. požehnání jest modliti se loretskou litanii s modlitbou za všeobecné potřeby anebo litanii svatých. Buď častěji pěna císařská hymna (Acta C. Epp. Br. 1914, č. 7).

III.

V Acta C. Epp. Br. 1914 č. 12 bylo poručeno, aby ve všech farních a řádových kostelích konány byly denně po ranní mši sv. a o nedělích a svátcích také po druhých hlavních bohoslužbách tyto modlitby:

V. Modleme se za císaře a krále našeho Františka Josefa.

R. Hospodine, spasena učiň císaře a krále, a vyslyš nás v den, v kterýž vzývati budeme Tebe.

Modleme se:

Ó Bože, jenžto války zničuješ a mocnou svou ochranou přemáháš nepřátele těch, kteříž doufají v Tebe; račiž ku pomoci přispěti služebníkům svým, jižto milosrdenství Tvé pokorně vzývají, abychom po zkrocení zuřivosti nepřátel našich, nepřetržitým díkůčiněním Tebe velebili. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Svatý Michaeli, bojovníče Boží, bojuj proti nepřátelům našim.

Ó Maria, strašná jako tábor spořádaný, vypros u svého božského Syna požehnání a vítězství zbraním našim.

Ó Srdce Ježíšovo, sídlo spravedlnosti a lásky, smiluj se nad námi!

3krát Otčenáš a Zdrávas Maria.

IV.

Modlitba v čas války (ad libitum) z A. C. Epp. Br. 1914, č. 18.

Všemohoucí, věčný Bože, shlédni milostivě očima svého milosrdenství na svůj lid pokorně a lítostivě volající k Tobě v této těžké době, shlédni na svoje dítky, kterak zachváceny válkou utíkají se k Tobě. Ó Otče smilování a Bože všeliké útěchy, nerozpomínej se na hříchy naše, nýbrž popatř na úzkost a dobrou vůli srdcí našich. Hle, Tvoji jsme a Tvými chceme zůstati, ve Tvoji ochranu, ve Tvoji pomoc skládáme veškeru svou důvěru. Jenom Ty, Všemohoucí, jsi naše naděje. Řídíš osudy národů, rozhoduješ o výsledku bitev, ve Tvých rukách spočívá vítězství. Z hloubi srdce voláme k Tobě: Vysvoboď nás z všeliké tísně, pošli nám pomoc

se své svatyně, vztáhni svou ochrannou žehnající ruku na naši drahou vlast, jež Tobě jest zasvěcena. Dej vítězství zbraním, jež hájí věci spravedlivé. Ó Otče nebeský, ochraně Tvé poroučíme milovaného císaře a celý dům císařský; ochraně Tvé svěřujeme armádu naši a naše vojíny stojící v poli. Buď jim silou v boji, buď jim štítem v nebezpečenstvích; buď posilněním raněných a útěchou umírajícím; zvláště pak Tě prosíme, abys ráčil vzíti do nebeské vlasti duše těch, kteří za pozemskou vlast život svůj vydali. Potěš též, posilniž a odměniž, Bože, všechny ty, kteří v těchto těžkých dobách přinášejí tak veliké oběti za vlast. Ó Bože svatý, ó Bože silný, ó Bože nesmrtelný, smiluj se nad námi a uděl nám brzy mír, abychom Ti s novou horlivostí sloužiti mohli vděčně a věrně. Amen.

Srdce Ježíšovo, důvěřujeme v Tebe.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

V.

Nová modlitba zásvětná k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Acta C. Epp. Br. 1915, č. 1.

Arcibiskupové a biskupové rakouští vyzvali všechny věřící, aby se zasvětili božskému Srdci Ježíšovu. Praví o tom v pastýřském listě:

Nám jest připravovati u lidí vítězství Kristovo bojem a úsilím, a ještě více — za vítězství to jest se nám modliti. Obojí věc náleží k sobě: boj za království a modlitba. Jestliže tento zákon Božího řízení světa se týká pokojných dob občanského života, mnohem více se týká doby krvavé války, jakž jsme se dočkali.

Naším válečným a vítězným znamením jest nejsvětější Srdce Ježíšovo.

Zasvěcujeme-li se tedy dnes navždy nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, chceme říci:

a) Pane Ježíši, uznávajíce vděčně Tvou nekonečnou lásku, slibujeme Ti vyznávati víru s neproměnitelnou věrností.

b) Budeme se denně modliti, pracovati a trpěti s takovými úmysly, s jakými Ty jsi se modlil, pracoval a trpěl.

c) Budeme často Tebe přijímati v nejsvětější svátosti oltářní, abychom byli skutečně a těsně s Tebou spojeni.

Padněme na kolena a modleme se ústy i srdcem:

Nejsladší Pane Ježíši, vyznáváme s živou věrou, že jsi v nejsvětější svátosti oltářní jako Bůh i člověk, tedy také se svým nejsvětějším Srdcem, v pravdě, skutečně a podstatně přítomen. Klaníme se Ti s nejhlubší úctou a pokorou. Tvoji jsme skrze nezaslouženou milost víry katolické a Tvými chceme vždycky zůstati. Ale, abychom byli s Tebou ještě pevněji spojeni, zasvěcujeme dnes každý sebe sám a zasvěcujeme svou vlast Tvému nejsvětějšímu Srdci. —

Dobrotivý Pane Ježíši, slyš obzvláště dnes naše modlitby, odpusť těm mezi námi, kdož Tebou pohrdají a Tobě se posmívají, také tehdy, vědí-li, co činí. Zůstávej s námi, Pane Ježíši, neboť se připozdívá, a pravdy Tvé mezi námi velmi ubylo. Pronikni mocí své lásky všechna srdce, která Ti odpírají; vybuřcuj, je-li nutno, navštívením svým lhostejné, kteří na Tebe zapomínají. Kdož chtějí blaho lidské společnosti zakládati na nekonečném pokroku bez Tebe, — těm ukaž a dej poznati, že Ty jediný jsi cesta, pravda a život, a že bez Tebe mizí pokoj a svoboda mezi lidmi.

Božský Těšiteli, utírej slzy plačícím, a uzříš-li srdce zoufající otevři mu útočiště ve svém božském Srdci a dej mu naději odpuštění i života věčného.

Nejlaskavější Pane Ježíši, hle, krvavá válka uvedla na nás již nyní tolikerý žal a zármutek i pláč. Smiluj se nad našimi otci manžely, syny a bratry, kteří jsou ve válce. Dej jim statečnou mysl a sílu, aby zvítězili nad nepřítelem. Přiveď nám je šťastně zpět, nebo nejsou-li už mezi živými, dej jim za odměnu jejich obětí život věčný v blaženém patření na Tvou tvář. Žehnej našemu císaři a králi, žehnej císařskému domu, žehnej naší vlasti, která Ti chce zachovávati věčnou věrnost v katolické víře. Ukrať milostivě dnů tohoto navštívení našeho. Tvá budiž sláva dobytého vítězství; požehnání pokoje a míru chceme vděčně uznávati za dar Tvé dobroty. Uděl všem národům naší říše pokoj a pořádek, aby se po všech končinách naší říše rozléhal vděčný a radostný hlas: Chváleno a velebeno budiž nejsvětější Srdce Ježíšovo, skrze které se nám spasení stalo, jemu čest a sláva na věky. Amen.

Tato nová zásvětná modlitba budiž přidávána k dosavadní obvyklé modlitbě smírné k božskému Srdci Páně (Acta Synodalia Const. I., p. 122); nejlépe jest modliti se ji tak, že kněz slova předříkává a věřící ji po knězi opakují.

V tomto složení jest modliti se modlitbu zásvětnou v době války až do odvolání.

VI.

Pobožnost na vyprošení míru,

která byla nařízena od sv. Otce Benedikta XV. pro celý svět a u nás konala se 7. února 1915.

I.

Ráno po mši svaté konventní nebo farní budiž nejsvětější svátost oltářní vystavena, kadidlem nakouřena a pak zapěn žalm 50.:

Smiluj se nade mnou, Bože *atd., jak na str. 1055 se zakončením:* Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému. — Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věkův. Amen.

Pak se přidá antifona:

Uděl pokoje, Hospodine, za dnů našich, poněvadž není jiného, kdo by za nás bojoval, leda Ty, Bože náš.

V. Budiž pokoj v mocnosti Tvé.

R. A hojnost ve věžích Tvých.

Modleme se: Bože, od něhož svaté žádosti, pravé rady a spravedlivé skutky pocházejí: dej služebníkům svým pokoj, jehož svět dáti nemůže, aby i srdce naše přikázáním Tvým byla oddána, i časové, strachu před nepřáteli zbavení, pod Tvou ochranou byli pokojni. Skrze Krista, Pána našeho.

R. Amen.

Nejsvětější svátost zůstane vystavena až do večera.

II.

Večer, než se uloží nejsvětější svátost, vykoná se následující pobožnost:

a) Svatý růženec.

b) Modlitba za mír, složená od sv. Otce Benedikta XV.:

Sklíčeni hrůzami války, jež ohrožuje bytí národů, utíkáme se, ó Ježíši, k láskyplnému Srdci Tvému, jako svému nejbezpečnějšímu útočišti. K Tobě, ó Bože milosrdenství, voláme vroucně: odvrať tuto strašnou metlu! K Tobě, ó Králi pokoje, voláme úpěnlivě: dej nám brzy mír, po němž toužíme.

Z božského Srdce Tvého rozbleskla se svatá láska po všem světě, aby zapuzena byla všeliká nesvornost a zavládla jen láska mezi lidmi. Pokud ještě na zemi jsi dlel, tlouklo Srdce Tvé soucitně pro každou lidskou bídu. Kéž smiluje se Srdce Tvé nad námi i v této hodině, jež nás tíží osudným záštím a hrůzným krve prolévaním!

Slituj se nad tolika matkami strachujícími se o osud svých synů, slituj se nad tolika rodinami zbavenými otce; slituj se nad nešťastnou Evropou, na niž dolehla tak těžká rána!

Vnukni panovníkům a národům myšlení na mír, dej ustati boji, jenž dělí národy, učiň, aby lidé znova zase žili v míru; pomni, že bratřími jsi je učinil za cenu krve své! Laskavě vyslyšel jsi kdysi apoštola Petra, když volal o pomoc: „Pane, zachovej nás, hyneme", a poručil klid rozbouřeným vlnám. Tak vyslyš i dnes naše snažné prosby a jimi usmířen dej rozbouřenému světu pokoj a mír!

A ty, nejblahoslavenější Panno, jako druhdy v dobách největší nouze, pomoz nám také nyní! Ochraň nás a spas nás. Amen.*)

c) Litanie svatých až po „Pane, smiluj se nad námi".

d) Hned po litaniích se zpívá:

Odpusť, Hospodine, odpusť lidu svému: nehněvej se na věky na nás.

V. Bůh útočiště naše a síla.
R. Spomocník v zármutcích.
V. Spaseny učiň služebníky své.
R. Bože můj, doufající v Tebe.
V. Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný.
R. Smiluj se nad námi.
V. Spomoz nám, Bože, Spasiteli náš.
R. A pro slávu jména svého, Pane, vysvoboď nás.
V. Hospodine, uslyš modlitbu mou.
R. A volání mé přijdiž k Tobě.
V. Pán s vámi.
R. I s duchem tvým.

Modleme se: Neopovrhni, všemohoucí Bože, lidem svým, v trápení volajícím: nýbrž pro slávu jména svého souženým ku pomoci pospěš usmířený.

Nevýslovné nám, Pane, milosrdenství své laskavě ukaž: a nás spolu i všech hříchů sprosť, i od trestů, kterých za ně zasluhujeme, vysvoboď.

---

*) *300 dní odpustků pokaždé, dokud válka trvá. I pro duše v očistci. Benedikt XV. 21. ledna 1915.*

Popřej nám, služebníkům svým, prosíme, Pane Bože, abychom se ze stálého duševního i tělesného zdraví radovali, a na slavnou přímluvu blahoslavené Marie vždy Panny od vezdejšího osvobozeni byli zármutku a věčné požívali radosti.

Na soužení naše, prosíme, Pane, milostivě vzezři: a hněv svého rozhořčení, kterého právem zasluhujeme, odvrať.

Bože, útočiště naše a sílo: buď při zbožných prosbách církve své, jenž jsi zbožnosti původcem, a popřej, abychom, oč Tebe důvěrně žádáme, skutečně obdrželi.

Bože, od něhož svaté žádosti, pravé rady a spravedlivé skutky pocházejí: dej služebníkům svým pokoj, jehož svět dáti nemůže, aby i srdce naše přikázáním Tvým byla oddána, i časové, strachu před nepřáteli zbavení, pod Tvou ochranou byli pokojni. Skrze Krista, Pána našeho.

R. Amen.

Následuje požehnání nejsvětější svátostí oltářní.

Odpustky plnomocné všem, kdo po přijetí svátosti pokání a nejsv. svátosti oltářní přítomni budou bohoslužbám ranním nebo večerním anebo se pomodlí nějakou dobu před vystavenou nejsv. svátostí. Benedikt XV. 10. ledna 1915.

VII.

728. Píseň k Panně Marii v čas války.

Slova Jak. Pavelky. — Hudba dle B. Smetany č. 449 na str. 1207.

1. Královno sborů andělských, - ochrano Moravy, - slyš, ó slyš prosby dítek svých - z úzkosti záplavy: - pláštěm svým přikryj vojíny, - vztáhni svou nad ně dlaň, - statečné syny otčiny v roji střel žhavých chraň!

2. Matičko Krále pokoje, - vypros nám blahý mír, - zhasit vel plamen rozbroje, vášní zlých stišit vír: - otec se vrátí dětem svým, - rolník v zem vryje pluh, - dělníka rukám mozolným - požehná milý Bůh.

3. Uzdravit račiž raněné, - potěš hruď truchlivou, - do říše uveď blažené, - za vlast když padli svou. - Bojů až požár uhasne, - zavládne světem klid, - bude tě v písni přeslastné - velebit věčný lid.

VIII.

729. Jiná mariánská píseň v čas války.

Slova Jak. Pavelky. — Nápěv č. 519 na str. 1340 (Máti Páně přesvatá).

1. Matko božské milosti, - dítky tvoje v úzkosti - důvěrně tě vzývají, - „Pomoc!“ volají. - Maria, ó Panno mocná, - proseb našich vyslyš hlas, - přimlouvej se, Matičko, - zastaň, zachraň nás!

2. Bouřlivý nás děsí mrak, slzami se kalí zrak, - hřmí a blýská nad námi - osud neznámý. - Maria, ó Panno . . .

3. Hřměním děl se třese svět, - vystupují mraky běd, - hrůza zemí zachvívá, , srdce rozrývá. - Maria, ó Panno . . .

4. Císaře a říši chraň, - Maria, tvá mocná dlaň, - pros, ať v války příboji šťastně obstojí. - Maria, ó Panno . . .

5. Základ říše upevni, - řád a víru udrž v ní, - vyplej kořen všeho zla, - by ctnost rozkvetla. - Maria, ó Panno . . .

6. Vojíny chraň statečné v dnešní vřavě válečné, - pažím jejich sílu dej, - zbraním požehnej. - Maria, ó Panno . . .

7. Odvrať od nich roje střel, jež by vyslal nepřítel, - ran je chraň a bolestí, - všeho neštěstí. - Maria, ó Panno . . .

8. Dětem otce dobré vrať, s synem nechť se shledá máť, - každou chatkou zavzní ples, v níž pláč, nářek dnes. - Maria, ó Panno . . .

9. Neopouštěj raněných, již tě prosí v strastech svých, - v nemoci jim lékem buď, - útěchou svlaž hruď. - Maria, ó Panno . . .

10. Kterým není návratu, vypros v nebi odplatu, Syna svého u trůnu - slávy korunu. - Maria, ó Panno . . .

11. Ochraň naše rodiny, pláně, města, dědiny, - nepřátelský zastav vpád, - odrvať mor a hlad. - Maria, ó Panno . . .

12. Vypros poli úrodu, - vyplej svárů neshodu, - kříž dej nésti oddaně - ve tvé ochraně. - Maria, ó Panno . . .

13. Kéž se bouře utiší, - mír se vrátí do říší, - duhu míru sklene Pán, - tebou požádán. - Maria, ó Panno . . .

14. Na vezdejší pouti nám k nebeským zař výšinám, - bychom Boha uzřeli - s tebou, s anděly. - Maria, ó Panno

IX.

Odpustky.

Všechny mše svaté, sloužené za padlé vojíny, jejichž duše jsou v očistci, spojeny jsou s odpustky privilegovaných oltářů (plnomocnými). — Benedikt XV. dne 28. ledna 1915.

* * *

O postech.

I.

Na Bílou sobotu po Vzkříšení přestává půst a lze najísti se do sytosti masitých pokrmů. — Acta C. Epp. Br. 1914, č. 3.

II.

Když generální visitace biskupská nebo udělování sv. biřmování připadne na den zdrženlivosti, dovoluje se požívati masitých pokrmů. Acta C. Epp. Br. 1914, čís. 6.

* * *

Změny v kalendáři.

I.

Dle papežského Motu proprio ze dne 23. října 1913 (viz Acta C. Epp. Br. 1913, čís. 18.).

Slavnost posvěcení chrámu Páně bude dvojí: 1. výroční posvěcení biskupského kostela a 2. slavnost posvěcení všech ostatních kostelů v diecesi.

Kdy který tento svátek se bude konati, určí biskupové diecesní vyslechnuvše přání kanovnické kapitoly. Ale výročí posvěcení chrámu Páně smí se slaviti jen v těch kostelích, které skutečně byly od biskupa konsekrovány. Slavnost posvěcení katheurály musí se slaviti odděleně od ostatních kostelů.

Oktávy svátků II. cl. (druhé třídy) slaviti se mají pouze v den oktávy a to ritu simplici (jsou tedy změny i v oktávě vánoční).

Svátky, které slavily se v neděli, budou přeloženy na všední dny, a sice, které se slavily v neděli jistou jednotlivého měsíce, slaviti se mají v první den, na který ona neděle připadnouti může (proto svátek sv. Jáchyma přeložen na 16. srpna); pro svátky pohyblivé, které slavily se v jisté neděle po velikonocích nebo po svatém Duchu, mají biskupové diecesní určiti den vhodný všední v týdnu, onu neděli

předcházejícímu. — Mají-li svátky pohyblivé dle Martyrologia svůj jistý den, budou v ten den se slaviti.

II.

Svátek Jména Ježíš bude se dle rozhodnutí posvátné kongregace obřadů ze dne 28. října 1913 slaviti v neděli, která připadne od 2. do 5. ledna, a není-li jí, tedy 2. ledna.

III.

Slavnost Jména Panny Marie slaví se 12. září.

IV.

Svátky, o nichž nejsou věřící vázáni slyšeti mši sv. a smí pracovati, jsou: Očišťování bl. Panny Marie, Zvěstování bl. Panny Marie, pondělí velikonoční a svatodušní, svátek sv. Cyrilla a Methoděje, Narození bl. Panny Marie a svátek sv. Štěpána, prvomučedníka. (A. C. Epp. Br. 1914, č. 1. na základě papežské konstituce: Supremi disciplinae ze dne 2. července 1911).

V. Acta C. Epp. Br. 1914, č. 6.

Nová ustanovení o svátcích.

(Dodatek ke str. 840.)

Jelikož došlo mnoho žádostí ohledně svátků, jak byly ustanoveny v Motu proprio „Supremi disciplinae ecclesiasticae" ze dne 2. července 1911, rozhodl sv. Otec Pius X. takto:

1. Když sv. Otec vzhledem k časovým poměrům některé svátky vyloučil z počtu svátků zasvěcených (o nichž tedy práce služebné konati jest nyní dovoleno), zajisté neměl úmyslu, aby slavnost těch dnů byla docela odstraněna: naopak Jeho Svatost chce, aby ti dnové ve chrámech byli slaveni s nemenší než dříve okázalostí, a je-li možno, s touže hojnou návštěvou věřících. Neboť úmyslem sv. Otce bylo a jest, aby uvolněn byl pouze závazek, skrze který věřící byli povinni v ony dny slyšeti mši svatou a zdržovati se od služebných prací; a to k zamezení častějšího přestupování toho závazku a aby se snad nestalo, že by Bůh, když jej mnozí ctí, od jiných byl urážen ne bez těžké duševní škody. Přikazuje tedy Jeho Svatost všem a jednotlivým duchovním správcům, aby sami, když to oznamují stádcům sobě svěřeným, neustávali je napomínati důrazně, že mají i nadále, co nejvíce mohou, osvědčovati v oněch dnech svou oddanost k Bohu a úctu ke svatým, zvláště hojnou návštěvou v kostelích ke slyšení mše sv. a ke konání jiných pobožností.

2. Z té příčiny také uděluje se biskupům plná moc, aby v oněch dnech (o nichž odpadla povinnost slyšeti mši sv. a nekonati služebných prací), když připadnou na postní den, dovolili masité pokrmy požívati a vícekrát za den se nasytiti.

3. Slavnost Božího Těla budiž okázale konána jako dříve, ve čtvrtek po Nejsvětější Trojici. Pius X. dne 3. května 1912.

VI. Acta C. Epp. Br. 1915, č. 4.

Pro některé slavnosti ustanovení jsou noví dnové v roce.

Kde je potřeba, aby byly konány slavnosti (vynechané v církevním kalendáři obecném) k vůli tomu, že je jim kostel zasvěcen nebo že jsou patrony (na př. obcí a bratrstev), ustanovuje se

pro slavnost Svaté Rodiny den 19. ledna,
„ nejsv. Vykupitele den 15. července,
„ nejsv. Srdce bl. Panny Marie sobota po oktávě Božího Těla,
„ bl. Panny Marie ustavičné pomoci den 27. června;
„ radostí Panny Marie den 27. srpna;
„ útěchy Panny Marie sobota po slavnosti sv. Augustina, biskupa, vyznavače a učitele církve;
mateřství Panny Marie 11. října;
čistoty Panny Marie 16. října.

Rozhodnutí sv. Kongregace obřadů ze dne 28. dubna 1914.

* * *

Jiné změny a opravy.

I.

Ke str. 206. Odpadá při nešporách vzpomínka na sv. Štěpána, leč by kostel byl jemu zasvěcen.

Ke str. 214. Pro neděli mezi oktávou sv. Tří Králů je nyní

V. Všickni ze Sáby přijdou. Alleluja.
R. Zlato a kadidlo nesouce. Alleluja,

a pro vzpomínku na Tři Krále v neděli je nyní

V. Králové Tharsis a ostrovové dary obětovati budou.
R. Králové arabští a sabejští dary přinesou.

Ke str. 216. Slavnost Jména Ježíš slaví se nyní v neděli připadající od 2.—5. ledna; není-li jí, tedy 2. ledna. Čímž vzpomínka II neděle po Třech Králích odpadá.

Ke str. 227. Svaté Rodiny nyní připadá na 19. ledna a proto na str. 232 odpadne vzpomínka na III. neděli.

Str. 435. V nešporách II. o Nanebevstoupení Páně je nyní

V. Vstoupil Bůh s radostným plesáním. Alleluja.
R. A Hospodin se zvukem trouby. Alleluja.

Str. 484. V nešporách neděle mezi oktávou Božího Těla pro vzpomínku Božího Těla je nyní

Antifona: Ó, jak líbezný jest, Pane, Duch Tvůj, který, abys dobrotivost svou k synům proukázal, dávals chléb nejrozkošnější s nebe, lačné krmíš dobrými věcmi, pyšné boháče pouštěje prázdné.

V případě, že by v pondělí byla slavnost Duplex I. classis, je pro vzpomínku na slavnost Božího Těla z jeho II. nešpor

Antifona: Ó posvátné hodování.
V. Chléb . . .

II.

Změna hymny o bolestné Panně Marii v září.

Při (druhých) nešporách bolestné Panny Marie v září (str. 1295) je dle nového nařízení (místo hymny O quot undis lacrymarum) následující hymna:

730. Jam toto subitus (z jitřní).

Překlad J. Pavelky. — Hudba K. Eichlera.

1. Pu-tuj, ve-čer-ní-ce, ú-pr-kem po ne-bi,

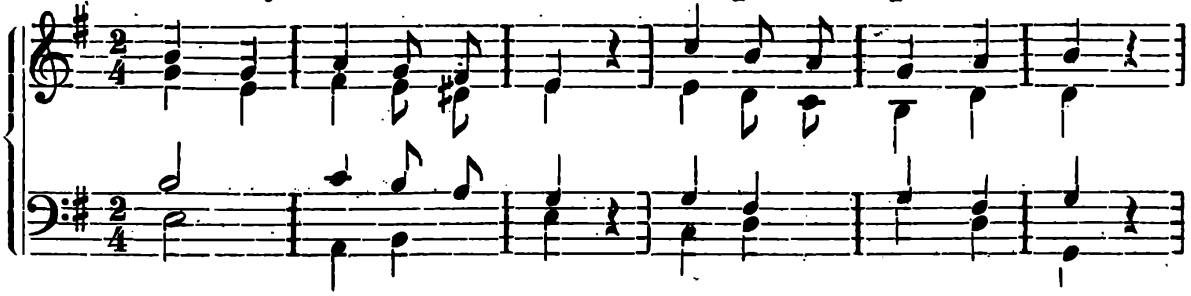

slun-ce, o-hro-me-ný u-krá-tiž chva-tem den,

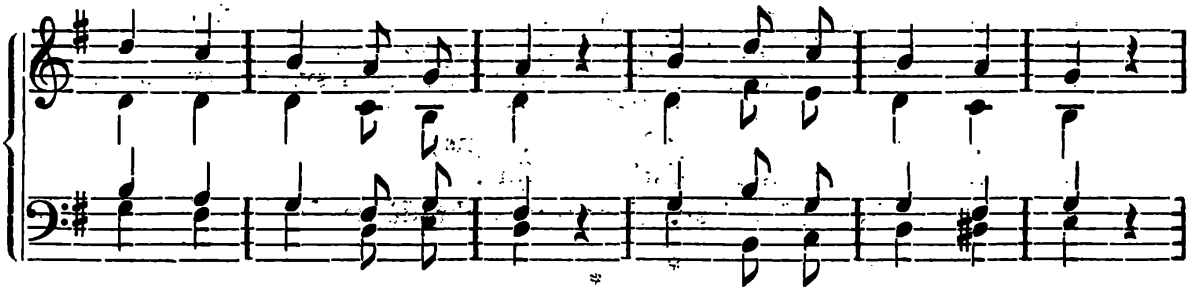

v kte-rém u - va - žu - ji o vraždě rou - ha vé,

Sy - na Bo - ží - ho sko - ná ní.

2. Ty jsi přihlížela, Matičko, popravě - s tváří uslzenou, srdcem však nezdolným, - když Syn smrtonosném na kříži přibitý vzdechy vydával hluboké.

3. Tvýma před očima vise Syn děsnými - šlehy rozdrásaný, - Syn tvůj, jsa ranami rozryt zejícími; - kolika zbodal tě - ostny pronikajícími!

4. Běda! Políčky, šleh, sliny a zranění, - hřeby, aloe, žluč, houba a kopí hrot, - žízeň, trny a krev, různou jak krutostí - srdce sevřely citelné!

5. Za tím vznešenější nade vše stojí zde - Panna mučedníky; zázrakem úžasným - v také, umírajíc, nezmíráš, Matičko, - kruté vržena bolesti.

6. Sláva, chvála, čest buď Trojici nejvyšší, - od níž úpěnlivě prosbami vroucími - žádám o podobnou panenské stálosti - sílu v neštěstí všelikém. Amen.

III.

V litanii ke všem svatým (str. 928) při vzývání svatých opraviti je třeba zpěv na str. 929; při trojslabičných slovech, jako na příklad Rodičko nebo Křtiteli, Matouši atd.

nezpívá se

Ro - di - čko
Ště - pá - ne

nýbrž

správně dle liturgických pravidel

Ro - di - čko
Ště - pá - ne atd.

IV.

Žalmy v I. a II. svazku, pokud snad nesouhlasí s novějšími předpisy, buďte opraveny dle návodu, jak jest uveden na str. 981 až 991 (na konci II. svazku).

V.

Zakončení slok hymny papežské má nyní zníti:
Benedikta Patnáctého, Bože, žehnej, zachovej. (Acta C. Epp. Br. 1914, č. 19).

VI.

V písni č. 14 »Ó Jezu, moje spáso« ve sloce po pozdvihování buď zaměně 3. verš. Místo »chléb, víno Tebe hostí«, má zníti »jež nyní Tebe hostí«.

* * *

Napomenutí.

Acta C. Epp. Br. 1914, č. 20.

V každé rodině má býti katechismus a životopisy svatých a má z nich býti pilně čerpáno poučení.

* * *

Odpustky. Acta C. Epp. Br. 1914, č. 6.

I.

O čtyřicetihodinném, celoměsíčním a jiném vystavování nejsvětější svátosti.

(Dodatek ke str. 668.)

Odpustky a výsady, spojené s tou pobožností, které povolili papežové Pius IX. a Pius VII., zůstávají v platnosti i pro případ, že by po soudu biskupa místního vystavena byla v monstranci nejsvětější svátost prvního dne ráno v kteroukoliv hodinu, nebo okolo poledne a zůstala tak vystavena do poledne nebo až do večera dne třetího, i kdyby na noc bylo vystavení přerušeno.

O vystavení nejsvětější svátosti po celý měsíc (třeba i s přerušením nočním) povolují se 1. odpustky plnomocné jednou za týden; podmínky: návštěva nejsv. svátosti, zpověď a přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. — 2. 7 let a 7 quadragen za každou jinou návštěvu se srdcem aspoň zkroušeným. Mše sv. jsou všecky privilegované ve prospěch některého zemřelého.

jinak za každou návštěvu veřejně vystavené nejsv. svátosti povolují se odpustky 7 let a 7 quadragen.

Všechny uvedené odpustky lze získati pro duše v očistci.

Pius X. dne 22. ledna 1914.

II.

Požehnání apoštolské s plnomocnými odpustky při generálních visitacích biskupských.

Nejdůstojnější pan biskup Pavel hr. Huyn obdržel od sv. Otce 5. září 1913 dovolení a moc udíleti o generálních visitacích apoštolské požehnání spojené s plnomocnými odpustky za podmínek obvyklých. (Acta C. Epp. Br. 1914, č. 3.) — Viz Cestu k věčné spáse str. 744 dole, kde oznámeny jsou ještě jiné výhody pro generální visitace.

III.

Plnomocné odpustky pro zemřelé o dušičkách

získati můžeš, kolikrátkoliv po přijetí svátosti pokání a nejsv. svátosti oltářní navštívíš za účelem prosby za zemřelé kostel nebo veřejnou či poloveřejnou kapli a pomodlíš se na úmysl sv. Otce. Pius X. 24. července 1914. — (Acta Cur. Epp. Br. 1914, č. 21).

IV.

Kdo chodí každodenně nebo skoro každodenně k sv. přijímání, získá odpustky jakékoliv (plnomocné i neplnomocné), vykoná-li sv. zpověď v posledních osmi dnech přede dnem pro odpustky určeným (leč by zpovědník nařídil něco jiného). Pius X. 23. dubna 1914.

Porovnej s různými výhodami co do odpustků na str. 743 a 744.

V. Acta C. Epp. Br. 1913. č. 17.

Odpustky spojené s kříži, které byly postaveny a posvěceny na památku sv. misii.

Plnomocné odpustky: 1. V den postavení anebo posvěcení toho kříže; 2. ve výroční den postavení nebo posvěcení jeho; 3. o slavnosti Nalezení sv. kříže (dne

3. května); 4. o slavnosti Povýšení sv. kříže (14. září), nebo jednoho ze sedmi následujících dní. Podmínky: sv. zpověď, sv. přijímání, návštěva toho kříže a některého kostela nebo veřejné modlitebny (kaple) a modlitba na úmysl sv. Otce. — 2. Neplnomocné odpustky 5 let a 5 quadragen jednou za den těm, kdo aspoň se srdcem zkroušeným kříž ten nějakým zevnějším znamením zbožnosti pozdraví a na památku umučení Páně se pomodlí Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci...

Všechny ty odpustky lze získati i pro duše v očistci.

Kříž však buď pořízen z látky trvanlivé a ozdobné; pevně do země nebo do podstavce zaražen; buď posvěcen knězem, který kázal při misiích; a k tomu buď vymožen souhlas biskupa místního.

VI.

Odpustky pro členy spolku střídmosti nebo zdržování se od opojných nápojů, jsou-li kanonicky zřízeny.

1. Odpustky plnomocné. Podmínky: sv. zpověď a sv. přijímání, návštěva kostela nebo veřejné kaple a tam modlitba na úmysl sv. Otce; a) v den přistoupení ke spolku, b) v den patrona spolkového, c) o svátku sv. Jana Křtitele nebo o neděli následující, d) jednou za měsíc, modlí-li se modlitbu od biskupa pro spolek schválenou. — 2. Odpustky neplnomocné. a) Sedm let a sedm kvadragen o 4 dnech v roce od biskupa jednou určených, když člen navštíví kostel nebo veřejnou kapli, pomodlí se na úmysl sv. Otce a obnoví slib střídmosti nebo zdrženlivosti od opojných nápojů; b) 300 dní pro ony členy, kteří se vynasnažili, aby pijáky od jejich vady odvrátili, nebo je za členy do spolku uvedli, anebo schůzím spolkovým byli přítomni.

Odpustky platí také pro zemřelé.

Mše svaté sloužené za zemřelého člena jsou privilegované.

Acta C. Epp. Br. 1915, č. 23.

VII.

Odpustky, jež sv. Otec Benedikt XV. uděluje věřícím, kteří majíce nějakou korunku, růženec, křížek, krucifix, malou sošku nebo penízek od něho posvěcený, vykonají předepsané zbožné skutky.

Připomenutí.

K získání odpustků těch je potřeba:

1. Aby věřící nosili osobně některý ze jmenovaných předmětů.

2. Není-li tomu tak, je zapotřebí, aby jej chovali ve vlastní světnici nebo na jiném slušném místě svého bytu a před ním zbožně konali předepsané modlitby.

3. Vyloučeny jsou od výhody papežského svěcení obrázky tištěné, malované, pak křížky, krucifixy, malé sošky a penízky zhotovené z cínu, olova nebo z jiné látky lámavé nebo porušitelné.

4. Obrazy musí představovati svaté, kteří již jsou obvyklým způsobem za svaté prohlášeni, nebo byli zapsáni v seznamech mučedníků (a svatých) řádně schválených.

Odpustky.

Kdo aspoň v týdnu jednou se pomodlí korunku Páně nebo některou z korunek blahosl. Panny Marie, nebo růženec, nebo jeho třetinu (t. 5 desátků, buď radostný nebo bolestný nebo vítězný), nebo hodinky církevní, nebo malé hodinky téže bl. Panny, nebo za věřící zemřelé, nebo sedm žalmů kajících či stupňových, neb vyučoval katechismu křesťanskému, nebo z milosrdenství navštěvoval vězně v žalářích, nebo choré v nemocnicích, nebo podporoval chudé, nebo býval přítomen mši svaté nebo ji sloužil, když by byl knězem: — kdo by to vykonal vpravdě zkroušený, a vyzpovídav se přistoupil ke stolu Páně o kterémkoliv z nižepsaných dnů, totiž o Narození, Zjevení, Zmrtvýchvstání, Nanebevstoupení Páně, o svatém Duchu, pak o svátcích nejsvětější Trojice, Božího Těla, Očišťování, Zvěstování, Nanebevzetí, Narození a Početí bl. Panny Marie, narození sv. Jana Křtitele, sv. Josefa, snoubence téže bl. Marie Panny, sv. apoštolů Petra a Pavla, Ondřeje, Jakuba, Jana, Tomáše, Filipa a Jakuba, Bartoloměje, Matouše, Šimona a Judy, Matěje a Všech svatých; a v týž den zbožně by Boha poprosil za vykořenění kacířstev

a rozkolnictví, za vzrůst katolické víry, za mír a svornost mezi knížaty křesťanskými, a za jiné potřeby svaté církve; — v kterýkoliv z jmenovaných dnů získá plnomocné odpustky.

Kdo však aspoň se zkroušeným srdcem vše by to vykonal o jiných svátcích Páně a bl. Panny Marie, získá na kterýkoliv ze jmenovaných dnů odpustky sedmi let a sedmi quadragen; o jakékoliv neděli nebo jiném svátku v roce, získá odpustky pěti let a pěti quadragen; a kdo by to vykonal kterýkoliv den v roce, získá odpustky 100 dní.

Mimo to, kdo by měl zvyk aspoň jednou za týden pomodliti se některou z korunek nebo růženec, nebo krátké hodinky bl. Marie Panny nebo hodinky za zemřelé, nebo aspoň nešpory, nebo jeden nokturn s chválami, nebo sedm žalmů kajících s litanií připojenou a modlitbami — kolikrát to vykoná, získá 100 dní odpustků.

Kdo by v hodinku smrti duši svou zbožně Bohu poručil, a podle návodu blahé paměti Benedikta XIV. v konstituci, která začíná slovy Pia Mater ze dne 5. dubna 1747 ochoten byl s myslí oddanou od Boha smrt přijmouti, vpravdě pokání čině, vyzpovídav se občerstven byl sv. přijímáním, a kdyby to nemohl, aspoň zkroušeně by vzýval v srdci, kdyby ústy nemohl, nejsvětější jméno Ježíš, získá plnomocné odpustky.

Kdo by předeslal jakoukoliv modlitbu přípravnou ke mši svaté nebo svatému přijímání, anebo říkání hodinek nebo malých hodinek bl. Panny Marie, získá pokaždé odpustky 50 dní.

Kdo by ve vězeních držené nebo choré v nemocnicích navštívil, a jim pomoc poskytl, nebo v kostele vyučoval křesťanskému katechismu, anebo doma své děti, příbuzné a služebníky učil, získá odpustky 200 dní.

Kdo na znamení zvonů (při klekání) ráno nebo v poledne nebo večer obvyklou modlitbu, totiž Anděl Páně, a kdyby ji neznal, pomodlil se Otče náš a Zdrávas, Maria, nebo podobně hodinu po západu slunce, když bylo k modlitbě za zemřelé dáno zvonem znamení, říkal žalm Z hlubokosti (De profundis) nebo neznaje ho pomodlil se Otče náš a Zdrávas, Maria, získá odpustky 100 dní.

Podobně tytéž odpustky získá, kdo v pátek zbožně vzpomene si na umučení a smrt Pána našeho Ježíše Krista, a třikrát modlitbu Páně a pozdravení andělské se pomodlí.

Kdo svědomí své vyzpytoval, a upřímně lituje svých hříchů s předsevzetím, že se napravi, a třikrát se pomodlí Otče náš a Zdrávas Maria ke cti nejsv. Trojice, nebo na památku Pěti Ran Pána našeho Ježíše Krista pětkrát se pomodlil Otče náš a Zdrávas, Maria, získá odpustky 100 dní.

Kdo se zbožně za věřící pomodlí, kteří odcházejí z tohoto života, anebo za ně říká aspoň Otče náš a Zdrávas Maria, získá odpustky 50 dní.

Všechny odpustky svrchu uvedené mohou od jednotlivých věřících býti získány buď pro ně samé, nebo přivlastněny k ulehčení duším v očistci.

Výslovně chtěl svatý Otec, aby bylo prohlášeno, že propůjčením odpustků svrchu uvedených nikoliv nejsou zrušeny odpustky, které jeho předchůdcové již byli poskytli za některé zbožné skutky svrchu uvedené; ty odpustky totiž chtěl, aby všechny zůstaly plně ve své platnosti.

Nařizuje pak týž svatý Otec, že odpustky povolené věřícím, kteří mají některé ze zmíněných předmětů, podle výnosu svaté paměti Alexandra VII., vydaného dne 6. února 1657, nepřecházejí z osob těch, pro něž byly požehnány, nebo těch, jimž byly od nich poprvé rozděleny (na jiné): a byl li ztracen nebo zničen některý z oněch předmětů, že nelze ho nahraditi jiným dle libosti, čemuž nikterak nemohou překážeti jakékoli výsady a dovolení opačná: aniž podobně lze je půjčiti nebo jiným k jich prosbě přenechati k tomu účelu, aby odpustků se stali účastnými, jinak ty odpustky ztratí: a konečně jmenované posvěcené předměty, jakmile papežské požehnání obdržely, nelze prodati, podle dekretu sv. kongregace odpustků a sv. ostatků ze dne 5. června 1721.

Mimo to týž sv. Otec potvrzuje dekret sv. papeže Benedikta XIV., vydaný dne 19. srpna 1752., v němž výslovně se ustanovuje, že následkem svěcení uděle-

ného krucifixům, penízkům atd., jak svrchu jsou uvedeny, nerozumí se, že by měly výsadu oltáře, na něž by byly položeny, aniž že by měl osobní výsadu pro mše svaté kněz, který je při sobě nosí.

Nadto zakazuje, aby umírajícím přisluhující uděloval požehnání s plnomocnými odpustky v hodině smrti těmito krucifixy bez zvláštního povolení písemného, jelikož dostatečně o to jest postaráno od téhož sv. Otce Benedikta XIV. v uvedené konstituci „Pia Mater".

Konečně Jeho Svatost chce a poroučí, že tento seznam odpustků pro větší pohodlí věřících může býti vytištěn nejen latinsky nebo vlašsky, nýbrž v jakékoliv řeči, avšak tak, aby pro každý seznam, který by byl kdekoliv a v jakékoliv řeči vydán, bylo schválení sv. kongregace S. Officii.

Na závadu není žádný dekret, konstituce nebo rozkaz opačný, i kdyby byly hodny zvláštní zmínky.

Dáno v Římě v paláci sv. Officia dne 5. září 1914.

L. † S. † **Donatus,** arcibiskup Efezský,
přísedící sv. Officia.

Věcný rejstřík k úplnému vydání.

Strana

Adventní pobožnost mešní . . . 91
Adventní roráty (dvoje) . 100 a 105
Andělé 27
Devět kůrů andělských 1346
Slavnosti andělů 1346
Antifony mariánské na celý rok . 61

Biřmování sv. . . 660
Boží Tělo (průvod) . . . 471
Božské ctnosti 528, 819, 545
Bratrstva, zbožné spolky a podniky :
Poučení o bratrstvech a zbožných spolcích 742 a 1600
1. Arcibratrstvo božského dítěte 124
2. Všeobecný zbožný spolek křesťanských rodin ke cti sv. Rodiny nazaretské (s modlitbou zásvětnou a každodenní) 233
3. Bratrstvo Živé křížové cesty 360
4. Apoštolát modlitby ve spojení s nejsvětějším Srdcem Ježíšovým 487 a 777
5. Arcibratrstvo sv. archanděla Michaele 524
6. Apoštolát sv. Cyrilla a Methoděje pod ochranou bl. Panny Marie 537
7. Bratrstvo sv. Klementa Marie Hofbauera 538
8. Spolek Piův 538
9. Katolické tovaryšské spolky . . 539
10. Družstvo Arnošta z Pardubic . 539
11. Nádražní missie 539
12. Spolek sv. Methoděje (ve Vídni) 539
13. Spolek modlitební ke vzývání bl. Neposkvrněné Panny Marie a sv. archanděla Michaele . 539
14. Spolek sv. Bonifáce 539
15. Bratrstvo pod ochranou sv. Cyrilla a Methoděje k sjednocení rozkolných Řeků vůbec a Slovanů zvláště 540
16. Spolek Neposkvrněného Početí Panny Marie k podpoře katolíků v turecké říši a na východě 541
17. Bratrstvo (pod ochranou Panny Marie čili) mariánské na podporu katolických missií ve Střední Africe 541
18. Leopoldina nadace, čili Leopoldin misijní spolek v císařství rakouském 542
19. Spolek sv. Rafaele 542
20. Spolek dětství Ježíšova na záchranu pohanských dítek 542
21. Spolek Opus ad propagandam fidem („Dílo k rozšiřování víry") Acta C. Epp. Br. 1912, č. 5., 10., 1913, č. 18., 1914, č. 2., 1915, č. 13 543
22. Arcibratrstvo k věčnému klanění se nejsv. svátosti oltářní a na podporu chudých kostelů náčiním bohoslužebným . 669
23. Spolek kněží ke klanění se nejsv. svátosti oltářní 669
24. Arcibratrstvo věčného klanění se nejsv. svátosti ve prospěch duší v očistci 669
25. Bratrstvo sv. Cyrilla a Methoděje na založení a vydržování pacholeckého semináře v Brně 777
26. Associatio perseverentiae sacerdotalis, čili Bratrstvo kněžské vytrvalosti . 487 a 777

*

Strana
27. Bratrstvo Neposkvrněného Početí bl. Panny Marie a blahosl. Jana Sarkandra, mučedníka 777
28. Spolek kněží brněnské diecese ke vzájemnému sloužení mše sv. za členy zemřelé (Acta C. Epp. Br. 1915, 8) . 778
29. Unio catholica (Jednota katolická) 778
30. Zbožný spolek křesťanských matek pod ochranou a přímluvou bl. Panny a bolestné Matky Marie 793
31. Konference sv. Vincence z Paula a dílo sv. Františka Regise . . . 794
32. Dědictví maličkých. Zlatá kniha dívek českých. Dědictví sv. Ludmily. Dědictví Svatojanské. Dědictví Cyrillo-Methodějské. Dědictví sv. Prokopa 821
33. Serafínské dílo lásky (na zachraňování mládeže mravně a nábožensky ohrožené) 828
34. Bratrstva střídmosti 861
35. Bratrstvo sv. Jana Křtitele proti nestřídmosti. (Acta Cur. Epp. Br. 1915, č. 13) . . . . . —
36. Cyrillské Jednoty . . . . . VIII a 869
37. Arcibratrstvo svatého a neposkvrněného Srdce Mariina na obrácení hříšníků 1323
38. Katolické sdružení k stálé přímluvě za duše v očistci. (Kurr. 1902, 10) 1076
39. Mariánské kongregace. Návod, jak je zakládati v Acta Curiae Epp. Br. 1912, č. 3 110
40. Bratrstva růžencová. (Kurr. 1899, 8. Acta C. Epp. Br. 1912, č. 15) 1116
41, Živý růženec (Kurr. 1878, 9. Acta C. Epp. Br. 1912, č. 15) . . . 1116
42. Zlatý věnec (Corona aurea) ke cti neposkvrněného Početí Panny Marie. (Kurr. 1854, 4; 1870, 8; Acta C. Epp. Br. 1912, č. 5) . . 1262
43. Arcibratrstvo „naší milé Paní nejsv. Srdce Ježíšova". (Kurr. 1873, 6) 1335
44. Arcibratrstvo „naší milé Paní ustavičné pomoci a sv. Alfonsa z Liguori". (Zprávy o něm podají ct. OO. Redemptoristé v Brně) 1342
45. Spolek ke stálému uctívání sv. Josefa. (Kurr. 1881, 6) 1463
46. Matice velehradská. (Kurr. 1862, 3.) r. 1873. 1556
47. Koruna soluňská, 1863 1556
48. Spolek sv. Vincence z Paula (Beringer) 1569
49. Bratrstvo nejsv. Srdce Ježíšova. (Acta C. Epp. Br. 1913, č. 11.) . 1648
50. Dílo eucharistických týdnů k podpoře nepřetržitého slavného vystavování v kostelích Kongregace nejsvětější svátosti. (Acta C. Epp. Br. 1915, č. 8) . . . . . —
51. Apoštolát mužů. (Acta C. Epp. Br. 1915, č. 13) . —

Církevní rok a kalendář . 68
Ctnosti křesťanské . . . 845
„ božské 528, 819, 845
„ mravní 846
„ hlavní (opatrnost, spravedlnost, statečnost, mírnost) 846
„ protivné sedmi hlavním hříchům 858
„ zvláště doporučené 861
„ zvané osmero blahoslavenství . 861

Děkovné pobožnosti 916
Desatero Božích přikázání . . 819
Dobré skutky 862
Dokonalost křesťanská 862
Dušiček 1087

Hodinky církevní nebo výtahy z nich (Nešpory a Matutina):
Návod, jak modliti se nešpory; žalmy nešporní . . . . 50—59
Návod, jak zpívati nešpory . . . . . 59 a 981—996
Antifony mariánské k hodinkám pro celý rok církevní . 61—67

Nešpory na svátky Páně: Strana
Nešpory I. k Narození Páně . . . 124
Jitřní o Božím Hodě vánočním 125—140
Nešpory II. k Narození Páně 140
V neděli mezi oktávou Narození Páně 199
Na slavnost Obřezání Páně 205
O slavnosti Zjevení Páně a o I. neděli po Zjevení Páně . . . 213
Na den nejsv. Jména Ježíš (a na II. neděli po Zjevení Páně) 224
K sv. Rodině Ježíše, Marie a Josefa . . 232
O neděli III. až VI. po Zjevení Páně . . 235
O Hromnicích čili Očišťování Panny Marie 242
O Proměnění Páně 246
O neděli Devítníku a o I. a II. neděli po Devítníku 249
O I.—IV. neděli postní . . . 263
Na neděli Smrtnou a Květnou . 278
O Nalezení a Povýšení sv. kříže . . 394
Na Hod Boží a pondělí velikonoční 402
O I.—V. neděli po velikonocích 426
O Nanebevstoupení Páně, též o neděli v oktávě . 434
Na Hod Boží a pondělí svatodušní . . . 451
O nejsv. Trojici a I. neděli po sv. Duchu 466
Na slavnost Božího Těla a II. neděli po sv. Duchu . 483
O nejsv. Srdci Ježíšovu 500
O neděli III.—XXIV., poslední po sv. Duchu 508—511
Na slavnost Posvěcení chrámu Páně . . 516
Jitřní na Boží Hod vánoční . . . . 125—140
Výtah *z ranních* hodinek církevních 884
Výtah z modliteb *večerních* (na zakončení čili z kompletářů) 899
Hodinky za zemřelé:
Nešpory 1030
Jitřní a k chválám 1038
Hodinky a nešpory k Panně Marii (Officium parvum).
Nešpory . . . 1132
Jitřní a chvály 1139
K primě, terci, sextě a noně . 1155
Nešpory k Panně Marii:
Celoroční, zpívané 1121
Nešpory k Neposkvrněnému Početí Panny Marie 1257
„ o Narození Panny Marie 1263
„ o Jméně Panny Marie . . 1266
„ o Zvěstování Panny Marie . 1269
„ o Navštívení Panny Marie 1274
„ k bolestné Panně Marii v pátek po neděli smrtné 1291
„ k bolestné Panně Marii v září . 1294
„ o Nanebevzetí Panny Marie . . 1309
„ o nejčistějším Srdci Panny Marie . 1321
„ k Panně Marii Karmelské . 1328
„ k Panně Mari růžencové 1330
Nešpory k sv. andělům:
o sv. Michaeli arch. . 1352
Nešpory svatých:
o Všech svatých 1369
o sv. Ondřeji, ap., 30. listopadu 1388
V prosinci: O sv. Barboře 1394. O sv. Mikuláši 1402. O sv. Tomáši 1408. O sv. Štěpánu 1410. O sv. Janu . 1413
V lednu: O sv. Šebestiánu 1424
V březnu: O sv. Kunhutě 1441. O sv. Josefu 1461
V dubnu: O sv. Jiří, m. 1477. O sv. Marku 1480. O sv. Josefu, patronu církve 1486

Strana

V květnu: O sv. Filipu a Jakubu 1488. O sv. Gothardu 1496. O sv. Stanislavu 1497. O sv. Isidoru 1498. O sv. Janu Nepom. . . 1507

V červnu: O sv. Antonínu Pad. 1525. O sv. Vítu 1527. O sv. Aloisiovi 1529. O Narození sv. Jana Křtitele 1534. O sv. Janu a Pavlu 1538. O sv. Petru a Pavlu 1543

V červenci: O sv. Prokopu 1547. O sv. Oldřichu 1551. O sv. Cyrillu a Methoději 1553. O sv. Markétě Antiochijské 1570. O sv. Maří Magdaleně 1573. O sv. Jakubu Větším 1576. O sv. Anně 1581

V srpnu: O sv. Osvaldu 1594. O sv. Vavřinci 1598. O sv. Rochu 1606. O sv. Bartoloměji 1608. O sv. Augustinu 1612. O Stětí sv. Jana Křtitele 1615

V září: O sv. Jiljí 1618. O sv. Lambertu 1626. O sv. Matouši 1628. O sv. Václavu 1630. O sv. Jeronymu 163

V říjnu: O sv. Františku z Assisi 1639. O sv. Havlu 1646. O sv. Lukáši 1649. O sv. Šimonu a Judovi 1655

V listopadě: O sv. Leonardu 1659. O sv. Martinu 1663. O sv. Leopoldu 1672. O sv. Cecilii 1676. O sv. Klementu 1679. O sv. Kateřině 1682

Hodinky (krátké), které nejsou vzaty z breviáře :

1. Hodinky ke cti Boha Otce, Stvořitele 15
2. Krátká služba ke cti Jména Ježíš (s celou hymnou Jesu dulcis memoria — Tvá, Jezu, sladká památka) 217
3. Služba (hodinky) ke cti sv. kříže (s písní hodinkovou) 387
4. Malá služba ke cti Ducha svatého 446
5. Krátká služba (hodinky) ke cti nejsv. Trojice 461
6. Hodinky k nejsv. Srdci Ježíšovu . 497
7. Hodinky k nejsv. svátosti oltářní 675
8. Hodinky na všecky slavnosti Panny Marie s písní sv. Kazimíra (Omni die dic Mariae — V každé době chvály tobě) 1162
9. Hodinky o neposkvrněném Početí Panny Marie 1250
10. Hodinky o nejčistějším Srdci Panny Marie 1313
11. Hodinky k sv. Janu z Nepomuku 1502

Hrdinský výkon lásky k věrným duším v očistci 1094

Hřbitov :

Svěcení 799
Modlitba u hlavního kříže . 1072 a 1090

Jitřní (viz hodinky církevní).

Kající žalmy 255

Kalendář (r. 1908 byl částečně změněn) 68

Konec světa 1683

Korunky, růžence a podobné pobožnosti :

1. Tři korunky o lásce Pána Ježíše k nám . . . . . 35—40
2. Růženec čili korunka ke cti 33 let věku Pána Ježíše na zemi . 41
3. Pobožnost u jesliček k narození, dětství a mládí Ježíšovu 141
4. Pobožnost ke cti pěti ran Krista Pána . 268
5. Ke cti předrahé krve Pána Ježíše 273
6. Pobožnost ke cti smrtelné úzkosti Pána našeho Ježíše Krista (o sedmi slovech jeho na kříži) 377
7. Korunka Ducha svatého (k devítidenní pobožnosti) 440—443
8. Pobožnost k Duchu svatému 445
9. Korunka ke cti nejsv. Srdce Pána Ježíše 495
10. Korunka mešní I. Učení církve o tajemství mše sv. 579
11. Korunka mešní II. Výklad obřadů mše sv. . 581
12. Modlitba před nejsv. svátostí oltářní 670
13. Klanění se a odprošení před nejsv. svátostí oltářní . 671
14. Růženec o nejsv. svátosti oltářní 682

Strana
15. Korunka vzbuzení lásky k Bohu 825
16. Růženec za zemřelé 1070
17. Korunka za duše v očistci k pěti ranám Pána našeho Ježíše Krista 1071
18. Růženec čili Žaltář mariánský (sv. Dominika) 1113
19 Korunka o dvanácti zvláštních milostech Panny Marie 1175
20. Korunka dvanácti hvězd blahosl. Panny Marie 1176
21. Růženec sv. Brígity (Švédské) na památku 63 let Panny Marie 1182
22. Korunka k neposkvrněnému Početí Panny Marie . . 1254
23. Růženec k bolestné Panně Marii 1287
24. Korunka ke cti neposkvrněného Srdce Panny Marie 1319
25. Korunka k sv. andělům 1346
26. Korunka ke cti sedmera bolestí a radostí sv. Josefa 1456

Křest sv. 654
Křesťanská spravedlnost 817
Křesťanské ctnosti (božské i mravní) . 845
Křesťanská dokonalost 862
Kříže svatého uctění 387
Křížová cesta :
Pobožnost první 343
druhá . 353
třetí 358

Litanie :
I. Pro celou církev schválené :
1. O nejsvětějším Jménu Ježíš . 221
2. O nejsvětějším Srdci Ježíšově 488
3. Odporučení umírajících 767
4. Ke Všem svatým . . . 928, 1364 a 1702
5. Loretská k Panně Marii . 1183
6. Ke cti sv. Josefa 1459
II. Pro soukromou pobožnost :
1. adventní 80
2. vánoční (o narození a dětství Páně) . 147
3. o pěti ranách Ježíše Krista 270
4. o umučení Páně . 331
5. v čas velikonoční . . 401
6. o Božím vstoupení 430
7. k Duchu svatému 448
8. k nejsvětější a nerozdílné Trojici . 464
9. na den posvěcení chrámu Páně . 513
10. o nejsv. svátosti oltářní 679
11. na poděkování za úrodu . 919
12. za duše v očistci 1073
13. k Panně Marii „Pomocnici křesťanů“ . 1233
14. k Panně Marii ze spisů sv. Ephréma 1235
15. k Panně Marii ze spisů sv. Basilia Velkého atd. . 1237
16. k Panně Marii ze spisů sv. Bonaventury . . . 1239
17. k Panně Marii k úctě jejího nejčistějšího Srdce 1241
18. k Panně Marii bolestné . . . 1243
19. k Panně Marii bolestné (jiná) . . . 1289
20. k Panně Marii o neposkvrněném Početí . 1245
21. k andělům strážcům 1357
22. k patronům diecese brněnské . . . 1378
23. Vzývání patronů diecese brněnské 1379
24. k uctění 14 svatých pomocníků 1399
25. k sv. Šebestiánu . 1423
26. k sv. Floriánu 1493
27. k sv. Janu Nepomuckému 1504

Strana
28. k sv. Aloisi 1529
29. k sv. Janu Křtiteli . 1537
30. k sv. Petru a Pavlovi . . 1541
31. k sv. Cyrillu a Methodějí 1554
32. k sv. Anně . . 1580
33. k sv. Rochu . 1596
34. k sv. Václavu . 1630
35. k sv. Martinu 1661
36. k sv. Stanislavu Kostkovi 1669

Májová pobožnost 1233
Mariánské antifony (na celý rok). . . 61
Matutina, viz svrchu hodinky církevní.
Mešní modlitby v adventě 91
Mešní modlitby o nejsv. Trojici a o Duchu sv. 553
Mešní modlitby na vyprošení Ducha sv. 565
Mešní modlitby na díkůvzdání 566
Mešní pobožnost dle Rozjímání sv. Augustina 566
Mešní pobožnost jiná 571
Mešní pobožnost k uctění umučení Pána našeho Ježíše Krista 575
Mešní modlitby o bolestné Panně Marii . . 1281
Mešní pobožnosti k Panně Marii . 1100, 1105
Mešní pobožnosti za zemřelé 1062 a 1087
Mešní pobožnost za snoubence 783
Mešní pobožnosti, v nichž střídá se modlitba se zpěvem 628, 634, 649
Mešní korunka I. . . 579
Mešní korunka II. 581
Modlitby, jak je žádá I. a II. část a přídavek katechismu 872 a násl.
Modlitby za církevní a světské vrchnosti . . 971
Modlitba za vlast . . 974

Návštěvy nejsv. svátosti oltářní 668
Nebe 1095
Nejsvětější svátost oltářní 666
Nemoc (duchovní péče o nemocného) . . 755
Nešpory, viz Hodinky církevní.

Očistec 1016
Odpustky a jejich prameny 739
Odpustky jubilejní s pobožností k jich dosažení 746

Pašije dle sv. Matouše 286
Pašije dle sv. Jana . . . 312
Patero církevních přikázání 840
Péče duchovní o nemocného . 755
Peklo 1014
Pobožnosti děkovné: 916
Pobožnosti v útiscích . 922
Pobožnosti prosebné:
o sv. Marku a křížových dnech . . . 927
na vyprošení deště, jasného počasí atd. . 951
v čas nouze a hladu, moru a války 955

Podniky zbožné viz Bratrstva. Strana
Pohřeb dětí . . 1024
Pohřeb dospělých . 1017
Pokání (svátost) 726
Poslední pomazání (svátost) . 750
Poslední soud 1684
Posvěcení chrámu Páně . . . . . 512 a 794
Poutníků žehnání, odcházejících i vrátivších se 978
Poutní místa 76
Požehnání s nejsv. svátostí oltářní 706
Přijímání nejsv. svátosti oltářní 689

Roku občanského zakončení (dvě pobožnosti) 200
Rorátní a adventní čtení a pění (pobožnost ke mši sv.) 91
Roráty (výtah ze zpěvů nedělních) . 100
Roráty (výtah ze zpěvů pondělních) 105
Rozjímání (poučení) . . . 870
Růžence viz Koruňky.

Řeholníci 778

Skutky dobré 862
Smrt 999
Soud soukromý čili tajný . 1013
Spolky zbožné viz Bratrstva.
Stav manželský 779
Svátky a slavnosti Páně, andělů a svatých a pobožnosti k nim:
Svátky Páně zasvěcené:
Narození Páně . 121
Obřezání Páně 204
Zjevení Páně čili svatých Tří králů 209
Zmrtvýchvstání Paně (Velikonoc) . 398
Nanebevstoupení Páně. 429
Svatodušní svátky 436
Nejsvětější Trojice 458
Božího Těla 471
Svátky Páně zasvěcené, o nichž není povinnosti slyšeti mši sv. a zdržovati se od služebných prací:
Obětování Páně (Hromnic) . 237
Velikonoční pondělí . 398
Svatodušní pondělí . 431
Nezasvěcené slavnosti Páně:
Nejsvětějšího Spasitele a Vykupitele . 34
Narození, dětství a mládí Ježíšova . 141, 208
Jména Ježíš 216
Sv. Rodiny Ježíš, Marie a Josefa 227
Útěku do Egypta 243
Vzkříšení mládence naimského . 245
Proměnění Páně 246
Modlitby Pána našeho Ježíše Krista na hoře Olivetské . 251
Utrpení Pána našeho Ježíše Krista . . . 252
Trnové koruny Pána našeho Ježíše Krista 265
Kopí a hřebů Pána našeho Ježíše Krista 266
Kmentu Pána našeho Ježíše Krista 667
Pěti ran Pána našeho Ježíše Krista 268

Strana
Krve Pána našeho Ježíše Krista . 273
Nalezení a Povýšení sv. kříže 394
Zjevení se Pána našeho Ježíše Krista sv. Maří Magdaleně 425
Nejsv. Srdce Ježíšova . 485
Posvěcení chrámu Páně . 512

Svátky Panny Marie zasvěcené:
Neposkvrněné Početí Panny Marie 1250
Nanebevzetí Panny Marie 1309

Svátky Panny Marie zasvěcené, o kterých věřící nejsou vázáni slyšeti mši svatou a zdržovati se prací služebných:
Narození Panny Marie 1263
Zvěstování Panny Marie 1269
Očišťování Panny Marie (Hromnic) . 237 a 1278

Jiné slavnosti Panny Marie (nezasvěcené):
Zjevení se neposkvrněné Panny Marie (Lurdská) 1262
Jména Panny Marie (12. září) . . . 1265
Obětování Panny Marie (21. listopadu) 1268
Panny Marie v Trní (Zvěstování Panny Marie) 1272
Mateřství Panny Marie 1272
Navštívení Panny Marie 1274
Panny Marie cellenské (Navštívení Panny Marie) 1276
Zasnoubení Panny Marie se sv. Josefem 1276
Čistoty Panny Marie 1278
Bolestné Panny Marie . . . 1281
Korunování Panny Marie . 1309 a 1312
Panny Marie, Královny nebes 1309 a 1312
Nejčistějšího Srdce Panny Marie 1313
Panny Marie sněžné 1325
Panny Marie na hoře karmelské . 1327
Ochrany Panny Marie (Patrocinium) 1333
Panny Marie Pomocnice 1335
Panny Marie, Pomocnice křesťanů (Hostýnská) 1336
Panny Marie Ustavičné pomoci . 1342
Panny Marie Dobré rady . 1345

Svátky andělů:
Devět kůrů andělských 1346
Sv. Michael archanděl 1350
Zjevení se sv Michaele 1355
Andělé Strážci 1356

Svátky svatých:
Svátek všech svatých 1362
Svátky patronů 1374
Pobožnosti společné některým svatým (apoštolů, mučedníků, vyznavačů, panen, nepanen) . 1381

Slavnosti jednotlivých svatých:
Sv. Ondřej . 1387

V prosinci 1392
Sv. František Xav. 1392. Sv. Barbora 1393. Čtrnáct sv. pomocníků 1398. Sv. Mikuláš 1402. Sv. Tomáš, ap. 1407. Sv. Štěpán 1410. Sv. Jan, ap. a ev. 1412. Mlaďátka 1417. Sv. Silvester, p. 1418.

V lednu 1418
Sv. Antonín, poust. 1420. Sv. Fabián, p. 1421. ův. Šebestián, m. 1422. Sv. Anežka římská 1427. Obrácení sv. Pavla 1428.

V únoru 1430
ův. Blažej 1430. Sv. Dorota, p. m. 1431. Sv. Školastika, ab. 1432. Úmrtí sv. Cyrilla 1434. Sv. Valentin, b. m. 1435. Sv. Valentin, kn. m. 1436. Sv. Matěj, ap. 1437. Sv. Markéta z Kortony, kaj. 1438.

Strana

V březnu 1438
Bl. Anežka Česká, ab. 1438. Sv. Kunhuta, cís. p. 1441. sv. Tomáš Aq. 1442. Sv. Řehoř Veliký, p. 1445. Sv. Klement Maria Hofbauer (Dvořák) 1446. Bl. Jan Sarkander, m. 1449. Sv. Josef 1453. Sv. Benedikt 1468. Sv. Jan Kapistrán 1471.

V dubnu 1472
Úmrtí sv. Methoděje 1472. Sv. Rudolf, m. 1474. Sv. Vojtěch 1475. Sv. Jiří 1477. Sv. Dismas 1479. Sv. Marek 1480. Bl. Petr Kanisius 1483. Sv. Pavel z Kříže 1483. Sv. Kateřina sienská 1483. Sv. Josef, patron církve 1486.

V květnu 1487
Sv. Filip a Jakub 1487. Sv. Zikmund 1490. Sv. Florian 1492. Sv. Gothard 1495. Sv. Stanislav 1497. Sv. Isidor 1498. Sv. Jan z Nepomuku 1500. Bl. Petr Celestin 1516. Sv. Řehoř VII. 1517. Sv. Urban 1518. Sv. Filip Neri 1520.

V červnu 1521
Sv. Norbert 1521. Sv. Barnabáš 1522. Sv. Antonín z Padovy 1524. Sv. Vít 1526. Sv. Alois 1528. Narození sv. Jana Křtitele 1533. Sv. Jan a Pavel 1537. Sv. Petr a Pavel 1539.

V červenci 1546
Sv. Prokop 1546. Sv. Oldřich 1550. Sv. Cyrill a Methoděj 1552. Sv. Bedřich 1567. Sv. Kamill 1569. Sv. Vincenc z Paula 1569. Sv. Markéta Antiochijská 1570. Sv. Maří Magdalena 1572. Sv. Jakub Větší 1576. Sv. Anna 1579. Sv. Ignác z Loyoly 1587.

V srpnu 1588
Sv. Petr v okovech 1588. Sv. Alfons Maria z Ligoria 1589. Sv. Dominik 1592. Sv. Osvald 1594. Sv. Donát 1595. Sv. Vavřinec 1597. Sv. Filomena 1601. Sv. Hippolyt 1602. Sv. Jáchym 1603. Sv. Roch 1605. Sv. Helena 1607. Sv. Bartoloměj 1608. Sv. Josef Kalasancký 1610. Sv. Augustin 1611. Stětí sv. Jana Křtitele 1614.

V září 1617
Sv. Jiljí 1617. Bl. Juliána z Collaltů 1619. Sv. Rosalie 1621. Sv. Ludmila 1622. Sv. Lambert 1625. Sv. Matouš 1627. Sv. Václav 1630. Sv. Jeronym 1636.

V říjnu 1639
Sv. František z Assisi 1639. Sv. Terezie 1643. Sv. Havel 1645. Sv. Hedvika 1647. Bl. Markéta Maria Alacoque 1647. Sv. Lukáš 1649. Sv. Petr z Alkantary 1651. Sv. Vendelín 1651. Sv. Voršila a soudružky 1652. Sv. Kordula 1653. Sv. Šimon a Juda 1654. Sv. Volfgang 1656.

V listopadě 1658
Sv. Karel Borromejský 1658. Sv. Leonard 1659. Sv. Martin 1660. Sv. Benedikt, Matouš, Jan, Isák, Kristin 1666. Sv. Stanislav Kostka 1668. Sv. Leopold 1671. Sv. Otmar 1673. Sv. Alžběta 1674. Sv. Cecilie 1676. Sv. Klement 1679. Sv. Kateřina 1681.

Svátosti . 654
Svátostiny 794
Svěcení a žehnání různá viz při svátostinách 794
Svěcení domů na Bílou sobotu . 342
Svěcení svící o sv. Blažeji . 1430
Svěcení vína o sv. Janu ev. 1416

Těla vzkříšení . . 1684
Te Deum laudamus . 9
Třetí řády . 779

Utrpení Kristovo v 15 obrazích 336

Strana

Vánoční pobožnost u jesliček k narození, dětství a mládí Ježíšovu 141
Veni, sancte Spiritus . 443
Věčnost 1688
Vzývání Ducha sv. 443

Zpověď (svátost pokání) . 726

Žalmy, jak se zpívají . 984—991
Žalmy kající 255
Žalmy nešporní . . . . . 51—59
Žehnání různá viz při svátostinách 94

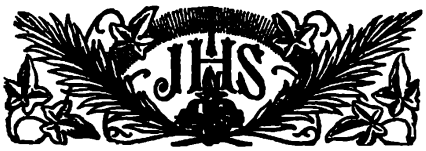

Abecední seznam písní.

Str. 1—517 v I. svazku, 518—906 v II., další v III.

A

Čís.		Strana
634	Abychom mohli při zvuku strun. (Ut queant)	1536
434	Ad honorem et decorem. Dříve: Na čest panně cožť zpieváme. Viz: Písně vroucí, láskou žhoucí	1193
133	* Adorna thalamum tuum. Sione, již otvírej	240
209	* Ad regias Agni dapes. V hod Beránkův dnes královský	427
529	* Aeterne rector siderum. Ó věčný řediteli hvězd	1359
222	Ach, jak mám srdce studené	457
174	Ach, jak se to nebe zatmívá	381
65	Ach, jak šťastný jest ten den. Dříve: Ach, přešťastný jest ten den	162
168	Ach, mou duši hříšnou trápí žel	371
65	Ach, přešťastný jest ten den, viz: Ach, jak šťastný jest ten den	162
116	Ach, uplynul rok jeden	207
189	Aj, blankyt úsvitem se rdí. Aurora coelum purpurat	404
473	Aj, co to libě zavání	1249
37	Ajhle, Hospodin přijde a Rosu dejte nebesa s hůry	90
236	Aj, chléb pravý nebešťanů. Ecce panis angelorum. (Sloka 21, nebo první polovice sloky 11. Lauda, Sion)	479
37	Aj, Panna počne (Ecce Virgo concipiet)	90
239	Aj, tlupa hříchů urputná. En ut superba	501
292	Aj, tuto Pán můj přebývá	686
206	Alleluja! Bohu chvála	423
202	Alleluja! Vesele zpívejme! (Viz: Alleluja! Zapějme vesele)	420
202	Alleluja! Zapějme vesele. (Dříve: Alleluja! Vesele zpívejme!)	420
205	Alleluja! Živ buď nad smrtí Zvítězitel. (Text přepracován)	422
24	* Alma Redemtoris mater. Ó, Matko Páně ctihodná	62
23	* Alma Redemtoris mater. Slavná Spasitele Matko	61
347	* Alto ex Olympi vertice. Hle, s nebes jasné výšiny	512
255	Amen, amen, Pane mocný, voláme	529
532	Anděle Boží, strážce můj	1361
338	Andělé se klanějte. Viz: Andělé, sem chvátejte	724
338	Andělé, sem chvátejte. (Dříve: Andělé se klanějte)	724
51	Anděl Gabriel, ten čistý posel. (Viz: Anděl Gabriel radostí se chvěl)	117
51	Anděl Gabriel radostí se chvěl. (Dříve: Anděl Gabriel, ten čistý posel)	117
110	Andělové, andělové zazpívali. (Dříve: Andělové, andělové znamenali, a Andělové, ti poslové, jsou zpívali)	195
110	Andělové, andělové znamenali. Andělové, ti poslové, jsou zpívali. (Viz: Andělové, andělové zazpívali)	195
379	Anděl Páně zvěstoval Marii. Angelus Domini	898
527	Andělů vůdce, Michale. (Dříve: O vejvodo skomonilý)	1355
528	Anděly slavíme. Custodes hominum	1358
379	* Angelus Domini. Anděl Páně zvěstoval Marii	898
49	Archanděl, hle, Gabriel. (Dříve: Z nebe posel vychází)	116
59	* A solis ortus cardine. Ať z východu až na západ	150
263	Asperges me vatikánské	550
261	* Asperges me. Rač ysopem mne pokropit	549
140	* Aspice infami, viz Moerentes oculi. Roňte, oči, slzy vřelé. (Nápěv č. 139.)	252
139	* Aspice, ut Verbum Dei. Viz, jak přišlo Boží Slovo	251

Čís. Strana
59 Ať z východu až na západ (A solis ortus cardine) 150
238 * Auctor beate saeculi. Ó, Tvůrce světa přeblahý 500
144 * Audi, benigne Conditor. Slyš, dobrý Tvůrce světů všech, nebo: Dobrotivý Stvořiteli A. B. 264
564 * Audit tyrannus. (Salvete flores martyrum.) Buď, květe mučedníků 1417
189 * Aurora coelum purpurat. Aj, blankyt úsvitem se rdí 404
385 A už my se spat strojíme 907
422 * Ave maris stella. Buď, hvězdo mořská, zdravena 1128
424 * Ave maris stella. Buď zdráva, mořská hvězdičko . . . 1129
421 * Ave maris stella. Hvězdo mořská, zdrávas 242 a 1128
423 * Ave maris stella. Zdrávas, hvězdo spanilá . 1129
437 Ave, mundi spes, Maria. Světa naděje, Maria 1198
482 Ave, porta coeli. Zdrávas, nebes bráno 126
26 * Ave, Regina coelorum. Vítej, Královno nebeská . . 69
25 * Ave, Regina coelorum. Zdrávas, Královno nebeská 63

3

B

628 Barnabáši, apoštole Páně 1523
636 B. * Beate pastor. Slyš, Petře, pastýři ty svatý 1545
321 Beránku Kriste, bys hříchy mé smyl. Dříve: Jak Jakub nespustím dřív se Tebe 716
611 Biskupe, svatý Stanislave . . . 1497
715 Biskup Řemej, Franků věrověst 1659
601 Biskupů všech koruno ty skvělá 1476
450 Blahoslavená Panno, Matko milosti. (Viz: Panno blahoslavená, Matko milosti.)
554 Blahoslavená, ty panenko milá; viz: V nebes pláš stanu, Panno Bohu milá.
391 A. Blíž Tobě, Bože můj, jen Tobě blíž 924
187 Bojovní Peršané z Jerusalema 397
236 * Bone pastor, panis vere. Pastýři, ty chlebe pravý. (Sloka 23, čili I. polovice sloky 12. Lauda, Sion) 479
267 Bože a Otče náš 605
645 Bože, co's ráčil před tisíci roky 1561
225 Bože, Duše přesvatý 458
5 Bože, chválíme Tebe (Te Deum laudamus, staré) 13
401 Bože, Králi nebes, země. (Modlitba za vlast) 974
398 Bože náš silný, mocnou pravicí. (Dříve: Ó Bože silný a všemohoucí) 962
326 Bože, nechav nebes záři. (Dříve: Plný slávy a svatosti) 718
303 Bože nestihlý a všemohoucí; viz: Bože nevystihlý, všemohoucí.
303 Bože nevystihlý, všemohoucí. (Dříve: Bože nestihlý a všemohoucí) . 700
252 Bože Otče, pravdy zdroji. (Dříve: Bože Otče, sešliž nám) . 526
252 Bože Otče, sešliž nám; viz: Bože Otče, pravdy zdroji.
414 Bože Otče, slitovníku, milovníče kajícníků 1084
38 Bože, Pane dobrotivý (rorátní a adventní čtení a pění) 92
274 A. B. Bože, před Tvou velebností 626
647 Bože věčný, nebes Králi 1562
324 Bože, všecko stvoření; viz: Bože, všickni tvorové.
324 Bože, všichni tvorové. (Dříve: Bože, všecko stvoření) 717
215 Budiž, Duše přesvatý . . 446
467 Budiž od nás pozdravena 1223
391 Budiž od nás veleben. (Dříve: Budiž slavně veleben) . 912
431 Budiž pozdravena, Panno nejsvětější 1190
391 Budiž slavně zveleben; viz: Budiž od nás veleben.
422 Budiž zdráva, hvězdo mořská. (Ave maris stella.) Viz: Buď hvězdo mořská zdravena.
483 Budiž zdravena, Panno slavená 1271
184 Buďiž zdraven, budiž slaven. (Dříve: Když v myšlení usmrcení) 392

Čís. Strana
82 Buď Bohu Otci sláva. (Dříve: Sláva buď Bohu Otci) 175
422 Buď, hvězdo mořská, zdravena. (Ave maris stella.) (Dříve: Budiž zdráva, hvězdo mořská) 1128
564 Buď, květe mučedníků, ctěn. Salvete flores martyrum. (Audit tyrannus) 1417
113 Buď od nás pozdraven, viz: Pozdraven budiž, milý Messiáši . 197
19 Buď pochválen Pán Ježíš, tak volej 47
471 Buď poslední Ti sláva 1230
81 Buď sláva Bohu na nebi. (Dříve: Sláva buď Bohu na nebi. Gloria in excelsis Deo) 175
340 Buď slaven, mocný Králi . . . 725
677 Buď vroucně slaven svatý Roch 1606
129 Buď zdráva, chatko hostinná. O gente felix hospita 229
424 Buď zdráva, mořská hvězdičko. Ave maris stella . 1129
435 Buď zdráva, Panno Maria, Bůh dobrý tebe vyvolil 1194
433 Buď zdráva, slávy králová. (Dříve: Zdráva, Královno slavnosti.) (Salve regina gloriae) 1192
309 Buď zdrávo, Tělo Páně. (Dříve: Vítej k nám, Tělo Páně) 711
318 Bůh sám již určil. (Dříve: Bůh sám přikázal) . 715
318 Bůh sám přikázal; viz: Bůh sám již určil.
358 Bůh s lidem smlouvu uzavřel. (Dříve: Každý slyšiž pilně zbožný) 838
363 Bůh ti tento život dal; viz: Pán Bůh tobě život dal.
193 Bůh všemohoucí 410
607 Byl Jakub s Kristem spřízněný. (Dříve: Svatý Jakub, Alfeův syn) 1490

C

233 C. * Caro mea. Tělo mé v pravdě jest pokrmem 475
572 Cerimonu, synu Kratonovu . 1436
526 Církve svaté strážce 1354
512 * Coelestis aulae nuntius. Jenž nebeskou se září skví 1332
346 * Coelestis urbs Jerusalem. Ó rajské město Salemské 516
7 d * Coeli Deus sanctissime. Ó Bože nebes přesvatý 17
588 * Coelitum, Joseph. Josefe, vzácná zdobo 1463
486 Coelo Redemptor praetulit. Výš nežli nebes jasný stan 1273
622 Coetus gaudens novae Jerusalem; viz: Znova plesá nový Jerusalem.
11 Co chce Bůh můj, chci já také. (Dříve: Co chce můj Bůh, to libuji) 22
11 Co chce můj Bůh, to libuji; viz: Co chce Bůh můj, chci já také.
284 Co na hoře Kalvarii 642
301 * Confiteor. Vyznávám se. (Obecná zpověď) 699
234 B, * Contere. Potři, Pane, sílu vrahů 476
240 * Cor, Arca legem continens. Srdce Páně, archo nová 502
403 Co smrt jest, se lidé ptáte? 1002
84 Co to, bratří, znamená? (Dříve: Co to znamenati má) 177
74 Co to znamená medle nového; viz: Přejasnou září 170
84 Co to znamenati má; viz: Co to, bratří, znamená 177
405 Co v světě vzácného. (Dříve: Mysli každý člověk 1003
35 * Creator alme siderum. Ó milostivý Tvůrce hvězd 86
265 * Credo in unum Deum. Věříme v Boha jednoho (ku Credo) 598. — 266 Věřím v Boha jednoho. (Dříve: Věřmež v Boha jednoho (ku Credo) 603. — 267 Věřím v Boha, Pána mocného (ku Credo) 606
123 * Crudelis Herodes. Proč, Herode, proč ukrutný . 214
705 Ctěme myslí vzňatou Terezii svatou 1615
528 * Custodes hominum. Anděly slavíme 1358
649 Cyrille a Methoději 1564

Č

103 Čas nám nastal radostný. (Dříve: Nastal přeradostný čas) 191
517 Často když tiskly. Saepe dum Christi populus . . 1339
121 Čím obloha tak zaplála? To hvězda 211
592 Čistotnosti nejkrásnější kvítku; viz: Slavný nebešťane.

Čís. Strana
375 Člověče můj milý, jest blízko svítání. (Dříve: Můj milý člověče) 892
376 Člověče můj milý, zpívej nebes Králi. (Dříve: Můj milý člověče) 892
566 Čtrnáct roků církev svatou . . 1422

D

234 C. * Da pacem, Domine. (Pokoj uděl, Hospodine) 478
684 Dávných králů pravnuku . . 1618
13 Dcero Boží, duše má 28
636 A. * Decora lux. Dnes světla ozdobná 1545
70 Den Božího Narození; viz: Ó plesej každý zemětvor 167
480 Dennice jasná vychází 1265
99 Den přeslavný jest k nám přišel; viz: Přeslavný den světu svítá 188
544 * Deus tuorum militum. Svých, Bože, slávo vojínů 1384
40 VIII. Děkujeme, Bože, Tobě (ranní z rorátů) . . . 109
98 Děťátko se narodilo. (Dříve: Dítě se nám narodilo) 187
68 Dies est laetitiae. Nastal nám den radostný . . . 165
727 * Dies irae. Hněvu den kdys ohně silou 1666
104 Dík vzdejme Tvůrci věčnému. (Dříve: Věčnému Tvůrci děkujíc) . 191
98 Dítě se nám narodilo; viz: Děťátko se narodilo . . 187
652 Dítky, na odchod se strojme . . 1566
502 Dítky, vizte matku svoji 1311
75 Divné Boží narození; viz: Všech divů největší 170
69 Divného se cosi stalo. (Dříve: Chvalmež všickni Spasitele) 166
569 Dnes společně vychvalujme; viz: Nad vesny dítky spanilé.
636 A. Dnes světlo ozdobné a záře blaživá. Decora lux 1545
144 B. Dobrotivý Stvořiteli. Audi, benigne Conditor 264
179 Dobrou noc, ó Spasiteli. (Dříve: Dobrou noc, ó Bože věčný) 386
674 Dobrý boj jsi bojovala . . 1601
175 Dokonáno jest! smrt plesá 382
427 Dokud žiji, dík Marii (Omni die dic Mariae); viz: V každé době chvály Tobě.
302 * Domine, non sum dignus. Pane, nejsem hoden 700
234 A.—D. * Domine Rex. — Contere. — Da pacem, Domine. — Quiescat ira tua. Hospodine, mocný Králi. — Potři, Pane. — Pokoj uděl. — Ustaň hněv Tvůj 474
80 Dormi, fili, dormi. Spi, mé dítě 174
641 Do sídel nebes přeblažených vzaté. (Sedibus coeli nitidis) . 1553
386 Dřív než skončí tento den . . . 907
687 Duch náš k Pánu Bohu spěje 1622
287 Duch praotců lkal, toužil 648
703 Dům otce svého opouštíš. (Regis superni nuntia) 1644
39 Duše lidské sklíčené vinou (mešní rorátní) 97
531 Duše má chvátá pozdravit Tebe 1361
307 A. Duše moje, zaplesej. (Dříve: Vesel se, ó duše má) 703
10 Důvěrně své oči zvedám. (Levavi oculos, žalm 120) 21

E

172 Ecce homo. Ejhle, člověk 376
236 * Ecce panis angelorum. Aj, chléb pravý nebešťanů. (Sloka 21., čili I. polovice sloky 11. k Lauda, Sion) 479
37 * Ecce Virgo concipiet. Aj, Panna počne 90
233 B. * Ego sum panis vivus. Já jsem chléb života jediný 473
508 Eja, církvi bojující. Eja, sponsa Christi, gaude . 1326
508 Eja, sponsa Christi, gaude. Eja, církvi bojující 1326
172 Ejhle člověk! Světe pyšný 376
336 Ejhle, obět přesvatá, drahá světa výplata. (Dříve: Sem sstupte, andělové) 723
644 Ejhle, oltář Hospodinův září 1559
52 Ejhle, přijde Pán a Bůh náš. (Dříve: Hle, přijde Pán, Spasitel náš) 118
651 Ejhle, svatý Velehrad už září 1565

Čís. Strana
111 Emanuel, jméno Boží veliké. (Dříve: Jméno Boží veliké Emanuel.) — Magnum nomen Domini 195
239 * En ut superba. Aj, tlupa hříchů urputná 501
145 * Exite filiae. — Legis figuris. Vyjdi, duše spravedlivá. (Nápěv č. 139) 266
141 * Ex more docti mystico. Šetřme postu v způsob správný 259
542 * Exultet orbis. Svět u radosti zaplesej . . . 1382

F

678 Factor orbis et omnium. Ó Tvůrce světa širého 1607
555 Fatalis, o agonis patrona Barbara. Ty smrtném u zápase 1396
149 * Festivis resonent. — Ira justa conditoris. Zaplaj, svíci, světlo jasné. (Nápěv č. 139) 276
549 * Fortem virili pectore. Hruď ženy mužné statečnou 1387

G

489 * Gaude proles a * Haec dies. Plesej, plémě Davidovo . . . 1279
308 * Genitori genitoque. Otce, Syna po oboru. (6. sloka Pange lingua) 476
520 Geleite durch die Welle. Maria, naše Máti.
81 * Gloria in excelsis Deo. Buď sláva Bohu na nebi . 175
153 * Gloria, laus et honor. Kristu, Králi dárci spásy 285
147 * Gloriam sacrae. Jesu, dulcis amor. V písni vroucí, láskou vzňaté. (Nápěv č. 139) 267
709 Gloriosus — devote in sanctis. Ve svatých svých slavného 1652

H

489 * Haec dies; viz: Gaude proles. Plesej, plémě Davidovo . 1279
703 B. * Haec est dies, qua candidae. Jak holubice bělostná . . 1644
178 Hleď, hříšníče, k dřevu kříže. Viz: Hříšníče, viz dřevo kříže a 177 Ó hříšníče, viz svatý kříž . . 384 a 385
272 Hleď, mocný Hospodine . . . 622
512 Hle posel, jenž se nebem skví 1332
52 Hle, přijde Pán, Spasitel náš; viz: Ejhle, přijde Pán a Bůh náš 118
347 Hle, s nebes jasné výšiny. (Alto ex Olympi vertice) . 512
479 Hle, zlatá hvězda povstává. (Lux ecce surgit) . . 1264
461 Hle, z lúrdských skal (nápěv z Telče) 1218
316 Hluboce se klanějme; viz: Před Tebou zde padáme.
727 Hněvu den kdys ohně silou (Dies irae) . 1687
713 Hojnou vědou, bystrým rozumem 1657
7 f * Hominis superne Conditor: Ó Tvůrce lidí nejvyšší . 18
233 A.—D. * Homo quidam. Ego sum panis verus. Caro mea. O quam suavis est. Hostinu velikou Hospodin. Já jsem chléb života jediný. Tělo mé v pravdě jest pokrmem. Ó jak je sladký, Tvůj, Pane, duch 472
234 A. Hospodine, mocný Králi (Domine Rex) 474
392 Hospodine, pomiluj ny 926
265 Hospodine, věcí všech Pane. (Dříve: Hospodine, všech věcí Pane) . 596
251 Hospodine, věčné světlo 526
266 Hospodine všemohoucí, Pane milý přežádoucí 601
265 Hospodine, všech věcí Pane; viz: Hospodine, věcí všech Pane.
269 Hospodine všemohoucí! Z duše Tvého lidu vroucí 613
67 Hospodin proseb hlas. (Dříve: S výsosti nebeské) 164
237 Hostino přesvatá (O sacrum convivium) . . 481
233 A. Hostinu velikou Hospodin. Homo quidam . . . 472
549 Hruď ženy mužné statečnou. (Fortem virlii pectore) 1387
178 Hříšníče, viz dřevo kříže. (Dříve: Hleď, hříšníče, k dřevu kříže) 385
397 Hvězda jasná, Panna krásná . . 959

Čís. Strana
421 Hvězdo mořská, zdrávas. Ave maris stella 242 1128
446 Hvězdo naší spásy, Panno Maria! 1205
716 Hvězdo světlá, svatý Martine 1661
643 Hvězdy dvě se z východu 1557
691 Hymnum canamus gloriae. Zpěv pějme Kristu 1626

Ch

313 Chlebe andělský, dare nebeský 713
524 * Christe, sanctorum decus. Kriste, jenž zdobíš 1349
77 Chtíc, aby spal; viz: Tichounce noc se skláněla . 171
72 Chudá dívka městem kráčí 168
95 Chvála budiž; viz: Sláva Bohu na výsosti. 185
668 Chval Alfonsa, křesťanský světe 1591
94 Chválen buď, Ježíšku milý; viz: Ježíšku, milé robátko . 184
246 Chváleno buď, velebeno, božské Srdce Ježíšovo 507
230 Chválíme Tě, Hospodine. (Dříve: Chvalme všichni Hospodina a Jehovah velkomocnému) 469
308 IV. Chval, jazyku, důstojného; viz: Chvalte, ústa. (Pange lingua).
553 Chvalme všickni s pobožností; viz: Zapějme písní pochvaly.
230 Chvalme všichni Hospodina; viz: Chválíme Tě, Hospodine . 469
69 Chvalmež všickni Spasitele; viz: Divného se cosi stalo 166
236 Chval, Sione, Spasitele (Lauda Sion); viz: Sione, chval Spasitele.
308 I.—VI. Chvalte, ústa, předůstojnou. Pange lingua gloriosi 475 709
697 Chválu Hieronymovi zpívej . . 1637
459 Chválu vzdejme svrchovaně 1216

I

666 Ignacia ctíme dnes 1588
7 b * Immense coeli Conditor (Ó Tvůrce nebes veliký) . . 16
236 * In figuris praesignatur. Předobrazen v Isákovi. (22. sloka nebo druhá polovice 11, sloky z Lauda Sion) . 479
596 * Inter aeternas; viz: Laudibus cives 1470
545 670 B. * Invicte martyr, unicum. Ó mučni Boží rekovný 1384
149 * Ira justa Conditoris; viz: Festivis resonent. Zaplaj, svíci, světlo jasné. (Nápěv č. 139) . 276
706 Irsko milé, země svatých 1645
547 * Iste confessor. Vyznavač Páně . . 1386
589 * Iste. quem laeti. Josef, jejž myslí . 1463

J

233 B. Já jsem chléb života jediný. Ego sum panis vivus 473
664 Já jsem si vyvolil za ochranu; viz: Po Bohu ke svatým důvěru mít.
167 Jaká žalost a truchlivost (přepracováno) 370
703 B. Jak holubice bělostná. (Haec est dies, quia candidae) 1644
321 Jak Jakub nespustím dřív se Tebe; viz: Beránku Kriste, bys hříchy mé smyl.
573 Jak nestihlí, jak divní; viz: Jak podivny, ó Pane.
278 Jako dítky k Otci svému . . 633
723 Jako růže na zahradě . 1677
710 Jako zhoubné přívaly 1653
53 Jakož o tom proroci; viz: O čem dávných proroků . 119
573 Jak podivní, ó Pane. (Dříve: Jak nestihlí, jak divní) 1437
659 Jakub když s Janem lovili. (Dříve: Jakub rozličným krajinám) . 1577
667 Jakubovu prolil krev. (Dříve: Vylil Jakubovu krev) . 1589
714 Jak vyšších světů vidina . . 1658
623 Jaký zpěv to zaznívá 1519
55 Jakžto růžička překrásná; viz: Růže nám rozkvetla krásná . 120

Čís.		Strana
614	* Jam faces lictor ferat. Pochodně, kate, přines . .	1508
218	* Jam Christus. Již Kristus v nebe vystoupil	452
371	* Jam lucis orto sidere. Již nám vzešla hvězda ranní .	885
227	* Jam sol recedit igneus. Již slunce žhavé zachází	467
730	* Jam toto subitus .	1698
576	Jasná Boží obloha . . .	1442
577	Jasné světlo církve svaté	1443
150	Jazyku, pěj přeslavného. (Pange lingua gloriosi lauream) .	277
151	Jde prapor Kristův. Vexilla regis prodeunt	278
425	Jejž zem ctí, hvězdy, oceán. (Quem terra, pontus, sidera)	1139
230	Jehovah velkomožnému; viz: Chválíme Tě, Hospodine	469
415	Jenž lidem život dáváš. (Requ.)	1084
512	Jenž nebeskou se září skví. (Coelestis aulae nuntius) . .	1332
525	Jenž odlesk i moc Otce jsi (Te splendor et virtus Patris)	1353
595	Jenž's nesl prapor vítězný	1469
7	g Jenž srdce, Bože, pronikáš. (Scrutator alme cordium.)	18
56	Jest advent! Zas dvě slova zněti	120
34	Jest dobou smilování. (Dříve: První příští Ježíše)	683
548	* Jesu, corona virginum. Ó Jezu, panen koruno	1386
126	* Jesu, decus angelicum. Ó Jezu, andělů Tys květ	226
147	* Jesu dulcis amor; viz: Gloriam sacrae. V písni vroucí láskou vzňaté. (Nápěv č. 139)	267
125	* Jesu, dulcis memoria. Tvá, Jezu, sladká památka	217
126	K nešporám táž píseň zkrácená	225
58	* Jesu, Redemptor omnium. Ó Jezu, Vykupiteli .	126
126	* Jesu, Rex admirabilis. Ó Králi říše líbezné	226
176	Jezu Krista nevinného. (Dříve: Když Ježíše nevinného)	383
297	Jezu Kriste, Bože můj! . .	689
171	Jezu Kriste, lásko moje!	375
289	Jezu Kriste, ščedrý kněže; viz: Tvé, Jezu Kriste, lásky žár.	
195	Jezu Kriste, Vykupiteli	412
327	Jezu Kriste, z lásky čisté. (Dříve: Srdcem vroucím a kajícím)	719
658	Jezu Kriste, nebes Králi	1574
306	Ježíši, chlebe nebeský; viz: Ó Jezu, hoste nebeský .	
164	Ježíši Kriste, jejž poslal světu Bůh. (Dříve: Ježíši Kriste od Boha poslaný)	366
164	Ježíši Kriste, od Boha poslaný; viz: Ježíši Kriste, jejž poslal světu Bůh	366
248	Ježíši, Maria, záštity mé	508
169	Ježíši plný bolesti; viz: Na kříži pní, samá rána . .	372
290	Ježíši z lásky raněný. (Dříve: Z lásky Ježíši raněný.)	684
60	9, Ježíška přivítejme, láskou se k němu mějme	155
203	Ježíš Kristus, náš Spasitel; viz: Ježíš Kristus, Vykupitel . .	421
203	Ježíš Kristus, Vykupitel. (Dříve: Ježíš Kristus, náš Spasitel)	421
94	Ježíšku, milé robátko. (Dříve: Chválen buď, Ježíšku milý)	184
511	Jež oplývalas radostí. (Te gestientem gaudiis)	1331
235	Jež přišlo s nebes výšiny. (Verbum supernum)	473
374	Jitra jsme se dočkali . . .	891
	Jitro, již je jitro	889
259	Již domluveno slovo Tvé	531
165	Již jsem dost pracoval (text opraven) . . .	367
218	Již Kristus v nebe vystoupil (Jam Christus)	452
371	Již nám vzešla hvězda ranní. (Jam lucis orto sidere)	885
227	Již slunce žhavé zachází. Jam sol recedit igneus	467
111	Jméno Boží veliké Emmanuel; viz: Emmanuel, jméno Boží veliké. Magnum nomen Domini .	195
127	Jméno Ježíš, jméno svaté . .	226
481	Jméno tvé, Maria! plné slasti	1267
588	Josefe, vzácná zdobo. (Coelitum, Joseph)	1463
589	Josef, jejž myslí. (Iste, quem laeti)	1463
610	Jubar lucis inoffensae. Záři světla přeskvělého .	1496

K

Čís.		Strana
270	B. Kam obrátím se v žalu? (Wohin soll ich mich wenden?)	620
406	Každý křesťanský člověče; viz: Na poslední věci svoje.	
358	Každý slyšiž pilně zbožný; viz: Bůh s lidem smlouvu uzavřel.	
456	Každý tamto putuje, kam ho mysl vede	1214
620	Kdes, Jene byl? (Dříve: Odkud, Jene, smutně kráčíš?) .	1514
695	Kdo to s utěšenou tváří	1633
551	Kdo v žalu příliš sténáte. (Dříve: Ó, všickni netrpěliví) . .	1390
586	Kdo zdráv chce na světě vždy být. (Quicunque sanus vivere)	1454
137	Kdož Krista chcete uzříti. (Quicunque Christum quaeritis)	247
176	Když Ježíše nevinného; viz: Jezu Krista nevinného	383
173	Když na kříži Pán Kristus pněl. (Dříve: Když Pán Ježíš na kříži pněl)	380
118	Když narodil se světů Pán	208
173	Když Pán Ježíš na kříži pněl; viz: Když na kříži Pán Kristus pněl.	
635	Když se římským samovládcem	1539
184	Když v myšlení usmrcení; viz: Budiž zdraven, budiž slaven	392
166	Když v myšlení usmrcení Ježíše rozjímám; viz: V zamyšlení umučení	369
356	Když z rána procitám	830
91	K Ježíškovi, miláčkovi; viz: Kristus, náš Pan, v pozemský lán	183
310	Klaníme se, Kriste, Tobě; viz: Zaznívej Tobě dík a čest.	
409	Klas zralý padl smrti kosou	1077
315	Klekejme na kolena; viz: Skloňme svoje kolena.	
242	K nebesům se orla vzletem . . .	504
675	K nejslavnějším mučedníkům čítá	1602
294	Kolik jest jasných hvězd	687
494	Kolik slz jí z oka plyne. (O quot undis lacrymarum)	1295
262	K oltáři pojďte, kající. (Vidi aquam. Dříve: Pojďte k oltáři, kající)	550
319	K oltáři spějme jako ku Betlému	716
683	Komu ke cti slavný ples	1616
146	Kopí, hřeby, buďte ctěny. (Salvete clavi — Tinctam ergo. Nápěv č. 139)	267
317	Kořme se velebnosti; viz: Před oltář Tvůj klekáme.	
237	K posvátné slavnosti. (Sacris solemniis)	479
188	Králi věčný nad anděly. (Rex sempiterne coelitum)	404
468	Královno Bohem zvolená. (Dříve: Pozdravena buď, Královno)	1223
448	Královno, buď pozdravena	1206
536	Královno nebes, nade všecky svatá	1371
28	Královno nebes, zaplesej. (Dříve: Raduj se, nebes Královno.) Regina coeli	64
32	Královno nebes, zdráva buď. (Dříve: Zdráva buď, nebes Královno.) Salve Regina	67
513	Královno nebes, zdráva buď! (Dříve: Zdráva buď, nebes Královno)	1119
728	Královno sborů andělských	1695
503	Královno ty skvoucí, kněžno přežádoucí	1312
29	Královno všech světa říší. (Regina coeli) . .	65
79	Krásná Panna přemilého Syna (přepracováno) .	173
524	Kriste, jenž zdobíš (Christe, sanctorum decus) .	1349
20	Kriste Jezu, nebes Pane, jaká sladkost	47
153	Kristu, Králi, Dárci spásy. (Dříve: Sláva, čest a díkůvzdání. Gloria, laus et honor)	285
109	Kristus, Boží Syn. (Dříve: Kristus, Syn Boží) . .	194
692	Kristus Matouše celníka; viz: U cělnice Matouš sedí.	
136	Kristus, náš Pán, do Naim šel. (Dříve: Šel Ježíš do města Naim)	245
91	Kristus, náš Pán, v pozemský lán. (Dříve: K Ježíškovi, miláčkovi)	183
162	Kristus, příklad pokory .	363
219	Kristus seslal Těšitele	452
109	Kristus, Syn Boží; viz: Kristus, Boží Syn	194
211	Kristus vstoupá na nebesa	432
596	Křesťané, chvály libozvučné. (Laudibus cives. Quidquid antiqui. Inter aeternas)	1471
540	K svým sluhům rač se skloniti. (Placere Christe)	1370

Čís. Strana
518 Která vládneš nad Hostýnem 1340
523 Kteří Boha v nebi zříte . 1348
615 K trůnu Páně duše touží 1509
514 K tobě, Matko Boží milá; viz: Matičko Boží rozmilá.
725 Kvete krásné kvítko . . . 1682
575 Květe z kmene Přemyslova 1440

L

41 Láska Boží nesmírná. (Z rorátních zpěvů pondělních dle Ferd. Lehnera) 106
689 Láskou Páně v nebes dvoře 1624
359 Láskou plaj k Bohu srdce tvé. (Dříve: Miluj Pána Boha svého) 839
15 Láskou Ti plám. (Dříve: Miluji Tě, velebím Tě) . 44
291 Lásky Tvé, Ježíši, horoucí plam 685
236 * Lauda, Sion, Salvatorem. Sione, chval Spasitele 477 a 482
697 Laude laudet laxa magnum. Chválu Hieronymovi.
596 * Laudibus cives. Křesťané, chvály libozvučné 1470
145 * Legis figuris; viz: Exite filiae. Vyjdi, duše spravedlivá. (Nápěv č. 139) 266
10 Levavi oculos, žalm 120. (Důvěrně své oči zvedám) 21
158 Lide můj! Slyš nářek Pána svého (ke křížové cestě) 343
419 Lidstvo hříchem porušeno . 1089
Litanie ke cti Jména Ježíš . . 221
Litanie k nejsv. Srdci Ježíšovu 488
Litanie ke (všem) svatým 928
595 Litanie k sv. Josefu . . 1459
429 Litanie loretská . : 1183
429 Loretská litanie 1183
7 a * Lucis Creator optime. Ó, Tvůrce světla milostný 16 235
150 Lustra sex. Jazyku, pěj 277
479 Lux ecce surgit. Hle, zlatá hvězda povstává 1264
642 * Lux o decora patriae. Ó světla vlasti ozdobná 1557

M

7 e * Magnae Deus potentiae. Ó, Bože moci vznešené 18
593 Magne Joseph, fili David. Synu rodu Davidova.
38 f) * Magnificat. Velebí duše má Hospodina 96
111 Magnum nomen Domini, Emmanuel. Jméno Boží veliké. (Dříve: Jméno Boží veliké, Emmanuel).
472 Máj v kráse milé rozkvétá . . 1247
470 Maria, buď velebena 1224
521 Maria, hvězdo skvoucí. (Dříve: Maria, zdroji milosti) 1344
470 B. Maria, Maria, Matko Boží milosti 1228
447 Maria, Maria, nad slunce jasnější (text změněn) 1205
418 Maria, Matko milosti, ty smutných potěšení . 1086
520 Maria, naše Máti 1343
487 Maria Panna povstává. (Dříve: Rozvažujíce památku) 1275
440 Maria, Panno ctná 1200
368 Maria, Panno, zdráva buď. (Dříve: Zdráva buď, Maria, Panno) 880
466 Maria, rajská růže 1222
521 Maria, zdroj milosti; viz: Maria, hvězdo skvoucí.
510 Mater Christi, porta coeli. Máti Páně, nebes bráno . 1328
449 B. Matičko Boží, obětuj 1208
514 Matičko Boží rozmilá. (Dříve: K tobě, Matko Boží milá) 1333
449 A. Matičko božské milosti 1207
510 Máti Páně, nebes bráno. Mater Christi, porta coeli . 1207
519 Máti Páně přesvatá, bez poskvrny počatá . 1340
500 Matka pláče, ruce spíná . 1307
729 Matko božské milosti 1695
445 Matko čáky, holubice 1204

Čís. Strana
442 Matko přesvatá (O sanctissima), ctnostmi bohatá 1201
522 Matko svatá dobré rady 1345
366 Matku Boží ctěme s andělem (ke Zdrávas, Maria) 879
469 Mé jsi potěšení, Matko drahá 1224
Memento, rerum Conditor 1155
690 Methodova učednice 1625
249 Město Boží, svatá církvi Páně 520
563 Miláček Boží, svatý Jan . 1415
408 Milosrdný Bože 1013
15 Miluji Tě, velebím Tě; viz: Láskou Ti plám 44
359 Miluj Pána Boha svého; viz: Láskou plaj k Bohu srdce tvé.
253 Mluv, Pane, neb Tvůj lid. (Mluv, Pane, neb žádá) . 527
253 Mluv, Pane, neb žádá; viz: Mluv, Pane, neb Tvůj lid.
639 A. Mnoho oslavenců čítá 1548
40 Mnozí spravedliví proroci. (Z rorátních zpěvů nedělních dle Ferd. Lehnera) 100
88 Moc Boží předivná; viz: Moc Boží přeskvoucí . 180
88 Moc Boží přeskvoucí. (Dříve: Moc Boží předivná) 180
8 Mocně světem Pán Bůh vládne 20
550 Mocným hlasem u Jordánu 1389
149 * Moerentes oculi — Aspice infami — Saevo dolorum. Roňte, oči, slzy vřelé. (Nápěv č. 139) 252
181 Moudrost Otce věčného. (Dříve: Otce věčného Moudrost. Patris sapientia) 388
265 Můj milý člověče; viz: Člověče můj milý.
405 Mysli každý člověk; viz: Co v světě vzácného.
273 A. B. My Tvé dítky v zkroušenosti 624

N

434 Na čest Panně cožť zpieváme. Ad honorem et decorem; viz: Písně vroucí, láskou žhoucí 1193
62 Nad Betlemem v noci temné záře vzplála . 157
608 Nad Burgundy strou se 1491
637 Na den tento památný knížat apoštolů 1545
360 Nad přikázání šestero; viz: Spasitel moc své církvi dal.
509 Nad sníh padlý bělejší. O nive candidior 1326
569 Nad vesny dítky spanilé. (Dříve: Dnes společně vychvalujme) 1431
138 Na horu jít zříme Pána 248
670 Nach krve královské se rdí. Regalis ostro sanguinis . 1594
280 Na kolena padejme (mešní obecná) . . 637
329 Na kolena padejme (k sv. požehnání) . 720
192 Na kříži jsi umřel, Pane 408
169 Na kříži pní, samá rána. (Dříve: Ježíši, plný bolesti) 372
384 Na lože jdouce odpočinout sobě. (Dříve: Na lože jdouce, Toběť se modlíme) 907
191 A. B. Na Petrově stojí skále církev Kristem zřízená. (Dříve: Základ církve jest na skále) . 405
672 Na popravu vedou Xysta 1600
406 Na poslední věci svoje. Dříve: Každý křesťanský člověče) 1004
60 2. Narodil se Kristus Pán, veselme se . 152
640 Narození vznešeného 1551
68 Nastal nám den radostný. (Dříve: Zasvitl den radostný. Dies est laetitiae) 165
103 Nastal přeradostný čas; viz: Čas nám nastal radostný 191
277 Na své tváře padáme . . . 632
625 Na tisíce v našem lánu 1419
366 Naučil nás věčný Boží Syn. (Dříve: Začněme se, věrní, modliti) 878
78 Na zem stichlou noc se chýlí 172
105 Nebe rosu vydalo. (Dříve: Nebe, země obdivuj a Nebesa rosu dala) 192
105 Nebesa rosu dala; viz: Nebe rosu vydalo 192
389 Nebeský tvorů živiteli. (Dříve: Otče nebeský, náš Ochránce) 910
105 Nebe, země obdivuj; viz: Nebe rosu vydalo . . . 192

Čís. Strana
300 Nechte dítek ke mně jíti 699
377 Nejsvětější Trojice. (Dříve, Svatá Trojice, Bože) 893
208 Nermuť se již, Magdaleno. (Dříve: Nermuť se víc, Magdaleno) 425
89 Nesem vám noviny, poslouchejte; viz: Radostné noviny, jásavý ples 181
22 Nešpory. K návodu, jak zpívati nešpory . . 981
232 Nevystižitelná Trojice 470
380 Než světlo denní uhasne (Te lucis ante terminum) . 901
719 A. Niv polských květe spanilý 1670
373 Noc temnou přečkavše; viz: Přečkavše noc tmavou.
86 Novou radost hlásám vám. (Dříve: Novou radost zvěstuji vám) . 179
86 Novou radost zvěstuji vám; viz: Novou radost hlásám vám . . 179
108 Novou radost zvěstuji vám; viz: Ples zaznívá v tichou dnes noc 194

O

226 O aeviterna Trinitas. Ó Trojice Ty pověčná . 462
631 O Aloisi, coeli gemma. Ó Aloisi, nebes perlo 1530
632 O Aloisi, coeli gemma. Ó Aloisi, perlo nebe . 1532
631 Ó Aloisi, nebes perlo. (O Aloisi, coeli gemma) 1530
632 Ó Aloisi, perlo nebe. (O Aloisi, coeli gemma) 1532
301 Obecná zpověď. Confiteor. Vyznávám se 699
119 Ó Betleme, všech velkých měst. (O sola magnarum urbium) 210
355 Ó Bože, k Tobě láskou plám. (O Deus, ego amo te, nam) 828
7 e Ó Bože moci vznešené. (Magne Deus potentiae) . 18
354 Ó Bože můj, Tě miluji. (O Deus, ego amo te, nec) 827
7 d Ó Bože nebes přesvatý. (Coeli Deus sanctissime) 17
254 Ó Bože, pouhé světlo čisté (text změněn) 529
256 Ó Bože, rač požehnati; viz: Račiž, ó Bože, osvítit.
398 Ó Bože silný a všemohoucí; viz: Bože náš silný, mocnou pravicí.
398 Ó Bože silný a všemohoucí; viz: Všemohoucí Otče náš.
353 Ó Bože velký. (Víra, naděje, láska) 823
314 Ó Bože, zde se Tobě klaníme 713
699 Ó božské lásky oběti 1640
53 O čem dávných proroků. (Dříve: Jakož o tom proroci, nebo: O čem dávno proroci) 119
355 O Deus, ego amo Te, nam 828
354 O Deus, ego amo Te, nec 827
699 O divi amoris victima. Ó božské lásky oběti . . . 1640
620 Odkud, Jene, smutně kráčíš; viz: Kdes, Jene, byl?
711 Od mladosti ducha září . . 1471
411 Odpočinout, Bože, klidně 1080
416 Odpočiňte v pokoji po boji 1085
129 * O gente felix hospita. Buď zdráva, chatko hostinná 229
426 * O gloriosa virginum. Všech panen Panno slavnější . 1153
177 Ó hříšníče, viz svatý kříž. (Dříve: Hleď, hříšníče, k dřevu kříže) 384
493 Ó hvězdo jasná z Jakoba. O stella Jacob fulgida . . 1280
676 Ó Jáchyme a zbožná Anno 1604
233 D. Ó jak je sladký, Tvůj, Pane, duch. (O quam suavis) 477
229 Ó jednoto Ty v Trojici. (Te Trinitatis unitas) 468
306 Ó Jezu, hoste nebeský. (Dříve: Ježíši, chlebe nebeský) . 702
16 Ó Jezu milostný, mé spásy žádostný 45
14 Ó Jezu, moje spáso. (Dříve: Ó Jezu, spáso moje) 43
548 Ó Jezu, panen koruno. (Jesu, corona virginum) 1386
325 Ó Jezu, Spasiteli náš. (Dříve: Tisíckrát buď pozdravený) . 718
14 Ó Jezu, spáso moje; viz: Ó Jezu, moje spáso.
214 Ó Jezu, spásy prazdroji. Salutis humanae sator 434
58 Ó Jezu, Vykupiteli. (Jesu, Redemptor omnium) 126
17 Ó Ježíši, Bože věčný. (Dříve: Pane Kriste, Bože věčný) 45
341 Ó Ježíši! Ve svátosti . . 725
605 O Kateřině, sienské růži . 1484

Čís. Strana
533 Okrasy naše! Mocní zásluhami! 1376
420 Ó kýž přijdu do nebe; viz: V nebe kéž mohu jíti.
130 * O lu beata coelitum. Ó světlo nebes, Ježíši . 229
73 Ó má duše rozmilá . 169
462 Ó Maria, Boží Máti . . . 1218
476 Ó Maria, Panno přesvatá 1260
464 Ó Maria, Panno svatá. (Dříve: Ó Maria přemilostná). 1221
464 Ó Maria přemilostná; viz: Ó Maria, Panno svatá.
492 Ó Maria, růže vonná 1280
430 Ó Maria, útočiště naše 1188
506 Ó Maria, v každé době 1324
485 Ó Máti Boží rozmilá. (Te, Mater alma) 1273
497 Ó Máti Páně milá. (Dříve: Sedmero tvých bolestí, Maria) 1303
170 Ó Matko má, Máti milá; viz: Ó Matko moje rozmilá . . 373
170 Ó Matko moje rozmilá. (Dříve: Ó Matko má, Máti milá) . 373
24 Ó Matko Páně ctihodná. (Alma Redempt. Mater) . 62
35 Ó milostivý Tvůrce hvězd (Creator alme siderum) 86
427 Omni die dic Mariae. V každé době chvály Tobě. (Dříve: Dokud žiji, dík Marii) . . . . . 1163 až 1169
36 Ó Moudrosti, jež rovná Otci 89
545 Ó mučni Boží rekovný! Invicte martyr, unicum . 1384
579 Ó muži Boží, sv. Řehoři! 1446
1 Ó nejsvětější Trojice božská; viz: Svrchovaný, trojjediný Bože 5
509 O nive candidior. Nad sníh padlý bělejší . . . 1326
627 Ó Norberte 1521
656 Ó Otče světla věčného. (Pater superni luminis) 1573
60 7. Ó pacholátko přemilé (text změněn) 154
235 Ó Pane ve třech jediný. Uni trinoque Domino. (6. sloka z Verbum supernum) 475
443 Ó Panno líbezná. (Zdrávas, hvězdo mořská) 1203
70 Ó plesej každý zemětvor, (Dříve: Den Božího narození) . . 167
439 Ó plesej, Panno přesvatá. (Dříve: Raduj se, Panenko čistá) 1199
402 Ó podvodná světa kráso; viz: Podvodná světa jest krása.
298 Ó přijdi, Ježíši můj sladký. (Dříve: Přijď, ó můj Ježíši přesladký) 698
21 Ó přijdi, Spasiteli (text opraven) 48
233 D. O quam suavis. Ó jak je sladký 478
494 * O quot undis lacrimarum. Kolik slz jí z oka plyne. 1295
347 Ó rajské město Salemské. (Coelestis urbs Jerusalem) . 516
613 Orbi Nepomucum. V Nepomuku světu daný.
237 * O sacrum convivium. Hostino přesvatá 481
235 * O salutaris hostia. (5. sloka hymny Verbum supernum prodiens). Ó spasitelná oběti 475
442 O sanctissima. Matko přesvatá, ctnostmi bohatá . 1201
282 Ó shlédni, Bože věčný (mešní obecná) . . . 639
47 Ó Sione, pohlédni; viz: Ó Sione, viz v plese 114
152 Ó Sione svatý, otevři svou bránu 285
47 Ó Sione, viz v plese. (Dříve: Ó Sione, pohlédni) . 114
660 Oslavujme Krista Krále 1578
726 Oslavujme slavné činy, svaté panny Kateřiny 1682
665 Oslavujme svatou Annu 1586
42 Ó Slovo, světa původce. (Verbum supernum prodiens) . 110
142 A. Ó slunce spásy. O sol salutis 259
119 * O sola magnarum urbium. Ó Betleme, všech velkých měst 210
142 A. B. * O sol salutis. Ó slunce spásy; nebo: Slunce spásy, Jezu Kriste 259
235 Ó spasitelná oběti. O salutaris hostia. (5. sloka z Verbum supernum) 475
493 O stella Jacob fulgida. Ó hvězdo jasná z Jakoba 1280
343 Ó svatý chlebe, Jezu Kriste 726
357 Ó světa rozkoše, vítejte; viz: Vy. světla světa, buďte ctěna.
642 Ó světla vlasti ozdobná. Lux o decora patriae . 1557

Čís. Strana
130 Ó světlo nebes, Ježíši. (O Lux beata coelitum) 229
490 Ó štíte panen ochranný. (Praeclara custos) 1279
539 Ó šťastní Boží sluhové. (Dříve: Přešťastní jste všickni svatí) 1374
648 Otce světla zvelebujme (k sv. Cyrillu a Methoději) 1563
308 Otce, Syna po oboru. Genitori genito que. (6. sloka z Pange lingua) . 476
181 Otce, věčného Moudrost; viz: Moudrost Otce věčného. Patris sapientia.
372 Otče, Bože všemohoucí 890
288 Otče na nás dítky hleď. (Dříve: Otče, pohleď na malé) 650
365 Otče náš, jenž bydlíš v nebi 878
368 Otče náš, jenž jsi na nebi, hlas náš Tě 880
367 Otče náš, jenž jsi na nebi, posvěť se. (Dříve: Otče náš, jenž na výsosti) 879
367 Otče náš, jenž na výsosti; viz: Otče náš, jenž jsi na nebi, posvěť se.
364 Otče náš, k Tobě prosby vysíláme . 877
250 Otče náš, milý Pane, dej nám 525
281 Otče náš, my přicházíme (mešní obecná) 638
391 Otče náš všemohoucí; viz: Všemohoucí Otče náš.
389 Otče nebeský, náš Ochrance; viz: Nebeský tvorů živiteli.
288 Otče, pohleď na malé; viz: Otče, na nás dítky hleď.
352 Otče, Synu, Duše svatý 820
390 Otče věčný, o den zejtřejší; viz: Z dobroty Tvojí, Otče věčný.
133 Otevř pravdě své srdce; viz: Sione, již otvírej. Adorna thalamum tuum 240
226 Ó Trojice Ty pověčná. (O aeviterna Trinitas) 462
653 Otvírá se skvělá dráha 1568
7 f Ó Tvůrce lidí nejvyšší. (Hominis superne Conditor) 18
7 b Ó Tvůrce nebes veliký. (Immense coeli Conditor) 16
238 Ó Tvůrce světa přeblahý. (Auctor beate saeculi) . 500
678 Ó Tvůrce světa širého. Factor orbis et omnium . . . 1607
7 a Ó Tvůrce světa milostný. (Lucis Creator optime) 16, 235
7 c Ó Tvůrce země přemilý. (Telluris alme Conditor) 17
527 Ó vejvodo skomonilý; viz: Andělů vůdce, Michale.
728 Ó věčnosti, ó věčnosti 1688
529 Ó věčný řediteli hvězd. Aeterne rector siderum 1359
654 Ó Vincenci svatý 1570
221 Ó vítej, sladký Plamene. (Dříve: Vítej, sladký Těšiteli) 456
551 Ó všickni netrpěliví; viz: Kdo v žalu příliš sténáte.

P

45 Pána uvítejme. (Dříve: Vesele zpívejme.) Nápěv č. 40 VIII. 113
708 Pán Bůh Petru z Alkantary 1651
363 Pán Bůh tobě život dal. Missionářská. (Dříve: Bůh ti tento život dal) 866
112 Pane Jezu Kriste. (Dříve: Synu Panny čisté) 196
17 Pane Kriste, Bože věčný; viz: Ó Ježíši, Bože věčný . 45
334 Pane, na Tvé požehnání; viz: Pane, Tvoje požehnání.
302 Pane, nejsem hoden, abys. Domine, non sum dignus . . 700
407 Pane, přispěj k mé pomoci; viz: Rač ku pomoci přispěti.
395 Pane, račiž požehnati; viz: Rač, Pane dobrý, zachovat.
334 Pane, Tvoje požehnání. (Dříve: Pane, na Tvé požehnání) . . 722
308 * Pange lingua gloriosi. Chvalte, ústa . . . . . 475 a 709
150 * Pange lingua gloriosi lauream. Jazyku, pěj přeslavného 277
196 Pán Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Viz následující 413
196 Pán Ježíš Kristus z mrtvých vstal. (Dříve: Pán Ježíš Kristus vstal z mrtvých) 413
606 Pán Ježíš učit započal 1489
450 Panno blahoslavená, Matko milosti. (Dříve: Blahoslavená Panno, Matko milosti) 1208
441 Panno blahoslavená, nad vše tvory vznešená . 1201
484 Panno svatá, jaká sláva od Boha 1271

Čís. Strana
146 Pastýři, Ty chlebe pravý. Bone pastor, panis vere. (23. sloka, čili první polovice sloky 12. k Lauda, Sion) . . 479
156 Pašije podle sv. Jana . . . 312
154 Pašije podle sv. Matouše 286
656 Pater superni luminis. Ó Otče světla věčného 1573
181 Patris sapientia. Moudrost Otce věčného 388
559 Patrone náš, svatý Mikuláši . 1405
655 Perlo nebes skvoucí 1571
583 Pějme píseň líbeznou . . 1451
724 Pějme píseň o Klementu 1680
40 IX. Pějme vroucí chvály (ranní z rorátů) . 105
102 Pěj, nebe, v plese. (Dříve: Vesel se, nebe) 190
565 Pia voce praedicemus. Zbožným srdcem oslavujme 1421
434 Písně vroucí, láskou žhoucí. (Dříve: Na čest Panně cožť zpieváme. — Ať honorem et decorem) 1193
540 * Placare Christe. K svým sluhům rač se skloniti 1370
609 Plá ohněm Dioklecián . . 1494
101 Plesej, duše, plesej, jásej . . 189
661 Plesejme a veselme se v Pánu 1582
489 Plesej, plémě Davidovo. ((Gaude proles a Haec dies) 1279
295 Plesej, srdce, radostí, jaké nezná širý svět 688
201 A. Plesejte, bídní hříšníci. (Dříve: Radujte se, ó hříšníci) . 419
60 III. Plesejte, Boží tvorové, ať znějí 152
108 Ples zaznívá v tichou dnes noc. (Dříve: Novou radost zvěstuji vám) . 194
326 Plný slávy a svatosti; viz: Bože, nechav nebes záři.
664 Po Bohu ke svatým důvěru mít. (Dříve: Já jsem si vyvolil za ochranu) 1585
626 Podivný jsi, Hospodine 1420
501 Podle kříže Spasitele Matka stojí sklíčená . . 1308
495 Podle kříže zarmoucená stála Matka Kristova . . . 1296
388 Pod ochranu tvou se utíkáme. Sub tuum praesidium 908
383 Pod večer Tvá čeládka 906
402 Podvodná světa jest krása. (Dříve: Ó, podvodná světa kráso) . 1001
614 Pochodně, kate, přines rozžhavené. (Jam faces lictor ferat) . 1508
580 Pochován otec jest ve chladném hrobě 1447
18 Pochválen buď Ježíš Kristus, pochválen buď na věky 47
293 Pojď, duše milá, pojď, hořem znylá 687
307 B. Pojď k Spasiteli, pojď ještě dnes . . 704
362 Pojďte, bratři, k oféře, chudým sloužit . 859
361 Pojďte, bratři, k oféře, přiložte 859
304 Pojďte, bratři, pojďte spolu 701
320 Pojďte, chvalte v pokloně; viz: Pojďte uctít poklonou.
262 Pojďte k oltáři, kající; viz: K oltáři pojďte, kající. (Vidi aquam).
306 Pojďte k velké večeři 701
320 Pojďte uctit poklonou. (Dříve: Pojďte, chvalte v pokloně) 716
498 Pojďte všichni, vychvalujte 1305
332 Poklekni na kolena; viz: Pokorně poklekněme.
234 C. Pokoj uděl, Hospodine. (Da pacem) 478
332 Pokorně poklekněme. (Dříve: Poklekni na kolena) 721
261 Pokrop mne yzopem, Pane; viz: Rač yzopem mne pokropit.
621 Pole, lesy, zněte plesy 1515
638 Po Pánu kdo Bohu touží . . . 1547
382 Poroučímeť se v Tvé, Pane, ruce . . . 906
63 Poslouchejte, křesťané — noviny jisté 159
157 Poslouchejte žaloby 320
404 Poslyšte smutného hlasu; viz: Zní širým světem vážný hlas.
90 Pospíchejme s pastýři. (Dříve: S pastýři pospíchejte) . . . 182
143 Posťte se a plačte, lkejte. (Dříve: Posťte se, plačte a kvilte) 262
348 Posvěcení chrámu Páně 513
234 B. Potři, Pane, sílu vrahů. (Contere) 476
468 Pozdravena buď, Královno; viz: Královno Bohem zvolená.

Čís. Strana
460 Pozdravena, velebena budiž Boží Rodičko 1217
113 Pozdraven budiž, milý Messiáši. (Dříve: Buď od nás pozdraven) 197
182 Pozdraven buď, kříži svatý . 391
717 Pozdraven buď, muži svatý . 1665
183 Pozdraven buď, svatý kříži 392
283 Pozdvihni se, duše, z prachu 641
333 Požehnej nás, Jezu Kriste; viz: Tvůrce mocný všehomíra.
381 Práci denní vykonavše 905
490 * Praeclara custos. Ó štíte panen ochranný 1279
207 Prapor Páně vlaje skvěle 425
124 * Primo die, quo Trinitas. V den, v němžto z ničeho 215
617 Probudily se již zpěvné háje 1512
12 Probuď se v mysli, věrný; viz: Srdce tvé, kéž, křesťane 26
123 Proč, Herode, proč ukrutný. (Crudelis Herodes) 214
41 Prolom, milý Pane, nebesa (z rorátních zpěvů pondělních dle Ferd. Lehnera) 105
693 Promluv, milý Ježíši 1629
475 Pro první vinu Pán Bůh se hněvá 1251
180 Pro své svaté drahé rány 387
197 Prozpěvujmež všickni nyní; viz: Zapějme radostné písně 414
34 První příští Ježíše; viz: Jest dobou smilování 83
373 Přečkavše noc tmavou. (Dříve: Noc temnou přečkavše) 890
236 Předobrazen v Isákovi. In figuris praesignatur. (22. sloka nebo druhá polovice sloky 11. k Lauda Sion) 479
276 Před oltářem Tvým klečíme 631
317 Před oltář Tvůj klekáme. (Dříve: Kořme se velebnosti) 715
286 A. B. Před oltář Tvůj poklekáme 645
316 Před Tebou zde padáme. (Dříve: Hluboce se klanějme) 714
662 Před Tvým trůnem, mocný Králi 1583
74 Přejasnou září půlnoc se skvěla. (Dříve: Co to znamená medle nového?) 170
99 Přeslavný den světu svítá. (Dříve: Den přeslavný jest k nám přišel) 188
539 Přešťastní jste všichni svatí; viz: Ó šťastní Boží sluhové 355
100 Převeliká radost zaznívá dnes světem. (Dříve: Zvěstujem vám radost převelmi velikou) 188
299 Převzácný hoste, zavítej. (Dříve: Vítej, hoste nejvzácnější) . 698
224 Přijdi, Ohni žádaný. (Dříve: Přijď, ohni vinšovaný) 457
46 Přijď k nám, Pane, s nebes výše 114
217 Přijď, ó Duše přesvatý. (Veni, sancte Spiritus) . 443
224 Přijď, Ohni vinšovaný; viz: Přijdi, Ohni žádaný 457
298 Přijď, ó můj Ježíši přesladký; viz: Ó přijdi, Ježíši můj sladký.
216 Přijď, Stvořiteli, Duše k nám. (Veni Creator Spiritus) 441
417 Přijmi, Bože dobrotivý; viz: Přijmi, Pane dobrotivý.
417 Přijmi, Pane dobrotivý. (Dříve: Přijmi, Bože dobrotivý) 1086
478 Přineste růže, lilie bílé . . 1261
285 Připravme se k slyšení . . . 644
393 Přísný Soudce všech hříšníků 949
160 Přistup, duše, v zkroušenosti. . . 361
571 Přistup, Moravěnko, přistup blíže 1434
470 A. Přistupte blíže, křesťané milí 1225
730 Putuj, večernice 1698

Q

69 Quem pastores laudavere; viz: Divného se cosi stalo.
425 * Quem terra, pontus, sidera. Jejž zem ctí, hvězdy, oceán 1139
137 * Quicunque Christum quaeritis. Kdož Krista chcete uzříti! 247
586 Quicunque sanus vivere. Kdo zdráv chce 1454
596 Quidquid antiqui; viz: Laudibus cives 1470
234 D. * Quiescat ira tua. Ustaň hněv Tvůj 480

R

Čís. Strana
258 Rač, Bože milý, knězovy 530
345 Rač hojné požehnání 785
256 Račiž, ó Bože, osvítit. (Dříve: Ó, Bože, rač požehnati) . . . 530
407 Rač ku pomoci přispěti. (Dříve: Pane, přispěj k mé pomoci) 1009
395 Rač, Pane dobrý, zachovat. (Dříve: Pane, račiž požehnati) 953
394 Rač se k nám, Pane, skloniti . 952
Rač, Tvůrce, na paměti mít . 1155
312 Rač vyslyšet nás, Ježíši 713
261 Rač yzopem mne pokropit. (Asperges me. Dříve: Pokřop mne yzopem, Pane) 549
89 Radostné noviny, jásavý ples. (Dříve: Nesem vám noviny, poslouchejte) 181
115 Radostný, spanilý Ježíšku můj; viz: S nebe jsi přišel k nám . . 198
27 Raduj se, nebes Královno. Regina coeli 64
439 Raduj se, Panenko čistá; viz: Ó plesej, Panno přesvatá.
201 B. Radujte se, duše hříšné. (Dříve: Radujte se, ó hříšníci) 419
201 A. Radujte se, ó hříšníci; viz: Plesejte, bídní hříšníci . 419
201 B. Radujte se, ó hříšníci; viz: Radujte se, duše hříšné . 419
245 Ranním jitrem brzy za svitání 506
148 B. Rány drahé, nejvýš blahé. (Nápěv č. 139) . . . 272
670 Regalis ostro sanguinis. Nach krve královské se rdí 1594
28 * Regina coeli. Královno nebes, zaplesej . . 64
29 * Regina coeli. Královno všech světa říší . . 65
27 * Regina coeli. Raduj se, nebes Královno 64
703 A. * Regis superni nuntia. Dům otce svého opouštíš . 1644
271 Responsoria mešní: vatikánská nová 588
188 * Rex sempiterne coelitum. Králi věčný nad anděly . . . 404
117 Rok nový dnes nám nastává. (Dříve: Rok nový již jest k nám přišel) 207
117 Rok nový již jest k nám přišel; viz: Rok nový dnes nám nastává . . 207
140 Roňte, oči, slzy vřelé. (Moerentes oculi. Aspice infami. Saevo dolorum.) Nápěv č. 139 252
159 Rozjímej, křesťane, přesvatá tajemství (křížová cesta). Nápěv č. 165 351
570 Rozkoše a statky světa Scholastika opustila 1433
515 Rozpomeň se. Panno slavná. (Dříve: Vzpomeň, ó Královno milá) . 1334
487 Rozvažujíce památku; viz: Maria Panna povstává.
463 Rozvíjí se kvítí 1220
55 Růže nám rozkvetla krásná. (Dříve: Jakžto růžička překrásná) 120

S

128 * Sacra jam splendent. Svíce již plají . 228
237 * Sacris solemniis. K posvátné slavnosti 479
517 * Saepe dum Christi populus. Často když tiskly 1339
140 * Saevo dolorum; viz: Moerentes oculi. Roňte, oči, slzy vřelé. (Nápěv č. 139) 252
214 * Salutis humanae sator. Ó Jezu, spásy prazdroji . 434
474 Salve, mundi domino 1251
433 Salve, regina gloriae. Dříve: Zdráva, Královno slavnosti; viz: Buď zdráva, slávy Královno 1192
32 * Salve, Regina. Královno nebes, zdráva buď. (Dříve: Zdráva buď, nebes Královno) 67
31 * Salve, Regina. Zdráva buď, Panno Maria, ó Královno 66
30 * Salve, Regina. Zdrávaš, Královno . . . 65
33 * Salve, Regina. Zdrávas v nebes výsosti 67
146 * Salvete clavi — Tinctam ergo. Kopí, hřeby, buďte ctěny. (Nápěv č. 139) 267
564 * Salvete flores martyrum. (Audit tyrannus.) Buď, květe mučedníků 1417
148 A. * Salvete, Christi vulnera. (Nápěv č. 139) . 272
213 Sám-li na nebe vstupuješ; viz: Sám na nebesa vstupuješ . 433

Čís.		Strana
213	Sám na nebesa vstupuješ. (Dříve: Sám-li na nebe vstupuješ) .	433
546	* Sanctorum meritis. Svatých zásluhy, čest	1385
7	g * Scrutator alme siderum. Jenž srdce, Bože, pronikáš	18
679	Seděl Bartoloměj pode fíkem	1609
641	* Sedibus coeli nitidis. Do sídel nebes . .	1553
497	Sedmero tvých bolestí, Maria; viz: Ó Máti Páně milá.	
114	Sem, sem děťátka; viz: V stáj betlemský spěj . .	198
336	Sem sstupte, andělové; viz: Ejhle! obět přesvatá.	
220	Sestup na nás, Duše svatý . .	454
44	Sešli rosu s nebe	111
279	Shlédni, Bože, s nebes vysokosti .	635
236	Sione, chval Spasitele. Lauda, Sion	477
133	Sione, již otvírej. (Dříve: Otevř pravdě své srdce.) Adorna thalamum tuum	240
413	Skloň, Bože, k svého lidu	1082
315	Skloňme svoje kolena. (Dříve: Klekejme na kolena)	714
131	Skrovná chatka v Nazaretu . . .	230
331	Skrytý Bože, vroucně Tebe ctíme	721
95	Sláva Bohu na výsosti. (Dříve: Chvála budiž)	185
81	Sláva buď Bohu na nebi; viz: Buď sláva Bohu na nebi	175
82	Sláva buď Bohu Otci; viz: Buď Bohu Otci sláva	175
488	Slavme v svatém zanícení	1277
23	Slavná Spasitele Matko. Alma Redemptoris Mater	61
584	Slavnou chválu zpívejme	1452
592	Slavný nebešťane! Tobě s plesem. (Dříve: Čistotnosti nejkrásnější kvítku)	1466
558	Slavný světče, Mikuláši	1402
97	Sličné pacholátko; viz: Vítej, pacholátko	187
60	2. Slovo Tělem stalo se . . .	156
142	B. Slunce spásy. O sol salutis	260
387	Slunéčko zhasíná	908
144	A. Slyš, dobrý Tvůrce světů všech. (Audi, benigne Conditor)	264
702	Slyš, na srdce ti tluče František	1642
636	B. Slyš Petře, pastýři ty svatý. Beate pastor	1545
60	5. Slyšte, slyšte, pastúškové (text změněn)	153
701	Smrt se blíží, světce tíží	1641
115	S nebe jsi přišel k nám. (Dříve: Radostný, spanilý Ježíšku můj)	198
328	S nebe se teď spouštějte (text změněn) . .	719
210	S nebe výše splývá	432
516	Spanilá Panno, Matko Spasitele. Te Redemptoris Dominique	1338
360	Spasitel moc své církvi dal. (Dříve: Nad přikázání šestero) .	844
90	S pastýři pospíchejte; viz: Pospíchejme s pastýři	182
92	S pastýři pospíchejte; viz: S pastýři teď o závod . .	183
92	S pastýři teď o závod. (Dříve: S pastýři pospíchejte)	183
268	Spěj, duše, zbožně k výšině	609
80	Spi, mé dítě! (Dormi, fili, dormi)	174
335	S poníženým u prach čelem . . .	722
505	Srdce Krista, Boha svého, ten ctí	1323
247	Srdce Krista nejsvětější	507
504	Srdce Marie, tys bylo	1313
327	Srdcem vroucím a kajícím; viz: Jezu Kriste, z lásky čisté.	
240	Srdce Páně, archo nová. Cor, Arca legem continens	502
507	Srdce svaté, zdrávo buď	1325
12	Srdce tvé kéž, křesťane. (Dříve: Probuď se v mysli, věrný)	26
496	I., II. * Stabat Mater dolorosa. Stála Matka zarmoucená 1297	1301
496	III. Stála Matka bolu vzdaná. Stabat Mater	1302
496	I., II. Stála Matka zarmoucená. (Stabat Mater) 1297	1301
496	IV. Stála truchlá v bolné ráně. Stabat Mater	1303
585	Stotisíckrát pozdravujem tebe. (K bl. Janu Sarkandru)	1452
557	Strastem, křížům podléháme .	1400
223	Stvořiteli, Duše svatý .	457

Čís. Strana
388 * Sub tuum praesidium. Pod ochranu tvou 908
228 * Sumae parens clementiae. Ty, Otče věčné milosti 468
657 * Summi Parentis Unice. Syn Boha Otce jediný . 1574
556 Surge turba, manu sona. Vstaňte ruče, zaplesejte .1397
194 Surgit in hac die. Vstalť jest této chvíle 411
663 Svatá Anno přeblažená. (Dříve: Svatá Anno, ty matičko) . 1584
663 Svatá Anno, ty matičko; viz: Svatá Anno přeblažená.
673 Svatá Filoména 1601
535 Svatá Maria, pros za nás 1379
76 Svatá Panna kolíbá, pokorně se ohýbá . 171
452 Svatá Panno Maria . 1209
686 Svatá panno Rosalie 1621
704 Svatá panno Terezie 1644
377 Svatá Trojice, Bože; viz: Nejsvětější Trojice.
721 Svatého Havla záslužné dílo . . 1673
682 Svaté matky slavný synu 1613
712 Svaté Šimona a Judu . 1655
650 Svatí bratří ze Soluně 1565
348 Svátosti té neskonalé. Tantum ergo. (5. sloka z Pange lingua) 476
339 Svatou hrůzou zem i nebe. (Dříve: V svaté hrůze) . . 724
330 Svatý Bože, svatý Silný 720
546 Svatých zásluhy, čest. (Sanctorum meritis.) 1385
607 Svatý Jakub, Alfeův syn; viz: Byl Jakub s Kristem spřízněný 1490
562 Svatý Jene, miláčku ty Páně . . 1414
618 Svatý Jene, reku Boží, nebes dare 1513
602 Svatý Jiří, reku Páně 1477
603 Svatý Jiří, statný rytíř Páně . . 1478
594 Svatý Josefe! Bůh tvé svěřil péči 1468
185 Svatý kříži, tebe ctíme . . 394
707 Svatý Luko 1650
322 Svatý . . . . Jezu Kriste, Bože náš 717
323 Svatý, svatý, svatý; svatý, vždycky svatý Ježíš Kristus s výsosti . 717
560 Svatý Tomáš, rybář prostý 1409
694 Svatý Václave, vévodo české země 1632
696 Svatý Václav se dnes světí 1635
437 Světa naděje, Maria. (Ave mundi spes, Maria) . 1198
633 Světlaoděnce krášlete věnce 1532
194 Svět se vším stvořením; viz: Všechno tvorstvo jásá . 411
542 Svět u radosti zaplesej. (Exultet orbis) .1382
128 Svíce již plají. (Sacra jam splendent) . 228
722 Svítí hvězda krásná 1675
1 Svrchovaný, trojjediný Bože. (Dříve: Ó nejsv. Trojice božská) 5
544 Svých, Bože, slávo vojínů. (Deus tuorum militum) 1384
67 S výsosti nebeské; viz: Hospodin proseb hlas 164
257 S výšiny nebeské zavzněl hlas 530
64 Syna svého jediného 160
657 Syn Boha Otce jediný. Summi Parentis Unice 1574
106 Syn Boží jednorozený. (Dříve: Věčný Syn jednorozený) 192
132 Synu Boží přelaskavý 230
112 Synu Panny čisté; viz: Pane Jezu Kriste . . . 196
593 Synu rodu Davidova. (Magne Josef, fili David) 1467

Š

136 Šel Ježíš do města Naim: viz: Kristus náš Pán do Naim šel 245
141 Šetřme postu v způsob správný. Ex more docti mystico 259

T

399 Tam, kde strmí církve týmě. (Hymna papežská) 971
455 Tam, kde z temných hor. (V stínu Hostýna) . 1213

Čís. Strana
308 * Tantum ergo. (5. sloka z Pange lingua.) Svátosti té neskonalé 476
6 Tebe Boha chválíme. Te Deum laudamus 13
4 Tebe, Bože, chválíme. (Dříve: Bože, chválíme Tebe.) Te Deum laudamus 12
430 Tebe, Matko, chválíme. Te Mariam laudamus . 1171
629 Tebe písní srdečnou 1526
578 Te candor casti pectoris. Tys pro vítězství nad tělem 1445
3—6 * Te Deum laudamus. Tě Boha chválíme. Tebe, Bože, chválíme. Bože, chválíme Tebe. Tebe Boha chválíme . . . . . 9 až 13
511 * Te gestientem gaudiis. Jež oplývalas radostí 1331
587 * Te Joseph celebrent. Tvojí, Josefe, ctí 1462
7 c * Telluris alme Conditor. Ó Tvůrce země přemilý 17
380 * Te lucis ante terminum. Než světlo denní uhasne . 901
430 Te Mariam laudamus. Tebe, Matko, chválíme.
485 Te, Mater alma. Ó Máti Boží rozmilá 1273
516 * Te Redemptoris Dominique nostri. Spanilá Panno, Matko Spasitele 1338
525 * Te splendor et virtus Patris. Jenž odlesk i moc Otce jsi 1353
229 * Te Trinitatis unitas. Ó, jednoto Ty v Trojici . . 468
3 Tě, Boha, chválíme. (Te Deum laudamus) . . . . 9 a 10
233 C. Tělo mé v pravdě jest pokrmem. (Caro mea) . 475
77 Tichounce noc se skláněla. (Dříve: Chtíc, aby spal) 171
146 * Tinctam ergo; viz: Salvete clavi. Kopí, hřeby, buďte ctěny. (Nápěv č. 139) 267
325 Tisíckrát buď pozdravený; viz: Ó Jezu, Spasiteli náš.
436 B. Tisíckráte pozdravujem tebe, svatá Máti Krista . 1197
591 Tisíckráte pozdravujem tebe, ó pěstoune Krista Ježíše . 1465
436 A. Tisíckrát pozdravujeme Tebe, ó Matičko Krista 1195
598 Tisícletá obět plane . . . 1473
351 Tobě, všeho světa Králi 806
543 * Tristes erant apostoli. Žal srdce apoštolů jal . 1383
231 Trojice blahoslavená 469
199 Třetího dne vstal Stvořitel; viz: Vstal třetího dne Stvořitel 417
120 Tři králi znamenali hvězdu; viz: Vyšla hvězda z východu 211
60 Tvá, Bože, dobrota, prameni života. (Mešní k jitřní) . 151
125 Tvá, Jezu, sladká památka. (Jesu, dulcis memoria) 217
126 (K nešporám) 225
289 Tvé, Jezu Kriste, lásky žár; viz: Jezu Kriste, ščedrý kněže 683
587 Tvojí, Josefe, ctí. (Te Joseph celebrent). 1462
410 Tvůj sluha, svrchovaný Pane 1078
9 Tvůrce mocný nebe, země 20
333 Tvůrce mocný všehomíra. (Dříve: Požehnej nás, Jezu Kriste) . 722
2 Tvůrce, světa řediteli . . . 6
344 Ty Mocný, Silný, Veliký 726
228 Ty, Otče věčné milosti. (Summae parens clementiae) . 468
444 Tys, Maria, naše radost, ty jsi naše potěcha 1203
555 Ty smrtném u zápase. Fatalis, o agonis patrona Barbara. 1396
578 Tys pro vítězství nad tělem. Te candor casti pectoris 1445

U

692 U celnice Matouš sedí. (Dříve: Kristus Matouše celníka) . 1628
640 Udalrici gloriosi. Narození vznešeného . 1551
155 Ukřižovaný Kriste, zdráv, jedinká naděje . 309
163 Umučení našeho Pána milostného 364
156 Umučení Pána našeho Ježíše Krista podle sepsání sv. Jana . . 312
154 Umučení Pána našeho Ježíše Krista podle sepsání sv. Matouše . . 286
235 * Uni trinoque Domino. (6. sloka z Verbum supernum.) Ó, Pane ve třech jediný . . . 475
453 Usedla si holubice čistá 1211
234 D. Ustaň hněv Tvůj k trestu vzňatý. (Quiescat ira tua) . 481

Čís. Strana
634 * Ut queant. Abychom mohli při zvuku 1536
499 Úzkost doma srdce mučí (text změněn) . 1306

V

671 Valerian krutou rukou 1599
93 Vánoční hody veselé. (Dříve: Veselé vánoční hody) 184
669 V dál i šíř se rozlévají 1593
124 V den, v němžto z ničeho svět ten. (Primo die, quo Trinitas) . . . 215
270 A. V duchu, v pravdě se klaníme; viz: Zde v zkroušenosti padáme.
681 Ve hlubinách noci zkvetlo . . 1613
134 Ve chrám spěchá svatá Panna . 241
378 Ve jménu Otce mocného . 894
342 Velebena budiž bez ustání 726
38 f) Velebí duše má Hospodina. Magnificat 96
190 Velikonoční oběti. (Dříve: Novými plesy zapějte.) Victimae paschali 405
71 Velkou radost zvěstujeme vám 167
216 * Veni, Creator Spiritus. Přijď, Stvořiteli Duše, k nám 441
217 * Veni, Sancte Spiritus. Přijď, ó Duše přesvatý 443
235 * Verbum supernum prodiens. Jež přišlo s nebes výšiny 473
42 * Verbum supernum prodiens. Ó slovo, světa původce 110
93 Veselé vánoční hody; viz: Vánoční hody veselé 184
45 Vesele zpívejme; viz: Pána uvítejme. (Nápěv 40 VIII.) . 113
198 Veselým srdcem každý. (Dříve: Vzkříšení Spasitele svého) 416
102 Vesel se, nebe; viz: Pěj, nebe, v plese! . . . 190
307 Vesel se, ó duše má; viz: Duše moje, zaplesej.
709 Ve svatých svých slavného. Gloriosus devote in sanctis 1652
599 Ve švýcarském městě, v Bernu 1474
151 * Vexilla regis prodeunt. Jde prapor Kristův . 278
104 Věčnému Tvůrci děkujíc; viz: Dík vzdejme Tvůrci věčnému 191
106 Věčný Syn jednorozený; viz: Syn Boží jednorozený 192
265 Věříme v Boha jednoho. Credo in unum Deum. (Ku Credo) . . 598
266 Věřím v Boha jednoho. (Dříve: Věřmež v Boha jednoho.) Credo 603
267 Věřím v Boha, Pána mocného. Credo in unum Deum. (Ku Credo) 606
266 Věřmež v Boha jednoho; viz: Věřím v Boha jednoho. Credo.
209 V hod Beránkův dnes královský. Ad regias Agni dapes 427
720 Víc koruna než zděděná 1672
190 * Victimae paschali. Velikonoční oběti . 405
263 * Vidi aquam.
— 263 E. Vatikánské nové 551
262 * Vidi aquam. K oltáři pojďte, kající 550
491 Vím já kvítko v Božím sadě. 1279
685 V Italie luzích smavých . 1620
574 Vítej, družko nebešťanů 1439
299 Vítej, hoste nejvzácnější; viz: Převzácný hoste, zavítej.
54 Vítej, Jezu Kriste, s nebes vysokosti (adventní) . . . 119
309 Vítej k nám, Tělo Páně; viz: Buď zdrávo, Tělo Páně.
26 Vítej, Královno nebeská. (Ave, regina coelorum) . 63
96 Vítej, Kriste, vítej, slunko s nebe 186
107 Vítej, Kriste, v Panně čisté . . . 193
48 Vítej, milý Jezu Kriste (adventní) 115
680 Vítej nám dni přeradostný 1611
97 Vítej, pacholátko. (Dříve: Sličné pacholátko) . . . 187
221 Vítej, sladký Těšiteli; viz: Ó vítej, sladký Plamene.
337 Vítej, vítej, Tělo přezázračné . . . 723
630 Víte, Víte milý, mládče ušlechtilý 1527
139 Viz, jak přišlo Boží Slovo. (Aspice ut Verbum Dei) 251
427 V každé době chvály tobě. (Dříve: Dokud žiji, dík Marii.) Omni die dic Mariae . . . . . 1163—1169
57 V modlitbě dlí Panna svatá . 142

Čís. Strana
420 V nebe kéž mohu jíti. (Dříve: Ó kéž přijdu do nebe) 1098
604 V nebesích jež věčně plálo 1481
538 V nebesích, svatí, radostně plesejte. (Dříve: Všickni Boží vyvolení) 1373
470 C. V nebes kráse svrchované 1229
554 V nebes pláš stanu, Panno Bohu milá. (Dříve: Blahoslavená, ty panenko milá) 1395
612 V nebi dává velkou slávu 1499
613 V Nepomuku světu daný. (Orbi Nepomucum) 1502
619 V Nepomuku zrozenému 1513
147 V písni vroucí láskou vzňaté. (Gloriam sacrae — Jesu, dulcis amor). (Nápěv č. 139) 267
534 V pohanství temnu otci naši dleli . 1376
85 V půlnoci posvátné z nebeské brány 178
114 V stáj betlemský spěj. (Dříve: Sem, sem, děťátko) . 198
135 V stáj chudou anděl letí 244
199 Vstal třetího dne Stvořitel. (Dříve: Dne třetího vstal Stvořitel) 417
194 Vstalť jest této chvíle. Surgit in hac die Christus Dominus . 411
200 Vstalť jest — za časného jitra 418
204 Vstal z mrtvých Vykupitel; viz: Vykupitel z mrtvých vstal 421
556 Vstaňte ruče, zaplesejte. (Surge turba, manu sona) 1397
212 Vstup na nebe, sám od sebe; viz: Vystup v nebe, oslav sebe . 433
339 V svaté hrůze zem i nebe. Viz: Svatou hrůzou zem i nebe.
75 Všech divů největší. (Dříve: Divné Boží narození) . . . 170
194 Všechno tvorstvo jásá. (Dříve: Svět se vším stvořením) 411
426 Všech panen Panno slavnější. (O gloriosa virginum) 1153
396 Všemohoucí Bože dobrotivý 959
391 Všemohoucí Otče náš. (Dříve: Otče náš všemohoucí! Budiž slavně zveleben) 911
538 Všickni Boží vyvolení; viz: V nebesích, svatí, radostně plesejte.
552 Všickni lidé Krista Krále. (Dříve: Všickni lidé Kristu Králi) . 1391
50 Všichni věrní křesťané. (Dříve: Všichni zbožní křesťané) 117
241 V Tvém Srdci svatém, Pane . . 562
432 V úctě zbožné spějme ku oltáři 1191
530 Vy, co v nebi dlíte, svatí andělé 1360
145 Vyjdi, duše spravedlivá. (Exite filiae — Legis figuris.) (Nápěv č. 139) 266
61 Vykupitel s nebes trůnu 156
204 Vykupitel z mrtvých vstal. (Dříve: Vstal z mrtvých Vykupitel) . 421
667 Vylil Jakubovu krev; viz: Jakubovu prolil krev 1589
43 Vyros, nebe, Spasitele, vypuč nám ho země klín 110
212 Vystup v nebe, oslav sebe. (Dříve: Vstup na nebe, sám od sebe) 433
357 Vy, světla světa, buďte ctěna. (Dříve: Ó světa rozkoše, vítejte) 831
120 Vyšla hvězda z východu, králové. (Dříve: Tři králi znamenali hvězdu) 211
486 Výš nežli nebes jasný stan. (Coelo Redemptor praetulit) . 1273
541 Vyvolil si apoštoly 1381
547 Vyznavač Páně. (Iste confessor) 1385
301 Vyznávám se Bohu všemohoucímu. (Obecná zpověď. Confiteor) . . . 699
166 V zamyšlení umučení. (Dříve: Když v myšlení umučení Ježíše rozjímám) 369
624 Vzdejme úctu zaslouženou 1519
454 V zemi, v níž Slávům . 1212
260 Vzhůru, bratří katolíci 540
87 Vzhůru, pastýři 180
581 Vzhůru srdce, písně nové pějme 1448
243 Vzhůru srdce, vlasti má 504
83 Vzhůru, vzhůru, pastýřové (nový text) 175
198 Vzkříšení Spasitele svého; viz: Veselým srdcem každý 416
311 Vzleť, ó duše, k výšině 712
515 Vzpomeň, ó Královno milá; viz: Rozpomeň se, Panno slavná . 1334
412 Vzpomeň, Otče milostný (req.) . 1081
537 Vztyčte palmy vítězné . 1372
698 Vzýváme a vroucně ctíme . 1638

Z

Čís.		Strana
275	Začíná se konat obět čistá. (Dříve: Začíná se konat pravá obět)	628
366	Začněme se, věrní, modliti; viz: Naučil nás věčný Boží Syn.	
400	Zachovej nám, Hospodine! (Hymna císařská)	972
191	A. B. Základ církve jest na skále; viz: Na Petrově stojí skále	405
553	Zapějme písní pochvaly čest Františkovi z Xaveru. (Dříve: Chvalme všickni s pobožností)	1392
196	Zapějme radostné písně. (Dříve: Prozpěvujmež všickni nyní)	414
149	Zaplaj, svíci, světlo jasné. (Festivis resonent. — Ira justa Conditoris.) (Nápěv č. 139)	276
477	Záře veleskvoucí, hvězdo přežádoucí	1260
610	Záři světla přeskvělého. Jubar lucis inoffensae	1496
370	Zas nový den se probudil. (Dobrý úmysl)	883
68	Zasvitl den radostný; viz: Nastal nám den radostný. Dies est laetitiae	165
561	Za víru dnes Pána svého	1412
646	Zavítejte, svatí bratří	1561
310	Zaznívej Tobě dík a čest. (Dříve: Klaníme se, Kriste, Tobě)	712
565	Zbožným srdcem oslavujme. (Pia voce praedicemus)	1421
122	Z dalekého východu . .	213
700	Zdálo se, že zmizí víra	1640
270	A. Zde v zkroušenosti padáme. (Dříve: V duchu, v pravdě se klaníme)	616
390	Z dobroty Tvojí, Otče věčný. (Dříve: Otče věčný, o den zejtřejší)	911
451	Zdráva buď, Boží Rodičko .	1209
465	Zdráva budiž, Královno	1221
368	Zdráva buď, Maria Panno; viz: Maria Panno, zdráva buď.	
513	Zdráva buď, nebes Královno; viz: Královno nebes, zdráva buď.	
32	Zdráva buď, nebes Královno; viz: Královno nebes, zdráva buď. Salve, regina	67
474	Zdráva buď, Paní svatá; viz: Zdrávas, světa Královno.	
367	Zdráva buď, Panno Maria, milostí	880
31	Zdráva buď, Panno Maria, ó Královno (Salve, regina)	66
433	Zdráva, Královno slavnosti. Buď zdráva, slávy Králová. Salve regina gloriae	1192
443	Zdrávas, hvězdo mořská; viz: Ó Panno líbezná.	
423	Zdrávas, hvězdo spanilá, Matko Boží rozmilá. (Ave maris stella)	1129
30	Zdrávas, Královno, Matko milosrdenství. Salve, regina	65
25	Zdrávas, Královno nebeská. Ave, regina coelorum	63
369	Zdrávas, Maria! Anděl Páně s nebe . . .	881
457	Zdrávas, nebes Paní! Duch můj se ti klaní	1215
482	Zdrávas, nebes bráno. (Ave, porta coeli)	1269
458	Zdrávas, Panno hostýnská . . .	1215
433	Zdrávas, Panno Maria	1199
474	Zdrávas, světa Královno. (Dříve: Zdráva buď, Paní svatá)	1251
33	Zdrávas v nebes výsosti. (Salve, regina)	67
296	Zdráv buď, chlebe andělský .	688
582	Zdráv buď, otče námi milovaný	1450
590	Zdráv buď, strážce Jezu Krista	1464
600	Zdráv buď, svatý Vojtěchu	1475
148	A. Zdrávy buďte, svaté rány. (Salvete, Christi, vulnera.) (Nápěv č. 139)	272
568	Země dupotem se koní chvěla	1428
616	Z hříchů svých se vyznáváme	1510
66	Z hvězdy slunce vzplálo. (Dříve: Z hvězdy vyšlo slunce)	164
66	Z hvězdy vyšlo slunce; viz: Z hvězdy slunce vzplálo .	164
718	Z Italie slunné v polské kraje	1667
290	Z lásky Ježíši raněný; viz: Ježíši z lásky raněný.	
567	Zlaté slunce usmívá se	1425
49	Z nebe posel vychází; viz: Archanděl, hle, Gabriel	116
404	Zní širým světem vážný hlas. (Dříve: Poslyšte smutného hlasu)	1002
688	Zni, písni hlaholící	1623
244	Zněj Srdci Ježíšovu. Dem Herzen Jesu singe	505

Čís. Strana
622 Znova plesá nový Jerusalem. Coetus gaudens novae Jerusalem 1517
691 Zpěv pějme Kristu s radostí 1626
186 Z rozhodného válečného boje . 396
350 Z temnoty země za bouře divé 800
161 Z úpadů svých v zkroušenosti (text změněn) 362
100 Zvěstujem vám radost převelmi velikou; viz: Převeliká radost 188
349 Zvone, kove z země klínu . 798
597 Zvony velehradské zahučely 1472
639 B. Zvuč zpěvem les . 1549

Ž

446 Žádám tebe ctíti; viz: Hvězdo naší spásy, Panno Maria!
22 Žalmy, jejich nápěvy . . . . . 984—991
543 Žal srdce apoštolů jal. (Tristes erant apostoli) 1383
719 B. Že, kde Lechův plémě, posvátná je země 1671